

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

T u b a A r ı k
PARANOYA

Yalnızca güçlü bir aşk karanlığı aydınlığa çevirebilir.

SOKAK KİTAPLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Fantastik Roman

T u b a A r ı k
PARANOYA

Yüz yıllık bir sırrın peşinde sürüklenen gölgeler,
asırlar süren bir yaşamın sessizliğine gömüldüler.

Gerçekle düş arasında gidip gelmek mi?

O düşün içinde yaşamdan vazgeçmek mi?

Karanlığın içinde filizlenen bir aşkın,

kopkoyu gölgesinde ölüme yürümek mi?

Kimsenin görmediğini gördün, kimsenin duymadığını duydun
çünkü, sen doğmadan başladı bu oyun.

PARANOYA

TUBA ARIK

SOKAK KİTAPLARI YAYINLARI

PARANOYA

TUBA ARIK

Yayın Hakları:

Sokak Kitapları Yayıncılık

Yayıncı sertifikası:18268

2.Baskı

Eylül 2014

ISBN: 978-605-148-344-3

Matbaa sertifikası: 12491

Berdan Matbaa- Sadık Daşdoğan

Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215/216

Topkapı/Zeytinburnu- İSTANBUL

Kapak Tasarımı: Damla Nur ŞİMŞEK

Editör: Şirin İNCİ

Rasim Paşa Mahallesi Siftah Sokak N:19

Kadıköy\İSTANBUL

Telefon: 0 216 405 10 88 Faks: 0 216 540 46 14

info@sokakkitaplarivyayincilik.com

www.sokakkitapları.com.tr

5846 sayılı fikir ve sanat eserleri kanunu gereğince eserin yayın hakları Sokak Kitapları Yayıncılık'a aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan eserin tümü veya bir bölümü çoğaltılamaz, dağıtılamaz, satılamaz.

E-Kitap.Biz

E-Kitap
kitap okuma sitesi .in

“Hangi nedenle ortaya çıkmış olursan ol, sen yalnızca bir görünüşsün.”

Epiktetos

Çocukluğumdan kalma bir histi gölgelerden korkuşum.

Yanımdan geçen o bilindik karaltı.

Var oluşumun en büyük ıstırabı.

Hayatımı kâbusa çeviren bir kaçıştı.

Şimdi o gölge beni aldı.

Teslimiyet zamanı...

Doğum günü pastama bakıp mumları üflerken tek bir şey diledim; gölgeden kurtulmak.

Annem sevinçle alkışlarken babam da gülen gözlerle bakıyordu sorunlu kızına. Küçük dağları kendinin yarattığına inanan ukala küçük ablam yüzünü buruşturmakla meşguldü. Beni her zaman küçümseyen ve bakışlarından şu anda küçümsediğinden emin olduğum büyük ablam ise ısrarla tırnaklarını kemiriyordu.

Mutlu aile tablomuz benim on sekiz yaşma girmemle daha da mutlu hâle gelmişti. Ne denirdi ki, ben evin küçük, ezik ve ablalarımın tabiriyle aileye yanlışlıkla gelmiş külkedisiydim.

Pasta kesme işi her zaman olduğu gibi bugün de anneme aitti. O her zaman herkese adil davranmayı severdi. Konu benim doğum günü pastam bile olsa hepimize eşit dilimlemeye dikkat etti. “Hadi tatlım.” diye seslendi dilimi dikkatle elinde tutarken. Heyecanla tabağımı uzattım, aklım hediyelerde daha doğrusu babamın hediyesinde olduğu için pasta ilgi alanıma pek girmiyordu.

Büyük ablam Lelis küçük çapta bir çılglık attı alakasızca. Tiz sesi beyin duvarlarımda yankılanıp direkt mideme indi, bu nasıl oldu bilmiyorum ama bulantıma engel olmak için uzunca çaba sarf ettim.

Küçük ablam Defi'yle araları hep iyiydi, ben fazlalıktım onlara göre. Benimle hiçbir şeylerini paylaşmazlar, hatta konuşma nezaketi bile göstermezlerdi. Enseme bir tokatla, kafama inen sert bir yumruk her şeyi hallederdi. Bu durum doğum günümde bile geçerliydi, bunu yüz ifadelerinden anlıyordum. En azından bugün iyi davranmalarını beklerdim ama bir on sekiz sene daha bunu umut etmekle geçireceğimden artık emindim.

Özenle dilimlenmiş pastalarımızı tabaklarımıza alarak hepimiz bir kenara çekildik. Mütevazı doğum günümün süresini bir kelebeğin ömrü kadar beklemesem de birkaç arkadaşımın gelmesini ve eğlenceli bir gün geçirmeyi dilerdim. En azından diş tellerine bakmaktan kendimi alamadığım en iyi arkadaşım Viola. Ama ablalarımın hışmından onu korumam gerekirdi ve bu konuda hiç yetenekli değildim. Bu yüzden kendi aramızdaki bu kısa kutlama bana yetip de artardı bile.

Annem, o benim süper kahramanımdı. Elinden geldiğince ilgileniyor, işinden arta kalan zamanda hastalıklı kızı için büyük bir çaba sarf ediyordu. Oysa ablalarım onun aksine beni tanımamazlıktan geliyordu her defasında. Bu durum benim küçüklüğümden -hatta kendimi bildim bileli demeliyim- bu yana değişmeden devam ediyordu. Küçük ablam Defi'yle aramda üç yaş, büyük ablam Lelis'le de beş yaş vardı. Onlar hep iki çocuğun yettiğini, neden bir üçüncüye gerek duyduklarını düşünerek, sürekli annem ve babamla tartışacak kadar olayı büyüten insanlardı. Neden

benden bu kadar nefret ettiklerini hâlâ anlamış değilim. Bir gün beni sevebilmeleri umudunu yitirmesem de o günün gelmeyeceği apaçık ortadaydı.

“Hadi.” dedi babam tabağıma yumulmuş kara kara düşünürken. “Hediyelerini aç Fegel.”

Kandırılmış bir çocuk edasıyla koltuktan fırlayıp masanın üzerinde duran üç pakete kalp çarpıntılarıyla yaklaştım. Birini babam almıştı, birini annem, diğerini de ablalarım. Her zamanki gibi cimrilik yapmış ortak hediye almışlardı, o bilindik hediye.

İlk önce babamın hediyesine yoğunlaştım, bu aralar sayıkladığım telefonu alıp almadığını merak ediyordum. Paketi sarmalayan şatafatlı jelatinler etrafa dağılırken gözlerim daha da açılıp irileşti.

Ve zafer... Karşımda gıcır gıcır duran telefonu gördüğüm an çılgınlıkla zıplayıp babama doğru koştum. Üzerine atlayıp onu öpücük yağmuruna tutarken ablalarımın gelen olumsuz sesleri duymamaya da büyük özen gösterdim. İki aydır bu telefonun hayaliyle yatıp kalkıyordum. Büyük oranda iyileşme gösterdiğim için annem de babam da çok mutlu olmuşlardı. Gölge beni ziyaret etmeyeli uzun bir süre olmuştu. İlaçsız, sadece terapiyle kurtulmaya çalıştığım bu hastalık kimi zaman beni avuçlarının arasına alsa da ondan kurtulmayı başarıyordum. Sonra bu tekrarlanıyordu.

Düşüncelerimden kurtulup annemin hediyesine yöneldim. Paketi aynı hızla açıp, yırtılmış parçaları etrafa savurdum. Annem beni hiç şaşırtmamıştı ve iki gün önce 'çok beğendim' dediğim ayakkabıları almıştı. Lelis'le Defi kıskançlık krizine girmişti bile, homurtularını rahatlıkla duyabiliyordum.

Onlarla aynı odada kalmaktan nefret etsem de evimiz yeterince büyük olmadığı için buna mecburdum. Belki Lelis bir türlü veremediği dersini verip okulundan

mezun olursa evden giderdi; ama sanmıyordum. Burada rahattı; faturalar yoktu, mutfak masrafı yoktu, ev işleri bile yoktu. Annem akşama kadar çalıştığı halde akşam gelip yemek yapar ve bize hizmet etmekten hiç gocunmazdı. Bizi böyle yetiştirmişti. Hiç ev işi yapmamıştık. Üç kız büyüten ve çalışan bir kadındı o.

Annemin evimizin bulunduğu caddenin sonunda bir terzi dükkânı vardı. Bekârlığından bu yana bu işi devam ettirmiş, biz bile buna engel olmamıştık. Hep babamla orada tanıştığını anlatırdı. Babam itfaiye şefiydi. Tabii o zaman sıradan bir işçiydi, zamanla yükselip şef olmuştu. O zamanlar genç ve yakışıklı bir adam olan babam üniformasındaki bir söküğü diktirmek için anneme gelmiş ve böyle başlamıştı ilişkileri. Bu hikâye benim hep hoşuma gitmişti, ablalarım her duyduğunda 'yine mi?' ya da 'yeter artık!' diye tepki verseler de ben böyle düşünmüyordum. Oldukça romantik ve güzel bir başlangıçtı benim için. Zaten duygusal bir yapım vardı. Hastalığım yüzünden hoşlandığım kişilere ya da benden hoşlananlarla hiç yakınlaşmamıştım. Yakınlaştıklarımla ise bazı tuhaf ve talihsizlikler yüzünden aramızda bir şey yaşanmadan bitmişti.

Liseye başladığım ilk günlerdi, benimle aynı sınıfta olan bir çocuk vardı. Düşündüğüm zaman hâlâ aklımı kaçırarak gibi olsam da zaman yine imdadıma yetişmiş, o kötü günleri unutmamı sağlamıştı.

Bana çıkma teklif etmişti, oraya kadar her şey güzel ve de yolundaydı. Gölgeyi yok sayıp onunla eğlenceli günler geçirmiştik, fakat sadece okulda. Dışarı çıkacağımız ilk gün kapı çaldığında kapıda onun yerine polisleri görünce nutkum tutulmuştu. Ablalarım neyse ki evde yoktu, tabii olay duyulduktan sonra hem hasta hem de doğal olarak uğursuz yakıştırmasını bana layık

görmüşlerdi. Babam beni polis merkezine götürürken neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrim yoktu, ama sevgilim olacak çocuğun düşmanca bakışları eşliğinde içeri girdiğimde olayı anlamam pek de uzun sürmemiştir.

Karsa'nın evine bir paket gitmişti, paketin içinde bir çift hayvan gözü vardı. İçinde de kana bulanmış bir zarf. İşin tuhaf yanı ise zarfta yazanlardı: *Fegel'den uzak durmazsan senin gözlerini de bu şekilde evine postalarım.*

Peki, bunu yapan kimdi, neden böyle psikopatça davranmıştı? Bir şakaysa ki ben şaka olduğunu hiç sanmıyordum, neden bu kadar iğrenççe düzenlenmişti? Herkes ne kadar merak etse de kimse o paketi göndereni bulamamıştı. Olay kapanmış, hatta Karsa şehirden taşınmıştı. Onu defalarca aramama rağmen telefonlarıma bir kez olsun çıkmamış, ailesi ondan daha iyimser davranarak sabırla bütün aramalarıma cevap vermişti.

Bazen o paketi kimin gönderdiğini merak etsem de zaman geçtikçe merakım azalıyordu. “Bir çift tilki gözü” demişti polis babama, korkuyla babamın koluna sinerken bu barbarlığı yapıp beni Karsa'dan edene sessizce lanetler yağdırmıştım. O günden sonra birileri olacak olsa bile olamadan sona ermişti. Her defasında gölge karşıma çıkmış, hayatımı karartmıştı. Gölge beni takip etmekten bıkmıyordu. En mutlu günümde ortaya çıkıyor, kabuğuma çekilmeme neden oluyordu.

Bazen dünyaya neden geldiğimi sorguluyordum. Ablalarım beni istemiyor, annemle babamsa beni onlara ezdirmemek için elinden geleni yapıyor, âdeta bir savaş veriyorlardı.

Gölgeyi gördüğümde henüz dokuz yaşımdaydım. Üzerime eğilip beni izlediğini biliyordum. O gece

uyumuyordum çünkü yine Defi'yle kavga etmiştik ve sırf beni üzme için en sevdiğim bebeğimin saçlarını yolmuştu, başarılı da olmuştu. Defalarca dönmüştüm yatakta, uzun bir süre de ağlamıştım. Tam uykuya dalacaktım ki pencerede bir çıtırtı duymuştum. Gözlerimi bir süre açamamıştım korkudan, içimden dua etmeye ve duadan sonra da saymaya başlamıştım.

Bir, iki, üç, dört, beş... on altı, on yedi... Gözlerim hâlâ kapalıydı. Odanın içinde birinin gezindiğini biliyordum ama gözlerimi açıp ona bakmaya cesaret edemiyordum. Sonunda nefesimi tutup gözlerimi aralamıştım. Gölge duvarın önünde dikilmiş fotoğraflarımıza bakıyordu. Kim olduğunu görememiştım, çünkü içerisi çok karanlıktı. Kadın mı erkek mi, hatta insan mı onu bile bilmiyordum. Sadece bir gölgeydi o. Sonra hızla yaklaşıp üzerime doğru eğilmişti, gözlerimi sıkıca kapatmıştım, gerisini hatırlamıyordum, uyumuştum. Ardından gölgeyi tam iki gün sonra bir kez daha görmüştüm, o kadar hızlı hareket ediyordu ki onun ne olduğunu bir türlü anlamıyordum. Evet hızlıydı hem de insan gözünün göremeyeceği kadar hızlı. Kuytularda gezinen, bir görünüp bir anda yitip giden esrarengiz bir varlık. Karanlık bir gölge. Ürkütücü.

Onu her gördüğümde tüylerim diken diken oluyordu. Özellikle geceleri yalnız kalmak istemiyordum. Ablalarımın odada olduğunu bilmek beni rahatlatıyordu. Her ne kadar onlar benimle aynı odada kalmak istemeseler de ben bu durumdan kendi çıkarım için memnundum. Karanlıktan o gölge kadar çok korkuyordum. Zifiri karanlığa hiç tahammül edemiyordum. Mutlaka ufak bir aydınlık istiyordum kaldığım odada. Bu yüzden elektrik kesintileri en büyük çilemdi.

Yıllar işkence ederek geçti. Dokuz yaşımdan bu yana onu hep gördüm, kâbusum olmaya devam etti, hâlâ da ediyordu ama yaklaşık üç aydır onu görmüyor olmamdan dolayı rahattım. Annemin de babamın da keyfi yerine gelmişti, Lelis'le Defi artık benimle uğraşacak pek bir şey bulamasalar da bu aralar kilolarıma takmışlardı. Aslında bana göre çok kilolu değildim, kendimi balıketli olarak nitelendirdiğim için Defi benimle sürekli alay ediyordu.

“Balık mı, bence sen olsan olsan fil olurdun Feg.”

Lelis de ona katılır, “Haklısın Defi, Feg yakında bir fil olmaya aday.” derdi. Kendileri gibi sıska olmadığım için bana takılmaları normaldi. Lelis zayıf olmasına rağmen sürekli rejim yapar ve yediklerine hep dikkat ederdi. Lisede okulun en popüler kızıydı, bütün erkekler onun peşindeydi, gerçi hâlâ öyle. Erkekleri peşinden koşturmaya fazlasıyla meraklıydı. Defi de ondan geri kalmıyordu. Sıfır beden olmak için uzun süre uğraşmış, hastalandığı için otuz altı bedende kalmıştı. Kilosu ve cildi konusunda oldukça dikkatliydi. Küçük bir sivilceye bile tahammül edemez, aklını kaçırarak duruma gelirdi.

Tanrı'nın bir takdiri olacak ki ergenlik sivilcesinden nasibini almayan nadir insanlardan biriydim. Defi'yle Lelis'in sivilce krizlerini hatırladıkça hâlâ keyiften dört köşe oluyorum. Onlarda sivilceler çıkadursun benim tek şanslı yanımdır pürüzsüz bir tenimin olmasıydı. Bu yüzden benden ayrıca nefret ediyorlardı. Neden onlarda çıkıyordu da bende çıkmıyordu, bir dönem bütün dertleri bu olmuştu.

Öyle kolay kolay hasta da olmazdım. Hatta dokuz yaşımdan bu yana bir kez bile grip olmamıştım. Ablalarım kışı salya sümükle geçirip bana bulaştırmak için yarışırken oldukça komik görünürlerdi. Benim

zayıflamamı sırf kıyafetlerimi giymek için istediklerini biliyordum. Otuz sekiz bedenden birazcık taşıyordum ama bence iyiydim, hiç olmazsa kışın onlar kadar üşümüyor, dişlerimi takırdatmıyordum. Boyumsa onlardan uzundu. Bir yetmiş beş boyumla altmış iki kiloydum. Bazen belimden taşan etler pantolonumda kötü görüntü oluştursa da ben buydum, hiç kilo verme girişiminde bulunmamış, onlar gibi olmak için heveslenmemiştim.

Lelis'le Defi'nin gözleri açık maviydi. Bende olmasını istediğim tek özellikti aslında, ama ben kıyıdan dönmüştüm. Babam yeşil, annem de mavi gözlüydü. Ablalarım göz renklerini annemden almışlardı, bende ise ikisinin karışımı acayip bir renk vardı. Yer yer mavi ve yer yer de yeşil, araya sürülmüş birazcık açık kahverengi. Bu ne idüğü belirsiz göz rengim yüzünden ablalarım tarafından ucube olarak görülsem de şikâyetçi değildim. Ben Fegel'dim, yani kısaca Feg. Onlarsa asalet timsali ve güzellik abidesi iki kız kardeş, bense ayak bağı ve fazla gelen küçük kardeş.

Şimdi liseyi bitiriyordum ve bir an önce en uzak üniversiteye gitmek için can atıyordum. Korkularım ve kâbusum olan gölgemle birlikte yeni bir yaşama ihtiyacım vardı. Buradan çok ama çok uzaklara gitmeliydim. Beni istemeyen ablalarımın oldukça uzağa. Belki mesafe hepimiz için iyi gelirdi.

Telefonum yatağımın üzerinde, ayakkabılarımsa hemen komodinin önündeydi. Lelis bana doğru yaklaşıyordu ama ben onu görmemezlikten geldim.

“Ayakkabını bir günlüğüne ben giyebilir miyim Feg?”

Sesi o kadar yumuşak ve cezbedici çıkmıştı ki, ona kim hayır diyebilirdi? Başımı kaldırıp gülümsemek

istedim, o anda görüş alanıma Defi takıldı. Pis pis sırtıyordu.

“O ayakkabının sana olacağını sanmıyorum tatlım, baksana Feg'in deve gibi ayakları var, oysa seninkiler kibar ve narin.”

Sonra Lelis'e bakıp göz kırptı. Lelis de Defi'ye bakıp teşekkür etti. Desenli çoraplarıma baktım, ayaklarım o kadar da büyük değildi, otuz dokuzdu numarası. İtici ve iğrenç durduklarını da sanmıyordum.

Ardından aptal aptal birbirlerine iltifatlar yağdırmaya başladıklarında doğru yerde olmadığımı bir kez daha inandım. Ayakkabıları zaten sevmezdim, evin içinde çorapla dolaşmak en güzeliydi, hatta ben abartır evin dışında, bahçede de çorapla gezerdim. Dizimin üzerine kadar çıkan uzun ve desenli çoraplarım vardı. Çoraplarımı şortlarımla kombin etmeyi de çok severdim. Bir gün Defi benimle alay etmek için onları saymıştı. “Tam kırk sekiz tane.” demişti. O günden sonra çok fazla çorap almamaya özen gösterdim. Ama onlar alay edecek şeyler bulmaya devam etmişlerdi, durmaya da pek niyetleri yoktu.

“Hayır.” dedi Lelis o çarpık gülümsemesiyle “Fegciğime bugün hakaret etmeyelim, o artık on sekizine girmiş kocaman bir kız.”

“Sahi.” diye atıldı Defi “O artık kocaman bir kız.”

Bense sessizliğimi korumaya devam ettim. Lelis yatağına oturdu, Defi de onu takip edip kendi yatağına atladı. İkisi de büyük bir dikkatle bana bakıyorlardı.

“Hediyemizi açmadığını fark ettik Feg, ne o yoksa görmeden beğenmezlik mi ediyorsun?”

Lelis'e cevap vermek için hazırlanıyordum ki pencereden hızla geçen bir şey gördüm. Bu o gölgeydi, hayır dedim kendi kendime, olamaz, bugün olmaz.

Dikkatimi toparladım, yerimden kımıldamadan bekledim.

“Sana bir soru sorduk.” diye atıldı Defi.

Başımı eğip çoraplarımı düzelttim, biri diğerinden aşağıda duruyordu. Simetriyi bozmak istemedim, bacaklarımı uzatıp kontrol ettim, ikisini de aynı şekilde eşitledim. O sırada kafama bir yastık yedim.

“Sana söylüyorum Feg, bana cevap ver seni küçük beyinli ucube.”

Defi her zamanki çirkefliğine başlamıştı, sessizliğim onu daha fazla kıskırtacağı için başımı kaldırıp ikisine de teker teker göz gezdirdim. Yutkundum, korkuyordum. Bunu fark etmelerini istemiyordum. Kâbusum geri döndü diyemezdin, şimdi olmazdı.

“Ne aldığınızı biliyorum sevgili ablalarım, bu yüzden merak dahi etmiyorum.”

“Duydun mu Lelis, ne aldığımızı biliyormuş, üstelik bir de ukala.”

“Boş versene.” dedi Lelis omuz silkerken, “Sözümü geri aldım, ona doğum gününde bile iyi davranmak suç!”

Onlar tartışadursun ben hızla atan kalp atışlarımı normale döndürmeye çalışıyordum. Ayağa kalkıp hızlı adımlarla banyoya doğru yürüdüm. Aynaya baktığımda yüzüm kireç gibi olmuştu. On sekiz oldun dedim sessizce, artık bu gölgeden kurtulmalısın, o yok, o bir hayal. Gerçeğe dön Feg, gerçek hayatta hayallere yer yok. Sen mantıklı, akli başında bir kızsın. Liseyi bitiriyorsun ve üniversiteye gideceksin, bundan sonra mantığa ve gerçekliğe daha çok ihtiyacın var. O yok, gölge yok.

Soğuk suyu yüzüme çarpıp havluyla kurulandım ve odama doğru temkinli adımlarla yürüdüm. Annem karşımdan elinde ablalarımın hediyesiyle geliyordu.

Bana bakıp gülümsedi, yüzündeki kırışıklık iyice derinleşmişti. Artık yaşlanıyordu. Babam da o da yaşlanıyordu ve ben daha çok korkuyordum. Onları kaybedersem yaşayamazdım. Onlar olmadan bir hiçtim ben, nefes bile alamaz, bir dakika bile ayakta duramazdım.

“Hediyeni aç Fegel, ablalarına ayıp olmasın.” diyerek fısıldadı. “Ama anne...” dememle birlikte gölge annemin arkasında belirdi. Yoğunlaşmış kapkara bir duman. Bir kez daha zorlukla yutkundum. Annem bunu fark etti ve arkasını döndü. Dişlerimi sıkarken bunun geçmesi için dua ettim.

“Ne oldu Fegel, onu mu gördün yoksa?” dedi sakince. Sakindi bunu söylerken evet, ama gözlerindeki o hiçlik beni devirip bir anda yerle bir etti. Annemin 'onu mu gördün?' diye sorması benim canımı onu görmekten daha çok yakmıştı. Kimse bana onu gerçekten gördüğüme inanmıyordu. İşin tuhaf yanı delirdiğimi kabullenmiş gibi kimseyi ikna olmaya zorlamıyordum. Ablalarımı zaten o listeye dahil bile etmiyordum. Annem, babam, akrabalar, okuldan arkadaşlarım, komşular vs... Hiç kimse. Oysa ben onu görüyordum. Siyah bir gölgeydi, hızını asla takip edemiyordum. Saniyeden daha hızlı geçiyordu yanımdan, bazen de olduğu yerde yok oluyordu. Varlığının farkındaydım, hissediyordum. Ama ne olduğunu göremiyordum.

“Sana soruyorum Feg, onu mu gördün?” Başımı hızla iki yana salladım.

“Hayır anne, görmedim, gerçekten.”

İnanmayan gözlerle bakmaya devam etti, bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Elini saçlarına götürüp arkaya doğru sıvazladı. Derin bir nefes alıp sakince verdi.

“Hediyeni aç ve onlara teşekkür et.”

Tekrar başımı salladım. Annem fark ettirmeden sinirli adımlarla yürürken babama bunu anlatmaması için bir kez daha dua ettim.

Saat gece yarısını bulmuş, Lelis'le Defi'nin sesi sonunda kesilmişti. O kadar çok konuşmuşlardı ki neredeyse cinnet geçirecektim. Hatta onları nasıl doğrar, evden kimse görmeden nasıl çıkartırım diye planlar yapmaya bile başlamıştım. Neyse ki bu şiddet içeren düşüncelerimin ardından seslerini kesmişlerdi. Rahat bir nefes alıp başımı pencereye çevirdim. Ama uyku yoktu. Komodinin üzerinde duran oyuncak ayıya baktım, bilmem bu kaçınıcı ayımdı bilmiyorum ama bana hakaret etmelerinin en kibar yolunu bulmuşlardı, üstüne bir de teşekkür alıyorlardı. Nasıl bir insandım ki böyle ablalara sahip olmuştum? Lanetlenmiş olmalıydım, ötesi yoktu.

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdüm, ortalık epey karanlıktı. Doğruyu söylemek gerekirse gölgeden daha çok karanlıktan korkuyordum, çünkü gölgeyle yaşamaya alışmıştım. Düşündüm, defalarca düşündüm. O gece farklı ne olmuştu? Yolunda giden hayatım neden bir cehenneme dönmüştü? Bilmiyordum, öğrenmeyi çok istiyordum.

Başımı gökyüzüne kaldırdım, hava kapalıydı, bulutların arasından birkaç yıldız kendini zorlukla göstermeye çalışıyordu. Sonbaharın bu kasvetli ve melankolik havasını seviyordum. On yedi ekim, bir yıl daha büyüdüğümü ilan etmişti bana. Her biten yazın ardından ben bir kez daha büyüyecek kendimi bir öncekinden daha iyi hissedecektim. Etrafı uzun bir süre taradım, her yer sessiz ve ıssızdı. Şehrin bu tarafı zaten hep sessiz olmuştu. Bu cadde hep huzurluydu benim için, ta ki o gelene kadar.

Çocukluğum kıskanç ablalarımın gölgesinde geçmesine rağmen kendimi çoğu insandan şanslı görüyordum. Annem de babam da beni gerçekten seviyor, üzerime titriyorlardı. Onlar da ablalarım gibi davranıp göstermelik bir sevgi ve ilgi sergileselerdi eminim hayat çekilmez olurdu, ama neyse ki öyle değildi.

Derin bir nefes alıp yatağıma geri döndüm. Gözlerimi sıkıca kapatıp bir kez daha dua ettim. Gölge artık benden gitmeliydi.

Defi'nin iğrenç sesi tepemde sinir hücrelerimi telef ediyordu.

“Hadi kalk ucube, okula geç kalacaksın!”

Gözlerimi yavaşça aralayıp “Sana da günaydın abla.” dedim. Ağzını buruşturup ellerini beline koydu. Hâlâ bana bakıyordu.

Yorganı üzerimden atıp banyoya doğru yürüdüm. Karşımdan Lelis geliyordu. Yine erkenden kalkıp saçını ve makyajını yapmış, kusursuz hâline bürünmüştü. Gerçekten insan ona bakınca nefes almayı unutuyordu. Gülümseyerek “Günaydın.” dedim. Olumsuzca salladı başını, sanki küfür etmişim; anlamıyordum, neden bir cevabı ya da güzel bir gülümsemeyi bana çok görüyorlardı? Dişlerimi sıkıp banyoya kendimi kapattım. Saçlarımı hunharca toplayıp yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım. Havluyu yüzüme sertçe bastırarak kuruladım. Bugün günüm kötü geçecekti, şimdiden belli olmuştu. Odama geri dönüp üzerimi değiştirdim. Çantamı ve kitaplarımı alarak kahvaltı masasına yöneldim, herkes bana bakıyordu, farkındaydım ama aldırış etmedim. “Günaydın.” dedi babam kibarca, ardından annem de. Soğuk bir cevapla büyük bir dilim ekmeği ağzıma attım. Lelis’le Defi

kıkırdıyordu. Onlara ters bir bakış atarak kalkıp kapıya yöneldim. Annem arkamdan sesleniyordu. “Daha erken tatlım.”

Hızlı adımlarla kaldırımda yürürken havanın ne kadar soğuduğunu ancak on dakika sonra fark etmiştim. Hırkamın fermuarını çekip adımlarımı yavaşlattım. Öfkem beni terk ediyordu.

Kafamın üzerinde kuş yuvası gibi inip inip kalkan saçımı düzeltmek için elimi saçıma attığımda toka fırlayıp önüme düştü. Derin bir nefes alıp bekledim, aksilikler şimdiden başlamıştı. Sonra eğildim ve tokayı yerden aldım. O sırada sağ tarafımda bir karaltı gördüm. Başımı hızla çevirdiğimde kimse yoktu. Sakin ol, dedim kendi kendime. Bu sinirden gördüğün bir şey, o yok aslında, gölge senin hayal gücünün bir ürünü.

Adımlarımı hızlandırdım, yanımdan bir araba geçti, sonra koşarak oynayan iki küçük çocuk. Ardından bebek arabasıyla yürüyüşe çıkmış bir anne, sabah koşusunda yaşlı bir adam. Bak dedim sakince, hayat devam ediyor, her şey yolunda. İnsanlara bak, onlar normal bir şekilde yaşayıp gidiyorlar. Sen de böyle olacaksın, sen de onlar gibi yaşayacaksın. Bu gölge zimbirtısından zamanla kurtulacaksın.

Konuştukça rahatlıyor, kendimi daha iyi hissediyordum. Saate baktım, sekizi çeyrek geçiyordu. Ders sekiz buçukta başlayacaktı, adımlarımı biraz daha hızlandırdım. Yollarda kimse kalmamıştı. Kalp atışlarım yeniden hızlandı. Gececek dedim, yarın bir seansın var, doktorunla konuşacak ve her zamanki gibi onu üç aydır hiç görmediğini söyleyeceksin, görsen bile görmediğini söyleyeceksin. Karşına dikilip sırtsa bile! Görmeyeceksin Feg, o yok!

Okulun merdivenlerini tırmanırken zil çaldı, yolda oyalanmam vaktimden çalmıştı, neyse ki geç

kalmamıştım. Sınıfa girdiğimde en son gelen olarak herkes bana baktı. Gerçi bunu kim yapsa aynı tepkiyi veriyorlardı. Aslında hiç kimse benim umurumda değildi. İlgilendiğim, hem sınıfa hem de şehre beş ay önce gelen çocuktı. Onun da benim gibi gizemli bir yanı vardı. Arada kaçamak bakışlarını fark ediyordum ve bu da oldukça hoşuma gidiyordu. Birkaç kez merhabamız olmuştu ama onun haricinde hiç konuşmamıştık. O da benim gibi not tutma hastasıydı. İkimiz de sınıfın tembelleri tarafından memnuniyetle kullanılıyorduk. Sıfır beden kızlarla da ilgilenmediği belliydi. Ve ben onlardan değildim, şanslı olabilmeyi isterdim.

Sırama oturduğum sırada öğretmen içeri girdi. Ders başlamıştı. Adamın ağzından her çıkanı büyük bir hırsla deftere geçirirken bana tuhaf tuhaf baktıklarını biliyordum. Sınıfın en çalışkanı olmasam da notlarım hep iyiydi. Üstelik ablalarımın aksine beni seven insanlar vardı. Okulda hor görülmemek intihar potansiyelimi tamamen ortadan kaldırıyordu.

Teneffüs ziliyle herkes ayağa kalkınca tarih öğretmenimiz herkesi yerlerine oturttu.

“Haftaya küçük bir sınav yapacağım ve bugün ağzımdan çıkan her şey sınavda soru olarak karşınıza çıkabilir, şimdi çıkabilirsiniz.”

Küçük bir şok geçirerek elimdeki notlara baktım, sanki hazine bulmuştum. Kalabalık bir anda etrafımda birikirken öylece kalakaldım. Viola beni bu linçten kurtarmak için büyük bir çaba sarf etti. Defteri elimden kaptırmıştım, fakat en zoru da aralarından hasarsız çıkabilmekti, onlardan kurtulmaya çalışırken yanağımdan öpenler bile oldu. Kendimizi koridora attığımızda ciddi bir gülme krizine girmiştik.

Kantinde sıra beklerken Viola telli dişleriyle gülümsedi. “Doğum günün kutlu olsun Feg.”

Şaşırmıştım, bir süre cevap veremedim. “Nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Dün annem, annenin yanına uğramış ve ona doğum günün olduğunu ve kendi aralarında ufak bir kutlama yapacaklarını söylemiş.”

Başımı salladım. “Teşekkür ederim, sır gibi sakladığım bir günü arkadaşlarımdan birinin bilmesi oldukça tuhafıma gitti.”

“Yapma Feg, diğer çocuklar da bilseler eminim kutlardı ama sen herkesten gizliyorsun, seni gerçekten sevenler var.”

“Bundan şüphem yok.” dedim “Ama evde cehennem zebanisi gibi iki ablam var, bir parti yaptığımı düşünsene, eminim beni herkese rezil etmek için kafamı klozete sokup sonra da resmimi çekerler.”

Acıyan gözlerle bakıyordu.

“Durum bu kadar vahim yani?”

“Evet.” dedim. Önüme geçerek beni durdurdu.

“Ablaların yüzünden psikolojini bozdun, onlar sana kötü davranıyor diye herkes öyle davranacak diye bir kural yok, bu durum senin algılarını bozmuş. Sıyrıl onlardan ve diğerlerine katıl.”

Çikolatanın kalanını ağzıma bastığımda bir süre çeviremedim, neredeyse parçaları ağzımdan dökülecekti, tam da o sırada yeni çocuk Marlo sınıf kapısında karşıma çıktı. Bir an duraksadım ve elim ağzımda o aptal hâlimle yakalandım. Gülümser gibi oldu birden. Sonra bakışlarını kaçırdı. Viola dirseğiyle beni dürttü. Zorlukla ağzımdakileri yuttum. Derin bir nefes alarak gözlerimi Viola'dan yana çevirdim. Sırıtiyordu, tıpkı ablam Defi gibi.

İkinci ders matematikti ve ben bu derste genellikle hiç duymadığım bir dili dinliyor gibiydim. Gölgeden daha beterdİ. Eve gittikten sonra yapacağım aynı monotonlukları düşündüm. Başımı pencereden dışarı çevirdim ve esen rüzgârı gördüm. Neyse ki zayıf bir insan değildim, böylelikle rüzgâr da beni pek etkilemeyecekti.

Dönüş yolunu yavaş adımlarla yürürken ne kadar zavallı bir insan olduğumu bir kez daha anladım. Gölgelerle aklını bozmuş, yakın çevresi tarafından haline acınılası biri ve sınıftakilerden ablaları yüzünden uzak duran bir sefilden başkası değildim. Eve Viola'dan başka birini getirmemiştim, o da geldiğine bin pişman olmuş olarak ayrılmıştı evden. Kendim için ne yapabileceğimi artık bilmiyordum.

Başım önde yürürken onu görmemek için bir yandan da dişlerimi sıkıyordum. Yine gelmişti ve uzun bir süre de gitmeyecekti. Kimi kandırıyordum ki, dokuz sene boyunca böyle olmamış mıydı, gitmişti, gelmişti. Şimdi bu zırvalıklarla kafamı dolduruyordum. Peki, ne kadarına inanıyordum? O gerçekten yok muydu yoksa ben yok olduğuna inanmak mı istiyordum?

“Merhaba.”

Başımı sesin geldiği yöne çevirince onu gördüm birden, Marlo. Bana bakmış gülümsüyordu, birkaç kerelik selamdan başka hiç yanıma gelip benimle konuşmamıştı. Konuşacağını da sanmamıştım.

“Merhaba.” diye karşılık verdim, var olmak için direnen sevecenliğimle.

“Evlerimizin aynı caddede olduğunu fark ettim de.” dedi müthiş bir gülümseme eşliğinde. Ona hiç bu kadar yakın olmamıştım üstelik. Büyüleyici gözleri vardı. Bakışlarımı aşağı doğru kaydırınca omuzlarının da en az onlar kadar muhteşem olduklarını gördüm. Aptal

gibi başımı salladım, neden bir erkeğin yanında bu kadar heyecanlanıyordum, gerçekten bilmiyordum.

“Birlikte yürümümüzde bir sakınca var mı?”

“Hayır, hayır tabii ki yok.”

Tekrar gülümsedi. Hemen dağılan aklımı başıma topladım.

“Nasıl, buraya alışabildin mi?”

Derin bir nefes alıp, aldığı nefesi kısa bir süre tuttu. Sonra da gürültülü bir şekilde bıraktı. Başını bana çevirdi. Sanki çok önemli bir açıklama yapacakmış gibi hâli vardı.

“Şehre alıştım diyebilirim ama okul için aynı şeyi söyleyemeyeceğim.”

“Haklısın, okul tam bir fiyasko ama üzülme ne de olsa son sınıfız.”

Bir süre ikimiz de sessiz kaldık, rüzgâr hafiflemişti, bu doğa ananın bana ilk kıyağıydı. Onunla sabaha kadar bu yolda yürüyüp sessizce bakışabilirdim. Çünkü çok güzel gözleri vardı; saçları açık, uçuk kahverengiydi. Tıpkı gözlerinin rengi gibi. Kasları için de ayrıca çalıştığı belliydi, geniş omuzları ve sıkı bir göğsü vardı. Boyu da oldukça uzundu. İşte kusursuz bir erkek modeli, peki benim yanımda ne yapıyordu?

Yolun ortasında birdenbire durunca panikledim. Sanırım beni şutlayacaktı, ee çok bile dayanmıştı.

“Hiç tanışmadık, ben Marlo.” dedi elini uzatıp.

Kahkaha atmamak için kendimi tüm gücümle sıktım o an. Gülümsememi abartıp bütün dişlerimi gösterecek şekilde sııttım. Elimi uzatarak onun sıcacık eline dokundum. Elimi elinin içine alarak sıkıca kavrayıp salladı.

“Ben de Fegel ama hep Feg derler.”

“Tanıştığımıza memnun oldum Feg.”

“Ben de.” diyebildim, ağzım hâlâ ayıktı. Sonra tekrar yürümeye devam ettik.

Yol azalırken, evimizin neden bu kadar yakın olduğundan ilk defa şikâyet ettim. Tahminlerim doğru çıkarsa o birazdan ilerideki sokaktan dönecekti, bense geri kalan on dakikayı onsuz yürüyecektim.

“Şey, Feg...”

Kalp atışlarım hiç olmadığı kadar hızlanmıştı. Adımı söylemesi bile tüylerimi diken diken etti.

“Neler yaparsın, yani belki birlikte takılabiliriz?”

“Tabii ki.”

Ağzımdan bir anda çıkan bu kelimeyle çocuğun üzerine atlamış gibi olmama rağmen hiç pişman değildim. Şaşkınlığını gizlemesine rağmen bu beklenmedik cevabımla şok olduğu belliydi.

“Peki.” dedi gülümsemesi eşliğinde. “Yarın sabah seni burada beklerim, yine beraber gideriz.”

Coşkuyla havaya zıplayıp ona sarılmak istedim, hatta bunu gözümde bile canlandırdım. Sonra bu karşı konulmaz isteğime engel olarak onun uzaklaşmasını izledim, gözden kaybolana dek hızlanmadım.

Marlo köşede görünmediği an havada zıplayarak koşmaya başladım. Sevinçten dört köşe olmak ne demek uzun zamandır yaşamıyordum. Tilki gözüyle hayatı kararan eski erkek arkadaşımın sonra bu bana piyango gibi vurmuştu. Sonra birden abartılı sevincimi engelleyerek yavaşladım. Sakinliğimi korumalı, bu durumdan ablalarımın bahsetmemeliydim. Hatta uzun bir süre kimseye bahsetmemeliydim. Anneme çıtlatabilirdim belki. Rüzgâr yeniden esmeye başladı. Sessizce teşekkür ederek yürümeye devam ettim. Ev görüş alanıma girince bile mutluluğuma engel olmadı.

Akşam yemeği her zamanki gibi gürültü eşliğinde geçti, sessizlik benim için mucize gibi bir şeydi. Lelis

akşama kadar yaptığı fırlamalıkları babamın yanında utanmadan Defi'ye anlatıyordu. Ben de gün boyunca yediğimden içtiğime kadar saydım anneme, onların gürültüsü beni bastırmaya çalışsa da hiç birine aldırış etmedim, hatta duymamazlıktan gelmek için elimden geleni yaptım.

“Yarın terapi günü.”

Bir kaşık dolusu yemeği ağzıma götürüp arkasından ekmeği ısırdım, yine zorlukla çeviriyordum.

“Tam bir öküz.” dedi Defi. Babam onu terbiyeli olması konusunda uyardı. Defi omuz silkti.

“Biliyorum anne.” dedim başımı tabaktan kaldırmadan, bir an önce yemeğimi bitirmek ve televizyon karşısına geçmek istiyordum. İnternet benim için akşamları hayalden öteydi. Defi'yle Lelis varken bilgisayar kullanmak benim hiç haddime olmamıştı.

“Yarın çok işim var, seni baban götürsün olur mu?”

Babam suyunu yarım bıraktı, anneme imkânsız gibisinden bir bakış attı.

“Yarın teftiş var, asla ayrılamam işten.”

“O zaman kim götürecektir?”

Bütün gözler ablalarımıza çevrildi, başlarını aynı anda çevirdiler.

“Aslaaaa!”

“Yalnız gidebilirim anne.” dedim tabağımda kalanları kaşığımınla dürtüklerken.

“Yalnız olmaz tatlım, oldukça uzak sen de biliyorsun.”

“Ben de arkadaşımınla giderim olmaz mı?”

Birdenbire evin içine ölüm sessizliği hâkim oldu. Bunu söylediğim için kendimden nefret etsem de artık çok geçti.

“Viola mı?” diye sordu Defi iğrenen bakışlarıyla. “O dört göz önünü bile göremez, seninle nasıl gelebilir ki?”

Lelis pişkin pişkin sırtıyordu, masasına doğru eğildi ve imalı imalı göz kırptı.

“Bence Viola değil, başka biri var, baksana nasıl da pıstı köşesine, mıymıntı ucube.”

“Lelis!” diye kükredi babam.

“Ama doğru söylüyorum baba, baksana tavırlarına.”

“Sen ablasısın, kardeşine kibar davranmalısın, hem terapisti siz de dinlediniz, yanlış davrandığınızı o da onayladı.”

Kimi kastedebilirdim ki Marlo'yla gidemezdim değil mi, çocuk böyle bir istek karşısında arkasına bakmadan kaçardı üstelik. Onlar kavga ededursun tabağımı kaldırıp masadan uzaklaştım, odama doğru yürürken hâlâ seslerini duyabiliyordum. İstedğim birazcık huzurdu, sessizlikti. Çok mu şey istiyordum? Bir dağ başında doğayla baş başa yaşamak ne de güzel olurdu; ama bu sadece imkânsız bir hayaldi.

Tek sığınağım banyoda derin nefesler eşliğinde elimi ve ağzımı yıkadım. Odama geçip pencereye yanaştım. Kapı açıktı, o anda yine oldu. Gölge dışarı çıktı, belki de içeri girmişti. Soluğum genzimi yakmaya başlamıştı, o kadar hızlı nefes alıp veriyordum ki bir an tıklandığımı hissettim. Yutkundum. Bundan bahsedemezdim. Gözlerimi kapatıp duvara yaslandım. Ellerim soğuk zeminde gezdi, sürtünerek yatağıma yaklaştım. Gölge tekrar geçti. O kadar hızlıydı ki nereye nasıl geçiyordu kesinlikle anlamıyordum.

“Yeter.” dedim sessizce. “Yalvarırım bunu bana yapma, şimdi olmaz, şimdi yapamazsın.”

Beni dinlemedi. Karanlığın içinde oradan oraya hızla geçiyor, sanki benimle alay ediyordu. Elim ışığı buldu

ve yaktım. Yatağa çöktüğümde soğuk soğuk terler akıtıyordum. Bacaklarım titriyordu. Gölge bugün çok fazla gelmişti. Bugüne kadar hiç bu kadar yakın olmamıştı. Bir şeyler değişiyordu, sanki beni uyarıyordu. Ama ne için? Yine mi başa dönmüştüm? Kahretsin. Belki de artık ilaç tedavisine başlamalıyım, belki de bir hastaneye yatmalıyım ama sırası değildi. Son senemdeydim ve mucizevî şekilde hoşlandığım çocuk bana açılmıştı, üstelik çıkma teklifi de etmişti. Hemen vazgeçemezdim, kararımı vermiştim, bundan bahsetmeyecektim. Ne olursa olsun. Asla!

Kahvaltımı aceleyle yaparken bir yandan da çaktırmadan sırtıyordum. Saçıma ilk defa özen göstermiş ablalarımın şaşkın bakışlarına maruz kalmıştım. Onları duymamazlıktan gelmeye alışsam iyi olacaktı. Çünkü bundan sonra üzerime daha fazla geleceklerdi.

“Bugün iyi görünüyorsun.” dedi annem gülümserken.

Başımı salladım. “Hem de iyi hissediyorum.”

“Buna sevindim tatlım, terapin de iyi geçecek o zaman.”

Defi tam arkamda topuklu ayakkabılarının üzerinde bana tepeden bakmaya çalışıyordu. Ama on santimlik topuğuyla benimle aynı boya geldiğini bilmeden.

“Ne söyleyeceksen çabuk söyle abla, acelem var.”

“Seni ben götürüyorum baş belası, bugün erken çıkıyorum ve gelip seni alıyorum.”

Yutkundum.

“Kendim gidebileceğimi söylemiştim.”

Kırmızı ruju dudağından taşıyordu. Mavi gözleri ışıltı ışıltıydı. Yanaklarına gereğinden fazla allık sürmüştü, bu hâliyle hafif meşrep kadınlara benziyordu.

“Kapat çeneni ve çıkışta beni bekle.”

Nefesimi tutup anneme döndüm.

“İtiraz yok Feg, seni ablan götürüyor.”

“Peki neyle?”

Sırıttı. Elini havaya kaldırıp anahtarları burnumun ucunda sallamaya başladı. Annem arabasını ona vermişti. Bu hiç adil değildi. Sırf beni doktora götürmek için bunu kullanmıştı biliyordum, sonra beni bir kenara atıp kafasına göre gezip tozacaktı. Tam anneme dönüp bir şey diyecektim ki eliyle ağzımı kapatıp mavi gözlerini gözlerime dikti ve eğildi:

“Seni küçük fare, sakın bir şey diyeyim deme yoksa seni gebertirim.”

İskelete benzeyen kemikli ellerinin arasından gülmemek için kendimi zorlukla tutuyordum. Ondan korkmuyordum, aslında onun benden korkması lazımdı. Çubuk parmaklarını kırmak benim için çocuk oyuncağıydı.

Başımı sallayınca geriye çekildi. Ben de sırt çantamı hızla alarak kapıya doğru yürüdüm.

“İşte böyle Feg.”

Arkamdan zafer kazanmış gibi bağıırıyordu. Tam bir aptaldı.

Koşar adımlarla kaldırımda yürürken Marlo'yu köşe başında beni beklerken buldum. Gülümsemem bütün bedenime yayıldı.

“Günaydın Marlo.”

“Günaydın Feg,” dedi. “Çok güzel görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim.” dedim, yanaklarım yanıyordu. Sessizliğimiz bu sefer kısa sürdü.

“Çıkışta ne yapıyorsun, belki merkeze doğru gideriz.”

İçimden okkalı bir küfür salladım.

“Hımm, şey...”

Utangaç bakışlarla döndüm ona, kalbim yeniden hızlandı.

“Sanırım işin var?”

Dudaklarımı sıkı sıkıya kapatmışım, tuttuğum nefesi verdim.

“Bak Marlo sana dürüst olacağım, çıkışta doktora gitmem gerek, her hafta özel bir klinikte seansa giriyorum.”

“Seans?”

“Psikiyatri.”

Başını salladı, hiç küçümsememiş ya da tuhaf karşılamamıştı. Şaşırmışım.

“Neden gittiğimi sormayacak mısın?”

Gülümsedi.

“Anlatmak istersen severek dinlerim ama sormam Feg.”

Bu olağanüstü hoşgörü karşısında neye uğradığımı şaşırmışım, bir kez daha keyfim yerine geldi. Bu çocuk şimdiden bana iyi gelmişti. Bir armağan gibi. Tanrı'nın aciz Fegel'e doğum günü hediyesi.

Yüzüme dökülen saçlarımı geriye attım ve ona daha dikkatli baktım. O da bana bakıyordu, daha önce hiç bu kadar masum ve güzel bakışlarla karşılaşmamışım. Marlo diğerleri gibi değildi, o farklıydı.

“Her şey ben dokuz yaşındayken başladı. Bir gölge gördüm, beni takip eden her yerde peşimde gezinen bir gölge. Önceleri çocukluğuma verdiler ama yıllar geçtikçe gölge saplantım azalmak yerine arttı.”

Birden durdu, beni ciddiye almış dinliyordu, belki de dinliyormuş gibi yapıyordu, emin değildim.

“Gölge derken bu nasıl bir şey Feg, biraz daha açık söyler misin?”

Omuz silktim.

“Şey, yani bildiğin karanlık bir gölge, insana benzeyip benzemediği konusunda bile kararsızım. Sadece yanımdan hızla geçiyor, bazen etrafımda dolanıyor, bazen de karanlığın içinde öylece dikiliyor, onun ne olduğunu göremiyorum.”

Başını salladı.

“Devam et.”

“Bu yıllarca sürdü, hiç ilaç kullanmadım, ailem terapi ve seansların ilaçlardan daha etkili olacağını düşündü. İlaçlarla onlara göre küçük, bana göre iri cüsseme zarar vermek istemiyorlardı.”

Gülümsedi.

“İri cüsseli falan değilsin Feg, bence çok güzelsin. Özellikle gözlerin muhteşem.”

Ne diyeceğimi birden bilemedim, bu beklenmedik iltifat karşısında afallamıştım. Yürümeye devam ettik.

Yol boyunca konuştuk, beni dikkatle dinlemiş, oldukça mantıklı cevaplar vermişti. Diğerleri gibi beni yargılamamış, hasta olduğumu düşünmemişti ki bu benim için hepsinden daha önemliydi.

Sınıfa beraber girdiğimizde derin bir sessizlikle karşılaştık. Viola ve diğerleri de dahil büyük bir şok yaşıyorlardı. Herkesin yüzünde belli belirsiz bir seğirmeyle karışık korku dolu bakışlar vardı.

Dehşete düştükleri şey her neyse düşünüp beynimi bunun için yoramazdım. Marlo benimle ilgileniyordu ve ben de ondan hoşlanıyordum. İster beni ucube, isterlerse şizofren olarak görsünler, onların ne düşündüğü önemli değildi, önemli olan Marlo'nun benim için ne düşündüğüydü.

Ders ilk defa bana sıkıcı gelmiyordu; çünkü Marlo yanımda oturuyor, o da benim gibi dersi dikkatle dinliyor not alıyordu. Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiş, hayattan bu denli keyif almamıştım.

Gölge artık beni mutsuz edemeyecek, her şey yolunda giderken hayatımı mahvedemeyecekti. Son noktayı ben koyacaktım. Hayatıma müdahale etmesine asla izin vermeyecektim. Bu hayat benimdi, gölge yanlış bir düşünceden ibaretti. Marlo bana iyi gelecekti. Terapiden, gerekirse ailemden bile daha iyi. Bunu bütün kalbimle hissediyordum.

Başımı çevirip gözlerinin derinliklerine baktım. O da bana bakıp hafifçe gülümsedi. Sonra defterine bir şeyler karalayarak önüme ittirdi. Ardından geriye yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. Omuzları aklımı başımdan almadan önce kâğıda göz attım, nefesim yarıda kesildi.

“Sanırım sana âşık oluyorum.”

Notu görünce elim ayağım birbirine dolandı. Yazısının altına titreyen ellerimle yazmaya çalıştım, sonra ben de onun gibi geriye yaslandım.

“Sanırım ben de sana.”

Gözlerime bakıp gülümsedi. İkimiz de tahtaya döndük, herkesin gözü bizdeydi. Aldırmadık.

Bütün günü birlikte geçirdik. Kimseye aldırmadan birlikte dolaşüyor, konuşuyor, kahkahalar atarak sohbet ediyorduk. Onun hakkında çok şey öğrenmiştim. Annesiyle babası avukattı. Bir dava için buraya taşınmak zorunda kalmışlardı. Tek çocuktu. Bu konuda oldukça şanslı olduğunu söylemiştim. O da benim durumumu duyduktan sonra aynı kanıya varmıştı.

“Sanırım gerçekten şanslıyım Feg.” demişti. Ağzından çıkan her cümlede âdeta kendimden geçiyordum. Onunla konuşmak gerçekten güzeldi. Zaman hızla akıp gitti. Ne dersin farkındaydım ne de teneffüslerin. Kendimi birden çıkış kapısında ablamı beklerken bulmuştum. Marlo, o gelene kadar yanımdan

ayrılmadı. Yalnız kalmamı istemiyordu. Bu da beni oldukça mutlu ediyordu.

Annemin arabası köşede görününce “İşte!” dedim yüzümü düşürerek. Eğilip işaret parmağıyla burnuma dokundu.

“Yapma, o kadar da kötü olamaz.”

Defi'nin şaşkınlığını uzaktan bile görebiliyordum. Marlo'yu görünce o bile afallamıştı. Akşam evde oldukça hararetli bir konuşma geçeceğini şimdiden anlamıştım. Özellikle gece beni uyutmayacakları apaçık ortadaydı. Bundan kurtuluşum yoktu. Lelis canıma okuyacaktı.

Defi sert bir fren yaparak önümüzde durdu, arabadan inerek artistik adımlarla yaklaştı. Sırıtiyordu.

“Merhaba.” dedi kibarca.

Normalde Defi benim yanımda asla bu kadar kibar olmazdı. Onu etkilemeye çalıştığı belliydi. Birden bütün sinirlerim tepemde birikti. Bir an önce gitmek istiyordum, Marlo'nun ondan etkilenmesinden korkuyordum çünkü. Kendi ablam bile olsa benden güzel olduğu bir gerçektir. Hiçbir erkeğin onu beğenmemesi söz konusu bile olamazdı.

“Merhaba.” diye karşılık verdi Marlo ama ciddiyetini korudu.

“Demek Feg'in ani değişiminin sebebi sensin.”

Dudaklarını sıkarak bakışlarını bana kaydırды, cevap vermemişti. Defi bozuldu, istediği gibi karşılanmamıştı. Marlo diğerleri gibi salyalar akıtmıyordu.

“Seni buralarda daha önce görmedim, yeni mi taşındınız, bu arada benim adım Defi.”

Defi'nin eli bir süre havada kaldı, sonra Marlo göz ucuyla bana bakıp ardından ona döndü. İsteksizce elini uzattı.

“Marlo.”

“Tanıştığımıza memnun oldum Marlo.”

Ablam şu an kendinden üç yaş küçük bir erkeğe sarkıntılık ediyordu. Araya girmeyi kendime bir borç bildim.

“Sanırım geç kalıyoruz abla.”

Küçük bir kahkaha attı, kırmızı ruju iki kilometre öteden rahatlıkla görülebilirdi.

“Bana abla demesene Feg, aramızda fazla bir yaş yok.”

Marlo burnunu kaşdı, kaşları çatılmıştı, yüzü gülmekle gülmemek arasında gidip geldi.

“Gitseniz iyi olacak, Feg’in geç kalmasını istemem.”

Defi'nin bittiği andı, bunca yılın intikamını bir anda alıvermişti Marlo. Ona büyük bir teşekkür borçluydum. Başını sallarken yüzünün ifadesini resmetmek istedim. Her çizgisini her karesini özenle çizip sonsuza kadar saklamak.

Bu nazıkçe terslemenin ardından Defi topuklu ayakkabılarıyla yürüyüp sürücü koltuğuna geçti. Ben binmeden önce Marlo benim için kapıyı açtığı anda Defi bir şok daha yaşadı. Hiç istifimi bozmadan arabaya binip camı indirdim.

Kolum pencerede yaşlı bir halde dururken Marlo beklenmedik şekilde elime dokundu ve gülümsedi.

“Yarın görüşürüz Feg, merak etme seansın iyi geçecek.”

Teşekkür etmeme fırsat vermeden Defi gaza bütün gücüyle bastı. Camlar otomatik olduğu için onun tarafından kapanırken başımı içeri sokmak zorunda kaldım.

“Yeter Feg, aşağı uçacaksın, üstelik sana bakmıyor bile.”

Kıskançlığın boyut atlamış şeklini yaşıyordu. Aldırış etmedim, sinirden kendi kendisini yemesini bekledim.

Bir süre sessiz kaldı, müziğin sesini yükseltti. Kırmızı ışıkta beklerken bukleleriyle oynamaya başladı. Bir ara başını bana çevirdi, göz göze geldik.

“Marlo...” dedi, sonra yutkundu. “Ailesi kimmiş?”

“Avukatlarımı.” dedim başımı diğer tarafa çevirerek.

“Demek avukatlarımı.”

O sırada yeşil ışık yandı ve arkadan korna sesleri sessizlikte yankılandı.

“Yeni mi gelmişler?”

“Beş ay oldu abla, ah pardon sana abla dememeliydim, Defi.”

Bu imalı laf sokuşumun ardından kafama sert bir darbe yedim, ardından bir tane de enseme geldi. Çelimsiz olsa bile eli oldukça ağırdı.

“Kapat çeneni!” dedi dişlerini göstererek.

Canım yanmıştı.

“Seni babama söyleyeceğime emin olabilirsiniz, bana vurma hakkına sahip değilsin.”

Küçük bir çocuk gibi söylediklerimi tekrarladı, bir yandan da yüzü şekilden şekle giriyordu.

Aptal dedim içimden, sesli söylemeyi ne kadar çok istesem de bir darbe daha yiyemezdim.

Kliniğe yaklaşırken derin bir nefes aldım, doktorumla konuşmak bana iyi gelecekti, özellikle Defi'nin yaptığını anlatmak için can atıyordum. Tabii ki Marlo'dan bahsetmezsem olmazdı. Şimdiden hayatımın merkezine yer etmişti.

Defi arabayı park etti ve birlikte indik. Ayakkabılarının çıkardığı ses beni fazlasıyla rahatsız ediyordu. Binadan içeri girdik, sekreter beni karşıladı.

“Merhaba Fegel, bu hafta nasılsın güzelim?”

Önce ablama baktım, ardından sekretere, “Hiç olmadığım kadar iyiyim.”

“Ucube.” dedi sessizce. Ben hâlâ gülüyordum.

Doktorun odasına girer girmez, oda spreyinin o mayhoş kokusunu aldım, sanki bin bir türlü çiçek birbirine karışmış insana huzur vermek için yarışa girmişlerdi. Büyük bir içtenlikle koltuğundan kalkıp beni karşılayan doktorumsa odanın dekorundan daha iyi görünüyordu.

“Hoş geldin Feg, seni görmek ne kadar güzel, bu hafta güzelliğine güzellik gelmiş, sebebini sormamın bir sakıncası var mı?”

Ardından göz kırptı, bu arsız bir hareketti ama yine de hoşuma gitti.

Doktorum kırklı yaşlarının sonlarında evli ve bir çocuk annesi, ablalarım gibi çıt kırıldım narin bir kadındı. Yıllardır benimle bıkmadan usanmadan konuşmuş, normal hayata dönmem için insanüstü bir çaba sarf etmişti. Onu seviyordum, onun da beni sevdiğini biliyordum. Parlayan gözleriyle tekrar baktı bana. Her zamanki yerime geçip oturdum.

“Tabii ki bir sakıncası yok, artık kendini yenilemiş bir Fegel’le karşı karşıya olduğunuzu söylemekle başlıyorum söze.”

“Öyle mi?” dedi sevinçle, bu sevinç yapmacık değildi, bunu anlıyordum.

“Anlat bakalım bu değişimin sebebini.”

“Biri var Doktor Sophila. Aynı sınıftayız, aslında beş aydır aynı sınıftayız.” diyerek başladım ve bir solukta olanları anlattım. Tabii ki gölgeden hiç bahsetmeden geçen iki günümü bütün ayrıntılarına kadar saydım. Umut vardı bakışlarında. Ablalarımın ve yaptıklarından bahsederken yine ciddi idi.

“Onlarla defalarca konuştum Feg tatlım ama beni dinlememekte ısrar ediyorlar, bu yüzden takdiri sana bırakıyorum. Bunu yenebilecek kadar güçlüsün.”

Başımı salladım.

Zaman azalıyordu. En keyifli kısım Marlo'dan bahsettiğim kısımdı. Onu anlatırken kalp atışlarım hızlanıyor, arada da kekeliyordum. Doktorum bunu fark etse de gülüp geçiyordu. O da benim bu halimden mutlu oluyordu.

“Peki Karsa?” dedi birden. Neye uğradığımı şaşırmışım. Ondan uzun zamandır bahsetmiyorduk, hatta üstünden yıllar bile geçmişti. Şimdi niye bunun konusunu açıyordu?

“Peki, gölge Feg, onu görüyor musun?”

Başımı hızlıca salladım. “Hayır, hayır görmedim, ben size Marlo'dan bahsediyorum, siz benim kâbuslarımı kokmuş bir yemek gibi önüme sunuyorsunuz.”

Birden hiddetlenmişim. Parmağımı elimin arasına alarak çevirmeye başladım.

“Sakin ol Feg, senin mutlu olmanı her şeyden çok istiyorum, bunu sormak zorundayım, bu tedavinin bir parçası. Sana bunları unutturmakla görevli değilim ben, bunları aşman isteğim ve aşana kadar da bunlardan bahsetmek zorundayım.”

“Böyle mi aşacağım peki, sürekli bunlardan bahsederek!”

Sesim yükselmişti. Geriye yaslandı ve kalemini eline aldı. Kendime hâkim olmam gerektiğini anladım. Abartıyordum, onu huysuzlandırıp gereksiz yere şüphelendirebilirdim. Ellerimi koltuğa serbestçe bıraktım. İçimde bunu tekrarlamak için büyük bir istek vardı. Parmağımı çevirirken kendimi sakinleşmiş hissediyordum. Saate baktım çaktırmadan, on dakikamız kalmıştı.

Masaya doğru eğildi.

“Söyle Feg, onu görüyor musun?”

“Hayır Doktor Sophila, onu üç aydır görmedim, bunu her hafta zaten konuşuyoruz. Karsa artık umurumda değil, o gitti ve bir daha dönmeyecek, hem dönse bile artık bir önemi yok, çünkü Marlo var.”

“Sana inanıyorum Feg, bana karşı hep dürüst oldun, bu yüzden seansı burada bitiriyorum, haftaya tekrar görüşürüz.”

Ayağa kalkıp gülümsemeye çalıştım. Kapıya kadar bana eşlik etti.

“Sen iyi bir kızsın Fegel, birlikte zor yıllar geçirdik, senin iyiliğini herkesten çok ben isterim.”

“Teşekkür ederim Doktor Sophila, yardımlarınızı asla göz ardı edemem, ailemin bir parçası oldunuz.”

Derin bir nefes alıp bıraktı, cılız göğsü yavaşça inip kalktı.

“Görüşürüz.”

Eve dönerken başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım. Defi sürekli konuşuyordu, oradan buradan alakasız ne varsa anlatıp konudan konuya atlıyordu.

“...sonrasında ne yapacağımı ben de bilmiyorum doğrusu, tek istediğim seni eve atmak, artık özgürüm, akşama kadar gezeceğim, süper olacak...”

Gözlerimi aralayıp bakışlarımı ona diktim. Hâlâ konuşuyordu, hiç mi yorulmuyordu gerçekten merak ediyordum. Başımı tekrar dışarı çevirdim. Kırmızı ışıktaki durmuştuk. Sonra yine o kâbus. Gölge. Hayretler içindeydim. Güpegündüz, diye düşündüm. Trafikte üstelik! Yanımızdan geçti gitti. Panikle Defi'ye baktığımda her şeyden habersiz konuşmaya devam ediyordu. Telefonu çaldı birden ve karşıdakiyle konuşmaya başladı. Rahat bir nefes aldım, bu hâlimi görmesini istemiyordum. Gözlerimi sıkıca kapatıp tekrar açtım, etrafa göz gezdirdim. Tek araba bizdik, yeşil yandı. Defi telefonu kapattı. Evimizin olduğu

caddeye girdik. Kalbim ağzımda gibiydi. Gölge pes etmiyor, beni takip etmeye devam ediyordu. Hayır, bu sefer eskisi gibi olmayacaktı. Beni esir alamazdı. Bu defa güçlüydüm. Bu defa Marlo vardı, onu kaybedemezdim.

Sıcak suyun altında derim buruşurken yarını düşündüm. Hafta sonuydu ve kocaman bir iki güne sahiptim. Yapılacak çok fazla şey vardı. Sinemaya gidebilirdik. Oyun parkında vakit geçirebilirdik ki bu oyun parkı yetişkinlere yönelikti. Yeni açılan alışveriş merkezinde dolaşabilirdik. Gülümsedim. Su hücrelerime nüfuz ederken şansımın açıldığına inanmak istedim. Bu defa yenilemezdim.

Ayna karşısında oturup saçlarımı tararken Lelis'in makyaj malzemelerine baktım, o kadar çoktu ki hangisi ne işe yarıyor bilmiyordum bile. Babamın parasının artık nereye gittiğini daha iyi anlıyordum. Defi bu konuda oldukça cimriydi, hepsini dolabında kilitli tutardı. Beni bırak Lelis'le bile paylaşmazdı. Makyaj malzemeleri onun için büyük bir öneme sahipti.

Birkaçını elime alıp kurcalamaya başladım. Kare şeklinde kapaklı bir cismi evirip çevirdim, nereden açıldığını çözmeye çalışırken bir çılgınlıkla karşı karşıya kaldım, korkuyla elimdekini bıraktığımda yere düşüp ikiye ayrıldı. Kendimi yere atıp dağılan parçaları toparlamaya çalıştım.

“Seni aptal sakar ucube, ona sakın dokunma, rezil varlık.”

Lelis saçımdan tutup çekerken ben hâlâ yerdeki parçaları toplamaya çalışıyordum. Sonunda pes ettim ve olduğu yere bıraktım.

Gözleri öfkeden deliye dönmüş bir şekilde bağıırıyordu.

“Özür dilerim abla.” dedim “İstemedен oldu.”

“Kapat çeneni aptal, bir de isteyerek yapsaydım bari?”

“Yenisini alırım sana.”

Elini alına koyup başını tavana çevirdi. Sinirden kıpkırmızı olmuştu. Hatta üzerindeki daracık kan kırmızısı elbiseyle aynı renge bürünmüştü. Dişlerini bütün gücüyle sıkıyordu. Boynundaki damarlar patlamak üzereydi. Çantasını üzerime fırlattı, canım yine yanmıştı.

“Seni beceriksiz yaratık, benim aynamın önünde ne arıyorsun, onun kaç para olduğundan haberin var mı?”

“Param var, alabilirim.”

“Parası varmış, alabilirmiş!” diyerek üzerime yürüdü. Kafama eliyle sertçe vurdu. Pısıp yatağıma büzüştüm.

Bugün yeterince darbe almıştım. Şiddet yanlısı ablalarım canıma okumuştı. Annemle babam bugüne kadar bana bir fiske bile vurmamışlardı, oysa onlardan defalarca dayak yemiştım, her defasında da tehditle susturulmuşum. On sekiz yaşına girmem bile bir şeyi değiştirmiyordu, bana vurmaya devam ediyorlardı.

Elini havaya bir kez daha kaldırdı. O sırada diğer odadan şiddetli bir kapı çarpılma sesi geldi. Korkuyla yutkundum. Lelis geriye dönüp hızlı adımlarla dışarı çıktı. Ben hâlâ yatağımda pısmakla meşguldüm. Ses kesilmişti, dikkatle dinliyordum.

“Abla.” dedim sessizce, cevap gelmedi. Ayağa kalkıp temkinli adımlarla yürüdüm. Çizgili çoraplarıma konsantre olarak kapıdan başımı uzattım. Lelis geliyordu. Rahat bir nefes aldım.

“Aptal bir rüzgâr, aptal bir kız kardeş, bu eziyetten ne zaman kurtulacağım Tanrım, ne zaman?”

Kendi kendine söylenerek yaklaştı. Hemen yatağıma dönüp aynı pozisyonu aldım.

İşaret parmağını burnuma doğrultarak “Dinle beni şizofren.” dedi. “Çabuk bu pisliği temizle ve yarın sana tarif edeceğim yerden gidip aynısından bir tane al, yoksa seni öldürürüm, anladın mı?”

Başımı hızla salladım, çok iyi anlamıştım. Geri döndü ve “Çabuk!” diye bağırdı.

Sesi odanın içinde korkunç bir biçimde yankılanırken aklım başımdan bir an için gitti sandım. O benden beş yaş büyük olduğu için Defi'den olduğundan daha çok korkuyordum. Her ne kadar sakın görünse de o da çatlağın tekiydi. Defi kendini daha çok beğenmiş biri olduğu için bu gaddar yönünü pek yansıtmıyordu. Lelis'ten ödüm kopuyordu.

O odadan çıkar çıkmaz yere yumulup hemen kırık parçaları topladım ve ne olduğunu kırıktan sonra anladığım fardan geriye kalan tozları ıslak mendille güzelce sildim. Saçlarım yerde süpürge görevi görürken Lelis'in adımlarını arkamda hissettim. Geziniyordu ama sessizdi, dişlerimi sıkıp bana tekrar vurmaması için dua ettim. Korkudan yerden kalkamıyordum.

Üzerimde kalan son cesaret kırıntısına güvenerek yavaşça doğruldum, geriye dönmeden bekledim.

Başım öndeydi. Nefes alış verişlerini duyabiliyordum. Ensemde yakıcı soluğu vardı. Tuttuğum nefesimi verdim.

“Bak, gerçekten özür dilerim, isteyerek olmadı, söz veriyorum yarın aynısından bir tane alacağım ama yeter ki vurma.”

Boynumu iyice eğip beklemeye devam ettim. Sonra nefes kesildi. Sanki odada tek başımaydım, hızla döndüm. Kimse yoktu. Mendili avucumun içinde sıkıca tuttum. Lelis o anda içeri girdi. Korkudan ayrılan

gözlerim ona hayalet görmüşçesine bakıyordu. Siniri yerini merhamete bıraktı ve yaklaştı.

“Ne oldu, neyin var?”

“Sen...” duraksadım, sonra yutkundum.

“Sen... Az önce...”

Gözlerim kararıyordu. Dengemi kaybediyordum. Direndim ama olmadı, Lelis'in aydınlık yüzü yerini karanlığa bıraktı. Onun ılığı eşliğinde yere yığıldım.

Gözlerimi yavaşça aralarken önce annemi gördüm sonra da babamı. Oldukça endişeli görünüyorlardı. Lelis üzerime doğru eğildi, gözlerimi kapatıp tekrar açtım, bu sefer yanında Defi de vardı. İşin tuhaf yanı herkes endişeli görünüyordu. Annem elimi tuttu.

“Nasılsın kızım? Feg, beni duyuyor musun?”

Gözlerimi açıp kapattım, konuşmak istiyordum ama yapamıyordum. Sonra doktor olması muhtemel beyaz gömlekli bir adam yaklaştı. Gülümsüyordu. Oldukça kiloluydu, parmakları bana Defi'nin sarmaya çalıştığı sigara böreklerini hatırlatmıştı, gülmek istedim ama yapamadım, sanki felç geçirmiştım, hiçbir yerim hareket etmiyordu.

Bana doğru eğilip ön cebinden ışıklı kalemini çıkardı ve gözlerimi teker teker ayırarak içine tuttu. Işık beni rahatsız etmişti. Babama baktı.

“Tahlil yapmaya gerek görmedim, oldukça iyi görünüyor, sadece tansiyonu düşmüş.”

Sonra bana döndü, “Aç mısın Fegel?”

Hayır anlamında salladım başımı.

“Benim yüzümden.” dedi Lelis. Onu ilk defa böyle görüyordum, vicdan azabı çekiyordu anlaşılan. Bu beni bayılmamdan bile daha çok korkuttu. Belki de dünyanın sonu geliyordu.

“Sanırım küçük bir sinir krizi.” dedi doktor anneme dönerek. “Lelis bana olayı anlattı, bu yüzden ciddi

olmadığına kanaat getirdim. Bayılmadan önce tartışmışlar.”

Annem kükremeden önce onu kolundan tutarak benden uzaklaştırdı, babam da arkasından gitti. Defi bana acıyan gözlerle bakarak iyi olup olmadığını sordu. Ben de ona ölüp ölmediğini sordum. Çünkü bu daha mantıklı geliyordu. Onların bana iyi davranması olasılık dışıydı.

Dışarıda tartışma büyüyordu, seslerini duyabiliyordum. Sonunda Defi de dayanamayıp yanlarına gitti, biricik kız kardeşini kollaması gerekiyordu, onu yalnız bırakamazdı. Kolumdaki seruma baktım. Yarın için ne hayallerim vardı ama ben şimdi neredeydim, gerçekten trajikomik bir durumdaydım. Etrafa göz gezdirdim. Pencere açık mıydı yoksa bana mı öyle geliyordu, emin değildim. Gözlerimi kıstım, sonra iyice açtım ama yine de net göremiyordum. Başımı biraz kaldırdım, kapı açıldı o esnada, içeriye hemşire girdi. Serumunu kontrol etti. Çıkacağı sırada ona seslendim.

“Pencereyi kapatabilir misiniz?”

Önce pencereye baktı sonra da bana, “Tabii ki.” dedi, “Kim açmış ki?”

Şaşkınlığını bariz bir şekilde belli ederek odadan çıktı. Pencere açıldı, yapanın kim olduğunu biliyordum, beni burada bile rahat bırakmıyordu. Gölge peşimden ayrılmıyordu. İşi abartarak bana yaklaşmış, enseme nefes almaya bile başlamıştı. Ben her şey yolunda derken zıvanadan çıktığını fark edebiliyordum. Bu şey her neyse sanki benden intikam alıyordu. En mutlu anlarımda gelip hayatımı alt üst etmeyi başarıyordu. Ondan kaçamıyordum. Alışmaya çalışmak çok zordu. Enseme nefes alıp veren bir gölge olduğunu bilerek

nasıl yaşırdım? O yokmuş gibi davranmak, işte asıl delilik buydu.

Lelis doğru mu söylüyordu, ben şizofren, paranoyak bir ruh hastası olabilir miydim, hastalığım o kadar ciddi miydi? Doktoruma yalan söyleyerek hata mı yapmıştım? Peki, doğru olan neydi, gerçeği söylemek mi yoksa gizlemek mi? Gereken yardımı bana kim sağlayabilirdi? Marlo'yu kaybetmek sonum olabilirdi, buna dayanamazdım, henüz bulmuşken ve bu kadar çok ısınmışken benim sorunlu bir akıl hastası olduğumu öğrenmesi ölümüm olurdu.

Yok muydu bunun çaresi, ondan kurtulmanın bir yolu yok muydu? Belki bir falcı ya da bir kâhin. Evet, bu daha önce aklıma hiç gelmemişti. Ne olurdu ki, ne kaybederdim? Belki bana yardımcı olabilirdi, bildiğim birisi vardı, daha doğrusu yıllar önce duyduğum. Yaşıyor olmasını diledim birden ve gözlerimi kapattım, içimi tarifsiz bir huzur kapladı. Annemle babamın sesini duydum. Sonra Lelis'le Defi'nin.

“Serum bitmek üzere.” dedi babam, “Birazdan evimize gideriz.”

Saate baktığımda gece yarısına yaklaşıyordu. Henüz kimse uyumamıştı. Biraz daha televizyona baktım. Eve sessizlik hâkimdi, duyulan tek ses televizyonun sesiydi. Onun dışında evde in cin top oynuyordu. Boğazım kurumuştı, kolumda da ağrı vardı. Anneme baktım, sanki bir şey istemem için hazır ol da bekliyordu.

“Biraz su alabilir miyim?”

“Bekle.” dedi Lelis beni bir kez daha şoka sokarak, “Ben veririm.”

Babam belli etmeden gülümsüyordu. Bu onu memnun etmişti.

Ardından meyve dolu bir tabakla Defi'yi görünce kafama darbe yemişçesine bilincimi kaybedip geri

kazandım. Bütün bu olanlara gerçekten akıl erdiremiyordum. Önce anneme baktım, sonra da babama, sakince başlarını salladılar. Bu nasıl bir şeydi ki onları böyle davranmaya ikna etmişti. Hem de zorlama olmaksızın. Çünkü içlerinden gelerek yaptıklarını biliyordum. Sahte değildi yardımları ve üzüntüleri. Tuhaf!

Suyumu içip meyvemi yerken yarın evde olmayacağımı söylemek için en uygun zamandı şimdi. Önce hafifçe öksürdüm. Babama döndüm.

“Yarın bir arkadaşım ile merkeze gidiyoruz, tabii iznin olursa?”

Babam anneme baktı, hepsi aynı anda bana döndü. Defi kıkırdadı, ona ters bir bakış attığımda saniyesinde ciddileşti.

“Kim bu arkadaşın Feg?”

“Sınıftan baba.”

Sakinliğimi korudum. Defi yaklaşıp yanıma oturdu, pislik yapmamasını umarak ona şefkatle baktım.

“Ben o arkadaşını gördüm baba, hatta tanıştım, bence izin vermelisin.”

Defi son derece merak uyandıracak anlatımıyla Lelis'i de harekete geçirmişti. O da yaklaşıp diğer yanıma oturdu. Onlarla böyle yan yana oturmaya çok ama çok uzun zaman geçmişti. Hatırlamaya kalksam hatırlayamazdım bile. Belki beş yaşındaydım, belki on, belki de hiç böyle bir an yaşamamıştık. Başımı bir Lelis'e bir de Defi'ye çevirdim. Neler yumurtlayacaklarını gerçekten merak ediyordum.

“Çok yakışıklı bir çocuk, adı Marlo, annesiyle babası avukatmış.”

Babam birden harekete geçerek oturduğu yerde kıpırdanmaya başladı.

“Yeni gelenlerden mi bahsediyorsunuz yoksa hani şu iki sokak ötede evleri var.”

Birden heyecanlanarak “Sen nereden biliyorsun?” diye sordum.

“İkisinin de üzerinde çalıştıkları önemli bir dava varmış. Devlet tarafından görevliler miymiş ne, bir sürü soru sordular.”

“Ne sorusu baba?” dedim merak kat sayım artarak. Ortada Marlo varsa bu her ne olursa olsun algılarımı normalden fazla harekete geçiriyordu.

“Yıllar önceki birkaç ölüm hakkında soruşturma tekrar açılmış, onlar da bu davayı almışlar.”

Hepimiz bir dakika kadar sessiz kaldık. Kimin aklından ne geçiyordu bilmiyordum ama bu beni oldukça etkilemişti, yarın ilk işim bunu Marlo'ya sormak olacaktı.

Ayağa kalktım ve odama doğru yavaşça yürüdüm. Gölgeyi şu an görmüyordum ama beni takip ettiğini biliyordum, onu bütün varlığımla hissediyordum.

Güneş ışığı gözlerime dolarken neşeyle kalktım yataktan, kolumda ince bir sızı vardı ama aldırış etmedim. Hızlıca banyoya koştum. Lelis'le Defi hâlâ uyuyordu. Hazırlanmak için oldukça zamanım vardı. Hemen duşa girip sıcak suyun altında akşamki kâbusumdan arındım. Olanları unutmaya çalıştım. Marlo'yu görünce dünya gözümde silinecekti, bunu biliyordum, bu yüzden endişe etmeme gerek yoktu.

Bornozumu giyip odama geri döndüm, dolabımı açıp bir süre bakındım. Bugün benim için özel bir gündü ve güzel olmam gerekiyordu. Çıplak bacaklarıma bakıp düzgün olup olmadığı konusunda bir süre düşündüm. Çarpık olmadıklarını biliyordum. Kısa etek için manken olmama gerek yoktu. İç çamaşırlarımın

ardından hemen kalın külotlu çoraplarımı giydim, kilomun sabit kaldığını eteği giyince anladım, hiç zorlanmamıştım. Bu keyfimi daha çok yerine getirdi.

Ardından en sevdiğim hafif dekolte tişörtümü giydim. Saçlarım düz oldukları için kuruduktan sonra fönü gibi durmuştu. Geçen sene bahar sonu indirimiyle aldığım ceketimi üzerime geçirdim. Deri çantamı boynumdan geçirip en sevdiğim spor ayakkabılarımı da giyerek hazırlığımı tamamladım. Küçük bir makyajla kusursuz günümün ilk adımını atmayı bekliyordum ki kapının çalmasıyla birden panikledim. Koşarak kapıya vardığımda annemin çoktan kapıyı açmış olduğunu gördüm. Marlo'yla koyu bir sohbete girmişti bile.

Onlara doğru yaklaştım. Marlo gülümsedi. O da fazlasıyla yakışıklı olmuştu. Bugün bütün kızlar ona bakacaktı. İlk başta da kendi ablalarım. Çünkü pijamalarıyla arkamda sıra olmuşlardı.

Lelis önüme atladı ve elini uzattı.

“Merhaba ben büyük kardeş Lelis, ama çok da büyük değil.”

Lelis gözümün önünde kırılırken tırnaklarımı kemirdiğimi annem işaret edince fark etmiştim. Defi onunla yarışa geçmişti. Günaydın, diyerek söze girdi. Sonra nereye gideceğimizi sordu. Sürekli konuşup fenalık geçirmeme neden olmuştu. Şimdiden terlediğimi hissettim. Sonunda bir hamle yapmam gerektiğini anlayarak aralarından sıyrıldım ve kapıdan dışarı çıktım.

“Hadi Marlo gidelim, daha yapacak çok şeyimiz var.”

Hayatını kurtardığının bilincinde minnetle baktı. Konuşmaya devam eden ablalarımı atlatarak yürümeye başladık. Bana yolun kenarında duran bir arabayı gösterdi. Şaşkınlığımı gizlemeyerek öylece baktım.

“Bakma öyle, babamdan ödünç aldım.”

Eline şeker verilmiş bir çocuk gibi sevinçle atladım arabaya, arabadan çok bir uçağa benziyordu.

Kontağı çalıştırıp gaza bastığında ben hâlâ arabanın döşemesine bakmakla meşguldüm.

“Bu arabanın sizin olduğuna hâlâ inanamıyorum. Avukat olmaya karar verdim.”

Kahkaha atarak elini uzattı, sonra da burnumu sıktı.

“Bu kadar tatlı olmak zorunda mısın?”

“Sen bu kadar yakışıklı olmak zorunda mısın?”

“Peki, sen bu kadar güzel olmak zorunda mısın?”

“Peki, peki.” dedim. “Pes ediyorum, bu atışma bitmez, söyle bakalım nereye gidiyoruz?”

“Aslında ben seni kaçırmayı planlıyordum. Her şeyi ayarladım; ip, bant, testere, ceset torbası vs. hepsi bagajda.”

Bir an için duraksadım, sonra kocaman bir kahkaha attım.

“Beni istediğin yere kaçırabilirsin Marlo, seninle her yere giderim.”

Gözlerime baktı, saçları güneşte altın gibi parlıyordu, gözlerinde görsel bir şölen vardı sanki. Baktığımda beni kendimden geçiriyor aklımı başımdan alıyordu. Nefesimi kesiyordu adeta. Bugüne kadar umutsuzluğa kapılarak ne büyük bir ahmaklık yapmışım, hâlbuki beklemesini bilseydim güzellikler bana kendiliğinden gelecekti. Kastettiğim tabii ki Marlo'ydu. Çünkü hayatımda ondan daha güzel bir varlıkla karşılaşmamıştım. Karşılaşacağımı da sanmıyordum.

Gölgeyse artık umurunda bile değildi. İsteddiği kadar karşıma çıkabilir, ensemde nefesini verebilirdi. Suratıma bile tükürse aldırış etmeyecektim. Benim yanımda Marlo vardı.

Yol boyunca konuşmadık şey bırakmadık, hatta bir ara ben ağzımdan kâhin olayını bile kaçırdım. O da bunun harika bir fikir olduğunu söyledi ama gitmeden önce güzel bir kahvaltı yapmalıydık. Arabayı hemen bir kafenin önüne çekti. Güneş bütün parlaklığıyla tepemizdeydi. Ceketimi çıkarıp koltuğa bıraktım. Marlo bana bakıp uzun bir ısıklık çaldı. Sonra da kaşlarını kızgınmış gibi yaparak çattı.

“Bu eteğin bu kadar kısa olduğunu daha önce fark etseydim seni arabadan indirmezdim.”

“Kıskandığını söyleme sakın!” dedim gereğinden fazla bir gülümseme eşliğinde. Nedense bu çocuğun yanında gülmeden duramıyordum. Onda farklı bir şeyler vardı. Her hali beni inanılmaz mutlu ediyordu. Sahi, aklım neredeydi bugüne kadar, neden tanışmamıştık daha önce? Kaybettiğim beş ay için yas tutmaya bile hazırdım.

Düşüncelerimi bölen garson oldu. Kibarca gülümsedi, önce bana baktı, sonra da Marlo'ya.

“Ne sipariş edersiniz gençler?”

Marlo benden cevap gelmeden “Güzel bir kahvaltı.” dedi. Dakikalar içinde masa kahvaltılıklarla donatılmıştı. Ne var ne yok ağzıma atarken bir yandan da ne kadar çok yemek yediğimi anlatmaya çalışıyordum. İştahımın dozunu bir kat artırıp kollarımı çemirledim. Marlo birden duraksadı ve koluma bakmaya başladı. Morluğu görmüştü. Çatalı elimden bırakıp ağzımdakileri zorlukla yutmaya çalıştım.

“Akşam biraz olaylı geçti de. Serum taktılar.”

“Ne oldu Feg, neden serum taktılar?”

Hem ciddiymi hem de kızgın. Paniğini de görebiliyordum. Beni ne için suçladığını anlamaya çalışıyordum. Belki de bana inanmıyordu ya da hastalıklı yönüm artık onu rahatsız etmeye başlamıştı.

Belki de beni daha fazla çekemeyeceğini düşünüyordu. Kalbim korkudan deli gibi çarpmaya başladı.

“Ablam Lelis'le tartıştık, ben de bayılmışım, gözümü açtığımda hastanedeydim.”

“Hastane mi?” diye haykırdı. Etraftakiler dönüp bize baktı.

“Yavaş.” dedim eğilerek.

“İnanamıyorum sana Feg, hastaneye gidiyorsun, üstelik serum takıyorlar ve ben bunu şimdi öğreniyorum.”

“Sana haber veremezdim, çünkü bende numaran yoktu.”

Hafifçe sırtıp geriye yaslandım. Dişlerini sıkıp başını iki yana salladı. Öfkesi bir anda uçup gitmişti, dayanamadı ve güldü.

Oradan ayrıldığımızda eski hâlimize dönmüştük. Koluma bakıp acıyıp acımadığını sormuştu. Ben de o yanımdayken dünyanın bütün acılarının vız geldiğini söylemişim. Bu itirafımın ardından ilişkimiz bir kademe daha ilerlemişti, artık daha yakın yürüyorduk ve birbirimize bakarken kendimizi daha iyi ifade ediyorduk. Duygularımızın arasındaki perde kalkmıştı sanki ve hislerimiz gözle görülür derecede belirginleşmişti.

“Sonraki durağımız şu meşhur kâhin.” dedi göz kırparak.

“Onu sona bıraksak olmaz mı Marlo, şimdi keyfimi kaçırmak istemiyorum.”

“Keyfini kaçırmak mı, daha çok eğleneceğinin garantisini verebilirim, eminim saçmalayacaktır.”

Arabayı kullanırken bunun için sabırsızlandığını fark etmiştim. Benden daha çok heyecanlıydı.

“Şimdi neresi Feg?” diye sordu. Ben hâlâ hangi yoldan gitmemiz gerektiğini düşünüyordum. Hafızamı yokladım.

“Şurası Marlo, şu sokağa gir, sonra sorarız.”

Marlo etrafına dikkatle bakarken ben de sorabileceğimiz bir insan arıyordum. Sanki burası terk edilmiş bir bölge gibiydi. Sonunda kadının birini bir ev kapısından çıkarken yakaladım. Marlo arabayı durdurdu. Eteğimi çekestirerek indim arabadan ve hızla adımlarla kadına yaklaştım.

Seslendiğim an kadın bana döndü.

“Buralarda bir kâhin olduğunu duymuştum, acaba nerede olduğunu biliyor musunuz?”

“Tabii.” dedi kadın nazikçe, “Bu yolu takip edin, yolun sonunda tek katlı bir ev göreceksiniz, onu orada bulabilirsiniz.”

Gülümseyerek minnet dolu bir teşekkürle kadından uzaklaştım. Arabaya geri döndüğümde Marlo bana muzipçe bir bakış attı.

“Devam edelim, doğru yoldayız.”

Kadının tarif ettiği gibi tek katlı evin önünde durduk. Dışarıdan oldukça kasvetli görünüyordu ev. İtiraf etmek gerekirse Marlo olmadan o kapıdan adımımı atamazdım.

“Hadi.” dedi. “Ne bekliyorsun?”

Gözlerimi kıstım ve kaslı göğsüne dirseğimle vurdum.

“Seni.”

İçeri girdiğimizde Marlo elimi tutmuştu. Kalbim yerinden çıkacak sanırken bir yandan da aklıma hâkim olmaya çalışıyordum. Bu çocuğu bunca zaman nasıl fark edememiştim kendime kızıyordum. Çok geç kalmıştım, onu daha erken tanımalıydım. Onsuz geçen zamanım benden giden en büyük kayıplardan biriydi.

Yaşlı bir kadın bize donuk gözlerle bakarken neden geldiğimizi de sertçe sordu.

Marlo benim yerime cevap verdi.

“Kâhin için geldik, siz misiniz?”

Kadın cevap vermedi ve yürümeye devam etti. Biz de onu şaşkın bakışlarla takip ettik. Ev oldukça karanlıktı. Her yerde mumlar yanıyordu. Perdeler çekilmiş isteyerek karanlık bir ortam yaratılmıştı.

Birden tüylerim diken diken oldu. Buraya gelmekle doğru mu yapmıştım bilmiyordum. Geri dönmek için çok geçti, artık gelmiştik ve olacaklara kendimizi hazırlamalıydık.

Büyük bir salona girdiğimizde yerde bağdaş kurup oturmuş yaşlı bir adamla karşılaştık. Hep aynı manzara. Filmlerin gerçeği yansıttığını şimdi daha iyi anlamıştım. Bu insanlar neden farklı bir konsept içinde olamazlardı ki. Yasak mıydı?

Mumların içinden geçerek ona doğru yaklaştık. Yüzünü gördüğümde onun kapıyı açan asık suratlı kadın gibi olmadığını anlamıştım. Oldukça sevimli bir yüzü vardı. Bizi görünce gülümsedi. Yüzündeki kırışıklıklar derinleşti. “Yaklaş.” dedi önündeki minderi göstererek. Ardından bir tütsü yaktı ve hemen önünde duran hamurdan yapılmış ama ne olduğunu çözemediğim şeyin üzerine batırdı.

Yaklaşınca ona daha dikkatli baktım, çamur bile olabilirdi. Tütsüleri ardı ardına yaktı ve o şeyin üzerine batırdı. Ortalığa güzel bir koku yayıldı. Başımı çevirip Marlo'ya baktım. Onun varlığı bana bu tütsüden daha çok huzur veriyordu. Başını salladı, tuttuğu elimi yavaşça bıraktı. Mindere oturdum ve yaşlı adama baktım. Hamur topunu eline aldı ve başının üzerinde üç kere çevirdi. İçimden kahkaha atmak geldi ama kendimi tuttum. Marlo'ya göz attığımda o da benden

farklı görünmüyordu. Hamuru önüne koydu ve tütsüleri yerinden çıkardı.

“Buraya ne öğrenmeye geldin Fegel, yoksa Feg mi demeliyim?”

Korkuyla çevirdim başımı Marlo'ya, o da en az benim kadar şaşkıındı.

“Ama ama adımı...”

Elini havaya kaldırarak beni susturdu.

“Biliyorum, nereden bildin diye soracaksın ama sen de bu yüzden buraya gelmedin mi, bilmediklerini öğrenmek için?”

Ürkekçe eğildim, “O hâlde biliyorsunuz?”

“Gölgeyi mi Feg?”

Sonra sinsice gülümsedi. Yüzünde sevimlilikten eser kalmamıştı. Kalp atışlarımın ne kadar çok hızlandığını çıkardığı sesle Marlo bile rahatlıkla duyabilirdi. Ne söyleyeceğini duymak için meraktan ölmek üzereydim. Marlo eğildi yanıma ve adama dikkatle baktı.

“Söyleyin o zaman, o kim?”

Hamura işaret parmağıyla bastırdı, gözlerini kapatıp bir süre sessiz kaldı. Biz de birbirimize baktık. Bu adam şarlatan değildi, gerçekten biliyordu. Beni Feg diyebilecek kadar da tanıyordu. Oysa ben buraya tam tersi için gelmişim. Bilmediklerimin bilmediklerim olarak kalması için. Bu gerçek için hazır değildim. Hayır, henüz değildim. Korkum kara bir duman gibi sardı etrafımı. Sanki birisi başımı ellerinin arasına almış bütün gücüyle sıkıyordu. Gözlerimi kırıştırdım. Her an yığılıp kalabilirdim. Korkunç bir hezeyanın ortasında balçık hisseyle gömülüp gidiyordum.

Gözlerini açtı ve umutsuzca baktı.

“Üzgünüm Feg, onun kim olduğunu sana söyleyemem, eğer bunu yaparsam beni bulacağını

biliyorum. O yüzden sen de ondan kaçmaktan vazgeç, zaman azaldı, seni almaya gelecek.”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sesini sertleştirerek sordu Marlo, ben konuşamayacak kadar kötü durumdaydım. İşin tuhaf yanıysa ona inanıyor oluşumdu. Bu adama gerçekten inanıyordum.

“Sen çocuk, kendine dikkat et, gölge senin de peşine düşecek.”

Marlo doğruldu ve elini bana uzattı.

“Hadi Feg gidiyoruz, bu kadar saçmalık yeter.”

Yalvaran gözlerle baktım, “Lütfen.” dedim sessizce, “Biraz daha kalalım, belki işimize yarayan bir şeyler söyler.”

“Hayır Feg, buna inanamazsın, gitmeliyiz buradan.”

“Adımı bildi Marlo, üstelik bana Feg dedi.”

Bir şey söylemek istedi ama yapamadı. O da benim gibi bu adama inanmıştı ama korkusu bunu inkâra kalkışıyordu.

“Lütfen Marlo, biraz daha.”

Başını salladı. Adama doğru hızla eğildim. Bunu öğrenmem gerekirdi. Her ne kadar hazır olmasam da öğrenmeliydim. Sonuçlarına katlanmam gerekse bile.

“Söyle lütfen.” dedim, “O gerçekten var değil mi, ben deli değilim, hasta değilim, o gerçekten peşimde.”

Başını evet anlamında salladı.

“Çok uzun zamandır hem de.”

“Biliyordum.” dedim sevinçle. “Biliyordum Marlo, hasta değilim ben.”

“Tabii ki değilsin.”

“Aptal seansları da hemen bırakıyorum.”

Gülüyordum ama bunun doğru bir zaman olmadığını da biliyordum.

“Peki kim, benden ne istiyor, neden benim peşimde?”

“Bunu sana söyleyemem.”

“Neden?”

Çaresizce adama bakarken, bakışlarımdaki yalvarışı görmesini umut ediyordum.

“Üzgünüm Feg, bunu gerçekten söyleyemem.”

“Çünkü yalan söylüyorsun.”

Marlo'ya ters bir bakış attım. Yaşlı adamın yüzündeki hüznü görebiliyordum.

“Bak, sana gerçekten inanıyorum, yardım etmen gerek, ondan nasıl kurtulabilirim?”

Hamura baktı, sonra tekrar bana.

“Senin için gelecek Feg, son kez gelecek ve bu sefer seni de götürecektir.”

Dişlerimi bütün gücümle sıkıyordum. Elimi yumruk yapıp tahta masaya vurdum. Mumlar yerinde zıpladı ve yer değiştirdi. Hamur kıpırdamadan duruyordu. Adam sakindi.

“O lanet şeyin ne olduğunu söyle bana?”

Gözlerini kapattı ve uzun bir süre açmadı, ayağa kalktım.

Yaşlı ve aksi kadın yaklaştı.

“Artık size söyleyecek bir şeyi kalmadı, bizim de başımızı belaya sokmadan buradan gidin.”

Marlo elimi tutup beni kapıya doğru sürüklemeye başladı. Hâlâ çaresizce adama bakıyordum, kapıya çıkana kadar da bakmayı sürdürdüm ama o gözlerini hiç açmadı.

Kendimizi kapının dışında bulduğumuzda yaşadığımız şoku atlatmaya çalışıyorduk. Marlo yüzüme baktı. “Bu da neydi böyle?”

“Bilmiyorum.” dedim “Gerçekten bilmiyorum.”

Arabanın kapısını açarak, “Hadi bin.” dedi, “Gün yeni başlıyor.”

Alışveriş merkezine girdiğimizde kalabalığın içinde kaybolmak istedim, artık gerçek bir sevgili gibiydik. Elimi tutuyordu ve ben de buna severek izin veriyordum. Yürüyen merdivene yaklaştığımızda önümüzde koşuşan çocuklara bakarak gülümsedik. En son kata çıkıp birer kahve alarak terasa doğru ilerledik. Kahvesinden bir yudum alarak eteğime baktı, sonra da etrafa.

“Bugün şanslı günündesin, kavga çıkmayacak.”

“Ne yani?” dedim baygın bakışlarımla, “Biri bacaklarıma baksa onu dövecek misin?”

Kahvesinden bir yudum daha alarak güneşe doğru kaldırdı başını, sonra bana döndü.

“Şüphesi var mı?”

Kol kaslarına dokunarak hayır anlamında salladım başımı. “Sanırım şüphesi kalmadı.”

Güneş bütün ihtişamıyla tepemizde günü aydınlatırken ben de başımı onun omzuna yasladım. Ayaklarımızın altında gibi görünen şehir manzarasını sükûnetle izledik. Kötü düşünceleri aklımdan uzaklaştırmak istesem de ikimizin de aynı şeyleri düşündüğüne emindim. Seni alacak demişti, bunun ne kadarına inanabilirdim? Gölge kimdi, neden benim peşimdeydi, benden ne istiyordu, bana ne yapacaktı? Marlo'yu neden uyarmıştı, neden dikkat etmesi gerekiyordu? Benim peşimdeki gölgenin onunla ne işi olabilirdi? Tanrım, çıldırmak üzereydim.

Kahveleri bırakıp birbirimize döndük. Artık gülmüyorduk. Her ne kadar Marlo yaşlı adama inanmıyor gibi gözükse de o da en az benim kadar inanmıştı. Endişesini yüzünden rahatlıkla okuyabiliyordum.

Derin bir nefes alıp başımı göğsüne yasladım ve sıkıca sarıldım. Nefesimi huzurla verirken, artık

korkularıma yeni bir korku daha eklenmişti. Ya gölge onun da peşine düşerse, diye düşünmeden edemedim. Güçlü kolları arasında beni kavradı ve fısıldadı.

“Sakın korkma, ben senin yanındayım, hep de yanında olacağım.”

Gözlerimi kapattım ve evet dedim içimden, bunu artık biliyorum.

Eve dönerken ondan ayrılmanın ne kadar zor olduğunu fark ettim. Bunu yapmakta geç kalsak da birbirimizin telefon numaralarını aldık.

“Ne olursa olsun beni ara tamam mı, gece gündüz hiç fark etmez.”

Başımı salladım, “Teşekkür ederim, arayacağımın emin olabilirsiniz.”

“O adamı da kafana takmaktan vazgeç, artık ben varım, sana bir şey olmasına asla izin vermem.”

Başımı eğip bir süre bekledim. Yutkundum. Burada görünmeyen bir güçten bahsediyorduk, beni asıl korkutan da buydu. Tehlikenin nereden ve kimden geldiğini bilmiyorduk. Bu yüzden korkularımda fazlasıyla haklıydım.

“Beni duydun mu Feg?”

“Evet, duydum, umarım dediğin gibi olur Marlo.”

“Şüphelen olmasın.”

Vedalaştık ve arabadan indim, benimle kapıya kadar gelmesine izin vermedim çünkü sapık ablalarımın gazabına uğramasını istemiyordum. O da anlayışla karşıladı. Araba gözden kayboluncaya kadar bekledim ve kapıyı çaldım. Bir dakika kadar beklememe rağmen açan olmadı. Evde kimsenin olmaması mümkün değildi. Lelis'le Defi olmasa bile annem olmalıydı. Zile tekrar bastım. İçimden saniyeleri sayarken gölge arkamdan bir yılan gibi aktı. Sinsi ve tehlikeli bir yılan gibi... Görmemiş gibi davrandım. Kıpırdamadan

beklemeyi sürdürdüm. Geldiği yöne tekrar gitti, bu kadar fazla ortaya çıkması ve eskisinden daha belirgin olması beni daha çok korkutuyordu.

Arkamı döndüğüm sırada kapı açıldı. Defi'yi bornozuyla görünce içeri dalıp kapıyı kapattım.

“Seni gören biri olabilirdi abla.”

Cevap vermeden odamıza doğru yürüdü, ben de arkasından onu takip ettim. Ayakkabılarımı ayağımdan çıkarıp yere basmanın verdiği tarifsiz zevki yaşadım. Ceketim elimde fazlalıktı. Hemen dolabımı açarak askıya yerleştirdim. Çantamı da bir kenara fırlattım. Defi şarkı mırıldanarak üzerini değiştiriyordu. Soru sormaması beni şaşırtan asıl şeydi. Eteğimi ve tişörtümü çıkardım. Kirli sepetine iç çamaşırlarımla yürürken gölgeyi düşündüm, takip edildiğini düşünen paranoyak artı bir de şizofren gibi etrafa bakınırken içim titredi. Kim bilir, belki de gerçekten öyleydim.

Üzerimi giyinip rahat bir nefes aldım. Saçlarımı toplayarak yüzümü yıkamak için tekrar banyoya girdim ve delice bir gülümseme eşliğinde kendimi izledim. Eve girmeden önce gölgeyi görmüştüm değil mi? Onunla yaşıyormuş gibi, hiçbir sorun yokmuş gibi. Belki de gerçekten onunla yaşamaya alışıyordum. İyi ya da kötü alışıyordum.

Sevinçle oturma odasına yürüdüm, o sırada kapı açıldı ve içeri süper model ablam Lelis girdi. Bu kız gerçekten bizim aileye ait olamazdı. Ya da tam tersi belki de ben ait değildim.

“Selam Feg, nasıl geçti günün?”

“İyi idi abla, çok eğlendik.”

“Eğlenilmeyecek bir çocuk değil tabii.” derken göz kırpmıştı. Bana ilk defa bu kadar iyi davranıyordu, daha doğrusu davranıyorlardı. Neden daha önce bayılmadığımı düşündüm, belki her hafta bir kez

bayılmam gerekirdi. Böylece ablalarım artık beni sevebilirdi.

Derin düşüncelerimi kapıdan giren annem böldü. Evimiz şenleniyordu. Yorgun ve aşkla dolu bir günün ardından aileyle olmak gibisi yoktu. Hayatımdan memnun olmaya başlamıştım. Gölgenin istediği her neyse biraz beklemesi gerekecekti, çünkü ben geri dönüşü olmayan güçlü bir aşka tutuluyordum.

Telefonum durmaksızın çalarken gözlerimi zorlukla araladım, saate baktığımda sekize geliyordu. Hemen yataktan fırladım ama sonra bugünün pazar olduğunu hatırladım. Arayan Marlo'ydu.

“Rüyada beni mi gördün?”

“Sabah yürüyüşü için kapıda seni bekliyorum.”

Saçlarım birbirine girmiş vaziyette tökezleyerek kulağımda telefonla banyoya koştum.

“Ciddi olamazsın!”

“Beş dakikan var Feg.”

“Ama...” Telefonu kapatmıştı bile.

Bu çocuk gerçekten başımın belasıydı. Uykuyla dolu bir pazar sabahı varken yürüyüş kimin umurundaydı ki? Yoksa bu bana sessiz bir mesaj mıydı? Benim kilolu olduğumu mu düşünüyordu?

Tanrım! Eşofmanlarımı giyerek spor ayakkabılarıma doğru koştum, annem gürültüme uyanmış olacak ki, gözünü ovalayarak kapıda dikilmiş bana bakıyordu.

“Özür dilerim anne, Marlo kapıda ve beni zayıflatmaya kararlı görünüyor.”

Gülümsedi.

“Deli çocuklar, kaybolun hadi.” diyerek tekrar yatağına döndü.

Kapıyı açıp yuvarlanmak üzereyken Marlo beni yakaladı. Sessiz bir de kahkaha attı. Elimini yumruk yapıp sertçe göğsüne vurdu.

“Hepsi senin yüzünden!”

“Hadi uyuşuk, acele et.”

“Ama önce ayakkabılarımı giymem gerekir. değil mi?”

Birden önümde eğildi ve bağcıklarını bağlamaya başladı. Biraz utanarak biraz da etkilenerек onu izledim.

“Her sabah yürüyüş yaptığını söyleme bana.”

“Korkma, her pazar kapına dayanmayacağım.”

Yürümeye başladık ama yavaşlık.

“Beni bu hâlde gördüğüne inanamıyorum.” derken yüzümü elimle kapattım. Sabahları kızların en pasaklı ve bakımsız olduğu anlardı. Güzeller güzeli ablam Lelis bile sabahları kalktığımda korkuluk gibi oluyordu.

“Saçmalama Feg.” dedi elimi indirirken, şimdi daha çok utanmıştım. Elimini tutup beni kendine doğru çekti, ona çarpıp ufak bir sarsıntı yaşadım. Gülüp eğlenerek yürüyüşümüze devam ettik. Sürekli konuşuyor, yerli yersiz gülüyorduk. Hayatımda hiç bu kadar eğlenceli bir yürüyüş yapmamıştım. Üstelik uykusuz bir pazar sabahı. Bir parkın içinden geçtik ve kana kana su içtik. Ardından bir kafeden çayla sıcak poğaçaya aldık. Hem yedik hem yürüdük hem de konuştuk. Laf sonunda dönüp dolaşıp gölgeye ve dünkü yaşlı adama geldi, ben sessizliğimi korudum.

“Hadi ama Feg, gerçekten bu seni korkutmuş olamaz.”

Son kalan poğaçayı ağzıma atarak, çayımı bir dikişte içtim.

“Bu konuda artık ne düşüneceğimi bilemiyorum Marlo, o adam bizi açıkça uyardı.”

Elimizdekileri çöpe atarken aniden geçen gölgeyle kendimi geriye attım. İkimiz de birbirimizden hayli uzaklaştık. Marlo korkuyla bana bakıyordu, çünkü gölge aramızdan geçmişti.

“Bu da, bu da neydi Feg?” Marlo şoka girmişti. Yaklaşp elini tuttum. Gölge bu sefer yanımızdan geçti. Ona döndüm, kalp atışlarım hızlanmıştı ama sakinliğimi ilk defa koruyordum. Çünkü kâbusumu başkasıyla paylaşıyordum.

“Onu gördün değil mi Marlo, onu gördün?”

Başını salladı panikle, “Tabii ki gördüm. Görülmeyecek gibi değildi. Ben gerçekten, şey, ne söyleyeceğimi bilmiyorum Feg. Sen haklıymışsın.”

Yere çöküp dakikalarca konuşmadık, onun aklından neler geçiyordu bilmiyordum ama ben artık düşünemiyordum. Kilitlenip kalmıştım. Buradan koşarak o adamın evine gidip yalvarıp yakarabilirdim eğer faydası olacağını bilseydim.

“Onu gördüm.” dedi sessizce, “Aramızdan öylece geçip gitti.”

Ona baktım, korkusunu içimde hissettim.

“Ne olduğunu da görebildin mi Marlo?”

“Hayır, hayır ne olduğunu bilmiyorum, hiçbir şeye benzemiyor, sadece karanlık bir gölge. Zifiri bir duman. Şey gibi.”

“Ne gibi Marlo?”

Kaşları çatıldı.

“Büyülü, sihirli bir şey gibiydi.”

“Büyülü.” diye tekrar ettim fısıltıyla. Ne cevap vereceğimi bilemedim. Haksız da değildi. Yaklaşp ona dokunmaya korktum. Yaşlı adamı düşündüm, o da haklıydı, Marlo'nun da peşine düşecekti. Peki, bu durumda ben ne yapacaktım? Ne yapabilirdim ondan uzak durmaktan başka.

Yutkundum.

“Marlo.” dedim kollarımı belime dolayarak.

Sanki ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi sus işareti yaptı.

“Sakin söyleme Feg, duymak istemiyorum.”

“Ama duymak zorundasın.”

Ayağa kalktı ve elini bana uzatarak beni de kaldırdı. Gözlerime baktı, kendinden emin bir hâli vardı.

“Bu şey her neyse üstesinden gelebiliriz, benden uzak durmak zorunda değilsin.”

“Liseye başladığım sene bir çocuk vardı. Karsa. Seninle olduğu gibi olmasa da başladık bir şekilde ve çıkacağımız ilk gece evine bir paket gitti. İçinde bir çift hayvan gözü vardı. Tilki olduğunu söylediler. Pakete kanlar içinde bir not iliştilmişti: Fegel'den uzak durmazsan senin gözlerini de bu şekilde evine postalarım. O günden sonra Karsa ve ailesi şehirden taşındı. Onu bir daha hiç görmedim.”

“Bunun beni korkutmasını bekliyorsan yanılıyorsun Feg, ben onun yaptığını asla yapmam.”

“Bu şey her neyse şakası yok Marlo, başta bunun başkası tarafından yapılmış aptal bir şaka olduğunu sanıyordum ama gerçek bugün ortaya çıktı. Bu şaka değil. Tamamen gerçek. Yaşlı adam bizi uyardı. Seni de uyardı. Sana bir şey olursa yaşayamam Marlo, buna dayanamam.”

“Şışt...” dedi elini yüzümde gezdirirken.

“Gözlerin uğruna gerekirse ölürüm Feg ama sana zarar gelmesine izin vermem.”

Yutkundum ama olmadı, boğazımda düğümlenen bir acı vardı. Marlo'nun romantik dizelerinden bile daha baskın bir acı. Nefes almamı bile engelliyordu. Biz gölgeye savaş açabilir miydik, onu tuzağa düşürüp yakalayabilir miydik, bu kadar güçlü müydük?

“Yürü!” dedi birden. “Gidiyoruz.”

Nereye diye sormadım, çünkü ona güveniyordum, gittiği her yere gönül rahatlığıyla gidebilirdim.

Adımlarımızı hızlandırdık. Merak etsem de bir süre sonra evlerine doğru gittiğimizi anladım. Kapının önünde durup bekledim. Cebinden anahtarları çıkarıp kapıyı açtı ve eliyle içeriyi gösterdi. Adımımı attım sorgusuz. Ailesini uyandırmak en büyük korkumdu. Yapabileceğim bir açıklamam bile yoktu.

Sessizce ilerledim. İçeri bakarken kendimi ülke değiştirmiş ya da zaman makinesinden geçmiş gibi hissettim. Şaşkınlığımı fark edip gülümsedi.

“Ailem antika eşyaları çok sever.”

“Peki neredeler, onları rahatsız etmeyelim, saat henüz çok erken.”

“Takip et beni.” dedi, arkasından etrafa bakınarak yürüdüm.

Çalışma odası olduğunu düşündüğüm kitaplarla dolu bir odaya girdik. Masanın üzerinde büyük ekran bir bilgisayar vardı.

“Ailem dün gece iş için şehir dışına çıktı, bir araştırma yapıyorlar.”

“Sahi...” dedim “Sormayı unuttum, ailen neyi araştırıyor Marlo?”

“Aslında ben de tam olarak bilmiyorum ama merakımı gidermek adına biraz ortalığı karıştırdım ve cinayetleri aydınlatılamamış insanların ölümü üzerine bir araştırma yaptıklarını öğrendim.”

Omuz silktim. “Bunda gizemli bir yön göremedim.”

“İşin tuhaf yanı ise, ölenler boyunlarından aynı bıçak kesigine maruz kalmış ve kesilen yer tam da şah damarlarıymış.”

Duraksadım, hâlâ kafamda oturmayan şeyler vardı.

“Sana göstermem gereken bir şey var, yaklaş.”

Bilgisayarı açtı ve koltuğa oturdu, ben de hemen onun yanına oturdum. Ekran açılır açılmaz karşımıza değişik bir arama motoru çıktı. Böylesini ilk defa görüyordum.

“Bu da ne?” dedim merakla.

“CAM. Yani Cinayet Arama Motoru. Tarihi giriyorsun ve o yılki bütün polis dosyaları ve gazete haberlerine ulaşıyorsun.”

Gülümsedim. “Yasal gibi görünmüyor.”

“Zaten değil.” derken sırtıyordu. Kendimi aksiyon ya da polisiye gerilim hikâyelerinin birinin içinde bulmuştum birden. Marlo'nun girdiği tarihi görünce kalp atışlarım yeniden hızlandı.

2003. Ben dokuz yaşındaydım.

Yüzüme baktı. Gözlerinde güven vardı.

“Endişelenme, her şey yoluna girecek.”

Başımı salladım. Nefesimi tutmuşken ilk habere tıkladı.

"On yaşındaki kız çocuğu kendi kanından oluşan bir göletin içinde yatağında ölü halde bulundu, polis katili arıyor."

"Ölümler devam ediyor, katil bu sefer öğrencilere saldırdı. Birlikte aynı evde kalan üç kız öğrenci, boğazları kesilmiş halde bulundular Bu vahşetin sorumlusu her yerde aranıyor. Aileler perişan."

"Park hâlinde duran aracın içindeki iki sevgili ölü bulundu. Ölüm şekli diğerleriyle aynı. Aramalar hız kesmeden devam ediyor."

Kalp atışlarım giderek hızlanıyordu, fazlasını okumaya dayanamayacaktım. Ayağa kalkıp biraz dolaşım.

“Bunları bana neden okuttuğunu bilmiyorum Marlo.”

Deli gibi dönüp dururken aynı zamanda da gözlerimi ondan kaçırmaya çalıştım.

“Tarih senin gölgeyi görmenle aynı. Katil ve gölge. Düşün Fegel. Bence bu cinayetler onunla bağlantılı. Gizemli ölümlerin arkasında onun olduğuna inanıyorum. Önceki yıllar temiz Feg, ne olmuşsa o sene olmuş. Hiçbir iz yok, ipucu yok. Tıpkı bir hayalet gibi sessizce işini halletmiş.”

Adımlarımı daha çok hızlandırdım, sanki kalbimin atışıyla yarışıyordum.

“Eğer öldürmek isteseydi dokuz sene beklemezdi.”

Bana doğru yaklaştı.

“Ben de bunu söylüyorum, sana zarar vermiyor, seni takip ediyor. Sen anlattın, ne zaman biriyle yakınlaşmak istesen daha çok ortaya çıkıyor. Tıpkı yıllar önce Karsa da ve şimdi benimle de olduğu gibi.”

Anlamam için bana dikkatle bakıyordu.

“Yani?”

“Yanisi yok Feg, demek ki o seni kıskanıyor. Her neyse bir erkek olma ihtimali çok yüksek.”

Dudaklarım sinirle seğirdi.

“Bu gerçekten komik Marlo, erkek bir gölge, hayalet mi demeliyim, evet o da mümkün ve de katil. Ama dur, hayaletler siyah olmaz. Beni kıskanıyor ve taliplerimi korkutup kaçırıyor öyle mi? Üstelik gözlerini oymakla tehdit ediyor. Çok saçma. Bu cinayetlerle benim durumumu bağdaştırman ayrıca saçma. Lütfen kimseye bundan bahsetme olur mu?”

Her ne kadar sinirlense de gülmesine engel olamadı. Bütün yakışıklılığıyla salladı başını.

“Bana mümkün görünüyor.”

Ona doğru yaklaşıp elimi kalbinin üzerine koyup bekledim.

“O halde şu an bizi görüyor.”

“Evet.” diye fısıldadı. Parmak uçlarımda yükselip gülümsedim.

“Hâlâ görüyor olmalı?”

Gözlerini kapatıp açtı. Yutkundum ve son bir hamlem sırasında güçlü bir gürültüyle yerimden sıçradım. Sanki birisi camı çerçeveyi indirmiş gibiydi. Kalbim ağzıma geldi.

“Affedersin.” dedim ardı ardına. “Gerçekten özür dilerim.”

Dışarı çıkacağı sırada ona dokunmamaya çalışarak önüne dikildim.

“Lütfen çıkma.”

“Lanet olsun Feg, bu şey bizimle resmen dalga geçiyor.”

“Sence yaşlı adama tekrar gitmeli miyiz?”

Dişlerini sıktı, yüzünde korkunç bir öfke vardı. Yumruk yaptığı ellerini her an bir yerlere geçirebilirdi. Artık korkuyordum. Kendimden yana değil, ona bir şey olmasından korkuyordum.

Gölge son derece ciddiye ve her adımımızı takip ediyordu. Geriye tek bir seçenek vardı; birbirimizden uzak durmak. Düşüncelerimi onunla paylaştım. Ne kadar itiraz etse de bir süreliğine diyerek onu ikna ettim. Telefonda konuşup hasret giderebilirdik, tabii ki gölgemiz buna da kızabilirdi, bu yüzden her konuda dikkatli olmalıydık. Bu iş giderek çığırından çıkıyordu. Gölge katil hızla yaklaşıyordu.

Bütün günü yatarak geçirdim, okuldan sonra onunla yürüyememek bana oldukça zor geliyordu. Derste yan yana otursak da, okulda geçirdiğimiz zaman bize yetmiyordu. Lelis'le Defi annemin arabasını alıp sinemaya gitmişti. Annemle babam da arkadaşlarına yemeğe gitmişlerdi. Bu akşam evde yalnızdım, fakat

özgürlüğüm kısıtlanmıştı. Üstelik ne olduğunu bilmediğimiz bir gölge tarafından.

Aklıma çılgınca bir fikir geldi birden, bütün cesaretimi toplayıp çoraplarımla arka bahçeye doğru yöneldim, kapıyı açıp dışarı çıktım. Hava oldukça serindi. Titremem belki de bu yüzdendi.

Kendine itiraf et Fegel, korkuyorsun?

Adımlarımı yavaşça attım, karanlığın ortasında bekleyip gözlerimi kapattım. Marlo bunu duysa bana çok kızardı ama yapmak zorundaydım. Buna mecburdum, oturup başıma gelecekleri bekleyemezdim. Rüzgâr yüzüme vururken söyleyeceklerimi düşündüm. Sesimi yükselterek, “Burada olduğunu biliyorum.” dedim. “Etrafımdasın sürekli. Benden ne istediğini bilmiyorum ama senden tek isteğim ona zarar vermemen. Ona zarar vermen bana zarar verir.”

Bekledim. Gözlerim hâlâ kapalıydı. Rüzgârın uğultusunu dinledim. Ağlamamak için direndim, bunca zaman ağlamadıysam şimdi de ağlamamalıyım. Biriken bir damla şiddetli bir sızıyla gözümün birinden yavaşça aktı. O anda hemen arkamda onun güçlü varlığını hissettim. Gözlerim hâlâ kapalıydı. Açamadım.

“Lütfen ona zarar verme, aileme zarar verme, artık kimseye zarar verme. Sana yalvarıyorum.”

Kalp atışlarımı duyabiliyordum ve onun varlığını daha yakınımda hissediyordum. Kimdi o, benden ne istiyordu, neden peşimdeydi, neden hayatımı mahvediyordu?

Tam arkamda. Sıcaklığını hissediyordum, peki nasıl? Varlığı olmayan bir şey, bir bedene bürünebilir miydi? Arkamdan gelen rüzgâr kesilince gözlerimi daha çok sıktım. Başımın üzerinde bana doğru eğilmiş bir şey vardı sanki, Tanrım ne de korkunç, korkusu bütün

bedenimi sardı. Bacaklarım birbirine çarparak titriyordu. Cesaretimi toplayıp açtım gözlerimi ve hızla arkamı döndüm.

Sonuç her zamanki gibiydi. Gitmişti.

Sabaha kadar dönüp düşünmekten uyuyamadım. Gözlerimin altındaki hafif morluklara bakınca aynayı kırmak istedim. Eminim benimki gibi bir yüzü görmekten o da rahatsız oluyordu.

Kahvaltı masası tam bir karmaşa içindeydi. Lelis'le Defi'yi bu kadar hararetli bir şekilde tartışırken ilk defa gördüm. Konu da her zamanki gibi kıyafetle ilgiliydi. “Sen neden benim giysimi izinsin aldın?” diye Lelis Defi'ye kükredi. O da “Sen benim ayakkabılarımı nasıl benden izinsiz giydiysen öyle.” diye cevap verdi. Onlara aldırmadan devam ettim, annem babamın kopan gömlek düğmesini dikiyordu. Babam da elinde gazetesi bu gürültüde sessizliğini koruyarak okumaya çalışıyordu. Zavallı babam. Her zaman uysal bir insan olmuştu. Ne bana ne ablalarımın bir kez olsun kızmamış, kalbimizi kırmamıştı. Bugün de o günlerden biriydi. Anneme bakınca yüzündeki yorgun gülümsemesini gördüm. Düğümü atıp ipi kopardı ve gömleği özenle koltuğun üzerine bıraktı.

“Günaydın Feg, nasılsın bakalım?” dedi babam başını gazetesinden kaldırıp.

“Bu gürültüde sen nasılsan ben de öyleyim baba.” dedim. Çayımı doldurup kızarmış ekmeklere uzandım. Gülümsemesi yayıldı yüzünde.

“Onlara alışmış olmalıydın, değişeceklerini beklemek komik olurdu.”

Birden aklıma Marlo'nun annesiyle babası geldi. Sormakla bir şey kaybetmem diye düşündüm. Konuyu saptırmış olsam da merakıma engel olamadım. Lelis'le Defi'ye göz attım. Bizi görecektik durumda değillerdi.

“Baba.” dedim sessizce masaya doğru eğilerek.
“Sana sormak istediğim bir konu var.”

“Tabii ki.” dedi sakince, sonra çayından büyük bir yudum aldı.

“2003 yılında, yani benim sorunlarımın başladığı yıl burada bazı cinayetler yaşanmış, Marlo'nun annesiyle babası da bunları araştırmak için gelmiş, bu olaylar hakkında senin bir bilgin var mı?”

Babam sakinliğini korudu. Şaşırmamıştı. Doğal karşıladı.

“Evet.” dedi, sonra duraksadı, gözlerini tavana dikip ardından bana doğrulttu. Sanki hatırlamakta zorlanıyor gibiydi.

“Sadece duymuştum. Polis, insanlar korkmasın diye fazla yaygara yapmadı. Basın bile susturuldu.”

“Bu senin tuhafına gitmedi mi?”

Omuz silkti. “Neden gitsin ki, hem sen neden soruyorsun bunları?”

Kaşları çatılmıştı. “Hiç.” dedim. “Sadece merak ettim, Marlo bahsetmişti.”

“Boş ver tatlım, sen bu gibi şeylerle kafanı meşgul etme, hem bu çok uzun zaman önceydi.”

Ağzımda kızarmış ekmekle öylece kaldım. Parmağımın geri kalanını tıktırıp bir çırpıda çiğneyerek yuttum.

Gözlerim büyüdü, şaşkınlığım arttı.

“Ne yani, o yıldan sonra bir daha o tarz cinayetler olmadı mı?”

“Burada olmadı.”

Geriye yaslanıp düşüncelerimin arasında kayboldum. Demek o yıldan sonra bir daha kimse ölmemişti. Gölge durmuştu. Peki neden? Bunun sebebi ben olabilir miydim? “Hayır.” dedim sesli düşünerek.
“Ben olamam.”

“Bir şey mi dedin Feg?”

“Hayır baba.”

O sırada Lelis'le Defi'ye çevirdim bakışlarımı. Suratları asık olsa da makyaj yapıp giyinmeyi ihmal etmemişlerdi. O kadar aykırılardı ki, kıyamet kopsa bile makyajsız gitmek istemeyeceklerinden adım gibi emindim. Bu kızlar benim genlerimi taşıyor olamazlardı ya da tam tersi ben onlarınkini.

Defi gözlerini normalden iki kat fazla açarak bana baktı.

“Bugün her zamankinden daha iğrenç görünüyorsun Feg, merak ediyorum da bunun için ayrı bir çaba sarf ediyor musun?”

Lelis kıkırdadı. Babam Defi'ye baktı. Geri dönmüşlerdi, zaten bu daha fazla devam etseydi endişe ederdim.

“Feg'le uğraşma Defi, seni uyarmıştım.”

Annem masaya geldi ve onların çayını doldurdu. Taze sıkılmış meyve sularımızı da masaya bıraktı. Annem her zamanki annemdi. Bugünse dışarıda korkunç bir hava vardı. Gök gürültüsü ardı ardına yankılanırken tüylerim diken diken oldu. Üşümüyordum, sadece ürperiyordum. Babam bana baktı. “Sanırım seni benim götürmem gerekecek, hava yürümek için elverişli değil.”

Sesimi çıkarmadım. Lelis anneme baktı.

“Hayır Lelis, arabamı size veremem, sadece okula bırakırım.”

Defi itiraz etti ve ona Lelis de katıldı. Annemin başının etini yemeye başladılar. Sürekli konuşuyorlardı. İçimin daraldığını, kalbimin sıkıştığını hissettim. Tamam, ben de geveze sayılırdım ama onların cümleleri benimkinden kat be kat fazla ve saçmaydı.

Babam masadan kalkıp ceketini giydi.

“Hazırsan gidelim.” dedi bana. Ben de çantamı alarak kalktım ayağa. Sessizce onu takip ettim.

Arabasını garajdan çıkarıp önümde durdu. Yağmur yağmaya başlamıştı. Birkaç damla bile saçlarımı ıslatmaya yetti.

Kırmızı ışıktaki beklerken ona yaşlı adamdan bahsedip bahsetmemekte kararsız kalmıştım. Tepkisini bilmiyordum. Kızıp kızmayacağından emin değildim. Ama bana ve adamın söylediklerine inanırlarsa haftalık seanslarımdan kurtulabileceğimi umdum. Ya inanmazlarsa? O zaman ne olacaktı? Derin bir nefes alıp bıraktım, sonra babama baktım. Girişi doğru yapmalıydım.

“Merkezde bir kâhin olduğunu biliyor muydun?”

Kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi, rahatlamıştım.

“Yaşlı bunaktan mı bahsediyorsun, aksi bir de karısı var. Kafayı sıyırmış bir aile. Onların kâhinlikle alâkaları yok.”

“Sahi mi?” dedim. Ne cevap vereceğimi şaşırmıştım.

“Çocukluğumdan bu yana tanırım onları, annem yani rahmetli büyükannen o kadınla iyi anlaşırdı.”

İrkildim. Büyükannem gibi bir kadın öyle birisiyle nasıl anlaşabilirdi ki?

“Peki gerçekten biliyor mu, yani olacakları?”

“Hayır Fegel, tamamen çatlak bir kadın, akli dengesinin yerinde olduğundan bile şüpheliyim, kocası da öyle tabii.”

“Büyükannem ona, onlara inanır mıydı?”

Durgunlaştı.

“Bu yüzden büyükbabanı terk etti. O kadının bir lafıyla babamdan ayrıldı.”

Direksiyonu bütün gücüyle sıkmaya başlamıştı. Babamın kötü anılarını depreştirmiştim. Fikrim ters tepmişti.

“Güya babam onu aldatmış, sormadan bastı adama tekme. Babam da kendini içkiye verdi, genç yaşta da öldü. Ailemin parçalanmasının tek sorumlusu onlardır. Eğer bir polis olsaydım, çoktan ikisini de tutuklamıştım.”

İyi ki değilsin, dedim içimden ve büyükanneyle büyükbabama dair bilinmeyen bir gerçeği geç de olsa öğrendim. Bir evliliği haklı olarak bitirmişlerdi. O kadının yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım, zira ihanet asla affedilemez bir şeydi.

Bundan sonra ikimiz de konuşmadık, okul kapısında durduğumuzda karşımızda bir araba daha durdu. Bu Marlo'nun babasının arabasıydı. Babam kornaya basıp selam verdi, ondan da aynı şekilde karşılık geldi. Arabadan inip Marlo'ya doğru yürüdüm. Oldukça gergin görünüyordu.

“Günaydın.” dedim vicdan azabımla birlikte.

“Günaydın.” dedi sabrının azaldığını belli ederek.

Sessizce yürüdük ve okula girdik, sınıftakiler her zamanki gürültüsüne devam ediyordu. Arka sıralardan birine geçip oturduk. Viola “Günaydın.” dedi parlayan diş telleriyle. Sonra notlarımı istedi, ayaküstü biraz konuştuk oradan buradan, fazlasıyla da saçmaladık. Ne zamandır bunu yapmaya ihtiyacım vardı, gerçekleri konuşmak canımı sıkıyordu.

Marlo ciddiyetini koruyordu, onu böyle görmeye dayanamıyordum.

“Ee...” dedi birden. “Nasıl gidiyor bensiz hayat?”

Nefesimi tutup bir süre bırakmadım, yanaklarım şişti.

“Hadi Feg, ver o nefesi.”

Bir süre daha bekledim. Eliyle yanağıma yavaşça vurdu, sonra gülümsedi. Gülümsemesine asla dayanamıyordum, koluna dirseğimle vurdum. O da bana vurdu ve barıştık. Evet, tuhaf bir barışma yöntemi olduğu doğru. Beş yaşında çocuklar gibiydik. Ders başlayana kadar gün boyunca yaptığımız sıradan işlerden bahsettik. Bu bile onu zevkle dinlememi sağlıyordu. Uyandım, yüzümü yıkadım, kahvaltı yaptım, üzerimi değiştirdim. Sanki evreni keşfettiğini anlatıyordu ya da kâinatın gizemini çözdüğünü. O kadar büyülüydü ki gözleri, ona bakarken mest oluyordum. Onun yanında çevremdeki her şey silinip gidiyordu. Sadece ikimiz kalıyorduk, o ve ben. Bunun adı gerçekten aşktı. Hem de tarifi sözle yapılamayacak bir aşk.

Ders sırasında yağmurun şiddeti o kadar arttı ki, öğretmenin sesi duyulmaz oldu. Arka sıralardan gürültü ve kıkırdamalar yükseldi. Bir süre sonra öğretmen de sesini duyuramadığını fark ederek pes etti ve konuşmayı bıraktı. Elini havaya kaldırarak “mola” dedi. Parmağıyla yukarıyı işaret edip “Sanırım konuşmamı istemeyenler var.”

Kahkahalar yükseldi. Marlo bana baktı o sırada.

“Onu gördün mü?”

“Peki, sen gördün mü?”

“Önce ben sana sordum.”

Kaşlarını çatmak üzereydi ki hayır dercesine parmağımı ona doğrulttum.

“Bu bir daha olmasın, lütfen.”

“O zaman cevap ver, onu gördün mü?”

Yalan söylemek her ne kadar etik bir davranış olmasa da bu durumda sayılabilirdi.

“Hayır.” dedim bir çırpıda. “Onu görmedim.”

“Ben çok düşündüm Feg.” dedi defterine bakarken, onu daha iyi duyabilmek için eğildim.

“O seni koruyor, herkesten, özellikle de erkeklerden. Bunu ancak bir erkek yapabilir. O şey her neyse, ister bir gölge de, ister hayalet ya da uzaylı bilmiyorum.” Gülmekle gülmemek arası kasıldı dudakları. “O seni koruyor.”

Yutkundum. “Ne hayır ne de evet diyebilirim Marlo, onu görmeden, kim olduğunu, ne istediğini bilmeden buna cevap veremem.”

“Yaşlı adam biliyor ama korkuyor, söylemek istemiyor.”

“Haklısın, bildiğinden eminim ama söyletmenin bir yolunu...”

Birden zil çaldı ve herkes koşarak sınıfı saniyeler içinde terk etti, ikimiz baş başa kalmıştık. Gök gürültüsü ve deliye dönen yağmura bakıp geriye yaslandım.

“O beni alacak Marlo, bunu hissedebiliyorum, artık çok yakında. Yaşlı adam haklı.”

Kolumdan tutup beni kendine çekti, gözleri bu sefer öfkeden parlıyordu.

“Buna izin vermem.”

Çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Göremediğin bir şeyden beni nasıl koruyabilirsin?”

“Onu yakalayabiliriz, bunun yolları var.”

“Peki nasıl?” diyerek diklendim.

“Kamera.”

“Kamera mı? Kameraya yakalanacağını mı söylüyorsun bana, belki bize el sallar ha Marlo?”

“Dalga geçmeyi kes Feg, ben gayet ciddiym, o şeyi yakalayabiliriz.”

“Tuzak.” dedim sessizce. Ama yakalanmayacağından adım gibi emindim. Kendisi istemediği sürece.

Ayağa kalkıp ellerini cebine soktu, sonra omuzlarını ortaya çıkarmak için gerindi. Saçları flüoresan ışığının altında parlıyordu. Gözleriyle saç o kadar uyumluydu ki, bu ancak Tanrı'nın bir şaheseri olabilirdi.

Kendinden emin bir şekilde ileri geri yürümeye başladı. Onu izliyordum.

“Eğer onun ne olduğunu görebilsek savaşıma şansımız olur Feg, düşmanı tanırsak yenebiliriz.”

Birden içime büyük bir serinlik geldi. Kendimi dağların yamaçlarında kanat çırpıp uçan kuşlar kadar özgür hissettim. Kalbim heyecanla çarpıyor, zafer naraları atıyordu. Başarabilirdik, belki, belki gerçekten ondan kurtulabilirdik. Çocukça bir inançla teslim oldum bu duyguya. Şu an için ihtiyacımız olan tek şey kanıttı. Onun varlığını kanıtlamak.

Çıkışta beni bekleyen annemdi, yağmur hız kesmeden yağmaya devam ediyordu. Marlo bana bakıp, “Beni evde bekle.” dedi. Başımı salladım. O sırada onu da almaya babası geldi. Annemle de aynı şekilde selamlaştılar. Birbirimize gülümseyerek arabalara bindik. Yol boyunca annem gündelik olaylardan bahsetti, işi hakkında konuşmayı hep severdi. Yaptığı işlerin beğenilmesi, müşterilerinin onu övmesi ona gurur verirdi. Bunu da genellikle benimle paylaşırdı. Çünkü Defi'yle Lelis onu dinleme zahmeti göstermezlerdi. Oysa ben onu can kulağıyla dinler, gerçekten iyi olduğu konusunda müşterileriyle hem fikir olduğumu söylerdim. O da bir çocuk gibi sevinir, yürekten gülümsemesiyle beni de mutlu ederdi. Annem başkaydı, o gerçekten çok iyi bir anne, mükemmel bir

insandı. Çocukları için her şeyi yapan, her türlü fedakârlığı gösteren nadide bir varlıktı.

Ev kapısının önünde durup baktı. “Hadi güzel kızım, yemeğini ısıt ve ye, benim işim çok. Hemen dükkâna dönmem lazım.”

Teşekkür ederek indim arabadan ve onun gidişini izledim. Ardmdan eve girdim. Oldukça acıkmıştım. Yemeği dolaptan çıkararak mikrodalga fırına koydum. O sırada telefonum çaldı, arayan Marlo'ydu.

“Birazdan geliyorum, evde kimse var mı?”

“Hayır, kimse yok, oldukça müsaidim.”

Güldü, bir şey diyeceği sırada vazgeçti. Tahmin etmesi zor değildi. “Geliyorum.” diyerek zorlukla konuştu. Sonra da telefonu kapattı. Bense yüzümde takılı kalan gülümsemeyle masayı hazırladım. O da aç olmalıydı. Dolaptan birkaç şey daha çıkardım. Ekmek dilimledim. O sırada kapı çaldı, koşarak açtım. Marlo bana bakarken babasının da uzaklaştığını gördüm.

“Bugün şoförlüğünü yaptı sanırım.” dedim onu içeri alırken.

“Babam benim için her şeyi yapar.” diye karşılık verdi. Masayı görür görmez, sandalyeye oturup yemeye başladı.

“Aç olduğunu tahmin etmiştim.”

Gülümsemekle yetindi. Elindeki çantayı kenara bıraktı.

“Orada ne var Marlo?”

“Tesisat.” dedi tek kaşını kaldırarak. Yemekler soğumadan saldırdık.

Onu bahçe konusunda ikna edene kadar akla kararı seçtim. Soğuk soğuk terler dökerek dün geceki olayları anlattım. Önce kükredi, sonra ben surat yapınca özür diledi. Tartışmamız ve ardından barışmamız sadece iki dakika sürdü. Etrafa bakarak, bahçe kapısının üzerine

elindeki küçük düğmeyi yerleştirdi. Teknolojinin ne kadar ilerlediğini gözlerimle görüyordum. şaşkındım, üstelik bunların Marlo'da ne aradığıysa bir muammaydı. Kendi cehaletimi düşünmek bile istemiyordum.

“Ailem devlet adına çalışıyor.” diye kısa bir açıklama yaptı. “Bunları aldığını bilseler eminim beni öldürürler, ardından da hapse atarlar.” dedi pişkin pişkin sırtırken. “Buradaki anlatım bozukluğu muydu?”

“Vay canına!” dedim onu izlerken. Çünkü ne yaptığına dair en ufak bir fikrim yoktu. Boyu uzun olduğu için sandalye ya da merdivene bile gerek duymuyordu. On dakika gibi bir sürede kurulumu tamamlamıştı.

“İşte.” dedi eseriyle övünür gibi. “Hepsi hazır, geriye bir tek onun ortaya çıkması kalıyor.”

“Sence odama da bir tane gerekli mi?” diyerek fısıldadım, sanki gölge beni her yerde duyacakmış gibi geliyordu.

Başını salladı. “Haklısın.” dedi. Çantasını alıp odama girdik, daha doğrusu ablalarımın birlikte kaldığım odama. “Dur.” dedi kapının eşiğinde. “Senin yatağını tahmin edeyim.”

Sanki tahmin etmesi çok zormuş gibi. En sade yatak tabii ki bana aitti. Ablalarımın şatafatlı yatak örtüleri benim doğama aykırıydı. Düşünüyor gibi yaptı, şirince büzdü dudağını. Bu hâli beni öldürmeye yetebilirdi.

“Bu.” dedi işaret parmağıyla yatağını göstererek.

Onu alkışladım. “Bravo, nasıl bildin?”

Kocaman bir kahkaha atarak girdi içeri. Yatağımın üzerinde asılı duran saatin altına aynı şeyden yapıştırdı. Sonra ondan bir tane de pencereye yerleştirdi.

“Sanırım işlem tamam, seni evden takip edeceğim, bu şeyler iki kilometre ötesini bile algılayabiliyor. Evlerimiz o kadar da uzak değil.”

“Bir kahveyi hak ettin o zaman.” dedim dokunmamaya dikkat ederek.

Başını sallarken telefonu çaldı, arayan annesiydi. Şaşırmış gibi bir hâli vardı. Telefonu açar açmaz “Ne oldu?” diye sordu. Yüzü şekilden şekle giriyordu. Neler olduğunu merak ediyordum. Bir sorun olduğu ortadaydı. Sonra “Geliyorum.” diyerek telefonu kapattı. Bana baktı dikkatle.

“Gölgemiz sinirlenmiş Feg, eve bir paket göndermiş.”

“Dur.” dedim dişlerimi sıkarak. “Bir çift hayvan gözü, büyük ihtimalle de tilki.”

“Evet.”

“Ne yapıyoruz?” dedim öfkeyle. Yanılmayı o kadar çok istemiştim ki, katilin de, tilki gözü gönderenin de gölge olma ihtimalini zerre düşünmek istememiştim.

“Sen evde bekle, ben annemle polis merkezine gidiyorum.”

“Olmaz.” diye kükredim. “Bu sefer evde beklemeyeceğim, seninle geliyorum.”

“Annem beni almaya geliyor.”

“Beni gördüğüne pek sevinmeyecek o zaman.” dedim, sonra yüzümün yandığını hissettim.

Bu utanç bana fazlaydı.

Marlo'nun genç ve güzel annesi bizi aldığı anda bir dilsiz kadar sessizdim. Düşündüğümün aksine kadın beni çatık kaşlarla karşılamadı.

“Merhaba Fegel.” dedi. “Biraz geç tanıştık sanırım.”

“Özür dilerim efendim, bu şekilde tanışmak istemezdim.”

“Aldırma.” dedi elini havada sallayarak. Marlo önde oturuyordu, annesine baktı.

“Paket nerede?”

“Polisler aldı.”

“Peki, zarfta ne yazıyordu?”

Kadın ani bir frenle kırmızı ışıktaki durdu, kısa bir şok geçiriyordu.

“İçinde zarf olduğunu nereden biliyorsun Marlo, sana bundan bahsetmedim.”

Marlo derin bir nefes alıp geriye yaslandı. Hepimiz sessizdik.

İçeride yoğun bir koşturmaca vardı. Herkesin elinde bir telefon durmadan konuşuyor, oradan oraya kalın kalın dosyalar taşıyorlardı. Kalbim yeniden sıkıştı. İri kıyım bir polis yaklaşıp Marlo'nun annesiyle tokalaştı. Bunların bütün sorumlusu bendim, kendimi pislik gibi hissediyordum. Yeryüzüne yanlışlıkla gelmiş koca bir pislik. Ellerim terliyor, üzerime silip kurulamaya çalışıyordum. Marlo varlığını son anda fark edip geriye döndü.

“Sakin.” dedi fısıltı gibi bir kelimeyle. “Her şey yoluna girecek.”

Başımı salladım ama ne kadar hareket ettiğini bile bilmiyordum. Ta ki babamı girişte bana doğru gelirken görene kadar. Endişeliydi, biraz da öfkeli. Sanki o da beni sorumlu görüyordu. Ya da bana öyle geliyordu. Bakışlarını benden çekip hemen Marlo'nun annesine döndü ve bir kenara geçip konuşmaya başladılar. Ben hâlâ sessizliğine gömülmüş boğulmak üzere olan bir pislik gibi görünmeye devam ediyordum. Arka taraflardan genç polisin birisi bize doğru seslendi, hepimiz ona döndük. Hızlı adımlarla yanımızdaki iri polis ona doğru yürüdü, sanki bir şeyler dönüyordu ama herkesin ağzı mühürlenmişti. Kalp atışlarım yeniden

hızlandı. Aklımı kaybetmekten korktum. Bu şey bana işkence ediyordu. Geçmiş, iğrenç bir tabak yemek gibi önüme konulmuştu. Ye deniyordu, zorla ye. Midem bu durumda bile bulanmıyordu. İnsanlığımdan ilk defa şüpheye düştüm. Ben kimdim, neydim? Bana ne yapmaya çalışıyorlardı? Belki de ben bir deney faresiydim ve aklımla oynanıyordu, yoksa hangi insan bu denli bir ruhsal ıstırapla yaşırdı ki? Düşüncelerimi babam böldü, beni kolunun altına alarak çekiştirmeye başladı.

Marlo, “Nereye?” diye bağırdı o an. Babam kirpiklerini kırpıştırarak sorun yok demek istedi. Sonra onunla beraber bir odaya girdik, beni orada bırakıp dışarı çıktı, kapı kapandı. Yalnız kalmıştım. Bu oda bana tıpkı filmlerdeki sorgu odasını hatırlattı. Sivil giyimli bir adam elinde bir bardak suyla içeri girince artık şüphem kalmadı. Beni sorguya çekeceklerdi. Olağan tek şüpheli bu durumda bendim.

Derin ve güçlü bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım.

“Merhaba Fegel.” dedi sakince.

“Merhaba.” derken sesimi ben bile duyamamıştım.

“Nasıl gidiyor? Okulda her şey yolunda mı?”

“Evet.”

Karşıma geçip oturdu ve kollarını masanın üzerine dayadı, gözleri delici bir bıçak gibi bana saplanıyordu, aklından nelerin geçtiğini bilmek pek de zor değildi.

“Söyle bakalım Fegel, bu olay hakkında ne düşünüyorsun?”

“Hiçbir şey.”

Kısa cevaplarım onun sabrını taşıyordu. Yutkunurken boynunda oluşan damarları görüyordum. Sinirlerine hâkim olmaya çalışıyordu.

“Sence bu paketleri kim yolluyor?”

“Paketler derken?”

Sinirle gülümsedi. Masanın köşesinde duran dosyayı kendine doğru çekti ve ilk kâğıdı aldı.

“Karsa Avam. Sene 2010. Bir akşam evine bir paket gidiyor. Bir çift hayvan gözü, bilirkşi raporu tilkiye ait olduğunu doğruluyor. Ve bir not: Fegel'den uzak durmazsan senin gözlerini de bu şekilde evine postalarım.”

Sonra onu önüme attı, paketin çekilmiş resimleri kâğıdın kenarına tutturulmuştu. Kıpırdamadan göz attım. Öksürdü. Yeni bir dosyayı burnuma soktu.

“Ferman Makra. 2011. Aynı şekilde evine bir paket gidiyor. Bir çift tilki gözü. Mesaj aynı. Dosya gizlenmiş, soruşturma bile açılmamış. Nedeni meçhul. Tadar Zara. 2011 yılının kasım ayı. Evine bir paket gidiyor. Mesaj aynı. Soruşturma açılmamış. Yani bu son ikisinden senin hiç haberin olmamış. Ve son paket, bunda ise mesaj farklı: Benimle oyun oynama Marlo yoksa sonuçlarına katlanmak zorunda kalırsın.”

Dehşete düşmüş bir şekilde adama bakıyordum. Titreyen ellerimle suya uzandım. İçerken bir kısmını üzerime döktüm. Gözlerim dolmuştu. Ağlamamak için bütün gücümle direndim. Oturduğum hâlde bacaklarım titriyordu. Son mesaja takılmıştım. Biliyordu, ne yaptığımızı biliyordu.

“Ne çeviriyorsunuz söyle?” dedi her harfin üzerine özenle bastırarak. Uyarısı şiddetliydi.

“Onları tanıyorum.” dedim zorlukla ve son mesajı es geçerek. “Geçen sene aynı sınıftaydık ama sonra okuldan gittiler aynı anda.”

Biraz daha eğildi, dosyayı önüme attı.

“Bu kişilerle ve bu olaylarla ne ilgin var Fegel?”

“Sadece arkadaşlarımdı, sınıf arkadaşlarımdı.”

İnanmamış gibi bir bakış attı.

“Bu kadar mı, emin misin?”

“Belki, belki hoşlanma olabilir ama hiç konuşmadık, ikisiyle de. Sadece Karsa'yla çıktım. Tabii buna çıkmak denilirse.”

Geriye yaslanıp boynunu sağa sola çevirerek kütletti. Ses odanın içinde yankılandı.

“Bak.” dedi büyük bir ciddiyetle, bu sefer gizlediği öfkesini açığa çıkardı.

“Bir rahatsızlığın olduğunu duydum, her hafta özel bir psikiyatri kliniğinde seansa giriyormuşsun. Şimdi durumun vahametini önemseyerek tekrar cevap vermeni istiyorum. Bu olaylarla ne ilgin var?”

Yutkundum.

“Yemin ederim bilmiyorum, bunun hastalığımla ne ilgisi olabilir ki?”

“Dışarıdaki gencin ailesi avukat ve isterlerse sana rahatlıkla dava açabilirler ama dua et ki seni seviyorlar ve şikâyetçi olmadılar.”

“Olabilirler.”

“Ukalalığı bırak Fegel.” dedi yüzünü ekşiterek, öfkeden kızarmış gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Nefretini yüzüme kusuyordu adeta. Üstelik ben suçsuzdum, bunu nasıl kanıtlayabilirdim?

“Onları benim gönderdiğimi mi düşünüyorsunuz yoksa?”

Parmaklarını masaya vurarak tempo tutmaya başladı, bakışları hâlâ sertti.

“Ben her ihtimali düşünüyorum, yapmış olabilirsin.”

Kahkaha atıp kendimi yerlere sermek istedim birden, gülmek, gülmek, bayılana kadar gülmek.

“Saçmalık, onlara neden tilki gözü gönderip üstüne bir de kendimden uzak durmalarını söyleyebilirim ki, bu komik bir çelişki memur bey.”

“Oradan bakınca öyle görünüyor olabilir ama hasta insanlardan her şey beklenir.”

Kahkaham ağzımdan taşıp odada yankılanınca ilk defa rahatladığımı hissettim.

“Bakın!” dedim burnumu kaşıyarak, bir yandan da hâlâ gülüyordum.

“Ben dokuz yaşından bu yana doktor kontrolünde yaşıyorum, eğer ne idüğü belirsiz bir psikopat olsaydım bunu çoktan anlamış olurlardı.”

“Belki de çok iyi bir oyuncusun?”

“O cinayetleri de ben işlemiş olabilirim belki de, dokuz yaşında bir seri katil.”

Şaşırmıştı birden.

“Hangi cinayetler?”

“Yapmayın memur bey, konuyu nereye getirmeye çalıştığınızı çok iyi anlıyorum. Gizli saklı yürütülen cinayet olayını bununla bağdaştırmaya çalışıyorsunuz.”

O kendini beğenmiş, mağrur halinden eser kalmamıştı. Havasını bir cümlemlle almıştım. Ayna görünümlü cama birileri vurdu. Bizi dinleyenler de epey gülmüş olmalıydı. Ayağa kalkıp dosyaları topladı.

“Yine görüşeceğiz küçük hanım.” diyerek odadan çıktı. Otuz saniye kadar sonra babam içeri girdi ve “Gidelim.” dedi. Dışarıda beni heyecanla bekleyen Marlo vardı. Babamdan rica etti ve beni bir köşeye çekti. O sırada da annesi babamın yanına geldi. Telaşlıydı.

“Ne sordular, kötü davranmadılar değil mi?”

“Polis dövmek suçtur Marlo.”

Yersiz esprim onu güldürmemişti. Cevap bekledi.

“Pakette yazanlar, seni uyarmış ve ne yaptığınızı biliyor.”

Başımı salladı. “Bunu geç Feg, içeride olanları söyle bana.”

“Bizim bilmediğimiz Karsa dışında iki kişiye daha paket gönderilmiş ama soruşturma açılmadığı için kimsenin haberi olmamış.”

“Yani?”

“Yani, ailenin araştırdığı cinayetlerle bunu bağdaştırmaya çalışıyorlar. Tıpkı bizim yaptığımız gibi.”

Gözlerindeki soru işaretini gördüm.

“Asıl olaysa bunları benim yaptığımı düşünüyorlar.”

Marlo bir heykel kadar hareketsiz kaldı. Yüzüme bakarken yüzündeki dehşet ifadesi oldukça komikti. Bense hâlâ gülmek istiyordum.

“Bu, bu da ne demek şimdi?”

“Yani benim doğuştan bir psikopat olduğumu ve dokuz yaşımdan bu yana insanları öldürdüğümü düşünüyorlar. Üstelik taliplerime tilki gözü hediye ediyorum.”

“Sana böyle mi söyledi?”

“Hayır, ama üstün zekâmla bunu kolaylıkla anladım.”

“Gölgeyi yakalamalıyız Fegel, tek çaremiz bu. Ondan sonra her şey çözülecek. Bütün bunların sorumlusu o. Biz biliyoruz, onlar da bilmeli.”

Babam konuşmama fırsat vermeden yanıma geldi. Marlo'nun annesi nezaketini hâlâ kaybetmemişti.

“Üzülme Fegel, bunun üstesinden gelebiliriz.”

Teşekkür ederek ikisinden de uzaklaştım. Yorgundum. Kalbim fazlasıyla kırılmıştı. Eve giderken babam hiç konuşmadı. İş kıyafetleri üzerinde ona bir yükmüş gibi duruyordu, belki de asıl yük bendim. Kapıyı açan Lelis oldu.

“Yine aksiyonlu bir Feg gününe merhaba.” dedi ellerini iki yana açarak.

Ona cevap veremedim, tam arkasında Defi vardı.

“Hoş geldin üçüncü sayfa, nasıl geçti karakol maceran?”

Ablalarım kötü davranışlarına geri dönmekle kalmamış mesleklerinin zirvesine doğru tırmanışa geçmişlerdi. Babam “Kesin!” diye bağırdı onlara. Ayakkabılarımı çıkarıp odama doğru koştum. İkisi de arkamdan geliyordu. Keşke kısa bir süreliğine sağır olsaydım ve onların hakaretlerini duymasaydım ama bu mümkün değildi.

Üzerimi değiştirirken birden durdum, aklıma kameralar geldi. Kahretsin, dedim sessizce. Aptal ablalarım burada soyunuyordu. Marlo bunları görebilirdi, bakacağını sanmıyordum ama yanlışlıkla görmesi bile utanç vericiydi. Hemen kıyafetlerimi alıp banyoya koştum. Lelis bağıırıyordu.

“Ne o, yanımızda giyinemiyor musun artık?”

“Utaniyordur ablası.” dedi Defi. “Hem onun koca kichını kim görmek ister ki?”

Lelis tiz sesiyle kötü kadın gülüşü yaptı.

“Onda utanacak yüz var mı ki?”

Yüzümü bolca yıkayıp havlu derimi sıyrana kadar kuruladım. Kendimden nefret ediyordum. Aynaya baktığımda gördüğüm ben, beni iğrendiriyordu. Onlar doğruyu söylüyordu. Bunların sorumlusu bendim. Polis söylediklerinde tamamen haklıydı. Katil ben miydim? Gözlerim kararırken çalan telefonla irkildim. Defi bana bakıyordu.

“Yakışıklı sevgilin arıyor.”

Telefonumu alarak kapıyı kapattım. Kendimi banyoya hapsedmek aslında çok iyi bir fikirdi. Telaşlı ve endişeli ses tonuyla “Feg.” dedi Marlo. Artık her şey

beni korkutuyordu ve duyacağım şeye şaşırılmamaya şimdiden kendimi hazırlamıştım.

“Çok tuhaf bir şey oldu.”

Yutkundum.

“Kolumda çocukluğumdan kalma bir yara izi vardı ve birdenbire geçti.”

Bayılmamak için klozetin üzerine oturdum. Bacaklarım yine titremeye başlamıştı.

“Neler oluyor Marlo, gerçekten aklımı kaçırmak üzereyim, bana mantığımın kabul edeceği bir şey söyle.”

“Üzgünüm Feg, keşke bunu yapabilsem ama ben de bilmiyorum. Bunun açıklaması yok.”

“Kâhini zorla konuştuysak, ne bileyim belki gırtlığına yapışsak anlatmasını sağlayabiliriz.”

“Denemekten zarar gelmez.” dedi, sesi az öncekinden daha iyi gelerek.

“Yaşadıklarım akıl almaz şeyler, yara izin nasıl geçti anlamıyorum.”

“Hiçbir şey yapmadım Feg, sizde yemek yemekten başka.”

Ürperdim.

“Yemek mi?”

“Sence.” deyip sustu.

“Yemekte bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?”

O sırada kapı çaldı, “Hadi Feg çık dışarı, işim var.”

Lelis kapıyı yumrukluyordu. Kapıyı açarak dışarı çıktım. Marlo hâlâ sessizdi.

“Söylesene.” dedim ardiye odasına girip kolilerden birinin üzerine oturarak.

“Bilmiyorum, olabilir de olmayabilir de, artık hiçbir şeyden emin değilim.”

Sonra kekeleyerek kameraları sordum. Endişelenmememin yersiz olduğunu anladım. Kamera

sadece benim yatağımı, dolabımın önünü ve pencereyi gösteriyordu. Rahat bir nefes alıp telefonu kapattım.

Oturma odasına döndüğümde babam çoktan gitmişti. Lelis'le Defi televizyon başındaydı. Defi elinde magazin dergisiyle keyif yapıyordu. Kimse bana ne olduğuyla ilgilenmiyordu. Annemin her şeyden habersiz olduğuna emindim. Babam meraklanmaması için duyurmamış olmalıydı.

Evin içinde dönüp geçmiş anımsamaya çalışıyordum. Dokuz yaşına kadar gidip o günlerde nasıl olduğumu düşündüm. Gölge haricinde farklı bir durum yoktu. O geceyi dünmüş gibi hatırlıyordum. Gölge resimlerimize bakmıştı. Sonra bana yaklaşmış, üzerime doğru eğilmişti. O günden sonra ben hiç hastalanmamıştım. Oldukça da sağlıklıydım. Cildim olması gerektiğinden fazla pürüzsüzdü. Ablalarım da bile hâlâ sivilce çıkarken bende bir kez olsun çıkmamıştı. Dişlerim hiç çürümemişti. Lelis dişçide yıllarını harcarken benim hiç böyle sorunlarım olmamıştı. Bende tuhaf olan ne vardı? Sahi, parçaları birleştirtince ortaya tuhaf ve korkutucu bir ayrıntı çıkıyordu. Kimdim ben? Evlatlık olmadığımı biliyordum. Onların öz kızıydım. Onlar da benim öz ablalarım, öz anne babamdı.

Kafama vurup daha çok düşünmeye çalıştım, adım adım ilerliyordum. Bulmalıydım. Neydi bu, neydi? Bana ne yapmaya çalışıyordu? Bu paketleri neden gönderiyordu? Kendini neden göstermiyordu? Karşıma neden çıkmıyordu? Marlo'ya görünmesi dışında, neden sadece bana görünüyordu? Peki, Marlo'yu neden korkutmaya çalışıyordu? Yaşlı kâhin ondan neden çekiniyordu? Gerçeği bildiği hâlde neden söylemiyordu ve en önemlisi de neden seni alacak diyordu?

Tanrım. Aklımı kaçırmak üzereydim. Bütün kapılar kapalıydı, gidiyor gidiyor hep aynı yere tosluyordum. O kimdi, kim?

Bana yardım edecek birisi varsa o da kâhindi, konuşmalıydı, buna mecburdu.

Akşam yemeği annemin hayal kırıklığıyla geçti. Neden ona söylemediğimizi sorup duruyordu. Benden gizlemenizi anlamıyorum, diyor oflayıp pofluyordu. Lelis diyet salatasını bitirip masadan kalktı, ardından da Defi. Babam çok acıkmış olacak ki üçüncü tabağını yiyordu. Annem hâlâ aynı tabaktaydı, önündekileri didikliyordu.

“Yeter!” dedi babam, “Bu kadar sorun etmene gerek yok, hallettik.”

“Bunu yapanı bulsam kendi ellerimle öldüreceğim.” dedi annem öfkeyle. Onu ilk defa böyle görüyordum.

“Birisi bizimle oyun oynuyor resmen.”

Babam cevap vermedi. Zaten bende konuşacak yüz kalmamıştı.

Saatler ilerliyor ama ben gittikçe daha çok daralıyordum. Koltukların arasında kıvranıp anneme doğru eğildim, bunu kimsenin duymasını istemiyordum.

“Yemeklere farklı bir şey koyuyor musun anne?”

“Ne gibi?” dedi şaşkınlıkla.

“Bilmem, baharat ya da başka bir şey.”

Hayır anlamında salladı başını. “Yıllardır aynı şekilde yapıyorum, bir farklılık yok.”

“Tamam.” dedim pes edip geri çekilerek. Yemekler aynıydı. Hem öyle olsa ablalarımnda işe yarardı. Demek ki bu bana yarayan bir şeydi. O zaman neden Marlo'ya etki etmişti. Babam esneyerek kalktı koltuğundan, onu annem takip etti. Herkes yavaş yavaş yatağına

dönüyordu. Lelis törpüsünü sehpaye bırakarak kanalı değiştirdi. Defi kucığında bilgisayarla sırtıp duruyordu. Onların uyumaya pek niyeti yoktu. Biraz daha bekledim. Gözlerimi kapatıp başımı koltuğa yasladım. Aradan dakika geçmeden kafama bir darbe yedim, gözümü açtığımda ikisi de bana bakmış gülüyordu. Yere düşen yastığı alıp ayağa kalktım.

“Defol Feg, git yatağında zıbar.”

Odama doğru giderken Marlo'yu düşündüm. Gölgeye yalvarışlarımın işe yaramasını temenni ederek yatağıma girdim. O sırada telefonuma mesaj geldi.

Seni görebiliyorum :)

Sırtarak arkamı döndüm ve mesaja cevap verdim.

Beni utandırma Marlo, yoksa bu geceyi uykusuz geçiririm :(

Peki, üzülme lütfen, seni seviyorum. İyi geceler.

Ben de seni seviyorum.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Dışarıda rüzgâr ağaçları dövüyordu. Sesler kulağıma bir ninni gibi gelirken karanlığa doğru yol aldığımı hissettim. “Lütfen.” dedim kalan gücümle, duam yalvarışa karıştı. “Ona bir şey olmasın. Ona bir şey olmasın.”

Annem beni dürterken gözlerimi açmakta zorlanıyordum. Sanki yıllardır uyumuyordum. Yorgunluk üzerime bir kâbus gibi çökmüştü.

“Kalk Feg, Marlo geldi, acılmış.”

Başımı kaldırıp saate baktım. Henüz yediydi. Bu saatte burada ne işi vardı? Hemen kalktım ve banyoya koştum. Elimini yüzümü yıkayıp tekrar odama döndüm. Üzerime hırka aldım. Hava serindi.

Babam da annem de erkenden kalkmışlardı. Kahvaltı keyfini bizsiz yapıyorlardı. Marlo'yu görünce keyifle gülümsedim.

“Bunu görmem gerekiyor.” dedi aceleyle.

“Sana da günaydın.” dedim. Aldırış bile etmedi. Onu k     misafir odamıza soktum. Kolunun altındaki bilgisayar   zla koltu  n üzerine koyup yere oturdu. Ben de onun yanına oturdum.

“Ne yani, yakalandı mı?”

“Evet.” dedi mağrur duruşuyla. Bu zafer ona aitti. Belki de tam tersi. Ekranın ışığı yanıp yanıp söndü, sonra odamı gördüm. Görüntü yatağıma geldi. Pencereyi gösterdi. Dolabımın önüne ve tekrar döndü. Marlo görüntüleri   zla atlatıyordu. Sonra “Hih!” dedi aradığını bulmuş gibi. Bana baktı. “şimdi dikkat et, yavaşlatıyorum. Onu takip et.”

Yutkundum. Kalbim bu sefer heyecanla çarpıyordu. Pencere açıldı. O kadar yavaştı ki pencerenin tamamen a  ılması, tam bir dakika sürdü. Sabırsızlanıyordum. O anda gölge göründü. Daha doğrusu içeri doğru uçan bir şey vardı, o yoğun kapkara duman tabakasının yavaşlatılmış görüntüsü bile bir şeye benzemiyordu. Bir süre sonra gerçekle yüz yüze geldim ve derin bir nefes aldım.

“Bir insan.” dedim usulca nefesimi verirken.

“  zle.” dedi.

Görüntü yatağımın önüne geldi. Kıpırdamadan yatıyordum. Bir gölge başucumda. Gittikçe şekilleniyordu. Bir kol görüyordum. Sonra bir omuz, bir bacak. Saniyeler geçtikçe bir insan şekline bürünüyordu, ama arkası dönük. Sonunda siyahlar içinde bir erkek görüntüsü belirdi. Nutkumun tutulduğu bir anı yaşıyordum. Kelimeler ağzıma gelip gelip gidiyordu.

“Bu kadar.” dedi yere tamamen     erek. Ben de onun gibi iyice yayılıp geriye yaslandım. Bir süre nefesimi tuttum. Ne düşünmem gerektiğini bile

bilmiyordum. O bir erkekti. Tamamen bir insan. Bizim gibi. Marlo bana bakıyordu ama ona bakma cesaretini gösteremiyordum.

“Aklından geçenleri söyle Feg, merak ediyorum.”

“Ne diyebilirim ki, şaşkınım.”

“Sana onun bir erkek olduğunu söylemiştim, haklı çıktım, şimdi hayalet bir rakibim var ve katil olması muhtemel.”

Bu yersiz kıskançlık beni rahatsız etti.

“O bir hayalet olamaz Marlo, hayaletler hayata müdahale edemezler. Kimseyi öldüremezler. Onlar zaten ölüdürler.”

“Peki, başka bir teorin var mı?”

Bakışlarımı o hariç odadaki her şeyin üzerinde tek tek gezdirdim. Çoraplarımın desenlerini izledim. Yıllarca düşünsem aklıma bir şey gelmeyecekti, biliyordum. Annem o sırada kapıyı çaldı, “Hadi çocuklar okula geç kalacaksınız, kahvaltı hazır.”

Gülümsemeye çalışarak ayağa kalktı, sonra da beni kaldırdı. Kahvaltımızı ablalarımın delici bakışları arasında yaptık. Sürekli konuştular ama Marlo hiç rahatsız olmadı. Onları en uygun kelimeyi bularak savuşturdu. Babam bizi okula bıraktı ve hayatımıza kaldığımız yerden sanki hiçbir şey olmamış gibi devam ettik.

Son derste ben hâlâ görüntüyü düşünüyordum. Bir erkekti, bir insan. Yine de yüzünü görememiştik. Peki, o neydi? Bir hayalet olmadığı kesindi. Aklıma başka bir ihtimal gelmiyordu. Defteri önüme çekerek sırayla yazmaya başladım. Marlo bana bakıyordu.

Uzaylı.

Peri.

Cin.

Şeytan.

Melek. (Saçmalama Feg)

Hayalet.

Sonra vazgeçip onun üzerini çizdim. Biraz daha düşündüm. Marlo çaktırmadan gülüyordu. Kalemimi eline aldı.

"Ben hayalet konusunda ısrarcıyım ama sen diğer ihtimalleri de değerlendir. Melek dışında."

Ağlanacak hâlime oturmuş gülüyordum. Kalem elimden bıraktım ve sayfayı kopararak avucumun içinde buruşturdum. Başımı dışarı çevirdiğimde deliye dönen yağmuru gördüm. Kış iyice kendini göstermiş, havalar soğumuştur ama ben tuhaf bir şekilde üşümüyordum. İnsanların arasında abes görünmemek adına kalın giyiniyordum ama bu sefer de bunalıyordum.

Zil çaldığı an ayağa kalkıp herkesten önce toparlandım. Marlo bana delirmişim gibi bakıyordu.

"Nereye?" dedi kapıdan hızlı adımlarla çıkarken.

"Kâhine gidiyoruz, acele et."

"Kapıda ailelerimiz bekliyor Feg."

"Biliyorum. Bizi merkezdeki kütüphaneye bırakacaklar, çünkü yapmamız gereken çok önemli bir ödevimiz var."

Farkında olmadan koluma sertçe vurdu. "Sana bir kez daha âşık oldum."

Göz kırparak gülümsedim. Sıkıntım biraz da olsa hafiflemişti.

Marlo babasını gönderdi. Annem de bizi kütüphaneye bırakmak için yolunu değiştirdi. Yol boyunca Marlo'ya yaptığı işlerden ve geçmişte insanların daha iyi olduğundan bahsetti. Marlo onu sabır ve keyifle dinledi. Ona bakınca kendimi değerli hissediyordum, onun gibi kusursuz, dört dörtlük bir erkek benimleydi. Üstelik sorunlu hayatımın tam

ortasında bundan kurtulmak için birlikte çırpınıyorduk. Daha ne isteyebilirdim ki, en iyisine zaten sahiptim.

Annem kütüphanenin önünde bizi bırakıp giderken onun gözden kaybolmasını bekledik. Hemen yoldan geçen taksinin birini durdurduk. Kâhinin evini tarif edince önce duraksadı, sonra da hareket etti.

Yol boyunca ikimiz de sessizdik. Marlo parmaklarını çıtlattı. Sanki birini dövmek için hazırlanıyordu. Taksi evin önünde durdu. Adam umursamazca “Geldik.” dedi. Marlo tüm itirazlarıma rağmen ücreti ödedi. Yağmur hıncını bizden çıkarmadan kapıya dayandık. İkinci çalışta kapı açıldı. Kadın bize bakıyordu.

“Yine mi siz?”

Biz cevap veremeden içeriden “Bırak gelsinler.” diye bir ses yükseldi.

Kapıda kalmaktan, en önemlisi yağmurun bizi sıırıslıklam etmesinden kurtulmuştuk. Yaşlı adam aynı kasvetli odasında sönen mumları yakmaya çalışıyordu. Beline kalm bir atkı dolamıştı. Yaşlılık, evet, kâhin bile olsa herkesin kaçamayacağı bir gerçektir bu. Zorlukla doğrulup “Yaklaşın.” dedi. Öne çıktım ve yanına kadar gittim. O mumu yakarken ben de onu izledim.

“Ne istiyorsun Feg?” dedi. “Yardım mı?”

“Sana istediğin kadar para veririm, lütfen bana ondan nasıl kurtulacağımı söyle.”

Yüzüme baktı. Doğrulamaya çalıştı ama gerçekten zorlanıyordu. Acıyla buruşturdu yüzünü. Sonra arkasını dönüp minderine gitti. Onu takip edip karşısına oturdum.

Tütsülerini yakıp hamurun üzerine dikti.

“Anlaşılan senden kurtuluşum yok, öncelikle şunu bilmeni isterim ki, önüme dünya kadar da para döksen onun kim olduğunu söylemem.”

Marlo yaklaştı. Elimle ikaz ettim, bu onu durdurdu.

“Korkuyor musun?”

“Ondan kim olsa korkar.”

Masasına doğru iyice eğildim, mumun dumanı yüzüme vuruyordu.

“Onu gördük, neye benzediğini biliyoruz.”

Başını salladı.

“O da bunun farkında.”

Marlo'ya baktım yeniden. Doğru yolda ilerlediğimi o da başıyla onayladı. Tekrar adama döndüm. Eliyle yüzünü ovaladı. Yorgunluğunu ve sıkıntısını belli ediyordu. Endişesini anlamıyor, idrak edemiyordum. Neden bu kadar çok korkuyordu ondan?

“Bizi duymasından endişe ediyorsan yazabilirsin.”

“Dalga mı geçiyorsun?” dedi küçük bir kahkaha atarak. Karısı da ona katıldı.

“Deli çocuklar.” dedi. “Bunlar gerçekten ne yaptığından habersiz.”

Başparmağımla onu gösterdim. “Ama karın biliyor, ona söylemişsin.”

“Ona söylemedim, o da benim gibi her şeyi bilir ama söylemez. Erken ayrıldı emekliye.”

Kadın yanımdan gelip geçiyor, sinir bozucu bir şekilde gülüyordu. Dişlerimi sıktım. Karı koca bu ketum kâhinler bir işime yaramıyordu.

“Bir şey öğrenmeden buradan gitmeyeceğime emin olabilirsin.”

Eğildi ve arkama baktı. Karısı da ona bakıyordu. Kapıya yaslanmıştı, kırışmış saçlarıyla ufak tefek bir kadındı. Yüzünde yılların biriktirdiği bir tecrübe vardı. Sanki dünyadaki her şeyi biliyordu. Gözlerinden hayat fışkırıyordu. Sessizlik uzun sürdü. Marlo sabırla bekliyordu. Hepimiz sabırla bekliyorduk.

“Bunu sana söylediğimiz an gelir ve kafamızı gövdemizden ayırır, eğer istediğin buysa sana onun kim olduğunu söylerim.”

Bu akıl almaz ve dehşet verici açıklama kadından gelmişti. Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm.

Söylediklerinde ciddiymi ama korkmuyordu. Kollarını göğsünde birleştirdi.

“Ben yeterince yaşadım kızım, korkum bundan yana değil. Onun kim olduğunu öğrenmek emin ol bir işine yaramayacak. O seni almaya gelecek. Yıllardır bunu bekliyor. Tam dokuz yıldır hem de.”

Kesilen nefesimle birlikte duvara yaslandım. Bütün vücudum kaskatı kesilmişti. Marlo yaklaştı.

Bana dokunacağı sırada eliyle onu durdurdu.

“Bunu yapma evlat, onu kızdırma.”

“Anlamıyorum.” dedi Marlo. “O kim, ne yapmaya çalışıyor, neden kendini gizliyor?”

Cevap veremeyecek kadar şoka girmiştım. Sormak istediğim her şey bir anda anlamını yitirdi. Onun kim olduğunu öğrenmek, isteği, amacı, bir anda bir hiçmiş gibi göründü gözüme. O beni istiyordu. Hem de kadının dediği gibi dokuz yaşımdan bu yana. Bu doğrudu. Gölge beni bulmuştu. O gece bulmuştu. Odama gelmişti, gezinmiş, beni izlemişti. Resimlerimize bakmıştı. Yıllarca kollamıştı belki de, başıma bir şey gelmesini engellemişti. Erkeklerden bile uzak tutmuştu. Onları tehdit etmiş ama öldürmemişti. Neden? O sene başlamıştı cinayetler. Sonra aniden kesilmişti.

Yere çöktüm.

“Hayır.” dedim sesimi yükselterek. “Bu olamaz, düşündüğüm olamaz.”

Marlo'yla birlikte kadın da eğildi. Bana bakıyorlardı. Yaşlı adam karısının arkasında iki büklüm olmuştu.

“Söyle.” dedi Marlo. “Düşündüğün ne?”

“O beni öldürmek için geldi, tam dokuz sene önce. Cinayetlerin olduğu sene. Bana geldiğinde bir şey oldu, vazgeçti. O gece onu gördüm. Odamdaydı, ben korkudan gözlerimi sımsıkı yummuşken eğilip yüzüme baktığını hissediyordum. Sonra gitti. Ardından düzenli bir şekilde beni takip etti. Yıllarca. Bazen uzun süre görünmedi. Aylarca. Bazen de günlerce peşimden ayrılmadı. Ama bu kadar yakınımda olduğu hiç olmadı.”

Korkudan yerinden fırlayan gözlerimi Marlo'ya doğrulttum.

“Ben dokuz yaşından bu yana hiç hasta olmadım. Hep pürüzsüz bir tenim vardı. Ve sen bizde yediğin yemek yüzünden çocukluğundan kalma bir yara izin iyileşti. Yemekte bir şey vardı Marlo ve o şey neyse şu an damarlarımızda geziniyor olmalı.”

Kadın bilmiş bakışlarıyla yerinden doğruldu.

“Aferin kızım, yaklaşıyorsun.” dedi. Sonra kocasına bakarak odadan ayrıldı.

Adam başını iki yana salladı.

“Pes et Feg, bırak gelip seni alsın, buna kimse engel olamaz. Ne bu gencin kaslı kolları ne de önüne gerilecek silahlı polis ordusu. Çünkü bir ölüyü bir daha öldüremezsin.”

Marlo atladı. “Ölü mü?” dedi korkusunu benden bile çok belli ederek.

“Ölü mü?” dedim Marlo'yu taklit ederek.

Başını salladı.

“Evet Feg, hem de hiçbir ölünün olmayacağı kadar ölü, aynı zamanda da diri.”

Kalp atışlarım her kelimesinde daha çok atıyordu. Duyduklarıma inanamıyordum. Ona doğru iyice yaklaştım. Artık burun buruna gelmiştik.

“Söyle dedim, o şey ne?”

Yutkundu. Karısı yanımda belirdi birden.

“Git buradan Feg, o buraya gelmeden sen git.”

Marlo kolumu sıkıca tuttu.

“Bırak.” dedi. “Gidiyoruz.”

Beni çekeceği sırada karanlığın içinde bir şey belirdi. Gelen gölgeydi. Sonrası gözümün takip edemeyeceği kadar hızlı gelişti. Marlo'yla aramdan geçip onu olabildiğince uzağa fırlattı. Marlo mumlarla birlikte yerde yatıyordu. Kadın güçlü bir çığlık attı. Adam olduğu yerde kalmıştı. Geldi diyordu sürekli, şoka girmiş gibiydi.

“Geldi, bizi öldürmeye geldi. Gidin buradan gidin.”

“Çok geç.” dedi karısı. “Artık çok geç.”

Koşarak Marlo'nun yanına gittim, gölge yanımdan geçti, mumlar teker teker sönüyordu. Odanın ortasında Marlo'nun başucunda kıpırdamadan bekledim. Yaşlı karı koca donmuş gibiydi, birbirlerine sarılıp benim gibi korkuyla beklediler.

Duyulan tek şey kalp atışlarımdı. Marlo'ya “Kıpırdama.” dedim fısıltı gibi bir tonda.

“Zaten kıpırdayacağımı sanmıyorum.” dedi. “Bacağım kırıldı.”

Bekleyiş sinirlerimi bozuyordu. Bir adım öne çıktım. Gölge arkamdan geçti. Buradaydı, odanın içinde, hem vardı hem de yok. Bir hayalet gibi geziniyordu. Varlığını hissettirmiyordu. Hızlı bir hamleyle pencereye doğru koşup perdeye sarıldım. Perdeyi çekmeme fırsat olmadan Marlo haykırdı. “Yapma!” dedi ama bana değil. Ona döndüm. Karanlığın içinde parlayan bir cisim vardı. Bir bıçak ve o bıçak tam Marlo'nun üzerinde duruyordu. Yaklaştım.

“Lütfen.” dedim usulca. “Sana yalvarıyorum ona dokunma.” Adımlarım küçük küçük ilerlerken gittikçe ona yaklaşıyordum. Sonra durdum tam arkasında.

Siyahlar içinde bir adam. Belli belirsiz, tıpkı kamera görüntüsü gibi. Bıçaksa ıslıl ıslıl parlıyordu. Elimi karanlığın içine doğru uzattım. Ona dokunmama ramak kalmıştı. Bir an için elimin içinden geçip gideceğini hissettim. Kıpırdamıyordu, ilk defa gitmiyordu, bekliyordu. Marlo'nun güçlü nefesi yankılanıyordu odada. Cesaretimi toplayıp ona dokundum. Bıçağın ısıltısı gözümün önünden hızla geçip kayboldu. Yaşlı kadın perdeleri çekti. İçerisi aydınlandı. “Gitti.” diye haykırdı. Gittiğini biliyordum.

Yere, dizlerimin üzerine çöküp Marlo'ya baktım. “Ambulans.” dedim. “Çabuk ambulans çağırın.”

Hastane koridorunda aklımı kaçırmış gibi gezinirken doktor içeriden çıktı. Kendimi adamın önüne atarken “Söyleyin.” diyordum, “Neyi var, lütfen söyleyin.”

Duraksayan doktor, şaşkınlığını üzerinden atarak bir adım geriye çekildi.

“Sakin olun, bacağında ufak bir çatlak var, alçıya alınacak, onun haricinde iyi.”

İçeri dalıp Marlo'ya koştum. Gülümsedi ama bunu zorlukla yapıyordu. “Affet.” dedim, “Bütün suç benim. Her şey benim yüzümden oldu.”

“Saçmalama Feg, sen suçlu değilsin, kendini üzme.”

“Ben...”

Konuşmama fırsat olmadan odaya Marlo'nun annesiyle babası girdi. Koşarak ona yaklaştılar ve saniyeler içinde onu soru yağmuruna tuttular. Onları bizimkiler takip etti. Ortalık bir anda karıştı. Bayılıp bu andan kurtulmak için neler vermezdim ama tüm yaşananlara rağmen dimdik ayakta duruyordum. Kendimden hiç olmadığı kadar nefret ediyordum.

Annemle babam beni çekiştirip biraz da hırpalayarak dışarı çıkardı. Doktor elinde bir dosyayla bize doğru geliyordu, yanında iki hemşire, bir de polis vardı. İşte

şimdi başımız beladaydı. Bu işten sıyrılamayacağımı biliyordum. Doktor beni göstererek, “Beraber geldiler.” dedi. Ben daha ne olduğunu sormadan hemşireler koluma girip beni apar topar oradan uzaklaştırdılar. Annem de babam da şaşkındı. Bir odaya girdik. Hemşirelerden biri kolumu sıyırdı. Diğeri de turnikeyi bağladı. İğneyi görünce önce yutkundum sonra derin bir nefes aldım. Nefesimi verene kadar işlerini bitirmişlerdi. Soramıyordum, sadece bakıyordum. Neden benim kanımı aldıklarını... Benim kanım? Tabii ya, artık biliyordum. Marlo'nun kanında düşündüğüm şey çıkmıştı, şimdi de benden şüphelenmişlerdi ve kanımı alıp bu şeyi ortaya çıkaracaklardı. Hemşireler gidince kendimi odaya kilitledim. Kimsenin beni bulmasını istemiyordum. Artık ölesiye korkuyordum. Suçu ben işlemesem de yine de korkuyordum.

Bekledim. Sessizlik sürdü. Dakikalar hızla geçiyordu. Kapının çalınmasıyla irkildim. “Burada.” dedi bir kadın sesi, “İçeride olmalı.”

“Kapıyı aç Fegel.”

Bu ses babama aitti. Bir süre bekledim. O kadar cesaretli değildim. Sesler gittikçe arttı. Babamın sesine yabancı sesler karıştı. Uyarılar, sert ikazlar artarak devam etti. Sonunda onca sesin arasında en çok ihtiyacım olanı duydum.

“Hadi Feg, dinle onları, bize yardım edecekler.”

Kilidi çevirdim ve kapıyı açtım. Polisin yanında bir polis daha vardı. Doktor, hemşireler, başka görevliler. Annem, babam. Marlo'nun annesiyle babası ve Marlo. Bu kalabalık neden toplanmıştı? Sorun neydi? Bu kadar ciddi ve önemli miydi? Ve bize ne yapacaklardı?

“Götürün.” dedi doktor. Marlo tekerlekli sandalyede oturuyordu. “Korkma.” dedi arkamdan. Boş sandalyeye oturdum, beni götürmeye başladılar. Uzun koridorda

yapayalnız ilerlerken kendimi ilk defa terk edilmiş ve kimsesiz hissettim. Arkamda yankılanan adımlar gittikçe uzaklaşıyordu. Gidiyorlardı, hepsi benden kaçıyordu sanki. Beni götüren adam sonunda durup kapalı bir kapının önünde bekledi, diğeri kapıyı açtı. İçeri geçtik. “Uzan.” dedi sessizce. “Doktor birazdan gelecek.”

Dediğini yaptım. Ayakkabılarımı çıkardım ve yatağa usulca uzandım. Kapıyı kapatıp bir de kilitlediler. Gözlerimi tavana dikip öylece baktım. Düşüncelerimi durdurdum. Sadece baktım, baktım. Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama kapı birden açıldı, girene bakmadım, gözlerim hâlâ tavandaydı.

İki kişi kendi arasında konuşuyordu. Sonra biri bana yaklaştı.

“Ne kullanıyorsun Fegel, bize karşı dürüst ol.”

“Sana yardım etmemizi istiyorsan ne kullandığını söylemelisin. Yoksa bu şeyi kanından temizleyemeyiz.” dedi bir diğeri. Onlara döndüm.

“Hiçbir şey kullanmıyorum desem de bana inanmayacaksınız, bu yüzden kendimi yormama gerek yok. Artık sıkıldım.”

Birbirlerine baktılar.

“Marlo nerede?” dedim.

“Odasında dinleniyor.”

“Peki ailem?”

“Hepsi dışarıda seni bekliyor ama önce bizimle konuşmalısın.”

“Marlo'yla konuşmak istiyorum, onu buraya getirin ya da beni ona götürün.”

“Üzgünüm.” dedi uzun olanı. “Onu göremezsin.”

Hızla doğrudum yataktan. “Bakın!” diye kükredim. “Ne olduğu hakkında en ufak bir fikriniz yok. Dışarıda

bir şey var ve benim peşimde. Bu şeyin sorumlusu o, önce gidip onu bulun.”

Doktorun biri yatağımın bir ucuna oturdu, diğeri de duvara yaslandı. İkisi de büyük bir dikkatle bana bakıyordu.

“Bu bahsettiğin kim?” dedi yatağımdaki.

“Ne olduğunu bilmiyoruz ama ikimiz de onu gördük, Marlo'ya saldırdı, onu yaraladı.”

Sessizlikleri sürdürdü. Duvara yaslanan öksürerek doğruldu.

“Bak Fegel, sana inanmak istiyoruz. Şu an kanında yüzde kırk beş civarında bir şey var. Ne olduğunu bilmiyoruz, tanımlanamıyor. Laboratuvardaki arkadaşlar uğraşüyor. Onları daha fazla yorma ve bize anlat.”

“Yemin ederim bilmiyorum, Marlo da gelsin, o size anlatsın.”

“Onunla konuştuk Fegel, aynı şeyleri söylüyorsunuz. Biz gerçeği istiyoruz, birbirinizi korumaya çalışmanız güzel ama bu bize yardımcı olmaz.”

Bir süre bekledim ama beklemek anlamsızdı, bir işe yaramayacaktı.

“Boş versenize.” dedim. “Gidin buradan ve ne düşünmek istiyorsanız onu düşünün.”

Sonra yatağa uzanıp arkamı döndüm. Kalp atışlarım hızlanmıştı. Çaresizdim. Kendimi ifade edemiyordum. Bana inanmıyorlardı. Ona da inanmıyorlardı. Yaşlı kâhinlere asla inanmazlardı. Peki, kim bizi bu lanet şeyden kurtaracaktı? Baştan ayağa bu pisliğe bulanmıştım.

Gözlerimi kapattım. Biraz uyumalıydım.

Kulağıma gelen fısıltılar eşliğinde gözlerimi araladım. Arkamı dönmeden dinliyordum.

“Hâlâ inanamıyorum. Uyuşturucu mu kullanıyormuş?”

“Saçmalama, uyuşturucu olduğunu söylemediler, ne olduğunu çözememişler.”

“Ama öyle olduğunu düşünüyorlar.”

“Kanıtlanmadan onu suçlayamayız.”

“Haklısın, o bugüne kadar ilaç bile kullanmadı.”

Annemle babam kendi aralarında olayı çözmeye çalışıyorlardı. Bu oldukça komikti. Dönmek, yüzlerini görmek istemiyordum. Onlarla yüzleşmeye henüz hazır değildim. Gitmeleri için bekledim.

Bu ne kadar sürerse sürsün beklemeliydim. Biraz sonra kapı açıldı ve Defi'nin sesi duydum.

“Doktor sizi çağırıyor.”

Hızlı adımlarla yürüyüp çıktılar, yarım dakika kadar bekleyip arkamı döndüm. Kimse kalmamıştı. Rahat bir nefes alıp doğruldum. Ayakkabılarımı giyip pencereye yaklaştım. Akşam olmuştu, dışarısı karanlıktı. Peki, saat kaçtı? Odaya göz gezdirdim, saat yoktu. Dört duvarın içinde kapana kısılmış gibiydim. Bir an önce Marlo'yu bulup onunla konuşmalıyım. Kulağımı kapıya dayayıp dışarıyı dinledim. Ses gelmiyordu. Kolu indirdim. Açıldı. Kilitli değildi neyse ki. Üzerimden yük kalkmış gibiydi o an. Kapıyı aralayıp koridora baktım. Yanıp sönen bir flüoresan vardı başımın üzerinde. Sessiz olmaya çalışarak koştum bitmek bilmeyen uzun koridorda. Kimseye yakalanmadan Marlo'nun odasına kadar geldim.

Kapıyı tıklatıp açtım. Annesi yanındaydı. Beni görünce ani bir tepki verdi.

“Burada ne işin var Fegel?”

“Özür dilerim, sadece onunla konuşmak istiyorum.”

Marlo, “Tamam.” dedi annesine. “Sorun yok. Sen biraz dışarı çık anne, başka fırsatımız olmayabilir.”

“Ama Marlo...” dedi kadın çaresizce. Marlo kararlıydı.

Dişlerinin arasından “Lütfen.” dedi. “Dışarı çık.”

Yutkundum. Kadının bakışları yanımdan geçip giderken beni bile deliyordu. O çıkar çıkmaz hemen ona doğru koştum ve sıkıca sarıldım. Bacağı alçıya alınmıştı. Ellerimi sıkıca tuttu.

“Sana gelemediğim için üzgünüm Feg, lütfen aksini düşünme, seni asla terk etmem, ne olursa olsun.”

Gözyaşlarıma ilk defa hâkim olmamıştım. Akmalarına izin verdim. “Sakın!” dedi eliyle yüzümdeki yaşları silerken. “Sakın ağlama, şimdi güçlü olmalıyız.”

“Kanımda yüzde kırk beş civarında o şeyden varmış.”

“Evet biliyorum, söylediler. Benimki de yüzde 0.1 oldukça az.”

“Yıllardır bana bunu veriyor olmalı, yediğim içtiğim her şeyde olduğuna inanamıyorum. Üstelik uyuşturucu kullandığımızı sanıyorlar, bu yüzden görüşmemizi engellediler.”

“Saçmalık.” dedi öfkeyle.

Bir an için duraksadım, vaktimizin azaldığını biliyordum. Birazdan beni bulup götüreceklerdi.

“O şey sana...”

“Sus!” dedi parmağıyla. “O şey bana zarar vermedi, burada önemli olan sensin.”

“Yüzünü gördün mü?”

Yutkundum. Hayır anlamında salladı başını.

“Görmeyi isterdim. Parlayan bıçaktan başka bir şey görmedim. O kadar iri değildi ama boyu uzundu. Fazlasıyla da güçlü. Beni o şekilde savurması için insanüstü bir güce sahip olması gerekir ki bu da onda mevcut.”

Birden bakışlarımı ona çevirdim. Gözlerinin derinliklerine kadar indim.

“Eğer bana...”

“Sus.” dedi tekrar. “Sana bir şey olmayacak.”

“Lütfen dinle Marlo, bunu söylemek istiyorum.”

Başını salladı. O da en az benim kadar çaresizdi.

“Eğer bana bir şey olursa, beni bulursa ve her ne yapacaksa bilmiyorum. Seni sevdiğimi sakın unutma, ne olursa olsun seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum Feg, bütün kalbimle seviyorum. Eğer seni koruyamazsam ve o şey sana zarar verirse yemin ediyorum bu hayatımın sonuna kadar da sürse onu bulur, ölme pahasına öldürürüm.”

Marlo'nun güçlü sesi hastane duvarlarında yankılandı. Hıçkırıklarla ağlamak, kendimi yerlere atmak istiyordum. Kahırdan ölüyordum. Onu kaybetmekten, kaybolmaktan korkuyordum.

Sonunda beklenen gerçekleşti ve kapı açıldı. İçeri giren iki adam beni kollarımdan bir suçluymuşum gibi tutarak götürmeye başladı. Marlo bütün gücüyle bağıırıyordu. Serum kolundan çıkarıp kalkmaya çalıştı. Ben koridorda zorla sürüklenirken hâlâ onun sesini duyuyordum.

Çırpınıyordu, benim için çırpınıyordu.

“Bugün hava çok güzel.” dedi hemşire yüzüme gülümserken. Keşke ben de öyle düşünebilseydim, dedim içimden. Perdeyi açtı ve gün ışığı içeriye doldu. Bana ne ilaç veriyorlardı ne de serum. Öylece yatıyordum. İki gün olmuştu. Biraz sonra kahvaltım da geldi. Hemşire sürekli gülümsüyordu. İçmiş gibi bir hâli vardı.

“Bugün nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Kafese konulmuş deney faresi gibi.”

“Korkma, kimse senin üzerinde deney yapmayacak. Sadece o şeyin ne olduğunu öğrenmeye çalışıyorlar. Eğer uyuşturucu olsaydı çoktan anlardı, bu yüzden rahatla, aklandın.”

Aman ne güzel, dedim kendi kendime. Bugün Pollyanna olmayacaktım.

Kahvaltımı isteksizce yaparken içeriye annemle babam girdi, onların ardından da sevgili ablalarım. Hiçbirinin yüzüne bakmadan yemeye devam ettim. Annem nasıl olduğumu sordu, aynı soruyu babam da sordu. Lelis'le Defi sessizdi.

“İyiyim.” dedim sakince ve onlara hiç bakmadan.

“Doktorla konuştuk, bir virüs olduğundan bahsettiler ama bulaşıcı değilmiş, hâlâ araştırıyorlar. Bugün başka bir hastaneye göndereceklermiş senin kanından bir örneği, üstelik Marlo'nun da kanı kendi kendine temizlenmiş, sanırım miktarı az olduğundan dolaydır. Şimdi senin için uğraşacaklarmış. Daha önce hiç bunun gibi bir şeyle karşılaşmamışlar. Onun dışında oldukça sağlıklı olduğunu söylediler.”

“Sahi mi?” dedim kaşımı alaycı bir şekilde kaldırarak. “Ben uyuşturucu olduğunu düşünmüştüm.”

Suçlanarak eğdiler başlarını. Sessizlik kısa sürdü. Doktor içeriye girdi o an. Elinden bırakamadığı dosyasıyla bana yaklaştı. Baktı.

“Günaydın Fegel. Bugün nasılsın bakalım?”

Herkesin rahatlıkla duyabileceği bir şekilde poflayarak onlara döndüm.

“Neden herkes iyi olup olmadığımı soruyor, neden aptalca sorularla vakit kaybediyoruz, neden kimse beni dinlemeyi, bana inanmayı denemiyor.”

Doktor bu atağımın karşısında afalladı. “Sakin ol.” dedi sessizce. “Biz elimizden geleni yapıyoruz.”

Sonra bizimkilere işaret etti, hepsi sırayla dışarı çıktı, en son hemşire de tepsiyi alıp dışarı çıktı. Doktorla baş başa kalmıştık. Karşıma geçip dikildi.

“Klinikteki doktorunla konuştum, senin hakkında güzel şeyler söyledi. Dokuz yaşından bu yana seninle ilgileniyormuş. Üstelik gördüğün bir gölgeden de bahsetti bana.”

Başımı dışarı çevirdim. Cevap vermedim.

“Hadi anlat Fegel, bu gölge neyin nesi, kim? Seninle konuşuyor mu?”

“Ben aptal değilim doktor bey, ne yapmaya çalıştığınızı çok iyi biliyorum. Dokuz senedir bu masalı dinliyorum ben.”

Doladığı kollarını çözerek bana doğru yaklaştı, yatağımın ucuna oturdu.

“Dürüst olmak gerekirse kanımdaki şey yüzünden hayal gördüğünü düşünüyorum.”

“Hayal mi, hangi hayal bir insanı fırlatıp bacağını kıracak kadar güçlüdür doktor bey ve hangi hayal bir bıçağı saplamak için tepende öylece durabilir, hangi hayal bir insanı öldürebilir söyleyin bana?”

Bu aşırı tepkim ve coşkulu anlatımım doktoru ürkütmüştü, hızla ayağa kalktı. Panikle üstünü başını düzeltti.

“Sizi uyarıyorum, eğer yanlış bir şey yaparsanız size de zarar vermekten asla çekinmez, o bir katil.”

“Ne diyorsun Fegel?” dedi şaşkınlıkla.

Biraz daha eğildim ve gözlerimi iyice açtım.

“Dikkat edin doktor bey, o kan bu hastaneden çıkarsa hayatınız tehlikede demektir, katilimiz gizliliğe çok önem veriyor.”

Dudaklarını buruşturup kaşlarını çatarak odadan çıktı. Adamı korkutmuştum. Bunları ben mi söyledim diye bir an kendimden şüphe etsem de buna gerek

yoktu. Ben söylemiştim. Söylediklerimde de sonuna kadar haklıydım.

Pencerenin kenarına oturup hastane bahçesini izledim. Hava gerçekten güzeldi. Güneş hiç olmadığı kadar ısıtıyordu ortalığı. Kışın soğuğuna sıcaklık işlemişti. Orada oturup sıcaklık kemiklerime işleyene kadar güneşlenmek istedim. Ama onun yerine bu dört duvar arasında sıkışıp kalmıştım. Üstelik Marlo'dan bile ayrıydim. Uyuşturucu olmadığı kanıtlandığı halde hâlâ neden böyle davranıyorlardı, bilmiyordum. Benden ne istiyorlardı, neden beni bırakmıyorlardı?

Sessizliğin içinde derin bir nefes aldım, camları kontrol ettim ama tahmin ettiğim gibi kilitliydi. Belli ki akıl hastalarının katındaydım, intihar etmemden korkuyor olabilirlerdi. Kapı zaten kilitliydi. Kapının üzerindeki camdan görebildiğim kadarıyla koridora baktım ama kimse görünmüyordu. Çaresizce döndüm durdum odada. Dakikalar geçiyordu ama gelen giden yoktu. Sessizlik bütün sinir bozuculuğuyla devam etti. Kulağımı kapıya yaslayıp bir süre dinledim. En ufak bir insan sesine dahi şu an ihtiyacım vardı. Bu kadar benim için çok fazlaydı. Defi'ye, Lelis'e bile razıyım. Gelip istedikleri kadar hakaret edebilirlerdi.

Beş adımda duvardan duvara ulaşıyordum. Bacağımı tamamen açınca bu dört de oluyordu. Minik adımlarla on. Artık aklımı kaçırıyor, zemindeki fayansları sayıyordum. Kâbus gibiydi bu sessizlik. Bir süre sonra kapıya tekrar koydum kulağımı. Derinlerden bir ses geldi. Sesler artınca rahat bir nefes aldım. Sanki ruhum dinlenmişti. Yalnızlığıma bu sesler ilaç gibi gelmişti. Zorlukla yutkundum. İşte o an birdenbire sesler giderek arttı. Hatta bir çığlık duyduğuma bile yemin edebilirdim. Bağırışmalar ve çığlıklar yoğunlaştı. Bu şeyin giderek bana doğru yaklaştığını hissettim. Hayır,

tahmin ettiğim şey olamazdı. Bütün gücümle kapıyı tekmelemeye başladım. İnsanlar kaçıyordu, dehşet içinde, korku içinde kaçıyordu. Gölge gelmişti, bu sefer beni almaya gelmişti.

Tekmelerim bir işe yaramıyordu. Bağırıp yardım istedim ama kimsenin beni duyacağını sanmıyordum. Onlar kendini kurtarmak için uğraşıyorlardı, beni tamamen unutmuşlardı. Birden irkildim. Ya Marlo, ya ona bir şey olursa? Kahrolası kapıyı tükenene kadar tekmelemeye devam ettim. Cama başımı yapıştırıp gelen giden var mı diye koridora baktım. O sırada silah sesleri yankılandı. Daha fazla dayanamazdım, sandalyeyi alarak cama fırlattım. Parçaları diğer tarafa döküldü, kolumu uzattım kapıyı açmak için ama yetişemedim. Cam kırılınca sesleri daha net duyabiliyordum. Anahtar kapının dış tarafında duruyordu ama ulaşamıyordum.

Bağırdım, tüm gücümle bağırdım. Koridorun sonunda Marlo'nun haykırışlarını duydum.

“Gördüm.” diyordu. “Onu gördüm Feg, kaç buradan, lütfen kaç.”

Başımı uzatıp “Marlo!” diye bağırdım. Gölge kapının önünden geçti. Ona gidiyordu, gölge ona gidiyordu.

Yalvardım, “Dur!” dedim. “Yapma. Beni al ama ona dokunma.”

“Hayır.” diye bağırdı. “Kaç Feg, kaç buradan, git.”

Hıçkırıklarla yutkundum.

Gölge tekrar diğer tarafa geçti, geriye doğru yürüyüp odanın ortasında bekledim. Kapı büyük bir gürültüyle açıldı. Öyle bir güçtü ki kapıyı yerinden çıkarmayı başarmıştı. Titreyen bacaklarıma baktım, sonra ellerimi birbirine kenetleyerek iyice sıktım. Gözlerimi kapattım.

Gölge içerideydi. Tam arkamda, bana doğru eğilmişti.

“Lütfen.” dedim. “Beni götür ama ona dokunma.”

Bir fısıltı yankılandı kulağımda.

“Korkma, ona zarar vermeyeceğim.”

Ardından burnuma gelen acı ve genzimi yakan bir kokuyla direncimi kaybettim. Gözlerim kararıyordu. Dizlerimin bağı çözülüp yere düşerken beni tutan birinin varlığını hissettim tenimde. Bu gölgeydi ama hayır, hayalet değildi; kanlı canlı ve nefes alan bir şeydi o.

Yaşayan bir ölü.

Gözlerimi araladığımda hiçbir yerimin tutmadığını fark ettim. Karanlık gözüme bir perde gibi gerilmişti. Sallanan bir şey vardı altımda. Bir arabaydı bu ve bilincim gidip gidip geliyordu.

İşaret parmağımla başparmağımla birbirine dokundurdum ama hissetmiyordum. Uyuşuktu derim, beni uyuşturmuştu. Kıpırdayamıyordum. Gidiyordum, onun ne olduğunu bilmeden.

Cehennemin derinliklerine doğru, sessizce...

Tekrar açtım gözlerimi, altıma yapmak üzereydim, çok sıkışmıştım. Başımı kaldırıp baktığımda bir odada olduğumu gördüm, perdenin arasından bir ışık sızıyordu. Sabah olmuştu. Peki, hangi sabah, günlerden neydi, ne kadar zaman geçmişti?

Yataktan tutunarak doğruldum. Her yer pusluydu. Ayağımı yatak demirine çarptım ama canım yanmadı. Odanın kapısı açıldı birden. Bir kadın yaklaştı, bana bakıyordu. Elimi ona doğru uzattım.

“Lütfen.” dedim. “Yardım edin.”

Kadın elimi tuttu. Titriyordu. Korkudan üstelik. Beni lavaboya götürdü, klozete oturttu. İşim bitince de kaldırdı. Suyu açıp üzerimdekileri çıkardı. Ona karşı koyamıyordum. Sıcak suyun altına girdiğimde uyuşukluğumun geçtiğini hissettim. Artık daha net görüyordum. Kadının hatlarını seçebiliyordum. Otuzlu yaşlarında, henüz gençti. Yüzünde korku dolu bir ifade vardı. Programlanmış gibiydi işlerini yaparken. Biri ona öğütlemişti ve o da emirleri yerine getiriyordu.

“O kim?” dedim sessizce, konuşabilmenin verdiği sevinçle. Cevap gelmedi. Havluyu alıp üzerime sardı ve tekrar odaya taşıdı. Yatağın üzerine oturtup kıyafetlerimi giydirdi. Dikkatimi çekti, bunlar benim değildi.

“Adın ne?”

Cevap yok.

“Neredeyim?”

Cevap yok.

“O kim, söyle bana?”

Yine cevap yoktu. Zaten olamazdı, kadını çok iyi anlıyordum. Korkuyordu. Hem de çok.

Bir süre sonra dışarı çıktı. Elinde bir tepsiyle geri geldi. Odanın köşesindeki minik sehpayı getirip önüme koydu. Sonra da yemek dolu tepsiyi üzerine bıraktı. Ardından geldiği gibi sessizce çıktı.

Acıkmıştım. Dumanı tüten çorbayı büyük bir iştahla içtim. Ekmek dilimlerini bütün hâlinde ağzıma soktum. Kaçırılmıştım ama iştahımdan da hiçbir şey kaybetmemiştim. Tabakta ne var ne yok silip süpürdükten sonra ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdüm. Perdeyi aralayınca uçsuz bucaksız bir tarla gördüm. Yağmur yağıyordu, hava kapalı ve kasvetliydi. En sevdiğimden. Kapıya doğru yürürken birden sendeledim. Yatağa kendimi zorla bıraktığımda

gözlerimin kapandığını hissettim. Gölge yine yapacağını yapmıştı.

Uyuşan parmaklarımı yüzüme götürüp burnumu kaşıdım. Yine bir arabanın arkasıındaydım. Ayak parmaklarımı hareket ettirdiğimde ayağımda ayakkabı olmadığını anladım. Rahat bir nefes aldım.

Tanrım, ne bitmez yolculuktu. Hâlâ gidiyorduk. Kaç gün olmuştu, belki yıl? Neredeydim, kiminleydim? Başımı yavaşça sağa çevirdim. Koltukta onu gördüm. Hava yine karanlıktı.

Araç yer yer sallantılı bir şekilde yola devam ediyordu. Sonra üzerimde bir örtü olduğunu fark ettim ama içerisi oldukça sıcaktı. Terlemiştim. Konuşmaya çalıştım. Olmadı.

Tekrar denedim.

“Sen.”

Başarmıştım. Arabanın yavaşladığını hissettim. “Sen...” dedim tekrar. “Kimsin, yeter artık bu kadar kovalamaca.”

Bunları söylüyor muydum yoksa söylediğimi mi düşünüyordum gerçekten bilmiyordum. Araba tekrar hızlandı. Yağmurun sesini duyuyordum. Silecekler çalışıyordu. Yol bir türlü bitmiyordu. Gözlerimden akan birkaç damla yaşa engel olamadım, başımı diğer tarafa çevirerek koltuğa baktım. Zaten bir şey göremiyordum. İçerisi karanlıktı. Belki de ölmüştüm. Sordum tekrar. Kendimi duyabilmeyi umarak.

“Ölüm bu mu, söyle lütfen?”

“Ruhunu alıp arabayla mı götürüyorlar?”

“Belki de burada işler böyle yürüyor?”

Sessizliğin içinde bir nefes yükseldi, sanki gülmeye çalışıyordu ama kendini tutuyordu. Kalkmak istedim

ama yapamadım. Sadece kollarım hareket ediyordu. Elimini ona doğru uzattım.

“Biraz su verir misin?”

“Ölüler su içebilir mi?”

Karanlığın içinde bir el bir şişe su uzattı. Gerçek bir insan eli. Kanlı, canlı. Duman bulutu değil, zifiri karanlık değil. İnsan. Peki nasıl? Kapağı açtım ve bir yudum aldım. Zehir gibi bir tadı vardı, belki ben öyle hissediyordum. Bilmiyordum. Kapağı kapatıp zemine bıraktım. Yağmur şiddetini artırdı.

“Konuş benimle, bu sessizlik beni çıldırtıyor.”

Gözlerim yeniden ağırlaşıyordu. Hayır, ben yine ölüyordum. Her defasında ve her defasında, ölüp ölüp diriliyordum. Artık acı çekiyordum. Yok oluyordum. Direnemiyordum.

Yine dayanılmaz bir uyuşukluk hissiyle araladım gözlerimi. Hâlâ arabanın içindeydim. Güneş çıkmıştı ve ben... Tanrım, onu görebilecektim. Hemen başımı çevirdim. Arabayı o kullanıyordu. Büyük bir el. Beyazımsı, iri bir erkek eli. Üzerinde kapüşonlu bir ceket vardı. Baş kapalıydı, hâlâ kendini gizliyordu. O kadar korkunç muydu, bakılmayacak kadar, bakıldığında dayanılmayacak kadar hem de. Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Ya öyleyse dedim, ya bir canavarla karşı karşıyaysam?

Hafifçe öksürdüm.

Direksiyonu tutan parmakları hareket etti. İşaret parmağını iki kez vurdu direksiyona. Konuşmuyordu ama konuşacaktı, bu sefer beni bayıltamayacaktı, buna izin vermeyecektim.

Hareket etmeye çalıştım. Yapamadım.

“Lütfen, bu kadar eziyet yeter, beni indir arabadan.”

Bu çocuksu ve cesaret dolu atağıma kendim bile inanmamıştım. Kalkmak için tekrar uğraştım. Kolumu kaldırıp başımın üzerinde duran kapı koluna sarıldım, kilitliydi.

“Çok tedbirlisin.” dedim sesimi yükselterek. Cevap yine gelmedi. Gittikçe sinirleniyordum.

Koltuğa tutunup bedenimi dik tutmaya çalıştım ama başımı kaldıramadan tekrar düştüm.

“Tuvalete gitmem gerek, beni duyuyor musun?”

Araba birden sert bir frenle durdu. Göremediğim bir hızla bir duman bulutuyla arabayı terk edince işte, dedim içimden. Sen busun. Gölge ve katil bir arada. Sen hepsisin.

Rüzgâr açık camdan ılık ılık içeri dolarken kıştan çıktığımızı sandım birden. Dışarıda bahar esintisi vardı. Koltuktan tutunup tekrar denedim doğrulmayı, bu sefer başardım. Oturup bir süre bekledim. Ayakkabılarımı aradım ama bulamadım. Ayağımda en sevdiğim uzun çoraplardan vardı ama bunlar benim değildi. Aklımın karışmasına engel olmak için düşünmeyi kestim ve kendimi dışarı atabilmek için epey zorladım. Kapıyı ittiğimde parmak uçlarım hâlâ uyuşuktu, ayaklarım yavaş yavaş dışarı çıkarken tüm gücümle kendimi dışarıya doğru itiyordum. Sonunda yere serilerek dizlerimin üzerinde doğrulmaya çalıştım. Saçlarım, dökülmüş yaprakların üzerinde gezindi. Bir süre bekledim. Kokuyu içime çektim. Ağaçlar yemyeşildi.

Bir ormanın içinde toprak yoldaydık. Kuşlar cıvıldıyor, doğa kendi dilinde konuşuyordu. Kapının desteğiyle ayaklandım. Etrafa bakındığımda kimse yoktu, gitmişti.

Tuvaletimi yapacak bir yer aradım ama önce ayakkabılarımı bulmam gerekirdi. Biraz da peçete ve

su, sonrasında da yiyecek. Bir kurt kadar acıkmıştım. Midemin gurultusunu duyar gibi oldum.

Tekrar etrafa bakındım. Arabaya girip ön koltuğa doğru eğildim, torpidoyu açtım. Bingo. Peçeteyi bulmuştum. Ardından bir şişe suyu alarak ayakkabı arayışına girdim. Elimi koltuğun altına soktuğumda istediğim şeye kavuşmuştum. Bir çift spor ayakkabı.

Ayakkabıyı da giydikten sonra ipleri kenarlara sokuşturarak ormanın içine daldım. Son bir kontrole büyük bir çalının arkasına geçtim. İşimi hallettikten sonra şişedeki suyla elimi yüzümü yıkadım.

Tekrar derin bir nefes alarak bu muhteşem kokuyu ciğerlerimin derinliklerine kadar çektim. Gerçekten muhteşemdi. Sanki başka bir diyardaydım. Her şey çok net, berrak ve temizdi.

Kuşların cıvıltısı bile bir başkaydı. Ölüm fikrini tekrar düşündüm. Yaşadığımdan emin olmasam öldüğümü sanabilirdim ama ölümler bu kadar gerçek olabilir miydi, bu kadar derinden nefes alabilir miydi? Hayır, yaşıyordum.

Arabaya baktım, şahane bir Range Rover'dı. İçindeyken anlayamamıştım. Artık bilincim tamamen yerindeydi. Her şeyi algılayabiliyordum. Hatta, hatta şu anda arkamda duran gölgeyi de.

Hızla döndüm geriye, bir anda yok oldu. Tekrar önüme döndüm. Oradan oraya geçiyordu. Onu takip edemiyordum. Çok hızlıydı. Yere sert bir tekme vurarak haykırdım.

“Bu kadar oyun yeter, artık dur!”

Tekmemle yerden kalkan toz kümesiyle onun arasında hiçbir fark yoktu. Bir anda canlı kanlı bir insan görünümüne bürünebiliyor, anında ortadan kaybolabiliyordu. Tüylerim diken diken oldu.

Önümden kaçıp gitti, sonra da bir çember gibi dönüp durdu. Kendi etrafımda dönmekten başım dönmüştü. Döndükçe daha çok yaklaştı. Sabrım azalıyordu. Benimle oynuyordu.

“Kim olduğunu artık söyle!”

“Kim olduğumu mu merak ediyorsun?”

Bir erkek sesi duyuldu arkamda. Sabırsızlıkla ona döndüm. On metre kadar uzağımda öylece duruyordu. Siyahlar içinde. Başında kapüşon. Uzun boylu, yapılı. Marlo'dan zayıf ama ondan bin kat daha güçlü. Sesinde ince bir alay sezdim.

“Kimsin?” dedim.

Ayaklarını kıpırdatmadan sanki hızla itilmiş gibi sürüklenerek öne çıktı. Kendimi geriye attım. Ağır çekimde bir film izliyor gibiydim.

Yüzü hâlâ karanlıktı. Bir parça cesaret kırıntısına sarıldım.

“Kaldır başını ve yüzünü göster, seni görmek istiyorum.”

Kalbim ağzımdan fırlayıp önüme düşecekti.

“Burada emirleri ben veririm Fegel, sen yerine getirirsin.”

Sonra kayboldu. Tekrar döndüğümde arabanın önündeydi. Nefes alış verişlerim daha çok hızlandı. Arabanın önüne doğru yürüdüğümde onu göreceğimi hiç düşünmedim, tekrar kaçacağını biliyordum. Yaklaştım. Artık tam karşısındaydım. Kapüşon o kadar büyüktü ki yüzünü görmem imkânsızdı. Önümden hızla geçerken rüzgârı saçlarımı savurdu. En çok da yere bıraktığı cekete bakakaldım. Çıkarmıştı.

Eğilip ceketi yerden aldım ve avucumun içinde sıkıca tuttum. O sırada birdenbire araba çalıştı. Ne ara içine girmişti? Gerçekten şok geçiriyordum.

Yeryüzünde bu hızda, bu surette yaşayan ne tür bir canlı olabilirdi ki, o kimdi, neyin nesiydi?

Parlayan camın içini görebilmek için eğilerek döndüm diğer tarafa. Onu görecek olmanın heyecanını ve korkusunu aynı anda yaşıyordum. Bu nasıl bir şeydi? Nefesimi tutup ön koltuğun inen camına baktım. Sonra içine. Karşımda bir erkek vardı. Bir insan.

Bir şey ki, o şeyin gözleri yeşilin daha önce hiç görmediğim bir tonuydu. Kopkoyu bir orman gibi. Sanki teninde kendi tenimi gördüm. Pürüzsüz ve berraktı. Hiç el değmemiş, kirlenmemişti. Saçları koyu kahverengiydi. Kaşları kalın ve bakışları sert. Burnu o kadar kusursuzdu ki birden bir ayna bulup kendi burnuma bakmak istedim. Yaratıcı onun için epey vakit harcamış olmalıydı. Şaşıtığım şeyse bütün mükemmelliğine rağmen buz gibi katı ve inanılmaz derecede korkunç oluşuydu, çirkinliğini tarif bile edemeyecektim. Üzerindeki siyah gömleğin kollarını kıvırdı.

“Yeterince incelediysen arabaya bin Feg.” dedi. Sanki kırk yıllık arkadaşım gibi. Feg, dedi bana. Adımın kısaltılmış hâli. Sadece yakınimdakilerin söylediği şekilde. Kendime çimdik atıp bu kâbus etkisi yaratan rüyadan bir an önce uyanmak istiyordum. Yerimde donup kaldım, istesem de kıpırdıyamıyordum. Bu şey gerçek olamazdı.

“Hadi Feg.” dedi ciddiyetle. Ses tonu bu sefer uyarı gibi çıktı. Adımımı atıp elimi arka kapıya uzattım.

“Hayır, öne bin.”

Yutkundum, boğazımı yırtıp aşağıya doğru inen bir bıçak vardı sanki. Canım yandı. Ben kapıya uzanmadan o kapıyı açıp itti. Koltuğa oturduğumda açlığımı, susuzluğumu ve yorgunluğumu bir anda unutmuştum. Hatta kendimi bile. Ben kimdim, eğer bir insansam o

neydi, ne olabilirdi? Başımı çevirip bakmaya korkuyordum. Ben de dikkatimi dağıtmak için etrafa bakındım. Ağaçlara tırmanan sincaplar vardı, daldan dala atlıyorlardı. Kuşlar toplu hâlde toprağa inip, toplu hâlde kalkıyorlardı. Dakikalar geçiyordu fakat ikimiz de konuşmuyorduk. Ben şimdi o gölgenin yanındaydım. Çocukluğumu kâbusa çeviren, hayatımı bir akıl hastası gibi yaşamamı sağlayan. Dokuz senelik bir zulüm, dokuz senelik bir işkence ve bitmez sandığım acı bitmişti.

Çocukluğumdan kalma bir histi gölgelerden korkuşum. Yanımdan geçen o bilindik karaltı.

Var oluşumun en büyük ıstırapı. Hayatımı kâbusa çeviren bir kaçıştı. Şimdi o gölge beni aldı. Teslimiyet zamanı.

Şiir dolu aptal cümleler beynimden akarken cesaretimi toplayıp ona döndüm. Baktım. Gerçekliğini teyit edebilir miydim? Hayır. Korktuğum şeyin bu olup olmadığından emin olmak istedim. Peki nasıl? Ben yıllarca bir gölgenin varlığıyla yaşamıştım. Hâlbuki o, en az benim kadar canlıydı ve her insan kadar insandı. O zaman neden böyleydi? İhtimâller, ihtimâller. Orada duruyordum. Kapı kapalıydı. Açmak ona bağlıydı.

Parmağımı elimin içine alıp yeniden çevirmeye başladım. Doktorum yanımda olsaydı bunu kesinlikle not ederdi. Stresimi üzerimden atmak istedimse de bu mümkün değildi. Geride cesetlerden bir yığın bırakmış olmalıydık. Ya ailem, ya Marlo? Hayır, kötüsünü şu an için aklıma getiremezdim.

“Daha ne kadar susacaksın?” dedim birden. “Kim olduğunu düşünmekten Nirvana'ya ulaştım.”

Hafifçe gülümsedi. Gamzesi bile vardı.

“Tahmin etmeni beklemiyorum Feg, bir ölü bil beni. Nefes alan, yürüyen, yaşayan bir ölü.”

“Bunu düşünmedim değil.”

Başını çevirip gözlerime baktığında, bakışlarımı ondan ister istemez kaçırdım. Daha önce hiç böylesi yeşil bir göz rengiyle karşılaşmamıştım. Filmlerde bu tarz şeyler görmek gerçeğini görmek gibi değildi.

Yol boyu gitmeye devam ettik. Sessizlik sürdü. Fırtına öncesi sessizlik. Bedenim bana hissettirmeden baştan ayağa titriyordu. Aklımı kaçırmanın artık uç noktasındaydım. Bu anın gerçekliğine nasıl inanırdım? Bir hüznün dalgası yakaladığında gözlerimden akan yaşlar bana ait değildi. Ben, bende değildim sanki. İçimde bir başka ben vardı. Beynimi kemiren bir fare içeride bir yerlerde kalan son dilimini arıyordu. Ne olmuştu birdenbire böyle? Soluğum kesilince nefes alamamanın verdiği acıyla tıkandım. O an arabayı sert bir frenle yeniden durdurdu. Siyah bir duman geçti arabanın önünden. Gölge kapımı açmıştı, ardından benim çıkmam için geriye çekildi. Kendimi dışarı atıp yaprakların arasında sürünerek ilerledim. Bana doğru eğilip elini uzattığında korkuyla geriye çekildim. Kıçımın üzerine sertçe oturmuştum.

“Sakin, sakın bana dokunma,” dedim. Gözyaşlarım görmemi engelliyordu. Ruhsal ıstırap dedikleri bu olsa gerekti.

“Benden korkma Fegel,” dedi. “Sana asla zarar vermem.”

“Sen, sen benim hayatımı mahvettin. Hayatımı kendi oyun alanına çevirdin. Gidip gidip geldin. Aklımı oynattığımı sandım bu yüzden. Ne istedin söyle, benden ne istedin?”

Yere çömelmiş öylece bakıyordu. Bir an önce beni de öldürmesi için dua ettim. Böylece bu acıdan kurtulabilir aradığım huzura kavuşabilirdim.

Hıçkırıklarla, sarsıla sarsıla ağladım. İçimde ne var ne yok saçtım ortalığa.

“Lanet şey,” dedim. “Durma, hadi öldür beni. Diğerleri gibi öldür. Nasıl yatağında bir melek gibi uyuyan çocukları hunharca öldürdüysen beni de öldür. Anneleri, babaları, onların masum çocuklarını, hepsini öldürdüğün gibi beni de öldür.”

Cevap vermedi. Yanılmamıştık, katil ta kendisiydi. Vicdan azabı çekiyormuşçasına çevirdi bakışlarını, ayağa kalkıp yürüdü. Onu yürürken ilk defa görüyordum. Toprağı eze eze yürüdü. Yerinde duramıyor, kabına sığamıyordu sanki. Hıçkırıklarım kesildi ve merakla onu izlemeye koyuldum.

“Seni öldürmek istedim evet, o gece geldim odana, sana baktım. Küçük bir çocuktun, masum ve temiz. Tam da istediğim gibi. Ama sonra gördüm, resmini gördüm, karanlığın ortasında bir güneş gibi parlıyordu. Gözlerin...”

Duraksadı. Sanki bana değil bir başkasına anlatıyordu bunları. Sesi yükselip yükselip azalıyordu.

Cevap verecek kelime bulamadım. Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Saçmalıyor muydu yoksa ciddi bir cümle mi kurmuştu? Bunu kurmaktaki amacı neydi? Soluğumu son nefesmiş gibi sakladım bir süre. Sonra usulca verdim.

İnip inip kalkan göğsüm kalbimin atışıyla birlikte gümbürdüyordu. Ellerimi yerden çekip, yapışan toprakları ve yaprakları üzerime silerek temizledim. Bir yandan burnum akıyor, bir yandan da onu içime çekiyordum. Ayrıca bunca zaman sonra ilk defa açlığımı bu kadar derinden hissettim. Ona doğru yürüdüm ve tam karşısında durdum. Boyumun uzun olmasına rağmen onun yanında oldukça kısa duruyordum. Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Bir katile

hiç benzemiyordu ama katiller de zaten böyle değil miydi?

“Peki, adın ne?”

Ellerini beline koyup gardını düşürmüş gibi salladı başını iki yana. Dik duruşu bir anda yerle bir oldu.

“Petrarca, ama Petra derler bana.”

“Bana da Feg derler, ama sen zaten bunu biliyorsun.”

“Biliyorum.”

“Petra.” dedim etrafa bakınarak. “Sanırım acıktım.”

Hafifçe gülümsedi, sonra da yüzündeki gizemli ifadeyle arabaya doğru yürüdü.

“Yürüyebildiğini bilmiyordum.” dedim. Paranoyak bir insanın bütün belirtilerini kısa bir süre içinde bütünyle sergilemişim. Bu beni utandırmamıştı bile.

“Aa evet, aslında yürüyebiliyorum ama genelde diğer yolu tercih ediyorum.”

Başımı salladım “Evet.” diyerek. “Sanırım haklısın.”

Yolculuk devam ederken benim için hazırladığı yemekleri yiyordum. Ağzım tıka basa doluydu. Nedense yemek konusu utanıp çekinmediğim tek kötü yönümdü. Acıktığımda kimseyi tanımazdım. Bu beni zorla kaçırıp uzaklara götüren bir şey -henüz onun ne olduğunu bilmiyordum- olsa bile.

Düşündüklerime kendim de inanamayarak yemeye devam ettim. Peynirli börek şahaneydi, böylesini daha önce hiç yememiştim. Meyve suyunun kapağını açarak bir dikişte içtim. Biraz ısınmıştı ama önemi yoktu. Ağzımdakileri yutup ona döndüm.

“Beni tekrar bayıltacak bir şey yok değil mi bunların içinde?”

Gamzeleri ortaya çıkarak gülümsedi. Tanrım, bir de gamzeleri vardı, şaka gibi. “Hayır.” dedi.

“Nereye götürüyorsun beni, burası neresi?”

“Bu bir sır?”

“Söylersen öldürmek zorunda mı kalırsın yoksa?”

“Bu kadar komik olduğunu daha önce fark etmemiştim Feg.” dedi. Alay mı etmişti benimle?

Doyduğumu düşünüp paketleri toparlayarak arka koltuğa fırlattım, ağzımı peçeteyle silerken gülüyordu. Aldırış etmedim. Alay konusu olmaya ne de olsa alışkıttım. Ezilmek doğamın vazgeçilmez bir parçasıydı.

Bir süre daha etrafı izledim, kolumu pencereye yaslayıp başımı üzerine yasladım. Krizim yerini derin bir sakinliğe bırakmıştı. Saçlarım dışarı çıkıp geriye doğru uçuşmaya başladı. Esinti fazla ılıktı. Gözlerimi kapattım. Rüzgâr şefkatle yüzüme vururken bana kendimi iyi hissetmemi sağladı. Marlo'nun hayali geldi gözlerimin önüne. Gülüşü, bakışı, dokunuşu... Duygularım kabarıp kabarıp yeniden indi. Artık ondan çok ama çok uzaktaydım. Nerede olduğumu bilmesem de bunu anlamak zor değildi. Şimdi ne yapıyordu, deliye dönmüş olmalıydı? Peki ailem? Annem perişan hâldedir, babam da öyle. Lelis belli etmese de üzülmüştür. Defi her ne kadar kurtulduğuna sevinse de bir parçası ondan gitmişti. Ne de olsa kardeşiydim, benden nefret edemezdi. Geride çok şey bırakmıştım, en önemlisi de yaşanmamış, yarım kalan bir aşk. Kahretsin, ne kadar da az sürmüştü birlikteliğimiz ama o kısa sürede birbirimizi olması gerektiğinden çok daha iyi tanımıştık. Her şeyimizle birbirimizi tamamlamıştık ve kim olduğu belirsiz bir canavar bu güzel birlikteliği acımadan katletmişti. Kâhinin dediği gibi, buna kimse engel olamamıştı.

Birden ona döndüm.

“Söyle Petra, bana ne yapacaksın, bunca sene büyümemi boşuna beklemedin değil mi?”

Çarpık bir gülümsemeyle çattı kaşlarını. “Hiç.” dedi. Öylece, sade bir hiç.

“O hâlde büyük plan ne?”

“Plan yok Feg, sadece gidiyoruz.”

Şaşkınlığıma bir yenisi daha eklenerek gittikçe katlanıyordu.

“Gidiyoruz da ne demek, ortalığı birbirine kattın, hayatımın içine ettin ve sadece gidiyoruz mu diyorsun?”

Direksiyona yavaşça vurup beni uyarmaya çalıştı. Onu sinirlendirmek bu şartlarda istediğim son şeydi.

“Şu an öfken yeni, bir süre sonra her şeye alışacaksın.”

“Beni hiçbir şeye zorlayamazsın.”

“Seni zorlamıyorum, mecbur bırakıyorum.”

“Hayatımı mahvettin.”

“Gerçekten mi, zaten mahvolmuş bir hayatın vardı Feg, neresini ben mahvetmiş olabilirim ki?”

Tartışıyorduk. Karanlık bir ormanı andıran gözleriyle bana bakarken kendimi başka bir dünyadaymış gibi hissediyordum. Onun dünyasında.

“Her şey sen geldikten sonra mahvolmadı mı zaten?”

“Saçma.”

“Saçma olan sensin, benim hayatımda senin gibi bir kâbusun yeri yok. Ben bir insanım ve insan gibi yaşamayı hak ediyorum.”

“Çin işkencesi gibi iki abla, kollamaya çalışan bir anne, arada kalıp sessizliğini koruyan bir baba. Aptallarla dolu bir okul. Bu mu muhteşem yaşıyorsun?”

“Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun!”

“Emin ol çok şey biliyorum.” dedi sakinliğinin altındaki öfkesini gizleyerek. Aslında haklıydı, o bana ne kadar yabancıysa ben de ona o kadar tanıdıkım.

Sonuçta etrafımda gezinip durmuştı bunca yıl. Bildiklerinin haddi hesabı olamazdı.

Bir müddet sonra araba yavaşladı ve durdu. Önümüzde alırlarla dolu sıkışıp birbirine geçmiş bir sarmaşıktan başka bir şey kalmadı. Ona laf mı yetiştirsem yoksa olacakları mı izlesem bilemiyordum. Arabadan inip alırlara yaklaştı. Kolunu dikenlerin arasına daldırıp orada bir şeyler aradı. Sonra tutup kendine çekti. Bu güç gösterisinin ardından şaşkınlık içinde açılan yola bakarken, önüme uçsuz bucaksız yeşillikle dolu bir manzara ıktı. Arabadan inip oraya doğru koştum. Bunu yapmamam gerekiyordu ama kendime engel olamadım. Sanki mevsim değiştirmiştik, buraya yaz çoktan gelmişti. İrili ufaklı tepeler. Yer yer sarı, pembe, beyaz ve kırmızı çiçeklerle bir yelpaze gibi yamaçlara serilmiş rengârenk iekler. Gözünün alabildiğince uzanan yemyeşil vadiler. Cennetin yansıması gibi. Nefes kesen bir güzellik. Büyülü bir masal diyarı, yanında da o masalın korkunç tarafı.

Petrarca, yani kısaca Petra, yanıma dikilip ellerini cebine soktu ve gerildi.

“Ne diyordun?”

Bu büyülu dünyaya girdikten sonra Petra gizemli bölgeyi tekrar alırlarla kapattı. Burada bu arabayı nasıl kullanacaktı gerçekten merak ediyordum. Camdan sarkıp etrafı izlemeye devam ettim. Ağzımın açık olduğunu biliyordum ama buna gerçekten engel olamıyordum. Bugüne kadar hiç yaşamadığımı, hiç bu kadar güzel bir yer görmediğimi anladım. Hayatımın katiline büyük bir heyecanla bakarken kendimden utandım.

“Söylesene, burası da neresi?”

“Seveceğini düşündüğüm bir yer.”

Tekrar dışarı sarktım. “Evet.” dedim fısıltıyla. “Gerçekten seveceğim bir yer.”

Birdenbire geride neler bıraktığımı unutmuştum. Yaşanan korkuları, acıları, sıkıntıları, geçmişimi... Ailemin ne hâle geldiğini, Marlo'yu, hatta son olarak hastanede olanları. Bu bir göz boyamaydı. Belki de değildi. Bilmiyordum, hiçbir şeyden emin olamazdım. Ama yakında her şeyi anlayacaktım.

Biz ilerledikçe ortalıkta kaçışan tavşanları gülümseyerek seyrettim. Hepsi de beyaz renkliydi. İrili ufaklı. Çoğu da hantallığından koşamıyordu. Çok küçüklerde vardı içlerinde. En hızlı da onlar kaçıyordu.

Sonra birden durdu, bana baktı.

“Emniyet kemerini bağla.”

Neden, diye sormadan dediğini yaptım.

“Şimdi sakın ol, hiçbir sorun çıkmayacak.”

Başımı salladım. Endişe etmiyordum, bunca zaman beni nasıl koruduysa şimdi de koruyacağını biliyordum. Hemen ölmeme izin vermeyecekti, hayır, henüz değil. Bir planı vardı. Hem de yıllarca gerçekleşmesini beklediği bir plan. Araba dik bir yamaçtan aşağı inmeye başladı. Yemyeşil çimleri ezerek geçerken kendimi koltuğa yapışmış vaziyette buldum. Sıkıca tutunuyordum düşmemek için. Zaten bu durumda düşemezdim ama yine de insan olmanın verdiği panikle tutundum.

Hızlandığımız an frene basarak yavaşlıyordu. Onunla birlikte benim kalp atışlarım da hızlanıp yavaşladı. Nereye gittiğimizi, onun ne yapmaya çalıştığını bilmesem de sorma ihtiyacı da hissetmiyordum. Şimdi masalarda dinlesem inanamayacağım ve aklımdan bile asla geçmeyecek bir şeyin tam ortasında duruyordum. Tamamen irademin dışında, bilinmedik bir yola doğru sürükleniyordum.

Böylesini kim tahmin edebilirdi? Ben deliydim, herkes gibi bunu inanmaya başlarken işler hiç de ummadığımız bir yönde ilerledi. Gölgenin arkasından bir katil çıktı. Kâhinler korkudan konuşamadı. Hastanede uyuşturucu bağımlısı muamelesi görüp polis merkezinde cinayetten soruşturulurken, Tanrı tepemizden bizimle alay ediyordu. Ne kadar da aptaldık.

“İyi misin?” diye sordu yüzümdeki dehşet ifadesini fark ederek.

“Sanırım iyiyim.”

İniş bitip yerini düzlüğe bıraktığında bu sefer başka bir yöne dönüp hızla ilerledi. Kemerim hâlâ takılıydı. Düzlük bitip yerini dik bir yamaca bıraktığında işte bu sefer bitti, dedim. Yolun sonuna geldik. O anda arabayı durdurup vitesi boşa aldı. Hâlâ konuşmadan, sormadan ne yaptığını izliyordum. Aşağı inip bagajı açtı. Elinde kalın bir halatla arabanın önüne geçip eğildi. Artık onu göremiyordum ve bu sefer ne yapmaya çalıştığını gerçekten merak ediyordum.

Seslendim.

“Evet.” dedi normal bir ses tonuyla.

“Ne yapıyorsun?”

“Halatı bağlıyorum.”

“Neden?”

“Soru sormayan hâlin daha iyiydi.”

Başımı içeri sokup kocaman bir şaşkınlıkla gözlerimi araladım. Ayağa kalktı ve halatı bileğine doladı. Sinirlerim bozulsa da merakla bakmaya devam ettim. Yaptıkları sabit bir karar vermemi engelliyor, istikrarımı bozuyor, karamsar düşüncelerimi temelinden sarsıyordu.

Yamaç boyu yürümeye başlayınca araç birden hareket etti. Hayır, düşündüğüm şey olamazdı, olabilir

miydi? O arabayı çekiyordu. Şok üstüne şoka giriyordum. Hiç güç kullanmadan, zorlanmadan, kilolarca ağırlıktaki dev bir arabayı yokuş yukarı çekiyordu. Araba elinde oyuncak gibi onu takip ediyordu ve içinde de beni.

Yokuş o kadar yüksekti ki eğilsem de sonunu göremiyordum. Arkasına bakmadan yürümeye devam etti. Yaşadıklarımın gerçek mi yoksa bir düş mü olduğunu ayırt etmeye çalıştım tekrar. Belki de gerçekten hayal görüyordum. Bu gerçek olamayacak kadar imkânsızdı. Gerçek hayatta bunlara yer yoktu, olamazdı. Peki, bu nasıl oluyordu? Bu şey benim yanımda ne yapıyordu? Beni götürüyordu ve ben ona engel olamıyordum, itiraz edemiyordum. Gidiyordum.

Yokuşun ortasında birden yürümeyi kesti ve “in” dedi bana, sesini bir ton yükselterek. Bu tehditle karışık kurulmuş kelime birden tüylerimi diken diken etti. Hemen emniyet kemerini yerinden çıkarıp arabadan indim. Bunu neden istediğini bile bilmiyordum. Bir köle gibi ona itaat ediyordum. Ayakkabılarımı çıkarıp içeri attım. Artık çoraplarımla sıcacık çimlere basıyordum. Huzur dolu olmasa da derin bir nefes aldım.

Anlam veremediğim bir bakışla, parmağını arabanın önüne doğrulttu. “Oraya otur.”

Anlamamış gibi tekrar sordum. “Nereye?”

“Üzerine Feg, tam üzerine.”

Ben daha cevap vermeden eliyle tekrar oturacağım yeri, kaputu gösterdi. Bu gidişle kalan ömrümü hesaplamak hiç de zor olmayacaktı. Yürüdüm ve ön lastiğe basarak arabanın üzerine bağdaş kurarak oturdum. Şimdi onun tam önünde duruyordum. Olabildiğince yakınında.

Gözlerime baktı bir süre, sonra da arkasını dönüp yürümeye devam etti. Şaşkındım.

“İçeride oturup çılgın düşüncelerle aklını kaçırmana izin veremezdim.” dedi.

Bu kadar düşünceli miydi yoksa aklımdan geçenleri mi okuyordu? Bunun olmaması için dua ettim. Suskunluğumu koruyarak etrafa bakındım. Yaşadıklarımın etkisinden kurtulabilseydim eğer bunu gerçekten eğlenceli sayabilirdim. Yani normal şartlarda. Sanki çocukluğuma dönmüştüm. Ben henüz çok küçükken babam beni tekerlekli ve üstü açık oyuncak arabanın üzerine oturtup gezdirirdi. O zamanlar her şey çok güzeldi. Sorun yoktu, tartışmalar yoktu. Ablalarım bu kadar mızızlanmıyor, bana eziyet etmiyordu. Birden onları düşündükçe neden ben demek istedim. Neden onlar değil de ben? Lelis hepimizden güzeldi, hatta bugüne kadar gördüğüm birçok kızdan çok daha güzeldi. Manken gibi bir fiziği, baktıkça doyamadığın mükemmel gözleri vardı. Maviliğini göklerden almıştı sanki. Defi de en az onun kadar güzeldi. Farklı bir cazibesi, insanı kendine çeken bir havası vardı. O da bir manken kadar zayıftı. Oysa ben onların tam tersiydim. Dolgun bir vücut. Onlardan bana kalmayan bir güzellikle, ne idüğü belirsiz bir göz rengine sahiptim. Kendimi tarif etmek istesem bile edemiyordum, çünkü hiçbir özelliğim yoktu. Sıradan bir insandım, peki neden o bana musallat olmuştu? Hem de yıllarını benimle uğraşıp geçirerek. Burası da neresiydi, nereye gidiyorduk? Tanrım, gerçekten çıldırıyordum, belki de çoktan çıldırmıştım. Kanımda bir virüs vardı ve ben doktorun dediği gibi hayal görüyordum. Belki de bunların hiçbirini yaşamıyordu. Çılgılık duymamıştım. Marlo bana kaç dememişti, o kapı yerinden sökülmemişti. Burada bile değildim belki de. Uyuyor,

bir rüya görüyordum. Birazdan uyanıp hastane odasında gözlerimi açacaktım. Yine annemle babam başucumda olacaktı. Lelis'le Defi bana ucube diyecekti. Belki de ben gerçekten hastaydım. Bütün bunlara kanımdaki şey neden olmuştu.

Kendimi camın üzerine bırakıp, başımı gökyüzüne çevirdim. Bacaklarımı uzatarak ellerimi karnımın üzerinde birleştirdim. Uyanmalıydım, tıpkı yattığım gibi kalkmalıydım.

Sessizliği dinledim. Tekerlerin çimlerin üzerinde sürtünüşünü duydum, sonra başımın üzerinden iki kelebek uçuşarak geçti. Kanatlarında dünyanın bütün renkleri vardı. Ardından çok ama çok uzaklardan bir kuş sürüsü geçti, dans edip değişik şekiller oluşturunurlardı.

“Orada uyumayı planlamıyorsun değil mi?”

Bu duyduğum hayalimin sesiydi. Bir katilin, olmayan, sadece benim uydurduğum bir gölgenin.

Cevap vermedim.

“Fegel?”

“Sen yoksun Petra.” dedim gözümü bile kırpmadan. Hâlâ mavilikle dolu göğe bakıyordum. Etrafta tek bir bulut yoktu.

Homurdanarak güldü.

“Demek beni yok sayıyorsun?”

“Ben bir rüya görüyorum ve birazdan uyanacağım, sen aslında yoksun Petra, seni ben yarattım.”

“Ben Tanrı diye biliyordum ama sen illa ki ben yarattım diyorsan neden olmasın, bir yerde haklısın.”

Başımı hızlıca kaldırıp ona baktım, yine parmağımı elimin içine alarak çevirmeye başlamıştım. Bir gerçeklik yakalamalıydım ama nasıl? Hiç bu kadar uzun bir rüya gördüğüm olmamıştı.

Doğrulup, tekrar aynı pozisyonunda oturdum.

“Sen şimdi gerçek misin, bütün bunlar gerçek mi?” dedim ellerimi iki yana açarak.

Arkasını dönüp geri geri yürümeye başladı, hâlâ arabayı çekiyordu ve yorulmuş gibi de görünmüyordu. Şimdi bana hiç olmadığı kadar dikkatli bakıyordu. Gözlerimi kaçırmaya çalışsam da yapamıyordum. Sanki ona bakarken kilitlenip kalmıştım. Korkularımdan fırlamış bir orman yeşili rengiyle.

“Senin gerçek olduğun kadar gerçeğim ben de Feg, varlığımı çok azı bilir.”

“Bana bir açıklama yap, neden, neden beni gizemli varlığınla birlikte sürüklüyorsun, kimsin sen?”

“Bunun için erken Fegel, zamanı gelince her şeyi konuşacağız, öfken, şaşkınlığın bu kadar yeniyken sana kendimi yeterince ifade edemem.”

Boşuna debeleniyordum. Yokuş yerini biraz da sallantıyla düzlüğe bıraktı. Şimdi karşımda gördüklerimden de başka bir dünya vardı. Yeşilin başka bir tonu, beyazın başka bir tonu, kırmızının, pembenin, sarının ve güneşin bile başka bir tonu.

Aklım almıyordu. Sanki bir dünyadan başka bir dünyaya geçmiştik. Hava bile farklıydı. Hiç bu kadar yumuşak bir nefes almamıştım. Güneş tenime hiç böyle dokunmamıştı. Yakmadan, varlığını bile hissettirmeden.

Şaşkınlığımla birlikte indim arabadan ve yürümeye başladım. Mor menekşeler sanki doğanın sihirli bir dokunuşuyla serilmişti uzun bir düzlük boyunca. Papatyaların evrimleşmiş hâliydi gördüklerim. Laleler nasıl bu kadar boy vermişti, bu nasıl bir sarıydı ki öylece vermişti rengini ona? Kendi etrafımda dönerken gözümün alabildiğince dağlarla karşılaştım. Yürüdüm yavaş adımlarla. Bu mucizevî güzelliği incitmeden bastım yere.

Kalp atışlarım hiç böyle adı konulmamış bir heyecanla atmamıştı. Dizlerim böyle görkemli bir güzellik karşısında titrememişti. Aklım, fikrim, zikrim ermiyordu. Kelimeler anlatmaya yetmiyordu bu tarifsiz hissi. Derin bir nefes alıp bırakarak Petra'ya döndüm. Kollarımı bağlamış gülümseyerek bana bakıyordu. Mutluluğumdan pay almış gibi bir yüz ifadesi vardı onun da. Benimle o da huzur bulmuştu sanki. Ya da ben ölümün hiç yaşanmamış bir hâlini yaşıyordum.

“Şimdi nasılsın?” diye sordu omzunun birini hafifçe kaldırarak.

İlk defa ona gülümseyerek başımı salladım.

“O hâlde yürümeye devam et, orada seni bekleyen başka bir şey var.”

Beni bekleyen mi, diye geçirdim içimden. Kalp atışlarım yeniden hızlandı.

Ben birkaç adım öndeydim. Arkamdan sessizce takip ediyordu beni.

Çoraplarımla yere basarken sanki ayağımın altında toprak değil de yumuşacık bir yatak olduğunu hissettim, o kadar hassas, o kadar zarıftı ki her adımında beni yerden kendisi kaldırıyordu. Merak dolu bakışlarla yürümeye devam ettim. İnsan bu güzellik karşısında dili tutuluyor, kendi varlığını unutuyordu.

Ne olduğu belirsiz bu şeyle yürüdüğümü yok sayarak beni bekleyen büyük sürprize doğru ilerledim. Heyecanıyla korkum aynı anda artıyordu. Küçük bir tepeyi aştığımızda görüş alanıma bir bahçe girdi, ardından da nutkumun tutulacağı kadar tarifsiz güzellikte bir ev. Tamamen ahşap bir yapı. Ön cephe boydan boya cam, üst katta geniş bir teras. Çatısı üçgen ve tepesinde uzayıp giden bir direk. Direğin ucunda ise devasa bir pusula. Bulunduğumuz yere doğru giden ok güneyi gösteriyordu. Gerçekten yaşayıp yaşamadığımı

anlamak için elimi kalbimin üzerine götürdüm. Atıyordu, gerçekten atıyordu. Ve ben dev bir evin önünde dikiliyordum.

Petra'ya döndüğümde soracak, konuşacak bir şey bulamadım. O da bunu anlamış olacak ki, gamzelerini göstererek gülümsedi.

“Bu ev senin için, hadi gir.”

Benim için bir ev mi?

Eliyle buyur etti. Yürümeye çalışsam da donup kalmıştım. Yüzüme düşen saçlarımı geriye atıp gözlerimi ovaladım. Sonra bir adım attım, ardından bir adım daha. Eve yaklaşıyordum. Benim için bu insan ayak basmamış dağın başında şatoyu andıran bir bina. Peki, ne için? Bilmek imkânsızdı.

Kapının kolunu indirip ittim. Kapı açılır açılmaz kendimi evimde gibi hissettim. Sanki yıllardır burada yaşıyordum. Burada doğmuştum, burada büyümüştüm. Hayatımı burada geçirmiştım.

İçeri girdiğimde tek düşünebildiğim bu kadar eşyanın buraya nasıl getirildiği oldu. Girişten itibaren oturma odası ve mutfağı bir arada dizayn edilmiş bir odanın görüntüsüyle karşılaştım. Dolaplar ve üzerinde ocak bulunan tezgâh son derece modern ve şıktı. Küçükten büyüğe doğru sıralanmış tencere ve tavalar hemen tezgâhın üzerinde asılıydı.

Yaklaştım.

Buzdolabı çift kapılıydı. Evimizde asla olamayacak türden. Elim tezgâhın pürüzsüz ve temiz zemininde gezdirerek ilerledim. Koltuğun yastıkları siyah deri, kendisi bej rengiydi. L şeklinde uzanıyordu. Hemen karşısındaki dev ekran televizyon duvara monte edilmişti. Onun altındaki geniş rafta boydan boya film doluydu. Pencerenin önünde bir okuma koltuğu vardı. Hep bende de olasmı istediğim türden.

Duvarlarda da değişik tablolar vardı. Birinde yorgun bir kadın, birinde iek toplayan ocuklar. Birinde de deniz ortasında bir ada ve tepesinde uçuşan kuşlar. Diğerinde de yaşıllıktan yüzü kırış kırış olmuş üzgün bakışlı bir adam. Hepsi de ürkütücü görünüyordu.

Gördüklerim karşısında durmadan konuşmak, sormak istiyordum. Milyonlarca soru birikmişti kafamda ama hiçbirini kelimelere dökemiyordum. Sormak istesem hangisinden nasıl başlayacağımı bile bilmiyordum. Ben de yürümeye devam ettim, hemen karşıma çıkan odanın birine başımı uzattım. Duvardan duvara bir kitaplık ve ağına kadar dolu yüzlerce kitap. Hemen önünde karşı karşıya konulmuş iki okuma koltuğı ve ortasında şirin bir sehpa. Bir alışma masası ve döner sandalye. Oradan çıkıp yandaki odaya girdim, bir çamaşır makinesiyle kurutma makinesi yan yana duruyordu.

Koridor boyu yürümeye devam ettim. Yukarı doğru bir merdiven çıkıyordu, merdivenin altında karanlığın içinde bir kapı vardı, büyük ihtimalle bodruma iniyordu. Kapısı kapalı duran bir oda daha gördüm.

“Benim odam.” dedi sakince. “İstersen bakabilirsin.”

“Gerek yok.” dedim merdiveni göstererek.

“Tabii, hadi ık.”

Ahşap basamaklara her bastığımda kendimi daha iyi hissediyordum. Yukarı doğru kıvrılan merdivenin sonunda bir kapı daha vardı. Kola uzanıp kapıyı açtım.

İçeri girdiğimde gözlerime bir kez daha inanamadım. Büyük ve üzerine bembeyaz bir örtü serilmiş yatakla onun üzerinde ancak filmlerde görebileceğim saray vari hava katılmış masalsı bir tül cibinlik. Dört bir kenarında uzatılmış sütunların üzeri işlemeliydi. Tüller toplanıp elmas gibi parlayan bir tokayla tutturulmuştu. Hemen karşısında tavana kadar

yükselen geniş bir gardırop vardı. Köşede bir boy aynası ve yatağın yanı başında hiçbir zaman sahip olamayacağımı düşündüğüm, üzerinde makyaj malzemeleriyle dolu çekmeceli bir ayna ve önünde puf koltuk.

Gülümsememe engel olamayarak asıl manzaraya doğru yürüdüm. Cam kapıyı çektiğimde karşıma geniş bir teras çıktı. Artık dünya ayaklarımın altındaydı. Burada oturup cenneti soluksuz izleyebilirdim. Zaten terasta bunu yapmamı sağlayacak sandalye ve masa da vardı. Sandalyenin birini çekip oturdum, o an yanımda yok saymaya çalıştığım kişinin varlığını hissettim, başımı çevirdiğimde yanımdaki sandalyede oturuyordu. Geriye yaslanıp gömleğinin kollarını birer kez daha çevirdi. Heyecanlı görünüyordu.

“Bu evi buraya nasıl getirdiğini çok merak ediyorum, teknoloji ne kadar ilerledi bilmiyorum ama ben ışınlanma ihtimali üzerinde duruyorum.”

Ciddiyetini bozmadan baktı.

“Dokuz sene gibi uzun bir zamanım vardı önümde ve işte bitti.”

Neresinden düşünmeye çalışsam bağları kendi ellerimle teker teker koparıyordum. Hiçbir şeyi yerli yerince oturtamıyordum. Zaten onu tanı mıyordum. Hem tamsam ne değişecekti ki, o bir katildi. Gölgeydi. Geçmişimin, hatta geleceğimin en çirkin gerçeğiydi.

Gözlerimi panikle çevirdim. Ellerim bacaklarımın üzerinde üst üste gelmiş masumiyetini kanıtlamaya çalışan suçlu bir çocuk gibi bekliyordu.

“Burası neresi?”

Güçlü bir nefes aldı.

“Burası dünyanın merkezi Feg.” dedi öne doğru eğilerek. “Daha önce görülmemiş, duyulmamış, bilinmemiş ve hiçbir zaman da bilinmeyecek bir yer.”

“Ve sen keşfettin öyle mi?”

Başını sağa sola sallayıp, iri ve kemikli ellerini saçlarına götürüp hızlıca dağıttı. Kaşlarını çattı ama kızgın değildi, sanki başa çıkamadığı aptal ve küçük bir çocuk vardı karşısında.

Ayağa kalktı ve yürüdü.

“Hadi gel, bir kahve içelim ve konuşalım, ikimizin de buna ihtiyacı var.”

Hiç itiraz etmedim, hemen doğrulup bir köpek yavrusu gibi arkasından onu takip ettim. Çoraplarımla her ne kadar komik bir görüntü sergilesem de bunu sevdiğimi bildiğini anladım. Ben ağzımı ayırıp şaşkınlıkla evi izlerken o da kahve yapmaya koyuldu. Tezgâhın önündeki sandalyeyi çekip oturdum. Fincanlara suyu doldururken oldukça profesyonel görünüyordu. Bir erkek olarak eline yakıştığını bile söyleyebilirdim. Ben daha nasıl olması gerektiğini söylemeden o fincana üç tane küp şeker attı. Laf ağzımda kaldı.

Yerimde sallanarak kahvemi karıştırırken ilk adımı ondan bekledim. Kahvesinden bir yudum alarak başını kaldırdı. Sanki gözleri eskisi kadar yeşil değildi. Siyahla karışmış, yeşili kırılmıştı. Böylesi çok daha iyiydi, onu normal bir insan olarak görmemi belki kolaylaştırabilirdi.

“Adım Petrarca demiştim. Aslen İtalyanım. İtalyan şair Francesco Petrarca üçüncü kuşaktan akrabam olur.”

Sonra duraksadı, sanki bir şey dememi bekliyor gibiydi. Tam tersi ben tek kelime etmeden bakıyordum, çünkü ne dediğine dair bir fikrim yoktu.

“1162 yılında doğdum.”

İfadem bir an olsun değişmedi, çünkü algı mekanizmam düzelmeyecek şekilde bozulmuştu. Şaka yapıyor olmalıydı ki, bu şaka hiç de komik değildi.

“Sekiz yüz elli yaşımdayım. Bu hâle geldiğimde henüz yirmi dokuzumdaydım. Ailem ve benim gibilerin yaşadığı ülkeyi terk ederek bütün dünyayı dolaştım.”

Yutkundum. Yaşını hesaplanmış olarak duyunca irkilmiştim. Üstelik bir de benim gibiler demişti? Ondan daha kaç tane vardı? Fincan, bedenimin yarattığı deprem etkisiyle sarsıldı.

“Senin gibiler?” dedim. “Tek olduğunu düşünmüştüm.”

“Hayır.” dedi bakışlarını kaçırarak. “Tek olmayı isterdim ama maalesef değilim.”

Konunun seyrini değiştirmek istedim.

“Sonra benim şehrimde geldin. İnsanları öldürdün. Sıra bana da gelmişti ama sen bir şekilde vazgeçtin.”

“Evet, bu doğru, o insanları ben öldürdüm.”

“Bir bıçakla.” Bunu söylerken ki sakinliğime hayret etmiştim.

Kahvemi bir dikişte bitirince kalp atışlarım durmaksızın hızlandı. Onu anlamaya çabalıyordum. İşin ilginç yanı ise onu kabullenmemdi. Bilmediğim bir şeyi kabulleniyordum. Kaçmıyordum.

“Bilmek istiyorum Petra. Burada ne işim var, bana bunu söyle? Tamam, hayatımı mahvetmiş olabilirsin, senin yüzünden bütün çocukluğum paranoyalarla da geçmiş olabilir. Bana yaklaşan herkesi uzaklaştırmış da olabilirsin. Peki neden, neden benim için böyle bir yer hazırladın, beni burada sonsuza dek tutmayı planlıyor olamazsın değil mi?”

Ayağa kalkıp birden gözden kayboldu. Sonra enseme bir nefes hissettim. Petra oyuna başlamıştı.

Kolunu uzatıp elini tezgâha dayayarak üzerime doğru eğildi. Nefesini yüzümde hissettim. İşte şimdi korkabilirdim.

“Sakin ol.” diye fısıldadı. “Yavaş git Fegel. Ben dokuz seneyi sabırla bekledim. Tam dokuz sene adım adım, milim milim ilerledim. Bu işler bu kadar basit değil, iki kelime anlatamaz içimdekileri. O kadar kolay değil yaptıklarımı açıklamak. O kadar kolay değil beni yargılamak. Senin burada olabilmen için çok şey feda ettim ben, çok kimseyi heba ettim. Şimdi sormak istediklerini tekrar düşün ve öyle sor.”

Geriye çekilip elini yavaşça tezgâhtan çekti. Ben kaskatı kesilmiş bir biçimde olduğum yerde hareketsizce bekliyordum.

Yutkundum, en azından bunu yapabiliyordum.

“Sor!” dedi tekrar, o emredici sesiyle. Başım istemsizce kıpırdadı.

“Sor Fegel.”

“Neden burası?” Sesimdeki titremeye engel olamamıştım.

“Çünkü burada bizi kimse rahatsız edemez. Seni burada kimse bulamaz, sana burada kimse yaklaşamaz ve dokunamaz.”

Tırnaklarımı kemirmek, duyduklarımı kendime idrak ettirmek istiyordum. Petra'nın söyledikleri deli saçmasının bile ötesiydi. Başımı yavaşça kaldırıp ona baktım, gözleri sabit bir şekilde üzerimdeydi, hedefini vuran bir mermi gibi gözleri gözlerimi buldu. Kaçış yoktu.

“Zihninden geçenleri okuyamam Feg, konuş ki ne düşündüğünü bileyim.”

Bunu bilmek bir nebze olsun içimi rahatlattı. Geriye yaslandım.

“Bu evi buraya nasıl yaptın?”

“Tek başıma yapmadım tabii, mühendisler, işçiler getirdim. Bitmesi yıllar sürse de malzemeleri taşımam birkaç ayımı aldı.”

“Sonra?”

“Sonra mı Feg, sonra Tac Mahal'i yaptıran Şah Cihan'ın, işçilerini aynı eserden bir daha yapmamaları için ellerini kestirmesi gibi ben de burayı kimseye söylememeleri için hepsini öldürdüm.”

Tüylerim aynı anda diken diken olurken ellerimle derimi sıvazladım. Kalbime büyük bir ateş düşmüştü. Benim için ölen insanları düşündükçe bu yükün altından nasıl kalkacağımı düşündüm. Suçu olmayan masum insanlar. Dişlerimi bütün gücümle sıktım. Ellerimi serbest bıraktım, terlemişlerdi. Gözlerim dolu dolu aldım nefesimi ve öylece verdim.

“Sen, sen ne hakla o insanları öldürebilirsin ki, ne hakla? Benim uğruma ölmüş insanlarla kurduğun bu eve beni ne yüzle getirebilirsin? Sen...”

Cümlemi tamamlamamıştım ve akan gözyaşlarımı elimle silerken ondan ilk kez öğrendim.

“Beni öldür!” dedim. “Öldür, bu eziyeti bitir lütfen, dokuz yıl önce yarım bıraktığın işi tamamla.”

Karşıma dikilip vurdumduymazca suratıma baktı.

“Demek ki konuşmak için bile erkenmiş, şimdi git dinlen. Beni anlamam uzun zaman alacak.”

“Seni...” dememle birlikte gözden kayboldu. O gitse de ben bitmemiş cümlemi tamamladım. “...hiçbir zaman anlamayacağım Petra, hem de hiçbir zaman.”

Gözlerimi açtığımda karanlık çökmüştü, hemen yanı başımda küçük bir gece lambası yanıyordu. Bunu Petra yakmış olmalıydı. Benim için hiçbir anlam taşımayan bu incelik kim bilir Petra için nasıl bir önem arz ediyordu. Tıslayarak güldüm.

Yataktan doğrulup ışığı aradım. Bu dağ başında nasıl elektrik olduğunu düşünerek. Bunca şeyi bu tepeye taşımak oldukça yorucu olmalıydı. Dokuz sene, diye

tekrarladım. Tam dokuz sene bu evi tamamlamaya çalışmıştı. Fedakârlık, ama benim bildiğim anlamdan çok başka. Işığı bulduğumda neredeyse duvarın her köşesini taramıştım, prizler şeffaftı sanki. Teras kapısı kapanmış, perdeler çekilmişti. Sanki beni görecektim komşularımız vardı. Gardırobun kapağını açtığımda bir şaşkınlık daha yaşadım. Dolap baştan sona kıyafetle doluydu. Benim, Lelis'in ve Defi'nin neyi var neyi yok ortaya koysak bunun yarısı bile etmezdi. Tamamen benim zevkimle donatılmış bir dolap vardı önümde. Petra zekiydi, beni bunlarla kandıracağını düşünecek kadar da aptal.

Buralarda bir banyo olmasını umarak etrafa bakındım. Dolaptan havlu çıkararak odanın içinde bir süre dolandım. Saçlarım birbirine girmişti, kaşıntıdan ölüyordum. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünen gölge bunu nasıl es geçmişti anlamıyordum. Tam öfke dolu bir haykırıyla banyoyu soracaktım ki duvarda gizli bir kapıya rastladım. Dikkat edilmezse asla görülemezdi. Artık şaşırmamaya karar vermiştim. Ta ki içeriye girene kadar. İçeri girdiğimde yıllardır kullandığım şampuanım, sabunum ve duş jelim tam önümde duruyordu. Hatta diş macunum bile aynıydı. Bir korku tüneline girmiş gibi hissettim kendimi ve bu banyonun beni hayata döndürmesini umarak musluğu sonuna kadar açtım. Sıcacık akan su kanımı harekete geçirirken gözlerimi kapatıp kendimi evimde gibi hissetmeye çalıştım. Birazdan kapı çalacaktı ve Defi “Hadi, çık artık!” diye bağıracaktı. Arkasından Lelis gelip kapıyı yumruklayacaktı. Beni bir türlü rahat bırakmayacaklardı. Yüzüme derin bir gülümseme yayıldı. Tanrı, hayalleri insanlar anlık da olsa mutlu olsunlar diye bahşetmişti. Bunu şimdi daha iyi anlıyordum.

Saçlarımı tarayıp üzerime bir şeyler giydikten sonra odadan çıktım, merdivenleri inerken burnuma güzel güzel kokular geldi. Açlığım tavan yapmıştı. Adımlarımı hızlandırdım ve kokuyu takip ettim. Petra belinde bir mutfak önlüğüyle fırından tepsi çıkarmakla meşguldü. Ne kadar şaşırmama kararı alsam da bu defa gerçekten fena şaşırmıştım. Çünkü elindeki tepside dumanı tüten büyük boy bir pizza vardı.

Omzundaki havluya elini silip bana bakarak gülümsedi.

“Şimdi nasılsın?”

“Oldukça aç.” dedim pizzaya bakarken. Bugün söylediklerim buhar olup uçmuştu sanki.

“Hadi.” dedi sevecen bir tavırla. “Yemeye başla, ne duruyorsun?”

Sandalyeye oturup ıslak saçlarımı geriye attım. Pizza öyle muhteşem kokuyordu ki gözlerimi kapatıp kokuyu içime çekmeden edemedim. Birazdan öleceğimi bilsem bile aldırıamazdım. Ne pis boğazdım.

“Sen yemeyecek misin?” diye sordum.

“Sanmıyorum.” dedi başını olumsuzca iki yana sallarken.

Birden duraksadım.

“Yoksa sen yemek yemiyor musun? Bir ölüyüm dediğine göre.”

Ellerini öne uzattı. “Ben de yerim ama sık değil. Açlık sizi öldürür ama beni değil. Her biten günle beraber bedenimiz bizi yeniler ve yeni güne yeniden doğarız.”

Onu çılgın bilim adamlarının bir deney ürünü olarak görmeye başlayabilirdim, eğer yaşını bilmiyor olsaydım. Tarihle aram iyi değildi, o tarihte kimler yaşıyordu ki? Bin yüzler de, her neyse işte. Şu an pizza bu rakamlardan daha cazip gelmişti.

Ağzım dolu dolu bu kadar güzel bir pizza yapmayı nereden öğrendiğini merak ederek sordum, sonra bir İtalyan olduğunu hatırladım.

“Bunu ülkende mi öğrendin?”

“Hayır.” dedi. “Yaşananlardan sonra oradan ayrıldım, o senelerde pizza henüz icat edilmemişti.”

“Peki, nerede öğrendin?”

Geriye yaslanıp ellerini başının arkasında birleştirdi. Tavırları öncekinden daha rahattı.

“Senin için beş sene kadar yemek kursuna tahammül ettim. Pizzanın inceliklerini İtalyan bir şeften öğrendim.”

“Öğrendikten sonra şefi de yedin mi?”

Sırıttı, bu hâli oldukça pişkindi, onun sayesinde ben de bu kadar ciddi bir konuyu rahatlıkla konuşuyor hâle gelmişim. Kendimi ayıpladım.

“Öldürdün.” dedim o daha cevap vermeden. Başka ne beklenebilirdi ki ondan? Küçük çocukları bile acımadan öldüren birinden aksini beklemek hata olurdu. Bense böylesi bir katilin yanında sakince durup onun yaptığı yemekleri keyifle yiyordum. Birden son lokma boğazımda düğümlendi. Tabağı ileri itip geriye yaslandım.

“Beş seneden sonra adamı nasıl öldürebildin?”

Yine cevap vermedi.

“Sen gerçekten acımasız bir katilsin.” dedim. Ayağa kalkıp kapıdan dışarı çıkmak, tüm gücümle koşup buradan kaçmak istedim ama ben daha yönümü çeviremeden önüme dikildi.

“Bunu sana anlatacağım, ama daha sonra.”

“Hiçbir şey duymak istemiyorum. Bir insanı öldürmenin mazereti olamaz.”

“Olduğunu söylemedim zaten, sadece sebepsiz yere yapmadığımı anlayacaksın.”

“Hiçbir sebep, sebep...” dişlerimi sıkıp koltuğa yürüdüm. Burada bir güne daha tahammül edemezdim. Yine de kaçmak için bir yol bulana kadar aklıma mukayyet olmalıyım. Yoksa nasıl dayanırdım? Marlo için evet, eğer dayanmam gereken biri varsa o da Marlo'ydu. Gözlerimin önüne hayali geldi. O kadar güzeldi ki yüzü, insan ona bakmaya hem kıyamıyor hem de doyamıyordu. Marlo'nun mükemmel gözleri ve asil bir duruşu vardı. Oysa karşımdaki bu katil tam tersiydi ona keza. Hiçbir incelik ve asaleti yoktu. Fiziksel olarak ağır bir duruşu olsa da yaptıkları onu gözümde değersiz hâle getiriyordu. Sekiz yüz elli yıllık hayatını bir hiç olarak yaşadığı ortadaydı. İnsan avlayarak geçirdiği zamanı insanlara yardım ederek geçirseydi bundan daha iyi yaşam sürebilirdi ama o buydu. Bir katil.

Şair Petrarca üçüncü kuşak akrabası. Asil bir gelecek, fakat soysuz bir geçmiş. Ailem dediklerini düşündüm birden. Kimdi peki onlar, şimdi neredeydi? Petra'nın hikâyesi nasıl başlamıştı?

Kapalı duran televizyonun karşısında kaç saattir öylece duruyorum bilmiyordum. Hafifçe kıpırdanıp ona baktım.

“İzleyebilir miyim?”

“Tabii ki.” dedi göremediğim bir hızla kumandayı bana uzatarak. O sırada kanallardan biri açıldı. Bu ev nasıl bir teknolojiyle donatılmıştı, aklımın almayacağı muhakkaktı. Fazla kurcalamak istemedim.

“İlk defa kumandanın sende olması nasıl bir duygu Feg?”

Karşıma geçmiş, golünü atmakla meşguldü, hayatım hakkında tahmin ettiğimden de fazlasını biliyordu. Ona bakmamaya özen göstererek, “Güzel.” dedim. “Ama yine de tercihim burası olmazdı.”

“Sana tercihini sormazdım.”

Dişlerim gıcırdamıştı sıkarken. Bütün kontrol ondaymış gibi davranmasına tahammül edemiyordum, ama öyleydi. “Söylesene.” dedim. “Neden aileden ayrıldın, dünyayı dolaşmak daha mı cazip geldi?”

“Şimdi de hayatımı mı öğrenmek istiyorsun?”

“Sakıncası yoksa?”

Başını sallayıp oturduğu yere iyice yayıldı. Bacak bacak üstüne atarak kollarını iki yana açtı.

“Zamanının gelmediğini düşünsem de bence bir şeyler bilmende pek sakınca yok. Benim geçmişim tarih kitaplarına bile sığmaz Fegol ama ben sana seni sıkmadan özet geçebilirim.

Bundan çok ama çok uzun yıllar önce bin yüz altmış iki yılında henüz adı bile yeterince bilinmeyen İtalya'nın küçük ve ıssız bir köyünde dünyaya geldim. Bu şirin köyümüz Yunan ve Roma kültürüyle yeni yeni yoğrulmaya başlamış ve birçok dini öğretiyeye kapılarını açmıştı. Ben on yaşına geldiğimde babamın gizli bir tarikatın üyesi olduğunu öğrendim. Ketum üyeleri tarafından son derece önemle korunan felsefik bir örgüt olup çıkmışlardı. İnanışları o dönemden çok ama çok başkaydı. Bu yüzden amcalarım babama direnip köyü terk ettiler, ben de yıllar sonra çevirdikleri şeyin ne olduğunu anlamaya çalışırken gerçekte burun buruna geldim. Aslında her şey Antik Yunan'da Orpheus denen bilgenin o zamanki Delp kentinde kendi inisiyatif merkezini kurmasıyla başladı. Daha sonraları ünlü matematikçi ve filozof İyonya'lı Pisagor etkilendiği ve adını Orpheus'tan alan Orphik mistisizmi denilen yeni bir tarikat kurdu. Ardından Pisagor'un Pisagor kardeşliği dediği gizli topluluğun öğretileriyle beslenip kendilerine özgü bir sistem benimsediler. Orpheusçu

ruh göçü, yani reenkarnasyon inancıyla orphik mistisizmini garip bir şekilde harmanladılar.”

Öne doğru eğildi, şaşkınlığını anlamıştı. Elini havada salladı, yüzünü buruşturarak acı hatıralarını gülüşünün altına sakladı.

“...sen bunlarla kafanı karıştırma tabii ki!” diyerek afallayan ifademi düzeltmeye çalıştı.

“Ve Fegel, bu dinin altında, ruhun Tanrısal varlığıyla beden maddesel varlığının sürekli birbiriyle çatıştığı ve ruhun bir gün içine düştüğü beden hapishanesinden kurtulup yeniden Tanrısal doğasına kavuşacağına inanan çileci bir varoluş felsefesi yatıyordu. Reenkarnasyonda ise ruh ölümsüzdü, vücut yok olunca ruh her defasında meydana gelen bir başka varlığa giriyor ve bütün varlıkları dolaşıp yeniden yeni doğan bir insan vücuduna giriyordu. Bu ise üç bin yıl kadar sürüyordu.”

Ayağa kalkıp önümde bir ileri bir geri yürümeye başladı. Zihnimi hiç olmadığı kadar açmış, anlattıklarını bütün gücümle anlamaya çalışıyordum.

“Bir amaçları vardı Fegel, Tanrı'ya ulaşmayı engelleyerek çileyi sonsuza dek sürdürmek ve başka bir bedene girmemek adına ruhu bedene hapsedmek. Böylece gerçek cennete kavuşacaklarına inanıyorlardı.”

“Dur bir dakika, burada ölümsüzlükten bahsediyoruz.”

Parmağını bana doğrulttu.

“Aynen. Uğraştılar, tıpkı felsefe taşını arayan simyacılar gibi onlar da bunun yolunu aradılar. Babam da dahil bu sekiz üye, dünyanın dört bir yanına yayılarak uzun yıllar boyunca dönmediler. Ben yirmi yaşına geldim. Köyümüz savaştan yeni çıkmış yaralarını sarmaya çalışıyordu. Kardeşlerim ölmüş, geriye annemle ben kalmıştık. Etrafta toplansan yirmi

insan ancak kalmıştı. Sonra bir gün babam başkalaşmış hâliyle aniden çıkageldi. Yaklaşık bir ay içinde bütün üyeler geri dönmüştü.”

“Ve?”

“Ve aradıklarını bularak.”

Diken üstünde oturuyordum; sanki bu dinlediğim en ürkütücü ve aynı zamanda da en ilginç hayat hikâyesiydi. Birden durdu ve ellerini arkasında birleştirdi.

“Sessizliklerini korudular. Uzun, çok uzun yıllar boyunca, ta ki ben yirmi dokuz yaşına gelene kadar. Köyümüz eski hâlinden daha da iyi olmuş, nüfus artmıştı. Hiç hastalık ya da ölüm yaşanmamıştı. Yalnız kaybolanlar birkaç ay sonra değişik bir görünümle, doğrusu yenilenmiş olarak geri dönüyordu. Herkes olması gerekenden farklı görünüyordu. Ve de tuhaf. Yaşanan garipliklerin haddi hesabı yoktu.”

Tahmin edebiliyordum.

“Peki, onlara ne oluyordu?” diye sordum.

“Üyeler istedikleri kişileri mabetlerine götürüp onları olmaları gereken şeylere çeviriyordu.”

Yutkundum. Olmaları gereken, diye geçirdim içimden. Bu tamamen delilikti.

“Babam beni mabetlerine zorla sürüklerken ona bütün gücümle direniyor, yalvarıyordum. Çünkü ben onlardan olmak istemiyordum. Yanlış yaptıklarını, bundan sonrasının çok daha kötü olacağını söylüyordum. Ama beni dinlemiyordu hem de hiçbir. Süreç kâbus gibiydi, tam iki ay on gün sürdü. Aklımı oynatmıştım Fegel, acıdan aklımı oynatmıştım. Derim pul pul kabarıp beni insanlıktan çıkarmıştı. Kurtlanıp kendimi taşlara çarptığım geceleri hâlâ hatırlıyorum. Tırnaklarım morarıp döküldü. Her gün ölüp ölüp dirildim, çılgınlıklarım kendi içimde yankılandı gecelerce.

Tam iki ay on gün. Bir gün duyma yetimi kaybettim, ardından görme. Bir hafta boyunca zifiri bir karanlığın içine gömüldüm. Cehennemın dibindeydim. Ta derinliklerinde.”

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

“Etim parça parça döküldü, sonra yenilendim. Varlığımın tamamı bambaşka bir şeye dönüştü. Çok daha güçlü, çok daha hızlı ve çok daha acımasız bir şeye... Gerçekle hayalin iç içe geçtiği bir yanılsamalar bütünüydüm. Sadece bununla da kalmıyordum. Bir de katildim. Öfkeyle yanıp tutuşan bir katil. Günler geçip giderken civar köylerden ölüm haberleri gelmeye başladı. Yaratılan canavarlar zapt edilemiyordu. Onları yaratmadan önce bu dayanılmaz insan öldürme isteğini hesaba katmamışlardı. Artık çok geçti. İmandıkları Tanrı'ya yaranmak adına işledikleri suç geri döndürülemez bir hâl almıştı. Başta kendileri olmak üzere. Duramadılar, isteseler de duramadılar. Kendi çocuklarını, eşlerini, ailelerini parçaladılar. Bu istek onları delirtiyordu. Sonunda bir şeyler yapmam gerektiğini anlamıştım. İntikam zamanıydı. Dönüşmüş bütün canavarları teker teker öldürmeye başladım. Başta babam olmak üzere üyelerin beşini yok etmiştim. Geri kalan üçü kaçmış, köy temizlenmişti. Orayı terk etmeden önce yakıp küle çevirdim. Sonunda yalnızdım. Tamamen özgür. Ama geriye yapmam gereken bir şey kalmıştı.”

“Üyeleri bulmak.”

“Evet. Yaptım da, ama bu tahmin ettiğimden çok daha uzun sürdü. Tam yüz elli yıl sonra izlerine ulaştım. Öldürdüm, ama bir aile kurduklarını bilmeden.”

“Aile mi, peki onlara ne yaptın?”

“Onlara zarar vermedim, bir süre yanlarında kaldım, sonra ayrıldım. Şu an krallıkla yönetilen yaklaşık beş

milyon nüfuslu bir ülkenin insanlardan uzak bir köyünde gizliliklerini muhafaza ediyorlar.”

Üzerimde inanılmaz bir ağırlık birikmişti, neye şaşırıp neye yorum yapacağımı bilemiyordum. Duyduklarım akıl almaz şeylerdi. Böylesini ne bir filmde görmüş ne de bir kitapta okumuştum. Bu bambaşka bir şeydi. Petra sözün bittiği yerd.

“Söyle.” dedim ona doğru hızlı adımlarla yaklaşıp. “O insanları neden öldürüyorsunuz? Sizi böylesine delirten şey ne? Lütfen Petra, bana bunu açıkla.”

Yeşil gözleri daha da koyulaştı. Korkuyla ürperdim.

“Ölemeseydin en çok kime imrenirdin Feghel?”

Yüzüme doğru fısıldarken kalp atışlarım daha da hızlandı. Zorlukla yutkundum.

“Sanırım yaşayanlara.”

“Evet.” dedi. “Yaşayanlar. Onları öldürüyorduk çünkü onlar ölürken bedenlerinden ayrılan ruhu görebiliyorduk.”

Bir kez daha yutkundum. Buna inanmak mümkün müydü?

“Şah damarından bir kesik açıyorsun Feghel, hem hızlı hem yavaş oluyor ölümleri. Eğer ruhu görebilmek istiyorsan kesmen gereken yer tam da orası. Şah damarı.”

“Peki, bunu size kim söyledi?”

“Hiç kimse, tamamen içseldi. İçimize habersizce yerleştirilmiş bir bilgi gibi. Biz de o sesi dinledik ve o ruhları tekrarından bıkmadığımız bir film gibi izledik. O kadar mucizevî bir şeydi ki, kendimizi bundan alamıyorduk. Bebek ya da çocuk, yaşlı ya da genç, kadın ya da erkek hiç fark etmiyordu. Tek istediğimiz o ruhu görebilmektir.”

Nefesimin kesildiğini hissetmiştim. Hemen pencereye yürüyüp camı açtım. Rüzgâr, anne eli

değmişçesine okşamaya başladı yüzümü. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Bu kadarı bana gerçekten fazlaydı. Hem de çok fazla.

Bir süre odanın içinde dolandı. Ben de tekrar koltuğa oturdum. Karşıma geçip oturduğunda onu rahatlamış gördüm. Yüzünde memnuniyet dolu bir tebessüm vardı. Evet, rahatlamıştı çünkü yükünü bana bırakmıştı. Şimdi onu suçlayamaz, yok yere yargılayamazdım, bunu biliyordu. Ölemiyordu, ölemiyorlardı ve acizliklerinden ötürü yaşayanları yok ediyorlardı. Hem de bedenden ayrılan ruhlarını görebilmek için. Kim adına üzölmeliydim? Petra mı yoksa masum insanlar mı? Adil olabilmek çok zordu.

Belki bir gün her şeyi anlayabilirdim, bütün yaşananları, acılarını, ıstırabını. Hepsini bir kefeye koyabilirdim, idrak edebilirdim ama anlamadığım benim bu hikâyenin neresinde durduğumdu? Benim gibi sıradan bir insanın onun gibi yıllanmış bir şeyle, adı her neyse, ne işi olabilirdi? Ne o esas oğlan olabilirdi ne de ben esas kız. Peki, neden ben?

“Dinle.” dedim ayağa kalkarak, saygıyla.

“Geçmişini takdir etmiyorum ama seni anlamayı gerçekten istiyorum, düne kadar varlığını bilmezken bugün seni gerçeğinle dinliyorum. Ve merak ediyorum, niye girdin hayatıma, üstelik seni durduran neydi, bütün bunları yapmam sağlayan, beni teslimiyete zorlayan?”

Gözümü açıp kapamamla birlikte yanı başımda belirdi. Üzerime doğru eğilince kendimi Azrail'le burun buruna gelmiş sandım. Beni korkutmayı yeniden başarmıştı. Asık suratı ve sürekli kızgın yüz ifadesi nefesimi kesiyordu.

“Gözlerine bakmanın verdiği hazzı dünyanın hiçbir yerinde görmedim Fegel. Birçok kadın tanıdım, birçoğunu da sevdim. Sevmem onları öldürme isteğime

engel olmadı. Ama sen, sendeki şeydi beni durduran, yolumdan alıkoyan. Şimdi söyle; kim kime teslim Fegel, kim kime teslim?”

Kendimi uçurumdan yuvarlanmış, boşluğa düşüyormuş gibi hissettim. Verecek cevabım yoktu, olamazdı da, kalbimde Marlo'nun güçlü aşkı varken ona ne diyebilirdim ya da gerçeği nasıl gizleyebilirdim. Onsuzluğu düşünemez, hayalime bile sığdıramazken Petra'ya ne verebilirdim? Kocaman bir hiç! Peki, o bu kocaman hiçbir ne kadarına razı olabilirdi?

Düşüncelerimle yapayalnız kaldım. Petra gitmişti, evet, hem de kalbimdekini görerek. Eğer onun yüzlerce yıldır yaşayan ve insan hayatına değer vermeyen bir katil olduğunu bilmeseydim giderken gözlerinin dolduğuna yemin edebilirdim.

İlk geceyi yapayalnız devirmek o kadar kolay olmadı. Uzun süre döndüm yatakta, ilk defa bir odada yalnız kalıyordum. Ablalarımın on sekiz senelik bir esaretten sonra buna alışmak kolay olmayacaktı. Gece lambası korkumu giderse de etrafın bu kadar sessiz olmasından dolayı ürperiyordum. Komşu kavgaları, araba kornaları yoktu ve sanki o sesleri bir daha hiç ama hiç duyamayacakmışım gibi geldi. Sonsuz bir sessizlik ve çıldırtan bir yalnızlık. Tanrı beni cezalandırıyor gibiydi. Suçumun ne olduğunu bile söylemeden.

Daha önce güneşin doğuşuna hiç şahit olmamıştım. Terasta oturup tepenin ardından yavaş yavaş yükselen turuncumsu halkaya bakarken çıplak gözle onu bu kadar net ve berrak görmenin verdiği zevki yaşıyordum. Burası öyle bir yerdi ki zaman bile başka bir boyutta ilerliyordu. Güneş başka doğuyor başka batıyor, doğa apayrı bir canlılıkla yaşıyordu. Sanki

buradaki her şeyin kendine ait bir ruhu vardı. Kulağıma fısıldadığı bir öyküsü.

Odama dönüp pijamalarımı çıkararak üzerime adam akıllı bir şeyler giydim, kapıyı açıp merdivenlerden utana sıkıla indim. Koku yine etrafı sarmıştı. Bu sefer şaşırmadım. Kızarmış patatesin o müthiş kokusu, kahvaltıda yemekten asla vazgeçmediğim ve balıketi dediğim kiloma neden eden o mucizevî buluş. Patatesle yağın birleşerek ortaya çıkardığı harika lezzet.

Petra önlüğünü takmış tezgâhın üzerinde peynir dilimliyordu. Evet, yanlış görmüyordum, o bir peynirdi. Yaşam alanından tahminimce binlerce kilometre uzaklıkta bir dağ başı ve dünyaya ait bilindik yiyecekler.

“Günaydın.” dedim ona doğru yaklaşarak. Yüzüme bakmadan cevap verdi.

Yumurta ocağın üstünde fokurduyor, patatesler nar gibi kızarıyordu. Bir ara dönüp onları çevirdi. Sonra tekrar işine devam etti. Bıçağı öyle büyük bir ustalıkla kullanıyordu ki onu hayranlıkla izliyordum. Sessizce yanında bekledim. Dış kapı sonuna kadar açıktı, güneş olağan güzelliğiyle evi ışığa boğmuştu. Buradaki her şey bir elmas gibi parlıyordu sanki. Gök, duru ve berraktı. Etrafı daha net görüyor, daha iyi algılıyordum. Bunda bir tuhaflık vardı, bu kadarı normal değildi. Çözmeliydim.

Kahvaltılıkları büyük bir tepsiye yerleştirip dışarı çıktı. Yürüyerek geri döndü, hâlâ bana bakmıyordu. Sanki mecburi hizmetini yerine getiriyordu.

Yanımdan geçip buzdolabının kapağını açtı ve meyve suyu çıkardı. Başı önde, “kahvaltın bahçede” dedi. Sessizce onu takip ettim. Gerçekten çok acıkmıştım.

Eğer becerim olsaydı kendi işimi kendim halledebilirdim ama bugüne kadar tabağımı masadan kaldırmaktan başka bir iş yapmamıştım ya da yemeği mikro dalga fırında ısıtmaktan başka.

Bahçeye çıkınca etrafın görkemli güzelliğine bir kez daha şahit oldum. Rengârenk çiçeklerin ve katmer katmer açılmış beyaz güllerin arasında ilerleyip şirin masaya doğru yürüdüm. Yuvarlak bir masa, renkli sandalyeler ve sandalyelerin üzerinde küçük, sevimli minderler vardı. Gülümseyerek o minderli sandalyenin birine oturdum. Petra çayımı doldurdu. Teşekkür ettim. Yine de cevap vermedi.

Üzerinde koyu mavi bir gömlek, altında lacivert pantolon vardı. Petra, kendine neyin yakıştığını gerçekten iyi biliyordu. Çirkinliğinin yanında aslında hoş bir adamdı. Birçok kadın ayaklarına kapanabilirdi ama ben onlardan değildim. Petra benim tipim değildi.

Saçma düşüncelerimi kafamdan dağıtıp patatesleri soğumadan yemeye başladım. O da hemen yan tarafıma oturup kendine bir fincan çay doldurdu. Yönü diğer tarafa dönmüktü.

Daha fazla dayanamadım.

“Petra.”

“Evet.” dedi bakmadan.

“Bana küs müsün?”

“Oradan öyle mi görünüyor?” Oldukça ciddiymiş gibi bunu söylerken.

“Seni kıracak bir şey söylediğimi sanmıyorum.”

Adam beni zorla kaçırmıştı ve ben onu kırıp kırmadığımı düşünüyordum. Tuhaftım sahiden. Başını iki yana çevirip kütletti. Sonra çayından bir yudum aldı. Hareketlerini özenle takip ediyordum. Saçları çok iyi görünüyordu. Sanki yeni sakal tıraşı olmuş gibi temizdi yüzü. Kusursuzdu ama güzel değil.

“Söylediklerimi tekrarlamamı ister misin?”

“Gerek yok, seni duyabiliyorum.”

“O hâlde neden cevap vermiyorsun?”

“Cevap vermeye değer bir şey görmüyorum ortada.”

“Seni kıracak ne söylediğimi söyleyerek başlayabilirsin belki?”

“Sorun da bu ya, hiçbir şey söylememen.”

“Ne yani, söylemediğim bir şey için mi suçluyorsun beni?”

Başını hafifçe çevirdi ama hâlâ bakmıyordu.

“Biraz susup kahvaltını bitirmeye ne dersin?”

Dikilen omuzlarımı düşürüp çenemi kapattım ve kahvaltıma devam ettim, o yokmuş gibi bir süre daha davranabilirdim.

Buradaki ikinci günümde uyumaktan başka ne yapabilirim diye düşündüm. Duvardaki kocaman saate baktım. Onu beş geçiyordu. İçinde bulunduğum kâbusu yok saymaya çalışarak sakinliğimi korudum. Yalnızlık ve sessizlik benim için her zaman dayanılmaz olurken şimdiyse gelip beni bulmuştu. Kaderime güzelce söylenip ortadan kaybolan Petra'yı aramaya koyuldum. Evin içini gezip usulca seslendim ama yoktu. Odasının kapısını tıklattım, yine de cevap gelmedi, içeri girmek usulüm değildi. Dışarı çıkıp başımı gökyüzüne kaldırdım ve derin bir nefes aldım.

Şimdi kendimi daha iyi hissediyordum. Bahçede dolanıp adını bile bilmediğim çiçeklere baktım, kokladım, dokundum. Evin arka tarafına dolanınca burada büyük bir serayla karşılaştım. İçine girip baktığımda çeşit çeşit sebzelerin ekili olduğunu gördüm. Domates, salatalık, biber, fasulye, maydanoz ve bir sürü yeşillik. Petra inanılmazı gerçekleştiriyordu. Burada bana yeni bir dünya kuruyordu. Birden dehşetle ürperdim. Bu gerçek olabilir miydi, sonsuza dek burada

kalacak olabilir miydim? Bir katil, hem de doğaüstü bir katil tarafından esir alınmışım. Birden dizlerimin titrediğini hissettim, koşar adımlarla çıktım dışarı ve evin dört bir yanını dolanmaya başladım. Evin arkasına düşen geniş arazide yine sebzeler ekiliydi. Yükselip giden vadinin büyük bir kısmı ekilip dikilmiş ve etrafı çitlerle çevrilmişti.

Aklımı kaçırmamak için koşmaya başladım, evi turlamış, tekrar kapıya varmışım. İçeri girmeden çoraplı ayaklarımla evden uzaklaşmaya başladım. Bütün gücümle koştum, koştum. Çimenlere basarak, çiçekleri ezerek, nefesim kesilene kadar koştum. Kulağıma gelen su şırıltısı birden durmama neden oldu. Kalp atışlarımla sesini bir kenara atıp suyun olduğu yöne doğru koşmaya devam ettim. Bir yamaçtan aşağı inerken çok da uzağımda sayılmayan bir akıntıyla karşılaştım. Bir nehir, durgun ve mavi suyuyla beni kendine davet ediyordu sanki. Düşmemeye gayret ederek aşağı doğru koşmaya devam ettim.

Toprak kaçmama yardımcı oluyordu. Gidiyordum, ama nereye gittiğimi bile bilmiyordum. Birden önüme futbol topu büyüklüğünde beyaz ve kırmızı gözlü tavşanlar çıktı. Oldukça fazlalardı. Otları yerken bir yandan da bana bakıyorlardı. Hiçbiri kaçmıyordu. Aralarından geçip dokunmamaya gayret ederek nehre doğru ilerledim. Her yerde karşıma onlardan çıkıyordu. Sanki yuvalarının üzerindeydin. Etrafa bakındım. Kaçacak, gidecek bir yer aradım. Ama her yer aynıydı. Tepe, tepe, dağ, tepe, sonsuz ve sonsuz bir yeşillik. Yapacak bir şeyim yoktu, yenilgimi kabul edip suyun kenarına oturdum ve şırıltıyı dinledim. Arada suyun yüzeyine çıkıp tekrar suya atlayan balıklar gördüm. İrili ufaklı balıklar. Suyun sesine bir ses daha eklendi. Bana doğru yürüyen adımlar. Bacaklarımı kendime çekip

kollarımı sıkıca doladım ve başımı kaldırmadan “Haklısın.” dedim. “Seçme şansım yok, sen kazandın.”

Yanıma çömeldi ve yüzüme baktı.

“Ben seni çok uzun zaman bekledim Feg, yaptıklarımı fedakârlık olarak görmüyorum ya da yaptıklarımla seni etkilemeye çalışmıyorum. Bu her ne kadar böyle görünse de. Senden tek isteğim beni tanıman, bana kendimi tanıtmam için bir şans vermen. Söz veriyorum seni mutlu etmek için elimden geleni yapacağım, bu şansa çok ihtiyacım var.”

Ayağa kalkıp önünde dikilerek ellerimi belime dayadım. Gözlerimi kısarak baktım yüzüne. Bir süre öylece onu seyrettim. Şaşırmış gibi bir hâli vardı, belki de delirdiğimi düşünüyordu, düşünmekte de haklıydı. Belki de gerçekten delirmiştim. Çünkü ona bu şans verecektim. Petra'yı tanıyacaktım. Sekiz yüz elli yıllık bir hayatın her sayfasını, her satırını, hatta noktasına varana kadar okuyup bilecektim. Hayatımı avuçlarının içinde tutan bu şey bunu çoktan hak etmişti.

“Peki.” dedim.

“O hâlde sana bir şey göstermeme izin ver.” dedi başını masumca yana yatırarak.

“Göster bakalım.” diye diklendim kendimden emin bir tavırla.

“Şimdi yaklaş ve ayakkabılarımın üzerine bas, çünkü buradan gidiyoruz.”

Sarsılarak güçlü bir kahkaha attım, hayır sahte değildi, içten, hem de çok içten.

“Altmış iki kilo duruyor karşında.” dedim başparmaklarımı kendime yönelterek.

Petra güldü, ilk defa bu kadar gerçekti gülüşü, en az benimki kadar da içtendi.

“İki yüz kilo da olsan fark etmezdi Fegel, hadi yaklaş.”

Korktum. Eğer dediğini yaparsam onunla birlikte yok olmaktan korktum. Bir duman bulutuna dönüşüp havada dolanmak düşüncesi bile tüylerimi diken diken etti.

Cesaret veren bir bakışla dikti gözlerini.

Biraz heyecan, biraz da merakla yaklaştım. Neler olacağını tahmin dahi edemiyordum. Ayakkabılarının üzerine kirli çoraplarımla bastım, kollarımdan nazıkçe, hatta hissettirmeden tuttu. Onunla bütünleşmemek için kendimi geriye çektim. O da benim kadar temkinliydi, sanki daha fazla dokunmamak için büyük bir çaba sarf ediyordu.

Ellerimi kaldırıp tutunmak için davrandığımda “Gerek yok.” dedi panikle. “Ben seni tutuyorum.”

Omuz silkerek “Ee...” dedim. “Şimdi ne olacak?”

O anda 'ne olacak?' sorumun ne kadar anlamsız olduğunu anlamıştım. Petra'nın hızıyla öylesine ilerliyorduk ki etrafımdakiler puslu bir camın ardı gibi görünüyordu. Silinmiyordum, bir dumana dönüşmüyordum. Hâlâ bendim, bedenim kopup parçalanmıyor, toz zerresi gibi dağılmıyordum. Bu beni daha çok şaşırttı. Hiçbir anlam veremiyordum.

Rüzgâr saçlarımı yüzüme doğru bütün gücüyle savururken nefes almadığımı fark etmem uzun sürmedi. Böylesini uzaya fırlatılmış bir mekik bile yapamazdı, emindim.

Rahat ve sarsıntısız yolculuğumuz uzun sayılabilecek bir sürenin ardından kesildi ve kendimi başka bir boyutta buldum. Ne olduğunu çözmeye çalıştığım dev bir aletin önünde duruyorduk. Büyük ve devasa kalınlıktaki tahtalardan yapılmış bir Ortaçağ mancınığıyla karşı karşıya olduğumu anlamam iki dakikamı aldı. Başımı kaldırıp bu savaş icadına

bakarken bir anda aklımda cevaplanması gereken sorular birikmişti.

Petra'ya döndüm. “Bu bir mancınık mı?”

Elleri ceplerinde bir makineye poz verir gibi dikiliyordu.

Başını salladı. “Evet, bu bir mancınık.”

“Peki, burada ne yapıyor?”

“Onu yıllardır saklıyorum, tamirini ve bakımını kendi ellerimle yaptım.”

Petra'nın aklından geçenleri anlamak imkânsızdı.

“Ne için?”

“Kullanmak için tabii ki.”

Makinenin altına geçip çok da anlıyormuşum gibi incelemeye koyuldum. En ufak bir çürük ve hasar yoktu. Tarih fişkırان kokusu hücrelerime çoktan nüfuz etmiş, dün yapılmış gibi de muhafaza edilmişti.

“Biraz eğlenmeye ne dersin Fegel?”

Ona dönüp şaşkın şaşkın baktım. “Ne yani, ateş topları yapıp karşı dağları mı yakalım? Ya da güllerle mi devirelim?”

İç çekerek güçlü bir nefes aldı, burnunu kaşıyarak bana doğru yaklaştı ve mancınınığın fırlatma aparatını göstererek; “Oraya oturmaya ne dersin?” dedi.

İrkilip bir adım geriye çekildiğimde mancınınığın direklerinden birine çarptım.

“Sakin ol.” dedi elini indirip kaldırarak.

“Sen aklını kaçırmış olmalısın, bunu asla yapmam.”

“Uçabilmeyi istemez miydin, farklı bir deneyim olurdu.”

“Saçma.” dedim kaşlarımı çatarak, ondan birkaç adım da uzaklaştım.

“Seni daha havadayken yakalarım, inan bana.”

Bunun olma ihtimalini düşününce kalp atışlarım hız kesmeden atmaya devam etti.

“Sıfır sorun, sıfır hata, emin ol matematiksel bir hesapla tam olarak nereye düşeceğini bile biliyorum.”

Yutkundum, bir süre elim alnımda düşündüm. Aslında eğlenceli olabilirdi ama yere çakılma riskini düşündükçe tüylerim diken diken oldu.

“Ya yakalayamazsan?”

“Bu olmayacak.”

“Ya olursa?”

“Olmaz Fegel, hadi ama yapma. Bu kadar cesaretsiz olduğunu bilmiyordum, o küçük şehir senin bütün duygularını köreltmış, en son ne zaman çılgınca eğlendin? Senin yerine ben cevap vereyim, hiçbir zaman. Dokuz yaşından sonraki yaşantını bilen biri olarak söylüyorum. Hiçbir zaman.”

Haklıydı, hiç öyle bir anım olmamıştı.

“Peki.” dedim birden deli cesareti göstererek. “Hadi yapalım.”

Sonra soluğumu verip bir yenisini almaya çalıştım, bacaklarım şimdiden titriyordu. Çoraplarıma baktım, sonra doğrulup göğsümü ortaya çıkardım. Petra, korkak olmadığımı görecekti ölmem pahasına.

Tahtaların üzerine tırmanırken bu kocaman kepçenin üzerine oturmak için bir anda can atar oldum. Daha bir şevkle tırmanıp zafere ulaştım. Kıçımı ortaya getirerek iyice yerleştirdim. Bacaklarımı uzatıp derin bir nefes daha aldım, aklımı kaçırmış olmalıydım yoksa bunu asla yapamazdım.

“Tamam.” dedim eğilip. “Ben hazırım.”

“Emin misin, istersen vazgeçebilirsin?”

“Tabii ki eminim Petra, bunu yapabilirim.”

“O zaman hazır ol, üç deyince bırakıyorum.”

Gözlerimi kapatıp biri duymaya hazırlanırken üçle birlikte halatı çekti. Çılgınlıklarım eşliğinde gökyüzüne

doğru uçarken Petra'ya bildiğim bütün küfürleri ettim. Üç demişti, üç.

Tanrım, uçuyordum. Bir kuş gibi gökyüzünde süzülüyordum. Hızla ve hızla. Daha önce böyle bir heyecanı yaşamamıştım. Rüyamda defalarca uçtuğum hâlde gerçeği bununla kıyaslanamazdı bile.

Kollarımı açıp avazım çıktığı kadar bağırdım. Bu muhteşemdi, bu deliceydi, bu aptalcaydı belki ama verdiği keyfin yerini dünyada hiçbir şey tutamazdı. Ne uçağa binmek ne helikopterle şehir turu ne de uçan balonun içinde kuşlara el sallamak. Bu gerçektir, özgürce, kanatsız, bütün doğallığıyla gökyüzünde süzülme.

Böylesini Hezârfen'in bile yaşadığını sanmıyordum, o takma kanatlarıyla üç bin üç yüz elli sekiz metre uçarken, ben ondan daha şanslı bir kul olmalıyım ki kilometrelerce mesafeyi kanatsız kat ediyordum. Dünya ayaklarımın altında eriyip gidiyordu ve ben yeryüzüne hükmediyordum.

İçimde çarpışan tarifini yapamadığım milyonlarca hisle boğuşurken mutluluk sarhoşu olup çıkıvermişim. Hızıma rağmen rüzgâr bana zarar vermiyor, tam tersi bir pamuk dokunuşuyla okşuyordu.

Hızımın ardından giderek yavaşladım ve inişe geçmeye başladım, yeşillik altımda bir halı gibi serilmişti ve benim gölgemin yanında bir gölge daha ilerliyordu. Petra beni yakalamaya hazırlanıyordu.

Adrenalin seviyemin doruğunda hızla düşerken hiç endişe etmedim. Yere metreler kala sıçrayan gölge beni incitmeden yakalayıp yine nazikçe yere bıraktı. Bir an dengemi kaybedip yere serilirken eli elimi yakaladı ve yere oturdum, o an elini hızla geri çekti. Sanki büyük bir hata yapmış gibiydi. Bunu öyle çok hissetti ki bana bile hissettirdi. Buna aldırmayarak yaşadığım şeyin

gerçekliğine döndüm. Birdenbire kahkahalarla gülmeye başladım. Yeşilliklere uzanıp kollarımı iki yana açtım. Görüş alanıma birkaç kuş takıldı, onlar da uçuyordu, tıpkı benim az önce yaptığım gibi. Başımı çevirip hemen yanı başımda oturan Petra'ya baktım minnetle. Kendimi o kadar iyi ve mucizevî hissediyordum ki, tarifini bile yapmakta zorlanıyordum. Petra olmasaydı böyle bir şeyi asla yaşayamazdım. Bunu bana hiçbir imkân sağlayamazdı. Hiçbir insan, hiçbir icat, hiçbir makine, hiçbir teknoloji. Bu doğallığı içime böylesine işletemezdi.

Korkunç derecede orman yeşili bir göz renginin de güzel olabileceğini düşünüp o gözlere doğru kendimi sürükledim. Kalp atışlarım hâlâ hızlıydı ve hâlâ titriyordum. Gülmeye devam ettim. Başını utangaçça eğdi ve bakışlarını benden kaçırdı.

“Sen...” dedim, sürekli kesilen soluğumla. “İnanılmazsın, bunun için ne kadar teşekkür etsem azdır, hiçbir insanın yaşayamayacağı bir deneyim yaşattın bana. Gerçekten çok teşekkür ederim Petra.”

“Rica ederim Fegel, mutlu olduysan doğru yoldayım demektir.”

“Mutlu olmak mı, bu fazlaydı Petra, inan sarhoşluğu bile önümüzdeki birkaç yıl geçmeyecek.”

Ayağa kalktı birden. “O zaman bir kez daha denemeye ne dersin?”

Yarı sendeleyerek kalktım ayağa, sanki içmeden sarhoş olmuş gibiydim. Üstelik bu şansı vererek de ne kadar doğru bir şey yaptığımı anlamıştım. Başımı salladım.

“Hadi Petra, bir daha yapalım.”

Eve dönüş yolunda düzlüğe çıkıp yürümeye başladık, ortalıkta kaçışan onlarca tavşan vardı, sanki burası bir tavşan krallığıydı ve biz onların krallığının

sınırları içindeydik. Hiç bu kadar eğlenmemiş olmanın verdiği abartılı coşkuyla sırtarak yürümeye devam ediyordum. Petra hâinden memnundu ve ben de bundan şikâyetçi değildim. Her ne kadar onu öldürmemi hak etse de bunu yapamazdım. En azından şimdilik.

“Söylesene...” dedim. “Buradan hiç uçak geçmiyor mu, burayı görebilirler.”

“Hayır.” dedi kendinden emin bir şekilde. “Burası bermuda şeytan üçgeni gibi farklı bir akıma sahip, hiçbir uçak buraya yaklaşamaz, uçuş yasak. Burası tehlikeli bölge.”

Petra'nım zekâsı beni bir kez daha şaşırttı. Onun hesaplamalarına eminim anlattığı dâhi matematikçi Pisagor bile hayran kalabilirdi.

“Peki, buraya ne kadar sürede geldik?”

“On günde.”

Mideme yumruk yemiş gibi oldum bir anda. On gün mü demişti, koskoca on gün. Peki, ben o on günü neden hatırlamıyordum?

“On gün boyunca beni uyuttun mu?”

Sanki sıradan bir şey sormuşum gibi baktı bana.

“Arada uyandın ihtiyaçlarını gidermek için ama hepsini hatırlamıyor olman çok normal.”

Yerde bir taş ya da kayaya rastlasam zevkle onun kafasına fırlatıp beynini dağıtabilirdim ama yoktu ve az önce beni dünyanın en şanslı insanı listesinde zirvenin tek sahibi yapmıştı. Sesimi kesip sıradaki soruya geçtim.

“Bu dağın adı ne?”

“Kulpa.”

“Tam olarak nerede?”

“Bunun ne önemi var ki, adını benden başka kimse bilmiyor. Yani biliyordu ama o da 1521 yılında öldü.”

“Yoksa onu da mı sen öldürdün?”

“Hayır, savaşta öldü.”

Ölüm kelimesinin verdiği sıkıntıyla yarım dakika kadar sustum, sonra yeniden sordum.

“Peki, sen nereden biliyorsun burayı?”

“Biraz hesap, biraz zekâ, biraz da şans ve Macellan'ın gün yüzüne çıkmamış araştırmasını çalarak. Sonrasında burayı kendisi de bulamadı.”

Pişkinliğini gizlemeyerek yaptığı şeyden övünerek bahsediyordu. Kimlerin hayatma girmemişti ki, benim sadece adını kitaplardan duyduğum kişilerdi onlar. Oysa Petra'nın hışmına uğramışlardı, daha kim bilir bu şekilde kaç insan vardı?

“Mevsim değiştirmemizi nasıl açıklayacaksın peki?”

“Basit Feg, burası dünyanın merkezi. Sıfır derece paralellerinde yer alıyor, üstelik tropikal alçak basınç alanında sene boyu yaz yaşanıyor, bilinenin aksine burası sürekli yağış almıyor. Sadece ayın belli zamanlarında. Yüzüne vuran rüzgârın adı da alize. Bunları sana okulda öğretmemişler anlaşılan?”

Ters bir bakışla döndüm ona, yine ablalarım gibi davranmıştı.

“Peki peki, okulun potansiyelini düşündükçe sözümü geri aldım.”

“Benim derslerim hep iyiydi Petra ve henüz on sekiz yaşındayım, küçük bir şehirde yaşadım. Kendi bilgi birikiminle benimkini kıyaslayamazsın değil mi?”

Petra'yı ardı ardına bombalarken, söylediklerine çoktan pişman olmuşçasına bir yüz ifadesi takındı. Ellerini havaya kaldırdı, sonra ciddiyetle “Affedersin.” dedi. Yürümeye devam ettik. Bu ufak hakaret beni yıldırmadı, zaten bunlara fazlasıyla alışık bir bünyem vardı.

“Evin tepesindeki pusula ne işe yarıyor?”

“Bazen yönümü şaşıırıyorum, bu da fazla bilmemden kaynaklanıyor sanırım.”

“Ukala olduğunu daha önce söylediler mi sana?”

Başını hayır anlamında salladı. “Bunu söylemeye cesaret edecek bir insan tanımıyorum.”

İrkildim. Ayna olsa kendime bakabilirdim. Senden başka, diyecekti sanırım.

“Daha önce insanlarla hiç muhatap olmadım, mecbur kaldıklarım dışında. İstersen bu konulara girmeyelim, tekrar bir kriz yaşamamı istemiyorum.”

Ne demek istediğini anlamıştım, konuyu şimdilik değiştirmeye çalıştım.

“Kuzeye gitsek ne var?”

“Yağmur ormanları.”

“Peki güneyde?”

“Kenarında güneşlenebileceğin kocaman bir okyanus.”

“Ya doğu da?”

“Zirveleri karla kaplı Alpler.”

“Peki batı?”

Duraksadı ve baktı. “Batıda yaşam var Feg, daha fazla coğrafya bilgisi istersen ansiklopedilere bakabilirsin, evde yüzlerce var.”

Sonra yürümeye devam etti. Kızmış bir havası yoktu ama sorularımdan bunalmış gibiydi.

“Ama ansiklopedilerde anlattıkların gibi yazmıyor Petra, seninki daha ilgi çekici.”

Cevap vermeden benden kaçır adımlarla ilerledi. Bu sefer kırılmıştım. Dudaklarım istemsizce büzüldü.

“Hiç yakışmıyor sana Fegel, çocuk gibi davranıyorsun?”

“Belki de çocuk olduğum içindir, sürekli hatırlatmam mı gerekiyor, henüz on sekiz yaşına yeni

girdim. Sense sekiz yüz elli yaşında bir bunaksın. Her ne kadar göstermesen de.”

Şaşırmıştı.

“Bunu komik bulmasam inan altından kalkamayacağım bir hakaret sayardım.”

Saçlarımı alize rüzgârlarında savurarak durmaksızın ilerledim, tabii koca kırımın izin verdiği ölçüde. Kendini hızlı moda alarak bir anda önüme dikildi, şimdi geri geri yürüyordu, çünkü beni durdurması için dokunması gerekiyordu. Tuhaf bir şekilde bunu yapmaktan çekiniyordu.

Küçük bir rampa ve ardından inişten sonra ev göründü, düzlüğün verdiği yürüme kolaylığıyla kendimi sarsarak yollara vuruyordum. Petra hâlâ geri vitesteydi. Yürümüyordu, resmen uçuyordu. Şaşırmamaya çalıştım, bunu her zaman gördüğüm sıradan bir olay gibi karşıladım.

“Şunu yapmayı keser misin?”

“Beni durdur öyleyse!” dedim.

“Beni kızdırıyorsun.”

“Ne yaparsın, öldürür müsün?”

“Tabii ki hayır!”

Birden durdum, o da aynı anda durup yüzüme baktı bıkkınca.

“Eğlenceli değilim Petra, belki şansını Lelis ya da Defi'de denemeliydin, emin ol onlar daha eğlencelidir, hatta daha zeki, daha olgun, daha güzel ve bende olmayan her şeye sahipler.”

“Lelis ve Defi.” dedi yeniden gülme isteğini bastırarak.

“Sende olmayan her şeye sahipler öyle mi?”

“Evet.”

“Bence onların önce bir beyine ihtiyacı var, bir de seninki gibi bir kalbe.”

Duraksadım, yine afallamıştım. Üstelik ne demek istediğini de anlamamıştım.

“Lelis'le Defi'nin bildiği tek şey olmayan beyinlerini gizlemek için bedenlerini kullanmak. Bu bir kadın için çok utanç verici. Seni aşağılamaları aynaya bakmamalarından kaynaklanıyor. Üstelik yeryüzünde seninki gibi gözlere sahip olan hiçbir canlı görmedim. Sanki ressam paletine fırçasıyla bir mavi, bir yeşil, bir de kahverengi nokta koyup birazcık karıştırmış gibi.”

Elimi belimden istemsizce indirip omuzlarımı düşürdüm. Daha önce gözlerimin rengini kimse böyle tasvir etmemişti. Petra, bu kelimeleri nasıl bir araya getiriyordu, gerçekten şaşıyordum. Şair ve filozof dolu geçmişi diyemiyordum çünkü o başlangıçtı. Her şeyin başladığı yerden yürüyüp gelmişti bugüne kadar. Benim beynimin kapasitesi onu algılamaya yetmezdi. Suskunluğumu da alıp yürümeye devam ettim, bu defa yavaşım, üstelik utanmıştım.

Eve girdiğimizde doğruca odama koştum. Ahşap basamakları gümbürtüyle çıkıyordum. Hemen çoraplarımı çıkardım, sonra da üzerimdekileri. Kapıyı kilitleyip banyoya girdim. Kirlerimden arınırken Petra'nın şiirsel anlatımını düşündüm, düşünmek istemesem de düşünüyordum. Çünkü kelimeler aklımın her köşesine hücum ediyordu. Petra'yı daha fazla tanımam gerektiğini söylüyordu. Bunun tamamıyla yanlış olduğunu bilsem bile.

Bütün gün bir şey yemediğimi fark ederek mutfığa koşturdum. Yüzsüzlük vaktim gelmişti. Petra odasından fırlayarak çıktı, endişeli görünüyordu.

“Bir şey mi oldu?”

“Açlıktan ölmek üzereyim.” dedim. “Yiyecek bir şey var mı?”

Endişeyi yüzünden dağıtarak gülümsedi, yine gamzeleri belirmişti.

“Bütün günü dışarıda geçirdik, beklersen balık pişirebilirim.”

“Sahi mi, tabii ki beklerim.”

Kollarını sıvayarak işe koyuldu. Buzluktan donmak üzere olan iki büyük balık çıkardı.

“Bunlar ne balığı?” diye sordum tezgâha eğilip.

“Salmo salar, yani somon balığı.” dedi bıçağı alıp dikkatlice ortadan ikiye ayırırken. Sonra başını kaldırıp ciddiyetini bozdu. “Ansiklopedik bilgi ister misin?”

Geriye çekilip küçük bir kahkaha attım. Keyfim yerindeydi.

“Hayır.” diye kaldırdım elimi. “Bu sefer istemem.”

Kaşlarını oynatarak “Peki.” dedi. “Ama merak edersen açıklayabilirim.”

“Gerçekten gerek yok Petra.”

Başını tamam anlamında salladı. Tepede asılı tavalardan birini alıp ocağın üzerine koydu, yağ şişesini gezdirdi. Bir süre sonra ısınan yağ cızırdamaya başladı. Ben de büyük bir sükûnetle onu izliyordum. Balıkları küçük dilimlere ayırarak tavaya bıraktı, etrafa biraz yağ sıçradı. Sonra aklıma o çok merak ettiğim soru geldi.

“Petra?”

“Efendim.” dedi gözünü bir ara bana dikerek. Bir yandan da balıkları çevirmekle meşguldü.

“Şu tilki gözü olayını anlatsana bana.”

Önce duymamış gibi yaptı. Kızaran balıkları tabağa çıkardı ve yerine yenilerini koydu. Tekrar dolaba yürüdü ve büyük, kırmızı bir domates çıkardı. Kesme tahtasının üzerine koyup oldukça estetik bir görünümle dilimleyerek tabağın kenarına sıraladı. İtalyan şeften pizzadan fazlasını öğrenmişti anlaşılan.

Balıkların geri kalanını hızla kızarttıktan sonra tabağa yerleştirdi. Tezgâha bırakıp yanına çatal bıçak çıkardı, benim görgü kurallarımı hiçe saydığını unutarak. Dolaba geri dönüp bir şişe kola çıkardığında çığlık atıp boynuna atlamak istedim, bu güçlü isteği bastırırken yüzüm şekilden şekle giriyordu. Sandalyeye doğru yaklaşıp Petra'nın bardağa doldurduğu kolaya göz attım ve elindeki şişeye sarılıp soluğum kesilene kadar içtim.

Tepki vermedi.

Yerime oturup balıkları yemeye koyulduğumda hâlâ cevap bekliyordum. Yerinde birkaç kez döndükten sonra bana baktı.

“Bunu konuşmanın sırası değil.”

“Neden, ben öğrenmek istiyorum.”

“Çünkü sonu iyi bir yere gitmeyecek. Sinirlenip üzölmeni istemiyorum.”

“Bak Petra, neden onu öyle, bunu böyle yaptın diye geçen dokuz yılı didiklemek niyetinde değilim. Bunun ne sana ne de bana faydası olur çünkü.”

“Evet, evet haklısın.” dedi kurtulmaya çalışırcasma. Cümleme sesimin bir üst perdesinden girdim.

“Peki, neden bu kadar aptal ve saçma ve bir yol denedin, karşıma çıkabilirdin, kendini çok önceden tanıtabilirdin?”

“Buna hazır değildik, ne sen ne de ben.”

“Hepsini anlayabilirim, Karsa, diğerleri, Marlo'yu öldürmek istedin sen, Tanrım, o günü düşündükçe çıldırıyorum.”

“Diğerleri?”

Ayağa kalktım ve yürümeye başladım. Bir de diğerleri diye soruyordu bilmiyormuş gibi. Kanım kaynıyordu yine, yerimde duramıyordum.

“Marlo.” dedi aşığılarcasına. “Demek derdin Marlo, sana dua etsin ki onu öldürmedim.”

“Tabii ki öldürmedin, çünkü buna hakkın yok.”

Onun kim olduğunu unutarak resmen bağırmıştım. Bir süre cevap vermedi. Sonra “Doydun mu?” diye sordu tabağı göstererek. Sinirle güldüm. Yarısından çoğu yenmiş tabağı önüne doğru iterek ilerledim. Ellerimi mutfak musluğunda yıkadım, başımı çevirdiğimde havluyu uzatıyordu. Sinirlenmemem için elinden geleni yapıyordu gerçekten.

“Ona bir şey yapmadın değil mi, son gün?”

“Yapmadım Fegel, sen istedin diye yapmadım.”

Rahatlamış gibi verdim nefesimi. Sessizce şükrettim.

“Ölmesine üzülür müydün?” dedi yavaş adımlarla yaklaşırken.

Başımı kaldırdım.

“Üzölmekle kalmazdım Petra, ben de onunla ölürdüm.”

Yüzüme boş bir duvara bakıyormuşçasına baktı. Bir adım daha yaklaştı. İrkildim, kalp atışlarım hızlanmıştı.

“Odana çık!” dedi buyurur gibi. “Ben izin verene kadar da sakın oradan çıkma.”

“Nasıl?” diye sordum biraz şaşkınlık biraz da pişmanlıkla.

“Odana çık Fegel.” dedi tekrar mekanik bir tonda, bu kez sesinde en ufak bir his yoktu.

Başımı öne eğip koşar adımlarla çıktım merdivenleri, kendimi yatağı atarak hıçkırıqlarla ağladım. Sesimin çıkmaması için başımı yastığı gömdüm, gözyaşlarım dakikalar içinde küçük bir gölet oluşturmuştu. Gözlerimi sıkıca kapattım ve örtüyü tepeme çekerek uyumaya çalıştım.

Halının deseni, kıvrımları, dolabın rengi, perdeler, lamba, cibinlik, oymalı direkler, aynalı komodin, boy aynası, banyo kapısı vs. odada ne var ne yoksa artık ezberlemiştim. Kör olduğumu farz etsem bile kolaylıkla uyum sağlayabilirdim. Cezamın ikinci gününde ben ve yatağım perişan hâldeydik. Teras kapısı bile kilitliydi. Kahvaltımı ve yemeğimi sessizce bırakıp geri çıkarak acımasız bir gardiyan gibi kapıyı kilitliyordu. Kendimi mahkûm gibi hissediyordum. Sürem müebbet.

Cezamın üçüncü günü, duvarlar üstüme üstüme geliyordu, sessizlik akıl verilerimi darmadağın etmişti. Yalnızlık kâbus gibi çökmüştü tepeme. Güneş doğup doğup batıyordu. Yapacak hiçbir şey yoktu. Dayanamıyordum, çıldırıyordum.

Cezamın dördüncü günü, Petra benimle hâlâ konuşmuyordu, ona defalarca seslenip özür dilediğim halde cevap vermiyordu. Beni gerçekten delirtmeye çalışıyordu.

Cezamın beşinci günü, artık pes etmişim, yatağımdan gün boyunca çıkmamıştım. Ağlamak için gözyaşım bile kalmamıştı. Verilenleri bile yememişim. Ne Marlo'yu düşünebiliyordum ne de ailemi. Kendimi bile unutmuştum. Varlığımın yitip gittiği bir gündü sanki. Nasıl bir suçtu bu ki böyle bir cezayı layık görmüştü. Sağa sola dönecek gücü bile kendimde bulamıyordum.

Bir ölü gibi yatarken birdenbire kapıda kilit sesi duyuldu. Petra içeri girip teras kapısına doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Dışarıda da bir perde olduğu için benim

içeridekini açmamın bir anlamı yoktu. Baştan sona çekilen perdenin ardından içeriye güneş ışığı doldu, gözlerim kamaşmıştı, başımı diğer tarafa çevirdim.

Yaklaşıp başucumda dikildi. Yüzüne bile bakmadım.

“Cezan bitti, çıkabilirsin.”

Cevap vermedim. Hâlâ kıpırtısız bir halde yatıyordum. Gürültülü bir nefes verdi ardından. Sabrını taşırmamak için hemen doğruldum. Birbirine geçip keçeleşmiş saçlarımla kalktım yataktan. Burada zaman kavramını yitirdiğim için saati sordum.

“Üç.” dedi. “Aç mısın?” diye ekleyerek.

Hayır anlamında salladım başımı, aç değildim tuhaf bir şekilde. Bu da bir depresyon belirtisiydi.

“O zaman üzerine kalın bir şeyler al, gidiyoruz.”

Ona çatılmış kaşlarımı yumuşatmaya çalışarak baktım. İtirazsız dolabı açıp kalın bir hırka çıkardım. Üzerime giyip, normal bir insanmışım gibi ayakkabı geçirdim ayaklarıma, sonra onu takip ettim.

Merdivenlerden inerken saçlarımı parmaklarımla tarayıp açmaya çalıştım. Güneş tepedeydi. Kapıdan çıktık ve yeşil çimlere basarak ilerledik. Sola döndüğünde başımı kaldırıp pusulaya baktım. Yolu değiştirmesek batıya gidiyorduk.

Sessizce yürüdüm. Petra hemen yanımdaydı, benim başım da önde. Sessizlik tahmin ettiğimden fazla sürdü. Düzlük yerini hafif bir inişe bırakmıştı. Uzun sayılabilecek bir yol kat ettikten sonra bir anda yerimde çakılıp kaldım. Bugüne kadar neden bunu hatırlamadığıma inanamayarak Petra'ya baktım. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Sorun ne?” diye sordu.

“Benim kanımda ne var Petra, hem de yüzde kırk beşine yayılacak kadar.”

“Aklını kaçırmaman için seni dışarı çıkarıyorum ve ilk dakikadan beni sınırlandırmeyi başarıyorsun.”

Yürümeye devam etti, ben de arkasından onu takip ettim. Yetişmeye çalışıyor, eğilip yüzünü görmek istiyordum. Onu çözmek gerçekten imkânsızdı, kimin kimi alıkoyduğu bu durumda gerçekten büyük bir muammaydı. Bazen acaba onu ben mi kaçırdım diye düşünmeden edemiyordum. Tavırlarını anlamıyordum.

“Sana diyorum Petra, kanımda ne var?”

“Bir ilaç.”

Adımlarımı hızlandırarak önüne geçmeye çalıştım ama o hep benden birkaç adım önde gidiyordu. Yetişemeyeceğimi anlayınca onu kolundan yakaladım. Başını hızla çevirip elime baktı. Çekmedim. O da kaçmadı.

“Bu ilaç bana ne yapıyor Petra, cevap ver?”

Hâlâ kolunu tutan elime bakıyordu. Kolunu çekmeye çalıştı güç kullanmadan.

Asıldım, elimin altında sanki sert bir demir vardı. Başını çevirip dudağını kemirmeye başladı.

“Sana bir zararı yok, endişe etme, seni benim gibi yapmaz.”

“Peki, neden verdin bana?”

Sessiz kaldı. Sanki ona dokunduğum sürece işkenceye maruz kalıyordu. Bunu yapmaya meraklı değildim, yavaşça çektim elimi ve arkamı dönerek yürümeye devam ettim.

“Ölmemen için.”

İşte o an yerimde çivilenmişim, arkamda belirdi. Hemen enseme.

“Yaşaman için Fegel, sana bir şey olmaması için. Benim yokluğumda seni koruması için.”

Kalbime ve bedenimin her bir köşesine hücum eden bir acı yumağının içindeydim. Her zerreme kadar

titredim. Petra bana, bana, hayır, itiraf edemiyordum. Bunun adını kendime bile söyleyemiyordum. Bu yanlış, tamamen yanlış.

“Konuş. dedi fısıltıyla.

Güneş bütün haşmetiyle tepemizdeydi. Dünyanın merkezinde onunla yapayalnızdım şimdi. Bana istediğini yapmakta özgürken dokunmaktan bile çekiniyordu. Peki, benden ne istiyordu, yaşamam ona ne veriyordu? Aklıma hükmederek idrak etmeye niyetlendim ama olmadı, yapamadım.

“Seni neden yaşattığımı sor, sana ne yapmak istediğimi sor, hadi sor Fegel.”

Üzerime yığılan bu kocaman yükü nefes almaya çalıştım.

“Söyle?” dedim. “Neden Petra, neden yaşamam bu kadar önemli?”

Kıpırdamadım, o da yerinden kıpırdamadı. Tam arkamda üzerime eğilmiş bekliyordu.

“Gözlerinde kendi çilemi gördüm Fegel, o resme baktığımda haykırıyordu bana. İşte al, diyordu, huzuru vaat ediyordu. Sana her baktığımda ne kadar ölü olsam da yaşadığımı anımsadım. Ben ilk defa bir insana değer verdim Fegel, onu içimde bir yerlerde, hatta hapsolan ruhumun derinliklerinde hissettim, seni hissettim Fegel. Bana var olduğumu hatırlattın, bir zamanlar insan olduğumu, hayallerimin olduğunu, bir zamanlar benim de çocuk olduğumu. Sana bakınca dünyayı gördüm Fegel, hâlbuki ben dünyanın her yerini dolaştım. Sende dünyanın göremediğim güzelliklerini gördüm. Sende katil olmayan yönümü gördüm. Kaybettiğim beni bana geri verdin. Sen beni yaşattın Fegel, bir ölüyü dirilttin. Şimdi söyle, nasıl izin veririm ölmene. Nasıl izin veririm gitmene. Nasıl izin veririm bir başkasının tenine değmesine?”

Ses tonu giderek sertleşiyordu.

“Asla Fegel! Sana kimsenin dokunmasına izin vermem, buna tahammül bile edemiyorum anladın mı, bu kim olursa olsun tahammül edemiyorum. Bu kişi ben bile olsam, asla!”

Son cümlesi fısıltıya dönüştü. Bitmişti Petra'nın söyleyecekleri, şimdi sıra bendeydi ama cümleler tükenmişti. Petra hepsini tüketmişti. Ona döndüm yavaşça, başımı kaldırmadan bekledim. Tam önümde duruyordu. Bir adım uzağımda. Göğsü başımın hizasında. Dolan gözlerimle o adımı atma cesareti gösterdim. Başımı göğsüne koyup dünyanın alt üst olmasını diledim. Kıyametin kopmasını ve burada böylece yok olup gitmeyi. Başka türlü olamazdı. Oysa zaman durmuş gibiydi, her şey susmuş, herkes ölmüş.

“Seni kimseye veremem Fegel, beni affet, burada benim yanımda yaşlanıp öleceksin. Olması gerektiği gibi. Ardından ben de geleceğim, orada seni görüp göremeyeceğimi Tanrı bilir ama olsun, dolu dolu bir hayat geçirmiş olacağız, her gün her an yanımda olacaksın, benimle nefes alacaksın, gözlerine bakacağım. Senin varlığınla ben de yaşayacağım.”

Konuşmak istiyordum ama olmuyordu, söyleyeceğim hiçbir şeyin onun söylediklerinin yanında bir anlamı kalmayacaktı, biliyordum. Başını göğsüne koyan bir kadına sarılmayacak kadar tutkuyla ve tarifsiz bir erdemle bağlı olan bu varlık, saygıyı sonuna kadar hak ediyordu. Geriye çekilip onun ıstırap içindeki yüzüne baktım. Petra acı çekiyordu. Hem de hiçbir ruhun çekemeyeceği kadar büyük bir acı. Sekiz yüz elli yıllık bir yaşantının koyu kederine binip bir de benimkinin acı olduğunu iddia ediyordum. Ne de büyük bir yanılgıydı.

“Gidelim.” dedi birden kendini silkeleyerek. Yaşadığımız anın sefaletinden kurtulup yürümeye devam ettik. Artık kendimi daha iyi hissediyordum. Petra da içindekileri dökmüştü, hüküm vermek içinse çok erkendi. Onun benden bir beklentisi yoktu. Bunun rahatlığıyla rahat bir nefes aldım.

“Nereye?” dedim gülümseye çalışarak.

İçten bir bakış, sevgi dolu bir gülümsemeyle “Sürpriz.” dedi. Kıkırdadım. “Beş günlük bir cezanın ardından bunu beklemiyordum.”

“Eğer yorulduysan mesafeyi kısaltabiliriz.” diye cevap verdi konuyu ustalıkla değiştirerek.

Başımı salladım, “Aslında sabırsızlanıyorum. Öylesi daha eğlenceli.”

Hemen durdu. Ben yapacağım şeyi bildiğim için onun söylemesine gerek duymadan bastım ayakkabılarının üzerine.

“Hazır mısınız?” diye sordu beni tutarken.

“Hiç olmadığı kadar.”

Yolculuk başladı. Rüzgâr her zamankinden daha sertti ama yine de uçuyormuş hissini sonuna kadar yaşıtıyordu. Onun karanlığıyla bütünleşmişim şimdi. Bir gölge olmuştum, zifiri bir duman. Sonsuz bir hız, sonsuz bir güç.

Bir an için bitmemesini istedim ve sırtımama engel olamayarak gideceğimiz yeri düşündüm. Mancınık olmayacağı kesindi. Belki bu sefer beni uzayın derinliklerine fırlatırdı. Hiç itiraz etmezdim, çünkü o varken nereye gidersem gideyim geri döneceğimi bilirdim. O varken bana zarar gelmeyeceğini bilirdim. O varken son nefesime kadar korunacağımı bilirdim.

Dakikalar geçti, fakat Petra bir türlü durmadı. Nereye gidiyorduk, gerçekten merak ediyordum. Bir an önce varmak istedim, kalp atışlarım oda hapsinin

ardından yeniden hızlanmıştı. O cezayı hak ettiğimi o beş günlük süreçte anlayamasam da bugün artık biliyordum. Sonuna kadar hak etmiştim. Yaralı bir ruha eziyet etmiştim.

Düşüncelerim ani bir frenle bölündü. Petra beni bıraktığında nerede olduğumu bir süre idrak edemedim ama arkamı dönünce cennetin başka bir katında olduğumuza inanamayan gözlerle şahit oldum. Coşkuyla kabaran bir şelale berrak sularını taşıyarak akıtıyordu. Öyle bir şeydi ki bu, suyun nereden aktığı bile belli olmuyordu. Tam tepede durup anlamaya çalışırken Petra elini uzattı.

“Bak.” dedi devasa kayaları gösterirken. “Su oradan çıkıyor ve bu yamaçtan aşağı iniyor. Bu vadi boyunca ilerleyerek okyanusta kayboluyor.”

Parmak uçlarımda yükselip görebildiğim en uzak mesafeye baktım. Ayağımızın altında bir cennet vardı. Şelalenin bizden tarafı ağaçsızdı fakat yeşillik her yere olduğu gibi buraya da hâkimdi. Kabarıp metrelerce yükseklikten kendini aşağı bırakan suyu görünce içim kıpır kıpır oldu.

Rüzgâr yeniden esti ama daha yumuşaktı. Petra'ya baktım hevesle. Bir şey isteyeceğimi anladı.

“Atlatalım mı?” dedim kaşlarımı yalvarırcasına birleştirerek.

“Atlamak mı?” dedi birden, bunu beklemediğine emindim.

Başımı salladım.

“Buradan mı?”

Her sorusunu bu isteğimin istek olarak kalacağının işareti görüyordum. Ellerimi çenemin altında birleştirerek; “Lütfen.” dedim. Gülümsedi ve bugüne kadar hiç şahit olmadığım sinsi bir ifadeyle; “Daha iyi bir fikrim var.” dedi.

Ona baktım anlamamışçasına. Göremediğim bir hızla geriye sıçrayıp aynı hızla öne doğru atıldı ama bu sefer beni de yanına alarak. Ben uçurumdan aşağı düşmeyi beklerken havada çırpınan ayaklarımın altında birden sert bir cisim hissettim. Gözlerimi açıp baktığımda kayaların üzerindeydik. Az önce tepeden izlediğimiz yerin şimdi tam üstünde. Bu akıl almaz olay bünyemi sarssa da kakhaha atarak bunu geçiştirmeye çalıştım.

Şoktaydım, Petra'ya döndüm.

“Bu gerçekten çılgınlık, üstelik bütün fizik kurallarını çiğnedik farkında mısın?”

“Dünya fiziksel değil matematiksel bir düzenele kurulu, matematik her şeyin doğası. Dünya ince ve kusursuz bir hesapla inşa edilmiş. Yer, gök ve onun arasında olan her şey. İnsanlar, hayvanlar, bitkiler, yaşayanlar, ölenler ve bizim gibi ölemeyenler için bile. Müziğin her bir notasında, yaşamın çizelgesinde, görünmeyen âlemin ötesinde, gerisinde. Gökyüzünde bile Fegle, bütün galaksi hesaplanamaz bir nizamla oluşturuldu. İnsan matematik aracılığıyla her şeyi tahmin edebilir ve ölçebilir.”

Sonra sırttı.

“Pisagor'dan yalnız babam etkilenmemiş anlaşılan.”

“Doğru olanı yaptığına eminim Petra, her ne yaptıysan. Öldürdüğün insanlar için seni alkışlayamam ama onun da muhakkak haklı bir nedeni vardır.”

Minnetle dolu bir bakışla salladı başını, sonra “Hazır mısın?” diye sordu, ayağımızın önünde fışkıran suya bakarak. Cesaretimi toplamak için derin bir nefes aldım ve “Evet.” dedim.

İlk defa elini uzattı bana, sadece yardım amaçlı olduğuna eminken eli bileğimi kavradı, şaşırdım. Yardım amaçlı bile olsa elimi tutmayı kendine çok

görüyordu. Saygının hangi boyutunu duysam bilememiştim. Petra klasik erkek figüründen çok başkaydı. Onun modeli hiçbir şeye uymuyordu.

“Derinlik çok fazla, seni bırakmayacağım tamam mı, korkma, su oldukça ılık.”

Korkmuyordum. Beni bırakmayacağını biliyordum.

“Güven bana.”

Köpükler yüzümüze vururken yamaçtan aşağı hızla düşmeye başladık. O kadar uzun sürmüştü ki bir an bitmeyi bilmeyecek sandığımda suya saplandık. Son anda tuttum nefesimi ve dibe doğru battık. Kendimi suyun içinde yeniden doğmuş gibi hissettim, gözlerim açıldı, su bütün zerrelereime doldu, saçlarım önümde uçuşuyordu sanki. Suda olduğumu bilmesem kendimi gökyüzünde sanabilirdim. Öyle muhteşem bir hisle çarpıyordu ki kalbim bunun hiç bitmemesini diledim. Petra beni yukarı doğru çekerken gözlerim boşluğa bakıyordu, dalıp gitmişim, bakışlarım sabit bir noktaya kilitlenmişti. Etrafı gözlerimle değil de başka bir yerden izliyor gibiydim. Güçlü bir sarsıntıyla irkildim. Petra yüzümü ellerinin arasına almış panikle bağıırıyordu.

Hemen kendime gelip “Ne oldu?” diye sordum orada değilmiş, yaşananları görmemiş gibi. Islak saçları alnına doğru inmişti. Başını öfkeyle sallayıp beni sudan çıkarmaya çalıştı. Bu hepsinden daha da hızlıydı. Kendimi birden çimlerin üzerinde buldum. Zorlukla öksürdüm, ağzımda kötü bir tat vardı. Midemdeyse kocaman bir yumruk. Tıkanmış gibiydim.

“Korkuttun beni.” dedi gözlerime bakıp yanımda çömelerek. Başparmağını sırtımın üzerinde bir harita varmışçasına bastırıp gezdirdi. O sırada daha çok öksürdüm. Ağzımdan sular aktı. Bu gerçekten iğrençti.

Doğrulup saçlarını geriye atarak karıştırdı. Kıyafetleri vücuduna yapışmıştı, yerden bakınca

boyunun oldukça uzun olduğunu fark ettim ve omuzlarımın da daha geniş. Belki bir seksen beş ya da ya sekiz, belki de doksan. Evet, doksan olmalıydı. Düşündüğüm kadar da zayıf değildi. Fiziği oldukça iyiydi.

“Neye bakıyorsun sen?” diye kükredi birden. Utanarak çektim bakışlarımı. Eliyle suyu işaret etti. “Söylesene ne geçiyordu orada aklından, ölmek mi?”

Sesi hiç olmadığı kadar yüksek çıktı.

“Ben bilmiyorum.” dedim.

Olduğu yerde dönüp sinirli sinirli gezindi. Gerçekten ne yaptığımı bilmiyordum. Tekrar döndü öfkeyle.

“Nefesini bıraktın Fegel, boğulacaktın.”

“Ölmeyeceğimi söylediğini sanıyordum.” dedim. Fazlasıyla pişkindim. Tıslayarak güldü.

“Ölümsüz değilsin, ilaç sadece sağlıklı bir insan olmanı sağlar, beynine birkaç kurşun yedikten sonra geri kalkmanı değil.”

“O halde beni bırakıp gittiğinde ölme ihtimalim vardı.”

“Konuyu nereye getiriyorsun Fegel, sen orada bilerek nefesini bıraktın.”

Ayağa kalktım, artık ben de dikleniyordum.

“İsteyerek bırakmadım Petra, sadece ayarlamayı yapamadım, suya girdiğimde son anda aldığım nefes işe yaramadı.”

“Yanımda ben vardım, seni anında çıkarabilirdim.”

Onu duymuyordum bile, ben hâlâ o kelimeye takılmıştım. Eğer ölümsüz değilsem, Petra gittiğinde beni kim koruyordu? Gözlerimi iyice küçülterek ağır aksak adımlarla yaklaştım. Sanki bir cinayetin önemli bir ipucunu yakalamıştım.

“Eğer ölümsüz değilsem, sen yokken beni koruyan kimdi?”

“Konuyu değiştiriyorsun şu an.” dedi kaşarcasına.

“Cevap.” dedim. “Soruma cevap ver.”

Oflayarak yere bir tekme vurdu, koca bir toprak parçası üzerindeki çimlerle birlikte havaya savrulup suya düştü. Ellerini teslim olmuşçasına havaya kaldırıp bir süre bekledi.

“Beni yakaladın Fegel, tamam, bunu gizlemek aptalcaydı.”

“Dinliyorum.” dedim.

“Biri vardı, seni emanet ettiğim.” Sonra panikledi. “Ama sana hiç görünmedi yemin ederim.”

Bunu hiç düşünmemiştim. Dokuz sene boyunca beni takip eden iki gölge vardı. İki katil.

“Kimdi o?”

“Petrarca'nın veba salgınında öldü sanılan oğlu Giovanni. Ondan rica ettim.”

“Senin gibi biri mi?”

“Evet, o da benim gibi.”

Yüzüme yapışan saçlarımı çekerek hırkayı üzerimden çıkarıp attım.

“Bana görünmediğine emin misin?”

“Tabii ki eminim, şüpheni mi var?”

Diğerleri, diğerleri dediğimde sormuştu. Evet, bunu yapan Petra değildi.

“Sen o paketlerden kime gönderdin?”

“şimdi bunu mu konuşacağız?”

“Söyle Petra, bir kez de sorduğum soruya itiraz etmeden cevap ver, lütfen.”

“Peki.” dedi homurdanarak. “Karsa ve Marlo denen geri zekâlıya.”

Hakareti duymamazlıktan gelip “Sadece ikisine mi?” diye sordum. şaşırmıştı.

“Sadece ikisine mi ne demek, hem sen ne söylemeye çalışıyorsun?”

“İki kişi daha vardı Petra. Ferman ve Tadar. Aynı paket ve aynı not.”

“Nasıl yani? Aynı şekilde mi?”

“Tilki gözü ve not.”

Gölmekle gölmemek arasında kasılan yüzünden ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordum. Sonra gülümsedi.

“Ben değildim,” dedi keyifle. “Giovanni yapmış olmalı. Aferin ona.”

Kendimi birden aptal gibi hissetmişim. Kıvrandım, kaşlarımı çattım.

“Gidelim buradan, bütün keyfimin içine ettin.”

“Bu konuşma şekli sana hiç yakışmıyor!” dedi nezaket abidesi gibi. Çok da umurumdaydı sanki. Eğilip yerdeki çukurdan bir parça toprak alıp avucumun içinde iyice sıktım, sonra da ona fırlattım. Yerinden kıpırdamadan yakaladı ve elini kaldırarak bana doğru uzattı. Gözlerimi devirip yürümeye başladım. Ayakkabılarımın içi su dolmuştu. Kendi kendime mırıldanıp şikâyet ediyordum.

“Ne idüğü belirsiz bir ölüden ne beklersin ki, bir de koruma tutmuş. Yok ilaç beni koruyormuş...”

“Feg.”

“...yok ölmemi istemiyormuş, yok yaşamam lazımmış...”

“Fegel.”

“Ne var?” diye bağırdım geri dönüp.

“Yanlış yere gidiyorsun, yaklaşık yirmi metre uzağında bir kaplan yuvası var.”

Aniden durarak topuklarımın üzerinde bir U dönüşü yaptım. Bundan gerçekten tırsmışım. Kızgın olsam da yanına geçip diğer yöne doğru yürümeye başladım.

“Meyve bahçelerini görmek istemez misin?”

Etrafa göz gezdirdim.

“Meyve mi, ben göremiyorum.”

Birazdan göreceksin dediğinde suyun üzerinde uçuyorduk. Şelalenin içinden geçtiğimizde tüyler ürpertici bir mağarada buldum kendimi. Karanlık ve ıslak zeminde önümü görmeye çalıştım. Yaşadığım sıra dışı her şeye her an bir yenisi daha ekleniyordu. Islak mağarada karanlık daha çok arttı. Küçük bir çocuğa dönüştüğümde “Petra...” dedim usulca. “Burayı da hızlı geçsek olmaz mı?”

Alaycı gülüşünü duydum. Beni kırmaması hoşuma gidiyordu. Yere tekrar bastığımda etrafımda gözümün alabildiğince meyve ağacı vardı. Uçsuz bucaksız bir bahçe. Her adımında biraz daha büyülendim. Gördüklerim o kadar olağanüstüydü ki bir an için dalların, yaprakların arasından kanat çırparak uçuşan periler çıkacak sandım. Ama çıkmadı, yine de kendimi bunun için hazırlamıştım.

Bana tanıdık gelen bir ağaç aradımsa da bulamadım. Gözlerimi kısıp Petra'ya döndüm.

“İlk defa görüyorum, burası da neresi, bunlar ne meyvesi?”

“İlk defa görmen doğal, çünkü benden başka kimse bilmiyor. Şelalenin ardına gizlenen bu bahçede ağaçların hepsi de doğal yolla yetişmiş. Ana vatanları farklı olmasına rağmen burada bir şekilde buluşmuşlar, nasıl olduğunu ben de bilmiyorum. Nasıl geldiklerini de.”

Yürüyüp aralarında dolaşmaya başladık. Tek tek gösteriyordu.

“Bu papaya; Güney Afrika, Latin Amerika, Avustralya ve Havai gibi birçok ülkede yetişir.”

Yine ansiklopedik bilgi, diye mırıldandım. Gülümsedi belli belirsiz.

“Burada gördüğün ise fejoya, ana vatanı Güney Amerika, değişik bir aroması var. Ben yedim. Muz, çilek, kivi karışımı gibi bir şey. İstersen deneyebilirsin.”

Emin değilmişim gibi salladım başımı. Petra ağaçların aralarında rahatça ilerlerken bende aval aval etrafa bakmakla meşguldüm. Anlattığı meyveleri daha önce ne görmüş ne de duymuştum, ama bu kadar ağacın bir araya getirdiği muhteşem koku bana sanki dünyanın dışındaymışım hissi uyandırıyor. Petra'nın bana bu son haftada yaşattıkları gerçekten inanılmazdı. Sanki yaşamıyordum, rüya görüyordum. Uçuk kaçık bir rüya. Bazen yaşadıklarımın hâlâ bir rüya olduğunu ve yakında uyanacağımı düşünsem de keyif almaya bakıyordum. Çünkü rüya da olsa yaşıyordum. Gerçekliğimin çok ötesinde.

“Bak.” dedi bilye büyüklüğündeki turuncu şeyleri gösterirken. “Bunlar kamkat, genelde Çin'de yetişen bir turunçgil.”

“Nasıl yani?” dedim uzanıp birini koparıırken. “Bunların kabuğunu soysan yiyecek neyi kalır ki?”

Cehaletimi yüzüme vurmuşçasına sırtıttı. “Onlar zaten kabuğuyla yenir.”

Yüzümü buruştururken daha dikkatle baktım. Portakalın minyatür hali gibiydi. Petra'nın yanında ufkum genişliyordu, hiç bilmediğim şeyleri biliyor, duymadıklarımı duyuyor, görmediklerimi görüyordum. Haklıydı aslında, o küçük şehir benim duygularımı köreltmmişti. Ne kadar küçük düşünürdüm eskiden ve hayallerim ne kadar basitti. Şimdi bu rüya yerde zihnimin sınırlarını zorluyordum.

Ağaçların aralarında dolaşp misk kokusunu daha çok içime çektim. Islak kıyafetlerim de gittikçe kuruyordu. Saçlarım çoktan kabarmıştı.

Başımı çevirdiğim an Petra önümde belirdi. “Bu kadar yeter.” dedi. “Birazdan karanlık çökecek.”

“Karanlıktan korkuyor musun yoksa?”

Aptalca bir soru sormuştum. Sorundan emin misin dercesine bir bakış attı.

“Hava soğuyacak.”

“Peki.” dedim bu cennet bahçesine son bir kez daha göz atarak. Asıl karanlık korkusunun kendimde olduğunu gizleyerek.

“Merak etme.” dedi arkamdan gelirken. “Evde hepsinden var.”

Bundan şüphem yoktu. Petra bana her türlü olanağı sağlıyordu. Şelalenin tüylerimi ürperten hışmından çekinerek Petra'ya sığındım. O olmadan düz yolda bile yürüyemezdim. Bunu bilmek birden beni dehşete düşürdü. Marlo geldi gözlerimin önüne. Hüzünlendim, ürperdim. Onu şimdiden özlemiştim. Ya sonra?

“Yaklaş ve gözlerini kapat, bu çok hızlı olacak.” dedi.

Ona doğru yaklaşınca tuhaf bir şekilde birdenbire sarılma ihtiyacı hissettim. Annem gibi, babam gibi, Defi gibi, Lelis gibi, en çok da Marlo gibi. Sonuçta ben bir insandım ve insanlar bir şekilde birilerine dokunma ihtiyacı hissederlerdi. Tamamen duygusal ve tamamen insanca. Hiçbir şehvet ya da arzu barındırmadan, yanlış ve çirkin duyguya yer vermeden.

Ayaklarına basarken başımı kaldırdım ve gözlerine baktım.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Eğer izin verirsen giderken sarılmak istiyorum.”

“Seni tutuyorum, düşmezsin.”

“Düşüp düşmemek değil mesele Petra, düşmeyeceğimi zaten biliyorum.”

Biraz kıvrandım. “Sadece sarılmak istiyorum.”

Kaşlarını çattı. Sonra sessiz kaldı.

Elimi beline doladım ve tenini hissettim. Başımı iyice gömdüm göğsüne, gözlerimi kapattım. Kokusunu içime çektim. Anlam veremediğim bir duygu patlaması yaşıyordum şimdi. Sıkıca sarıldım tüm gücümle. Sanki burada annemin şefkatli kollarındaydım, babamın sıcacık omzunda, ablalarımın ne kadar sarılamasak da onların da özlemindeydim. Ve Marlo. Tanrım, gittikçe eksiliyordum ve bu eksiklik şu an kapanıyordu. Petra'da. Bir süre hareketsiz kaldı, sonra şelaleyi kendi sırtıyla bir kalkan gibi yarıp geçti. Sonra tekrar döndü. Pervane gibiydik. Bir zamanlar korkuyla titrediğim o gölgenin, zifiri karanlığın içinde şimdi ben de silinip gidiyordum. Gözlerim kapalıydı, yine de karanlığı hissedebiliyordum. Ve artık korkmuyordum. Ne gölgelerden ne de karanlıktan. Hepsi bitmiş, kâbus dinmişti. Gölge gitmiş, hasta Fegel iyileşmişti. Terapi ve seanslarım yoktu, her ne kadar onu sevsem de Doktor Sophila'dan bile kurtulmuştum. Artık okul yoktu, dersler, sınavlar da yoktu. Mezuniyet sıkıntısı, üniversite derdi bitmişti. Ne olacağım, iş bulabilecek miyim korkusu kalmamıştı. Dünya orada bıraktığım yerde yaşamaya devam ederken ben burada zamanı durdurmuştum. Petra bana sonsuz bir özgürlük sağlamıştı. Dünyanın gamı ve tasası artık benim için bir hiçti. Peki bundan sonra ne olacaktı, daha on sekiz yaşındaydım. Hayatımın geri kalanını burada Petra'yla mı geçirecektim? Yemeğimi yapacak, bana bakacaktı. Ekip diyecek her türlü ihtiyacımı sağlayacaktı. Çıldırta bir huzur eşliğinde bana vaat ettiği bir yaşam vardı. Peki ailem, onlar ne olacaktı, geride bıraktığım bir tek onlar değildi. Marlo... Onu unutmak zorunda mı kalacaktım, şimdi bile yüzünü gözümün önüne getirmekte zorlanıyordum. Bundan sonra da böyle mi

olacaktı? Hepsini tek tek unutacak, hiç hayatımda olmamış, hiç hayatlarına girmemişim gibi mi davranacaktım. Peki, onlar ne yapacaktı, buna nasıl dayanacak, nasıl katlanacaktı?

Güçlü bir nefes alıp açtım gözlerimi, atışını duyamadığım bir kalbin, ölü bir gencin göğsünde.

Evin kapısında beni bıraktığında kollarımı ondan zorlukla çektim. Hemen bahçe kapısından girip eve doğru hızlı adımlarla yürüdü, ben de suç işlemişçesine arkasından onu takip ettim. Odasına girip kapısını sertçe kapattı, neden böyle davrandığını merak ederek ben de odama çıktım. Üzerimdekileri değiştirip kirli sepetini ağzına kadar doldurarak sepeti çamaşır odasına bıraktım. Petra çoktan yemek yapmaya koyulmuştu. Suratı asıktı. Sebebi aklıma yıldırım hızıyla düşünce özür dilemem gerektiğini anlayarak ona yaklaştım.

“Affedersin Petra, kuralı çiğnedim sanırım, bana dokunmandan rahatsız olduğunu biliyordum ama tuhaf bir şekilde buna ihtiyaç duydum. Gerçekten özür dilerim, bir daha olmaz.”

Hamburger etleri yağda kızarıyordu. Fritözün kapağını açarak hazır patatesleri içine döktü.

“Bana dokunmandan rahatsız olmuyorum Fegel, sadece o hakkı kendimde görmüyorum.”

“Bana dokunma hakkını mı yoksa benim sana dokunma hakkımı mı?”

Belli belirsiz gülümsedi. Ne dedim ben, diye düşündüm. Saçmalamıştım.

“Benim sana dokunma hakkımı tabii ki.”

Utanarak eğdim başımı. Doğru düzgün bir cümle bile kuramıyordum.

“Bana dokunman beni öldürmez.”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.” dedi etleri ekmeğin arasına yerleştirirken, daha fazla uzatmadım

ben de. Çünkü çok acıkmıştım. Sahi, yemek yemekten başka bir işe yaramıyordum galiba. Benim için hazırladıklarını dakikalar içinde afiyetle tüketirken yine birdenbire ortadan kaybolduğunu fark ettim.

Tabağımı lavabonun üzerine bırakarak hemen orada elimi ve ağzımı yıkadım. Kâğıt havludan bir tomar kopararak kurulandım. Şimdi biraz televizyon izleyebilirdim. Düğmeye basar basmaz bir kanal açıldı, haberler veriliyordu. Dünyadan, yani henüz yakın bir zamana kadar benim de yaşadığım yerden. Burası artık oradan soyutlanmış bir yerdi. Yorgunluğumu da alarak koltuğa uzandım. Sanki hemen uyuyabilirdim, gözlerim benimle savaşıyordu.

Kanalları yavaş yavaş değiştirdim. Müzik, belgesel, haber, spor, film, dizi, hatta çizgi film. Hiçbiri bana hitap etmiyordu. Daralmıştım, televizyonu kapatıp kumandayı bir kenara fırlattım, kahrolasınca uykum da kaçmıştı. Saate baktım, gece yarısını geçerken bir gram uykum yoktu. Peki, nasıl sabah olacak, gün yeniden akşamı bulacaktı? Bütün bir ömrü burada geçirme düşüncesi bile beni çıldırtmaya yetti birden. Aniden değişen ruh halim beni dehşete düşürdü. Daha birkaç saat önceye kadar dünyanın en mutlu insanıyım, şimdiyse en sefili, en rezili.

“Orada filmler var, izleyebilirsin.” dedi. Ne zaman geldiğini bile duymamıştım.

“İstemiyorum.”

“Kitaplar var, okuyabilirsin?”

“İstemiyorum.”

“Peki, ne istiyorsun?”

Ona dönüp yüzündeki ifadeye merak ederek baktım, bu gerçekten onu eğlendiriyor muydu?

“Söylesene, burada böyle ne yapacağım, ben yalnızlığa ve sessizliğe asla tahammül edemem. Beni

buraya getirmeden önce bunu da hesaba katmış olmalıydın?”

“İhtiyacın olan her şey var, istediğini yapmakta özgürsün.”

“Ben başkalarından bahsediyorum, insanlardan.”

“Burada benden başka kimse yok.”

“Sen.” dedim son harfin üzerine bütün gücümle basarken. “İnsan bile değilsin!”

Başını incindiğini belli ederek salladı aşağı yukarı. “Evet, insan değilim, olmaya da çalışmıyorum.”

Geri adım atmaya niyetli değildim ama öfkeli de yaklaşmayacaktım. Sakinliğimi korudum.

“Deneyebilirdin, iyi bir insan gibi yaşayabilirdin, onları öldürmek tek seçeneğin değildi.”

Geriye yaslanıp kollarmı göğsünde birleştirdi.

“Yaratılışıma meydan mı okusaydım Fegel, gerçekten ne bildiğinden habersizsin.”

Dudaklarımı kenetledim. Bir süre sessiz kalıp devam etti.

“Ben insan hayatına hiç önem vermedim.”

“Ama bu dünya onlara ait Petra, sen onların yaşam haklarını aldın ellerinden, hem de hiç hakkın olmayarak.”

“Bunu onlara ben yapmadım, Tanrı yaptı.”

“Tanrı mı, boş versene, suçu ona atmak kolay olmalı.”

“Tanrı beni lanetledi.”

“Kendini lanetleyen sendin Petra, o değil!”

“Saçma.” dedi omuz silkerek.

“Asıl saçma olan senin düşüncelerin, inandığın şey tamamen yanlış. Bunu değiştirebilirsin.”

Koltuğun ucuna doğru yaklaşıp öne eğildi. Düşüncemi değiştirmiyordu söyledikleri.

“Tanrı ister ve insan ölür. Böylece ruh bedenden ayrılır. Bizlerse ruhu bedeninde sıkışmış lanetli varlıklarız. Ölmemiz gerekirken yaşadık ve ruhumuz mecburi ikamesini sürdürdü. Bu yüzden bu kadar hırçınız, bu yüzden bu kadar öfkeli. Gaddar ve acımasız. Ayrıca merhametsiz. Ruhumuz özgürlük istiyor ve bizi kötülüğe yönlendiriyor. Bunu yapmak zorunda olduğumuzu biliyorum. Öldürmekle programlanmış hayvanlar gibiyiz. Ruh kısaçta. Perişan. İçinde bulunduğu bedene karşı nefret dolu. Sığamıyor Fegel, taşıyor taşabildiği kadar. İnsan yaşamına bu yüzden önem vermiyor, intikam istiyor ve istediğini alıyor.”

Kükreyen sesi gittikçe azaldı.

“Hep de aldı.”

Cevap vermek istesem de söyleyecek bir şey bulamıyordum. Yine sözün bittiği yerdeydim. Onu anlamak neden bu kadar zordu? Bir gün haklı, diğer gün haksız görmek. Bir gün nefret edip diğer gün sempati duymak. Petra, aklımın alabileceklerinin çok ötesindeydi.

Konuyu değiştirip onu konuşturabildiğim kadar konuşturmalıyım.

“Bana Giovanni'den bahseder misin?”

Ayağa kalkıp mutfak tezgâhına doğru yürüdü. Fincanları çıkarıp ısıtıcıya su koydu.

“Bu arada da elektriğin buraya nasıl geldiğini?”

“Toprak altından buraya kadar çektiğim bir kabloyla.”

Petra bir deliydi, bunu geç de olsa anlamıştım, onun bu hayatta yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

“Ya son kullanma talimatlı yiyeceklerin gerisi nasıl gelecek?”

“Gidip getireceğim.”

“Beni burada mı bırakacaksın?” dedim hayretle.

“Korkar mısın?”

“Peki, kaç gün sürer geri dönmen?”

“Bir.”

“Bir mi, bu kadar çabuk mu ama on günde geldiğimizi söylemiştin?”

“O araçla süren mesafe, tek başıma bir günde.”

“Araçla on günde aldığın mesafeyi o hızla bir günde mi alıyorsun?” dedim iğrenç bir matematik problemine dönen soruyla. Gülmek istedi ama rencide olacağımı anladığı için bunu yapmaktan vazgeçti. Koltuğa bağdaş kurarak oturdum. Sorudan beynim ufak bir sarsıntı geçirmişti. O sırada kahvem de geldi. Kendisi de karşıma geçip sakince oturdu.

“Giovanni’de mi kalmıştık?”

Kahvemden bir yudum aldım. Geçmişe bakar gibi gitti uzaklara Petra.

“Aslında amacım babasını kurtarmaktı, böyle büyük bir yetenek heba olmamalıydı. Ünlü bir şair, eserleri inanılmaz güzeldi. Üstelik de akrabamdı.”

“Onunla tanıştın mı yani?”

“Evet.” dedi. “Gidip tanıştım.”

Birden heyecanlandım.

“Merhaba, ben üç kuşak öncesi akrabam Petrarca mı dedin?”

Küçük bir kahkaha attı.

“Pek sayılmaz. Francesco akıllı bir adamdı, geçmişini iyi araştırmıştı. Babası Petracco di Parenzo aslında neler döndüğünü az çok tahmin ediyordu, oğluna ataları hakkında bütün ayrıntıları anlatmıştı. Ben geldiğimde hiç kendimi tanıtma sıkıntısı çekmedim.”

“Seni nasıl karşıladı, öylece kabullendi mi?”

“Oldukça medeni bir şekilde hem de. Zaten güçlü bir ruha sahipti, olsalardı eğer hayaletleri bile evine davet edebilecek kadar.”

Kahvesini bitirip bir kenara bıraktı fincanı.

“Kara vebanın hüküm sürdüğü yıllardı.”

Petra yine bana tarih dersi veriyordu, hem de ilk ağızdan, dikkat kesildim.

“Tarih 1347-1351 yılları arasındaydı, çok iyi hatırlıyorum, ortalık mahşer yeri gibiydi. Milyonlarca insan bu büyük salgınla kırılıp geçiyordu. Toplu mezarlar, yakılan ölü ve hastalıklı bedenler, koku her yerdeydi. Ölüm her yerde kendine bir kurban buluyordu, bu seferki hepsinden daha şiddetli, daha acımasızdı. İnsan hayatına önem vermeyen ben bile bu manzaraya tahammül edemeyerek ayrıldım oradan. Başlama yeri Çin ve Orta Asya olan veba, 1347'de Kırım'da bir Ceneviz ticaret merkezini kuşatan Kıpçak ordusunun akıllara zarar bir davranışla vebalı cesetleri mancınıklarla kentin içine fırlatmasıyla Avrupa'ya taşındı.”

Fincanım yerinden sarsılarak titredi, geri kalanını o an içemeyeceğimi anladım. Elimle beraber bütün bedenim uyuşmaya başlamıştı. Mancınık serüvenimin aklımda bu şekilde canlanacağını düşünemezdim. Oradan fırlatılmamı anımsadığımda gözümün önüne o insanlar geldi. Ölü bedenler, acı içinde kıvranan, zavallı ve masum insanlar. Hayat neden bu kadar zalimdi?

“Eğer dinlemek istemezsen seni anlarım Feg.”

Panikle salladım başımı, “Hayır.” dedim. “Dinlemek istiyorum, geçmişte yaşananlar hakkında her şeyi bilmek istiyorum.”

“1361'de Petrarca beni buldu ve oğlunu kurtarmam için yalvardı, onu uyardım, doğuracağı sonuçlardan bahsettim. Kabul etti. Hastalıkla boğuşan oğlu benim

deyimimle bir gölgeye dönüştüğünde henüz yirmi dört yaşındaydı. Herkese o yıl Giovanni'nin vebadan öldüğünü söyledi. Aslında doğru da söylemişti, oğlu ölmüştü, o artık yaşayan bir ölüydü.”

Derim seğiriyor, geçmiş karınca ordusu gibi üzerimde geziniyordu. Derin bir nefes aldım, anlatmaya devam etti.

“Bir süre benimle kaldı, veba bitmiyordu, ne zaman gömülse bir şekilde hortlamasını biliyordu. Petrarca aynı yıl bana geri geldiğinde bu sefer de aynı şeyi kızı için istedi, Francesca henüz on sekiz yaşındaydı, inatçı ve mağrur bir kız. Üstelik tahammül edilemeyecek kadar geveze.”

Gülme isteğimi bastırdım o an.

“Başta kabul etmedim, çok ısrar etti. Francesca o kadar ukalaydı ki öyle bir anda bile beni çileden çıkarmayı başarabiliyordu, süreci son derece sancılı geçti. Her bir günü burnumdan fitil fitil getirdi.”

Eliyle yüzünü ovaladı, sanki hatırladıkça boğuluyordu.

“Sonunda ikisini de diğerlerinin yanına atıp gidebildiğim kadar uzaklara gittim.”

“Onlar hâlâ yaşıyor.” dedim sesli düşünerek. “Hepiniz o günden bu yana yaşıyorsunuz, bu gerçekten inanılmaz.”

Ayağa kalkıp ona dokunmadan yanına oturdum ve meraklı bakışlarımı doğrulttum.

“Peki, bu şey nasıl başladı, yani baban ve diğer tarikat üyeleri ne buldu?

“Onların bulduğu bir lanetten başkası değildi.”

Hiçbir şey anlamıyordum.

“Nasıl yani?”

“Babam yolculuğu sırasında bir gün yolda rastladığı bir simyacından veba hakkında hiç bilinmeyen bir şey

öğrenmişti. Bugün *yersinia pestis* olarak bilinen ve vebaya neden olan bir bakteri sadece Alplerde, İtalya'nın Apenin dağlarında yaşayan bir yarasa türüne geçmişti. Buna tesadüf mü yoksa ilahi bir dokunuş mu demeliyim bilemiyorum ama bu bakteri tuhaf bir şekilde mutasyona uğradı.”

“Mutasyona mı?”

“Evet, ardından vebalı insanların ölüme terk edildiği bu dağlarda bakteri yarasalardan tekrar insana geçti. Ama bu sefer ölümcül olan bu hastalık insanlara bazı özellikler kazandırmıştı: Mucizevî bir iyileşme. Hız ve güç. Simyacı bunu gözleriyle görmüştü, vebalı insanlar sürüldükleri bu dağlarda yarasalar tarafından saldırı amaçlı ısırıldığında iyileşip ayağa kalkmışlardı.”

Tüylerim diken diken oldu. Sanki bir masal, korku dolu bir hikâye dinliyordum. Petra'nın anlattıkları gözlerimin önünde canlanarak hayat buldu. Ölümü bekleyen çaresiz insanlar, hepsi de acı içinde kıvranıyorlardı. Büyük bir salgın ve çaresi de yoktu.

Gürültülü bir nefes verdi.

“Ne yazık ki ölümsüz değillerdi.”

Gerçeğe adım adım yaklaştığım için farklı bir heyecana kapılmıştım. Kalp atışlarım yeniden hızlandı.

“Peki, bunu söylememişler mi, yani sonuçta bu bir tedavi yoluymuş?”

“Hayır, o kadar kızgınlarmış ki herkesin ölmesini istemişler. Bu şey onların doğasını değiştirmiş, bencilleştirmiş, acımasızlaştırmış.”

Yutkundum.

“Simyacı orayı terk edip bunu açıklamayı kendine borç bilerek yollara düşmüş ve kader onları bir şekilde karşı karşıya getirmiş. Babamın ölme pahasına durmaya niyeti yoktu o günlerde, her yolu denemeliydi. Her miti, her gizemi, her masalı diriltmeliydi. İçindeki

inanç ona bunu yapmaya mecbur kılıyordu. Ve sonunda yanına bu isimsiz simyacıyı alıp korkunç bir deney başlattı. Zamanın ölümsüzlük meraklısı simyacıları felsefe taşını bulmak ister de yeni bir tür yaratma fikrine karşı gelirler miydi, tabii ki asla. Birden yardım düşüncesinden vazgeçti. Bu maceraya atılmak için acele ettiler. Yarasayı buldular ve mutasyona uğramış bakteriyi kendilerine enjekte ettiler.”

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü, sürgüyü itip rüzgârı içeri bıraktı, saçları savruldu. Kolunu pencere pervazına dayayarak bana döndü. Hikâyeyi bitirmeye kararlıydı.

“O kadar şanslılardı ki bu tamamen tesadüf ve şaşırtıcı bir sıra düzeni içinde işleyen olaylar onları istedikleri şeye ulaştırmıştı. Sanki onlara sihirli bir el dokunmuştu. Yalnız hesaba katmadıkları bir şey oldu. Onlar sağlıklıydı, oysa bu bakteri vebalı insanlara bulaşmıştı. İşte bu yüzden dayanılmaz bir acıya gark oldular. Benim yaşadığım her acıyı birer birer çektiler. Dönüşüm korkunçtur Fegel. Bilemezsin. İki ay boyunca kendi kendinle kalmak ve her saniye cehennemi yaşamak.”

Kendimi onun yerine koymak istedim. Ya benim de başıma gelseydi, ne yapardım? Düşünmesi bile dizlerimin titremesine neden oldu.

“Her neyse.” diye devam etti. Gülümsemeye çalıştı ama bunu başaramadı.

“Bu şey bittiğinde zafere bir adım kaldığını biliyorlardı. Şimdi insanüstü bir yetenekle donatılmışlardı. Hız ki normal bir canlının asla gerçekleştiremeyeceği tür bir hızdan bahsediyoruz. Algıları insandan kat be kat fazla, düşünce hızları, tehlike sezgisi, öldürme potansiyeliyle en vahşi

hayvanlardan bile daha kötü bir durumdalar. Bu onları mutlu ediyordu çünkü farklılardı.

Kısa bir süre sonra anlaşmazlığa düştüler ama sonuca ulaşmadan birbirlerine zarar vermediler ve uzun uğraşlardan sonra ölümsüzlüğün iksirini de buldular. Tabii bunda simyacının payı büyüktü, babam tek başına bunu asla gerçekleştiremezdi.”

“Ama köye birlikte dönmediler?”

“Hayır.” dedi ciddiyetini muhafaza ederken. “Aralarında ne yaşandı bilmiyorum ama babam tek döndü. Sonradan öğrendiğime göre onu yok etmenin bir yolunu bulmuş.”

“Neden böyle bir şey istesin ki?”

“Tek güç olabilmek için. Buluş ona ait olmalıydı ve diğerleri ona itaat etmeliydi.”

“Sonra?”

“Sonra kendilerinde durdurulamaz bir istekle karşılaştılar. Başta ne olduğunu anlamadılar ama anlamaları da çok uzun sürmedi. İnsanlar ölmeye başlamıştı, çünkü ruhları dayanılmaz bir azap içindeydi. Nasıl ki susuzluktan ölmek üzeresindir ve bir yudum suya muhtaç olursun, onlar da ölen insanların ruhlarını görmek adına kimleri öldürdüklerine bile bakmadılar. Anneleri, babaları, kardeşleri, hatta eşlerini ve çocuklarını bile katlettiler.”

“Bu gerçekten akıl almaz bir şey, bir insan nasıl ailesini yok edebilir?”

“Hoş geldin dünyama.”

Kısa bir sessizliğin ardından kendimi düşündüm.

“Ya benim damarlarımdaki ilaç, o da mı bu, şey, peki ben?”

Korkmama fırsat vermeden “Hayır.” dedi. “Sen bu şeye dönüşmezsin. Bu o kadar kolay bir şey değil merak etme. Ben sadece bitkilerden yenilenmeyi

sağlayan hafif bir karışım hazırladım. Gerisi tehlikeliydi.”

“Bu şey tamamen vücudumu sarsa bile mi?”

“Hayır, yüzdenin hiçbir önemi yok, bu ilaç seni sağlıklı bir insan yapar o kadar. Yaptı da zaten, amacıma ulaştım.”

“Sana bu konuda minnettar olabilirim.”

“Ablalarımın hışmına daha çok uğradığın için mi?”

“Ablalarım...” dedim sessizce. “Onların her şey için bir bahanesi vardı. Sağlığım ya da kusursuz tenim onları delirten tek sebep değildi.”

Güçlü bir nefes alıp başını dışarıya çevirdi, hikâyesini anlatırken gittikçe küçülmüştü sanki yüzü bir çocuk kadar masumlaşmıştı. Petra yaşımdan küçük gösteriyordu, hastalandığı yaş -ben buna böyle demek istiyordum artık- yirmi dokuz olmasına rağmen bu hiç belli bile değildi, bana kalırsa daha yirmi bile değildi. Vay canına, demek istedim bütün bu anlatılanlar bittikten sonra. Onu ne kadar da çok yargılıyordum aslında. Bilip bilmeden, onun yaşadıklarını yaşamadan, gördüklerini görmeden, hissettiklerini hissetmeden. Evet, hissettikleri? Peki, Petra ne hissediyordu? Mesela hiç âşık olmuş muydu geçmiş bunca zaman boyunca. Birçok kadın tanıdım, birçoğunu da sevdim demişti, neler yaşamışlardı -öldürmeden önce tabii- gerçekten merak ediyordum.

“Petra.” dedim ben de kolumu pencere pervazına dayayarak.

Baktı. Tamamen konu dışı olan sorum bu büyümlü masalı devirecekti.

“Hiç âşık oldun mu?”

Yüzünde şaşkınlıkla karışık bir gülümseme belirdi. Elini başına götürerek kafasını kaşıdı.

“Âşık olmak mı?”

“Evet, âşık olmak, hani bahsettiğin şu kadınlar?” dedim büyük bir ciddiyetle.

“Evet, onlara âşık oldum, hem de çok.”

Kaşlarım istemsizce çatıldı. Kıskançlık değildi ama kendimi kötü hissetmişim, kız egosu işte. Defalarca âşık olduysa, bana duyduğu ne kadar tutkulu olabilirdi ki? Onlardan vazgeçtiyse benden de geçebilirdi. Bu beni az da olsa umutlandırdı. Geri dönüş için günleri saymaya bile başlayabilirdim.

“Peki, ne kadar sürdü bu büyük aşkların?”

Parmağımı elimin arasına alarak çevirmeye başlamıştım, durmadan, hızlı bir şekilde. Yüzünde muzip bir ifade belirdi. Kafamda dönen tilkileri anlayacaktı. Su içme bahanesiyle cevabını beklemeden geriye çekilip hızlı adımlarla musluğa yürüdüm. Bir bardak su doldurup bir solukta içtim. Arkamı döndüğümde Petra'yla burun burunaydım. Bu sessiz hızı beni sürekli korkutuyordu.

“Çok değil. Bu mu öğrenmek istediğin? Kaç kadın, kaç aşk ve onların akıbeti?”

“Evet.” dedim panikle, bir suçlu gibi ellerimi arkamda birleştirerek.

“Üç, üç kadın sevdim.”

Başını yana eğdi ve gülümsedi.

“Üçünü de öyle çok sevdim ki, bir baktım öldürüvermişim.”

Sinirle ittim onu geriye ama o kıpırdamadı bile, mutfak tezgâhına çarpan ben oldum.

“İyi misin?” diye sordu birden yaklaşarak, endişesini gözlerinden okuyordum. Bana zarar gelmesini istemiyor bütün varlığıyla koruyordu. Ne kadar hastalıklı bir düşünce olsa da beyninden geçenler buydu sanırım. Üstelik ölmemi de istemiyordu. Hayır, henüz değil.

“Petra'nın büyük aşkının nihai sonu bu mu? Benim için de kurtuluş var mı?”

Endişesini yüzünden atıp eğildi öfkeyle.

“Ben gördüğüm o ruhlara aşığım Fegel, tek tutkum, tek arzum, tek hazzım, var oluş amacım bedenden çıkıp giden ruhlar. Kadınlar gelip geçti, onları hatırlamıyorum bile, en ufak bir pişmanlığım yok. Peki sen, sende neden durdum, bu isteğe engel oldum, bu tutkuyu yok sayıp hem de. Bu gerçeği artık fark et, dokuz yılda tattığım ıstırabı geçen sekiz yüz elli yılın bir gününde bile hissetmedim. Seni gördükten sonra, üstelik bir de tanıdıktan sonra zaman durdu. Acı yerinde kaldı, öldürmeyi istemek ama öldürememek, zarar dahi verememek, sonrasında yaşaman için çaba sarf etmek benim gibi biri için ne demek biliyor musun ama yok bunu asla bilemezsin. Sen sadece Marlo denen o aptalı düşünürsün, onu seversin, onu istersin. Peki, o senin için ne kadarını göze alırdı, ne kadarına razı olurdu, senin için ne yapardı Fegel söyle?”

Yutkundum.

“Söyleyeyim, Marlo senin için hiçbir şey yapmazdı, içinde böyle güçlü bir öldürme isteğiyle seni yanında bir kalp gibi taşıyamazdı. Yokluğunda ölüme neden olacak bir kalp gibi. Sen beni yaşatan o kalpsin Fegel. Ama sen bir ölüyü ciddiye almazsın, bir katili, bir canavarı, var olmaması gerekirken dünyada barınan bu yarattığı.”

Petra üzerime geldikçe geliyordu, iyice köşeye sıkışmıştım. Benden onu unutmamı istiyor olamazdı? Denemesi bile aklımdan geçmezken şimdi benden imkânsız isteyemezdi.

Geriye çekilip elini tezgâhın üzerindeki bardağa vurdu. Bardak toz olup havada dağılırken Petra'nın eline hiçbir şey olmamıştı. Normal şartlarda elinde

derin kesiklerin oluşması gerekirdi ama eli sapasağlam duruyordu, bir kez daha gözlerime inanamadım. İşte kaçık bir inanışa sahip babayla ölümsüzlük meraklısı bir simyacının büyük eseri. Onlar imkânsızı başarmıştı.

Öfkeyle yanan yeşil gözlerini delici bir bıçak gibi doğrulttu gözlerime.

“Buradan asla gidemeyeceksin Fegel, ister ağla, ister bağır, ister delir ama gitmene asla izin vermem. Bunu bencillik olarak gör, bunu eziyet olarak gör, nasıl görmek istersen öyle gör bir şey değişmeyecek. Şimdi git ne yapmak istersen yap, cezayı yok sayıyorum.”

Hareketsizdim.

“Hemen!”

Kükremesiyle birlikte koşarak oradan ayrıldım. Merdivenleri çıkarken kalbimin duracağını sandım. Hemen kapımı kilitledim ve yatağıma girdim. Gözlerimi sıkıca kapatıp dua ettim, buradan kurtulmak için değil, Petra'nın benden vazgeçmesi için. Çünkü tek yol buydu.

Bir hafta. Dolu dolu geçen bir hafta. Rüya devam ediyordu ve Petra her bir gün içimde açtığı yaraları birer birer sarmaya çalışıyordu. Eksildikçe çoğaltıyor, bir parçam oluyordu. Ailem gibi, annemin, babamın, hatta ablalarımın yerini bile tutmuştu. Bunu söylemesi ne kadar güç olsa da Marlo'nun bile. Ona karşı hissettiklerim hayranlıktan öte gitmiyordu, her şeyi bilmesi, her şeyden emin olması, her şeye gücünün yetmesi. Sanki ilahi bir kudret tarafından kuşatılmışım. Petra'da kötülükten fazlası vardı. Geçmişin kızgınlığını, öfkesini gün geçtikçe yitiriyordum. Bana dokunmama yeminine kaldığı yerden devam ederken birçok

gerçekle daha yüz yüze kalmıştım. Zayıflıyordum, evet, gün geçtikçe gözle görülür bir şekilde zayıflıyordum. Bunun sebebi de Petra'nın ilacını vücudumdan atmamdı, ben aslında ezik külkedisi ve evin acaba bizden değil mi diye ötekileştirilen kızı değildim. Gürbüz ve sağlıklı olmamı sağlayan şey ilaçtı. Benim balıketli olmamın tek nedeni. Bunu öğrenince başta her ne kadar kızsam da değiştiremeyeceğimi de biliyordum. Petra beni ölümsüz kılmamıştı, sadece olası bir kalp krizi ya da beyin kanamasıyla, günümüzün vazgeçilmez hastalığı kanserle, ölümcül bir yara almamda bu ilaç beni hayatta tutacaktı. Hayır, gölge olmak öyle sıradan bir iş değildi. Gölgeye dönüşmek ayrı bir sanattı Petra'nın deyimiyle. Simyacılardan ünlü reçetesiyle karışımları harmanlayıp uygun koşullarda; yaşamdan vazgeçmeyi ve cehennemine içine girip dönüşüm sürecini tamamlamayı göze alacak birine nakletmek gerekiyordu. Babası bunu başarmıştı ve kendisi de bunu diğerlerine asla bilemeyeceğim bir sebeple yapmıştı. Sebebini kendisi de bilmiyordu, belki de sonsuza kadar yalnız kalmaktan korkuyordu, belki de bir tedavi yolu arıyordu. Kim bilir, bu durumda sessiz kalmayı yeğliyordu.

Yakın zamanda bende ablalarım gibi bir fiziğe sahip olacaktım, doğrusu kendimi çok merak ediyordum. O hâlimi gözümde canlandırdığımda sarsılarak, katıla katıla gülmek istiyordum.

Petra her hâlimden memnun olacaktı, ister yüz kiloluk, isterse elli kiloluk bir Fegel onun için değişmezdi. O benim varlığımdan her şekilde memnundu.

Bugün veda vaktiydi, evde erzak stoku tükendiği için gitmesi gerekiyordu. Bir günlük ayrılık. Kamkatları sırayla ağzıma atarken stresimi azaltmasını

umuyordum. Evin içinde dolanıp dururken “Dur artık!” diye azarladı. “Şimdiden bir kilo verdin.”

Gülümsememe engel olamayarak oturdum koltuğa, elinde bir kitap vardı. Adını göremiyordum. Eğildim. “Ne okuyorsun?”

Cevap vermedi.

Charl... Biraz daha eğilince kitabı kaldırıp gözüme soktu.

Charles Bukowski.

“Ciddi olamazsın!” dedim şaşırarak. Neden gibisinden bir bakış attı.

“Sen içki içmiyorsun, üstelik o kadınları severdi, sen sevmiyorsun, küfür bile etmiyorsun. Yani bu tarz bir kitabı okumak senin için çok fazla olmalı, Bukowski bir yazardan çok isyankâr bir yaşam biçiminin yegâne örneğidir.”

Bu tepkim onu rahatsız etmiş gibiydi. Eğilip sayfaya dikkatle baktı, sonra da bana.

“Âşık insanlar genelde alıngan ve tehlikeli olurlar. Perspektiflerini ve mizah duygularını yitirirler. Sinirli, kafadan çatlak olurlar. Hatta katil bile olabilirler.”

Büyük bir ciddiyetle bunları söylerken kendini tarif etmenin sonsuz mutluluğunu yaşıyordu.

“Sana da tanıdık geliyor mu Feg?”

“Evet, oldukça tanıdık geldi.”

“Bu da az önceki tezini çürütmüş oluyor.”

Yenilmiş gibi onayladım başımla. Ama şimdilik! Ben bir kitap kurduydim, yaşıma ve Lelis'in tüm itirazlarına rağmen -çünkü benim gibi hasta ve zayıf bir bünyeye fazla geleceğini düşünüyordu- elbette Bukowski okumuştum. Ve daha birçok yazar, tarzım olsun olmasın, beni yansıtсын yansıtmasın.

Eğildim oturduğum yerden, gözlerim zafer çiğlikları atıyordu.

“İhtiyaç duyduğun şeyi seversin, sana iyi duygu veren şeyi, işine geleni. Dünyada tanıyabilsen seveceğin on kişi varken birine âşık olduğunu nasıl söylersin? Ama asla tanımayacaksın o insanları. İmza Bukowski.”

Ardından bir göz kırpma eşliğinde sııttım. Onu vurmuştum, kalkıp yerimde tepinmek istedim ama bu anın keyfini kaçıramazdım. İşaret parmağını bana doğrulttu. Gamzeleri belirginleşerek güldü. Bir yandan da başını sallıyordu. “Doğrusu beni şaşırttın, bunu beklemiyordum.”

Ellerimi iki yana açıp “İşte bu benim.” dedim.

Ayağa kalkıp karşımda sırtarak dikildi “ve yine Bukowski der ki: “Kızlar uzaktan iyi görünüyor, güneş, elbiselerinde ve saçlarında parlıyordu. Ama yakınlaşıp ağızlarından akan beyinlerini dinleyince silahlanıp yeraltına gizlenmek istiyordum.”

Sonra yürümeye devam etti, beni nakavt etmişti, tek bir cümleyle hem de bütün ezberlerimi ezerek. Aslında bu cümle çok şey anlatıyordu. Petra'nın hayatını, öldürme isteği olmasa bile onlardan neden uzak kaldığını ve kalmak istediğini. Lelis ve Defi'den bahsederken aslında söylemek istediği tam da buydu. Aptal beyinleri. İstekleri, arzuları, yaşantıları, dırdırları ve daha sayılamayacak kadar çok azap verici yönleri. Ben de bir kız olmama rağmen bu isteklerden soyutlanmış olmam -dırdır hariç- beni memnun ediyordu. Sanırım Petra bana bu yüzden tahammül ediyordu. Sebebini tam olarak hiçbir zaman bilemeyecektim.

Mutfak tezgâhında beklerken yanına gelmem için işaret etti.

Ekmek kutusunu göstererek; “Burada sana iki gün yetecek ekmek var ki ben bir gün sonra burada

olacağım, eğer yetmezse...” duraksadı. İkimiz de gülmek için zor tuttuk kendimizi. “Ekmek yapma makinesi orada.” diye devam etti. “Dolapta yemek var, tek yapman gereken mikro dalgada ısıtmak. Ben elimden geldiğince hızlı dönmeye çalışacağım.”

Birdenbire endişelendim, gideceğini biliyordum ama bir anda bunu yapması beni şaşırtmıştı. Henüz bir dakika önce Bukowski atışması yapıyorduk. Sanırım onun da veda yöntemi buydu. Üstelik gittiğinde ne yapacağını bilmek oldukça korkunçtu. Birkaç can alacaktı, ruhunu doyuracaktı ölememekten mustarip aç kalan acılı ruhunu. Ne yazık ki buna engel olamazdım.

“Kapının yanında duran şarteli görüyor musun?”

Parmağıyla kapıyı işaret etti.

“Ben çıktıktan sonra onu indir, böylece ev her köşesine varana kadar kilitlenmiş olacak, yani tamamen emniyet içindesin. Camlar kırılmaz, kurşun bile geçirmez. Evin ahşap olmasına aldırma tahtaların içi güçlü bir çelikte kaplı, yani benden bir beş tane daha olsa eve zarar veremez.”

Bu kadar kontrol tam da Petra'ya göre idi. Hiç şaşırmadım. Ama aklıma takılan o varken bu kadar abartılı kontrol de neyin nesiydi?

“Bu sisteme neden ihtiyaç duydun ki?”

Bakışlarını ciddiyetle dikti.

“Yeri geldiğinde kendimden bile korumak için.”

Suskunluğum veremediğim cevabımdandı.

“Artık gitmem gerek.” diyerek kapıya doğru yöneldi. Onu takip ettim, sessizdim.

Hızla çıktı dışarı “Şimdi kapat.” dedi. “Ve sakın açma.”

Dediğini yaptım, kapıyı kapatıp şarteli indirdim, evin her yerinde eş zamanlı bir ses duyuldu, kilit sesi.

Şimdi kendimi bu eve hapsedmişim. Kapıya başımı dayayıp dışarıyı dinledim.

“Görüşürüz Fegel, kendine dikkat et.”

“Sen de.” dedim ironik bir şekilde. “Sen de dikkat et.”

Gitmişti, artık Petra yoktu, evde bir başıma kalmıştım. Yapacak ne de az şey vardı. Film izlemek ya da müzik dinlemek. Kitap okumak, belki biraz Bukowski çalışmak. Yemek yemek. Tanrım, terasa bile çıkamazdım. Birden aklıma şahane bir fikir geldi; Petra'nın odası. Ne de çok merak ediyordum şimdi odasını karıştırmayı, ona ait gizli kalmış her ayrıntıyı bilmeyi. Kalp çarpıntılarımın kapının kolunu indirdim ama kilitliydi. Petra bunu biliyordu, odasına gireceğimi. Bilerek kilitlemişti kapısını. İçeride öğrenmemem gereken ne vardı, şimdi daha çok merak etmişim. Ben de Feg'sem bunu öğrenmeliydim. Hemen mutfığa koştum ve sivri bir şeyler aradım, ilk olarak bıçakla denedim olmadı, sonra diğer mutfak gereçleriyle, ardından evdeki diğer kapıların anahtarlarıyla. Saatler geçiyordu ama ben uğraşmaktan bir an için bile olsun vazgeçmiyordum. Daha çok hırslanıp daha çok merak ediyordum. Her yolu denedim, sonunda babamdan hatırladığım kadarıyla aklıma bir fikir daha geldi ama önce tamir aletlerini bulmalıyım, peki neredeydi? Evin oturumunu ve nerede ne var hemen bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçirdim. Bodrum? Işıkları yakıp merdivenin altına doğru yürüdüm. Kapının açık olmasını umarak kolu indirdim ama o da kilitliydi. Hemen üstüne bastığım paspası kaldırdım, sonra da kapının üstünü parmak uçlarımda yükselip taradım, yoktu. Son anda geldi aklıma, mutfığa koştum, annem fazlalık anahtarları hep mutfak çekmecesinin en alt katında saklardı. Heyecanla çektim çekmeceyi, içinde

ne var ne yoksa döktüm, sonuç yine hüsrân. Çekmecenin boşluğuna göz attım, karanlıktı, elimi korkuyla uzattım. Gülümsemem bütün yüzüme yayılırken elime değen metal kutuyu kendime doğru çektim. Kapağı kaldırırken neredeyse ölecektim. Çünkü içinde bir sürü anahtar vardı. İçlerinden birinin Petra'nınki olmasını umarak kapıya doğru koştum. Hepsini tek tek denedim, olmuyordu, açmıyordu. Kalan son anahtara baktım hüznle, hiç umudum yoktu ama tahmin ettiğim gibi olmadı, kapı açıldı. Nefesimi tutarak ittim. Sanki masallarda anlatılan büyümlü bir dünyaya girmiş gibiydim. Petra'nın odası; ilk gün bana göstermek istediğı ve benim hayır dediğim gizli yaşamı. İçeri geçip bir süre zıpladım, çocuklar gibi şendim. Yatağının üzerine çıktım, tepindim. Dolabını açıp kıyafetlerine baktım, hepsi ütölü ve son derece düzenliydi. Bütün çekmecelerini açtım. İç çamaşırlarının olduğu kısma gözlerime gerdiğim elimin parmaklarını aralayarak baktım. Sonra kendimden utanarak bundan vazgeçtim.

Çok sade bir odası vardı. Benimkinden daha küçük bir gardırop, onun yanında ayakkabılarının olduğu kapaklı raf, büyük bir komodin, şatafatsız düz bir boydan ayna. Büyük bir yatak. Koyu lacivert örtüler. Petra laciverdi seviyordu. Hepsi bundan ibaretti, banyo kapısından içeri bakarken pek de farklı bir şey yoktu aslında, tek eksik klozetti. Bir gerçeğı daha fark ederek kapıyı kapattım.

Ee, benim aradığım gizli bir şeydi. Mektuplar, resimler ya da geçmişten kalan bir anı. Bir kadın eşyası yoktu, odası son derece düzenliydi. Bütün bakılabilecek yerlere bakmıştım. Kendi etrafımda döndüm. Yorulmuştum. Kendimi yatağına atarak ayaklarımı uzattım. İşte o an dehşetle kaldırdım başımı. Tam

üzerimde, tavanda kocaman bir fotoğraf vardı. Çerçevenlenmiş ve tavana monte edilmişti. Bu benim fotoğrafımdı, habersiz çekilmişti, oldukça yakın plandan hem de. Bu kaldırım da fazlasıyla tanıdıktı, saçlarım geriye doğru savruluyordu, sanırım ilkbahardı. Çiçekler açmıştı. Üzerimdeyse kırmızı bir bluz vardı. Bana annemin aldığı bluz. Birden gözlerim dolarak baktım kendime. Petra'nın şiirsel anlatımıyla oldukça benzerlik gösteriyordu bu fotoğrafta gözlerim. İri ve belirgindi. Biraz mavi, biraz yeşil, biraz kahverengi. Açık kumral saçlar ve buğday rengi bir ten. Ablalarımın sarışınlığından pay almamıştım. Onların saçları sarıydı, tıpkı anneminki gibi. Petra burada yatıp benim fotoğrafıma mı bakıyordu? Ayaktayken bana, yataarken fotoğrafıma, bakmaktan bir an olsun vazgeçmeden. Bu gerçekten söyleneceklerin ötesindeydi. Hiç belli etmiyordu, konuşmuyordu, anlatmıyordu. Tamamen kendi içinde yaşıyordu. Kusursuz bir ketumlukla. Neden şaşıırıyordum ki o atalarından talimliydi.

Yorgunluğumu üzerimden atarken hafifçe doğruldum yataktan ve delilleri yok etmek adına örtüyü bütün beceriksizliğimle düzelttim. Petra gibi bir matematik dehası eminim bunu da anlayacaktı. Üstelik kilidi zedelemiştim, fark etmemesi imkânsızdı. Bir an kükrerken ki ifadesi gözlerimin önüne geldi. İçim kıyılmıştı. Her durumda fırçayı yiyecektim ama olsun, bu heyecanı tatmak paha biçilmezdi. Son bir hamleyle yatağın altına eğildim ve süper zekâm bir şeyi daha başarmıştı; Petra'nın gizlediklerini bulmayı. Karton kutuyu kendime doğru çekip yere uzandım. Kapağı kaldırıp içindekilere baktım. Küçük ve eski bir defter vardı, o kadar eski ve sararmıştı ki sanki dokunsam kül olup dökülecekti. Ayaklarım havada sallanırken kutunun içinde ne varsa yere serdim tek tek. Deftere

dikkatle dokundum, ona bir şey olsa eminim Petra beni mahvederdi. Önemli olduğu her halinden belliydi. Defteri sona bırakarak fotoğraf olduğunu düşündüğüm kalın ve yıpranmış kâğıtlara dokundum. 1839 tarihli bu fotoğrafta iki genç vardı. Bir kız ve bir erkek. Giovanni ve Francesca belli ki. Net değildi görüntüler, yüzlerini seçmekte zorlanıyordum, çok yıpranmış, yer yer kabarmıştı. Sonra diğerlerine baktım, bu resimde 1840 tarihliydi, yine siyah beyaz ve kalabalık bir insan topluluğu mevcuttu. Arkasını çevirdim, isim yazmıyordu. Kim olduklarını tahmin dahi edemiyordum. Diğerleri de onlar gibiydi; eski, yıpranmış, benim için hiçbir anlam ifade etmeyen bu fotoğraftakiler acaba kimlerdi? Petra için değeri neydi? Fotoğrafları tekrar kutuya yerleştirdim. Sonra defteri aldım elime çünkü başka bir şey yoktu. Ne olduğunu bilmediğim şeyi bunda bulacağımı umdum. İlk sayfalar yerinden çıkmıştı ama okunabilirdi. Tarihin üzeri karalanmıştı.

"Öldü." diye başlıyordu cümle.

"Ellerimin arasında can vererek öldü. Gözleri irileşip yerinden çıkacak kadar büyülmüştü. Boynundan fışkıran kandan iğrenmiştim ama o ışığa büyülenmiş gibi bakıyordum. Onu öldürmek istediğim hâlde elini uzatıp benden yardım istiyordu. İnsanlar... Ne kadar da zavallıydı, işte onlar buydu; kendilerine zarar verene bile el uzatan, yardım isteyen aciz varlıklar. Oysa ben artık insanlığın zayıf halkasından çıkmıştım. Bir canavardım şimdi. Kendimle gurur duymuyordum ama yaptıklarımın dolayısı da suçlanmıyordum. Bu benim isteğimdi, karşı konulmaz bir istek. Tanrı'nın ölümsüzlük uğruna üzerimize saldırdığı lanet bir hediye."

Tüylerim diken diken oldu birden. Doğrulup ayağa kalktım, oda bıraktığım hâldeydi ama şu an hiçbiri

umurumda değildi. Tek isteğim bu itirafları okumaktı, her ne kadar korkup iğrensem de. Petra'nın ilk günleriydi bunlar, ilk hisleri, ilk deneyimleri. Bir sonraki sayfaya geçtiğimde yazılar iyice bulanıklaşmış, mürekkep yer yer dağılmış, tarih silinmişti.

"Bu iki gün içinde öldürdüğüm on insan için toplu bir mezar hazırladım. İtiraf etmem gerekirse oldukça eğlenceliydi. Gözleri açık, dilleri dışarı çıkmış, kan kaybından bulut kadar beyaz deriler. Hepsi de acınası hâldeler. Kürekle üzerlerine toprak atarken gülmeme engel olamıyordum. Kahkaha isteğimi işimi bitirene kadar bastırdım. Saniyeler içinde on metrelik bir çukuru kapatmıştım. Neyse ki çok dışarıda kalmamışlardı. Gerçekten iğrenç kokuyorlardı."

*1*1**

"Bu gece sokakta dolaşan iki kızla tanıştım, karanlıkta gözlerimin uçuk yeşil rengini görmediler. Onları evime davet ettim. Seve seve kabul ettiler. Odamdaki birkaç mumu yaktım ama yeterince aydınlık değildi. Üşüdüklerini söylediler, ben de onlar için şömineyi yaktım. İçki istediler, içmediğimi söyledim. Tadı gerçekten iğrençti. Tütün sardılar. Şömine ateşinde yakıp içmeye başladılar. Güzeller miydi, emin değildim. Güzellik kavramı dönüşümümünden sonra değişmişti, artık eskisi kadar bunu algılayamıyordum ama kalplerdeki istekleri eskisinden fazla hissediyordum. Zaman ilerliyordu ve bu oyunu daha fazla devam ettiremiyordum. Artık işe başlamalıyım. Kızlardan birine yaklaşıncı elini açarak bana doğru uzattı. "Parayı peşin alırım." Cebimden yüklü miktarda buruşmuş bu anlamsız kâğıt yığınlarından çıkardım. Yere gelişigüzel bıraktım. Kendini yere atıp hırsla toplamaya başladı paraları. Ardından diğeri onu

çekiştirdi, ne kadar da aptallardı. Dakikalarca para için tartıştılar, gülerek onları izledim. Gerçekten zavallılardı. Biten tütünü ocağın içine fırlatıp bana doğru yürüdü, bir yandan da üzerindikileri çıkarıyordu. Diğeri hâlâ oturuyordu. "Sırasıyla." dedi, pişkince. "Sırasıyla." Tuttuğum kahkahayı bıraktım ve bana doğru yaklaşan çırılçıplak kıızı boynundan tutarak duvara fırlattım. Saniyeler içinde ölmüştü. Ziyan oldu. Diğeri çığlık atamadan bıçağı şah damarından geçirdim. Kanı diğerkızın üzerine fışkırırken yere çöktüm ve öne geriye sallanarak onun ölüşünü izledim. Güçlü bir ışık huzmesi bedenini yavaşça terk etti. Huzur doluydu bu gidiş, benimkinin tam aksine.

ışık söndü ve öfkem yeniden arttı. Dışarı çıkıp birkaç tane daha bulmalıydım. Sonra birkaç tane daha. Öfkem bedenimi terk edene kadar duramazdım."

Petra gerçekten insan hayatına önem vermiyordu, doğru söylüyordu. Yazdıkları, yaşadıkları, yaptıkları korkunç şeylerdi. O şeytandan bile daha acımasızdı. Birden kiminle birlikte aynı evde yaşadığımaya şaşarak okumaya kaldığım yerden devam ettim. Okudukça daha çok dehşete düşüyordum.

"Geçtiğim kasabada veba salgını vardı. Ağlayıp dövünerek, feryat eden bir sürü insan. Hepsi de çığlık çığlığa can veriyordu. Ölüm gerçekten işini benden iyi yapıyordu. Peki, ölüm kimdi, gelip benimle neden tanışmıyordu? Onunla tokalaşır aynı işi yaptığımızı söyledim. Belki iki sıkı rakip olurduk. Yarışırdık. Kim daha çok insan öldürecek? Hadi, derdim. İyi olan kazansın.

Ölümü aramaya gerek yoktu, o her yerdeydi. Görüp göremeyeceğim her yerde. Ruhlar gökyüzüne yükseliyordu. Tanrı'nın yanına. O sevdiği bütün insanları yanına alıyordu. Beni hiçbir zaman

almayacaktı. Tanrı benden nefret ediyordu. Yasak meyveyi yiyen Adem'le Havva'yı bile affeden, onları yanına alan Tanrı peki beni neden affetmiyordu? Bu benim suçum değildi. Benim hatam değildi. Hepsi babamın ve diğerlerinin hatasıydı. Olduğum şeye beni onlar çevirmişti. Ruhumu bu aciz bedene hapseden onlardı. Tanrı artık benimle değildi, yoktu. Öldürmek görevini başkasına vermişti ama ben de onun yemeğine ortak olmuşum, o hâlde benimle neden konuşmuyordu? Neden kimse bana bir açıklama yapmıyordu, benim akıbetim ne olacaktı? Daha ne kadar yaşayıp, ne kadar insan öldürecektim? Bilmiyordum ama sorun değildi, istediğim kadar yaşayıp istediğim kadar insan öldüreceğimi bilsem de zararı yoktu, bunu severek yapıyordum. İnsanlar ölüyordu ve bundan mutluluk duyuyordum. Tanrı beni terk etmişti. Bu lanet dünyada lanetimle birlikte hem de. Ölümün yol arkadaşıydım ben, kim bilir belki bir gün benimle tanışmayı kendisi isterdi.

Sırf tebrik etmek için."

1*44

"Güzel bir bahar sabahı düştüm yollara. Aklım bana oyunlar oynuyordu. Çılgınca planlar yapıyordum bugünlerde. Dünyanın altını üstüne getirmek gibi. Kiyameti koparmak gibi mesela. Peki bu nasıl olacaktı? Aslında bunu yapabilirdim. O kadar güçlü, o kadar kudretliydim ki, dünyada ne kadar insan varsa deliğinden çıkarıp, bulup, öldürecek güce sahiptim. Dünyada tek canlı kalmayana dek buna devam edebilirdim. Sonunda bir ben kalana kadar. O zaman Tanrı beni muhatap alır mıydı? Onun insanlarını yok ettiğimde ne olurdu? Ölüm beni de alır mıydı yanına? Hayır, arkadaş ya da rakip olarak değil. Tamamen gerçek anlamıyla. Ben de ölebilir miydim, ruhum özgür

kalır mıydı, o insanlar gibi gökyüzüne doğru uçabilir miydim? Biliyordum, olmazdı, bu imkânsızdı. Tanrı beni cezalandırmıştı. Dünyada yaşayan tek ölü ben kalsam bile beni yanına almazdı.

Tanrı beni lanetlemişti. Ben de onun insanlarını lanetleyecektim kendi lanetimle.

Bir aile kuracaktım önce. Seçkinlerden bir aile."

*1*45*

Planım tıklar tıklar işledi. Artık benim de bir ailem vardı, ama onlara hükmetmek istediğim kadar kolay olmadı. Kapattığım bu terk edilmiş sarayda kendi kendilerini yediler. Onlarla uğraşmak beni yordu. Alışmaları gerekiyordu, zamanla, tek isteğim benimle yaşayıp mutlu olmalarıydı.

Jazar kentinden geçerken stoa okuluyla karşılaştım, burada on kadar öğrencisi vardı. Beş de öğretmen. Hepsini aldım yanıma. Tabii başta istemediler ama başka seçenekleri yoktu.

Bir sonraki durağım Kartal Tepesi olmuştu. Burada Kinikler yaşıyordu. Yıkık dökük bir barakanın içinden yirmi kişi çıkardım. Onlara kaçık demek istemiyordum, Diyojen'in izinden gitmek istemelerinin hiçbir sakıncası yoktu benim için.

Kadınlar, erkekler hatta üyelerin küçük çocukları bile vardı ve ben hiçbirini tanıımıyordum. Yeni bir başlangıç için yeni isimler vermek istedim onlara. Seçim hakkı tanıdım ve kendi isimlerini kendileri seçtiler. Hepsi de bilge ve filozofların isimleriydi. Kulağa hoş geliyordu. Bir Platon, bir Aristo doğmuştu evimizde. İnançlarını sorun etmedim ve hepsi için araştırmalarını sürdürecektik bir yer ayarladım. Sorularımın cevaplarını onlar bulabilirdi. Bilgi kırıntısından bile mutlu olan insanlardı onlar ve böyle bir imkân sunulmasına kim itiraz ederdi? Hiçbiri.

Düşünceleri dönüşmelerinin ardından daha tutkulu hâle geldi. Belki yaşamın amacını bu gölgeler bulabilir, hayatın şifresini çözebilirdi. Önlerinde sonsuz bir zaman dilimi vardı. Belki bir gün ben de kendi gerçekliğimi onların sayesinde öğrenebilirdim. Varoluş amacımı. Nereden geldiğimi, nereye gideceğimi?

Asaletin ve bilgeliğin timsali yüce kadın İskenderiyeli Hypatia. Sapkın insanlar tarafından din uğruna hunharca öldürülmüş, eti kemiklerinden midyeyle ayrılmıştı. Büyük bir vahşetin asla unutulmayacak örneğiydi. İşte o kadının ismini içlerinde en akıllı olan aldı. Biri Diyojen oldu, biri Sokrates, biri Abelardus, biri Epiktetos. Hazcı Aristippos. Stoacı Epikuros... Belki onlar bana asıl doğruyu gösterirdi.

Ve böylece her biri bir isim aldı, geri kalan sonsuz hayatları o kişilerin isimlerini yaşatacaktı."

Petra gerçekten bir deliydi. Yapmaya çalıştıkları kendi deliliğinin bir ürününden öteye gidemezdi. Sırf bir aile kurmak, filozofların isimlerini yaşatmak için yeni insanları kurban ediyordu, onları bir canavara çeviriyordu. Petra, paranoyasının son aşamasını yaşamış, çığırından çıkmıştı. Evet, bu resimdekiler onlardı. Petra'nın ölümsüz ordusu. Böylece yalnızlığını giderecek, ruhunun acısını dindirecekti. O da babası gibi bir deliydi. Sayfaları çevirdikçe okuduğum her satır içime bir alev sıçratıyordu. Bunları bilmem iyi mi olmuştu yoksa kötü mü? Petra'yı tanımayı isteyen ben değil miydim, her ayrıntısını bilmek, noktasına varana kadar hatmetmek. Şimdi yapıyordum bunu, onun asla itiraf etmeyeceği gerçekleri kendi gözlerimde canlandırarak okuyordum.

Defteri bir kenara bırakarak güçlü bir nefes aldım. Zira bütün bunlar beni havaya uçuracak kadar tehlikeli

bir geçmişi barındırıyordu. Mutfağa geçip ısıtıcıya su koydum ve büyük bir fincana çay hazırladım. İştahım kalmamıştı. Koltuğa geçip uzandım ve çayımı yudumlamaya başladım.

1*96

Hiçbir şey beni mutlu etmiyordu; ne aile, ne felsefe ne de RUH.

Artık mutsuzdum. Sürekli geziyordum. Dünyada görülebilecek her yeri hemen hemen neredeyse gördüm, fakat bunlar beni tatmin etmiyordu. Sürekli ldryordum, zevk için, sırf zevk için. Kimi zaman ruhlara bile bakmıyordum. Ben lemiyordum ama onlar ölüyordu. Bu da beni daha çok çıldırtıyordu. Onları kıskanıyordum. Ben neden onlar gibi olamıyordum. Aciz, savunmasız, lml. Öyle olsaydım Tanrı beni sever miydi? Peki o, ben böyle dibe doğru sürüklenirken ne yapıyordu? Bundan haz mı alıyordu? Mutlu mu oluyordu? Tanrı neden sesimi duymıyordu?

Ondan nefret ediyordum artık. Her şeyden, herkesten nefret ediyordum. ldrecektim, daha çok, daha çok, daha da çok.

13**

Bu aralar Dante'nin Komedyasını yanımdan ayırmıyorum. Ayrıca bir İtalyan olması beni cezbediyor, bir insan olduğu hâlde onu seviyorum. Sürekli okuyorum. Sürekli ve sürekli. Bu kitapta kendimi buluyorum. Cehennemden ıkıyorum bu yolculuğa, ardından Araf, ama ben oraya henüz ulaşmadım.

Sonra Dante sevdiği kadın Beatrice'e kavuşup cennete giriyor. Orada sonsuzlukta ve huzurda buluşuyor. Dante mutlu oluyor. O kadın, Beatrice. Dante'yi şanslı buluyorum, o tutkuyla sevebileceği bir kadın bulmuş, oysa ben bir zavallıyım. Sevdiğim

kadınları öldürüyorum. Üstelik pişmanlık bile duymadan. Peki ben o cehennemden ne zaman çıkacağım? O kapıda yazılanlar gibi:

Lasciate ogni speranza, voi ch'entrate.

İÇERİ GİRENLER DIŞARIDA BIRAKIN HER UMUDU.

Benim bir umudum bile yok. Yaşıyorken ölüyorum. Tıpkı Augistunus'un dediği gibi: Yaşamıyorum ama hayattayım, öyle güçlü ki isteğim, ölmekten ölüyorum.¹²

Tanrım, bu çok kötüydü. Petra nasıl bir ıstırap çekiyordu böyle? Bu son okuduğum beni gerçekten derinden sarsmıştı: Yaşamıyorum ama hayattayım, öyle güçlü ki isteğim, ölmekten ölüyorum.

Nefesim kesilmişti. Acısını bir an için içimde hisseder gibi oldum. Sanki yaşadım, içerideydim. Tıpkı Dante'nin cehenneminde dediği gibi: İçeri girenler, dışarıda bırakın her umudu.

Şimdi içerideydim, orada, Petra'nın cehenneminde.

13**

"Buradan gidilir acılar kentine,

Buradan gidilir bitmek bilmeyen acıya.

Buradan gidilir yitmiş insanlar arasına.

Benden önce her şey sonsuzdu.

Sonsuza dek süreceğim ben de.

İçeri girenler dışarıda bırakın her umudu."

Dante ve kitabı benim vazgeçilmez bir yoldaşım olmuştu. Gezdiğim, geçtiğim her yerde kutsal bir kitap gibi yanımda taşıyordum. Bütün dinleri reddediyordum. Şimdi tek bir şeye inanıyordum: Cehenneme. Dante'nin anlattığı cehenneme. Bu sözler içime işliyordu, her sayfada yanıp yanıp tutuşuyordum.

Sonunda yapmam gereken şeyi anlamıştım, gidip onunla konuşacaktım, bana anlatmalıydı. Hayatı ve gerçekleri doğrusuyla yanlışıyla yüzüme haykırmalıydı. Benim kederime yardım edecek tek kişi oydu. Dante Alighieri.

132*

Bugün hayatımın dönüm noktasıydı. İtalya'ya uzun bir aradan sonra geri döndüm. Doğduğum, yaşadığım topraklar şimdi ayağımın altındaydı. Dünyaya geldiğim ve gidemeden öldüğüm topraklar. Şimdi buradaydım.

Dante'yi İtalya'nın Ravenna şehrinde buldum. Bir gece yarısıydı. Balkonunun kapısı açıktı. Yine yazmakla meşguldü. Dik duruşu, asaletiyle beni derinden etkilemişti. Nedense onu öldürme isteği uyanmamıştı içimde.

Karşımda yaşlı sayılabilecek bir adam duruyordu şimdi. Sessizce daldım içeriye. Dolunaylı bir havada ortalık gün gibi ağarmıştı. Dikkatli olmalıydım. Endişem yersizmiş. Dante hiç bağırmadan karşıladı beni, ne olduğumu bilmeden. Kitabını masasına bırakıp imzalamasını istedim. Gülümsedi. Hiç itiraz etmeden kitabı alıp ilk kapağını açtı.

Ona adımı söylediğimde kaz tüyü kalemini mürekkebine batırıp bana dikkatlice baktı.

“Petra...” dedi, “Yoksa Petrarca mı?”

“Orijinali Petrarca ama herkes bana Petra der.”

“Petrarca ismini nereden biliyorsunuz efendim?” diye sordum. Cılız mumu odasını zar zor aydınlatıyordu.

“Noter Petracco di Parenzo'nun ailesinden geliyor olmalı adın, bir de oğlu var Francesco Petrarca. Ona da bir kitap vermiştim, o zaman daha çocuktü. Geleceği parlak olacağı muhakkak. Uzun uzun konuşmuştuk, oradan biliyorum.”

Onların adı benimkinden geliyor demek istedim, ama cevap vermemek en iyisiydi. Koltuğu gösterip oturup oturamayacağımı sordum. "Tabii." dedi nazikçe. Karşısına geçtim ve imzalı kitabımı geri aldım. Konuşmaya başladık, bana neden geldiğimi ya da içeri nasıl girdiğimi hiç sormadı. Bu beni daha çok şaşırtmıştı. İlk defa bir insanın karşısında heyecanlanıyor, merak duyuyordum.

Sohbetimiz derinleşti.

Konuşmayı sevmediğini, soru sorulmadıkça konuşmadığını, yalnızlıktan hoşlandığından dem vurdu. Üstelik bir anısından da bahsetti. Siena'da bulduğu bir kitabı okumak için bir banka oturmuştu ve bütün günü oradan kalkmadan geçirmişti. Hatta daha sonra öğrendiğine göre o orada kitabını okurken sokaktaki şenliği, müzisyenleri ve dans eden kadınları fark bile etmemişti.¹³ Bu duruma o kadar çok gülmüştüm ki, birden bunu ne zamandır yapmadığımı düşündüm. Dönüşükten sonra belki de ilk defa bu kadar iyiydim. İlk defa bir insanı öldürmeden bunun keyfinin dışında bir şeyden zevk alıyordum. Dante bana iyi gelmişti. Sonra ona kitabından bahsettim. Cehenneminden, oradan nasıl çıktığını, bana bir yol göstermesini istedim. Bana bakarken sanki kim olduğumu biliyordu, ama hiç sormuyordu. Ona kendimi anlatmak, yaptıklarımдан bahsetmek istiyordum, bir an bunun gurur duyulacak bir yanı olmadığını anladım ve sustum.

Bu adamın ölmemesi gerekiyordu, yaşaması, benim gibi sonsuza dek yaşaması. Böyle bir zihin, böyle bir zekâ, böyle bir asalet ve şahsiyet yok olamazdı. Ona üstü kapalı bu durumdan bahsettim. Ölümsüzlüğün kudretinden.

Bana şiddetle karşı çıktı, ölümsüzlüğün yanlış olduğundan değil bunu kesinlikle istemediğinden. Çünkü o gerçekten sevdiği kadına, Beatrice'e kavuşmak istiyordu. Ölümsüzlüğü reddetti. Ve kitabından bir bölümle bana bir nasihatte bulundu.

"Hadi kalk! Bedenin ağırlığı altında ezilmedikçe her savaşı kazanan cesaretle yen kapıldığın her telaşı."

Boynumu büktüm. Ben bunu yapamazdım. Benim savaşım kendimle değildi, hayatlaydı, telaşım ölememek adınaydı. Bunu ona söyledim. Ruhumun bedenime hapsedildiğini ve orada tamamen kirlendiğini.

"Buda der ki: Ruhu kirli olan, bunu yüzüne yansıtır. Oysa evlat, ben senin yüzünde kirli hiçbir şey görmüyorum. Ne yaparsan yap, yaptıkların korkunç şeyler olabilir; hatta bilsem dehşete bile düşebilirim ama gerçekten ne yaparsan yap yine kendine dönersin, içine. Oraya sığınırsın, çünkü göremediğin o bir yerlerde temiz kalmış, saf ve kutsal bir şey vardır: Bir inanç kırıntısı. Tanrı bunu insanlara sağlar. O kırıntı büyür, çoğalır ve kirlenmiş ne varsa siler atar. İşte senin yüzünde bu var. Ruhun senden habersiz yapıyor her şeyi. O senin içinde hapsolmemiş, sen onun içinde hapsolmuşsun. Kendini özgür bırak, böylece ruhunun sana eziyet etmediğini anlayacaksın."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ve Buda yine der ki: Bütün yapmış olduğunuz fenalıklar, sütün yavaş yavaş koyulaştığı gibi, bir gün ayaklarına dolaşacak ve kül altında kalan ateş gibi seni yakacaktır."

Sandalyesine yaslanıp bana baktı. Yüzünde merhamet vardı. İlk defa bir insanın karşısında ezilip büzülmüş, kendimi çaresiz hissetmiştim.

"Buda'dan başladıysak onunla sonlandıralım. Ona göre; mutluluğa ulaşmanın yolu, ıstırap ve çileli

yaşama katlanıp bunun son bulmasını beklemektir. Ben de sana son olarak bunları söylüyorum. Bu süreç ne kadar uzun olursa olsun dayanmalısın, yaptıkların ayağına dolansa da kalkıp devam etmesini bilmelisin. Doğru yolu elbet bir gün bulacaksın. Yalnız değilsin.”

Ayağa kalkıp kitabımı kalbimin üzerine bastırdım. Açık penceresine doğru yürüdüm ve yıldızsız geceye baktım. Dante'yi bu son görüşüm olacaktı, bunu hissediyordum. Gitmeden, “bekle” dedi içine doğmuşcasına.

“İranlı şair Şirazi der ki; Ölülere ağlama. Kuşların bile terk ettiği kafeslerinde değiller artık. Sen de yasından kurtul. Bu yaşla kendini göremezsın. Ölüler ölmüştür. Kalanlar sırasını beklemek zorundadır. O sıra hiç gelmeyecek olsa bile.”

Başımı sallayıp onun gözleri önünde yok oldum. Dante bana bir ders vermişti. Hayatım boyunca unutmayacağım, hep içimde taşıyacağım o şeyi öğretmişti. Yalnız değildim, Tanrı beni izliyordu. Yaptıklarına izin veriyordu. Cehennemi önce kendimde yaşıtıyordu. Peki sonra?

Defteri elimden bıraktığımda artık hava kararmıştı, kalkıp ışıkları yaktım. Gözlerim yanıyordu ve kafam karman çorman olmuştu. Neyi düşünüp neye inanacağımı şaşırmıştım. Dante ve Petra. Olanlar gerçekten inanılmazdı. Diyalogları büyüleyiciydi.

Mutfağa doğru yürüyüp yiyecek bir şeyler hazırladım. Her ne kadar okuduğum bunca şeyden sonra yemek düşünmek abes kaçsa da ben insandım ve ayakta kalmak için buna mecburdum.

Ortalığı kırıp dökerek sonunda yemeği ısıttım. Bir an önce yeyip okumaya devam etmek için sabırsızlanıyordum. Petra'nın hayatı bir masal gibiydi.

Kâbus dolu bir masal. Her satırındaki ilahi dokunuşu hissedebiliyordum. Petra gerçekten yalnız değildi.

Koltuğa kurulup kaldığım yerden devam ettim.

132*

Dante'yi son görüşüm olacağını söylemiştim, öyle de oldu. Bir sene sonra öldüğü haberini aldım. Artık sevdiği kadına kavuşmuştu. Dante huzuru bulmuştu.

13**

Yoluma devam ediyordum. Yaşamak eskisi kadar korkunç gelmiyordu. Tek bir şey değişmişti hayatımda, artık insanları öldürürken daha dikkatli oluyordum. Eziyet, işkence etmeden, fazla zarar vermeden. Ölüler komik gelmiyordu artık bana. İşimi görüyordum ve gidiyordum. Eğlenmek istemiyordum. Zaten eğlenemiyordum. Dünya da gittikçe değişiyordu. İnsanlardan olabildiğince uzak duruyordum. Ailem bildiğim zavallıların yanına bile uğramıyordum. Gidiyordum, sadece gidiyordum.

135*

Petrarca'yı buldum nihayetinde ve onunla konuştum. Kendimi tanıtip kim olduğumu anlattım. Sanki beni bekliyor gibiydi. Onda da Dante'nin erdemi vardı. Beni olgunlukla karşıladı. Bari onu kurtarayım, dedim ama o da Dante gibi itiraz etti. Tek istediği vakti gelince ölmek ve sevdiği kadın Laura'ya kavuşmaktı.

Dizeleri canımı yaktı:

'Bir tek gölgesi yeter, buz kesmesi için yüreğimin.

Ve yüzüm bembeyaz olsun korkudan.

Bakması yeter sihirli gözleriyle,

Onları mermere çevirmek için.'

Ne acı bir durum benim için. Ben ki hiçbir insan hayatına değer vermeyen, ruh tutkum adına gözümü bile kırpmadan onları öldürebilecek kadar caniydim. Şimdi onların bu asil istekleri karşısında hayrete

düşüyordum. Bir aşk. Bir kadına âşık olmak nasıl bir şeydi kim bilir? Ne yazık ki ben o duyguyu hiç ama hiç tadamayacaktım.

1361

Petrarca beni buldu ve oğlunu kurtarmamı istedi. Hayır diyemedim, Giovanni akıllı bir çocuk. Ona sahip çıkabilirdim. Diğerleri gibi. Pisagor'un emaneti sessizlikle ilerleyecekti. Kadim varlığımız deşifre olmadığı sürece hiçbir sorun yoktu. İnsanlar zaten ölüyordu, ama bunu bizim yaptığımızı bilmeyerek.

1361

Petrarca beni yeniden buldu ve bu sefer aynı şeyi kızı için istedi. Francesca kâbus gibi bir kız. Giovanni'de yaşadığım kolaylığı onda yaşayamadım çünkü o sağlıklıydı. Giovanni vebalıydı ve son evresine gelmişti, bu yüzden süreci atlatması daha kolay olmuştu. Oysa bu kız beni çileden çıkardı. İki ay bana iki asır gibi geldi. Hâlâ da öyle geliyor. Onlarla yapamam. Hiç kimseyle yapamam. Gitmeliyim. İkisini de diğerlerinin yanına bırakıp gitmeli.

1*7*

Zaman ne de hızlı geçiyordu. İnsanlar dünyayla birlikte evrim geçiriyordu adeta. Bense gitmeye devam ediyordum, gittiğim bir yerde uzun süre duramıyor bir süre sonra yolculuğuma tekrar devam ediyordum. Binli yıllar hızla akıp gidiyordu. Ben hâlâ yerimde sayıyordum. Tek işime gelen dünya nüfusunun kalabalıklaşması ve artık birini öldürsem de bilinmemesiydi. Gelecek bugünden daha kötü olacaktı, bu da kötülerin işine yarayacaktı. Biraz da benim.

Eskisi gibi kimse kimseyi umursamıyor, insanlar birbirine değer vermiyordu. Aksine onlar birbirlerini öldürüyordu. Kardeş kardeşi. Tıpkı Kabil'in Habil'e yaptığı gibi. Evlat; anneyi babayı. Baba; çocuklarını,

eşini. Arkadaş arkadaş. En komik geleni de eşler eşleri. Aşk bitmiş miydi? Belki de Dante'yle, Petrarca'yla, son olarak da Shakespeare'le son bulmuştu.

Ondan geriye kalan şiirin ilk iki satırı bile aslında bana hayatı özetliyordu:

"Vazgeçtim bu dünyadan tek ölüm paklar beni,
Değmez bu yangın yeri, avuç açmaya değmez."

17**

Ben Petra. İnsanlar arasında görünmeden yaşayan bir gölgeyim. 1162 yılında doğdum. Aklım hâlâ başımda, yüzler dışında geçmişi dün gibi hatırlıyorum, oysa asırlar geçiyor. Dünya beni diğerleriyle birlikte hayatta tutmayı başarıyor. Ne hazin. Artık duruldum. Yavaşladım. Her şeyi bitirdim içimde; öfke, nefret, geçmişin intikamı. Ruhum. Hepsinden vazgeçtim.

Yaşıyorum ve yaşamaya devam edeceğimi biliyorum. Beni hayata bağlayan hiçbir şey olmadan yaşamamanın rezilliğine eriştim. Ayakta kalmamı, buruşup yığılmamamı sağlayan ruhlar bile bana pişmanlık vermiyor. Öldürüyorum, öldürmeye devam ediyorum.

Ne ölmeyi ne de yaşamayı istiyorum. Sadece gidiyorum.

2***

Bu yılları göreceğimi tahmin bile edemezdim, demeyi ne de çok isterdim, ama ne yazık ki diyemiyorum. Tabii ki görecektim. Ben Petra'yım; ölü çocuk.

2003

Petra tarihe adını kazıyor. Çünkü o bir çocuk gördü. Bir kız çocuğu. Aslında öldürmekti niyeti.

Masumiyetinin zirvesinde bir ruh taşıyordu. Ne de çok isterdi o ruhu görmeyi, ama durdu ve bekledi.

Duvarda bir resim gördü, bir çift göz. Küçük kızın gözlerinden fışkıran bir yaşam buldu. Kendi yaşamı. Soluğu ve ruhu. Vaat edilen karşılıksız bir huzur. Tanrı'nın eşsiz kudreti ve onun bana ilk hediyesi.

Petra onu öldürmekten hemen vazgeçti. Yapmak istediği o kızın gözlerini yakından görmektir.

Silkelenip kendime geldim, dikkatimi daha çok vermeliydim ama gözlerim gittikçe kapanıyordu.

Onu gördüm. Gözlerine baktım. Bana cennet bahçelerinden bir bahçe gibi geldi. Tıpkı Dante'nin cennetinde Beatrice'i bulduğu gibi ben de kendi cennetimi bulmuştum. Hem de cehennemimin uzak bir köşesinde.

Ona dokunamadım, öylece geçtim yanından, hızla. Beni görmedi, ama ürperdi. Onu korkutacaktım. Bu kaçınılmazdı. Nasıl koruyabilir, nasıl kollayabilirdim biliyordum. Beni tanımayacaktı. Çok uzun bir süre. Ta ki hazır olana kadar.

Sanki kalbimin sesini duyuyordum onu görünce. Bir insan, hem de karşı cins karşısında ilk defa bu kadar derin duygular besliyordum. Koruma içgüdüm bir hayvanınkinden daha güçlüydü. Ona yaklaşan her şeyi yok etmek, parçalamak istiyordum. İçimde korkunç bir kıskançlık duygusu vardı.

Sallamadığım yılların geçmesini şimdi daha çok istiyordum. Tanışacağım günü merakla bekliyordum.

Adı Fegel. Ama herkes ona Feg diyor. Tıpkı bana da Petra dedikleri gibi. Hemcinslerine nazaran sessiz birisi ve sakın. Baş belası kız kardeşlere sahip. İsimleri Lelis ve Defi. İkisi de ölmeyi hak eden türden ama ben bunu yapamam, çünkü Fegel üzülebilir. Çevresi sorumluluğum altında.

Bugün ilk defa ilaçtan aldı. Yemeğindeydi ve hiç anlamadı. Artık sağlıklı büyüyecek. Şimdi güzel planlarım var. Bir zamanlar işime yarayacağını düşünmediğim, Portekizli bir denizciden çaldığım harita şimdi zekâmla hayat bulacak.

Bugün ilk defa öfkemi kontrol altına almak zorunda kaldım. Çok aksi bir döneme denk gelen bu rahatsızlık verici olayı halletmeden gidemezdim. Ailesi onu zorla bir psikiyatriste götürüyor. O benim bir gölge olduğumu düşünüyor -ki gerçekten de öyleyim- ve kendisinin de bir hasta. Bunu nasıl düzeltebilirim?

Artık çok geç. Biraz daha beklemek zorundayım. Giovanni geliyor. Fegel ona emanet.

Yıllar geçiyor, Fegel gittikçe büyüyor ve güzelleşiyor. Umarım kilosu yüzünden bir gün benden nefret etmez, çünkü ilaç metabolizmasını değiştirdi. Kardeşlerinden daha iri ve yapılı.

Benim için sorun değil. Zaten o da sorun etmiyor. Umarım bundan sonra da sorun etmez.

Fegel her hâliyle güzel.

Evin tamiri hız kesmeden devam ediyor. İşçiler korkuyor. Hepsi benden korkuyor. Korkmalılar da. Çünkü işim bittiğinde onların da işi bitmiş olacak. Bu bir risk değil ama ne olursa olsun yaşadıklarını unutamayacaklar, bu yüzden de ölmekten başka çareleri yok.

Petra. Petra. Bunu nasıl yapıyordu? Benim için hem de. İçimin titremesine engel olamayarak bıraktım defteri ve gözlerimi kapatarak kıvrıldım. Uyumak zor olmadı.

Gözlerimi açtığımda nerede olduğumu ilk başta algılayamadım ama anlamam uzun sürmedi. Rüya devam ediyordu. Üzerim açık uyuyup, bir de koltukta yattığım için tutulmuştum. Zorlukla doğrulup hemen mutfığa koştum. Sanki yıllardır yemek yemiyordum.

Buzdolabının kapağını açıp önüne sandalye çektim. Kıtılıktan çıkmış gibi yedim. Petra bu hâlimi görse çok gülerdi. Ah, Petra. Deftere devam etmeliydim. Tıka basa yedikten sonra pencereye doğru yürüyüp perdeyi açtım. İçerisi daha çok aydınlandı.

Sıcak bir düşün ardından kendimi daha iyi hissediyordum. Hem de okuduklarıma rağmen. Onu anlamaya çalışmak çok da zor gelmiyordu artık. Petra yaşadıklarında ve yaptıklarında bir nebze de olsun haklıydı.

Kendimi koltuğa atıp yere gelişigüzel bırakılmış defteri dikkatle aldım. Petra canıma okusa haklıydı. Sayfaları karıştırdım ve kaldığım yeri aradım.

200*

Bir insanı ruhu için değil sadece öfke yüzünden öldürmek isteyeceğimi düşünemezdim ama oldu. Adı

Karsa. Kafası jöleli bir ahmak. Sürekli ona dokunmaya çalışıyor. Deliriyorum. Asırlardır sağlığından bir şey kaybetmeyen beynimin devreleriyle oynuyor. Bir sıçana benziyor. Onu üflesem öldürebilecekken elim kolum bağlı kalmak ne kadar da dayanılmaz. Hepsi Fegel için.

Bunu ona yapamam, henüz zayıf, kırılgan. Hassas. Başka bir yolu olmalı. Benim adım Petra.

Evin geri kalan eksikleri için tekrar ayrılmak zorunda kaldım, artık beklediğim sona yavaş yavaş yaklaşıyorum. Büyük sona ya da başlangıca mı demeliyim bilmiyorum ama az kaldı. Giovanni merak ediyor. Diğerleri de merak içinde ama hepsi benden çekiniyor. Ona kimse yaklaşamaz. Hatta Giovanni bile. Susması gerekiyor. Onun kim olduğunu ondan başkası bilmeyecek. Giovanni sadık bir çocuk. Görünmesini yasakladım ayrıca. Sadece onu koruyacak. Bu seferki uzun olacak. Çünkü eşyaları taşımak kolay olmuyor.

Lanet zaman geçmiyor. Ona kavuşmak için o kadar sabırsızlanıyorum ki bu bana acı veriyor. Onu oradan çekip almayı ne kadar istesem de bu isteğime engel olmalıyım. Ablaları cehennem zebanisi gibi. Ona eziyet ediyor, vuruyor. Keşke onları moleküllerine ayırabilsem. Ama bu onu üzmekten başka işe yaramaz. Fegel beni bir müddet daha beklemeli. Bu kâbus yakında bitecek.

Bu séfer sorun her zamankinden daha büyük. Bu sorun çok ama çok ciddi. Başıma bela olacak kişinin adı Marlo. Bu nasıl oldu birden anlamıyorum. Öyle birdenbire. Ortada bir şey yokken. Bu çocuktan nefret ediyorum, çünkü yakışıklı. Hem de fazlasıyla. Fegel ona gönlünü kaptırabilir. Peki, o zaman ne yaparım? Beni kim durdurur? Kim engel olur? Olamaz! Bu olamaz!

Fegel'i görüyorum. İçi içine sığmıyor, çok mutlu. Onun yanında kendini iyi hissediyor. İlk defa korkuyorum. Bu olmamalıydı. Bu büyük bir aksilik. Kendime hâkim olamıyorum. Onu parçalamak için bütün gücümle ruhuma engel oluyorum. Marlo'dan kurtulmalıyım. Fegel onu unutmali, hem de bir daha hiç hatırlamamacasına.

İşler çığırından çıkıyor, vaktinden evvel davranmalıyım. Marlo her şeyi berbat etmek üzere. Dokuz yıllık bekleyişim bir anda yok olamaz. Buna asla izin vermem. Kâhin var bir de, ama susmasını biliyor. Bu çift gerçekten tehlikeli. Geçmiş bir kitap gibi önlerinde. Büyük bir yetenek. Biliyorlar, konuşurlarsa onlara ne yapacağımı biliyorlar. Bu yüzden susacaklar, susmalılar.

Vakit geldi.

Defter burada son buluyordu. Nefesimi tutup okumuştum son satırları. Marlo'yu düşününce kalbime

ince bir sızı girdi. Onu böyle hatırlamak anılarımı canlandırmıştı. Petra'nın da dediği gibi geçmiş bir kitap gibi önümdeydi ve ben onu okuyup bitirmiştım. Petra hakkında daha fazla ne öğrenebilirdim ki, var mıydı ötesi? Petra'dan geriye kalan bilmediğim, öğreneceğim? Daha fazla sır, daha fazla gizem? Defteri alıp odasına döndüm. Her şeyi yerli yerince yerleştirdim. O kadar özenle düzenlemiştim ki ben bile girdiğime inanmazdım, ama bu bendim tabii ki. Petra anlardı. Okuduktan sonra bağırp kızmasının ne önemi vardı ki, ben Petra'nın geçmişini artık biliyordum.

Akşam olmak üzereydi, ama Petra hâlâ ortada yoktu. Geçen zamanıysa hiç fark etmemiştim bile, günlük vaktimi öylesine doldurmuştu ki gün yeniden akşam olmuştu.

Düşüncelerimin arasında birden kapının sesini duydum. Komşu olamayacağına göre gelen Petra'ydı. Koşarak yaklaştım kapıya. Ben daha kim olduğunu sormadan Petra “benim” dedi.

Şarteli kaldırıp kapıyı açtım. Batan güneşin kızılığı içinde göründü Petra. Gülümseyerek girdi içeriye. Elinde kocaman bir çanta vardı. Diğerini de yerde sürüklüyordu.

“Merhaba Fegel, nasılsın?” dedi. Sarılmak ya da üzerine atlamak gibi seçeneklerim olmadığı için uzaktan ona 'iyiyim' diyebildim. O da bana yaklaştırmaya niyetli değildi zaten. Yerde sürüklediği çantayı açıp mutfak tezgâhına dizmeye başladı. Yiyecekler, içecekler vs. yine hepsi benim içindi.

Evin erkeği evin erzaklarını getirmişti. Bu düşüncemden doğan gülme isteğime engel olarak onu izlemeye devam ettim. Hızlı hareketlerle çantanın içindekileri yerlerine yerleştirdi.

“Ee...” dedim ellerimi iki yana açıp. “Bana ailemden bir haber getirdin mi, gördün mü hiç onları?”

Tezgâha yürüdü ve malzemeleri yerleştirmeye başladı. Üzülerek büzdü dudağını. Cevap vermeyecekti, biliyordum. Marlo'yu anmaksa onu yersiz yere hiddetlendirecekti. Bu tehlikeyi de göze alamazdım.

“Dışarı çıkalım.” dedi. “Hava almış olursun.”

Hiç itiraz etmedim. “Geliyorum.” dedi odasına doğru yürürken. İçimden bunu anlamaması için dua ederek çıktım dışarıya. Sandalyeye oturduğumda bacaklarım titriyordu. Çok geçmeden üzerini değiştirmiş bir şekilde geri geldi ve tam karşıma oturdu.

“Sen ne yaptın?” diye sordu. “Nasıl geçti gecen, korkmadın ya?”

“Hiç.” dedim omuz silkerek. “Boş boş oturdum, çok sıkıldım.”

“Yarın uzaklaşırız o zaman, seni yeni bir yerlere götürürüm.”

“Yaşasın!” dedim sessizce. Fakat birazdan olacakları da tahmin ediyordum. O an yüzüme daha dikkatle bakıp masanın üzerine doğru eğildi.

“İyi görünüyorsun.” dedi alakasızca.

“Sen de öyle.” dedim duruşumu bozmadan. Sonra kıpırdandı yerinde, bakmaya devam etti.

“Neden öyle bakıyorsun Petra?” diye sorma cesareti gösterdim.

“Belki de bir gün boyunca görmediğim içindir.”

“Özlediğini söylemeyeceksin değil mi?” dedim gürültülü bir nefes verip pişkince sırtarak.

“Belki de söyleyeceğim, ama onu değil.”

“Peki neyi?”

“Odamda ne aradığını?”

Geriye yaslanıp kollarımı bir ölü gibi yanlara bıraktım. Bunun olacağını biliyordum. Başımı öne eğip suçumu kabullendim.

“Defterini okudum Petra, affedersin.”

Kaşlarını çatıp bağıracağı anı bekledim. O hâlâ kıpırtısızdı.

“Beğendin mi okuduklarımızı?”

Yutkundum.

“Yani, ben, bilemiyorum. Çok şaşkınım sadece. Yaşadıklarım gerçekten anlatılmaz.”

Bu cümleyi kurana kadar bir dakika geçmişti. Sürekli tekleyip duruyordum. Nefes alış verişlerinin sesi benim duyabileceğim kadar arttı.

“Sana kızmayacağım.”

Heyecanla kaldırdım başımı. “Gerçekten mi?” dedim inanmamış gibi. Başını salladı.

“Belki de iyi oldu, bunları sana hiçbir zaman anlatamayacaktım. Okuman benim için daha kolay oldu.”

Rahat bir nefes aldım, yine de endişeliydim. Ona doğru eğilip ellerimi çenemin altında birleştirerek,

“Gerçekten özür dilerim, bir daha senden izinsiz bir şey yapmam, lütfen bana ceza verme.”

Yarım bir gülümsemeyle başını tekrar salladı.

“Eğer akıllı olup bundan sonra dediklerimi yaparsan...”

“Ne yani, şirinleri görebilir miyim?”

Başını diğer yana çevirip gülme isteğini bastırdı. Sinirlenmişti ama bu havadan çıkmak istemediği için kendini zorluyordu.

“Hayır, bundan sonra ceza almazsın.”

“Peki.” dedim usulca. Muzipliğin sırası değildi.

Alize şiddetini artırıncı içeriyi işaret etti. Söylemesine gerek yoktu. Mecburen girmem gerekiyordu.

Sessizce yürüdüm eve doğru, o da ardından yavaşça takip etti. Kapalı duran televizyonun önüne geçip oturdum. Hemen yan koltuğa geçip yarı yatar pozisyonda uzanıp gözlerini kapattı. Uyuyacak mıydı? Belki de yorulmuştu. Kim bilir ne kadar uzak bir yoldan geliyordu. Ona haksızlık etmemeli, sesimi çıkarmadan burada oturmalıydım. Bana kızmamıştı üstelik.

Dakikalar geçiyordu oysa ben yerimde duramıyor, her yerimi ayrı sallıyordum. Bir başımı, bir kolumu, bir ayağımı, bir bacağımı, bir de belimi çeviriyordum. Delirmiş gibi bir hâlim vardı.

Gözleri kapalı bir hâlde “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Hemen durdum.

“Uyuyor muydun?”

“Hayır, ruhumu dinlendiriyordum, ta ki sen saçma sesler çıkarana kadar.”

“Affedersin.”

Geceye korkunç bir sessizlik hâkimdi. Bir akşam bile geçmezken, bir ömür böyle nasıl geçerdi? Ayağa kalkıp dizlerimin üzerinde ilerledim ve hemen yanı başında durdum. Ses çıkarmadan onu izledim. Yüzünün ayrıntılarına daha çok dikkat ettim. Kaşları, kirpikleri, burnu, dudakları, eğer ayrı ayrı düşünürsek hepsi muazzamdı ama bunları bir araya getirdiğimizde itici sayılırdı. Bütün havasını ise saçlarından alıyordu. Onunkiler gibisini görmediğim bir hakikatti.

“Aklını mı kaçırdın Fegel?” dedi. gözleri kapalı. “Neden beni izliyorsun?”

“Rahatsız mı oluyorsun, burada senden başka kimse yok ve mecburen sana bakıyorum. Başkası olsaydı ona da bakardım.”

Gözlerini açıp doğruldu ve geriye yaslandı, ben hâlâ yerdeydim. Kolumu koltuğa koyup elimi çeneme dayadım. Yüzüm yamulmuştu.

Kaşlarımı çatıp “Bu sıkıcılığa daha ne kadar tahammül edebilirim bilmiyorum.” dedim.

Pofladı.

“Bu dağ başına sadece bir ay daha katlanırım, sonra intihar ederim.”

Bana bakıyordu ama cevap bile vermiyordu.

“Sonra kendine başka birini bulursun, belki o sıkılmaz. Sıkılırsa atarsın başından sonra başka birini bulursun. Senin için yeni nesiller geliyor Petra. Sen aynı kalacaksın, bu yüzden bir sorun olmaz.”

Gözünü bile kırpmıyordu beni dinlerken. Ne düşündüğünü merak ediyordum.

“Kıyamete dek bunu sürdürebilirsin Petra, ama ne olursun beni bırak da gideyim, söz veriyorum varlığından kimseye bahsetmem, zaten anlatsam da bana inanmazlar ne de olsa akıl hastasıyım.”

Dudaklarını kemirmeye başladı. Gözlerini devirip sonra tekrar bana baktı.

“Bitti mi söyleyeceklerin?”

“Bitti.”

“O hâlde git otur ve daha fazla saçmalamayı kes.” dedi. Gözlerim açıldı birden.

“Böyle mi susturacaksın beni, başından atarak öyle mi?” dedim öfkeyle.

“Seni susturmaya çalışmıyorum Feg, çünkü bu imkânsız.”

Bardağı taşıran son damla gibiydi bu cümle, halbuki daha o gelmeden onun hakkında iyi şeyler düşünmeye

niyetlenmiştim. Peki bunu neden başaramıyordum? Geriye çekilip doğruldum ve koltuğun minderini alarak ona fırlattım, yakalamasına bile gerek yoktu çünkü ıskalamıştım. Hareketsiz durması ve konuşmaması beni daha çok delirtiyordu. Yerimde duramıyordum, içim içime sığmıyordu. Gitmek istiyordum. Kaçıp gitmek, soluğum kesilene kadar koşmak dağ tepe. O çok korktuğum kaplanlara bile yem olabilirdim. Belki kendimi mancınıkla fırlatır ölme garantili intihar eylemi gerçekleştirebilirdim. Şelaleden de atlayabilirdim. Tanrım, ne de çok seçeneğim vardı. Ailemi de çok özlemiştim. Ölmek ya da kalıp onları son bir kez daha görebilmek. Petra'dan nefret etmiştim birden. Beni düşürdüğü bu durumu hazmedemiyordum. Hayattan soyutlanmakta neyin nesiydi? Bu saçmalığa daha fazla tahammül etmeyecektim. Ama bu lanet evde sıkışıp kalmıştım. Çaresizdim, tümüyle çaresiz.

Kafamın içindeki hezeyanlarla birlikte odama doğru koşar adımlarla yürüdüm. Zayıfladığım için eskisi kadar hantal değildim, şimdi daha hızlı hareket ediyordum. Ben daha merdivenin ilk basamaklarını tırmanırken Petra merdivenin sonunda beni bekliyordu. Koluna çarpıp odama girdim. Terasa doğru ilerledim. En çok da bunu bekliyordum. Buraya çıkıp güçlü bir nefes almak ve sonsuzluğu izlemek.

Koltuklar aynı zamanda bir şezlong görevi gördüğü için birini yatar pozisyona getirip üzerine uzandım. Yıldızlar hiç olmadığı kadar çoktu bugün. İlk defa bu kadar yakında olduklarını fark ettim. Sanki elimi uzatsam dokunacaktım. Ay küçülüyordu. Ama o da hemen başımın üzerindeydi. Dünya sanki avuçlarımın arasına sığacak kadar küçülmüştü.

Petra yanıma uzandı ve bana döndü. Erkekler hep böyle miydi, ölümsüz olanları bile sessiz. Kadınlar

konusur, erkekler dinler tezini ne de çok doğruluyorduk şimdi. Ben konuşuyordum, Petra susup dinliyordu. Sanki sorunlu bir ilişkimiz vardı ve biz sürekli tartışan, bir ayrılıp bir barışan çifttik. Ama öyle değildi, biz çift bile değildik, asla da olamazdık. Petra'yı her kefeye koyabilirdim ama o şekilde asla göremezdim. Ben ve Petra. Tanrım, ne büyük bir trajedi. Bizi kimse bilmemeliydi, hiçbir canlı, hiçbir güç, hiçbir irade. Biz böyle yok olup gitmeliydik. Biz başlı başına bir yanlıştık. O yanlıştı, ben de yanlıştım ve iki yanlışı bütün doğruları götürebilirdi.

Yıldızların büyüklüğüne hayranlıkla bakarken Petra da bana bakıyordu.

“Tek istediğim seni mutlu etmekti, hep korktum benimle mutsuz olmandan. Sana istediklerini verememekten, seni üzmemekten, seni kırmaktan. Ama korktuğum ne varsa başıma geldi. Şimdi ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Her şeyin üstesinden gelen ben, şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Söyle Fegel. Nerede yanlışı yapıyorum?”

Bu temiz ve saf dağ havasını içime çekip ona döndüm.

“Sekiz yüz elli yıllık bir yaşantıdan sonra geldin bana, seni reddetme gibi bir seçeneğim olmayarak. İsteyip istemediğimi bile sormadan, hissettiklerime, kalbimdekilere, geride bıraktıklarına aldırmadan. Hayatımı mahvettiğin inkâr edilemez bir gerçek ve geçmişimin içine ettiğin gibi geleceğimin de içine etmek istiyorsun ve yine seçme hakkım olmuyor. Bilmiyorum Petra, bu soruna ne cevap vereceğimi gerçekten bilmiyorum. Ne istediğimi artık ben de bilmiyorum.”

Yutkundu. Gözlerinde görebileceğim kadar büyük bir keder birikti. Aslında onu üzmeyi ben de

istemiyordum, zaten yaralıydı yeterince. Ruhu ıstırabın içindeyken ona ne diyebilirdim ki? Hayatımın kontrolünü ellerine almıştı. Kaderimi Petra yazıyordu. İstedığı gibi şekillendirebilirdi. Yolu nasıl çizmek isterse çizebilirdi.

“Özür dilerim, hayatını mahvetmek değildi niyetim. Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım.”

“Söylesene, bunları yaparken ne geçiyordu aklından, benimle mutlu bir yuva kurmak mı?”

Bunu söylerken alaycı bir bakış takınmışım. İsterik bir şekilde gülümsedi.

“Ne düşüneceğini sanırım hiç önemsemedim, hep bencilce davrandım, seni zorlayarak her şeyi yaptırabilirim diye umdum. Ama görüyorum ki seni zorlayarak sadece üzüyorum.”

“Peki şimdi ne olacak?”

Doğrulup oturdu. Ciddi bir tavır takındı, sanki çok önemli bir şey söyleyecekti. Bana doğru eğildi. Heyecanlandım.

“Üzülerek söylüyorum ki, seni bırakamam.”

Sonra ayağa kalktı ve gözden kayboldu. Gitmeden önce yüzündeki aptal sırıtışı göstermeyi de ihmal etmeyerek. Arkasından adını bütün gücümle haykırdım ve ayaklarımı yere vurarak tepindim.

“Sen iğrenç bir pisliksin, senden nefret ediyorum. Seni ellerimle öldüreceğim, ilk fırsatta hem de. Bütün bunları neden konuştuk ki, benimle dalga mı geçiyorsun, benimle oynamak hoşuna mı gidiyor? Kahretsin, senden, senden...”

Ayağa kalktım ve omuzlarımı düşürdüm. Sesim hâlâ yankılanıyordu. Petra gitmişti. Bağırarak bile bu durumda anlamsızdı. Ne dersem diyeyim bir işe yaramayacaktı. Ağlayıp dövünsem, kendimi paralasam da bu dağ başından kurtulamazdım. Gece gündüz dua

etmek bile anlamsızdı. Sanki Tanrı gerçekten bizi terk etmişti. Petra'nın etrafında olan biten her şey Tanrı katında dış kapının mandalıydı. Sanki Petra'nın varlığını reddediyordu. Umursamıyordu. Ne yaparsa yapsın yok sayıyordu. Ve onunla birlikte olduğum için beni de. Ailemsiz bir geleceğin ne önemi vardı ki artık? Petra'yla birlikte yaşayan ölümler kervanına katılmıştım. Gözlerimde biriken bir damla yaşla o an omzumda bir şey hissettim. İdrak edemeyeceğim kadar hızla gelişen bu olay karşısında şaşırıp kalmıştım. Petra, omzuma büyük bir şal örterek beni belimden kavradı ve hızla terasın üzerinden sıçradı. Sanki kanatlanmış, uçuyorduk.

“Ne diyordun?” dedi bana eğilip göz kırparak.

Başımı iki yana sallayıp kocaman bir kahkaha attım.

Az önce içimde biriken ne kadar öfke varsa bir anda uçup gitti. Petra bana görünmez kanatlar takarak göklere çıkardı. Gözlerimi kapatmadan bu mucizeye bir kez daha şahit olmak istedim. Bu nasıl olabilirdi? Yerde değil gökteydik. Karanlığın içinde, bir gölgenin gölgesinde. İmkânsız, diye tekrarlardım. Defalarca, defalarca. Bu imkânsızdı. Tanrının kurallarına meydan okuyorduk.

Rüzgâr yüzüme öyle şefkatle vuruyordu ki, büyülenmişcesine kendimden geçiyordum. Durmaksızın gidiyorduk. Bunun hiç bitmemesini diledim. Sonsuza kadar böyle gidebilirdim. Bu başka bir şeydi. Tarifsizdi. Ölçülmez, tartılmazdı. Şu an yaşadıklarım gerçek bir rüyâydı. Hem de uyanma ihtimalimin olmadığı, uyanmak zorunda kalmadığım ve istemedikçe de uyanmayacağım bir rüyâ. Petra, fiziksel olarak dünyada olabilmesi imkânsız olan her şeyi yıkıp geçiyordu. Petra, dünyasının kapılarını bana sonuna kadar açıyordu. İçeride beni bekliyordu, sadece beni.

Ve orada sadece ikimizin olduğu bir yaşam alanı vardı. Üçüncü bir nefesin asla kabul edilmediğı bir mabet.

Aradan geçen zaman beni iyice sakinleştirdi. Petra'ya birikip birikip patlayan öfkem geçmiş, yerini tatlı bir huzura bırakmıştı. Tabii aradaki krizleri saymazsak. Başımı gökyüzüne kaldırdım. Birkaç cılız bulut toplanmıştı. Sanırım birazdan yağmur yağacaktı. Uzaklardan, çok uzaklardan gelen gök gürültüsü bana orada bir yerlerde yaşamın devam ettiğini gösteriyordu. Belki de tek tesellim buydu. Uzaklar.

Dünya, yaşam oradaydı. Bütün sevdiklerim. Ailem ve Marlo. Ama onları bir daha göremeyecek olduğumu biliyordum. Petra isimlerini dahi anmıyordu. Ben de sessizce düşüncelere dalıp anılarımınla kendimi avutuyordum. Acı vermiyorlardı ilk günkü gibi, sadece minik bir sızı ama devamlı aralıklarla. Burada günleri saymak oldukça zordu. Ben de bir süre sonra takip etmemeye başladım. Arada takvime göz atıyordum ve atlayan günler yerine aylar görüyordum. Sahi, zaman ne de çabuk geçiyordu? Gün doğuyor ardından batıyor, sanki Petra geceye de gündüze de müdahale ediyordu. Kara bir örtü gibi çekiyordu geceyi üzerimize. Zamanın geçmesini istiyordu, yılların bir an önce bitmesini.

Çiçeklerin kurumuş ve dökülmüş yapraklarını toplarken parmağıma gülün dikenini battı.

“Yine mi?” dedi Petra elinde peçeteyle yaklaşırken. Kan toplanan parmak ucuma peçeteyi bastırdı ve gülümseyerek uzaklaştı.

Rengârenk gerberaların haftalık bakımını yapıyordu. İki günde bahçeyi eski güzelliğine kavuşturmuştuk. Üzerimdeki bahçıvan kıyafetine bakıp gülümsedim ben de. Askılarımı çekiştirip ona doğru yürüdüm. Artık

zayıf sayılabilecek bir kızdım. Başta Petra bunu yadırgamıştı, ama sonradan o da alışmıştı. Tabii ki alışacaktı. Bu hâle gelmemin sorumlusu oydu. Üstelik ilacın etkisi de günbegün azalıyordu ve ben gerçekten bir insan oluyordum.

O sırada birkaç yağmur damlası düştü toprağa, “Hadi.” dedi bana bakıp. “İçeri geçelim.”

Başımı usulca salladım. Hiç itiraz etmedim. Odama çıkıp üzerimi değiştirdim. Her yanımda toz toprak olmuştu. Teras camına yaklaşıp bize doğru gelen yağmur bulutlarını izledim. Sessizce yol alıyorlardı. Oradan geliyorlardı sanki yaşamın olduğu yerden. Cam kapıyı zorlukla iteleyip rüzgârı serbest bıraktım. Bir anda içeriye doluverdi. Derin bir nefes aldım. Bir sürü koku vardı bu nefeste. Toprak ve çiçeklerin kokusu birbirine karışmıştı. Sanki ailem bile vardı. Annem, babam, Lelis, Defi ve en çok da Marlo. Evet. En çok da Marlo. Ne kadar çok özlediğimi anımsadım o an. Gözlerim doldu ama ağlayamadım. Zaten uzun zamandır da ağlayamıyordum. Petra buna da müdahale ediyormuş gibi geliyordu. Sanki bana ait ne varsa her şeye hükmü o veriyordu. Kaderimi bile o tayin ediyordu. Sanki beni Tanrı değil de Petra yaratmıştı ve yarattığı o oyuncakla oynuyor, istediği şekli veriyordu. Bir oyun hamuru gibi. Evet, doğru tanımlı bu olsa gerek.

Yağmur hızlanınca kapıyı kapattım ve geri dönerek merdivenleri indim. Taze kahve kokuyordu her yer. Sonra bir gök gürültüsü duyuldu. Işıklar pır pır etti. Yutkundum. Elektriklerin kesilmesine tahammül edemeyeceğimi biliyordu. Yüzümdeki tedirginliği görmüş olacak ki “Sorun yok.” dedi. “Jeneratör var.”

“Evet.” dedim. “Biliyorum. Onu benden bile gizlediğin bodrum katında saklıyorsun, diğer cesetlerle birlikte.”

Yüzü gülmekle gülmemek arasında uzunca gidip geldi. Sonra dayanamayıp gülümsedi. Daha derin.

“Orada kaç tane Fegel var merak ediyorum doğrusu?” dedim, musluğu açıp bir bardak su doldururken.

“Sana türünün tek örneği olduğunu söylemiştim. Tanrı, seni benim için yarattı.”

“Ah, pardon.” dedim gözlerimi kısıp. “Bir an için aklımdan çıkıvermiş, ben senin oyuncak ayınım.”

“Biraz derse ne dersin?” dedi söylediklerimi ciddiye almayıp.

Şaşırmış gibi yapıp etrafa bakındım bir süre. Dudaklarımı büzüp bekledim.

“Sanırım başka seçeneğim yok. Yani bu dağ başında sinema salonu ya da lunapark bulunmadığı için diyorum.”

Cevap vermedi. Çünkü buna da verecek bir cevabı yoktu. Aslında Petra her şeye cevap verebilecek kapasitedeydi. Yaradılışı ve yaşı gereği buna gücü ve aklı yeterdi. Ama iş bu noktaya geldiğinde içindekileri söylemeye çekiniyordu. Benim ondan beklediğim, “haklısın Fegel, üzgünüm, elimden bir şey gelmez” demesiydi. Bunu yapmıyordu. Bu da kimi zaman sinirlerimi bozuyordu. Bir gün öfkeli bir anımda liseyi bile bitirmeme izin vermediği için kızmıştım ona, o da “ne var ki, biz hiçbirimiz okula gitmedik ama evrene dair bilmediğimiz çok az şey var, önemli olan saçma diplomalar, değersiz kâğıt parçaları değil akıldır, istektir, meraktır Fegel.” demişti. Anlaşılan beni de diğerleri gibi yetiştirecekti. Onu takip edip kitap odasına girdim bıkkınca.

“Ne çalışmak istersin?”

“Matematik hariç her şey.”

Koltuğa oturup bacaklarımı kendime doğru çektim. Salaş bir haldeydim bugün. Umursamaz ve yorgun. Bazen üzerime çöken bu karamsarlık ve hüznün beni bir anda değiştirip bambaşka bir kişiliğe sokabiliyordu. Farklı Fegel'ler. Ne de korkunç. Ben tekine bile tahammül edemezken bir sürü Fegel'in neler yapabileceğini tahmin dahi edemiyordum.

“Peki.” dedi. En sevdiğim Ortaçağ ansiklopedisinden bir bölüm açtı ve tarih kitaplarındaki büyük yanlışları düzelterek anlatmaya başladı. Anlatırken asla yüzüme, gözlerime bakmıyordu. Çünkü bu onun konsantrasyonunu bozuyordu. Belki de dokunma yasağıyla birlikte bakma yasağı da koyacaktı günün birinde. Hiç şaşırmazdım. O bana bütün ciddiyetiyle geçmiş anlatırken ilk defa onu dinlemiyordum. Bilmem farkında mıydı ama sadece ona bakıp duruyordum öylece. Yüzüne, her bir çizgisine. Çatılıp kalan kaşlarına. Sanki bir gün Petra kaşlarını çatmış ve o an zaman duruvermişti. O günden bugüneyse hep çatık kaşlıydı. Tamam, ifadesini düzelttiği günler oluyordu ama çoğunlukla böyleydi. Asabi bir suret. Genel olarak bakıldığında kaşlarıyla uyum sağlıyordu. Her bir yerinden öfke fışkırıyordu Petra'nın. Benim yanımda bunu bastırmaya çalışıyor, kimi zaman gizliyor, kimi zamansa beceremeyip açığa çıkarıyordu. Onun için ne düşüneceğimi bilemiyor, nefret etmeyi bir türlü başaramıyordum. Kaçıp gitmek arzusu yoktu içimde. Dizlerine kapanıp, ağlayıp yalvarabilirdim. Beni aileme, evime geri götür de diyebilirdim ama hiçbirini yapmıyordum. Burada, onunla birlikte sonsuz bir hayata evet demiş gibiydim. O sonsuzluk ne kadar sürecekti onu bile bilmiyordum. Kafasından nelerin geçtiğini, benim için nasıl planlar yaptığını, akıbetimi merak bile etmiyordum. Ona

alışmıştım. Sanki hep onunlaydım, doğduğum günden bu yana benimleydi. Kendi gölgem misali.

“Petra.” dedim onun sözünü keserek. En son ne dediğini bile duymamıştım.

Evet, dercesine baktı. Dudaklarını bir mengene gibi sıkıyordu.

“Kaç aydır buradayım?”

Bir süre bekledi. Kitabı kapatıp masanın üzerine bıraktı yavaşça. Ellerini birleştirdi. İri, kemikli ellerini. Bakışları hem kızgın hem de merhametliydi.

“Altı ay.”

“Yarım sene.” dedim başımı koltuğa yaslayıp. Gözlerim pencereye kaydı.

“Benim için yaptığın her şey için sana ne kadar teşekkür etsem azdır.”

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordu korkuyla. Evet, sesinde bu vardı. Çaresiz bir korku.

Gözlerimi kapatıp yutkunmaya çalıştım ama olmadı. Bir damla yaş uzun bir zaman sonra kapalı gözlerimin kenarından akıp yanağıma doğru süzüldü. Özgürce. Evet, gözyaşlarım bile bana ait oldukları hâlde benden daha özgürlerdi ama ben, hayır.

Güçlü solukları yankılandı odanın içinde. Bir şeyler söylemeye, yapmaya hazırlanıyordu. Birden doğrulup pencereye doğru yürüdüm. Camı hışımla açıp dışarıya doğru eğildim. Yine aklımı oynatmanın eşiğine gelmişim. Geri dönüp ona baktım. O kadar acı çekiyordu ki, bu yüzünün her bir çizgisine işlemiş gibiydi.

“Bunu bana yapmak hoşuna mı gidiyor?” dedim. Kavga ya da tartışma yolundan gitmeyecektim. Oldukça sakindim konuşurken.

“Ruh hâlimin istikrarlı olduğu bir gün gördün mü Petra? Ha, söylesene ne olur? Bir gün söyle bana?”

Geçici mutluluklar beni daha çok hırpalıyor ve ben gitgide daha da kötü bir hâl alıyorum. İyi olmayacağım Petra. Zaman bana iyi gelmeyecek. Günler, aylar, yıllar geçtikçe daha çok delireceğim. Ağlarken gülmeye başlayıp, delirirken akıllanacağım, sonra yeniden delireceğim. Bitmek bilmez bir döngü. İşte bana olacak olan bu. Bunu sen de biliyorsun.”

Başı öndeydi. Ben bütün bunları söylerken bir an olsun bakmamıştı yüzüme. Ona doğru yaklaştım.

“Neden Petra, söyle neden? Bunu bana neden yapıyorsun?”

Gözleri gözlerimi bulduğunda çekip gideceğini sandım. Bir anda yok olacağını. Hep böyle yapardı çünkü. Ya giderdi ya da beni gönderirdi ama bu kez kaldı ve bakışları benden hiç ayrılmadı.

“Haklısın.” dedi yakıcı bir nefesle. “Bütün söylediklerinde haklısın. Amacım seni delirtmek değil, mutlu etmek. Değişimlerini tabii ki görüyorum ve bu bana haz vermiyor, aksine üzüyor. Her gün, gün yeniden doğduğunda senin için neler yapabilirim diye düşünüyorum Fegel. Bugün seni ne mutlu edebilir? O gün için o şeyi buluyorum ve işe de yarıyor ama günün sonunda yüzüne derin bir hüznün çöküyor. Ve ben aslında o günü kazandığımı değil kaybettiğimi anlıyorum.”

“Peki bu daha ne kadar sürecek? Yağmur dinince mancınığa mı gideceğiz ya da yaptığın salla balık tutmaya mı? Binlerce kez atlarız belki şelaleden. Geceyi gizli bahçede geçiririz. Yüzlerce şey yapabiliriz Petra ama sadece bu. Burada ikimiz varız. Sadece ikimiz. Sen yaralı bir çocuğu tedavi etmiyorsun. Onu korkularıyla baş başa bırakıp yarasını daha çok açıyorsun.”

Bana hiç bu kadar uzun baktığı olmamıştı. Bu beni korkuttu. O kadar yeşillerdi ki insana huzur vermek yerine daha derin bir karanlığa sürüklüyorlardı.

“Söyle.” dedim bir adım yaklaşp. “Beni şimdi nasıl avutacaksın ya da ne ile kandıracaksın söyle? Kolunun altına alıp yağmurun altında uçurarak mı? Bana geçici zevkler yaşatarak mı? Belki her güne bir masal sığdırırsın. Binbir gece masalları gibi ve ben de böylelikle bir sonraki günü merakla beklerim.”

“Benimle gel.” dedi birden başıyla kapıyı işaret edip.

Bir anlık şaşkınlıkla salladım başımı iki yana. Bu da ne demekti? Kapıdan çıkıp hemen bodrum katının kapısında bekledi arkası dönük bir şekilde. Cebinden anahtarı çıkarıp kapıyı açtı. Kapı açılır açılmaz güçlü bir soğuk geldi üzerime. Sanki hayaletlerin saldırısına uğramış gibiydim. Bacaklarım titredi istemsiz. Petra işini gerçekten iyi yapıyordu. Az önceki esaretten kurtarmıştı beni. Kafamın içinde dönüp duran kara bulutlar aniden orayı terk edip yerini aydınlığa, ferahlığa bırakmıştı.

Işık yanar yanmaz merdivenler aydınlandı. Ceketimin fermuarını çektim. Başlığımı işaret etti parmağıyla. Sonra hızlı adımlarla indi basamakları. Ben hâlâ tereddütteydim.

“Hadi.” diye seslendi.

Bir ayağımı atıp bekledim birkaç saniye. Sonra cesaretimi toplayıp ikinci basamağı indim. Soğuk üzerime üzerime geliyordu. Sanki orada bir rüzgâr kümesi vardı. Ayrı bir dünya, belki de gerçekten öyleydi. Başlığı biraz daha indirdim öne doğru. Ellerim ceplerimdeydi. Ayağımda spor ayakkabılarım olduğu hâlde topuklular varmış gibi hareket ediyordum. Her nefesimde rüzgâr da içime doluyordu. Bir an için basamaklar bitmeyecekmiş gibi geldi ama şükür ki

sonuna gelmiştim ve o âna kadar başımı kaldırıp bir kez olsun etrafa bakmamıştım.

Toprak zemine ayağımı bastığımda iliklerime kadar işleyen şaşkınlık ve hayranlık bir heykel kadar hareketsiz kalmama neden oldu. Nefes almıyordum. Kalbim bile atmıyordu sanki. Petra tam karşında duruyordu, ama ona bakmıyordum. Baktığım tam arkasında duran dűzenektir. Birbirine camdan hortumlarla bağlı yűzlerce tűp vardı. Tavandan aşağı doğru iniyor, birinden diğerine geğiyordu. Hepsinin içinde farklı renkler vardı. Kimi koyu kan kırmızısı, kimi güneş sarısı. Açık yeşilden sıcak maviye, turuncudan pembemsiye. Ama her şeyden önemlisi bu dűzeneđin oluşturduğu şekildi. Tepede kral tacını andıran içi kan kırmızısı sıvıyla dolu cam bir kase vardı. Oradan kıvrılarak inen borular, sađ ve sol kollardan yaprak şeklinde yine cam tűplere uzanıyordu. O kapların ucuna bağlı kalem inceliğinde borular ise ortada bir halkada birleşip yine aşağı doğru muazzam gűzellikteki tűplere iniyordu. En altta ise kalbe benzer bir vazo vardı ve hemen altında minik bir musluk.

İçeride kaç dakika ya da kaç saattir duruyorum gerçekten bilmiyordum. Zaman yoktu burada. Bir  nemi de yoktu zaten. Gözüm bir an bu muhteşem dűzenekten taştan örülmüş duvarın üzerine asılmış haritaya kaydı. Ben daha sormadan Petra “Portulan.” dedi. “İtalyan yapımı bir deniz haritası.”

Haritanın hemen yanında tuhaf bir maske asılıydı.

“Deri tabakadan yapılmış bir ayin maskesi.”

“Ayin mi?” dedim gözlerimi dehşetle açıp. “Ne ayini?”

“İnsan ayini, tanrıların öfkesini kontrol etmek için.”

Anlamıyordum. Anlayacağımı da sanmıyordum. Hemen kenarda duran eski, tozlu bir sandalyeyi çekip önüme koydu. “Hadi, otur.”

Başlığımı geriye atıp etrafa bakındım. Nereden bakılsa yetmiş metre karelik bir odaydı burası. Eskimiş tahta masalar ve üzerinde sararmış kağıtlar, duvar boyunca uzanan ve ağzına kadar dolmuş kitaplardan raflar. Kullanılmaktan tükenmiş onlarca mum. Tavandan aşağı sarkan kuru otlar, hatta derisiyle birlikte kemikleşmiş hayvanlar ki bunu fark etmek bayağı zamanımı almıştı, korkunç görünüyordu.

“Burası?” diyebildim fısıltıyla.

“Burası benim çalışma odam.” dedi memnuniyet dolu bir ifadeyle.

“Çalışma odan mı? Ne çalışıyorsun ki burada?” diye aptalca bir soru yönelttim.

“Birazdan her şeyi öğreneceksin. Aslında bunları daha çok delirdiğin bir zamana saklamıştım ama maalesef bu tahmin ettiğimden daha erken oldu.” dedi pişkince. Yüzüme derin bir gülümseme hâkim oldu. Öyle de kaldı.

Gözüm maskede takılıp kalmıştı. Masaya yaslanıp uzun kollarıyla maskeye uzandı ve bir süre evirip çevirdi. Sanki anılarını yad ediyordu. Ürperdim.

“İnsanlar eskiden kendilerinden çok fazla kurban verirdi. Gök gürültüsünde, deprem olduğunda, yağmur az yağdığına, çok yağdığına. Güneş çok ısıttığında. Kar yağdığına. Hayvanlar azaldığında. Yani doğadaki her şey adına bir kurban.”

“Korkunç!” dedim.

Maskeyi masanın üzerine koyup kollarını birbirine dolayarak bana bakmayı sürdürdü. O da takıyordu bu maskelerden aslında, ama onunki orijinal bir maskeydi; kendi yüzü. Ve acısını gizlemek için sürekli birini

takıyordu. Şimdi de o maskelerden biri vardı yüzünde. Petra ne vakit kurtulacaktı bu yüzlerinden? Ne zaman gerçekten mutlu ve huzurlu olacaktı, bilmiyordum.

“Bir zamanlar tuhaf bir kabile tanımıştım. Onların bu maskeyi takmalarındaki amaç Tanrı'dan kendilerini gizlemektir. Hoş.” dedi omuz silkip. “Sanki ondan gizlenebilirlermiş gibi.”

“Ayin süresince maske yüzlerinde olurdu. Af dilerlerdi ve yolunda gitmeyen şey her neyse onun için yardım isterlerdi. Sunaktaki zavallı ise çırılçıplak orada öleceği anı beklerdi. Tanrı onun ruhunu her zerresine kadar böylece görürdü. Yani onların inanışına göre.”

“Tanrı'dan gizlenmek için mi giyinirlerdi diyorsun?”

“Evet, gündelik işlerinde yüzleri açık olurdu ama bu sorun olmazdı. Çünkü bedenlerini kaplayan bir kıyafetleri vardı. Böylelikle her şeyi yapmakta özgürlerdi. Ama ufak bir doğa olayında birinin soyunduğunu düşünüp Tanrı'nın onu gördüğünü ve ruhundaki pislikleri bildiğinden öfkeli olduğunu sanırlardı. Böylece herhangi biri kurban edilir, Tanrı sakinleştirilirdi.”

“Sanırım doğru zamanda doğmuşum.” dedim. “Sırf göz rengimden dolayı cadı ilan edilebilirdim.”

“Bundan şüphem yok.” dedi. Keyif maskesi onu daha sevimli gösteriyordu. Sandalyeden kalkıp kitap dolu raflara doğru yürüdüm. Hepsinin üzerinde anlaşılması güç yazılar ve şekiller vardı.

“Bunlar da ne?” diye sordum. “Büyük kitabı falan mı?”

“Hayır.” dedi. “Onlar simyayla ilgili.”

“Şu anlattıkların gibi mi, hani babanla?”

Başını evet anlamında salladı. “Peki neden bu kadar çoklar?”

“Çünkü simyanın geçmişı uzun yıllara dayanır. Kimyanın atası olmak kolay değildir Fegel.”

Kitaplardan birinin üzerindeki tozu üfleyip kalın kapağını araladım. Bunlar kitap değildi. Defterdi. Hepsi de el yazısıyla yazılmıştı.

“Bunları sen mi yazdın?” diye sordum meraklı bir çocuk gibi. Her soru daha da aptal görünmeme neden oluyordu. Şaşkınlığının artmasına engel olamıyordum. Cevap vermedi.

“Ciddi olamazsın?”

Defteri masanın üzerine koyup hızla sayfaları çevirdim. Sayfalar dolusu matematik işlemleri vardı. Petra'ya bir an için baktığımda gülümseyerek beni izlediğini fark ettim. Bu sarsak ifade onun hoşuna gidiyor olmalıydı. Bütün bunlar, diye düşündüm. Petra neyi hesaplıyor, neden var olduğunu mu? Evreni mi? Gerçekten ne yapıyor böyle?

Kimsin sen, dedim içinden. Kimdi Petra? Tanrı tarafından gönderilmiş bir kurtarıcı, kahraman mı, yoksa karanlığın içinden çıkmış şeytani bir yaratık mı? Gördüklerim, yaşadıklarım hayal değilse gerçekliğine nasıl bir açıklama getirebilirim ki? Ya hayalse? Bunu nasıl bitirebilirim.

Kalın bir sayfa tomarını tümüyle çevirdim, defter işlemlerle doluydu ve ben tekinin bile ne anlama geldiğini bilmiyordum. Petra'nın beyninin yerinde ne vardı sahiden? Nasıl bir mekanizma? Hayretler içindeydim. Küçümsediğim adama şimdi hayretler içinde bakıyordum. Hayranlıkla.

O defterin yerini diğerleri aldı. Neyse ki birkaç isme rastladım. Artephius. Agrippa von Nettesheim.

“Bunlar?”

“Evet, onlar zamanın en ünlü simyacılarıydı. Babamla birlikte var olmadılar Fegel, onlar zaten vardı. Babamdan önce de sonra da. hep varlardı.”

Duyduklarıma inanamıyordum.

“Bana hâlâ yaşadıklarını söyleme.”

Ellerini iki yana açtı. “Ben birkaçıyla karşılaştım. Çünkü bir zamanlar sırf zaman öldürmek için simyacı avına çıkmıştım. Ama bu insan avlamak kadar kolay olmadı. Kaçmak ve gizlenmek konusunda çok ustalar. Gözünün önünde kaybolabilirler, hem de sıradan bir hızla. Yürüyüp giderler.” dedi parmağıyla gösterirken. “Ve sen hiçbir şey yapamazsın.”

“Ama bu nasıl olur, mümkün mü?”

“Mümkün.” dedi. “Beni göz önünde bulundur. Sana açıklayacağım birazdan.” Sonra yaklaşıp rafların birinden bir defter çekti. Sayfayı eliyle koymuş gibi bulup ortaya, tam önüme koydu. Tabii ki bilecekti. Bunların hepsi ona aitti. Petra'nın sekiz yüz elli yıllık hayatı aslında buradaydı. O aptal defterde değil. Bir an için nasıl bu kadar gerzek olabileceğimi düşündüm. Asırlardır yaşayan birinin o kadarcık bir defterle idare edeceğine nasıl inanabilirdim. Kendimden utandım o an. Yüzüm buruştu. Öyle ki önümdeki yazıları çok sonra fark ettim. İlk sayfada şekillerden oluşmuş bir şeyin tarifi anlatılıyordu. Üst sağ kenarda bitkinin çala kalem bir resmi çizilmişti. Tıpkı birbirine dolaşmış bir ip yumağını andırıyordu. *POMPARATUS BİTKİSİ*, diye de büyük harflerle yazılmıştı. Hemen diğer sayfada bir liste vardı. Bir av listesi.

Roger Bacon, Nicholas Culpeper, Alain de Lisle, Denis Zachaire, Della Porta, Joseph Chesne, Nicolas Flamel, Fulcanelli, Van Helmont, Lascaris, Eirenaeus Philalethes, Salomon, Arnaldus de Villanova,

Hohenheim. Bu son ismin altı öfkeyle birkaç kez çizilmişti. Başımı kaldırıp yüzüne baktım.

“Uzun hikâye.”

“Peki.” deyip sayfaları dikkatle çevirmeye devam ettim. Son olarak sayfanın sonunda o ismin kapsamlı hali vardı: Phillippus Theophrastus Aureolus Bombastus von Hohenheim. İsmi önüne ise iki tane yıldız konulmuştu. Bunun anlamını merak ettim. Tam yeniden sormaya yelteniyordum ki “Onunla ayrı bir hesabım var.” dedi. “Ne yazık ki içlerinde en tehlikelisi odur. Peşinden yıllarca koştum diyebilirim. Onu yok etme çabam görülmeye değerdı, ama başaramadım. Onu bulmak diğerlerini de bulmak demektir. Hohenheim bir simyacıdan ötedir. Büyücü desem yanlış olmaz sanırım.”

“Bana dışarıdaki dünyada, yani bir zamanlar benim de barındığım o yerde böyle insanların da hâlâ yaşadığını mı söylüyorsun? Üstelik yanı başımdan yürüyüp geçmiş bile olabilirler öyle mi?”

“Belki.”

“Peki sizin gibiler mi?”

“Hayır.” dedi başını hızla sallayıp. “Normal insanlar, üstelik doktorculuk oynamayı da çok severler. Bir hastanede başhekim olarak bulsam hiç şaşırmam.”

Kafam kazan gibiydi. Kitabı kapatıp kolumun altına aldım.

“Bir sakıncası var mı?”

Dudaklarını sıkıp başını sorun olmaz dercesine salladı.

“Sanırım burada beni oyalamaya yetecek fazlasıyla şey var.”

Evet, demek yerine düzeneğin önünde durup bekledi. Sanırım bana onun ne işe yaradığını anlatacaktı.

“Burada sana verdiğim ilacı hazırlıyorum.”

“Bana simyacılardan nefret ettiğini söylemiştin sanırım.”

İfadesini bozmadı.

“Aksini söyleyemem ama bu benim icadım, yani onlardan bir şey çalıp çalmadığımı ima ediyorsan cevabım hayır. Kendi çalışmalarım, kendi reçetelerim.”

Sanırım haklıydı. Petra gibi bir dâhiye böyle bir ithamda bulunmak oldukça ağır olurdu.

“Affedersin.” dedim. “Bir an için kafam durdu. Peki bu nasıl işliyor?”

“Tepede gördüğün tüpte özel bir karışım var. Kırmızı renk olan.”

Sonra hortumlardan geçen her bir kabı sırasıyla gösterdi. Hangisinin nereden geçtiğini, her geçişte nasıl arındığını, ısısının kaç derece olacağı, nasıl muhafaza edileceği vs... O kadar bilimseldi ki konuştukları, hiçbirini anlamadığımdan da emindi ama yine de görevini yerine getiriyordu. Petra sırrını ifşa ediyordu. Kesinlikle bunları bilmek için hayatını adayacak insanlar olmalıydı ama Petra benim gibi saf ve salak bir insana asırların bilgi birikimini sunup bu gizemi katlediyordu. Ona bir kez daha saygı duymuştum. Hayranlığımса bir kez daha katlanmıştı.

“Yeterince üşüdün.” dedi bu şahane icadın anlatımı bittiğinde. Gerçekten de üşümüştüm. Parmaklarımla defteri kavradıysam da pek bir şey hissedemedim. Çünkü parmak uçlarım donmuştu. Kulpa'nın irili ufaklı tepelerinde de gezsem dışarıdaki hava bu kadar soğuk olamazdı. Özellikle de yağmur yağarken. Peki burası neden normalden daha soğuktu, belli ki efsunluydu.

Merdivenleri dikkatle çıkıp hemen kitap odasına daldım. Defteri kaldığım yerden açıp masanın üzerine koydum. Sonra da dikkatle okumaya başladım.

Listenin bitiminde hepsi tek tek ele alınmış, yaşadıkları bir günlük gibi özenle not edilmişti. Bundan sonraki yazılar gerçekten kusursuzdu. Ve hepsini okumak için sabırsızlanıyordum. Bir ara Petra'nın gölgesini kapıda gördüm ama şimdi onunla uğraşamazdım. Onu günü kurtarmanın sevinciyle baş başa bırakacaktım.

Agrippa. Onu en son Fransa'da gördüm. Yanında birkaç kişi daha vardı, yakalamam an meselesiydi ama elimden kaçırdım. Yanında şeytan kılıklı köpeğiyle beraber dolaşıyordu. Çalışmalarını inceledim.

Artephius. Ondan nefret etmemin ayrı bir sebebi var sanırım. Florensa'da karşılaştım. Bana babamı sordu. Şu an benden yaşlı bir bedenle karşı karşıyayım. Hepsi aynı şeyi yapıyor. Bu ne ise bulmak zorundayım.

Bacon ve Culpeper. Bir devlet yemeğine birlikte katılmışlardı. Onları saatlerce takip ettim ama gözümün önünde uçup gittiler sanki. Hiçbir şey yapamadım. Bu insanlar birbirlerinden farklı asırlarda yaşamalarına rağmen şimdi benimle alay edercesine birlikte dolaşıyorlar.

Lisle ve Zachaire'in yaşadığına dair bir duyum aldım ama ikisiyle de karşılaşmadım.

Villanova, ah, nasıl da kaybettim onu.

Porta ve Chesne, Flamel'le birlikte İtalya'da yaşıyormuş.

Helmont, Lascaris, Philaethes, Salomon. Evlerine girdim ve bütün çalışmalarını yaktım. 879. sayfada sırayla formüllerinin birer örnekleri var.

Hohenheim...

“Onu benden dinlemek ister misin?” diye sordu kapıda birer kahve fincanıyla dikilirken.

“Tabii ki.” dedim. “Okumaktan daha iyidir.”

Karşıma geçip oturduğunda yüzünde gerçekten tarif edilemez bir huzur vardı. Kendini iyi hissettiği belliydi.

“Onunla karşılaşmam çok tuhaftı doğrusu. Ben diğerlerinin kaybolabilmek için kullandığı o bitkiyi arıyordum.

“Pomparatus bitkisi.”

“Evet. Bütün dağları gezmeyi bu bitkiye borçluyum doğrusu. Bu öyle bir bitkiydi ki yalnızca senede bir kez yetişiyor ve tek bir günde kapağını açıyordu.”

“Kapak mı?”

“Evet.” dedi eliyle göstermeye çalışarak. “Bir midye gibi düşün ve o kadar sert bir kabuğu var ki onu bu dünyada kırabilecek hiçbir şey tanımıyorum.”

“Bu muhteşem.” dedim gülümseyerek.

“O gün bana hiç muhteşem gelmemişti. Sonunda onu buldum ve açılmasını beklemeye koyuldum. Çok sıkıcıydı. Günler geçti ve kapak aralandığında arkamda biri belirdi. Oydu. Hohenheim. Bitkinin nerede yetiştiğini ve hangi gün açılacağını çok iyi biliyordu ama ben onun için büyük bir sürpriz olmuştum. Hızla yaklaştım. Ama bir şey oldu. Onu bulamadım.”

Gözlerinde yanan bir ateş vardı Petra'nın. Hâlâ dinmemiş bir öfke.

“Tam karşımda duruyordu. Bana bakmış pişkince sırtıyordu. Benden yaşça büyüksün ama görüntü olarak gençsin, dedi. Onu yakalamak için tekrar hareket ettim ama sanki karşımda o değil de onun bir yansıması vardı. Ne zaman hareket etsem boşa çıkıyordum, yine de karşımdan ayrılmıyordu. Bu beni daha da çıldırttı.”

“Bu bir büyüye benziyor Petra.” dedim. “Bir bitki bunu sağlayabilir mi?”

“Ben de bunu merak ediyordum. Bir bitki bunu nasıl sağlayabilir diye. Sağlayabilirmiş.”

“Nasıl?”

“Bir duman olarak görüyorsun beni, değil mi Fegel?”

“Evet.” dedim tüylerim ürpererek.

Başını olumsuzca iki yana salladı.

“Aslında ben oradaydım, tam karşında, insanların ortasında. Ama olan bir yanılsamadan ibaretti. Beni bu şeye çeviren iksirin tabiatına yerleşmiş doğal bir bitki. Her şey yarasada ya da vebada bitmedi Fegel. Pomparatus bitkisi simyacınn elinde son derece tehlikeli bir şeye dönüştü. Bir canlıdaki etkisi farklıydı elbet, ama bizler ölüleriz. Yenilenen bir bedenın içine sıkışmış ölümsüz bir ruh. Ruhun ikâmesine eşlik eden bir beden.”

Kahvesinden büyük bir yudum alarak geriye yaslandı.

“Şimdi o ormana geri dönelim mi?”

Büyük bir kafa karışıklığıyla “Peki.” dedim.

“Ona kim olduğunu sordum. Zaten bir simyacı olduğunu anlamıştım. Listemde adı olan bir simyacı hem de. Babamla birlikte öldürmeye yemin ettiğim, hepsi hâlâ hayattaydı, üstelik hiçbirini bulamamıştım. Benden gizlenmenin çok iyi bir yolunu bulmuşlardı.”

“Ama baban birlikte dolaştığı simyacıyı öldürmüştü değil mi?”

“Bilemem, belki de bize yalan söylemişti. Tarih değişmez ama bilinenler farklıdır Fegel. Hiçbirimiz olanları görmedik. Görmediğim bir şey için asla emin olamam.”

“Ya kapak?”

“İkimiz birlikte kapağın açılmasını bekledik. Sonunda açıldı ve içinden bilye büyüklüğünde pamuğa benzeyen yuvarlak bir şey çıktı. Hohenheim bana baktı ve onu hangimizin alacağını sordu. Tabii ki ben, dedim

ama o gülmekle yetindi. İlk defa kendimi güçsüz hissediyordum. Pes ettim ve bitkiyi ona bıraktım.”

“Buna gerçekten inanmalı mıyım? Senin pes etmen imkânsız.”

Bakışlarını kaçırdı.

“Bir planım olmalıydı. Önümde seneler varken kontrolsüz davranamazdım. Bir sonraki seneyi köyde dinlenerek geçirdim.”

“Ailenle?”

“Evet.” dedi o cümleyi kullanmamaya dikkat edercesine.

“Hypatia bana yardım etmek istedi. Kabul ettim. Bize Giovanni'yle Francesca'da katıldı. Dördümüz daha güçlü olacaktık. Birkaç aylık aramanın sonunda Hohenheim'ı bulduk. Evini yerle bir ettik.”

Öfkeli bir anlatımdan neşeli bir betimlemeye geçmişti Petra. Ailesinin desteği mi yoksa düşmana zarar vermek mi onu bu denli mutlu etmişti bilmiyordum.

“Hohenheim bunu beklemiyordu. Bütün çalışmaları bütün geçmişi bir anda yok olmuştu. Üstelik evinde yüze yakın o bitkiden vardı. Hepsini aldık tabii. Sonra onun dönmesini bekledik. Üç gün sonra evinin yerinde bir kül yığınıyla karşılaştığında bir çocuk gibi ağlamaya başladı.”

Bu gerçekten acımasızcaydı. Üstelik bu adam bunu hak edecek kötü bir davranışta bulunmamıştı. Üzülmüştüm.

“Sırtında deri bir çantayla dikildi karşımıza. Belli ki yeni ve farklı bitkiler toplamıştı. Çünkü onun işi buydu. Bitkilerin efendisiydi Hohenheim.”

Ayağa kalkıp gereksiz neşesini üzerinden attı. Pencereye doğru yürüdü ve yağan yağmuru izledi.

“Korkmuyordu. Üstelik üzerinde kendini koruyabileceği hiçbir şey de yoktu. Bir şeye inanırım Fegel; eğer düşmanın gerekli erdemle donatılmışsa onu devirmenin hiçbir anlamı yoktur. Bu sana bir şey kazandırmaz. Aksine kaybettirir. Hohenheim karşımda dağ gibi dimdik duruyordu. Bizimkilere çekilmesini söyledim.”

Başım yerdeydi. Gözlerimi kapatıp o ânı hayal etmeye çalıştım. Hohenheim'ın mağrur duruşunu. Halbuki onu hiç görmemiştim, hatta tanımıyordum bile, yine de kendime yakın hissetmiştim.

“Ya sonra?”

“Bana iyice yaklaştı. Babanın hikâyesini dinledim Petrarca, dedi. Sırf yolları bir simyacıyla kesişti diye hepsine kin beslemek zorunda değilsin. Bizler senin düşmanların değiliz. Ben de değilim. Üstelik ben bir hekimim. Peki, sen neden düşmansın? Beni bu şeye çeviren şey yüzünden, dedim. Tanrı'nın istemediği hiçbir şey gerçekleşemez, dedi. Oysa o yıllarda Tanrı'ya inancım sallantılıydı. Alay ettim. Aşağıladım onu. Bana tek bir kötü laf etmeden dinledi.”

Gözlerim hâlâ kapalıydı. Büyülenmiş gibiydim. Sanki o ânın içine girmiş, onlarla birlikte orada ben de olanları izliyordum.

“Biz bu nefreti hak etmiyoruz Petrarca. Babanın intikamını almak istiyorsan o insan ben değilim ama sana onun kim olduğunu da söylemem. İşte şimdi sana beni yok etme fırsatı doğdu. Seçim senin. Yeterince yaşadığıma inanıyorum.”

Merakla sonucu bekliyordum. Kalp atışlarım hızlandı. Ellerimle sıkıca koltuğa tutundum. Sanki tutunmasam bir uçurumdan yuvarlanacak gibiydim.

“Onu orada bırakıp geri döndük ve ben de simyacı avlamayı bıraktım.”

Gözlerimi açtığımda Petra odada yoktu. Fincanlar da. Mutfığa doğru yürüdüm. Kapıyı ardına kadar açmıştı. Yağmur durmuş, güneş hafiften kendini göstermeye başlamıştı. Orada yan yana bekledik bir süre.

“Hâlâ yaşıyorlar mı hepsi?” diye sordum.

“Birçoğunun öldüğünü öğrendim. Ama diğerleri yaşıyor. Yedi ya da sekiz kişi kalmış olmalılar.”

Gülümsemeye çalıştı. “Acıktın mı?”

“Hem de çok.” dedim. Kapıyı kapatıp masaldan örülü dünyamıza geri döndük.

Ertesi gün kendimi yeniden Petra'nın çalışma odasında bulmuştum. Sıkılıp kafayı yemekten her şeyi kurcalamama izin vermişti. Bunu kullanıyor olmanın keyfini sürecektim. Kahvaltımı yapar yapmaz okuyabileceğim bütün defterlere göz attım. Çoğu karmaşık işlemlerden ibaretti. Petra Pisagor'un izinden mi gitmeye çalışıyordu? Cevap önümdeydi halbuki, Petra ona alenen tapıyor, onun yolundan bir nebze olsun çıkmamaya çalışıyordu. Pisagorcuların olmazsa olmaz ketumlukları, öğretileri, ezoterik bilgileri, sessizlikle yoğrulan yaşamları birebir Petra'nın özünü oluşturunuyordu.

Çoğu günlük şeklindeki defterlere gün boyunca yaptığı çalışmaları ve bulduğu sonuçları not etmişti. Değişik semboller, piramit benzeri çizimler vardı. Merak etmiyordum ama bilmeyi de isterdim.

Düzenegin karşısına dikilip bir süre bekledim. Elimi uzattımsa da dokunmaya cesaret edemedim. Sanki dokunsam kırılıp un ufak olacakmış gibi geldi. Masanın üzerinde biriken mumları kenara itip sararmış parşömenlere göz attım. Onlardan da bir şey anlamayacağım ortadaydı. Jeneratörün hemen yanında

bir sandık gördüm. Kapağında kilit yoktu. Başımı merdivene çevirdim. Kızıp kızmayacağını düşündüm ama zaten izin vermemiş miydi? Demek oluyordu ki buradaki her şey bana serbestti. Sandığın kapağı büyük bir gıcırtyla açılınca 'eyvah' dedim içimden ama neyse ki tepemde bitmedi. Kötü bir kokuyla birlikte kendimi geriye attım. Ne vardı acaba içinde, ceset falan mı? Yaptığım şakanın gerçek olmamasını diledim birden. Sonra yeniden sandığa eğildim. Hayır, ceset falan değildi. Kıyafetler vardı içinde. Elimi yavaşça uzattım ve en üstte duranı havaya kaldırdım.

Üzerinde minik minik çiçek desenleri olan uzunca bir elbiseydi bu. Yakası dantellerle süslenmişti. Bir an için bunun yeni dikilmiş hâlini hayal ettim. Tıpkı annemin iş yerindeki elbiseler gibi. Yeni kumaş kokusuyla dolu olurdu dükkânı. Gözlerim dolduysa da ağlamadım ve elbiseyi yerine bıraktım. Kimin oldukları bile umurumda değildi. Hemen kapağı kapattım ve hızla merdivenlere yöneldim. Başımın üzerinde asılı duran kurumuş ot demeti saçıma takıldı birden. Dökülenleri temizlerken parmaklarımın arasında parçalar ufalandı ve o an bir rüzgâr ensemde adımı fısıldarcasına dolandı. Korkuyla sıçradım. Merdivenleri soluksuz çıkmıştım. Kapıyı kapatır kapatmaz kilidi çevirdim. O şey her neyse orada kalmasını istedim.

Elimde kalan tozları üzerime silip telaşla mutfığa yürüdüm. Petra televizyon izliyordu. Bana hiç bakmadı ama gördüğüne emindim. Bir bardak su doldurdum. Gök gürültüsüyle yeniden irkildim.

Dişlerimi sıkıp bir süre bekledim.

“İyi misin?” diye sordu.

“Evet.” dedim ona doğru yürüyüp karşı koltuğa oturarak. Belgesel kanalı açıktı.

“Naftalin kokuyorsun.”

Ellerimi burnuma götürdüm. Demek sandıktaki koku buydu. Evde hiç kullanmadığımız için kokusunun da nasıl olduğunu bilmiyordum.

“Sandığı mı açtın?”

“Evet.” dedim sakın görünmeye çalışarak.

“O hâlde içindekileri de görmüş olmalısın.”

Aklım hâlâ duyduğum o fısıltıdaydı. Elbise umurumda bile değildi. Kafamın yerine gelmesi için bir süre sessizce bekledim. Sonra Petra'nın gözlerine bakıp sordum.

“Sevdiğin kadınlardan birinin miydi?”

“Sence?”

“Sanmıyorum.” dedim başımı olumsuzca sallayıp. “O kadar duyarlı olduğunu düşünmüyorum. Üstelik böyle bir şeyi yapacak kadar âşık olduğunu da.”

“Beni tanımaya başlıyorsun sanki.” dedi. İkimiz de gereğinden fazla ciddiydik. Petra'nın kaşları yeniden çatıldı. Ellerini birleştirip öne doğru eğildi.

“Annemindi.” dedi. Nedense inanmıştım. Aksi de olamazdı zaten.

“Üzüldüm.” dedim. “Onu kaybetme...”

“Onu hatırlamıyorum.” dedi. “Hiçbirini. Ne annemin ne de babamın yüzünü. Hatta kardeşlerimi bile. Hepsi uzak birer anı şimdi. Unutmak isteseydim kolaylıkla unutabilirdim hatıralarını. Ama varlıklarını unutmamak için çok zorladım kendimi.”

“Tanrım!” dedim korkuyla. “Hiçbirini mi?”

“Evet, hiçbiri.”

Geriye yaslanıp bir an için bunun nasıl bir şey olduğunu düşündüm. Dayanılmaz bir ıstırap olmalıydı. Ne bir resim ne de bir görüntü. Gözlerini kapattığında kocaman bir boşluk. Lanet bir karanlık. Bir zamanlar mutlu mesut yaşadığım ailene ait her şey silinip gidiyor. Bunu yaşamaya dayanamazdım. Ya ben, diye geçirdim

içimden. Ben de onun gibi olursam? Annemi, babamı, Lelis'le Defi'yi unutursam, en çok da Marlo'yu. Kalbimdeki bu büyük aşk yitip giderse ya, o zaman ne yapardım? Aklımın yerinde olup olmamasının ne anlamı olurdu? Hayatı ne yaşanılır kılardı? Hayır, bu olmayacaktı. Olamazdı.

“Ben...” dedim titreyen sesimle. Gözlerim de eş zamanlı doldu, ağlamamak için direndim.

“Marlo.” Daha fazla konuşamamıştım.

Gözlerini kapatıp geriye yaslandı. “Marlo...” dedi ama sesinde kızgınlık yoktu. Ayağa kalkıp yavaşça kapıya doğru yürüdü. Dış kapıya. Hemen ben de arkasından kalktım. Bu defa gitmesine izin vermeyecektim. Beni dinlemeliydi, içimdekileri öğrenmeliydi. Koşarak duvardaki şarteli indirdim. Evin her yerinde aynı anda kilit sesleri yankılandı.

“Beni böyle mi durduracaksın?” dedi.

“Evet.” dedim ellerim çenemin altında. “Yalvarırım beni dinle.”

“Senin için onu öldürmedim Fegel ama her defasında onun adını anıyor, beni yeniden ve yeniden kahretmeyi başarıyorsun.”

“Onu seviyorum Petra.” dedim sonunda her şeyi göze alarak. Durduğu adımda çakılı kaldı. Hiçbir ifadesi yerinden oynamıyordu. Bir heykel gibi donmuştu sanki. Tam karşımda. Gözleri gözlerimde acıyla bekliyordu.

Uzun ve sancılı bir bekleyişten sonra kıpırdadı. Bir adım geriledi. Bakışlarını çekip geriye döndü. Sessizce odasına girdi ve kapıyı kapattı. Bu kadar mıydı, kızmayacak, ceza vermeyecek miydi? Belki de bundan yorulmuştu. Bilemeyecektim. Şartel kapalı bir şekilde odama çıkan merdivenlere yöneldim. O an o fısıltı bir kez daha yankılandı zihnimde. Adımı söylemişti sanki.

Fegel, demişti. Tamamen yabancı bir ses. Buna neden şaşıyordum ki. Eninde sonunda olacağı buydu. Aklımı kaçıracaktım. Zaten gölgelerle büyümüş bir çocuğun o gölge tarafından alıkonulmasının sonucunda bu hikâye asla mutlu bitemezdi. Merdivenleri çıkıp doğruca yatağa bıraktım kendimi. Gözlerim uykuyla savaştı.

Bir not vardı mutfak tezgâhında: *İki gün sonra döneceğim. Merak etme. Şarteli indirmeyi unutma.*

Bir günü ikiye çıkarması daha iyi olmuştu, şu an için onu görmeye tahammül edemezdim. Şarteli indirmedim. Artık korkmamın da bir anlamı yoktu. Benim için hazırladığı sandviçi elime alarak dışarı çıktım. Bugün yağmur yoktu, hava da serin olmasına rağmen güzeldi. Çit kapısını çıkıp yürümeye devam ettim. Bir yandan sandviçi yiyor bir yandan da güzel bir kır yürüyüşü yapıyordum. Yaşadığıma göre kendime hayatı katlanılır kılacak bir şeyler bulmalıyım. Bu sıradan bir yürüyüş olsa bile.

Bir on dakika kadar yürüdükten sonra geriye dönüp eve baktım. O kadar güzel duruyordu ki orada. Derin bir iç çektim. Petra'nın yerinde Marlo'yla burada yaşasam nasıl olur diye düşündüm. Mutlu olur muydum acaba? Kim bilir?

Düzlük uzun bir alan boyunca devam ediyor, insana sonsuza dek yürüyebilecekmiş hissi uyandırıyor. Nemli çimleri ezerek ilerledim. Karşıma birkaç tane tavşan çıktı. Eğilip en iri olanı kucağıma aldım. Hiç aksilik etmedi. Diğerleri de buna aldırış etmedi. Kucağımda sıkıca tuttum onu, başını okşadım, kulaklarıyla oynadım. Sonra yeniden ailesinin yanında bıraktım.

“Fegel.”

Bunu gerçekten duymuştum, hızla döndüm geriye. Adımı söylemişti. Tanrım, korkmak istemiyordum ama

nasıl korkmazdım. Bir şey adımı söylüyordu ama onu göremiyordum. Kendi etrafımda uzunca bir süre döndüm. Tavşanlardan başka hiçbir canlı yoktu ortalıkta. Görüş alanıma giren her şeyi taradım. Evden oldukça uzaklaşmıştım, şimdi uçsuz bucaksız bir yeşilliğin tam ortasıdaydım. Yere çöküp bir süre sakinleşmeye çalıştım. Bu korkuyu yenmeliydim. Yaşadığım her şey zaten doğaüstüydü, varsın bir tane daha eklensin ne çıkardı? Petra başlı başına bir kâbustu. Simyacılar hâlâ yaşıyordu. Geride yüzlerce ölümsüz filozofun yaşadığı bir köy bile vardı. Daha neye şaşırabilirdim ki? Hayaletlerle bile arkadaşlık kurabilirdim.

Bu düşünceler beni sakinleştirdi. Doğrudum ve hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam ettim. Kalp atışlarım gittikçe normale döndü ve derin bir nefes alarak yönümü değiştirdim. Biraz su kenarında oyalanıp hoplayıp zıplayan balıklara bakabilirdim.

Çimlere uzanıp gökyüzünü izledim, gözlerimin önünde Petra'nın defterindeki karmaşık işlemler belirdi; formüller, reçeteler, hesaplamalar... Her ne kadar babasından ötürü ondan nefret eder gibi görünse de gizli hayranlığını görememek aptallık olurdu, Pisagor'un adı neredeyse her sayfada geçiyordu. Petra'nın inancının ne boyutta olduğunu bilmesem de çalışmaları aklının karışık olduğunu gösteriyor, birçok bilinmezi de kendinde ustalıkla barındırıyordu.

O çağda yaşamış simyacıların hepsi aynı şeylerin peşine düşmüşlerdi; ölümsüzlük, altın yapma ve isimlerinin sonsuza dek yaşaması. İçlerinden en çok aklımda kalan 17. yüzyılda yaşamış olan Kondrad Dippel'di. Ruhu bir kadavradan diğerine geçirmeyi başardığı yazıyordu bir sayfada. Hepsi de ölümcül ve korku dolu deneyleriyle ünlenmişlerdi. Böylelikle

isimlerini bugün bile yaşatmayı başarmışlardı. Ne garipti oysa. Küçük bir şehrin küçük bir evinde sıradan bir yaşantım varken şaşıp kaldığım bu olaylar zincirine dolanıp kalmıştım. Petra beni adeta kendine düğümlemiş gitmemem için elinden geleni yapıyordu.

Yeşilliğin üzerinden kalkıp tavşan yuvasına doğru hareket ettim, onları biraz daha mıncıklayıp sonra eve dönmeliydim.

Karanlık yavaştan çökmeye başlamıştı. Şarteli neyse ki indirmiştim. Koca bir kap dolusu mısır patlattım, kumandanın sadece bana ait olmasına sevinebilirdim, fakat evde olsaydım. Burada keyif çatmak saçma oluyordu. Kanalları birer birer dolaştım. Bir film denk geldi. Ayaklarımı uzatıp filme konsantre olmak istedim ama ses sanki hâlâ kulaklarımda gibiydi. Bunu Petra'ya söyleyip söylememekte kararsızdım. Belki ilacı azalttığı için beni çarpmış, bünyem ufak çapta bir sarsıntı yaşamıştı. Bu yüzden de gaipten sesler duyuyordum. O ses bana sesleniyordu üstelik. Gülmek istedim, kahkaha atmak. Petra da yoktu. Bunu rahatça yapabilirdim. Odasına girip eşyalarını dağıtabilir, iç çamaşırlarını evin her yanına serebilirdim. O da benim tamamen delirdiğimi düşünüp serbest bırakabilirdi. Saçmalıyorsun Fegel, dedim kendi kendime. Bunu asla yapmaz.

Akıl üşütmenin belli başlı aşamaları vardı ve bunların başında da olmayan sesler duymak geliyordu. Bir zamanlar gördüğüm gölgenin Petra olduğundan bihaber yaşamıştım. Belki de duyduklarım bir hayaletin fısıltılarıydı. Sandığı açmıştım ve puf, hayalet serbest.

Petra'nın annesi güzel bir kadın olmalıydı. Acaba Petra kime benziyordu? Kusursuz bir burun, onu devamlı kızgın gösteren çatık kaş yapısı. Yuvarlak bir çehre ve ıslıl ıslıl parlayan yeşilin mutasyona uğramış

rengi gözler. Ne yazık ki bunu da asla öğrenemeyecektim. Yalayıp yuttuğum mısırların ardından kalkıp mutfak lavabosunda ellerimi yıkadım.

Yakışıklı değil, dedim az önceki düşüncelerimi yerle bir edip. Marlo'yla kıyaslandığında -ki kıyaslanamaz- asla değil. Marlo bir şaheserdi. Ancak Tanrı'nın gücüyle böyle bir güzellik yaratılabilirdi. Şimdiyse bu güzellikten uzaktaydım. Sesini hâlâ anımsıyordum. Hastane koridorunda bağıırıyordu. Kaçmamı istiyordu, onu gördüm diyordu.

İzleyemediğim filmi kapatıp koltuğa uzandım. Işıklar bir an için gidip geldi ama hayır korkmuyordum. Petra tedbiri almış olmalıydı. Beni karanlıkla baş başa asla bırakmazdı. Asla.

Gözlerimi yeni bir güne açarken evin içine dolan güneşe baktım hayranlıkla. Bugün hava her zamankinden daha güzeldi. Dolaba doğru yürüdüm. İçine bakarken acaba ne eksik diye düşündüm, çünkü dolap ağzına kadar doluydu. Düşüncelerle savaşa girmiş beynime bir de bu eziyeti yapamazdım. Kahvaltılık bir şeyler çıkardım. Bir bardakta meyve suyuyla birlikte kendimi bahçeye attım. Petra sandalyelerin minderlerini kaldırmıştı, ben de mindersiz oturdum. Dakikalar içinde getirdiğim her şeyi yeyip içtim. Bazen kendim adına dehşete kapılıyordum. Nasıl bu kadar pis bir mideye sahip olabilirdim ki, sürekli yiyordum ve nerede olursam olayım bu iştahıma engel olmuyordu. Ablalarım haklıydı. Ben bir ucubeydim.

Tepsiyi itip geriye yaslandım. Başımı gökyüzüne kaldırıp huzurla süzülen kuşları izledim. Ben asla onlar kadar özgür olamayacaktım. Ben bir köleydim. Petra'nın kölesi.

Kuşlar kafilde halinde uzaklaştı. Ben de tam ayağa kalkmışım ki duvarın dibinde gübreden devasa boyutlara gelmiş beyaz yelken çiçeklerinin arasında ufak bir kıpırtı oldu. Acaba tavşanlardan biri çitin arasından mı geçmişti? Ayağa kalkıp hâlâ sallanan yapraklara doğru yürüdüm.

Elimi uzattığım an Petra yanı başımda dikildi. Birden sıçradım.

“Affedersin.” dedi. “Korkuttum mu?”

Başımı hayır anlamında salladım.

“Ne arıyorsun orada?”

“Hiç.” dedim omuz silkip. “Çiçeklere bakacaktım.”

Başıyla evi işaret etti. Tepsiyi alıp önden yürüdü. İçeri girdiğimde ikimiz de bir süre konuşamadık. Erken gelmesi beni şaşırtmıştı. “Nereye gittin?” diye sordum.

“Odanda senin için bir şey var.” dedi mahcup bir ifadeyle.

“Odamda mı?” diye sordum yine kendimi aptal durumuna düşürerek. Hem şaşkın hem de heyecanlıydım. Koşarak çıktım merdivenleri. Yatağımın üzerine baktığımda bir süre hayal görüp görmediğimi düşündüm. Hayır, hayal değildi? Ayaklarım sürünerek onlara doğru yaklaştım. Çığlık atmak istedim, çatlayana kadar ağlamak. Çünkü yatağın üzerinde babamın oduncu gömleği, annemin kahverengi hırkası, Leliş'in kırmızı benekli elbisesi -ki onu çok sever- Defi'nin mor şalı duruyordu. Ve hepsinin ortasında ancak iri bir gövdenin sahibi olabilecek gri kapüşonlu swit. Marlo'nun okula giderken giydiği switti bu. Dizlerimin üzerine çöküp olduğum yere yığıldım. Elim ağzıma götürüp hıçkırıklarımı susturmaya çalıştım. Gözlerimden akan yaşa engel olamıyordum. Mutluluktan ağlamak böyle bir şeydi, ama benim

mutluluğum esaret altında bir insanınkinden öteye gidemezdi. Sevdiklerimin kıyafetleri gelmişti.

Dizlerimin üzerinde ilerleyip ilk önce Marlo'nun kazağını aldım elime. Kokladım. Tanrım, bir kez daha sarsılarak ağladım. O kokuyordu. Yıkanmamıştı. Sırayla diğerlerini kokladım. Annemin hırkasını, babamın gömleğini, Lelis'in parfümü odayı yıkıp geçirmişti. Defi'nin şalı da ondan geri kalmıyordu. Ne kadar süre ağladım bilmiyorum, ama kendime geldiğimde hepsini kucağıma basmış halının üzerinde cenin pozisyonunda yatıyordum. Petra bu süre boyunca beni hiç rahatsız etmedi. Onun için söylenecek bir şey düşündüm ama yoktu. Bu nasıl bir fedakârlıktı, nasıl bir gönüllülük? Petra'nın ayaklarına kapanıp af dilesem ya da yüzlerce kez teşekkür etsem neye yarardı? Hiçbir şeye. Yüzüne bakmaya utanıyordum bu durumda. Her ne kadar şu anki hâlimin sorumlusu o olsa da düştüğüm yerden beni kaldırmayı başarmıştı.

Yaşlar yanaklarımda kurudu, suratımı bir kalıba oturtmuş gibiydim. HazineLERİMİ birer birer katladım ve yatağımın üzerine dikkatle bıraktım. Banyoda yüzümü yıkayıp aynada bir süre kendime baktım. Petra'nın tasvir ettiği gözler ve neye benzediğini bir türlü anlayamadığım bir yüz. Kimdim ben ve Petra'da nasıl bir etki yaratıyordum? Onu bu denli her şeyden vazgeçirecek kadar sarsan o şey. Gözlerim mi, yüzüm mü, ruhum mu, neyim?

Odama dönüp bir kez daha aynı duygularla boğuştum. Sonunda dayanamayıp üzerimdeki kazağı çıkardım. Marlo'nun switini giyip aynada nasıl durduğuna baktım ve bir an için onu görür gibi oldum. Okul yolunda beklediğim iri ve yakışıklı çocuk. Gözleri dünyanın sekizinci harikasıydı. Gerçi o da benimkiler

için aynı şeyi düşünüyordu ama olsun, onunkilerin evren üzerinde bir eşi yoktu, olamazdı da.

Tüm cesaretimi omuzlarıma yükleyip merdivenleri yavaşça indim. Petra beni görünce beynimi dağıtabilirdi ama hayır, bunu neden yapsın ki? Benim için gidip hepsinin kıyafetlerini yürütmüştü. Lelis'in delireceğine emindim. Defi ise çok üzülecekti. Babam gömleğin kaybolduğunu hemen anlamazdı çünkü onu sadece evde tamir işleri yaparken giyiyordu. Annemse anında anlayacaktı. Çünkü iş yerinde hep üzerinde olurdu. Ne düşüneceklerini merak ediyordum. Akıllarına gelecek ilk seçenek ben olacaktım ama nasıl diyeceklerdi. Bu nasıl olur? Bir türlü işin içinden çıkamayacaklardı.

Salona geldiğimde Petra mutfak tezgâhında oturuyordu. Önünde kahve vardı, yeni yapmış olmalıydı, dumanı tütüyordu. Ben ağzımı açmadan “Yakışmış.” dedi. Teşekkür etmek istedim ama yapamadım. Farklı koşullarda olsaydık onun boynuna atlar, onu öpücük yağmuruna tutardım ama Petra mesafeyi korumak adına güçlü bir savaş veriyordu. Ben de bu savaştan memnundum. Karşısına oturup yüzüne bakmakla yetindim.

“Sen gidince şarteli indirmedim. Dışarı çıkıp gezdim. Hatta nehre kadar gittim.”

“İyi yapmışsın.” dedi. Bakışları kahvesinin üzerindeydi. Gömleğinin kolunu iki kez kıvrırmıştı yine. İri kemikli ellerinin üzeri damarlarla kaplıydı. Bu damarlar kollarından yukarı doğru kıvrılarak çıkıyordu ama ben sadece açıkta kalan kısmı görebiliyordum. Onu bir kez olsun üstsüz ya da çıplak ayakla dolaşırken görmemiştim. Her zaman bakımlıydı, her zaman dikkatli. Giyimi, konuşması, davranışları. Tam bir beyefendiydi. Petra ölçünün efendisiydi. Terazisi o kadar dengeliydi ki bir anlık bir şaşmaya bile mahal

vermezdi. Bir kez daha utandım kendimden. Yaptığım saygısızlık ve şımarıklıklar diz boyuydu ve bir o kadar da pişkindim. Onu duyuyordum, görüyordum, anlıyordum güya ama hayır, Petra adına bildiğim hiçbir halt yoktu. Ben sadece benim istediklerime önem veriyordum. O nelerden mutlu olur, neleri sever, nelerden hoşlanmaz, nelere kızar... Liste çok uzundu. Binlerce günlük okusam Petra'yı yine de tanıyamazdım. Bunun için yüreğimi bütün saflığıyla açmam gerekiyordu. Hiçbir art niyet olmadan. Tıpkı onun yaptığı gibi.

Kazağın kollarını çekiştirip ellerimi içine gizledim. Hâlâ sessizdi.

“Ben... Şey...”

Tıkanmak bu olmalıydı. Konuşamıyordum.

“Bir şey söylemek zorunda değilsin Fegel.”

“Ama kendimi buna mecbur hissediyorum.”

“O zaman benim için bir şey yap.”

Bir an için duraksadım. İsteği ne olabilirdi ki? Gözleri uzun bir aradan sonra gözlerimi buldu.

“Kendini kötü hissettiğin an bana söyle ve ben de bunu düzeltmenin bir yolunu bulayım, olur mu?”

Cümleler anlamını yitirmiş, bakışlarım Petra'nın gözlerinde kilitlenip kalmıştı. Kendimi yüzlerce insan öldürmüş bir katil gibi hissettim. Acımasız, aşağılık bir canı gibi. Yer yarılp da içine girsem bunu hak etmiş sayılırdım. Petra'nın bana duyduğu tertemiz sevgi bir tokat gibi inmişti suratıma. Canım ne için yansa bilemedim. Ailem bir tarafta, Marlo bir tarafta ve Petra bir tarafta. Üç kefesi olan bir terazi boşlukta sallanıyordu şimdi. İşin tuhaf yanıysa ağır gelen Petra'ydı. Her şeye rağmen Petra. Marlo'ya duyduğum güçlü aşka rağmen Petra.

Gülümsemeye çalışarak salladım başımı. “Tabii ki.” dedim. “Söylerim.”

Artık balık tutmasını iyiden iyiye öğrenmiştim. Hiç boşa çıkarmıyordum kancayı. Yalnız balığı incitmeden oradan çıkarma görevini ona vermiştim. İncitmemek ve Petra, ne kadar bir arada tezat olsalar da incelik de bir yerde ondan sorulurdu. Petra'nın icadı, el emeği mükemmel salımızla aheste aheste ilerliyorduk suyun üzerinde. Kusursuz matematiği ve hesap yeteneğiyle tabii gücünü de eklersek bir anda ortaya inanılmaz bir şey çıkmıştı. Salın üzerinde ufak bir masa ve su geçirmez minderlerimiz de vardı. Fazla güneşli günler için de devasa bir şemsiye.

Kovama bakıp “Doldu.” dedim. Kendi oltasının bereketsizliğine bakıp hayıflandı.

“Sanırım bugün şanssız günümdeyim.” Oltayı çekip misinayı makaraya doladı ve çantasının içine bıraktı.

“Geri dönelim mi, kova taşacak gibi görünüyor.”

“Peki.” dedim yüzümdeki gülümsemeyle. Boynumda Defi'nin şalı vardı. Rüzgâr hafiften bile esse kokuyu içime doğru götürüyor, oraya hapsolmasını sağlıyordu. Bugün için kendimi çok iyi hatta yenilenmiş gibi hissediyordum.

Petra salın küreklerini tutup ters istikâmete doğru iki kez çevirdi. Bu sıkı tutunmam anlamına geliyordu. Durgun nehrin üzerinde hızla geriye doğru sürüklenmeye başladık. Etraf oldukça sessizdi. Kuş cıvıltıları yoktu bugün. Pek tavşana da rastlamamıştık. Sal yavaşladı ve Petra kürekleri bir kez daha çevirdi. Bu tek çeviriş bile bizi metrelerce sürüklemeye yetecekti.

“Bu mevsimde bizim oralarda festivaller olur, insanlar doyasıya eğlenir. En çok da Lelis'le Defi'nin

işine yarardı. Ben bir kez bile keyif alamamıştım. Birlikte dolaşmak zorunda kalırdık ve onlar da beni sürekli ezerdi. Oysa şimdi apayrı bir yaşantım var. Hayat ne kadar tuhaf değil mi?”

“Evet.” dedi sakince. “Biliyorum, ben de oradaydım.”

“Sahi.” dedim gözlerimi şaşırmış gibi irerterek. “Sen hep oralardaydın, hep yanı başımda.”

Cevap vermedi. Yanlış hatırlamıyorsam yakında doğum günüm vardı, Petra tarafından alıkonulduğunda kasım ayını devirmek üzereydim ama olmamıştı. Yeni bir yılı burada Kulpa'nın tepesinde güneşlenerek geçirmiştım. Yeni yaşıım benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu artık. Yeni bir yaş bana hiçbir şey katmayacaktı. Ailemden ve sevdiğim çocuktan ayrı olacaktım. Ama Petra vardı. Yeni ailem. Ne diyebilirdim ki, yine de şikayet edemezdım. Ona alışmıştım. Bir parçam da oydu artık. Bunca zamanı birlikte doldurmuştuk. Bu ikimiz için de bir mucize olacaktı. Aklımın hâlâ başımda olmasından bahsediyordum. Delirmemiştım. Bu iyi haberdi. Arada adıımı söyleyen o sesi duyuyor olsam da duymamazlıktan geliyordum. Çünkü her insan birazcık deliydi ve paranoya her insanın mühürlü bir kaderiydi.

Akşam yemeğinden sonra terasa çıkıp oturduk birlikte. Birer kahve günün ardından iyi gelmişti. Yıldızlar yine muhteşemdi. Binlercesi ışıldıyordu başımın üzerinde.

“Söylesene...” dedim bir kaybolup bir yanan yıldıza bakarken. “Neden beni dokuz yaşımdayken götürmedin, böylesi daha kolay olmaz mıydı? Yoksa bir çocukla uğraşmak istemedin mi?”

Bu sorum onu şaşırtmış olmalıydı ki uzandığı yerden doğruldu. O an gözlerimi kapatıp bir anlık sessizliği

bozan o fısıltıya konsantre oldum. Delirmek azalan bir olgu değildi. Günden güne artıyordu. Petra başlatmıştı bunu. Daha sonra yaşamıma giren her şey üzerine güzelce eklendi.

Adım yeniden söylenmişti. Fegel, diyordu sadece. Ne erkek ne de kadın, sanki gelişemeyen bir çocuğun çatallaşmış sesi gibi. Hem rahatsız edici hem de ürkütücü bir tonda. Petra'ya bunu söylemeyecektim. Henüz değil.

“Düşünmedim değil.” dedi soruma cevap olarak. “Ama buna cesaret edemedim. Ailenin yanında daha emniyette olurdun her yönden.”

“Ruhsal açıdan demek istiyorsun sanırım?” dedim ben de doğrulup. O bana bakıyordu ben de etrafa. Üzerimde yine Marlo'nun switi vardı. Kendimi bunun içinde o kadar rahat ve huzurlu hissediyordum ki sonsuza kadar çıkarmadan giyebilirdim. Petra her ne kadar bundan rahatsız olsa da gizlemeyi ustalıkla başarıyordu. Tartışmıyorduk artık. Bu jesti gözümde büyüyüp adeta devleşmişti. Bu saatten sonra ona yapacağım en ufak bir haksızlıkta kendimi hain sayardım. Nankör bir evlat gibi. Evet, Petra benim ailemin yerine geçmişti ne kadar istemesem de. Olanları değiştiremeyeceğime göre kabullenmek en doğrusuydu. O bana âşıktı, ben de Marlo'ya. Tablo fazlasıyla acıklıydı.

“İnsan zamanla alışıyor Petra, baksana, kendime ait bir odam var ve korkmadan kalabiliyorum. On sekiz sene boyunca ablalarımınla aynı odayı paylaştım. Tartaklandım, aşağılandım, hor görüldüm. Bu genelde ezik insanların ortak hissidir.”

“Ezik kelimesini kullanmasan.” dedi dudaklarını sıkıp. Kaşları yeniden çatılmıştı.

“Zavallı desem.”

Başını iki yana salladı. Ayağa kalkıp terasın ucuna doğru yürüdü. Ben de onu takip ettim.

“Sence daha iyi olacak mıyım, onlarsız bir yaşam var önümde.”

Başını diğer tarafa çevirdi. Duygusal anlarda genellikle yüzüme bakmıyordu. Ona bakınca güçlü bir erkek görüyordum. Hem fiziksel hem de manevi yönden. Gerçekten de öyleydi. Bir doksanlık boyu kimi zaman onun yanında ufak bir velet gibi görünmeme neden olsa da tipini beğenmiyor değildim. Onda kimsede olmayan farklı bir çekim gücü vardı. Buna acısı mı yoksa yaşadığı asırlar mı neden olmuştu bilmiyordum ama insan ona karşı hayranlık duyuyordu. Bilmedikleri yok denecek kadar azdı. Ama her zorluk gibi onun yoluna çıkan bela da bendim. Sekiz yüz elli yıllık kocaman bir yaşam boyunca bir tek benim yüzümden tökezlemişti Petra. Bana verdiği zararı telafi etmek için adeta çırpınıyordu. Bunu görebiliyordum ve engel olmuyordum.

“Bence...”

Rüzgâr tüylerimi diken diken etti birden. Sonra o ses... Petra sözünü tamamlayamadan hızla arkama döndüm. Gözlerim dehşetle açıldı.

“Ne oldu?” diye sordu endişeyle. Yutkunup başımı göğe kaldırdım.

“Hiç.” dedim o an. “Sanırım uyusam iyi olacak.”

Hızlı adımlarla odama geçtim. Petra orada tek başına kalakaldı. Yatağıma girip örtüyü tepeme kadar çektim. Terasın kapısı kapandı. Saniye geçmeden de odamınki. Bir yaprak gibi titriyordum yatağın içinde. Eğer böyle bir ses gerçekten varsa bunu Petra'nın da duyması lazımdı. Çünkü o normal bir insandan daha iyi bir işitme kapasitesine sahipti.

Dişlerimi sıkıp gözlerimi kapattım. Ona kadar saydım. Her defasında adımı duyarak korkuyla ürperiyordum ama bu seferki başkaydı. Bu sefer benim adımı söylememişti. Lanet olsun.

Marlo, demişti. Marlo.

Yatağımı düzelterip odamdan çıkarken mutfaktan gelen sesleri duyabiliyordum. Petra kahvaltıyı hazırlamıştı bile. Gözlerimi aralamakta zorlandım. “Günaydın.” dedim kısılmış bir sesle.

“İyi görünmüyorsun.” dedi. Dün gecedен daha endişeliydi. “Sanırım ilaca geri dönsek daha iyi olacak.”

“Haklısın.” dedim, “Yoksa aklımı kaçırabilirim.”

Bir an için gözden kayboldu. Bodrum kapısının sesi duyuldu. Beş saniye içinde geri dönmüştü. Hızı beni büyülüyordu. Meyve suyumun içine birkaç damla ilaç katıp yüzüme baktı.

“Lütfen.” dedim. “Dozu biraz artır. Kendimi hiç iyi hissetmiyorum.”

“Bunun olmaması gerekiyordu.” dedi. “Ateşin var mı?”

Gülmek istedim. “Bunu bilemem değil mi?” dedim ellerimi iki yana açarak. İşte bu eğlenceli olacaktı. Çünkü ateşimi kontrol etmesi için bana dokunması gerekiyordu. Dişlerini sıktığını fark ettim. “Evet.” dedi panikleyerek. Sonra elini uzatmak istercesine kıpırdandı. Bekledi, yapamıyordu. Gerçekten bunu yapamıyordu. Hareketlerini hayretle takip ettim. Gülmek istesem de ciddiyetimi korumalıydım. Elinin tersiyle önce yanağıma, sonra da alnıma dokundu. “Biraz.” dedi artan telaşıyla. “Ateşin var sayılmaz.” Onun bu hâlini daha önce hiç görmemiştim. Petra gözümde oldukça komik görünüyordu. Liseli, utangaç

bir çocuğa dönüşmüştü birden. Meyve suyunu bir dikişte bitirdim. Kalp atışlarım hiç olmadığı kadar hızlandı. Bir an için başım döner gibi oldu, ama sonra geçti.

Kahvaltıdan sonra bahçeye çıktık birlikte. Alize yine işinin başındaydı. Derin bir nefes aldım bulutlu Kulpa'nın zirvesinde. Farkında olmadan yürüyüşe çıkmıştık bile. Güneye döndük, konuşmuyorduk fakat yine de uyum sağlıyorduk. Kendim için endişe etmeli miydim bilmiyordum ama bu his Petra'yı çoktan sarmalamıştı.

“Bana anlatmadığın bir şeyler mi var Feg?” dedi. Uzun zamandır adımın kısaltılmışını kullanmamıştı. Başımı hayır anlamında salladım. “Sadece kendimi yorgun hissediyorum.”

“Zaman geçiyor ve ilaç metabolizmanı tamamen terk ediyor. Yeniden eski hâline bürünüyor hücrelerin, bunun olmasını bekliyordum ama ruh sağlığına etki edeceğini tahmin etmemiştim.”

“Ruh sağlığım...” dedim gülümsemeye çalışarak. “Sanırım onu başta sen bozdun.”

Cevap veremedi.

“Mancınığa gitmek ister misin,” diye sordu alakasızca. Omuz silktim, hiç uçma havamda değildim, üstelik kalbim bu kadar hızlı atarken üzerine bir de aşırı doz adrenalini kaldıramazdım.

“O hâlde şelaleye de gitmek istemezsin?” Bakışları yine üzgündü. Elleri ceplerinde omuzlarını düşürdü. Üzerinde ince, koyu kahverengi bir hırka vardı. Saçlarıyla uyumlu görünüyordu. Başımı gökyüzüne kaldırıp derin bir nefes aldım, doğa bütün ruhuyla içime dolmuştu, eğer beni iyileştirecek bir şey varsa o da bu temiz havanın ta kendisiydi. Her nefes bende sarhoşluk

etkisi yaratıyordu. İşte o an bitkilerin efendisi Hohenheim geldi aklıma.

“Onun hakkında çok şey yazmışsın. Neredeyse bütün buluşları.” dedim ondan bahsederek.

Başını evet dercesine salladı. Farklı şeylerden bahsetmek ona da iyi gelecekti.

“O da yaşayanlar arasında mı?”

“Yaşıyor.” dedi kati bir sesle. Bir an olsun şüphe etmemişti bundan.

Yürümeye devam ederken tavşanların istilasına uğradık birdenbire. Yeni bir yavru fark ettim en arka sırada. Daha kaçmaya çalışmadan aldım ellerimin içine. Gözleri ve kulakları olmasa onu bir pamuk yumağı sanabilirdim. O kadar şirindi ki masumca titredi avuçlarımın içinde. Benden korkuyordu. Dikkatle okşadım başını ve yere bıraktım. Ben de o tavşan gibiydim aslında. Petra beni avuçlarının içine almış uzaktan da olsa sevmeye çalışıyordu. Bense ondan bir şekilde korkuyordum. Fiziksel olarak bir zarar vereceğinden değil, aşırı sevgisinden. Her şeyi içinde yaşıyordu. Tek kelime etmeden, dışarı bir an olsun yansıtmadan. Şaşıyordum doğrusu.

Rüzgâr kulaklarımı sağır edici bir uğultuyla tıkayınca ellerimle üzerlerini bastırmak zorunda kaldım.

“Dönelim.” dedi. “Bugün çok esiyor.”

Topuklarımın üzerinde tam dönüyordum ki kalabalık tavşan yığını arasında bir şey fark ettim. Kendimi geriye attığımda tökezledim, ama Petra düşmeme izin vermedi. İkimizin de gözlerinde korku vardı. Ben gördüğüm şey yüzünden korkuyordum o da bana olanlar yüzünden. Şaşkındı. Bense kaçmak yerine hızla doğrulup yuvaya yürüdüm. Dev adımlarım yüzünden hepsi bir tarafa kaçıştı. Gözlerim deli gibi etrafi

tarıyordu. Petra belki yüz defa sormuştu ama onu duymuyordum bile. En son beni kolumdan tutup çekmek zorunda kaldı. Bu defa öfkeliydi.

“Ne olduğunu söyle, ne gördün?”

Boşta kalan elimi alnıma koyup gözlerimi bir an için kapattım.

“Oradaydı.” dedim kalabalıklaşan yuvayı işaret edip. “Küçük bir şey. Beyaz ve...”

“Ve?”

“Bilmiyorum.” dedim dolan gözlerimle. “Gerçekten bir anlıktı, ama gördüm. Sanki insan gibi elleri vardı.”

Petra kolumu bırakıp yuvaya yaklaştı. Eliyle tavşanları sertçe itti. Zavallılar oradan oraya deli gibi kaçıyorlardı. Sanki hepsi Petra'nın hışmına uğrayacağını anlamıştı.

“Lütfen.” dedim sessizce. “Zarar verme.”

Elini yuvaya daldırdığı an omzuna dokundum. Kendini geriye çekti.

“O yuvayı darmadağın edip o şey neyse bulabilirim.”

“Saçmalama.” dedim yalvarırcasına. “Bir hayaldi sadece, sen de gördün. Onlar sadece tavşan ve ben gerçekten aklımı kaçıyorum.”

Son cümlem ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi evde buldum. Petra kapıları kapattı ve oturmam için koltuğu işaret etti.

“Neler oluyor söyleyeceksin, söz verdin.” dedi. “Hatırlasana.”

Evet, gerçekten söz vermiştim. Kendimi kötü hissettiğimde bunu söyleyecektim.

“Ben, sanırım...”

Karşıma geçmiş büyük bir ciddiyetle bana bakıyordu. O an kahkahalarla gülmek istedim. Yerlere

yatıp tepinmek. Düşüncesi bile tüylerimi diken diken etti.

“Lütfen Fegel, konuş benimle.”

“Bazı sesler duyuyorum.”

“Sesler derken?”

“Bana sesleniyor, adımları söylüyor.”

“Bu mümkün değil.” dedi. “Öyle olsa bile benim senden önce duymam lazımdı. Yeryüzündeki her türlü sese karşı duyarlılığım var.”

“Biliyorum.” dedim. “Bu yüzden diyorum ya, aklımı kaçırıyorum.”

Bir an için öfkelenip her şeyi kırıp dökeceğini sandım, ileri geri sallanıyordu. Düşünceler aklımdan ışık hızıyla geçiyor olmalıydı. Kim bilir kaç işleminden geçirmiş, seçenekleri ölçüp biçmişti.

“Her şeyin bir açıklaması vardır Fegel, ben hayaletlere inanmam. Onlar yeryüzünde serbestçe dolaşıp insanlarla iletişim kuramaz.”

“Sizler varsınız.” dedim. “Simyacılardan bile hâlâ yaşadığını söylüyorsun, üstelik senden bile daha yaşlılar. Bir de yaşlı kâhinler var ve sen bana böyle bir şeyin mümkün olmadığını mı söylüyorsun?”

“Bak.” dedi iki adımda yanıma gelip dizlerinin üzerinde yere çökerek.

“Evet, bizler varız, onlar da, kâhinler de var ama bunların hepsi somut birer örnek. Açıklaması yapıp kanıtlanabilecek süzgeçlerden geçtik hepimiz. Bilimsel yollarla hayattayız. Onlar felsefe taşını buldu. Bizler bir bakteriyle ortaya çıktık. Şimdi aşağı inip sana bu yolla bir karışım hazırlayabilirim ve sıradan bir insan da bizler gibi olabilir. Felsefe taşı için de aynısı geçerli. Hepsi kimya laboratuvarında uzunca sürecek işlemlerden geçerek hazır oldu. Felsefe taşını istesem ben bile yapabilirim. Hepsi bir formüle bakıyor Fegel.

Hohenheim'a gelirsek evet o da bütün bunları yapabilmek için doğayı ve bitkileri kullanıyor. Yani yapabildiği her şeyin açıklamasını sana rahatlıkla yapabilirim. Ama bana olmayan sesler duyup havada gezinen hayaletler gördüğünü söylersen sana...”

Son kertede tıkanmıştı. Öylece kaldı bakışları. Oysa konuşması o kadar hararetli ve ateşliydi ki sanki karşısındaki yüzlerce öğrenciye önemli bir ders anlatıyordu.

“Bana bunu açıklayamazsın.” dedim onu bu sıkıntıdan kurtararak.

Doğruldu. Kendini silkeledi ve omuzlarını dikleştirdi.

“Daha önce de söyledim, şimdi şöyle düşün; sen o ilacı dokuz yıl boyunca aralıksız aldın ve bedenin bu yeni sistemi bir kafes gibi bünyesine aldı. Şimdiyse hızla dışarı çıkıyor. Oysa kafes hâlâ kapalı. Ufak bir sarsıntı geçiriyorsun. Aklın karıştı çünkü. Yakında beni bir dinozor olarak bile görsen korkma, bu tamamen geçici.”

Dudaklarımı gülmemek adına sıktım ama olmadı, ufak bir kahkaha patlattım. Bu Petra'nın ilk gerçek esprisiydi. Ama o gülmedi.

Geri dönüp bodruma doğru yürüdü, ben de bir kuyruk gibi onu takip ettim. Merdivenleri ben görmeden inmişti. Onu bulduğumda masasının üzerini temizliyor, eski defterlerini karıştırıyordu.

“Bu tekrar kilo alacağım anlamına mı geliyor?” dedim.

Cevap vermiyor gözleri hızlıca kâğıtların üzerinden geçiyordu.

“Delirmediğime emin misin?”

“Saçmalama.” dedi kızgınca. “Tabii ki delirmedin. Şimdi diğer karışımdan daha farklı bir şey

deneyeceğim, bu biraz sürecek ama daha etkili olacağına inanıyorum. Lütfen sabırlı ol ve bana güven.”

Bunu duyduğuma sevinmeli miydim bilemedim. O notlarıyla uğraşırken ben de tekrar yukarı çıktım. Dolaptan meyve çıkarıp bir tabağa doldurarak odama doğru yürüdüm. Bodrumun kapısı açıktı ve uzun bir süre de açık olacağını biliyordum. Tabağı masaya bırakıp terasta bir süre dikilerek etrafı izledim. Kulpa'nın ilaç gibi gelen muhteşem güzelliğini. Bu manzara bir insana iyi gelmezse başka ne gelebilirdi ki, sanki cennette yaşıyordum ve bunun farkında bile değildim. Bir yamaç boyunca uzayıp giden yemyeşil kırlar asla solmuyor, asla kurumuyordu. Her daim, ayın her günü yeşildi. Kimi parsellerde papatyalar kiminde de laleler boy vermişti. Kır menekşelerinin mor rengi açıktan koyuya doğru uzanıyordu. Gökyüzü zaten muazzamdı. Başımı her kaldırdığımda sanki birazcık yükselsem başım o maviliğe değecekmiş gibiydi. Geceleri ise yıldızlar başımda taçmış gibi dolaşüyor, ay her gün beni bir kez daha büyülüyordu. Masalları bile kışkındıracak bir yaşantım vardı burada. Her insanın imreneceği, ölmeden bir gün olsun geçirmek isteyeceği tarifsiz bir deneyim. Peki bana ne oluyordu? Neden bunlar geliyordu başıma? Her şeyi bir kenara bırakıp huzurla yaşayamıyordum. Tamam, dünyadan soyutlanmak kâbus gibi gelmişti başta. Ailemden, Marlo'dan uzak kalmak dayanılmazdı ama insan burada sabrı öğreniyordu. Azla yetinmesini biliyordu. Azdan kastım; baba yerine gömleği, anne yerine hırkası, sevdiğin yerine kokusu üzerine sinmiş bir kazaktı. Bütün bunlar bana yetiyordu. Peki, peki...

O an masanın üzerindeki meyvelerden biri yuvarlanıp ayağıma kadar geldi. Etrafa bakındım şaşkınlıkla. Ama kimse yoktu. Yani Petra burada

değildi. Yere düşen elmayı alıp masaya doğru yürüdüm. Hem ellerim hem de bacaklarım titriyordu, çünkü bu elmanın o çukur tabaktan düşmesi imkânsızdı. Yutkundum zorlukla. Başım dönüyordu. İlk defa midemin bulandığını hissettim.

Meyve dolu tabağa uzanmamla tabağı yere bırakmam bir oldu. O şeyi görür görmez geriye attım kendimi, terasın demirlerine çarpıp yığılmamaya çalıştım. Görüş alanım bir sis perdesine döndü. Gittikçe karardı dünyam ve Petra'nın kokusu güçlü ellerinin sıcaklığıyla bütünleşti o an.

"Yaşamak neden böyle içler acısı, neden bir uçurumun yanı başından geçen daracık bir yol gibi?" demişti Virginia Woolf. Tam da benim şu anki durumumu ifade ediyordu. Petra odamın içini bir mekik gibi turluyordu. Onun için mi yoksa kendim için mi üzülssem karar verememiştim. Benim için hazırladığı çayı zorlukla içip boş bardağı komodinin üzerine bıraktım.

Fiziksel anlamda kendimi iyi hissediyordum, hiçbir ağrım ya da sızım yoktu ama iş kafamın içinde dönüp duran düşüncelere gelince o da bit pazarından farksızdı. Delirmek böyle oluyordu demek ki. Doğum günüm hızla yaklaşırken Tanrı'nın en büyük hediyesi aklımı benden almak olacaktı. Ya sonra? Petra bu hâlimle ne yapardı doğrusu bilemiyordum. Bunun düşüncesi bile korkunçtu.

Sırtımdaki yastığın oynandığını anlamakta gecikmişim, zira karmaşık ve rahatsız edici düşünceler bir böcek sürüsü gibi beynimi talan etmişti.

"İyiyim." dedim. "Ağrıyan bir yanım yok."

Geriye çekilip dikkatle gözlerime baktı. Ellerimle yüzümü kapatıp bir süre öylece kaldım. Yatağımın bir

kenarı eğilmişti. Eğer Petra yatağıma oturmuşsa ciddi sorunları var demekti.

“Seni korkutan neydi Fegel, ne oldu terasta?”

Başımı geriye atıp gözlerine odaklandım.

“Şirinlere inanır mısın?”

Bir anlık afallamış bir yüz ifadesinden sonra kaşlarını çattı.

“Şirinler mi?” dedi ciddiyetle. Oysa bu gerçekten de komikti. Delirme sürecim bile eğlenceli geçiyordu. Bu da iyi bir şeydi. Optimistlik örneği göstererek başımı salladım.

“Şirinler.”

“Bana onları gördüğünü söylemeyeceksin değil mi?”

“Bir nevi.” dedim başımı yana yatırıp. Çay etkisini göstermeye başlamıştı. Bütün kaslarım gevşedi.

“Ama beyaz renkli olanlarından. Üstelik elleri ve ayakları vücuduna göre çok büyüktü. Kepçe kulakları vardı. Bütün organları görünecek kadar saydamdı derisi.”

Petra'nın yüzündeki dehşetin resmini çekip çerçeveleterek duvara asmak istedim. Böyle bir bakışı sekiz yüz elli yıllık hayatında hiç takımmamış olmalıydı. O âna kadar dimdik duran omuzları düşüverdi ve öne doğru eğildi. Ellerini birleştirerek hiç kıpırdamadan bekledi.

“Demek beyaz renkli şirinler gördün?”

Doktor Sophila'yı anımsadım birden, bunları ona anlatıyor olsaydım eminim anında masasından kalkar, topuklu ayakkabılarıyla kırılarak yürür ve tek kelime etmeden o deli gömleklerinden birini bana zorla giydirdi. Geri kalan hayatımı bir akıl hastanesinde delirmediğimi kanıtlamaya çalışarak geçirebilirdim. Neyse ki Petra böyle bir şeyi bana asla yapmazdı.

“Bana ne olacak Petra?” dedim. “Bunun geçici bir şey olduğunu söyledin. Ne zaman geçecek? Ben artık normal bir hayat istiyorum. Tamam, etrafımdaki her bir şey anormal, ama olsun alışmaya başlıyordum. Kulpa'ya, yalnızlığa, sessizliğe... Hatta sana.”

Birbirine kenetlenen ellerini çözüp ayağa kalktı. Çaresizlik onu benden daha çok delirtiyor olmalıydı. Petra her şeyi çözebilecek yetkinlikteydi ve bu konuda elinden bir şey gelmiyordu. Onun yerinde ailem olsa ne yapardı ya da Marlo? Ailemle Doktor Sophila'yı aynı kefeye koyacaktım çünkü farklı düşünmeyeceklerini biliyordum. Ya Marlo? O ne yapardı? Sakin olacağından emindim. Korkma, diyecekti bana. Bunun üstesinden geleceğiz. Sen deli değilsin, bunun bir açıklaması olmalı. Ama yok, diyecektim. Onu sadece ben görüyorum. Bu sefer kâbusuma ortak olamayacaksın. O bir gölge değil ki ikimiz de görelim. O mini minnacık bir şirin. Ufak bir kıkırtı parçası fırladı dudaklarımın arasından. Petra bir kez daha dönüp baktı. Artık endişesini bir vites artırmanın vakti gelmişti.

“Söz veriyorum.” dedi olduğu yerde kıpırdamadan. “Bu şey neyse seni ondan kurtaracağım.”

Sonraki günler daha da sıkıntılı geçti. Odamdan çıkmıyor, kulaklarıma pamuk tıkiyordum. Ama yine de bir faydası olmuyordu. Sanki o sesler beynimin içinde yankılanıyordu. Fegel, diyen onlarca farklı karakterde ses tonu aralıksız en iyi vuruşunu yapmak için adeta birbiriyle yarışlıyordu. Hayır, tek kişii değildi, bir sürü ses vardı orada.

O günden sonra bir daha görmedim o şeyi ama duymaya devam ettim. Petra durumun vahametini anlayıp beni evden çıkarma kararı aldı. Verdiği hiçbir

ilaç o sesleri susturmaya yetmiyordu. Kulpa'daki üç günlük sis hakimiyetinden sonra güneş tekrar eski şanına kavuşmuştu. Saldaydık. Bu defa hiç gitmediğimiz kadar uzaklaştık, saatler süren bir sal gezimiz hiç olmamıştı. Buraları da daha önce görmemiştim. Bu tepeler, bu yeşillik yabancıydı. Güneş tenime işliyordu. Üstelik birkaç kilometre ötedeki ormanlık alan beni heyecanlandırmıştı.

Yerimde kıpırdanıp bana arkası dönük duran Petra'ya seslendim.

“Nereye gidiyoruz?”

Cevap gelmedi. Ben de üstelemedim. Akıntı hızlandı ve yol boyunca etrafımızı devasa boyuttaki ağaçlar sardı. Nehir gittikçe daralıyordu. Sonunda dayanamayıp ayağa kalktım ve salın ucuna doğru yürüdüm. Petra'nın yanına oturup merakla yüzüne baktım. Her zamanki gibi ciddiydi. Dizlerimi karnıma çekip kollarımı bacaklarıma doladım. Artık soru yoktu.

“Üzgünüm.” dedi uzun bir sessizliğin ardından. “Bunu başarabilirim sanmıştım.”

“Üzülme.” dedim onu teselli edercesine.

“Ölüme bile engel olabiliyorken buna nasıl olamıyorum bir türlü anlamıyorum Fegel.”

Gürültülü bir nefes eşliğinde gittiğimiz yöne doğru baktım.

“Beni akıl hastanesine mi götürüyorsun yoksa?” dedim gülümseyerek.

“Bir nevi öyle sayılır.”

Kaşlarım çatıldı. Salın bir kolunu itip sağ kanada yanaştık. Petra saldan atlayıp salın hareket etmemesi için sabitledi.

“Hadi.” dedi bana. “Gidelim.”

Nereye gittiğimi bilememek beni gerçekten rahatsız etmişti. Korkmuyordum, sadece endişeliydim. Bunca

aradan sonra mekân değişikliğine hazır olup olmadığımı da bilmiyordum. Nereye gidiyorduk ve Petra ne yapmaya çalışıyordu?

Üzeri yosunlar ve sarmaşıklarla kaplı taşlık bir tepeyi aşip ormanın içinde dar bir patıkaya girdik. Ağaçlar o kadar yüksekti ki birinin tepesine çıksam güneşe dokunabilirim gibi geldi. Aptal aptal etrafa bakınıyordum. Petra sinir bozucu bir şekilde sessizdi.

“Nereye gidiyoruz Petra?” dedim. “Lütfen beni daha fazla delirtme.”

“Eski bir dost diyelim.”

“Eski bir dost mu?” diye tekrarladım. Buna inanmakta zorlandım nedense. Oysa ben kendimi Kulpa'da yaşayıp ölecekmiş gibi hayal etmişim; asla bir insan görmeden sadece o ve ben. Titreyen bacaklarımla yürümeye devam ettim. Petra salda üzgünüm demişti. Bunu başarabilirim sanmışım. Ama yapamamıştı. Peki, bunu başarabilecek biri mi vardı? Peki, kim? Tanrım, yeniden güçlü bir nefes daha aldım. Uzayıp giden patika gittikçe kararıyor gibiydi. Orman bizi hapsediyordu. Ağaçlar bizi birazdan kollarının arasına alıp sıkacak ve kemiklerimiz birbirine geçene kadar bırakmayacaktı.

Bir an için yürümeyi kestim.

“Sakin ol.” dedi. “Sorun yok. Bana güven.”

“O hâlde bu kasvetli yoldan kurtar beni. Tahammül edemiyorum.”

Başını onaylarcasına sallayıp yaklaştı. “Nasıl istersen.”

Ayakkabılarının üzerine bastığım an karanlık ormana daldık. Sanki zifiri bir gecenin içinde pervasızca sürükleniyorduk. Orada, derinlerde korkunç şeytani bir şeyler vardı. Belki de gerçekten bir şeytandı.

Kaçırdığım aklımı bana geri iade edecek acımasız bir yaratık. Petra ruhunu aklımla takas edecekti.

Sapkın düşüncelerim aniden bölündü. Kollarımı yavaşça bıraktığında toprağa basıyordum. Karşımda Petra vardı. O da bir doksanlık boyuyla ağaçlardan geri kalmıyordu. Petra'yla bu hızda süren bir yolculuk on günlük bir mesafeye tekabül etmeliydi.

Etraf aydınlandı ve karanlık düşüncelerimin aksine kuş cıvıltılarıyla ferahlayıp rahatladı.

“Neredeyiz?” dedim hiç hareket etmeden.

“Yağmur ormanlarında.”

Başını kaldırıp tam arkamda duran şeye bakıyordu gülümseyerek. Onun neye baktığını bilmiyordum, bilmekte istemiyordum, belki de gerçekten şeytanla bir buluşma yaşayacaktık, Petra eski bir dost dediğine göre bir melek olmayacağı muhakkaktı, onun dostu olsa olsa kötü kalpli bir şeytan olurdu. Merakım korkularımdan üstün gelirken yavaşça çevirdim ayaklarımı geriye.

Orada, tam önümde bir şey duruyordu. Ne olduğunu çözebilmek on beş saniyemi aldı. İki dev ağacın ortasına inşa edilmiş sarmaşıklar ve yosunlarla adeta gizlemiş bir evdi burası. Ayağımın hemen iki adım ötesindeki taş basamaklar ev kapısına kadar gidiyordu. Üç ya da dört katlı olmalıydı, belki de beş, bilmiyorum ama oldukça büyük ve yüksek görünüyordu. Yeşilliğin içine gizlenmiş yeşil bir ev. Renk Petra'nın gözleri kadar koyuydu. Önüme geçip basamakları sırayla yürümeye başladı. “Hadi.” dedi sessizce. “Dostumuz bizi bekliyor olmalı.”

Onu takip ettim. Biz daha varmadan kapı açıldı. Petra içeri girdi. Ben henüz girememiştim. Kapının iki yanında benim boyumu aşan iki küp duruyordu. İçine sarmaşık gülleri dikilmişti. Beyaz güller. Kokuyu içime çekmememe gerek kalmadan o kendi kokusunu saldı bana.

Ellerimi önümde birleştirerek kapıdan içeri girdim. Sanki Harry Potter filminin setindeydim. Birazdan süpürgesiyle başımın üzerinden uçacak, elindeki sihirli sopayla beni gördüğüm o küçük yaratığa dönüştürecekti.

Petra yanı başıma dikilmiş bana bakıyordu. Şoka girdiğimi anlamış olmalıydı. “Nefes al.” dedi usulca.

“Petrarca.”

İkimiz de aynı anda sesin geldiği yöne döndük. Yaşlıca bir adam kapının biraz gerisinde dikilmiş bizi bekliyordu. Saçları, okşadığım tavşanların rengi kadar beyazdı. Kaşları gür ve uzun, uçları da kıvrılmış ve yukarı doğru kaykılmıştı. Burnu uzun, burnunun ucuysa küttü. Gözlerinin etrafında oluşan derin kırışıklıkları bu mesafeden bile rahatlıkla görebiliyordum. Üzerinde uzun kollu gri bir gömlekle altında ona oldukça bol gelmiş bir pantolon vardı. Ayaklarındakinin sandalet olduğuna yemin edebilirdim.

“Davetsiz misafirden hiç hoşlanmam.” dedi. Bunu söylerken kaşları daha çok yükseldi.

“Üzgünüm Hohenheim, cep telefonum bozuldu.”

O an üç şey geçti kafamın içinden. Birincisi, adama Hohenheim demişti ki biz gerçekten onun yanındaydık. İkincisi Petra espri yapmıştı. Üçüncüsüyse benim neden bayılmadığımdı. Normal şartlarda buna gülebilirdim ama yüzüm kaskatı kesildi.

Adam kocaman bir kahkaha attı. Gür sesi odanın içinde öyle bir yankılandı ki sanki bütün orman bu sesle çınlamıştı.

Zorlukla nefes aldım.

“Beni güldürmeyi her zaman başarıyorsun Petrarca.”

O sırada tam önümüzde duruyordu. Boyu benimle aynı hizadaydı. Kocaman bir göbeği vardı. Nefesimi

tuttum ve bir kez bile kırpmadığım göz kapaklarımı serbest bıraktım.

“Seni Fegel’le tanıştırmak istiyorum. Yardımına ihtiyacımız var.”

“Bu aralar yardım isteyenler çoğaldı.” dedi pişkince sırtırken.

“Ziyaretçin oluyor mu senin?” dedi Petra alay edercesine.

Adam dikkat kesilmiş yüzümü inceliyordu.

“Fegel!” dedi büyümlü bir sözcük fısıldarcasına. Tam bana doğru elini uzatıyordu ki “Dokunmak yok!” dedi Petra sert bir ses tonuyla. “İlk ve tek kural.”

Bu davranış onu gerçekten afallatmıştı ama ben hiç şaşırmadım. Petra bunu yapacak kadar kaçıklı.

Havada kalan elini geri çekip Petra’ya baktı suratını ekşiterek.

“Seni daha önce hiç bu kadar sefil bir hâlde görmemiştim. Kibrin Everest’in tepesinden yüksekti, şimdi bakıyorum da bir tümseğe indirgemişsin onu.”

“Kabalığını dinlemek için vaktim yok, onun için buradayım.” dedi beni gösterip.

“O zaman geçin içeri.” dedi. Petra’nın bir bakışı ne yapmam gerektiğini söylüyordu artık. Onu bu şekilde anlayabilmek güzeldi doğrusu.

Oldukça sade ve sıradan eşyalarla doluydu ev. Hatta eski bile diyebilirdim. Duvar da yan yana üç tane gaz lambası asılıydı. Onun yanında da eski resimler sıralanıp gidiyordu. İki tekli, iki de çift koltuk vardı bir köşede. Şömineyse alev alev yanıyordu. Ateşten uzak bir koltuğa oturdum.

Hohenheim. Rüya gibiydi gerçekten. Ben onların kanlı bıçaklı düşman olduklarını sanıyordum. O Petra’dan bitkiyi almış, Petra da onun bütün hayatını

küle çevirmişti. Ben Hohenheim'in yerinde olsaydım Petra'nın yüzüne bile bakmazdım.

Birkaç dakika sonra o da yanımıza teşrif etti. Karşıma oturup bacak bacak üstüne attı, ayak parmaklarını görebiliyordum. Büyük bir solucan gibi kıpırdıyorlardı. Bakışlarını bir silah gibi bana dikti. O kadar dikkatli bakıyordu ki bundan rahatsız oldum. Bu adamdan gerçekten korkmuştum. Petra'nın ona neden büyücülüğü yakıştırdığını şimdi daha iyi anlıyordum. Sanki beni bir parmağıyla böceğe çevirecekmiş gibi geliyordu. Ürperdim.

“Sorun ne?” dedi burnunu havaya dikerek.

Petra önce bana, sonra da ona çevirdi başını.

“Kaç yıldır görüşmüyoruz; on, yirmi?” Bunu söylerken yüz ifadesi oldukça muzipti. Resmen adamlar dalgâ geçiyordu. Bizi kovması an meselesiydi ki bunu çoktan hak etmiştik. En azından Petra etmişti.

“Yüz beş sene, üç ay.”

Vay canına, diye haykırsam yeri ydi. Şu an yüz beş senedir birbirini görmeyen iki adamın ortasında duruyordum. Hem de sıradan bir insan olarak. Petra onun için her ne kadar eski bir dost dese de onlar eski birer düşmandı. Öfkeleri kendilerinden o kadar çok yükseliyordu ki bunu görmemek imkânsızdı. Petra benim yüzümden ona muhtaç olmuştu. Kim bilir içinde nasıl fırtınalar kopuyordu? Zavallı Petra, onu bu hâllere düşürdüğüm için bana oldukça kızgın ve kırgın olmalıydı ama bunların tekini bile belli etmeyecek, hatta hissettirmeyecek kadar çok seviyordu beni. Bu yüzden bana katlanıyordu.

“Oldukça uzun bir zaman.”

“Yolu bulmana şaşırdım doğrusu, unuttuğunu düşünmüştüm.”

“Ben?” dedi kaşlarını çatarak. “Daha çok kapıyı açmana şaşırdım. Ormanın kapısını.”

Anlamamış gibi baktım ikisinin de yüzüne. Ama şu an benimle ilgilenmiyorlardı.

“Zaman korkularımı yok etti diyelim.” İnanmamış gibi bir hâli vardı Petra'nın, cevap vermedi bu yüzden.

“Bu bayan hakkında bilmem gereken şey ne?” diye değiştirdi Hohenheim konuyu.

“Hayaller görüyor, birtakım sesler duyuyor.”

Göz ucuyla bana baktı. Neden açıkça delirdiğimi söylemiyordu ki? Böylesi daha kolay olurdu.

“Ona sağlıklı yaşaması için bir ilaç vermiştim. Dokuz sene boyunca bunu kullandı, reçeteye bakmanı istiyorum.”

“Dokuz!” dedi şaşırarak.

Elini cebine attı Petra, bir takım hışırtılar duyuldu, sonra buruşmuş bir kâğıdı ona doğru uzattı. Hohenheim istemeyerek de olsa uzanıp kâğıdı aldı ve hemen yan tarafında kapalı duran gözlüğünü eline alıp beş dakikalık bir temizleme sürecinin ardından gözüne taktı. Hâlâ kendime gelmeye çalışıyordum. Burada ne yapıyorduk gerçekten? Evde oturup delirmeyi yeğleyebilirdim. Petra eninde sonunda bunun çaresine bakabilirdi. Bu düşünce beni öfkeliendirdi. Ayağa kalkıp başımın bile sığmayacağı küçüklükte bir pencereden dışarı baktım. Hohenheim homurdandı, bunun sebebi ben miydim yoksa kâğıttakiler mi bilmiyordum.

“Evet...” dedi hafifçe öksürerek. “Sanırım gözünden kaçırdığın bir şey olmuş Petrarca.”

“Nedir o?” dedi heyecanla. “Hata yaptığımı söylemeyeceksin herhâlde?” Evet, buna ben bile ihtimal vermezdim. Petra'nın hata yapma olasılığı sıfırdı.

“Şurada yazan asa otu mu?”

“Evet.”

“Asa otu da nedir?” diye sordum onlara dönüp.

Elini yüzüne götürdü. “Deriyi yeniler. Sürekli canlı ve pürüzsüz görünmesini sağlar. Ayrıca yaşlanmayı da geciktirir.”

Bakışlarım Petra'ya kaydı ama o bana bakmadı.

“Bununla otun ne alakası var?”

Başını hızlıca salladı Hohenheim, öyle ki gözlüğü burnunun ucuna kadar indi. İşaret parmağı havadaydı. Bir süre de öyle kaldı.

“Şu doza bakar mısın, ona bir nevi zehir etkisi yapmış.”

“Bu mümkün değil.” dedi bildiğinden emin olarak.

“Sanırım mümkün Petrarca, aradan geçen bunca zaman sonra bu yüzyılda dahi söylediklerim bir mantra gibi tekrarlanır, bilmiyor musun? İzin ver sana hatırlatayım: Her şey zehirlidir, hiçbir şey yoktur ki zehirli niteliği olmasın. Bir şeyi zehirli yapan sadece onun dozudur.”

Yüz hatlarım istemsizce kasıldı, çünkü bu sözleri bir yerden hatırlıyordum ama nereden olduklarını çıkaramamıştım. Doz? Bunu söyleyen sanki bir başkasıydı.

“Elbette biliyorum.” diye diklendi. “Onu zehirleyecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?”

Hohenheim sırtıttı. Geriye yaslanıp bacaklarını üst üste attı. Kâğıdı tekrar Petra'ya uzattı.

“İyi bir reçete. Ancak böylesini sen yapabilirdin ve eminim bu kız olmasaydı böyle bir formülü bana asla göstermezdin. Bu konuda da oldukça cimrisin.”

Petra'nın cevap vermeme huyu beni olduğu kadar onu da rahatsız etti. Gerçekten bir insanı delirtmekte onun üstüne kimseyi tanımıyordum.

“Peki ne yapmamız gerekiyor?”

“Bir panzehir hazırlayacağız, yoksa halüsinasyonlar görmeye devam edecek.”

Petra kaşlarını daha çok çattı. Sanki elinin tersiyle bu yaşlı adamı duvardan duvara çarpacak ve bana olan kızgınlığını ondan çıkaracak gibiydi. Sorunlu olduğum yetmezmiş gibi bir de düşmanına el açtırmıştım.

“Lütfen.” dedi dişlerinin arasından. “Panzehirin evinde olduğunu söyle.”

Hohenheim bir an bile duraksamadan “Hayır.” dedi. “Üzgünüm Petrarca, ne yazık ki o ot bende yok.”

“Peki nerede bulunur?”

“Buradan oldukça kuzeyde, ormanın yirmi günlük ötesinde. Bu da gidip gelmen iki günü bulur demek.”

Petra ince bir alayla tebessüm etti.

“Şaka yapıyor olmalısın, onu yanında bırakıp gideceğimi mi düşünüyorsun?”

Bu soru karşısında Hohenheim doğruca başını bana çevirdi.

“Oldukça değerli olmalı senin için yoksa bu kadar kükremezdin.”

“Bu seni ilgilendirmez Hohenheim!” dedi tehditkâr bir tavırla.

Adam doğruldu. Odanın içi zaten küçüktü, bir de şömine harıl harıl yanıyordu ve ikisinin de öfkesini eklersek kendimi cehennem ateşinde düşünebilirdim ki gerçekten de daralmıştım. Yakamı çekiştirdim. Pencereye biraz daha yaklaştım ama bir faydası olmayacaktı.

“Hohenheim...” diye tekrarladı. “Başka bir yol olmalı.”

Aniden adımlarını geri çevirip Petra'ya yaklaştı.

“Bak!” dedi ondan korkmadığını belli ederek. “Sana yardım etmek için ölmüyorum, başka bir yolu olsaydı bunu söylerdim ve o...” dedi eliyle beni işaret ederek.

“Olsa olsa başıma bela olur. Misafirperver olmadığımı da bilirsin. Bu yüzden ya gider elinden geldiğince çabuk dönersin ya da ikiniz buradan bir an önce defolup gidersiniz.”

Bu kararlı çemkirme karşısında bu adama bir anda saygı duydum, Petra'ya kafa tutmak o kadar kolay değildi ve bu adam gerçekten ondan korkmuyordu.

Petra dişlerini sıktı, o kadar çok sıkıyordu ki çıtırtılarının sesi doldu odaya. Yutkunup omuzlarını dikleştirdi.

“O hâlde onu da yanımda götürürüm.”

Petra kimseye güvenmezdi, bu atağa hazırdım ve bu işin nasıl sonlanacağını merakla bekliyordum. İkisinin de bakışları birbirini bulmuş ve ayrılmamacasına da bütünleşmiş gibiydi. Sanki ben burada yoktum. Bu durum beni biraz da olsa endişelendirdi.

O an Hohenheim omuz silkti.

“Umurumda olur mu sanıyorsun?”

“Hohenheim!” dedi Petra. İsmi telaffuz edilince bakışları yumuşadı yaşlı adamın.

“Seni yavaşlatmaktan başka bir işe yaramaz. Eğer üç gün içerisinde panzehiri vermezsen durumu daha da kötüleşecek, bunu da unutma. Gelmen iki gün sürer, benim panzehiri hazırlamam ise bir günü alır. Bu yüzden Fegel'in geri kalan hayatını paranoyalarla geçirmesini istiyorsan sen bilirsin. Benden bu kadar.”

Petra benim varlığımı fark edip karşıma dikildi.

“Ne diyorsun, burada kalmak senin için sorun olur mu?”

“Sen bilirsin Petra.” dedim. “Eğer ona güveniyorsan?..”

Güvenmediğini belli eden bir bakış attı. “Çabuk dön.” dedim birden.

“Peki.” dedi acı dolu bir sesle. Bu onun için de benim için de zor olacaktı. Kısa bir vedanın ardından ikisi birden kapının önüne çıktılar. Petra muhtemelen onu tehdit ediyordu. Hohenheim dehşet içinde kalmış gibiydi duydukları yüzünden. En son elini havaya kaldırıp hiddetlendi, Petra bunun karşısında sinsice sıırttı ve gözden kayboldu. Ben hâlâ o küçük pencerenin önündeydim.

Adam içeri geçer geçmez şöminenin ateşini kıstı ve bana döndü.

“İyileşecek miyim?” diye sordum.

Gülümsedi.

“Tanrı, doğada ilacını sağlamaksızın hiçbir hastalığa izin vermez.”¹

“Sanırım bu iyi olacağım anlamına geliyor.”

Gözlerini kırptıştırıp “Gel benimle.” dedi. “Yukarı çıkalım. Seninle tanışmak isteyenler var.”

Bir an için afalladım ve söylediği şeyi anlayıp anlamadığımı tarttım. Yalnız değil miydik, oysa ben hatta Petra bile ondan başka kimsenin olmadığına emindik. Aksi halde Petra beni uyarırdı. Kalp atışlarım hızlandı. Petra'nın dışında bir insanı gördükten sonra yeterince panik olmuşum, şimdi buna başkaları mı eklenecekti? Tanrım, bana nasıl bir kâbus yaşıtıyordun?

Tahta ve dar basamakları dikkatle çıkıyordum. Sanki her adımda sallanan bir köprünün üzerinde gibiydim. Başım döndü. Heyecanım da giderek artıyordu. Üst kata çıktığımızda aynı aşağıdaki gibi dar bir odayla karşılaştım ama arada ince bir holle başka bir odaya bağlanmıştı. Hemen geride basamaklar yeniden başlıyordu. Burası da sadeydi ama aşağıdan daha ferah, daha canlıydı. Pencereleer daha büyük, tavan daha yüksekti. Kendimi daha iyi hissettim. Etrafa bakındım kısa bir süre, kimse yoktu.

Köşede duran masayla sandalyeyi işaret ederek “Otur.” dedi sakince. “Birazdan gelirler.”

Bir kez daha yutkundum zorlukla. Boğazımda düğümlemiş hissi yaratan o şeyden nefret ediyordum. Etrafa yeniden bakındım. Gaz lambaları hariç hiçbir şey yoktu duvarda. Yerde küçük bir halıyla pencerelerde perdeler geriliydi. Böyle bir yerde onları kim dikizleyebilirdi ki? Bu adam da Petra'dan geri kalmayan cinstendi. Hafifçe gülümsedim, kendimi tutamasaydım bunun için minik çapta bir kahkaha atabilirdim. Kimse beni yadırgamazdı, çünkü aklımı kaçırdığımı biliyorlardı.

“Fegel.”

Sesin geldiği yöne baktığımda kimseyi göremedim. Bu ses Hohenheim'ın değildi, bu bir insan sesi değildi. Yine mi, diye geçirdim içimden. Oturduğum yerden kalktım yavaşça. Ellerimi saçlarıma dolayıp yürüdüm birkaç adım, pencerenin önündeydim, belli etmedim. Hohenheim ciddiydi. Sesi o duymuyordu bunu biliyordum, bu yüzden sakın olmaya çalıştım.

“Fegel.”

Bu ses de diğerinden farklıydı. Kalp atışlarım odanın sessizliğinde yankılandı. Petra, dedim içimden. Tıpkı geceleri korkunca annemi andığım gibi. Evet, bu tuhaftı ama şu an ona ihtiyacım vardı.

Odanın içini bakışlarımla deli gibi tarıyordum. Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi. O an ayaklarımın önüne doğru bir bilye yuvarlandı. Ebruliydi rengi. Nefes alış verişlerim artmış, korkum tavan yapmıştı. Hohenheim'a baktım. “Bu da ne?” dedim şaşkınlıkla. Cevap vermedi, kıpırdamadan yerinde oturuyordu. Pencerenin önünden ayrılıp hole doğru yürüdüm. Üst kata doğru kaldırdım başımı, karanlıktı ve merdivenin tırabzanlarından aşağı doğru

parlak cisimler iniyordu hızla. Birinin kıkırdadığına yemin bile edebilirdim. Ayaklarımın önüne düşüp sıralandıkları an kendimi yere attım. En fazla otuz ya da otuz beş santim, beyaz renkte öylece duruyordu. Tanrım, atan kalbini bile görüyordum. Elim ağzıma gitti. Çığlık atmamak için kendimi bütün gücümle tuttum. Bir, iki, üç, dört... Hayır, bitmiyordu. Kaç taneydi onlardan? Gözlerimi sıkıca kapatıp dizlerimi karnıma çektim. Bu bir hayaldi, hepsi bir hayal. İlaç yüzünden halüsinasyon görüyordum. Gececek, dedim sessizce. Bekle, hepsi gelecek, Petra dönecek ve beni bu eziyetten kurtaracak. Sonra her şey yoluna girecek. Her gün mancınığa gideceğiz hem de her gün. Sonra gizli bahçe... Orayı da çok özlemiştim. Bundan sonra asla mırın kırın etmeyecektim. Petra ne derse onu yapacaktım. Gidelim dediği yere gidecek, sözünden asla çıkmayacaktım. O benim ailemdi, Petra benim her şeyimdi. Gececek Fegel, biraz daha sabret, sadece iki gün.

“Aç gözlerini Fegel, onlarla tanışmanı istiyorum.”

Bu ses Hohenheim'ındı. Şaka mıydı bu? Yine de açmadım gözlerimi.

“Hayır.” dedim titreyen sesimle. “Açmak istemiyorum. Hiçbir şey görmek istemiyorum. Ben deliyim.”

O an ellerimin üzerinde sıcacık bir çift el hissettim. Şefkatli ve babacan.

“Hadi Fegel, onlar sana zarar vermez.”

Hohenheim hayal değilse peki onlar? Gözlerimi yavaşça araladım. Hepsi birden askeri bir içtima gibi sıra olmuş mercimek büyüklüğündeki gözlerini pörtleterek bana bakıyorlardı. Tanrım, üstelik hepsinin de ağzı açıktı ve bu halleriyle çok tatlıydı. Elllerinde birer bilye vardı ve benim korku dolu bakışlarımdan

sonra bilyeleri arkalarına sakladılar. Boyları birer santim arayla değişiyordu. Hepsinin görüntüsü aynıydı. Gövdelerine göre iri el ve ayaklara sahiptiler. Kulakları kepçeydi. Kafaları keldi, birkaç cılız tüy kıpırtılarıyla havada savruluyordu. Cinsiyetlerinin olmaması beni epey şaşırttı. İç organları sürekli hareket ediyordu. Bu bir masal olmalıydı, onlar da masaldan fırlamış minik yaratıklar.

“Hohenheim...” diyebildim. “Bana delirmediğimi söyle.”

“Hayır.” dedi gülümseyerek. Sanki Petra buradayken surat yapan aksi adam değildi. O adam gitmiş, yerine mülayim ve sevecen biri gelmişti. Neler döndüğünü gerçekten anlamıyordum.

Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. “Hadi.” dedi “Sana her şeyi anlatacağım.”

Biraz sonra ben koltuğa oturmuş, onlar da hemen önüme sıralanmış vaziyetteydi. Hohenheim ise hemen yanımdaydı.

“Şimdi nasılsın?” dedi verdiği çaydan sonra.

“Daha iyiyim.” dedim katatonik halimden kurtularak.

“Bunu yapmak zorundaydım.” dedi. “Üzgünüm, bu asabını oldukça bozmuş olmalı, yani onları her kim görse aynı tepkiyi verirdi. Petrarca'nın sana zararından sonra bu da üzerine eklendi ve hepsi için gerçekten özür dilerim.”

“Önemli değil.” diyebildim.

Göz ucuyla baktığımda hepsi sırtıyordu. Ayaktalardı ve sağa sola sallanıyorlardı. Oyuncak bebek gibilerdi. Şirinlerin beyaz versiyonu derken yanılmamıştım.

“Onlar...” dedim sessizce.

“Tanıştırayım.” dedi. “Sırayla Mel, Pupa, Yez, Nus, Şar, Kam, Rav, Zul, Ban, Duk, Geis ve son olarak Sit.”

Gülümsememe engel olamıyordum. Gerçekten korkulacak bir yanı yoktu. Dakikalar geçtikçe bunu daha iyi anlıyordum. Bakışlarında o kadar büyük bir masumiyet vardı ki hepsini koynuma basıp sıkıca sarmak istiyordum. İlk baştaki bir adım öne çıktı.

“Ben Mel.” dedi hafifçe eğilerek. “Seni korkuttuğum için özür dilerim ama babamız böyle istedi.”

“Babamız mı?” diye sesli bir şekilde düşündüm. Hohenheim dudaklarını sıktı.

“Onlar çocuklarım.” dedi aynı sakinlikle.

Güçlü bir nefesle yaşadıklarımı hazmetmeye çalıştım. Her şey mümkündü değil mi, bunca şey gerçek olabiliyorsa bu da olabilmeliydi, peki nasıl? O şeyler hayranlık uyandıracak kadar muhteşemdi. Neden korktuğumu şu an gerçekten anlamıyordum. O anki ruh hâlim bunu gerektirmiş olmalıydı.

“Siz çıkın çocuklar.” dedi “Biz biraz konuşalım.”

Saniyeler içinde baş başa kalmıştık.

“Bak!” dedi ciddiyetini takınıp. “Petrarca oldukça tehlikeli birisidir. Bunu bana güvenerek bir kez daha kanıtlamış oldu, beni zerre kadar sevmez ve senin için bana güvenmek zorunda kaldı, seni bana bıraktı Fegel. Bu bir tanrıtanımazın Tanrı'ya el açıp yalvarması kadar trajik bir durum. Evet, bunu ben yaptım, çocukları senin üzerine saldım ama başka çarem yoktu.”

Hayretle dinliyordum onu. Tek bir kelimeyi bile kaçıracağım diye ödüm kopuyordu.

“Eğer Petrarca senin delirdiğini düşünmeseydi asla bana gelmezdi. Onu bana getirecek tek yol seni gerçekten delirtmeye çalışmaktır.”

“Peki, sen beni nereden tanıyorsun, yani bu gerçekten...”

“Bekle.” dedi göz kırparak. “Anlatıyorum. Çocukları yollamamdaki amaç da Petrarca'nın onları kesinlikle

duymuyor olacağıydı. Onların çok özel bir yeteneği var, seslerini direkt bir insanın zihnine aktarabiliyorlar. Bu şekilde doğdular. Sana konsantre olduğu takdirde onu sadece sen duyabilirsin.”

“İnanılmaz!” dedim normalden fazla açılan gözlerimle. “Bizi hiç kimsenin bulamayacağını sanırdım, demek ki bulunabiliyormuşuz.”

“Hayır.” diye itiraz etti parmağıyla. “Gerçekten bulamazdık ama çocuklar Petrarca'nın duvarını aşabiliyor.”

“Duvar mı? Petra bana bermuda şeytan üçgeniyle aynı akıma sahip olduğunu söylemişti, yalan mıydı?”

“Hıh!” dedi tıslayarak. “Seni ayakta uyutuyor, kocaman bir yalan bu. Petrarca doğanın dengesiyle oynuyor, bu yüzden bulunamıyorsunuz. Bizleri beğenmiyor ama bizlerden çok şey öğrendiğine bahse varım. Hepimizin çalışmalarını çaldı, gizli formülleri, reçeteleri öğrendikten sonra yok etti. İşte bu Petrarca, bencil ve küstah.”

“Ondan nefret ediyorsun.” dedim.

Suratındaki ifadeyi yumuşatıp gülümsemeye çalıştı.

“Ondan nefret etmeyen birini göster bana.” dedi. “Kendi ailesinin bile nefret ettiğine eminim. Herkese zarar verdi, tarihin akışını değiştirdi. Eskiden sevdiğim herkes şimdi onun köyünde esaret altında yaşıyor. Petrarca'nın köleleri oldular, oysa asil filozoflardı hepsi de. Yazık oldu.”

Onun hakkında yanıldığını biliyordum. İkisi de birbirini tanı mıyordu, sadece katıksız bir öfke duyuyorlardı birbirlerine. Bu da birbirlerini gerçekten görmelerini engelliyordu.

“Petra'nın...” dedim sessizce. “Bilmediği hiçbir şey yok Hohenheim, evren hakkında her şeye kadir, bazen onu dinlerken hayrete düşüyorum.”

“Hım!” dedi başını panikle sallayıp. “Doğrusu ne kadar nefret etsem de ben de onun her şeyi bilmesine tahammül edemiyorum. Gerçekten kâinat hakkında bilmediği çok az şey olmalı. Bu yüzden onu kıskanıyorum. Vakıf olacağı bir şey yaşamış, bizlerin de bildiği bir sır ama Petrarca bunu nasıl yaptığını asla söylemez.”

“Sır mı, ne sırrı?”

“Boş ver.” dedi “Uzun lafın kısası hasta falan değilsin, Petrarca'yı da oyalamak niyetiyle yolladım. Çünkü amacım farklı.”

Nefesimi tutmuş, bunun sonunun nereye varacağını merakla bekliyordum. Ayağa kalktı birden ve cebinden bir anahtar çıkardı. Her hareketi beni biraz daha şaşırtıyordu.

“Bunu al ve beşinci kata çık, orada seni bir şey bekliyor.”

“Lütfen.” dedim ellerimle yüzümü ovalayarak. “Bir gün içinde yeterince heyecana tanık oldum. Fazlasını kaldıracabileceğimi sanmıyorum.”

Eli anahtarla birlikte havada içten bir tebessümle bekledi. “Buna degecek, inan bana.”

Ellerim titriyordu. Tüm bedenim titriyordu. Anahtarı alıp basamaklara doğru yürüdüm. Derin bir nefes alıp yavaşça çıkmaya başladım basamakları. Üçüncü kat bir öncekinden daha aydınlıktı. Artık anlıyordum. Yağmur ormanları güneş ışığını zemine direkt olarak geçirmiyordu. Bu yüzden ne kadar yukarı çıkarsam o kadar da aydınlığı bulacaktım. Zekâ seviyeme hayran kalarak son kata vardım. Burada koyu maviye boyanmış büyük bir kapı vardı. İçeride ne bulacağımı bilmediğim için bir süre bekledim. Kalp atışlarım yeniden harekete geçmişti. Anahtarı deliğe soktum ama çevirmeye cesaret edemedim. Yaşadıklarımın hepsi

büyük bir delilikti. Neden ben, diye düşünmeden edemedim. Neden hayallerle yaşayan milyonlarca insan değil de boş bir kafayla sıradan bir hayat yaşayan benim başıma gelmişti bunlar? Asla bilemeyecektim. Tanrı da kulağıma fısıldamayacağına göre saçmalamanın bir anlamı yoktu.

Ah Petra, şimdi nasıl da çırpınıyordu kim bilir? Burada dönen oyundan tamamıyla habersizdi. Sadece benim iyi olmamı istiyordu. Sevgisine karşılık beklemiyordu; istemediğim bir şeyi yapmaktan, beni üzmemekten çekiniyordu. Bana dokunmuyordu bile, dokunamıyordu.

Zorlukla çevirdim anahtarı yerinden. Kapıyı ittim. Güçlü bir ışığa maruz kaldım önce. Bu kadar loş bir ortamdan sonra gözlerimin aydınlığa alışması kolay olmayacaktı. Bir süre bekledim. Adımımı atar atmaz dizlerimin üzerine çöktüm. Gördüğüm gerçek olamazdı. Asla olamazdı. Hayır, dedim gözyaşlarım eşliğinde. Bir rüya, diye devam ettim. Bu bir rüya olmalı. Şayet aksini düşünemezdim. Biri aklımı yerinden ve kökten almak istiyorsa bunu yapabilirdi evet, çıldırmama neden olabilecek o şey sadece, sadece sevdiğim çocuk olabilirdi. Aşkından delirdiğim çocuk Marlo, orada öylece yatıyordu. İri gövdesi, tüylerimi şu an bile diken diken eden geniş omuzları, güneş ışığıyla altın gibi parlayan saçları, muazzam güzellikteki kusursuz yüzü. Her şeyiyle oradaydı. Tam karşımda.

“Uyuyor.” dedi kendime gelmemi, bu rüyadan şimşek hızıyla uyanmamı sağlayacak olan Hohenheim'in huzurlu sesi. Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. Ayaklarımın altı balçık kaplıydı sanki. Öyle ağır adım atabiliyordum ki ona, bir an için kavuşamayacağımı, ona dokunamayacağımı sandım.

Ellerim yüzünde gezinirken hâlâ ağlıyordum.

“Doğum günün için bir hediye olarak düşün.”

Bir yandan gülüyor, bir yandan da sarsılarak ağlıyordum. Her şeye inanırdım ama buna asla inanamazdım. Yani onu göreceğime. Bu gerçekten imkânsızdı. Marlo... Onunla geçirdiğim günler hızla akıp gitti gözlerimin önünden. Sanki hep birlikteydik, hep tanıyorduk birbirimizi. Marlo ve ben. Mükemmel ikiliydik. O hoş sohbeti, esprili tavrıyla beni hep güldürmesini, mutlu etmesini bilmişti. Onun yanında kendimi dünyanın en şanslı insanı sayıyordum. Tanrı tarafından benim için dünyaya yollanmış özel bir varlık, eşsiz bir insan. Evet, bugün bile düşündüklerim bir an olsun değişmemiştir.

Hızla döndüm geriye ve yüzümdeki yaşları silerek Hohenheim'a baktım.

“Teşekkür ederim.” dedim minnet dolu bir bakışla. Geçmişe dair kaybettiğim bütün anılarım umutlarımla birlikte yeniden dirilmişti.

“Ama o burada ne yapıyor, nasıl buldu seni? Neden ölü gibi?”

Ellerini birleştirip başını hafifçe öne eğdi.

“Sakin ol.” dedi “Hiçbir sorun yok, şu an üçümüz de aynı şeyi istiyoruz.”

“Üçümüz?”

“Sen, ben ve Marlo.”

Kıpırdamadan yatan Marlo'ya baktım. Hâlâ burada olduğuna inanamıyordum. Sanki onu görmek için her dönüşümde bir sonraki sefer göremeyecekmişim gibi geliyordu. O sırada kapının kenarına sıralanmış o şeyleri fark ettim. Sahi, onlar da neydi?

Hohenheim başını çevirmeden “Yaptınız mı dediklerimi?” diye sordu.

“Evet baba.” dediler bir ağızdan. Baba kelimesi tüylerimi diken diken etti. Normal bir çocuktan gelse

rahatsız olmazdım ama onlar... Tanrım, gerçekten dünyanın çivisi çıkmış gibiydi. Bütün bunlar da kıyametin habercisi.

“Güzel.” dedi memnuniyet dolu bir ifadeyle. “O hâlde gidebilirsiniz.”

Ama gitmediler, aksine gizlenmeye çalıştılar. Marlo'nun başucuna oturdum. Nefes alıyordu, göğsü inip kalkıyordu usulca.

“Onun burada ne aradığını merak ediyorsun biliyorum ama onu ben bulmadım, o beni buldu.”

“Nasıl?” dedim. Pencerenin önüne geçip ışığını kesti, gözlerime dikkatle bakıyordu konuşurken.

“Eskiden bir çift tanımıştım. Tanrı onları öyle bir yetenekle donatmıştı ki hayran olmadan edememiştim. Geçmiş de geleceği de biliyorlardı. Hem de hiç zorlanmadan, hiçbir şeye gereksinim duymadan, büyü yapmadan, karanlık yollara sapmadan.”

Yaşlı çift, dedim içimden. Kâhinlerden bahsediyor olmalıydı.

“Verhin'le Uğra. Birbirleri için yaratılmış iki insan. İki güçlü kâhin. Sanırım kim olduklarını anladın?”

Başımı salladım.

“Marlo sen gittikten sonra yıkılmış resmen, her şeyden vazgeçmiş. Çareyi kendini öldürmekte görmüş.”

Elimi kalbimin üzerine koydum. Bunu düşünmüş olamazdı.

“Ama son anda sana hastanede verdiği o sözü hatırlamış: 'Bu hayatımın sonuna kadar da sürse onu bulur, ölme pahasına öldürürüm.' Evet, sanırım cümle bu şekildeydi. Yani seni bulmaya yemin etmiş.”

Sıktığım dudaklarım çenemle birlikte titriyordu.

“Verhin'le Uğra'nın evine gitmiş, onlardan yardım istemiş, yalvarmış yakarmış ve onlar da sonunda bu genç ve âşık çocuğun yakarışlarına dayanamayıp ona

yardım edebilecek tek kişinin ben olduğumu söylemişler. Nerede yaşadığımı bulması tam iki ayını almış.”

“Bunu yaptığina inanamıyorum.” dedim.

“Şöyle bir şey var.” dedi tek kaşını kaldırıp. “Beni bulmak o kadar kolay değildir Fegel. Herkes beni bulamaz, sadece ben izin verirsem beni bulabilirler. Verhin çocuklarla iletişime geçmiş, beni bu şekilde buldu.”

“Pomparatus bitkisi.”

Ağzı birkaç saniye açık kaldı. “Evet.” dedi sonunda. Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı.

“Petrarca'nın aynı zamanda iyi bir öğretmen olduğunu unutmuşum, yalnızca istediğini eğitir o, bütün bildiklerini kendine saklar.”

Bu kelimelerin altında öyle şiddetli bir kıskançlık yatıyordu ki Petra'dan evini yaktığından çok bilgisinden ötürü nefret ettiğini anlamıştım.

“Çocuklar az önce bitkiyi evin birkaç kilometre uzağındaki belirli noktalara yerleştirdi.”

“Bu Petra'nın artık bizi bulamayacağı anlamına mı geliyor?”

Ellerini açıp sevinçle “Ne güzel bir haber, değil mi?” dedi. Hâlbuki ben öyle düşünmüyordum. Zorlukla gülümseyip Marlo'nun yüzüne baktım. Gerçekten ölü gibiydi.

“Peki sonra? Sana gelip yardım istedi ve sen de hemen tamam mı dedin?”

“Marlo zeki ve eğlenceli bir çocuk, onu sevdim.”

“Onu kim sevmez ki?”

“Petrarca'dan başka? Evet, onun dışında herkes onu sevebilir.”

“Asıl merak ettiğim neden böyle, bu şekilde oldu?”

“Bunu duymaya hazır mısın bilmiyorum ama Marlo bir seçim yaptı ve ben de onun kararına saygı duydum. Aslında haklıydı. Adil bir savaş olacaksa onun da...”

“Sakın!” dedim ayağa kalkıp. “Onu Petra gibi bir şeye çevirdiğini söyleme.”

Kapının kenarında fısıltılarla birlikte bir kaçışma vardı. Hepsi koşarak merdivenleri iniyordu. Hohenheim yüzündeki sinir bozucu gülümsemeyle yavaşça yürüdü ve kapının önünde birden durdu.

“Unutma.” dedi. “Petrarca benim dostum değil ve bu senin için de geçerli. Eğer onu yenebilecek biri varsa o da Marlo'dur. Rahatla ve arkana yaslan. Bundan sonra görülmemiş bir mücadeleye tanık olacaksın. Bu onların savaşı olacak ve benim de yardımımıla bunu Marlo kazanacak.”

Son bir gülümsemeyle çıktı odadan ve beni içinden çıkamayacağım bir ton sorunla baş başa bıraktı. Yatağın ucuna oturup sırtımı demirlere yasladım, gözlerimi bir an olsun kırpmadan ona baktım. Bir daha göremeyeceğimi sandığım o güler yüzlü çocuğa.

Akşamın ürkütücü karanlığı çökmüştü gözlerimi araladığımda. Etraf çıldırtıcı derecede sessizdi. En azından bir baykuş sesi duymayı bekledim ama o bile yoktu. Bir an için basamaklarda minik adımlar duydum. Sonra mırıltılar. Kapı gıcırdadı ve duvardaki gaz lambası yavaşça aydınlandı. Bir tanesi yere atlayıp bana doğru yaklaştı.

“Yemek hazır.” dedi “Babamız seni çağırıyor.”

Yemek, diye düşündüm. Ne garip, bunca zaman nasıl aç kalmıştım acaba? Yemek kelimesini duyduğum an ayağa fırladım ve mumlarla aydınlatılmış basamakları şirinlerin eşliğinde indim. Üçüncü kata geldiğimizde yemek için hazırlanan masanın başında Hohenheim beni ayakta karşıladı. Oldukça nazik bir

davranıştı doğrusu. Bu mahcup halim kısa bir şaşkınlığın ardından masadaki tabakları iştahla tükettiğimde sona erdi.

O şeyler tabakların içinde gezinip birbirlerinin önlerinden ekmek yürütmeye çalışıyorlardı. Her ne kadar otçul bir insan olmasam da bu sebze yemeği oldukça hoşuma gitmişti. Doyduğumdan emin olduktan sonra geriye yaslanıp onları izledim bir süre. Eğlendikleri muhakkaktı.

“Onların varlığından kimsenin haberi yok değil mi?”

“Aslında...” dedi burnunu hışımla kaşıyarak. “Tarihten bu yana herkesin bildiği bir şey ama onları kimse görmediği için inanmadı. Ama var olabileceklerini onaylayan bir sürü meslektaşım vardı.”

“Petra, senin bir büyücü olduğunu söyledi bana.”

“Ah Petrarca.” dedi genizden bir sesle. “Her zaman böyle düşünmüştür. Beni takdir ettiği bir güne hiç rastlamadım.”

“Böyle düşünme.” dedim. “Sana saygı duyuyor. Hakkında uzunca konuştuk. Defterler dolusu çalışmaların var onda, hayatın, sözlerin, her şey. Beni bile etkilemişti yaşantın.”

“Sahi mi?” dedi büyük bir şaşkınlıkla. Bunu beklemediğini biliyordum.

“Sahi.” dedim. “Senden nefret ediyor bile olsa, saygı duyduğu reddedilemez bir gerçek.”

Bir an başını öne eğip sessizleşti. “Tuhaf!” dedi. “Onunla karşılaşmamız hiç hoş olmadı.”

“Evet.” dedim. “Bunu biliyorum. Nasıl karşılaştığınızı, sonrasında yaptığı korkunç şeyi ve sonunda sana zarar vermeden çekip gitmesini, hepsini anlattı.”

Hohenheim gerçekten şaşırmıştı. Bunu gizlemeye çalıştı. Ellerini koyacak yer bulamadı, panikledi. Sonra

da ayağa kalkıp tabakları toplamaya başladı. Ben de ona yardım ettim. O küçük şeyler de kendi tabaklarını taşıdı teker teker. Benden çekiniyorlardı. Bakışlarından ve tavırlarından bunu anlayabiliyordum.

Mutfak oldukça şirindi. Geniş bir lavabosu, altın gibi ışıldayan bir musluğu vardı, kim bilir belki de altındı. Bunca zaman sonra mutfak işlerinde yardımcı olmak beni epey gerdi. Neyse ki bulaşıkları yıkamama izin vermedi ve beni bir köşeye oturttu.

“Süreç.” dedim. “Nasıl geçti?”

“Epey zordu, acıyı en hafife indirmek için elimden geleni yaptım ama pek bir faydası olmadı. Çok acı çekti Fegel.”

Başımı öne eğip parmağımı çevirmeye başladım. Bunu epey vakittir yapmıyordum. Yoğun stres altına girdiğimde tek kaçış yolum bu oluyordu. Dişlerimi sıktım ve o anı gözümün önüne getirmemeye çalıştım. Marlo benim için hayatını, bütün varlığını feda etmişti. Peki ben onun için ne yapıyordum? Ne yapabilirdim daha doğrusu? Hiçbir şey. Ben zavallı bir insandım. Hiçbir zaman onun kadar güçlü olamayacak, sevdiklerim için savaşamayacaktım. Petra'ya yenilmiştim. Ama elimde olan bir şey değildi. Onu üzmem istemiyordum. Ya Marlo'yu üzmem daha mı iyiydi? Tanrım, bundan sonrası benim için tam bir kâbus olacaktı.

“Ama gayet dirençliydi. Bir kez olsun yakınmadı. Hep seni bulacağı günü bekledi. İki ay geçti ama nasıl geçti bir de ona sormak lazım değil mi?”

Bana bakıyordu ama benim ona bakacak yüzüm yoktu.

“Petra...” dedim başım önde. “Onun kötü olduğunu asla söyleyemem. Benim için elinden geleni yaptı. Hep mutlu olmamı istedi. Hep huzurlu olmamı. O yeri

benim için hazırladı Hohenheim, düşünsene. Dokuz yıl boyunca hem beni korudu hem de ilerideki yaşantım için bir yer inşa etti. Kocaman bir ev, içini benim için dayayıp döşedi. Hiçbir şeyden eksik kalmamak için, normal yaşantımda bulunabilecek her şeyi temin etti. Elektrik, televizyon, buzdolabı, çamaşır makinesi. Evet, sesli söyleyince bunlar kulağa gerçekten komik geliyor ama Petra imkânsızın sınırlarını zorladı ve hiçbir insanın ayak basmadığı bir dağ başında bana kötülük ve çirkinlikten uzak bir yaşam sundu.”

Başımı kaldırdığımda Hohenheim tam önümde duruyordu. Eğilmiş, o sert bakışlarını bana yeniden bir silah gibi doğrultmuştu.

“Petrarca, sekiz yüz elli yaşında bir ölümsüz. Asırlar süren hayatına çok şey sığdırdı. İnanılmaz bir bilgi birikimine sahip. İtiraf etmek gerekirse kıskanmaktan öte ona imreniyorum, bildiklerini bilmeyi gerçekten isterdim. Ben ki bir hekimim. Beş yüz on dokuz yıllık bir hayat serüvenim var. Bense bunu insanlara yardım ederek, şifa dağıtarak ve ölümcül hastalıklara köklü tedaviler getirerek geçirdim. Kimsenin yaklaşılmaya cesaret edemeyeceği bulaşıcı hastalıkların üzerine gittim. Doğa hep yol gösterdi bana, bitkiler, hayvanlar her daim yardımcım oldu. Geriye dönüp baktığımda cevabını veremeyeceğim hiçbir hatam olmadı Fegel ama Petrarca, şimdi sen söyle, asırlar boyunca bir hiç uğruna ölen insanların bedelini kim ödeyecek, zira tek bir pişmanlık duymuyor ve insanları öldürmeye devam ediyor. Ediyorlar. Bilmiyor olamazsın.”

“Biliyorum.” dedim kanım bütün vücudumdan çekilmiş gibi.

“Evet, sana soruyorum, bunca insanın vebali kimin üzerine? Petrarca ellerindeki bunca kanı nasıl temizleyecek? Bu bedeli nasıl ödeyecek?”

Doğrulup bana bakmayı sürdürdü. Bir cevap bekliyordu ama benim verecek bir cevabım yoktu. Hepsini biliyordum ama yine de ona kızamıyordum. Bu yanlıştı evet, hiçbir günahı olmayan insanlara sırf kendi ruhlarını ferahlatmak amacıyla acımadan kıyıyorlardı. O köyde kim bilir kaç kişi yaşıyordu ve kim bilir onların yüzünden kaç kişi ölmüştü? Asla bunun hesabını yapamazdım. Aklım da fikrim de ermezdi.

Marlo'nun başında oturup onu izlemeye devam ederken Hohenheim'ın söyledikleri kafamın içinde dönüp duruyordu. Durduramıyordum bu acıyı ve beni mahvetmesine izin veriyordum.

“Fegel.” dedi kapı eşiğinde bir ses. Başımı çevirdiğimde elinde mumuyla biri geliyordu. Hangisi olduğunu bilmiyordum. Hızlıca gözlerimdeki yaşları sildim ve “Evet.” dedim.

“Ben Mel.” dedi. “Yanına gelebilir miyim?”

“Tabii ki.” dedim gülümsemeye çalışarak.

Keyifle hızlandırdı adımlarını. Elindeki mumu düşürmeden pencereye tırmanıp pervaza oturdu ve kocaman ayaklarını sallayarak gözlerime baktı. Ona bakınca kendimi tuhaf hissediyordum. Alışmak zaman alacaktı anlaşılan.

“Seninle konuşmak istedim.” dedi kısık sesiyle. “Kafan karışık görünüyor.”

“Öyle mi?” dedim yüzüme yayılan kocaman bir tebessümle.

Başını salladı bilgece bir ifadeyle. “Üzülmeni istemiyoruz. Biz hepimiz seni çok sevdik.”

“Ben de sizi.” diyebildim ki yalan değildi.

“Marlo yarın uyanacak ve Petra döndüğünde seni bulamayacak. Bu onu durdurmayacak Fegel.”

“Biliyorum.” dedim. Kalp atışlarım korkuyla karışık hızlanmıştı. Onun neler yapabileceğini az çok tahmin ediyordum.

“Petra.” diye eğildi. Öyle ki bir an için oradan düşünceğini sandım. Yüzünde o kadar gizemli bir ifade vardı ki sanki yüzyıllık bir sırrı açığa çıkaracaktı.

“Onun hakkında bilmediklerin var.”

“Ne gibi?” dedim onun gibi yaparak, fısıltıyla.

“Petra, babamız da dahil herkesin aradığı bir güce, sırra sahip. O Tanrı'nın dünya için oluşturduğu akaşik kaydı okuyabiliyor.”

“Akaşik kayıta nedir?” dedim merakla. Sırrı ikinci kez duyuşumdu.

“Dünyanın hafızasıdır Fegel. Olmuş olan her şey orada kayıtlıdır. Bütün geçmiş ve daha da fazlası.”

“Bana Petra'nın bir medyum olduğunu falan mı söylüyorsun? Bu gerçekten çılgınlık olurdu.”

Başını hızlıca iki yana salladı.

“Anlamıyorsun.” dedi. “Ne medyumluk ne de kâhinlik bu, Petra'da bir büyücüden, simyacıdan fazlası var.”

“Mel!” diye kükredi Hohenheim o an kapıda kocaman duran gölgesiyle.

“Gevezeliğin üzerinde yine. Hemen dışarı çık.”

Zavallı şey birden zıpladı olduğu yerden ve koşarak çıktı odadan. Oysa daha çok bilgiye ihtiyacım vardı. Hohenheim neden böyle davranmıştı? Sadece konuşuyorduk.

“Uyusan iyi olacak.” dedi bana da. “Yarını uyuklayarak geçirmeni istemem. Marlo dönmüş olacak.”

“Peki.” dedim yavaşça.

“Senin için bir oda hazırladım. Üçüncü katta.”

“Gerek yok, burada kalmak istiyorum.”

“Sen bilirsin.” dedi aksi hâline bürünerek. Topuklarının üzerinde dönerek çıktı odadan. Basamaklara o kadar sert basıyordu ki son kata kadar sesini rahatlıkla duyabilmişim. Herkes bir şey gizliyordu. Hem Petra hem de Hohenheim. Bilmediklerim bana daha çok zarar veriyordu, bunu şu an daha iyi anlamıştım. Ne kadar az şey bilirim o kadar çok acı çekecektim ve Mel'in de dediği gibi Petra'da çok daha fazlası vardı, ancak şimdilik bütün bilmediklerim gibi o da kapalı kalacaktı.

Marlo'nun yanına kıvrıldım. Elim göğsünde gözlerimi kapattım. Hep bu anı beklememiş miydim? Ondan uzak kalmanın acısıyla yaşamamış mıydım bunca zaman. Huzurla gülümsedim. Nefes alış verişleri kulağımda ninni gibiydi. Bir an için o güzel sesi zihnimde yankılandı. Şakaları, atışmalarımız, kıskançlıkları ve daha birçok şey.

Yarın güzel bir gün olacaktı.

“Uyan uykucu.”

Gözlemi açar açmaz Marlo'nun gülün yüzüyle karşılaştım. Üzerime doğru eğilmiş bana bakıyordu. Neden şoka girmiş gibiydim? Hızla doğruldum. Duvara yapışıp bir süre hareket edemedim.

“Benim.” dedi aynı neşeyle. Elini uzattı.

“Gözlerin!” dedim titreyerek. “Ne oldu gözlerine?”

“Böyle bir karşılama hayal etmemiştim.” dedi elimi zorla tutup beni yapıştığım duvardan hızla çekerek. Kollarını sıkıca doladığında aslında onun aynı Marlo olduğunu anladım. Kokusu hiç değişmemişti. Güçlü bir nefes aldı ve başımın üzerinden öptü. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Sanki yıllardır görüşmüyor gibiydik. Nasıl da özlemiştim.

Odanın dışında “Uyandı, Marlo uyandı!” diye bağırmalar yükseldi. Evde bayram havası hâkimdi. Geriye çekilip bir kez daha baktım gözlerine. O uçuk kahverengi gözbebekleri gitmiş yerine koyu bir kiremit rengi gelmişti. Bunu tahmin etmeliydim. Hemen kendimi toparlayıp bir kez daha sarıldım ona.

“Seni bir daha göremeyeceğimi düşünmüştüm.” dedim. “Seni sonsuza dek kaybettiğimi...”

“Hayır.” dedi “Seni bulacağıma söz vermiştim ve sözümü tuttum Feg, artık birlikteyiz. Bizi hiçbir güç ayıramaz, bunun için sana söz veriyorum.”

Petra tehlikesini görmezden gelerek “Evet.” dedim. “Sana inanıyorum.”

Uzun süren kucaklaşma Hohenheim'ın kapıda belirmesiyle sona erdi. Birbirlerine baba oğul gibi yaklaşıp güçlÜce sarıldılar.

“Paracelsus.” dedi Marlo. “Sana ne kadar teşekkür etsem azdır.”

“Paracelsus.” dedim dehşete düşerek. “Şaka mı bu?”

Ellerimi iki yana açmış öylece bakıyordum. Sanki dünya başıma yıkılmış gibiydi. “Paracelsus...” dedim tekrar. “Sen, sen o musun?”

Birbirlerine bir kez daha bakıp bana döndüler.

“Bilmiyor muydun? dedi Marlo. “Onun adı Paracelsus.”

“Hayır.” dedim elimi saçlarıma geçirerek. “Neden hiç kimse o ismi bir kez olsun anmadı bunca zaman? Petra'nın notlarında bile geçmiyordu.”

“Petra!” dedi Marlo. Yüzünde alay vardı, hiç unutmadığım bu ifadeyi görmek beni şaşırtmadı. Her konuya yaklaşımı buydu onun. Ciddiye almaz, bir an olsun korkmazdı.

“Petra için yolun sonu.” diye devam etti. “Onun işini bitireceğim. Senin yokluğunda yaşadıklarımı ona ödeteceğim.”

Hohenheim'a döndüm. Nam-ı diğer Paracelsus. Onun adını defalarca duymuştum. Kimya öğretmenimiz onun fanatik hayranıydı. Aptal gazlar, çözeltiler yerine bu adamın hayatını anlatırdı ders boyunca. Nasıl bir kimyager olduğundan dem vurur, metaller üzerindeki derin bilgisini konuşmaktan asla bıkmazdı. Peki, Petra neden onu bu adıyla bir kez olsun not almamıştı. Şimdi hatırlıyordum. Dozaj kavramını ilk kullanan kişiydi o. Farmakolojinin babası.

Bir adım gerileyip nefes alabilmek için yeniden yakamı çektişirdim. Bu sürpriz bana Marlo'yu bile unutturmuştu.

Kendine gel Fegel dedim. Marlo burada. O artık yanında.

“Adım bu.” dedi Hohenheim “Ama Petrarca bana asla bu isimle hitap etmedi. Çünkü bu ismi kendi kendime verdim. Anlamı Celsus'tan öte demek. Celsus ise ünlü bir Roma hekimiydi. Onun dışında herkes bana Paracelsus der. Bunu bildiğini düşünmüştüm.”

“Bilmiyordum.” dedim. “Ayrıca senin hakkında tahmin ettiğinden daha çok şey biliyorum, yani biliyoruz.” dedim Marlo'yu işaret edip.

“Evet.” dedi “Kimya derslerimizin ne kadar eğlenceli geçtiğini ona anlatmıştım.” Marlo düştüğüm dehşeti fark etmemişti anlaşılan, yüzünde hâlâ alaycı bir ifadeyle sinir bozucu bir gülümseme vardı. Yine de bu tavrı onun hakkındaki hislerimi değiştirmiyordu.

“Dışarı çıkabilir miyiz?” dedim. “Boğuluyorum.”

“Çıkalım.” dedi Marlo. Sonra Paracelsus'a -onu bu isimle düşünmek gerçekten ilginçti- baktı.

“Bir sakıncası var mı?”

“Fazla uzaklaşmayın.”

Marlo yeniden elini uzattı. Bunu yapıp yapmamakta bir an için tereddüt ettim ve bu tereddüt beni korkuttu, sonuçta her şeye rağmen o benim sevdiğim çocuktı. Eline dokunduğum an sinsice sırtıp beni kendine çekti ve ondan sonrasını asla takip edemedim. Yere tekrar ayak bastığımda evin önünde duruyorduk.

“Vay canına!” diye haykırdı. “Bu gerçekten çok zevkliydi. Gördün mü?” dedi heyecanla, “Ne kadar hızlıyım.”

Başımı salladım endişeyle. Bir an için onun yerinde Petra'yı düşündüm. Ağırlığını, duruşunu, ciddiyetini, asık suratını, çatık kaşlarını. Petra'nın bir kez olsun şımarıkça bir hareketini görmemiştim oysa Marlo bunun için havalara zıplayacak kadar çocuktı. Derin bir nefes alıp bu düşüncelerden kurtulmaya çalıştım. Onları kıyaslamak aptalcaydı ve çok yanlıştı.

Yüzümdeki muşmulamsı ifadeyle gülümsedim ve başımı göğsüne yaslayıp bir kez daha sıkıca sarıldım.

“Seni çok özledim.” dedim. “Gerçekten bunu tahmin bile edemezsin.”

Başımı iri ellerinin arasına alıp birdenbire ciddileşti.

“Sana zarar vermedi değil mi, yani?”

“Hayır.” dedim sorusunu anlayarak. “Bana hiç dokunmadı.”

Rahatlamıştı aniden. Tekrar kendine çekip uzunca bir süre sarıldı, o anın hiç bitmemesini istedim ama pencereden bakıp “Hey!” diye elini sallayan Mel'i görünce gülümsememe engel olamadım.

“Kahvaltıya gecikmeyin oldu mu?”

Bu şeyler sahiden şaka gibiydi. Şirinlerin ekrandan fırlayıp önüne atlaması kadar da ürkütücü.

Dar bir patikaya girip yer yer kararan ormanın içinde yürüyüşe başladık. Bana o pazar sabahını anımsattı.

Rahat uykumdan uyanıp sabahın köründe koşuya çıkacak kadar çok seviyordum onu. Ama her güzel şeyi mahvetme yeteneğine sahip Petra, o günün de içine etmeyi başarmıştı. Marlo'yla yaşayamadığımız her şeyin sorumlusu oydu. Asılan suratımı görüp bunun nedenini sordu. Hemen önümdeki bir taş parçasının üzerine oturdum, o da karşıma geçip bir dizini kırarak yere çöktü.

“Kendine benim için yaptığın bu şeyi hiç onaylamıyorum Marlo, asla da onaylamam. Bu yanlış, ne olduğun hakkında en ufak bir fikrin var mı? Bu bir oyun değil.”

“Ben her şeyi göze aldım.” dedi yüzümü okşarken.

“Hayır hayır.” dedim arka arkaya, “Bunu düzeltmeliyiz, sen bu olmamalısın, bu yanlış Marlo, inan bana yanlış!”

“Bak, dinle. Paracelsus bana olabilecek bütün sorunları teker teker anlattı. Petra'nın kim olduğunu, yaptıklarını, hatta yapabileceklerini, ailesini ve içlerinden yükselen o korkunç isteği. Hepsini biliyorum.”

“Korkmuyor musun Marlo, ben çok korkuyorum. Petra sana zarar verebilir.”

“Merak etme.” dedi. “Bana kimse zarar veremez, hem Paracelsus yardım edecek.”

O çocuksu tebessümün altında güçlü bir inanç yatıyordu. Marlo ondan kurtulacağına bütün kalbiyle inanıyordu ama Petra'yı asla hafife alamazdık. Hem Mel'in dün geceki sözlerini düşününce bunun mümkün olmadığını biliyordum. Petra durmayacaktı.

“Paracelsus.” dedim “Ne çılgınlık ama!”

“Hatırlasana.” dedi. “Henüz seninle konuşmuyorduk ve kimya derslerimiz kahkahayla geçiyordu.”

“Homonculuslar.” dedim kafamın içine aniden doluşan anılarla.

“Evet Feg, homonculuslar. Paracelsus'un deney çocukları.”

Doğrulup ellerini beline koyarak hızlıca yürüdü sağa sola. Heyecanı içine sığmıyordu.

“16. yüzyılın en önemli bilim adamlarından biri. Aynı zamanda bir simyacı, hekim. Gizli ilimler ustası, farmakolojinin babası. Felsefe taşının yegâne sahibi, yaşam iksirinin daimi mucidi. Tam adını duyduğumda dehşete düşüp saatlerce güldüğümü hatırlıyorum: Phillippus Theophrastus Aureolus Bombastus von Hohenheim. Namı diğer Paracelsus.”

Ben de doğruldum o an, “Tabii ya!” dedim “Nasıl olur da onu unuturum.” Bunların birçoğu Petra'nın anı defterinde de yazıyordu ama kaçırmama neden olan şey Paracelsus isminin hiç geçmemesiydi. Kimya derslerimizde de Hohenheim ismi birkaç kez geçmiş olmalıydı ama sürekli Paracelsus dendiği için de hatırlamamam doğaldı. Hatta sınavda karmaşık kimya problemleri beklerken bizi ters köşeye yatırıp Paracelsus'un keşifleriyle ilgili soru sormuştu.

“Ölümü.” dedim Marlo'ya yaklaşıp. “Şimdi anlıyorum. Yakılarak öldüğünü anlatmıştı bize ama Paracelsus pomparatus bitkisini kullanıp kendini kurtardı. Bu ot insanların bir yanılsama görmesine neden oldu, Paracelsus oradaydı ama ateşin içinde değil. Yüzyıllarca bu ot sayesinde güvende kaldı. Petra'nın ve diğerlerinin hışmından bu sayede kurtuldular. Diğer simyacılarla birlikte.”

“Feg.” dedi umutla parlayan bakışlarıyla. “Bir masalın içinde gibiyiz. Bütün bunlar bir deli saçmasına benzese de hepsi gerçek ve biz de bunun içindeyiz.

Paracelsus bize yardım edecek, ondan kurtulabiliriz; düşünsene, bu özgürlük demek.”

Zorlukla yutkunup başımı haklısın dercesine salladım. Kendimi tutmasam hüngür hüngür ağlayabilirdim. Petra için bunları konuştuğumuza gerçekten inanamıyordum. Petra'yı yok etmek fikri bile korkunçtu.

“Dönelim mi?” dedim. “Ben çok acıktım.”

Kolunu omzuma atarak kocaman bir kahkaha patlattı. Bu hâlini gerçekten özlemiştim. Korkunç derecede yakışıklıydı ve insan onun yüzüne bakarken kendi varlığını yok sayıyordu. Tanrı'nın özene bezene yarattığı tek insan olmalıydı, aksini söylemek imkânsızdı.

Marlo, muhteşem çocuk, benim için geri dönmüştü. Bu defa beni bırakmaya asla niyeti yoktu.

Kahvaltı, şakalaşmalar ve neşe içinde geçti. Marlo hepsinin adını öğrenmişti ve bunu nasıl yaptığını gerçekten bilmiyordum, oysa hepsi de birbirine o kadar çok benziyordu ki ayırmak gerçekten zordu. Paracelsus, bu isme sanırım alışabilirdim, Marlo'yu çok sevmişti. Ona bakışları ve konuşurken ki hitabı görülmeye değerdi. Baba oğuldan farkları yoktu. Geçen zaman onları iyice kenetlemişti ve bu yaşlı adamın onun için yapamayacağı hiçbir şey yok gibiydi. Bütün bilgi birikimini Marlo için ortaya dökecek ve gücünü son damlasına kadar kullanacaktı. Paracelsus intikam istiyordu ve bunu da bizim üzerimizden yapacaktı.

Bütün bunlar şaşılacak ve karmaşık şeyler gibi gelse de düşündükçe ne kadar basit olduklarını anlıyordum. Parçalar yerli yerince oturuyordu. Marlo yaşlı çiftin yardımıyla Paracelsus'u bulmuş, o da Petra'dan intikam almak ve bu savaşın daha adil yaşanması adına Marlo'yu bir canavara çevirmişti; tabii kimse bundan

şikayet etmiyordu, özellikle de Marlo. O kadar mutlu görünüyordu ki bu şey her neyse onu baştan yaratmışa benziyordu. Petra ise benim hasta olduğuma öyle inanmıştı ki Paracelsus'un oyununu bu yüzden fark edememişti. Paracelsus gerçekten akıllıca bir tuzak kurmuştu. Petra bunun farkına varamadıysa Paracelsus'un kusursuz planı ona Petra karşısında bir sıfırlık üstünlük kazandırmıştı. Peki, Petra bu durumda ne yapacaktı? Bu bitki onun gücünü aşıyordu. Bizi bulması imkânsızdı, Paracelsus bundan adı gibi emindi. Yoksa bu tehlikeyi göze almazdı. Bizimse buradan dışarı çıkmamız Marlo'nun ölüm fermanını imzalamak demekti, her ne kadar benim hatırıma onun yaşamasına izin verse de. Ölümsüzlüğü bile beni korkularımdan kurtaramıyordu. Kapana kısılmış gibiydik. Karanlığın ardına sığınmış bu orman bile bizi Petra'nın gazabından korumaya yetmeyecekti. Onlar bunun şimdilik farkında değildi ama ben bunu hissediyordum. Yanılıyorlardı. Petra katlanmış bir güçle dönecek ve onların bu anlık zaferlerini yerle bir edecekti.

“Kazak!” dedi Marlo beni dürterek.

“Affedersin.” dedim “Dalmışım.”

“O pisliğin kazağını yürüttüğünü biliyordum.” dedi. “Ailen soluğu bizde aldığında bunu hepimiz anlamıştık.”

“Ailem!” dedim birden. Sanki onlar hiç var olmamış gibiydi.

“Onlar nasıl?”

“İyi olmaları için elimden geleni yaptım.” dedi hüzünle. “Ama hiç iyi olmadılar. Tek tesellileri senin yaşadığını öğrenmek oldu. Beyinsiz Petra kıyafetleri aldığında bunun senin için olduğunu düşündüler ve o an yüzlerindeki mutluluğu görmeni isterdim. En çok

görmeyi istediğim şey ise senin gidişinin ardından ablalarının nasıl da yıkıldığıydı.”

“Ablalarım...” dedim. Ağlamak istiyordum ama sırası değildi, acımı erteledim ve sakinliğimi korudum.

“Benden kurtuldukları için sevinmiş olacaklarını sanıyordum.”

“Yapma!” dedi “Onlar senin ailen Feg, nasıl da perişan oldular.”

“Peki insanlar, hastanede olanlar, polis? Tanrım, sonrası korkunç olmalı?”

“Geride elliye yakın ölü bırakarak çıkardı seni hastaneden. Tabii kimse ne olduğunu göremedi, polisler olayı örtbas ettiler ve bizi de iyice tembihlediler. O günden sonra kimse adını bile anmadı olayın. Tarihe korkunç bir katliam olarak yazıldı. Petra'nın katliamı.”

“Ve bunun sorumlusu da benim.”

“Hayır.” dedi Paracelsus yumuşak bir bakışla. “Bunda senin suçun yok, o acımasız bir katil, insan hayatına asla önem vermez. Kendinden başka kimseyi düşünmez. Kendi lanet ruhunun huzuru için her şeyi gözünü bile kırpmadan feda edebilir. Bir ailesi olduğunu biliyoruz değil mi, o köyde kaç kişinin yaşadığını Tanrı bilir ve sapıkça insan kurban etme ayinlerini düşünürsek kendini suçlamana gerek kalmaz. Hepsini yok edebilmek için neler vermezdim.”

“Bana Artephius'tan bahsetmiştin.” dedi Marlo konuyu değiştirerek. Bu ismi hatırlıyordum. Petra'nın listesinin başındaydı. Babasına yardım eden simyacı olması muhtemel kişi. Ama bunu söylemedim.

Homonculuslar kahvaltılarını bitirmiş kavga ederek yerde bilye oynuyorlardı. Biz hâlâ masadaydık.

“Artephius, Petrarca'nın babasıyla ölümsüzlüğü bulan kişiydi evet, o yüzyılda Artephius sıradan bir gezgindi ve o da bunun yollarını aramaktaydı. Birlikte

çalıştıklarını biliyorum, sonuç Artephius'u memnun etmemiş olacak ki bu iksiri kendinde denemeyi reddetmiş.”

Nasıl yani, diye sormak için adeta kendimle savaşıyordum. Benim bildiğim hikâye böyle değildi. İkisi birden kendinde denemiş sonra Petra'nın babası onu öldürmüştü ya da vazgeçip gitmesine izin vermişti.

“Bu derin araştırma sırasında Artephius bir şey fark etmişti. Bunun insan üzerine etkilerini ve bastırılmayacağını düşündüğü bu dayanılmaz isteği. İzah etmeye çalışsa da sözünü dinletememişti. Petrarca'nın babasının tek isteği vardı, ölümsüz olmak ve kıyamete değin hayatta kalmak. Böylece yaşadığı ıstırabın cennetle takas edileceğini düşünüyordu, bu düşünce onun gerçeği görmesine engel oldu. Artephius'la yollarını dostça ayırdılar ve ondan sonra Artephius kendi araştırmalarını yaparak taşı buldu, tıpkı benim ve diğerleri gibi. Sonuçta bizler zararsız ölümsüzler ve hekimler olarak yaşamaya devam ettik, oysa onlar yakıp yıkarak. Petrarca o günden sonra hepimize cephe aldı, bütün bunların sorumlusu olarak bizleri gördü. Hakikati ispat edemedik, simyacılar onun gözünde kendi felaketinin nedeni olarak kalmaya devam etti, hâlâ da ediyor ama zaman onun öfkesini azaltmış olmalı ki hiçbirimizi öldürmek istemiyor artık.”

Marlo'nun dişlerini sıkıldığını görebiliyordum ve Petra'nın da boş bir öfkeyle yıllarını harcadığını. Keşke asıl gerçeği ona anlatabilseydim, beni dinlerdi. Onların suçlu olmadığını bilir, acısı bir nebze de olsa dinerdi. Şimdilik bildiklerimi kendime saklamayı yeğledim. En doğrusu buydu.

“Yarın sabah...” diye devam etti. “Petrarca dönmüş olacak ve bitkiyi kullandığımı anlayacak, işte o zaman hayat daha zevkli olacak benim için.”

Kahvaltıdan sonra Marlo'yla çatıya çıktık. Manzara 360 derece de dönsem değişmiyordu. Her yer ormandı, devasa ağaçların arasında vahşi doğanın içinde sakin bir yaşam. Ama Kulpa'nın sakinliği yoktu burada. Ağaçlar o kadar sıkı ki sanki nefes almamı engelliyordu. Petra'ya defalarca burası için ısrar etmiştim, uzak diye bahane etmesinin sebebini şimdi daha iyi anlıyordum. Petra'nın geçersiz hiçbir sebebi yoktu ve bu öldürdüğü onca insan için de geçerliydi. Ona kızmıyordum, aksine onu anlıyordum. Marlo'ya ne kadar âşık olursam olayım Petra için düşündüklerimden vazgeçemezdim. Neden bilmiyorum ama bana karşı iyi bir dost olduğundan şüphem yoktu. Her ne kadar Marlo kadar güler yüzlü ve neşeli olmasa da ona o acılı hâliyle alışmıştım.

“Sana bir şey sormak istiyorum.” dedi “Ama doğruyu söyleyeceksin.”

“Sana hiç yalan söylemedim.” dedim.

Bir an için duraksayıp “Affedersin.” dedi. “Sadece bilmek istiyorum, onunlayken nasıldın?”

Anında cevap vermek o kadar kolay olmamıştı benim için. Kısa bir sessizliğin ardından “İyi.” diyebildim. “Beni incitecek ya da üzecek bir şey yapmadı. Paracelsus'un söylediklerinin aksine oldukça merhametli ve şefkatliydi.”

“Ve de âşık!” diye ekledi.

Başımı salladım, bunu telaffuz edemezdim onun yanında.

Başını gökyüzüne kaldırıp bulutsuz gökyüzünü izledi bir süre.

“Sen yokken en çok neyden korktum biliyor musun, beni unutmandan, sana beni unutturmasından korktum.”

Oturduğum yerden yavaşça kayıp ona yaklaştım ve elimi dizinin üzerine koydum. Gözleri yabancıydı ama bakışı fazlasıyla tanıdıktı. Gülümsedim.

“Bunu yapmak isteyebilirdi Marlo, hafızamı dahi silebilirdi ama yapmadı, o her şeyin farkındaydı. Sana olan sevgimin bile. Seni hiçbir zaman unutmayacağımı biliyordu ve bir kez olsun bunu benden istemedi. Yanımdayken bile uzaktı bana, kırılacak bir nesneymişim gibi davrandı. Bana dokunması gerektiği hâller oldu, yani bir yerden bir yere taşımak için. Onun haricinde hep mesafeliydi. Dış dünyaya acımasız olabilir ama bana karşı değildi.”

“Mel...” dedi gözlerini kapatıp. O an çatıya çıkan merdivenin başında bir çift göz parladı. O kadar rahatlamıştım ki onun bir anda ortaya çıkmasına çünkü bunca lafın altında kalmayacaktı Marlo, benim hayranlık dolu sözlerim fazlasıyla tedirgin etmişti onu. Yüzünden kolaylıkla okunabiliyordu.

“Yaklaş.” dedi Mel'e. Onu bir ikisi daha takip etti.

“Pupa!” dedi kızdığını belli ederek. “Sen de gel Geis.”

“Yine mi Petra'dan konuşuyorsunuz?” diye yaklaştı ukala bir tavırla.

O sırada hepsi birden doluştu çatıya. Onlara bakınca gülme isteğime engel olamıyordum. Bu kadar gerçek olmaları her defasında tüylerimi diken diken ediyordu. Nasıl olur da Petra bunu atlardı? Paracelsus onları gerçekten çok iyi gizlemişti. Haklı da buluyordum aslında. Bilinselerdi yok etmek isteyenler olabilirdi, başta da Petra. Paracelsus'a zarar vermek için onları öldürebilirdi.

Mercimek gözler şaşkınca bizi izliyordu. Çıplak hâllerine bir çözüm bulmam gerektiğini anladım. Küçükken annem bana bebeklerime elbise dikmeyi öğretmişti. Anımsıyordum o günleri, küçük kumaş parçalarını oyalanmam için veriyor, ben de onları rastgele dikiyordum. Büyüdükçe şekil vermeyi öğrenmiş, sonunda tek başıma kesip dikebilecek hâle gelmiştim.

“Bir sakıncası mı var?” dedi Marlo.

“Hayır.” dedi ellerini arkaya atarak. “Neden onun hakkında hep olumsuzsunuz, sen de babam da. Bize zarar vermeyeceğini biliyorum, bunu onun kalbinde gördüm.” dedi elini atan kalbinin üzerine koyarak.

Marlo bir darbe de onlardan yemişti.

“Ne demek istiyorsun Pupa?” diye sordu.

“Petra kötü değil demek istiyorum.”

“Anlaşıldı.” diye kaldırdı ellerini. “Bugün hepiniz beni delirtmeye çalışıyorsunuz ama dua edin ki bugün özel bir gün ve bu yüzden size kızmayacağım.”

Sonra da bana dönerek gülümsedi.

“Doğum günümü bilmeyen yok sanırım.” dedim. “Yani bu olası bir sürprizin beni şaşırtmayacağı anlamına geliyor.”

“Haklısın.” dedi. “Şimdi biraz yalnız kalma zamanı.” Ayağa kalktı ve gülüşmeler eşliğinde beni kucaklayarak çatıdan zıpladı. Yere o kadar yumuşak ayak basmıştı ki kaç metreden atladığımızı bile hissetmemiştim.

Ormanın derin karanlığına dalıp ferah bir yerde beni yere indirdi. Gözlerime bakıp gülüyordu.

“Ne var?” dedim kaşlarımı çatarak.

Dudaklarını muzipçe sıktı. Ne zaman bir şeyler karıştırırsa bunu yapıyor, aynı yüz ifadesini takınıyordu.

Elini cebine atıp bir şey çıkardı. Sonra bir dizini kırarak önümde yere çöktü.

“Hayır.” dedim ne yapmaya çalıştığını anlayarak, ama o durmadı.

Kutunun içinden bir yüzük çıktı. Güneş ışığında pırıl pırıl parlayıp gözlerimi kamaştırıyordu. Hem sade hem de güzeldi. Elim ağzımda, gözyaşı ile dolan gözlerimle kıpırtısız kaldım.

“Doğum günün kutlu olsun.” dedi gözlerime bakıp. “Sen benim için yaratıldın, ben de senin için Fegel. Bu yüzüğü kabul et ve maddi manevi birbirimize bir söz vermiş olalım. Ben her daim senin yanında olacağıma Tanrı'nın önünde söz verip yemin ediyorum. Lütfen, sen de benim yanımda ol ve bizi ayırmaya kimsenin gücü yetmesin.”

O kadar güzel konuşuyordu ki, ses tonu beni resmen büyülemişti. Tek kelime edemeden kıpırtısız bakıyordum gözlerine. Petra'yı devirip bunu gerçekten yapabilir miydim? Bu mutluluğu onun üzerinde tepinerek kurabilir miydim? Şu an için bunu yapmaktan başka seçeneğim yoktu. Dolan gözlerimle birlikte salladım başımı. Bu bir onaydı, sözdü, yemindi.

Yüzüğü parmağıma takıp elime minik bir öpücük kondurarak doğruldu ve beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Gözlerimi kapatıp bu anın tadını çıkardım, geleceğimiz kimin ellerindeydi bilmiyordum ama bugün için hâlâ vaktimiz vardı.

Akşam bitki çaylarımızı yudumlayıp sohbet ettik. Paracelsus bize yaşadığı komik anıları anlatıp sarsılarak gülüyor, aynı ölçüde bizi de güldürüyordu. Hepimiz en azından bu gece için mutluyduk. Saatlerce konuştum, Marlo'yla o kısa zaman diliminde yaşananlar bir türlü bitmek bilmedi. Sanki yıllardır lâldım ve dilim bir anda çözülürmüştü. Evet, Petra'yla yaşamak böyle bir şeydi.

Onun sessizliği benim içime de işlemiş, beni kendine benzetmişti ama ben yapısı gereği asla sessiz insanlardan biri olmamıştım. Çekimser ve ezik yönüm ne kadar kuvvetli olursa olsun sürekli konuşurdum. Ablalarım benzeyen tek yönüm de buydu sanırım. Zira ne annem ne de babam çok konuşkan insanlardı. Biz üç kardeş çekilmez derecede gevezeydik ve bu Marlo'nun da sayesinde daha da kuvvetlenmişti.

İlerleyen saatlerde laf dönüp dolaşıp Petra'ya geldi. Herkesin suratı aynı anda düştü. Tıpkı yüzlerden düşen maske misali hepimizin foyası ortaya çıktı. Konu Petra olunca işin ciddiyetini anlıyor ve normal hayata yeniden dönüyorduk.

Petra, dedim içimden. Erdemin ete bürünmüş hali, soylu Petrarca.

“Dünyanın bütün gizemlerini, saklı kalmış bilgisini toplasan ve ben de dâhil birçok kişinin bilgisini ortaya koysan yine de Petrarca'nın bildiklerinin yarısı etmez. İşte beni çileden çıkaran bu.” dedi Paracelsus.

Onu ilk defa bu kadar açık konuşurken duymuştum. Ona olan gizli hayranlığını sonunda ifşa etmişti. Belli etmeden gülümsedim, Marlo bunu fark etti. Üstelik cevap da vermedi. Kendisine yardım eden bu adama saygısızlık yapmak istemediğine emindim.

Dirseklerini masanın üzerine dayayıp ellerini birleştirerek çenesinin altına koydu.

“Bilgisine ve yeteneklerine şapka çıkartıyorum, keşke ben de onun kadar bilgili olabilseydim.”

“Hayır.” diye itiraz etti Marlo. “Böyle düşünmen çok saçma. Kendinle onu nasıl kıyaslayabilirsin, o bir katil. Bu da onu zavallı biri yapar. Yeteneklerini faydalı şeyler için kullanabilirdi. Tarih onu da sizlerin arasına katabilirdi, adını kim biliyor ki bizden başka?”

“Haklısın bu konuda.” dedi “Ama yine de insan bazı şeyleri bilebilmeyi istiyor.”

Bu anlamlı ve huzurlu geceyi bir radyo cızırtısı böldü. Mel olduğunu düşündüğüm şirinlerden biri elinde ufak bir aletle içeri daldı.

“Bunu dinlemelisiniz.”

“...hektarlık alan göz göre göre yok oluyor. Yetkililer bu doğa olayı karşısında hiçbir şey yapamıyorlar. Bunca yıldır yaşamını sürdüren ve dünyanın vazgeçilmez bir parçası olan yağmur ormanları ağaçlarını birer birer kaybediyor.”

Hepimiz put kesilip bu dehşet veren haberi dinliyorduk. Marlo'yla birlikte gelen bütün güzel şeyler bu orman gibi yok olup gidiyordu.

“Petrarca.” dedi Paracelsus. “Tahmin ettiğimden daha erken fark etmiş. Tanrım, ne yapmaya çalışıyor böyle?”

Marlo homurdandı.

“Bizi arıyor.” dedi. “Daha doğrusu Fegel'i. Ormanı yok edecek hem de bir tane dikili ağaç kalmayana dek ama bunu tek başına yapamaz.”

“Yapamaz.” dedi Paracelsus. “O hâlde diğerleri de yardım ediyor.”

“Ailesi!” dedim. Kanım donmuştu. Petra kâinatı sarsarak bize doğru ilerliyordu. Tanrı'dan başka onu durdurabilecek hiçbir güç yoktu. O ise Petra'yı her konuda özgür kılmıştı. Yaptığı hiçbir şeye müdahale etmiyor, bu kıyıma sessiz kalıyordu.

“Bir şeyler yapmalıyız.” dedi Marlo. “Böyle oturup bekleyemeyiz. Eninde sonunda buraya ulaşacaklar.”

“Eğer tahmin ettiğimden daha fazla ağaç tahrip edilirse pomparatus bitkisi de işlevini kaybeder çünkü o asıl gücünü doğadan alıyor. Bunu yapacağını hiç

düşünmemiştim, o da en az benim kadar saygılıydı doğaya.”

“Saygı!” dedi Marlo. “İşte övüp durduğunuz adam bu, hem doğanın hem de insanlığın büyük katili. Bırakın gidip karşısına dikileyim.”

“Asla!” dedim. “Bunu yapmana izin vermem.”

“Evet.” diye onayladı Paracelsus. “Tek başına hiçbir şey yapamazsın. Sayıları yüzden fazla olmalı, sen biliyor musun Fegel?”

“Hayır.” dedim “Hiç sormadım ama kalabalık olduklarını biliyorum. Kadın, erkek hatta çocuklar bile var.”

“Çocuklar mı?” dedi şaşkınlıkla. Bunu beklemiyor olmalıydı. “Ciddi olamazsın?”

Marlo tısladı.

“Odama geçelim, çocuklar siz de benimle gelin. Yardıma ihtiyacım var. Marlo, sen de gel.” dedi arkasını dönüp. “Biraz konuşalım.”

Marlo bana baktı. Hafifçe salladım başımı. Gözlerimdeki onayı gördü, giderken son bir kez bakmayı da ihmal etmedi. Tam yalnız kaldığımı düşünüyordum ki Mel önümde belirerek “Bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordu. Bu soruyu sorması bana ilaç gibi geldi.

“Evet.” dedim ona doğru eğilip. “Bana makasla iğne iplik lazım. Var mı?”

Geriye çekilip onları ne yapacaksın dercesine baktı. “Var.” dedi hemen sonra. “Hadi, beni takip et.”

Paracelsus'un odası ikinci kattaydı. Biz de Mel'le birlikte üçüncü kattan dörde çıktık. Paslı bir metal kutuyu gösterdi bana. İçini açtığımda ihtiyacım olan her şey vardı.

“Şimdi gitmem gerek.” dedi “Babam kızmasın.”

Teşekkür ettim. Biraz sonra beşinci katta yatak örtüsünü kesmekle meşguldüm. Paracelsus bana bu yüzden kızabilirdi ama şu an için en iyi malzeme buydu. Gaz lambasının ışığını biraz daha açtım. Her makas darbesi beni eski günlerime, çocukluğuma götürdü. Sorunlarımın henüz başlamadığı o sakin yıllara. Annemin kumaş kokan dükkânına. Bez bebeklerime kadar gittim ve orada kaldım. İğne kumaştan geçerken yaralı ruhumu da dikiyordu sanki. Dikkatle teyelledim elbiseleri. Hepsinin boyu farklıydı ama ben hepsini eşit boyda kesip biçtim çünkü birer santim sorun yaratmazdı.

Zaman geçip gidiyor, dışarıya karanlık daha çok çöküyordu. İlk defa kuşların seslerini, kurtların ulumalarını duyuyordum. Tüylerim diken diken oldu. Marlo kapıda görününce irkildim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Kapıyı kapat.” dedim aceleyle “Görmelerini istemiyorum.”

Dediğimi yapıp bana doğru yaklaştı. Yorgun görünüyordu. Aslında hepimiz yorgunduk. Yarın başımıza ne geleceğini bilemiyor olmak içten içe bizi tüketiyordu.

Yanıma oturup yaptığım işe baktı.

“Kalbini hep sevdim Fegel, yüzünden önce kalbini sevdim.”

Hafif bir tebessümle elbiseleri dikmeye devam ettim. Onun gözlerine bakmak istemiyordum. Yüzüğüm ışıktan parlıyor, her defasında verdiğim sözü hatırlatıyordu. 'Bizi kimse ayıramaz.' Ama hayır, biz ayrılmak için yaratıldık. Bu yola üçümüz çıkmıştık. O uzak diyarlardan geldi. Ölümün listesinden çok ama çok uzun zaman önce çıkarak. Sonra benimle çarpıştı, ardından Marlo'yla. İster istemez birbirimize

kenetlendik. Bense bunun tam ortasında kalıp ikisine birden tutundum. Biliyordu. Bana hiçbir şey söylemedi. Lanet bir sessizliğe bürünmüştü. Gizledi. Gizlemek istedi. Çünkü o benim yerime de düşünüp karar veriyordu, şimdiyse ipleri tamamen eline almanın vakti gelmişti. Ayrılık çanları bir kez daha çalacaktı bizim için. Ne Marlo'nun onlara katılması ne de bana duyduğu aşkı Petra'yı yıldırmayacaktı. Onda daha fazlası vardı, bilmediğimiz, bildirmediği çok daha fazlası. Kalbindeki niyet eninde sonunda ortaya çıkacaktı ama o güne kadar biz bilemediğimizle kalacaktık. Ona karşı hepimiz zayıftık.

Elimi ellerinin içine alıp bekledi. Başım omzuna düştü yavaşça, kalbim dağıldı. Tarifsiz bir acı denizinin içinde yüzüyordum şimdi. Beni çekip alacak iki el vardı bana uzanan. İşin garip yanıysa hangisini tutarsam tutayım yine de boğulacaktım. Bundan kurtuluşum yoktu. Marlo benim için dönmüştü. Petra benim için geliyordu ve iki cambaz bir ipte oynayacaktı yarın. Güneş daha önce hiç şahit olmadığı bir güne doğacak, doğa korku dolu bir sabaha uyanacaktı. Hepimiz bu anı bekliyorduk. Tanrı yardımcımız olsun.

Kahvaltı hızla geçerken Paracelsus haberleri dinlemek için uğraşıyordu. Hâlbuki savaşmak yerine beni ona verseler hiçbir sorun çıkmayacaktı ama bunu ne Marlo yapardı ne de Paracelsus. Ben de keyfimi biraz olsun yerine getirmek amacıyla küçük adamlara elbiselerini verdim.

“Hayatları boyunca bu kadar sevindiklerini görmedim.” dedi babaları. Yüzlerimiz onların mutluluğuyla az da olsa gülümsedi.

Paracelsus pes edip radyoyu elinden bırakarak bana baktı. “Sen evde kalıyorsun. Biz de Marlo'yla dışarı çıkıyoruz.”

“Evde bekleyeceğimi sanıyorsanız yanılıyorsunuz!” dedim.

“Merak etme.” dedi “Bize yaklaşılamazlar, bunun için gece boyunca çalıştım.”

“Lütfen.” dedim. “Beni burada delirmeye mahkûm etmeyin.”

Marlo diklendi. “Bir kez olsun söz dinlesen ne olur?”

“Peki.” dedim “O halde çatıya çıkmama izin verin.”

Paracelsus yakasını çekiştirip odadan çıktı. Marlo da gülümseyip onu takip etti. Mel de dâhil hepsi bir anda kaybolmuştu. Onlar gider gitmez koşarak çıktım merdivenleri. Çatı merdivenine ulaştığımda kalbimin atışı dışarıdan görünür hâle gelmişti. Kendi etrafımda dönüp çevreyi taradım. Tepede birkaç bulut toplanmıştı. Gözlerimi kapatıp seslere konsantre oldum, bu sefer insanı mest eden o dingin hava yoktu ormanda. Sanki can çekişiyordu bu kutsal orman, ölmek adına bütün gücüyle direniyordu.

Beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Ne Paracelsus'un büyülerini ne de tılsımlı bitkileri hiçbir işe yaramayacaktı. O da biliyordu ki bilgisi Petra'nınki kadar kapsamlı değildi. Öyleyse bu intihara neden kalkışıyordu? Sırf denemek için mi? Kaybedeceğim bir şey olamaz diye düşünemezdi çünkü çocukları vardı, her ne kadar bir deneyin ürünü olsalar da gerçek insandan bir farkları yoktu. Onları koruması gerekirken Petra'nın öfkesinin önüne atıyordu. Korkuyordum. Hem Paracelsus hem Marlo hem de onlar için. Hepsi de günahsız, saf ve masumlardı.

Gözüm bir an için yüzüğüme takıldı. Petra bu yüzüğü parmağımla birlikte yerinden sökebilirdi. Bu düşünce beni daha çok panikletti. Yerimde duramıyor, sürekli dolanıp duruyordum. Hayvanların çığlıkları birbiriyle yarışıyor, adeta yardım istiyorlardı.

“Telaşlanma.” dedi Marlo. Ne ara gelmişti, görmedim. Ben tepki vermeyince “Hâlâ parmağını çeviriyorsun.” dedi soğukkanlılığını koruyarak.

“Hâlâ stres altındayım.” dedim. İşte o an aşağıdan güçlü bir bağırtı yükseldi. Paniğe bile kapılamadan beni kendine çekip aşağı atladı. O anki şaşkınlığımızın gerçekten tarifi yoktu. Petra, Paracelsus'la burun buruna gelmiş, bir bakışla bir insanı öldürmenin ne kadar mümkün olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Etrafımız yüze yakın kişiyle sarılıydı. Tekini bile tanımıyordum, umarsız bakışları ve sakin tavırları beni öfkeli olmalarından daha çok korkuttu. Marlo'nun eli elime değince Petra'nın da dümenini bize çevirmesi an meselesi oldu.

“Lanet olsun.” diye kükredi. Karşımıza dikildiğinde nasıl geldiğini anlamayacağım kadar hızlı hareket etmişti.

“Geri çekil!” dedi bana bakıp. Zorlukla yutkunup “Hayır.” dedim. O an gözleri Marlo'yu buldu.

“Ne o korkak, onun arkasına mı sığınıyorsun yoksa? Erkek ol ve benim karşıma dikil.”

“Lütfen.” dedim Marlo'nun elini sıkıp, “Bunu yapmayın.”

Petra işaret parmağını havaya kaldırıp sakince “Hypatia.” dedi. Yanı başımızda hoş ve yüzü tebessümle parlayan bir kadın belirdi. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı, simsiyah gözlerinden adeta yaşam fışkırıyordu. Gözlerimi ondan alamadım kısa süre.

“Fegel'e eşlik et.”

Kadın narin elini bana uzatınca bir ona bir de Petra'ya baktım. Marlo tamamen çaresizdi. Elini biraz daha sıkıp başımı ona çevirdim yavaşça.

“Şimdilik.” dedim. “Tamam mı, şimdilik gidiyorum.”

Yüzüklü elimi kadına uzattığımda Petra vahşi bir hayvan gibi saldırıya geçti. Ortalık savaş alanına döndü birden. Bir tarım aletinin işlemesi gibi toprak havaya saçılıyor, yer yer çukurlar oluşuyordu. Yeşillik ve çiçeklerle kaplı alan saniyeler içinde koyu kahverengi bir toprak yığınınna döndü. Hypatia beni yavaşça geriye çekti. Paracelsus takıldı bir ara görüş alanıma, yanında genç bir çocukla dikiliyordu sakince. Yüzünde ne hissettiğine dair en ufak bir ifade yoktu.

“Lütfen.” dedim kadına dönüp. “Onu durdurun.”

“Üzgünüm.” dedi kibarca. “Bu mümkün değil, Petra'yı durdurmak dünyayı durdurmakla eş anlamlı.”

Kadın haklıydı. Kavga büyüyor, korkunç çatırtılar eşliğinde etrafımızda dönüp duruyordu. Bir an için çocukları düşündüm, güvende olmalarını umdum ki elimden başka bir şey gelmiyordu.

Telaşlı bekleyiş sonunda Marlo'nun bir toprak yığınıyla sürüklenip ayağımın ucuna gelmesiyle son buldu. Petra da Marlo da perişan hâldeydi. Petra üzerindeki toprak parçalarını temizleyerek ona doğru yürüdü.

“Lütfen.” dedim bir kez daha. “Bunu yapmayı kesin.”

“Hypatia.” dedi Petra bana aldırmaksızın. “Fegel'in parmağındaki şeyi çıkarır mısınız?”

Hypatia sakinliğini koruyarak güçlü ve narin elleriyle bileğimi kavradı. Yüzüğü çıkarıp fırlatması saniye sürmedi. Marlo bir küfür savurdu. Petra sert bir

tekmeyle karşılık verdi bu küfre. Her vuruşta içimden bir şeyler kopuyordu.

“Onun yanında nasıl böyle konuşursun?” dedi burnundan soluyarak. O an bir kapışma daha başladı, dizlerimin üzerine çöktüm. Hypatia kolumdan tutup beni tekrar kaldırdı.

“Sakin ol.” dedi gece kadar siyah gözleriyle. “Her şey yoluna girecek.”

Dualarım kesilmeksizin sürüyor, ruhumu derin bir sızıyla çınlatıyordu. Her kırılan kemik sesiyle sığıyor, ben de o kemiklerle birlikte darmadağın oluyordum.

Kalabalık kıpırdanmaya başlayınca Hypatia'ya döndüm. “Neler oluyor?”

“Gitme vakti yaklaştı.” dedi. Petra, Marlo'yu bırakmıştı, bu sefer de diğerleri zapt etmeye çalışıyordu. Kendimi öne atıp Petra'ya doğru koştum. Yüzüme bakmıyordu. Paracelsus'un karşısına dikilip “Hohenheim!” dedi öfkeyle. “Son duanı sen mi edersin yoksa ben mi senin yerine edeyim?”

“Kimseye zarar verme.” dedim. “Yalvarırım Petra, zarar verme.”

Marlo'nun sesi ormanın içinde yankılanıyor ve benden gittikçe uzaklaşıyordu. Sonunda yapabileceğim en iyi şeyi yapıp Petra'nın önünde ağlayarak diz çöktüm, o şekilde durmama izin vermeyerek kolumdan tutup ayağa kaldırdı.

“Bunu yapma.” Başımı kaldırıp onun yeşil gözlerine daha anlamlı, daha derin baktım.

“Lütfen, sadece gidelim. Onlara zarar verme, senden bir tek bunu istiyorum.”

“Yalvarmayı bırak.” dedi Paracelsus. “Bu sana yakışmıyor.”

Petra bakışlarını ona çevirdi ve bir adım yaklaştı.

“Ne sanıyordun, beni aptal yerine koyduğunu mu? Zafer çığlıkları mı atıyordun Hohenheim? Seni bulamayacağımı mı sanıyordun? Basit oyunlarla beni yenebileceğini mi? Birkaç bitkiyle yolumu keseceğini mi, iksirlerinle beni yok edebileceğini mi? Ne kadar zayıfsın Hohenheim, oysa ben seni daha akıllı bilirdim, ne yazık ki yanılmışım.” dedi parmağını havaya dikerek. “Seni tebrik ediyorum. O kuş beyinliyi aramıza katman çok iyi olmuş, oldukça eğlendim az önce. Biriken öfkemi bir anda alıp götürdü. Şimdi söyle, kendin için nasıl bir son istersin ya da o deney farelerin için? Doğrusu onların sadece bir efsane olmasını dilerdim.”

“Petra!” diye kükredim. “Sana gidelim diyorum, daha ne istiyorsun ha, Marlo'yu öldüremeyeceğini biliyorsun, onun yokluğunda benim nasıl olacağımı da, şimdi şovunu bırak ve beni buradan götür.”

Omuzlarını düşürüp gözlerini devirdi.

“Tek bir soru...” dedi Paracelsus. “Engeli nasıl aştın?”

Petra'nın savaş tamtamlarının sesi kesildi, Marlo'yu kilometrelerce uzağı taşımış, bir ağaca çivilemiş olmalılardı.

“Doğı bir tek seninle çalışmıyor Hohenheim, kendini bitkilerin efendisi sanmaktan da vazgeç. Sen kulübende farelerinle birlikte deney yaparken ben kederimle yoğruluyordum. Sonuçta ne oldu, ben piştim, sen olduğun yerde saydın, Fegel'i kullanarak aptallığını bir kez daha kanıtladın ama sana teşekkür etmek istiyorum. Beni, senin gibi birine güvenmekten kurtardın.”

Paracelsus birkaç saniye içinde on yaş atlamış gibiydi. Mağrur duruşu, kendinden emin hâlleri yok olmuş, derin bir umutsuzluğı kapılmıştı. Artık

söyleyeceği hiçbir şeyin anlamı yoktu. Petra'yla laf yarışına giremezdi.

“Canını bir kez daha bağışlıyorum Hohenheim, sahip olduğun erdemi hâlâ yitirmedigine inanmak istiyorum ama bu kadar kolay kurtulamayacaksın. Tarih gözlerinin önünde tekerrür ettiğinde beni karşına almak ne demek bir kez daha anlayacaksın.”

“Giovanni.” dedi Paracelsus'un yanındaki gence. Bunun o çocuk olduğunu anlamıştım. Beni yıllarca Petra'yla nöbetleşe kollamışlardı.

“Evde kimse var mı?”

“Hayır.” dedi. “Hepsi kaçtı.”

“Hohenheim'ı uzaklaştırın.” diye emredip beni kolunun altına alarak sıçradı. Sonrası yoktu. Uzaklaştığımızda büyük bir gümbürtüyle yankılandı orman. Petra dediğini yapmış, onun yıllar süren birikimini, evini, tek yuvasını bir anda yok etmişti. Tıpkı asırlar önce yaptığı gibi.

Hız kesmeden sürdü yolculuğumuz. Ayaklarım tekrar yere bastığında güneş batıyor, evler yan yana sıralanmış, hemen uzağımda ışıklarını yakıyordu. Boş bir arazide bekleyiyorduk şimdi. Arkamda bir ordu duruyordu. Farklı yaş gruplarında, fakat hepsi güçlü ve hepsi de hızlıydı. Tarih boyunca yaşamış ve gizlenmişlerdi. Halleri her haliyle günümüz insanından aykırı ve farklıydı. Belki de ilk defa köyünden çıkan bile vardı. Beni bulmak adına yollara düşmüş, Petra'nın peşinde buraya kadar sürüklenmişlerdi. Şimdi ne yapıyorduk, nereye gidiyorduk, geride ne bırakmıştım onu bile bilmiyordum. Hafızamdaki her şey silinmiş gibiydi.

Esen şiddetli rüzgârla birlikte dönüp bir kez daha baktım onlara. Hepsi de saygıyla bekliyordu. Aramızda üç ya da dört metre kadar bir mesafe vardı. Petra

yanımdaydı, yüzü solgun, saçları dağınık, üstü başı toprak içindeydi. Gömleğinin bir ucu pantolonundan dışarı çıkmıştı, onu hiç bu kadar dağınık görmemiştim.

“Ne yapıyoruz?” diye sordu Hypatia sözcüleri gibi bir adım öne çıkarak. Onun hemen arkasında hepsinden daha genç duran bir kız dikkatimi çekti. Saçları sapsarı ve mora çalan bir göz rengi vardı. Bu da mavinin mutasyonu olmalıydı. Yüzündeki hafif çiller onu daha çocuksu gösteriyordu. Fakat o da diğerleri kadar sert ve dik duruyor, bir an olsun pozisyonunu bozmuyordu.

“Şehir merkezinden geçiyoruz.” dedi Petra askerlerine talimat veren bir komutan gibi.

“Yönünüzü değiştirmeden beni takip edeceksiniz. Önünüze çıkan şeyleri devirmemeye dikkat edin, hiçbir şeye dokunmayın.”

“Mobese?” diye sordu Hypatia tekrar.

“O caddede yok, bu yüzden rahat olun. Şiddetli bir fırtına sanacaklar sadece.”

Tek kelime etmeden onları dinliyordum. Petra'nın da ben soru sormadan konuşacağını sanmıyordum.

“Biriniz ceket versin, kalın olsun.”

Arka sıralarda bir kıpırtı başladı, bu muazzam duruşu öne doğru gelen ceket bozdu. Elden ele saniyeler içinde o kıza ulaştı, ondan da Hypatia'ya. Kadın yaklaşıp ceketini bana giydirdi. Fermuarını çekip başlığı da kafama geçirdi. Bu süre içinde Petra'nın arkası dönüktü.

“Herkes...” diye başladı söze. “Benim hareketimle başlasın ve ben durmadan asla durmasın.”

Sonra da ayakkabılarını gösterip “Yaklaş.” dedi. İki saniyelik bir tereddüdün ardından dediğini yaptım ve gözlerimi kapattım. Bundan sonra tek duyabildiğim çığlıklar ve arabaların kornalarıydı. Uzun sayılabilecek bir sürenin ardından yere bastığımda bacaklarımı

hissedemedim ve sendeledim. Petra ceketin kolundan tutup yavaşça tuttu beni.

Başlığı kafamdan çektiğimde lambalarla aydınlanmış bir kafenin önündeydik.

“Mola.” dedi. “Dinlenmelisin.” Sesi o kadar tok ve soğuktu ki, benden ölesiye nefret ettiğini düşünsem yanlış olmazdı. Bu ses tonunu ceza verdiğinde bile duymamıştım. Petra bana çok kızmıştı. Hele parmağımdaki yüzüğü gördüğünde yaşadığı yıkımı anlatmanın imkânı yoktu.

İçeri geçmeden önce hafifçe başımı çevirip etrafa baktım. Rastgele dağılmışlardı, dikkat çekmemek adına da çoğu ortadan kaybolmuştu.

Kapı girişindeki klima sıcak sıcak yüzüme üfleyince kendime geldim. Başlık, rüzgârın sert etkisini yeterince kıramamıştı. Yüzümü ve burnumu hissetmiyordum. Kısa sürede ısınınca üzerimdeki ceket çıkardım. Televizyon bangır bangır bağıırıyordu. Ses o kadar yüksekti ki istemeden de olsa yüzümü buruşturdum. Petra bana bir kez olsun bakmadı, o sırada orta yaşlı bir kadın masamıza gelip siparişleri aldı. Petra bir fincan çay istedi, ben de dumanı tüten sıcak bir çorba.

Çalışanlarla müşteriler şakalaşıyor, kahkahalarla gülüyorlardı. Anlaşılan burası küçük bir yerdi ve hepsi birbirini çok iyi tanıyordu. Kocaman göbeği olan üzeri önlüklü bir kadın elinde kumandayla televizyona yaklaşıp kanalları değiştirmeye başladı. Arkadan sürekli karışanlar vardı. Maç kalsın diyenlerle akşam haberleri diyenler arasında bocalarken dayanamayıp haber kanalında bıraktı.

Herkes dikkat kesildi birden. Televizyonun sesi yeniden yükseldi.

“...caddesi görülmemiş bir fırtınaya tanık oldu. Bu akşam 20.45 sularında başlayan fırtınanın güçlü akımı

trafik lambalarını yerinden söküp park hâlindeki arabaları ters çevirdi. Birkaç iş yerinin camı patladı ve ürünleri büyük zarar gördü.”

Bakışlarımı tabağımdan Petra'ya kaydardım. Hiç istifini bozmuyordu, hâlbuki bütün bunların sorumlusu onlardı. Başka bir güzergâh seçebilir, bu insanlara zarar vermeden ilerleyebilirdik ama kimse ondan hesap soramazdı ne de olsa büyük patron oydu.

Çorbamı çabucak kaşıklayıp bitirdim ve hızla kalkıp dışarı çıktım. Hypatia yüzünde sıcak bir gülümsemeyle yolun karşısından bana doğru geliyordu. Hiç olmazsa yanında kendimi iyi hissedeceğim bir insan tanımıştım. Bundan sonraki yolculuğumun onunla geçmesini isteyebilirdim. Petra'yla bir süre ne konuşmak ne de görüşmek istiyordum.

“Ne kadar kaldı?” diye sordum. “Kulpa'ya gitmediğimiz belli.”

“Çok sayılmaz, köye gidiyoruz.” dedi rüzgârdan savrulan saçlarını diğer tarafa atarak. Atkuyruğu bozulmuş, bir tutam saç yüzüne dökülmüştü.

“Devam edelim.” dedi Petra yanımdan direkt geçerken.

“Ben yola Hypatia'yla devam etmek istiyorum.”

Bir an için durup dönmeden bekledi, aklından neler geçiyordu bilmiyordum, olumlu olmadığı kesindi. Yavaşça dönüp umursamaksızın yüzüme baktı. Etrafımız bir anda kalabalıklaştı.

“Bunu yapabilirim.” dedi. “Beni yavaşlatacağını sanmıyorum.”

“Olmaz.” diye kestirip attı.

Ceketin fermuarını çekip başlığı kafama geçirdim ve “Ben onunla gitmek istiyorum.” dedim. “Aksi hâlde bir adım bile kıpırdamam yerimden.”

Dudakları öfkeyle kasıldı.

“Burada söz söyleyecek en son kişinin Fegel, bu yüzden kapat çeneni.”

Yutkunup Hypatia'nın gözlerine baktım çaresizce. Bana ondan başkası yardım edemezmiş gibi geliyordu.

“Lütfen Petra.” dedi “İkiniz için de en iyisi bu, Fegel haklı.”

“Dikkat çekmeye başladık.” dedi küçük kız hızla yaklaşp.

Petra onun kolunu tutup canını yakacak kadar çok sıktı. “O hâlde gizlenin.” dedi dişlerinin arasından. “Sizler insan değilsiniz.”

Kolunu bırakır bırakmaz kız gözden kayboldu. Gözlerinin dolduğunu görmüştüm. Petra bana olan öfkesini ailesinden çıkarıyordu. Beni cezalandırması ya da kızması umurumda olmazdı, hatta hakaret edebilir, bir tokat bile atabilirdi ama ailesi bunu hak etmiyordu. Tıpkı Paracelsus ve Marlo'nun da etmediği gibi.

Kararlı adımlarla yürüyüp başımı ona doğru kaldırdım. Çatık kaşlarından öfke dışında başka bir şey daha fişkırıyordu: Acı. Cümleleri toparlayıp omuzlarımı dikleştirdim.

“Bana zarar ver.” dedim. “Onlara değil.”

Bir adım yaklaşp üzerime doğru eğildi. İlk defa yakıcı nefesini hissediyordum yüzümde. Ürperdim. Rüzgâr şiddetini ne kadar artırırsa artırsın benim yanaklarım alev alev yanıyordu. Bu korku başkaydı. Yenemiyor, üstesinden gelemiyordum. Dikleştirdiğim omuzlarımı indirdim. Petra tek kelime etmeden, tek bir bakışla beni yerle bir etmişti. Başımı öne eğip “Gidelim.” dedim. O kazanmıştı.

Alçak bir dağın tepesinde hep birlikte güneşin doğuşunu izledik. Herkes bir kenara dağıldı, şimdi onları daha rahat görebiliyordum. Geniş arazinin

üzerinde kusursuzluklarıyla insanı büyüüyorlardı. Onları bu hâle getiren şeyi gerçekten merak ediyordum. Hastalıklı bir yarasayla kaçık bir simyacının ürünü olamazdı onlar, daha fazlası gerekiyordu bunun için. Adını şu an için veremesem de bu başka bir şeydi. İlahi, mistik ve görkemli.

Köy görüş alanımızdaydı. Dağın eteğine serilmiş ufacık evlerle döşeli, yeşillik, rengârenk çiçekler ve kuş cıvıltılarının eşliğinde şirin mi şirin bir köy. Uzaktan bakınca insana huzur veren bir izlenim yaratıyordu ama gerçek bu değildi. Bir köy dolusu ölümsüz filozofun yaşadığı korkunç bir yerleşim yeri idi burası. İçine girince hiçbir insanın sağ çıkamayacağı bir mezar.

“Buradan sonrasını yürüyelim.” dedi Hypatia. “Ağaçlarımız zarar görmesin.”

Petra usulca salladı başını. Kendi ağaçları için endişe ederken güzelim yağmur ormanlarını hunharca yok eden bu zihniyeti henüz anlamış değildim. İniş yerini sakın bir düzlüğe bıraktı ve ben de belli etmeden o kızı bulmaya çalıştım ama ne yazık ki göremedim.

Ormanın içinde Giovanni önümüze geçti birden. Suratındaki şapşal gülümsemeye bana bakıp adımlarını hızlandırdı. Petra resmen burnundan soluyordu.

Kalın gövdeli, yıllanmış çam ağaçlarının arasından güçlü nefesler alarak ilerledim. Hypatia sağımda, Petra solumdaydı. Kalabalık hemen gerimizde takip ediyordu bizi. Bir an için çılgınca koşup soluğum kesilene dek kaçmayı düşündüm, fakat olsa olsa yaptığım aptalca davranış karşısında gülme krizine girerlerdi. Onlardan kurtulamazdım, tekini bile atlatmam imkânsızken buncasıyla nasıl baş ederdim? Zavallı ben, kaderime boyun eğmekten başka çarem yoktu. Ellerim ceplerimde başımı öne eğdim. Şu birkaç saat içinde yaşadıklarımı anımsamak bile aklımı kaçırmama neden

olabilirdi, bu kadar ağır bir yükün altında nasıl ezilmeden dimdik durabilirdim? Hiç olmadığı kadar kendime acıdım.

Uğultular düşüncelerimi bölünce başımı kaldırdım. Karşımda metrelerce uzunluğunda sürgülü demir bir kapı vardı. Daha önce hiç kapısı olan bir köy görmemiştim. İki gölge hızlıca atıldı öne ve kapı büyük bir gürültüyle ormanı çınlatarak açıldı.

İçeri girdiğimizde toprak orman yolu yerini parke taşlara bıraktı. Bütün zemin bu taşlarla döşenmişti. Evlerin tamamı eskiden kalma tarihi yapılarıydı. Hepsinden hatıra yüklü geçmiş günler fişkırıyordu adeta. Kapılarında tokmaklar, pencere önlerinde çiçek dikili saksılar, kiremit döşeli çatılar ve uzayıp giden bacalar. Şirinlerin yaşadığı köy kadar sevimliydi ama ne yazık ki onların masumiyeti burada değildi. Masumiyet bu tehlikeli varlıkların yanından bile geçemezdi. Bu manzara bana kendimi iyi hissettirse de korkularımı da en derin köşelerden bulup yeniden önüme getirdi.

Şaşkınlık ve merak dolu bakışlarım hızla etrafı taradı. Her evin önünde bir insan büyüklüğünde heykel vardı, kadın ve erkek heykelleri. Hepsi de oldukça ilginçti. Onları ilginç kılan yüzlerindeki acıklı ifadeydi. Sanki hepsi konuşuyor, kendi hikâyesini anlatıyordu. Yüzleri bal mumu heykelleri kadar gerçektir.

Arkamı döndüğümde kalabalık dağılmış, yalnızca Hypatia'yla biz kalmıştık. Önümüzden iki küçük çocuk koşarak geçince adımlarım yavaşladı, ben daha telaşlanamadan gözden kayboldular.

Evler yerini geniş bir meydana bıraktı. Ortada kocaman bir çardak duruyordu. Görkemli bir şato gibiydi, burada ne yaptıklarını, ne amaçla burayı kullandıklarını merak ettim. Biraz daha yürüyünce dans

eden bir heykelin parmak ucuyla ağızından sular akan bir havuz çıktı önümüze. Yüzümde belli belirsiz bir gülümseme oluştu.

Petra hızlanıp birkaç adım önümüze geçti. Birkaç sokak daha döndükten sonra bir evin önünde durduk. Paracelsus'un büyüleri evini andırırsa da burası daha karakterli duruyordu. Daha gerçekçi ve daha ürkütücü. İçeri girer girmez ceketimi çıkardım, oldukça sıcaktı. Çekinerek geçtim odaya. Petra kayboldu. Hypatia, “Rahat ol.” dedi “Burası sizin.”

“Yani Petra'nın.” dedim.

Başını salladı. “Petra'nın. Uzun zamandır burada kalmadığı için pek bakımlı değil, bizim çocuklar ellerinden geleni yapmışlar biz gelmeden, zira hep beraber döneceğimizi bilmiyorduk.”

“Petra asla planlarından bahsetmez.” dedim. “Aklına geleni yapar ve sen de ona uymak zorunda kalırsın.”

Cevap vermedi ama gözlerinde beni onaylayan o çekingen bakışı yakaladım. Haklı olduğumu o da biliyordu. Korku hepsini susturuyordu.

Taş basamakları olan merdiven odanın bir köşesinde üst kata doğru tırmanıyordu. Tahta pencerelere gerilmiş ince bir tülle, kenara kısıtılmış kareli perdeler vardı. Kulpa'daki evde şöminemiz yoktu ama buradaki evlerin hepsinde olmalıydı ve kışları sadece süs için yakıyor olmalıydılar yoksa üşüdüklerini sanmıyorum.

Eski sayılabilecek deri koltuklarla usta bir marangozun elinden çıkmış dört kişilik masa odanın nabızı gibiydi. Geriye yaslanıp rahat bir nefes aldım, yorgunluktan ölmek üzereydim. Gözlerimi kapatıp bacaklarımı bükerek kendime doğru çektim. Başım koltuğa düştü ve Marlo'nun sesi zihnimde ardı ardına binlerce kez yankılandı.

Üzerimde bir örtüyle uyandım; oda boştu, dışarıdan gülüşmeler ve koşturan adımlar duyuluyordu. Doğrudum. Yanan şömineye odun daha yeni atılmıştı. Bu da demek oluyordu ki Petra az önce buradaydı. Portmantodan ceketini alıp giydim. Üzerinde bana ait olmayan güzel bir koku vardı. Kapının kolunu indirdim yavaşça, güneş içeri dolar dolmaz gözlerimi kısıtım. Paspasın üzerinde bir süre dikilip yanı başımda duran heykeli inceledim. Saçları örgülü, başında çiçeklerden bir taç vardı. Dudakları hafif aralıklı, gözleri kapalı, elleri koynunda ve hüzünlü bir yüzle acı çekiyor gibi tasvir edilmişti bu güzel kadın heykeli. Neden bu kadar acı vardı?

“Uyanmışsın.” dedi bir ses. Başımı çevirdiğimde daha önce görmediğim biriyle karşılaştım.

“Merhaba.” dedim ona doğru yaklaşarak. “Herkes nerede?”

Ellerini arkasından birleştirmiş, omuzları dimdik ve başı mağrurca duran yirmilerindeki görüntüsüyle genç bir erkekti.

“Petra ve diğerleri...”

O sözünü tamamlamadan Hypatia hemen onun arkasında göründü. Adımları telaşlı ve hızlıydı.

“Affedersin.” dedi “Uyandığını fark etmedim, hadi benimle gel.”

Adını bilmediğim gence son bir bakış atıp Hypatia'nın peşine takıldım. Petra'yı sormak isterken son anda vazgeçtim. Bu alışkanlıktan kurtulmam gerekiyordu, o olmadan da yaşayabilirdim. Parke taşlarının üzerinde salınarak yürüyüp aval aval etrafıma bakınıyordum. Beni izleyen birisi, eminim bu hâlime katıla katıla gülerdi.

Diğer evlerden farklı bir binanın önünde durunca dev kapısı iki yana açıldı sessizce, sanki Hypatia

büyülü sözler fısıldamıştı. İçeriden çatal bıçak sesleri yükselince ufak bir şaşkınlık yaşadım. Girişten itibaren sonunu göremediğim bir masa uzayıp gitti.

“Hadi.” dedi “Bizi bekliyorlar.”

Üzerimdeki hantal ceketle birlikte kapıdan girer girmez şahane bir yemek kokusuyla karşılaştım. Bu enfes koku fırından yeni çıkmış taze ekmek kokusuyla çarpışıp aromalı tatlılarla bütünleşti. Yine masal kitaplarından birinin içine düşmüştüm. Korku dolu bir masal. Tavandan masanın üzerine sarkan avizelerin arasında her an periler uçuşacak, sihirli değnekleriyle tabaklara yıldız / tozları yağdıracaklardı. Düşündüklerime inanamayarak birkaç adım daha ilerledim. Burada gördüğüm hiçbir yüz tanıdık değildi ve onlardan çekinmekte haklıydım.

“Yemekhanemiz.” dedi Petra enseme belirip. Sanki ben aksini iddia ediyordum. O an büyülü masalım katledildi ve ben Petra'nın gerçekliğine iniş yaptım. Yanımdan sert ve yabancı adımlarla geçip gitti. Bu onu takip etmem anlamına geliyordu sanırım. Arkasında efendisini izleyen bir köle gibiydim. Bir kez daha acıdım kendime.

Masanın sonuna kadar yürümek epey vaktimizi aldı. Yüzlerce kişi sığabilirdi buraya, belki de daha fazla. Kaç kişi olduklarını bilmiyordum, azımsanmayacak kadar çoklardı. Bunlardan oluşan bir orduyla hiçbir ülke savaş kaybetmezdi. Onlarla bütün bir evren fethedilebilirdi. Ne yazık ki onların böyle bir derdi yoktu. Dışarıda olup biten hiçbir şey onları ilgilendirmiyordu. Onlar burada mutlulardı. Hep birlikte kocaman bir aile gibi yaşayıp gidiyorlardı. Bu ne kadar sürer bilinmezdi ama dünyanın son gününü görebilecek kadar yaşayacakları bir gerçektir.

Petra başköşeye kurulup hemen yanındaki sandalyeye oturmam için işaret etti. İtiraz etmek imkânsızdı, dediğini yaptım. Saniyeler içinde yemekler masalara konuldu ve bizim servislerimiz de yapıldı. Keşke bir duş alabilseydim diye geçirdim içimden çünkü ben hariç hepsi mükemmel görünüyordu.

Yemekler büyük bir huşu içinde yenirken duyulan sadece çatal kaşık sesleriydi. Derinlerden bir müzik mırıltısı gelse de ne olduğunu seçemiyordum. Biten yemeklerin ardından ben hareket bile edemedim tabaklar toplandı ve göremediğim bir hızla önüme bir kâse tatlı geldi. Tek bir lokmada kusabilirdim. Tatlıya dokunmadan bir süre bekledim. Derin bir nefes aldım, Petra dirseklerini masaya dayayarak başını bana çevirdi. Bu yakınlık beni rahatsız etmişti. Ona bakmamak için direnirken Hypatia yanındaki boş sandalyeye gelip oturdu.

“Herkes buradayken gerekli konuşmayı yap istersen, daha sonra almadıkları bir uyarı için cezalandırılmasınlar.”

Hafifçe salladı başını. Bu da ne demekti şimdi? Gerekli konuşma da neyin nesiydi?

Hypatia önündeki kaşığı alıp sürahinin üzerine üç kere tıklattı. Gerildim. Müzikal tını herkesin uğultusunu kesmişti. Boş sandalyeler yeniden doldu. Uzak sandalyelerin birinde o kızı fark ettim, bütün ciddiyetiyle oturuyordu. Başını milim kıpırdamıyor, gözlerini bir kez olsun kırpmıyordu. Bu hâliyle nefes aldığından bile şüpheliydim.

Derin sessizlikten sonra Petra ayağa kalkıp sandalyesini geriye itti.

“Söylenecek pek bir şey yok aslında.” diye başladı. Elleri ceplerinde sizleri ben yarattım havasındaydı. Petra burada Tanrı'yı oynuyordu. Bu güç gösterisi beni

gereğinden fazla korkuttu. Var olduğumuz, nefes aldığımız her yer onun çöplüğü gibiydi, kendi evimde, onun evinde, Paracelsus'un evinde ve şimdi de burada, bu köyde. Daha gidebileceğimiz ne kadar yer olursa olsun durum hiç değişmeyecekti, güç daima onda olacak, bana ait bütün kararları o verecekti. Kaderim onun ellerindeydi. İsteddiği gibi yazıp çiziyor, beğenmediği yerleri siliyordu. Kendimi ona Tanrı tarafından armağan edilmiş bir oyuncak gibi hissediyordum. Masanın altına gizlediğim ellerimi bütün gücümle sıktım. Başım önde bir sonraki çöküşümü bekliyordum. Petra, eminim birazdan bir şov daha gerçekleştirecekti.

“Uzun bir süre burada kalacağız. Büyücü Hohenheim'ı bozguna uğratsak da geride bizden birini bıraktık. Ben ikisinin de akıllı duracağını sanmıyorum, bu yüzden Fegel'in emniyette olması için aranızda döndüm. Bu ne kadar sürer bilmiyorum ama bu süre içinde herkesin uyması gereken tek bir kural var; ellerinizin kesilmesini istemiyorsanız ona dokunmayacaksınız. Erkekler, kadınlar, hatta çocuklar bile. Anlaşıldı mı, hiç kimse ona dokunmayacak. Gözlerini dikip bakmayacak, benden izin almadan konuşup gereksiz sorular sormayacak, aksi hâlde kimsenin gözünün yaşına bakmam. Bir sonraki günü görebilmek istiyorsanız bunları aklınızdan çıkarmazsınız.”

“Şimdi...” dedi ellerini açıp öne doğru uzatarak. “Herkes dağılabilir.”

İki saniye içinde bütün sandalyeler boşalmış; köy, ölüm sessizliğine bürünmüştü. Kanımı donduran bu konuşmanın ardından başımı zorlukla kaldırıp titreyen ellerimi gizlemeye çalıştım. Hypatia bile terk etmişti yemekhaneyi, eğer ben de onlar kadar hızlı

kaçabilseydim bir an olsun durmazdım. Ayağa kalkmak, buradan gitmek istiyordum ama bacaklarım buna izin vermiyordu, felç geçirmiş gibiydim. Petra sandalyemle birlikte beni geriye çekti. Gıcırdayan zemin birkaç saniye yankılandı, yankılar birbirine çarpıp birkaç saniye daha devam etti.

“Kalk!” dedi buyurgan sesiyle. Dişlerimi sıkarak doğruldum. Kapıdan yan yana çıktığımızda dilimi yutmuştum, başka bir ruh hâlinde olsam diklenir, ağzıma geleni söylerdim. Şimdi sırası değildi, herkesin susması gerekirdi, herkesin korkması. Ben dahil, nefes alan her şeyin.

Odam Kulpa'daki kadar büyük değildi, yatağında. Zaten burası benim odam değildi, benim için alelacele hazırlanmış bir yerdi. Yine de en iyisi için uğraşılmış, bir emek harcanmıştı. İhtiyacım olan her şey vardı, ailem ve Marlo dışında tabii. Onları düşünüp kendime eziyet etmek istemiyordum, yataktan kalkıp perdeyi sonuna kadar çektim. Hava bugün de çok güzeldi. Parke döşeli yollarda birkaç çocuk koşturuyor, hızlı gölgeler oradan oraya hareket ediyordu. Kiminin kolunun altında sepet, kiminin de ellerinde taşıdığı kocaman sandıklar vardı. Hypatia'nın benim için bıraktığı kıyafetlere bakıp Marlo'nun kirden görünmeyen kazağına dokundum son kez. Eminim onu da yok edeceklerdi. Bunun için çoktan hazırlamıştım kendimi. Banyoya geçip elimi yüzümü yıkadım. Kendi suretim beni ürküttü. Ablalarımın deyimini haklı çıkarmayı yine başarmıştım. Tam bir ucubeye benziyordum. İnsanlıktan çıkmıştı görüntüm. Keçeleşmiş saçlarım, baygın bakışlarım, uzayan kaşlarım, hepsi iğrenç bir bütün oluşturmuştu.

Banyo musluğunu açıp üzerimdekileri çıkardım. Sıcak suyun altında kendimden geçmiştım. Birisi benim için şampuan bırakmıştı, temiz havlular da duvardaki askılıkta sallanıyordu. Parmak uçlarım buruştuğunda kapattım musluğu, havluya sarınıp odaya geri döndüm. Giymeye mecbur olduğum kıyafetleri giyip saçlarımı taradım, ne ara bu kadar uzamışlardı anlamamıştım.

Taş basamakları inip oturma odasına göz attım, tahmin ettiğim gibi kimse yoktu, yine de şömine yanıyordu. Dışarı çıkıp heykelin yanında dikildim. Önümden geçen birine selam vermek istedim ama bana bakmadı, sonra Petra'nın vaazı geldi aklıma, ben de olsam onlar gibi davranırdım, yadırgamıyordum ve bu beni ilk defa üzmüyordu. Başımı gökyüzüne kaldırıp bulutsuz maviliği izledim, bir kuş sürüsü dalgalandı ve hemen gözden kayboldu. Burada yaşayan hiçbir şeyin hızına yetişilmiyordu doğrusu.

Petra dahil kimse görünmüyordu ortalıkta, Hypatia'yı bekledim, gelmedi. Bir süre gelen geçen olacak mı diye bakındım. Sonra da yürümeye başladım. Güneşe rağmen rüzgâr esiyordu. Serin esinti yüzüme yumuşakça dokunup geçti. O an Lelis'in kıkırtıları, Defi'nin kahkahaları yankılandı kulağımda... Annemin her sabah kahvaltı hazır diye bağırması, babamın masanın başında bizi beklemesi geldi gözlerimin önüne. Gülümsedim. Okul yolundaki sıkıcı yolculuğumdan sonra sınıfa girer girmez Viola'nın diş telleriyle sırtışı. Çekilmez matematik dersleriyle, benim tükenmez not alma hırslım. Sınavlar, testler, sınıftaki geri zekâlılar... Hepsini özlemiştim. Ders aralarındaki saçma sapan muhabbetlerimiz, kantinde bir çikolata için bitmek bilmez kuyruklarda çıldırtan bekleyiş... Sonbaharın kesilmeyen yağmuru, kışın erimeyen karı, ilkbaharın tertemiz havası, yazın

kavurucu sığağı. Şimdi hepsi uzak birer anıydı. Ablalarım bana hakaret edemeyecek, kırbaç gibi ellerinin darbelerinden mahrum kalacaktım. Oysa o kadar alışmıştım ki kavgalarımıza, beni ezip hor görmelerine. Sürekli konuşmaları, bir kez olsun dinlememeleri bile sorun değildi. Şu an evimde olsaydım sonsuza dek susabilir, sonsuza dek dinleyebilirdim. Her işlerini yapabilir, son nefesime dek köleleri olabilirdim. Marlo'yla geçen o kısacık zaman dilimi, evet, o süre bile bir ömür beni avutmaya yetebilirdi. Onu bulup bulup kaybetmeye de alışmıştım. Sanki bir daha olmayacaktı, sona ermişti bu savaş, biz kaybetmiştik ve Petra tek galipti. Paracelsus'un sözü havada kalmıştı. Ne intikam alabilmiş ne de bize, Marlo'ya, yardım edebilmişti. Tek yaptığı kendi kendini bitirmek olmuştu. Ya o küçük zavallılar? Petra'nın hakaretini asla hak etmemişlerdi, onlar deney faresi değildi, her insan kadar insan, her canlı kadar yaşamın parçasıydılar. Petra gözümdeki sarsılmaz yerini bir kez titretmişti, artık ona eskisi gibi bakamaz, saygıyla yaklaşamaz, yaptıklarını anlamaya çalışamazdım. Derinlere gömdüğüm öfkem su yüzüne çıkmış, onunla aramdaki duvarları aşamaz bir boyuta taşınmıştı.

“Günaydın.” dedi birdenbire düşüncelerimin efendisi. “İyi uyudun mu?”

Dalga geçiyor olmalıydı, yüzüne bakınca bunun bir dalga ya da alay olmadığını anladım. Petra aradaki buzları eritmeye çalışıyor, hızla eski hâline bürünüyordu. Bu sefer gardımı bu kadar erken düşürmeye niyetim yoktu. Cevap vermedim. Bir süre yanımda yürüdü.

“Kahvaltı hazır. Acıkmış olmalısın.”

Dudaklarımı bütün gücümle sıktım, şu an elimde bir iğne iplik olsaydı hiç düşünmeden ağzımı dikebilirdim.

Tek kelime etmedim. Suratımı asabildiğim kadar astım, kaşlarımı çattım. Böylece yürüyüp gittik.

Yemekhaneye girdiğimizde en az benim kadar asık suratlar, üzgün ve hayatlarından bıkmış filozoflar beklerken tam tersiyle karşılaşmam beni hayli şaşırttı. Kapının eşiğinde dikilip bir süre onları izledim. Müzik sesi şen kahkahaları bastırıyor, tabaklar elden ele dolaşıyordu. Demlenmiş çayın kokusu tüttü burnumda. Aklım almıyordu. Nasıl, dedim içimden. Dün ölümle tehdit edilen bu kişiler bugün hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam ediyordu. Nasıl?

Petra pis bir zafer bakışıyla geçti yanımdan, onu takip ederken hâlâ hayretler içindeydim. Kimse varlığımdan rahatsız olmadı, çalan kemanın sesi biraz daha hareketlendi ve masa kahvaltılıkların yanında simsiyah böğürtlen tabaklarıyla doldu.

O an bir şeyi çok iyi anladım. Onlar Petra'dan korktukları kadar benim asla idrak edemeyeceğim kadar çok Petra'yı sevip saygı duyuyorlardı. Çünkü Petra onları bu hâle, bu yüzyıla getirmişti. Bildikleri her şeyi olmasa da çoğunu ondan öğrenmiş, sınırı olmayan yaşamlarının tek mimarı görmüşlerdi. Asırlar süren bir bağ vardı onların aralarında. Ne ben koparabilirdim ne de Petra'nın kabaran öfkesi. Ölümünün onun ellerinden olacağını bilseler bile bu bir şeyi değiştirmezdi.

Sandalyeme oturup Petra'nın derin bir sır barındıran gözlerine baktım. Orada kimseye bildirmek istemediği bir şey vardı. Herkesten, benden bile sakladığı bir hakikat. Peki, benimle ne yapmaya çalışıyordu? Düşüne düşün Tanrı'nın katına da ulaşısam bu bilmeceyi çözemezdim. Onun kafasındaki hesap ancak onun tarafından bilinebilirdi. Ah, Petra. Çin işkencesinin ruhani boyutu. Keşke biraz da olsa konuşabilseydi

benimle. Ama onu durduran bir şey vardı. Beni yanında bir çanta gibi taşımasını sağlayan, Paracelsus'la Mel'in ağzından kaçırdığı o gizemli sır, evet, o neydi?

“Kahvaltını yap.” dedi beni uykumdan uyandırıp. “Dünden bu yana bir şey yemedin, hasta olacaksın.”

Hayatımda hiç bu kadar öfkelenmediğim olmamıştı. Elimdeki çatal bile bir cinayet aleti gibi göründü gözüme. Öfkemi körükleysem çatalı ona saplayabilir ve bu işi durmaksızın sürdürebilirdim. Öfkemi tuttum ama bu çatalı ters çevirip sapını sertçe masaya vurmama engel olmadı. Bütün masa bir filmin dondurulması gibi sabit kaldı, nefessiz, hareketsiz. Sıkıttığım dişlerimi gevşetip tahrip olan sinirlerim yüzünden olabildiğince sırttım. Petra yerine çatalı önümdeki zeytine batırdım.

“Herkes afiyet olsun.” dedim. “Petra'ya rağmen.”

Yüzlerde beliren tebessümle kahvaltı devam etti. Şimdi hepimiz aptal gibi gülümsüyorduk. Belki sinirden, belki de gerçekten komik olduğu için ama yine de gülüyorduk.

Büyük bir kalabalığın içinde yaşasam da benimle konuşmaları yasak olduğu için kendimi Kulpa'dan daha yalnız hissetmişim. Şöminenin başında bir başıma otururken yapabileceklerim o kadar sınırlıydı ki, düşünmek, düşünmek ve sadece düşünmek. Ne bir kitap ne de okuyabileceğim eski günlükler vardı.

Paracelsus, yüce şahsiyet. Şimdiyse o kutsal insan tarihte yaşadığı tarifsiz acıyı yeniden yaşamış Petra'dan bir kez daha nefret etmişti. Oysa hayatını insanları tedavi etmek için adanmış, kimseye bir zararı olmamıştı. Tek şanssızlığı Petra'yla karşılaşmak ve bir simyacı olarak anılmaktı. Petra gerçeği bilmeliydi, onların bir suçunun olmadığını, bu anlamsız kine bir son vermesi gerektiğini anlamalıydı. Odanın içinde dolanıp aklımı yitirmemek için derin nefesler aldım. Bu Petra'nın yeni

ceza yöntemi olmalıydı, her defasında yeni eziyetler bulmayı nasıl başarıyordu bilmiyordum.

Saatler, saatler geçti.

Şöminenin önünde iki büklüm kaderimden gelecek bir sonraki darbeyi beklerken kapının yavaşça tıklatıldığını duydum. Belki de yanılmıştım, aldırış etmedim. Bu seferki daha netti. Koşarak gittim kapıya, kolu indirdiğimde elinde sepetiyle o kız vardı karşımda. Büyüleyici gözleriyle gülümsedi. Tuttuğum nefesimi bırakıp başımla selamladım.

“Merhaba.” dedi gülümsemesi eşliğinde. “Petra amcam benimle çilek toplamaya gelebileceğini söyledi. Adım Francesca bu arada.”

“Merhaba.” dedim. Az kalsın mutluluktan ağlayacaktım. Elinde sepeti, üzerindeki şirin elbisesiyle küçük bir köylü kızını andırıyordu. Yüzündeki minik çiller de onun bir katil olma potansiyelini tamamen yok ediyordu. Onu bir insanı öldürürken hayal dahi edemezdim.

Çardağın yanından geçerken kalabalık bir topluluğun orada oturmuş hararetli bir şekilde tartıştıklarını gördüm.

“Ne oluyor orada?” diye sordum.

“Boş ver.” dedi. “Hepsi de aklını kaçırmış.”

Bu kızı sevmiştim, eğer Petra konuşmamıza, arkadaş olmamıza izin verirse onunla iyi anlaşacağımıza emindim.

Dans eden heykelin ardından bir müddet daha yürüdük, bu sefer altından berrak suların aktığı küçük bir taş köprüünün üzerinden geçtik. Köprüden sonra yeşillik bütün zarafetiyle bizi karşıladı. Gür ağaçlık ve böğürtlen yüklü çalıların arasından dikkatle dolandık, bir patika bize gitmemiz gereken yolu işaret ediyordu sanki. Francesca, Tanrım, Petrarca'nın kızı. Ölmek

üzereyken Petra'ya sığınmış, biricik kızını kurtarmasını istemişti. Tıpkı Giovanni gibi. Petra'ya amca demeleri beni şaşırtmamıştı çünkü Petra onların nesiller öncesinden atasıydı. Ama beni asıl şaşırtan Petra'nın anlattığı gibi geveze olmamasıydı, oldukça sessiz ve ağır başlıydı. Bu şey onu tam tersi bir kişiliğe bürümüştü anlaşılan.

Sürü hâlinde uçuşan kelebeklere çarpmamak için başımı eğdim. Çilekler bir sıra hâlinde uzayıp gidiyordu. Hepsi de doğal dağ çilekleri idi. Francesca elindeki sepeti hızla doldururken ben de yere çöküp önümdeki çilek yüklü kolu tüketmeye başladım. Ellerim kan kırmızısı renge boyanmıştı bir anda. Keyfim de yerine gelmişti üstelik.

“Burada kaç kişi yaşıyor?” dedim ağzımın kenarından akan çilek suyuyla. Bu hâlimle gerçekten utanılacak boyuttaydım, yine de kendimi durduramıyor, yemekten alıkoyamıyordum.

“Yüz altmış sekiz.” dedi mırıltı benzeri bir tonla. “Bir de intihar eden on iki stoacı var, onların dışında yani.”

“Yüz altmış sekiz.” diye tekrarladım ölenleri düşünmemeye çalışarak. Bu yüz altmış sekiz tane ölümsüz filozofun var olduğu anlamına geliyordu.

“Ya çocuklar?”

“Hepsi üyelerin çocukları.”

Hiç büyümeyecek, sonsuza dek çocuk kalacaklardı. Petra'nın ölümsüz ordusunun minik askerleri. Üzülmek bile anlamsızdı bu durumda. Herkes gerçeği kabullenmiş, böyle bir yaşamı istemeden de olsa seçmişlerdi. Kimsenin bundan memnun olmadığını düşünmüyordum. Aksine, kıskanılacak derecede mutluydular.

“Petra bana acımış olmalı.” dedim. “Belki de gerçekten delirmemden endişe etmiştir yoksa seninle çıkmama asla izin vermezdi.”

Gülümsüyor ama cevap vermiyordu. Bunların çok konuşanı yok muydu acaba, günlerce bıkmadan usanmadan dinleyebilir, bir kez olsun şikâyet etmezdim.

Sepet dolup dönme vaktimizin geldiğini anlayınca birden panikledim. Henüz hiç konuşmamış, sormak istediklerimi bile soramamıştım.

“Bekle.” dedim karşısına dikilip. “Biraz daha kalamaz mıyız?”

“Bunun için izin almadım Fegel.” dedi. “Petra amca kızabilir.”

“O zaman gidip izin alalım.”

“Peki.” dedi. “Ama önce ağzını yıkamalısın.”

“Nasıl istersen.”

Geri dönerken moralimi bozmamak adına düşünmemeye çalıştım. Etrafı izledim, kelebekler coşmuş gibiydi, Kulpa'daki tavşan krallığından sonra burası da kelebek krallığına benziyordu. Francesca, dimdik duruşu, altın gibi parlayıp ışıldayan saçlarıyla dünyanın bütün güzelliklerine meydan okuyordu. Köprüyü geçip heykelden çeşmede ellerimle ağzımı yıkadım. Hemen yanımdan bir erkek çocuğu koşarak geçti. Onu da bisikletiyle bir diğeri takip etti. Ne kadar ölümsüz olurlarsa olsunlar insan gibi yaşadıkları bir gerçektir. Yeyip içiyor, günlük işleriyle bizden geri kalmıyorlardı. Çardağı geçerken Hypatia bizi gördü, hızlı adımlarla yaklaşıp selam verdi. On-on beş kişilik bir katile, ellerinde kocaman kitaplarla hemen yanımdan geçtiler. Bakışlarında ne öfke vardı ne de kızgınlık. Kimse bana aldırış etmedi. Merak ettiğim Petra'nın ortalıkta görünmemesiydi. Sanırım bir yerlere

saklanıp öfkesini bastırmaya çalışıyordu ya da beni parçalama isteğini kontrol altına almaya.

“Petra amcam nerede?” diye sordu Francesca Hypatia'ya. Hypatia çardağa baktı.

“Az önce oradaydı ama şimdi gitmiş.”

Francesca'nın yanında şımarık ve çokbilmiş tavrıyla Giovanni göründü.

“Petra amcamı arıyorsanız boşuna uğraşmayın.” dedi. “Kendini cezalandırıyor.”

Giovanni, dedim içimden. Aslında başta tahmin etmeliydim, onların siyah beyaz fotoğraflarını görmüştüm ama o kadar eskiydi ki hatırlamam elbette imkânsızdı.

“Kendini cezalandırması da ne demek?” diye sordum ona doğru yaklaşıp.

Pişkinliğine devam etti. Sinir bozucu bir şekilde sırtıyordu.

“Biraz asabi.” dedi Hypatia. “Bu yüzden pek ortalıkta dolanmak istemiyor.”

Bana olan öfkesi yüzünden kimseye zarar vermek istemiyordu ve ormanda gördüklerini hazmedebilmek için bütün gücüyle savaşıyordu. Tek başına nasıl başaracaktı bunu? Bu beni ilgilendirmezdi. Onun için bu defa üzölmeyecektim. Özür dilemeyecek, iyi hissetmesini sağlamayacaktım. Burnu sürtölmeli, Marlo'yla Paracelsus'a yaptığı haksızlığı anlamalıydı. Hatta küçük adamlara bile.

Günün ilerleyen saatlerini ortalıkta aptalca dolaşarak geçirdim. Petra olmadığına göre izne de gerek yoktu. Bir gün daha bitiyor ve ben olmamam gereken bir yerde yaşamayı sürdürüyordum. Hypatia saatlerdir görünmemişti. Petra'yı zaten saymıyordum bile. Köyün metrelerce yükseklikteki surlarının dibine gelip hayretle baktım.

“Kaçmayı düşünüyorsan kapıyı tavsiye ederim.”

Giovanni karşımdaydı.

“Kaçmak mı?” dedim sakince. “O kadar aptal değilim.”

“Aptal olmadığını biliyorum.” dedi. “Seni gözetlediğim onca yıl bunu anladım.”

“O hâlde bana acımışsındır.”

“Acımak mı?” diye pofladı. “Sen acınacak bir insan değilsin Fegel, aksine, hayran olunacak birisin.”

“Bu bir iltifat mıydı?”

Cevap vermek yerine sııttı. Duvar boyunca yürümeye devam ettim, o da benimle yürüdü. Ellerini arkasında kavuşturmuş, omuzları dimdik, şapşal sırtışıyla bana bakmaya devam ediyordu.

“Bunun yasak olduğunu sanıyordum.” dedim. “Petra amcan bana baktığını görmesin.”

İfadesi milim değişmeden başını salladı.

“Petra amcam...” dedi. “O bu aralar oldukça gergin. Biliyorsun, şu Marlo iyi olmadı yani, aslında ortadan kaldırılması gerekiyor ama senin yüzünden dokunulmazlık kazandı.”

“Ona kimsenin zarar vermesine izin vermem anlıyor musun, o yaşamadıktan sonra benim de nefes almamın bir anlamı olmaz.”

Birkaç adım uzaklaştı benden. Söylediklerim onu epey şaşırtmış ve üzmüş olmalıydı.

“Senin amcan boş hayallerin peşinde koşuyor, aklına eseni yapıyor, herkesin ona itaat etmesini istiyor ama hayır!” dedim omuzlarımı dikleştirip, “Ben bunu yapmayacağım. Petra beni dize getiremeyecek. Her daim Marlo'yu sevmeye devam edeceğim. Öldüğümde bile kalbimde bir tek onun aşkı olacak.”

Giovanni hayretle beni dinliyordu. Yürüyüşümüz onun donup kalmasıyla kesildi.

“Bir gün bana Marlo senin için neyi göze alır demişti, işte hepimiz görüyoruz, o benim için yaşamından vazgeçti, o ölümü seçti Giovanni. Sırf benim için, bana verdiği söz için geri döndü. Şimdi sana soruyorum, yüzlerce yıl yaşamış bir varlığın yaşamından ödün verip bana bir yaşam sunması mı değerli yoksa gencecik bir insanın daha yolun başındayken yaşamından vazgeçmesi mi?”

Tek kelime etmeden indirdi başını, cevap veremeyeceğini biliyordum. Bu soruya kimse cevap veremezdi, hatta Petra bile.

Onu orada düşünceleriyle baş başa bırakıp köye geri döndüm. Sokaklar boştu. Çardağın etrafında dolanıp basamakların birine oturdum. Gerçekten ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Az önce söylediklerim canımı yaksa da hissettiklerim tamamen bunlardı. Elimi uzatıp boş kalan parmağıma baktım. Ona bir söz vermiştim. Ne olursa olsun birlikte olacağımıza dair, o verdiği sözü tutup beni bulmuştu, benimse elimden bir şey gelmiyordu.

Hypatia'yı yanımda otururken görünce birden irkildim.

“Affedersin.” dedi. “Seni korkuttum.”

Elimi kalbimin üzerine koyarak gülümsedim. “Önemli değil.”

“Akşam oluyor Fegel, yemekler hazırlanıyor, istersen gidelim.”

“Peki.” dedim.

Kalkmadan önce hafifçe öksürdü. Bu bir şey söyleyeceği anlamına geliyordu. Ona çevirdim bakışlarımı, Hypatia beni korkutmuyordu, aksine onun yanında kendimi iyi hissediyordum. Çok sıcak ve nazikti.

“Petra öfke dolu Fegel, bunu inkâr edemem, hiçbirimiz edemeyiz. O bir tek sana karşı uysal ve merhametli. Konu sensen orası sözün bittiği yerdir, doğrusu Petra'nın bittiği yerdir. Senin için yapamayacağı şey yok. Bizler onun ailesiyiz, bizler onun eserleriyiz ama senin için bizleri bile gözünü kırpmadan yok eder. Düşününce onun ne kadar gaddar olduğu çıkıyor ortaya değil mi?”

“Evet.” dedim sakince.

“Şimdi seni Petra'yı neden seçmen gerektiğine dair ikna edebilirim, hiç zorlamadan hemen burada hem de. Ama bunu yapmayacağım. Onu sana benim tanıtmam anlamsız, kendi gözleriyle görmeyi gereken bir Petra var ve sen onu görmeyi artık tamamıyla reddetmiş durumdasın. Bunu Petra da ben de saygıyla karşılar.”

Biraz eğilip zifirî gözlerini gözlerime dikti.

“Petra'nın içinde bir kâinat var, Marlo'nun içindeyse dünya. İkisi de seni seviyor ve senin de kimi sevdiğin belli. Eğer gerçekten gitmek istiyorsan hayatım pahasına sana yardım ederim, yaşamım umurumda olmaz, benim umurumda olan senin ne istediğindir Fegel. Şimdi söyle. Gerçekten gitmek istiyor musun?”

Bir an için afallayıp kollarımı iki yana bıraktım, ellerim soğuk basamaklara çarpınca canım yandı. Hypatia ne dediğinin farkında mıydı acaba? Ya da ben duyduklarımın?

Başımı hızlıca iki yana salladım. “Teşekkür ederim. Bunu düşünsem iyi olacak.”

“Anlaştık.” dedi. Yemekhaneye girdiğimizde herkesi aynı şekilde buldum. İçerisi aynı kokularla dolup taşıyor, dumanı tüten ekmeklerle pastalar birer birer önümden geçip masalara gidiyordu. Onlar insan gibi yaşıyordu. Yemek yiyor, uyuyup uyanıyor, ekip dikeyor, sohbet ediyor, ders çalışıp bildiklerine yenilerine

ekliyorlardı. Hayatlarında kötülüğe dair yaptıkları tek şey insan öldürmektir. Ve bu istek bana nefes almak kadar doğal gelmişti birden. Değişen ruh hâlim en az Petra'nın kederi kadar korkunçtu. Masanın yanından başımı kaldırmadan yürüyüp asıl yerime, Petra'nın yanına oturdum. Boş tabağını çeviriyordu, bana bakmadı.

O an kahvaltıda olduğu gibi müzik sesi yankılandı koca salonda. Bu ilahi ritimle mest oldu herkes, geriye yaslanıp bir an için yığılıp kalacağımı sandım ama bu olmadı. Ellerimi masanın üzerine koydum. Francesca masanın bir ucunda kahkahalarla gülüyor, Giovanni'yle şakalaşıyordu. Çocuklar oradan oraya koşturuyor, diğerleri de yüzlerindeki gülümsemeyi eksik etmiyordu. Hepsi Petra'nın eseri. İçinde kâinatı barındıran Petra'nın eseri.

Yemek sürerken bir kez olsun bana bakmadı. Arada göz ucuyla kaçamak bakışlar atsam da hiç göz göze gelmedik.

Tabağını bitirir bitirmez kalkmak için izin aldım, hafifçe salladı başını, öyle ki neredeyse fark edilmiyordu. Sandalyeden kalkıp evin yolunu tuttum. Heykele bakınca tüylerim diken diken oldu. Hiç alakası olmasa da Marlo geldi aklıma. Bir gerçek vardı ki ben onu tamamen göz ardı etmişim. Marlo ölümsüzler ordusuna katılmıştı. Bense sıradan bir ölümlüydüm. Paracelsus bütün bunlar bittiğinde onu eski hâline getiremeyeceğine göre bana ne olacaktı? Hiç. Çünkü Petra onlar gibi olmama asla izin vermeyecekti. Şöminenin başına oturup kenardaki kovadan bir odun alıp sönmekte olan ateşe attım. Gözlerimi kapatıp düşüncelerimi sıraya koydum ama hiçbirisi de beni bu karmaşadan kurtarmıyordu. Hypatia'nın yardımını kabul edip Marlo'ya döndüğümde olacakları hayal dahi

edemiyordum. Aslında bir seçenek vardı, doğrusu tek seçenek. Marlo, Paracelsus'tan beni de o şeye çevirmesini isteyecekti; evet, bunun başka bir oluru yoktu. Oysa Petra, ah, hayır, Petra sekiz yüz elli yıllık canının pahasına buna izin vermezdi. İki arada kalmak bu muydu?

Delirmek üzereydim.

Kapı tıklatıldığında irkildim, gelen Francesca'ydı.

“Nasılsın?” diye sordu.

“İyiyim.” dedim, bunu neden sorduğunu anlamayarak.

“Biraz yürümek ister misin, rüzgâr kırıldı. Çardağa gideriz.”

“Olur.” dedim. Yürürken bir yandan da içimdeki tuhaf hissi anlamaya çalışıyordum. Üstelik evlerin hiçbirinde ışık yanmıyordu, bu beni korkuttu. Herkes neredeydi? Sessizce yanımda yürüyen Francesca'ya bakıp yüzündeki o gizemli ifadeyi çözmeye çalıştım ama yapamıyordum. Çardağa varır varmaz karanlığın içinde bizi bir topluluk karşıladı.

“Neler oluyor?” dedim. “Niye toplandılar?”

“Yürü.” dedi. “Birazdan anlarsın?”

Zorlukla yutkundum, adımlarım ağır çekimde gibiydi. O sırada kalabalık açıldı ve birden güçlü bir patlama sesi duyuldu, gökyüzüne doğru yükselen ışıklara hayret ve hayranlıkla bakakaldım. Karanlık yarılıp yerini geçici bir aydınlığa bırakırken öylesine şaşkındım ki uzun bir süre etrafımda olan bitenleri idrak edemedim. Nereye bakmam gerektiğine şaşıyordum. Bir yandan havai fişekler ardı ardına patlıyor, bir yandan da karşımda on dokuz katlı olduğuna inandığım bir pasta beni bekliyordu. Ellerimi ağzıma götürüp bir süre öylece bekledim. Hareket edemiyordum. Biri dokunduğu an gözyaşlarına

boğulacak ya da yere yığılacakmışım gibi hissediyordum. Alkışlar ve kahkahalar havai fişeklerinin sesini bastırdı. Gök aydınlandı, yer coştı ve ben o süre zarfında varlığımı unutup gittim. Tanımadığım bu kişiler yüzlerindeki gerçek sevinçle benim doğum günümü kutluyorlardı. Hypatia yanımda belirip omuzlarımdan hafifçe tutarak öne itti. Pastanın başına geldiğimde başımı kaldırıp sonunu görmeye çalıştım. Zeminden tepeye kadar her yer minik mumlarla süslenmişti. Görsellik büyüleyiciydi.

Bir şeyler söylemek istiyordum ama başaramıyordum. Kelimelerin en anlamsız olduğu anlardan biriydi ki cümleler ağzımdan çıkamadan ölmüştü. Alkışlar kesilmeden devam ederken “Mumları üfle.” dedi Hypatia. İşte o an kocaman bir kahkaha patlattım.

“Nasıl?” dedim. “Bunu yapamam. Burada yüzlerce mum var.”

“Sana yardım edeceğiz.”

Ben önümdeki muma eğildim an çocuklar havaya sıçrayıp bir gölge fırtınası yaratarak mumları söndürdüler. Yüzlerce mumun sönmesi sadece iki saniye sürdü. Yüzümdeki aptal sırıtışa engel olamıyordum. Panikle döndüm kendi etrafımda. Herkes tebrik ediyor, yeni yaşımı kutluyordu. Tabii Petra'nın kuralına uyarak... Kural, evet kural genel itibarıyla gevşemişti anlaşılan. Petra, bu kadarının fazla olduğunu anlamıştı. Ne tuhaftır ki hem kurallar koyuyor hem de kendi koyduğu kuralları kendisi bozuyordu. Peki, şimdi neredeydi?

Yüz altmış sekiz kişinin sırayla tebrik etmesi oldukça uzun sürdü. O kadar güler yüzlü ve iyilerdi ki kim olduklarını bilmesem bir melek olduklarını düşünebilirdim. Güçlü enerjileri ruhumu sarıp

sarmaladı ve acılarımdan bir an için olsun kurtuldum. Pasta kesildi, yendi ve müzik eşliğinde köy meydanı dolup taşı. Neşelerinin bir an olsun bozulmaması beni gerçekten şaşırtıyordu. Bu kadar mutlu olabilirler miydi sahi?

Zaman geçip giderken kalabalık yavaşça dağıldı. Ben, Hypatia, Francesca ve Giovanni hep bir arada durmuştuk geçen zaman süresince. Arada yanımıza başkaları gelse de hiçbiri bir yere kıpırdamadı ve beni yalnız bırakmadı. Aklım deli gibi Petra'daydı ama bir kez olsun çıkmamıştı ortaya. Onu görmeyi istiyordum, görüp konuşmayı, içimdekileri anlatmayı, öfkesini yatıştırmayı denemesem de onu anlayabilmeyi ve birçok şeyi. Ondan uzak kalmak hiçbir şeyi düzeltmezdi, aksine daha kötü bir hâle getirirdi. Şu anda olduğu gibi.

“Sana hediye vermek isterdik ama Petra buna da izin vermedi.” dedi Hypatia. “Onun yasakları bazen beni kızdırıyor.”

“Petra.” dedim merakla. “O nerede?”

Hepsi birden başlarını köyün dışındaki tepeye çevirdi. Buraya gelmeden önce bizim beklediğimiz yer olmalıydı orası. Bir yabancı gibi bizi mi izliyordu uzaktan, buna inanmak istemedim.

“Hypatia.” dedim heyecanla, “Beni ona götürür müsün şimdi?”

“Nasıl?” dedi birden. “Bunu yapamam Fegel, Petra bana kızabilir.”

“Ben istiyorum Hypatia, lütfen. Onunla konuşmam lazım.”

Birbirlerine baktılar bir süre. Giovanni başıyla onayladı.

“Sorumluluk bana ait.” dedim. “Seni cezalandırmasına asla izin vermem.”

Köy kapısını çıkar çıkmaz narin ellerini belime dolayarak güçlü bir atlayışla öne doğru fırladı. Aradan kaç saniye geçti bilmiyorum ama yere ayak bastığımda köyün ışıklarını görüyordum.

Petra tepenin ucuna oturmuş hareketsiz bekliyordu. Bizim geldiğimizi anladı ama hiç oralı olmadı. Ne kadar kırılıp incindiğini artık daha iyi anlıyordum ve kahretsin ki verdiğim sözleri birer birer bozuyordum. Onun böyle olmasına dayanamazdım, bana ne kadar zarar verirse versin benim için yaptıklarını unutamaz, bu kadar nankör olamazdım.

Hypatia gözden kaybolunca ona doğru yaklaştım, birkaç taş parçası yuvarlandı ben yürürken. Hafifçe kıpırdandı.

“Neden geldin?”

“Konuşmak istiyorum, lütfen.”

Cevap vermedi, hemen yanına oturdum. Köyle aramızda oldukça mesafe olmasına rağmen köyün ışıkları Petra'nın yüzünü yeterince aydınlatıyordu ve benim gördüğüm derin kederi anlatmaya kelimeler gerçekten yetmezdi. Kendime verdiğim özür dilememe ve onun burnunu sürtme telkinleri bir anda anlamını yitirdi.

“Üzgünsün, kızgınsın ve daha birçok şey.” dedim. Başlangıç olarak iyiydi. “O yüzüğü parmağında gördüğünde neler hissettiğini anlayabiliyorum.”

“Anlayabilmek mi?” dedi dişlerinin arasından, öyle ki iliklerime kadar ürperdim. Çıkardığı ses söylemek istediğim her şeyi yok edip gitti.

“Sen benim hissettiklerimi anlayabilecek kapasitede değilsin.”

“Teşekkür ederim.” dedim. “Ne zamandır iltifat etmiyordun.”

Başını ilk defa çevirip gözlerime baktı. Bakışlarımız birbirini bulduğunda uzunca bir süre sessizce bekledik.

“Doğum günüm için de teşekkür ederim, bu kadarını beklemiyordum doğrusu. Tamamen aklımdan çıkmıştı.”

Cevap vermedi, vermeyecekti. İşte beni çıldırtan şey de buydu. Susup kalması, konuşması gerekirken konuşmaması. Mideme yumruk yemiş gibiydim. Hafifçe eğilip parmağımı elimin içinde çevirmeye başladım. Biraz sakinlik istiyordum. Gözü elime kaydı.

“Şunu yapmayı keser misin?”

“Benimle konuşmadığın sürece bunu yapmaya devam edeceğim.”

“Artık seninle konuşacak bir şeyim olduğunu sanmıyorum.”

Parmağımı bıraktığımda bir an için beynimden kaynar suların döküldüğünü hissettim. Bugüne kadar söylediği hiçbir şey canımı yakmazken bu cümle beni darmadağın etmişti. Konuşacak bir şeyi kalmamak da neyin nesiydi, bu ne anlama geliyordu?

Ayağa kalktı birden. Ben de doğruldum. İleri geri yürüyüp karşıma dikildi.

“Çok düşündüm.” dedi. “Gerçekten çok düşündüm. Seni zerre kadar mutlu edebilseydim eğer o yüzüğü parmağına takmaz, benim karşıma geçip o adamın elini öyle tutmazdın. Ben bir rüya görmüşüm Fegel. İçinde senin olduğun, gerçek olamayacak kadar güzel bir rüya ve şimdi beni o rüyadan uyandırdın. Artık seni özgür bırakıyorum. Yarın ilk işim seni ona kendi ellerimle teslim etmek olacak. Tıpkı yanından aldığım gibi.”

Bir dakika kadar süren şokumun ardından “Hayır.” dedim fısıltıyla. Ağzımdan çıkan her bir harf titredi. “Beni gerçekten mutlu ettin Petra, bunu inkâr edemem.”

“Hohenheim bana en büyük kazığı attı, yaptığı tamamen yanlış. Bir insanın hayatını kararttı ve o insan benim en güçlü rakibim. Şimdi eşit şartlardayız. Sıradan bir insanken bile onun varlığından korkarken artık bununla baş edemem. İki seçeneğim var Fegel, ya onu yok etmek ya da senden vazgeçmek. Ben seni mutlu edecek yolu seçiyorum. Onunla gitmene izin veriyorum.”

“Hayır.” dedim sesimi yükseltip. Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Güçlü bir acı saplandı yüreğime. “Hiçbir yere gitmiyorum. Beni bu hâle sen getirdin ve tamamen düzelene dek yanından ayrılmayacağım.”

Üzerime doğru eğildi.

“Ne zaman verdin bu kararı?” Alaycıydı tavrı.

“Şimdi, şimdi!” dedim artan öfkemle. “Hem bu bir şeyi değiştirmez. Beni sen delirttin ve sen tedavi edeceksin. Başka yolu yok.”

Yutkunurken epey zorlandı. Gözleri doldu ama kendine hâkim oldu.

“Hayır.” dedim gözümde akan yaşlarla. Aklımı yitirmiş gibi olduğum yerde dönüp duruyordum.

“Bana, seni asla bırakmayacağım demiştin. Buradan asla gidemeyeceksin. İster ağla, ister bağırsın, ister delir ama gitmene asla izin vermem. Bunu bencillik olarak gör, bunu eziyet olarak gör, nasıl görmek istersen öyle gör bir şey değişmeyecek. Evet, böyle demiştin. Şimdi vaz mı geçiyorsun?”

Dizlerimin üzerine çöküp hıçkırıklara boğuldum. Öfkesini yitirdi, eğilip elini uzattı. Tutamayacağını bile bile hem de.

“Yapma.” dedi “Ağlama lütfen.”

“Beni bırakma.” dedim. Marlo'yu yok sayarak, ona olan sevgime rağmen, aileme, her şeye rağmen ‘bırakma’ dedim.

Toprağın üzerinde sürünen saçlarıma dokunup bileğimi kavradı. Ayakta durmakta ne kadar zorlansam da beni diredi nazikçe. Rüzgâra meydan okuyarak indik tepeyi, gözlerimi açtığımda odamdaydım. Yatağa yatırdı, üzerimi örttü. Titriyordum, korkudan zangır zangır titriyordum. Bu öyle bir korkuydu ki böylesini bugüne kadar asla yaşamamıştım. Ne dokuz sene boyunca gölgelerle aklımı kaçıtırırken ne karanlıkta bir başıma kalırken ne de ailemi ve Marlo'yu kaybettiğimde. Bu korku başka bir korkuydu. Petra'yı yitirme korkusu. Onun üzerimdeki hâkimiyetini henüz anlamış olmanın sancısıyla kıvranıyordum.

Titremem gittikçe arttı. Örtüyü elimin üzerine örtüp bu şekilde elimi iyice sıktı. Bir kez daha boşaldı yaşlar gözümünden. Elimi tutmuyordu, dokunamıyordu. Ona gerçekten inanamıyordum. Gözlerimi kapatıp dişlerimi sıktım. Hypatia'nın fısıltısı duyuldu bir köşede, sonra bir koku dolaştı odanın içinde. Tütsü yakmışlardı. Sakinleşmem, kendime gelmem için. Doğa sihirli ellerini üzerimde gezdiriyordu.

Petra elini elimden çekerken “Lütfen.” dedim. “Ben uyuyana kadar gitme.”

“Tamam.” dedi usulca. “Buradayım, sakın korkma. Seni asla bırakmam Fegel. Asla. Söylediklerim kocaman birer saçmalıktı. Affet beni.”

O an üzerimdeki dayanılmaz yük buhar olup uçup gitti ve ben rahat bir nefes aldım. Gözyaşlarım kururken yastığımın başında bekleyen Petra'nın kokusu bütün hücrelerime doldu. Artık huzurluydum. O varken, o yanımdayken korkusuzdum.

“Kırmızı gözlü, rengi kar kadar beyaz, küçük bir tavşan varmış.” diye başladı. Yüzümdeki derin gülümsemeyle birlikte başımı iyice yastığa gömdüm. Bu masal beni birden Kulpa’nın zirvesindeki tavşan krallığından evimde, ablalarımınla birlikte olduğum o günlere götürdü. Ama hiçbiri masal anlatmazdı bana, masalsız büyüyen bir çocuktum ben. Hasta, kırılgan, korkularıyla yaşayan bir çocuk. Petra o çocuğu yakalayıp yaralarını sarmaya çalışıyordu. Kocaman bir yarası vardı o çocuğun, bu akşam o yara açıldıkça açıldı ve içindeki derin kederi ortaya saldı.

“Bu tavşan önce büyük anne tavşana yaklaşmış ama anne tavşan onu itelemiş. Sonra kardeş tavşana yaklaşmış o da onu itelemiş. Küçük tavşan hepsinden küçükmüş, bu yüzden hiçbirine yaklaşamıyormuş. Sırayla yuvadaki bütün tavşanlara yanaşmış. Tam pes edeceği sırada kendisinden de küçük bir tavşan görmüş. Önce ona diğerlerinin kendisine yaptığı gibi yapmak istemiş ama bunun bir haksızlık olduğunu düşünmüş. Sonra gidip ona yanaşmış. Diğer küçük tavşan, bizim küçük tavşana sokulmuş ve hiç kıpırdamamış. Sonunda küçük tavşan kendisini gerçekten seven birini bulmuş. Artık yalnız değilmiş, korkmasına gerek yokmuş. Onunla uyuyacak bir arkadaş bulmuş. Kırmızı gözlerini kapatıp güzel bir uykuya dalmış. Rüyasında rengârenk çiçeklerle dolu bir ülke görmüş, arkadaşısıyla birlikte gönüllerince hoplayıp zıplamışlar. Hiç uyanmak istememiş bu rüyadan küçük tavşan. Dua etmiş ve duası gerçekleşmiş.”

Petra’nın buğulu sesi kesildiğinde zihnimin uykusuna ramak kalmıştı. Son bir görüntü uçtu karanlığın içinde, orada büyümlü bir ışık gibi yandı ve Petra’nın ilahi sureti bir bayrak gibi usulca dalgalandı.

Uyanır uyanmaz dün gece yaşadığım büyük patlama bir film şeridi gibi geçti gözlerimin önünden. Yataktan çıkmak istemedim çünkü Petra'nın yüzüne asla bakamazdım. Aslında kendi yüzüme bile bakamazdım. Örtüyü tepeme çekip biraz daha uyumak istedim ama odanın içinde gezinen ayak sesleri dikkatimi dağıttı.

“Uyumadığımı biliyorum.” dedi. “Kahvaltı zamanı.”

“Aç değilim.” dedim örtünün altından. “Uyumak istiyorum.”

“Bugün hava çok güzel ve ben seni ailemle tanıştırmak istiyorum.”

Her defasında beni kandırmayı başarıyordu, bunu bir kez daha yaptı. Örtüyü indirip onun sırttan yüzüne baktım. Dün geceyi kolay atlatmış gibi görünüyordu.

“Bana öyle bakmayı kes.” dedim. “Rahatsız oluyorum.”

Dudağını büzüp ellerini havaya kaldırdı. “Beş dakikan var, seni dışarıda bekliyorum.”

Ne güzel, dedim içimden; Petra geri döndü. Hem de eskisinden daha güçlü şekilde. Üstelik ona bu gücü ben vermiştim. Kurtuluş umudumu da tamamen suya düşürerek.

“Ama öncelikle senin için bir şeyim var.”

Dağınık saçlarımı geriye attım. Ellerimle gözlerimi ovaladım. Çünkü Petra işaret parmağını yatağımın hemen yanındaki komodine doğrultmuştu.

“Bu da ne?” diyebilirdim.

“Bir hediye.” dedi. “Doğum günün için.”

“Nasıl?” dedim şaşkınlığım giderek artarken. Petra bana hediye mi almıştı. Petra? Bana?

“Bana mı?” dedim aptallığımın dozunu artırarak.

“Sana.” dedi gülümseyerek. “Umarım beğenirsin.”

Örtüyü üzerimden atıp yarım bir bağdaşla yatağın köşesine kıvrıldım ve paketi büyük bir kalp

çarpıntısıyla elime aldım. Hiçbir hediye beni bu kadar heyecanlandıramazdı.

Kırmızı kurdelenin ucunu yavaşça çekip oldukça sade paketi araladım. İçinden ahşap bir kutu çıktı. Hem eski hem de oldukça etkileyiciydi. Merakım giderek artarken göz ucuyla Petra'ya baktım. Gülümsemeye devam ediyordu kolları göğsünde.

Kutunun kapağını kaldırdım ve onu gördüm. Bir şişe. Bir parfüm şişesi. Kokusu daha ona dokunmadan ortalığa saçıldı. Bir anda kendimden geçtim. Nasıl bir kokuydu bu böyle?

Şişeyi elime aldım, Petra hemen karşımda oturuyordu. Büyülenmiş gibiydim. Belki de gerçekten büyülenmiştim.

Pencereden sızan güneş parlak, minik taneler saçtı etrafa. Havada dolaştı, içeriyi aydınlattı. Ürperdim, hem korkuyla hem de tarifsiz bir heyecanla.

Petra sessizliğini korudu.

“Teşekkür ederim.” diyebildim titrek bir sesle. “İnanılmaz bir kokusu var.”

“Senin gibi.” dedi sakince. “Senin kadar inanılmaz olsun istedim. Dünyanın dört bir köşesinden el değmemiş dağların tepelerin eteklerinden çiçekler devşirdim.”

Kalp atışlarım biraz daha hızlandı. Nasıl yani, dedim içimden. Bunu bana Petra mı hazırlamıştı? Elleriyle topladığı çiçeklerden. Geceleri ışığın sönmediği bodrum katında. Kendi laboratuvarında.

Ben şişe elimde kaskatı kesilmiş halde beklerken Petra doğruldu. Ben hâlâ hareketsizdim.

“Adını *cennet kokusu* koydum. Seni olmak istediğin yerde hissettirsin Fegel. İşte o zaman cennettesindir. Olmak istediğin tam da o yerde. Ben o yerdeyim. Senin yanında. Sende dilerim olmayı istediğin yerdesindir.”

O yeşil, kopkoyu gözlere bakarken zorlukla yutkundum. Hiçbir şey diyemedim. Son bir gülümsemeyle odadan çıktı. Şişe elimde beklemeye devam ettim. Petra'nın bana ilk hediyesiydi bu. Yaşattığı güzellikleri saymazsak eğer, ilk armağan.

Marlo'nun yüzüğü geldi gözlerimin önüne. Şişenin kapağını açıp güneş ışığına hafifçe püskürttüm. Bir kez daha hayretler içinde kaldım. Gök kuşağını andıran bir renk cümbüşü havada raks ederek dolandı, dolandı ve kaybolana dek rengini odaya saçtı. Ah, Petra dedim içimden. Neden bana Marlo'yu unutturuyorsun? Neden ona duyduğum devasa aşkın önüne geçiyorsun?

Ve dün geceye gelirsek. Çok tuhaf bir şey yaşandı, evet, kabul ediyorum. Aşk denen bu güçlü ve sarsılmaz olguyu sorgulamama neden oldu yaşadıklarım. Aşktan daha kudretli bir şeyin olduğunu ispatladı Petra.

Onun yanında kalmak istiyordum, bu doğru. Peki neden? Diğerlerinin istediğini ben de istiyordum. Öğrenmeyi. Bildiği ne varsa bilmeyi. Diğerlerinin aksine ben şanslıydım, çünkü mecburi bir kalıştı benimki. Onun isteğiyle. Hoş, ne zaman gitmek istedim, o ayrı bir konuydu. Düşünmüş olmak, harekete geçmekle bir değildi ve ben her ne kadar rahatsız gibi görünsem de gitmek için bir çaba sarf etmemiştim. Bundan sonra da etmeyecektim. Kalacaktım ve öğrenecektim, bastırılmaz öğrenme isteğimin aşkımın önüne geçmesine izin verecektim.

Odadan çıkar çıkmaz kendimi banyoya attım, saçlarıma, gözaltılarıma baktım. O kadar ağlamama rağmen yine de berbat görünmüyordum. Bu beni biraz da olsa rahatlatmıştı. Üzerimi değiştirdim, parfümümü boynuma, saçlarıma sıkarak koşar adımlarla dış kapıya çıktım. Hava gerçekten çok güzeldi, rüzgâr kesilmiş, güneş olağan gücüyle tenime işlemeye başlamıştı.

Yemekhanenin önünden direkt geçtiğimizde herkesin başka bir yerde olduğunu anlamıştım ama sormadım. Köprü karşımızda belirince Petra'ya çevirdim bakışlarımı, bir şeyler söylemek istediysen de yapamadım. Köprünün üzerindeyken aşağıdaki manzarayı görmemi istedi. Taş köprünün bir kanadına yanaşınca suyun kenarında yeşilliğin üzerine çiçek gibi sıralanmış yüz altmış sekiz kişi gördüm. Bir an için heyecandan kalp atışlarım hızlandı. Tüylerim diken diken olmuştu. Kahvaltıyı açık havada piknik yapar gibi yapacaktık.

“Hadi.” dedi “Bizi bekliyorlar.”

Köprüden geçip yeşillikten aşağı doğru inerken kaymamak için dikkatlice yürüdüm. Hepsi ayağa kalktı. Yüzlerinde garip bir şaşkınlık vardı. Havaya yayılan kokumu ciğerlerimde hissettim birden. Üç kelebek başımın üzerinde uçuşmaya başladı. Petra yanı başımda belirince kelebekler uzaklaştı ondan kaçır gibi.

Büyük kalabalık karşımda benimle tanışmayı beklerken dizlerim titriyordu. Saygılı ve erdemli oluşları onların ne olduğunu bana bir kez daha hatırlatıyordu. Asırlar boyunca yaşamış ve isimlerinin sahiplerini de yaşatmaya çalışmışlardı.

Kendimi protokolü selamlamaya gelmiş başkan gibi hissettim. Tek sıra olup nehir boyunca sıralandılar. Petra hemen yanımda bekliyordu ve yüzü gerçekten gülüyordu, onu maskesiz ilk defa görüyordum belki de. Aydınlanmış, ferahlamıştı kalbi. Bu beni de mutlu etti.

Hypatia, Giovanni ve Francesca bir kenara çekilip sıralarını savdılar. Gözlerinden zekâ fişkıran kıvrırcık ve kabarık saçlarıyla yirmilerinde bir çocuk yaklaştı.

“Merhaba.” dedi hafifçe başını eğerek. “Ben Aristo.”
“Merhaba.” dedim titreyen sesimle. Hafifçe eğdi başını ve kenara çekildi. Onun ardından iki dev cüsseli adam

bize doğru yaklaşmaya başladı. İhtişamla yürüyorlardı. İkisi de aynı anda başlarını eğip ciddiyetle selam verdiler. “Merhaba.” dedi geniş omuzlu adam. “Ben Platon.”

Saçları açık kumral ve normalden biraz daha uzundu. Kaşları gür ve bakışları da mesafeliydi.

Diğeri, “Ben de Sokrates.” dedi. Onun da görünüş olarak Platon'dan farkı yoktu. Birbirlerine ancak bir kardeş kadar çok benziyorlardı. Üstelik geçmişte olduğu gibi ikisi de yan yanaydı. Platon ve hocası Sokrates.

Onlar da geriye çekilince diğlerinden yaşça daha büyük görünen biri dikildi karşıma.

“Ben Diyojen.” dedi. Bakışlarında mesafeden öte bir boş vermişlik vardı, bir umursamamazlık. Giyimi de başkaları kadar özenli değildi. Dağınık saçlarını biraz daha savurup o da diğlerinin yanına çekildi.

Sırayla geliyorlardı, o kadar çok şaşırmıştım ki, gidenlerden gözlerimi alamıyordum. Aynı masada yemek yemiştik ve benim doğum günümü kutlamışlardı ama şu anki kadar heyecanlanmamıştım. Bu şekilde onlarla tanışmak gerçekten büyüleyiciydi. Sanki tarih karşımda canlanıyor, geçmişin ünlü şahsiyetleri karşımda saygıyla dikiliyordu. Bu gerçekten çılgıncaydı. Aralarında Einstein da var mıydı acaba? Hiç komik gelmedi bu düşüncem.

“Merhaba.” dedim titremeye devam eden sesimle.

“Ben Aristippos.” diyen onlardan daha güler yüzlü biri çıktı bu sefer öne. Ardından da Epiktetos. Bir sonraki Thales.

Petra inanılmazı gerçekleştirmiş, hayale sığmayacak bir düşünceyi gözler önüne sermişti. Bu insanlar onlar olmuştu. Petra kendine bir geçmiş yaratmıştı. En az babasınınki kadar tehlikeli sayılacak bir deney. Çağlar

öncesi yaşamış ve geride kendilerine geniş bir düşünce akımı bırakmış filozofların temsili kopyalarıyla karşı karşıyaydım. Buna alışmam tahmin ettiğim kadar kolay olmayacaktı. Kabullenmek ve bu hâllerıyla benimsemek için de daha uzun bir zaman gerekecekti. Var mıydı bu kadar vaktim?

İri, yakışıklı adamlardan daha ufak çelimsizlerine; güzel, alımlı kadınlardan aleladesine, geniş bir yelpaze misali enteresan bir görsellik hâkimdi huzurumda. Ne kadar çirkin ya da çelimsiz olurlarsa olsunlar yine de göz kamaştırıyorlardı. Onlarda farklı bir şey vardı. Ruhlarına işleyen, onlara güç veren bir şey. Evet, ilahi bir şey ama ben onun ne olduğunu henüz bilmiyordum.

Tanışma faslı uzadıkça uzadı. En son çocuklar kaldı geriye. Hepsi birden yaklaştılar. Yedi kişilerdi. Dört erkek, üç kız. Yedi ya da sekiz yaşlarında olmalıydılar, yani görüntü olarak. Yüzleri masum, gözleri ıslıl ıslıldı; insan onlara nasıl kötü diyebilirdi ki?

Petra isimlerini onların yerine tek tek saymaya başladı.

“Armano, Fidelio, Faust, Patrizio, Amalea, Sofia ve son olarak Esta.”

Hepsi birden mükemmel bir uyum eşliğinde hafifçe eğilip selam verdiler. Tek kelime etmeden de gülümseyen yüzleriyle birlikte birer adım geri çekildiler.

“Onlar üyelerin çocukları.” dedi Petra. “Bir aile kurduklarını söylemiştim.”

Üyeler, diye düşündüm. Petra hepsini öldürmüştü ve o çocuklar bile bile babalarının katilleriyle yaşıyorlardı. Hem de memnuniyetle. Bu beni daha çok şaşırttı.

“Peki, çocuklar, onlar nasıl böyle kaldılar?” dedim fısıltıyla.

“İşte bu biraz karışık.” dedi “Bunu sana Hypatia daha sonra anlatsın.”

Güneşli bir kış gününde hepimiz, bütün bir aile bir aradaydık. Hiçbirinin ismi aklımda kalmasa da onlarla konuşmak ve tanışmak güzeldi. Bu bana kendimi dün gecenin ardından daha iyi hissettirdi. Kocaman alan bizim şen kahkahalarımızla yankılandı. Giovanni her zamanki gibi muzip ve şakacıydı. Sürekli kız kardeşiyle uğraşıyor, Francesca ise gülmekle yetiniyordu. Ağırılığı beni gerçekten büyülüyordu.

Saatler geçti, kahvaltı havanın güzel olması nedeniyle normalden biraz daha uzun sürdü. Kalabalık yavaşça dağılmaya başlayınca kalanlar da bu süreci hızlandırdı. Bir anda Petra'yla ikimiz kalmıştık. Hızları insanı şoka sokuyordu. Bir nefes alış verişte ortadan yok olabiliyorlardı.

Nehrin kenarına doğru yürüyüp elimi suya daldırdım, su çok soğuktu. Bacaklarımı kendime doğru çekip başımı gökyüzüne kaldırdım. Bulutlar uzaktan uzağa toplanmaya başlamıştı. Petra yanıma oturdu.

Güçlü bir nefes aldım, çilek reçelinin kokusu hâlâ havadaydı. Ve benim cennet kokulu parfümümün. Sahi, ben neredeydim? Gülümsedim bir an için.

“Söylesene.” dedim birden. “Gerçekten gitmeme izin verecek miydin?”

Bir bacağına uzatıp diğerini kendine çekti. Boyunun uzun olması rahatça oturmasına izin vermiyordu. Öne doğru eğildi, omuzlarını düşürdü. Kaşları çatık değildi bu sefer, yüzündeki gülümsemede bir sürü şey vardı, söylemek isteyip de söyleyemediği bir ton kelime. Ama yeri geldiğinde hepsini söyleyecekti. Ben ölmeden önce hepsini. Bu ne zaman olur bilmiyordum ama acele etmeyecektim.

Cevap vermesi gecikti, dikkatimi ona verdim. Başı yerdeydi, akıntılı suyu izliyordu.

“Oysa çok kararlı olduğunu sanmıştım. Ne olursa olsun vazgeçmezsin. Yoksa fikir mi değiştirdin?”

Başı kıpırdadı, yüz ifadesi sürekli değişiyordu.

“Bizim doğamızda, yani en azından burada benimle birlikte birçok kişi buna inanıyor, bir inanış var ki Feghel hayat felsefemizin temelini oluşturuyor. Benden önce ortaya çıkan bu çileci felsefede acı çekmek vazgeçilmezimiz. Kendimize eziyet etmeyi seviyoruz.”

“Ama herkes mutlu görünüyor?”

“Evet, başını yastığa koyana kadar.”

Ona doğru döndüm ve kaşlarımı çattım. “Ne yani?” dedim. “Bu masal külkedisi hikâyesi gibi mi, hissedilen her sevinç gece yarısı derin bir kedere mi dönüşüyor?”

“Evet, bu doğru.”

“Ama...” dedim ve daha fazla devam edemedim.

“Bazen öyle dayanılmaz bir karamsarlığa bürünüyoruz ki, duyduğumuz acı bütün bildiklerimizi darmadağın ediyor. O akşam da benim için öyle oldu. Gördüklerimi unutabilirdim, ta ki o yüzüğü parmağında görene dek. O yüzük...”

“O yüzük...” dedim. “Marlo'yu mutlu etmek içindi, kendimi mutlu etmek içindi. Geçici bir mutluluk olduğunu biliyordum Petra, sadece o anı yaşamak istedim. Evimdeymiş gibi, sen hiç karşıma çıkmamışsın gibi, hayatımda hep o varmış gibi ama o akşam bir şeyi çok iyi anladım ki benim hayatımda senden başka kimse yokmuş. Çocukluğumdan itibaren kaderim seninle örülmüş ince ince. Bağlar zayıf gibi görünse de tahmin edemeyeceğim kadar kuvvetliymiş meğerse.”

Bakışlarımı akan suya çevirip gözlerimi bir anlığına kapattım.

“Küçük bir çocuğun hayatına habersizce girip öyle birdenbire çıkacağını mı sanıyordun? Hayır Petra, sen olmasan olmaz, bunu artık biliyorum. Eski Fegel yok, sen onu ailesinden, büyüdüğü çevreden alıp kopardın ve yeni bir yaşantı sundun. Bu basit bir şey değil. Benden gittiğin an ben de yığılır kalırım. Çünkü sen benim korkularımın asıl sebebisin, sen varken korkularımdan kurtuluyorum. Katiline hayran bir kurban gibi.”

Ona bakmasam da gülümsediğini görebiliyordum.

“Korkularımın kaynağında kendimi daha güvende hissediyorum Petra. Bu nasıl hastalıklı bir sebep bilmiyorum ama bana söylediklerin... Marlo'ya olan hislerimi bile devirdi. Aileme olan özlemin bile bir önemi kalmadı.”

Bir an için irkildim. Başımı olumsuzca iki yana salladım. “Umarım bu sözlerimi yanlış anlamazsın.” diye de ekledim. “Farklı düşünmeni istemem.”

Gülümsedi ve başını hayır dercesine iki yana salladı.

“Sanırım.” dedi. “Bana ilk başta bir soru sormuştun?”

Ayağa kalktım. “Evet.” dedim çatık kaşlarımla. Etrafa bakındım aptal gibi, söylediklerimin üzerini örtmeye çalıştım. Sırtımı verdiğim bir duvar gibi ardıma gerildi ve kulağıma doğru eğildi. Ne zaman ciddi bir şeyler söylemek istese bunu yüzüme, gözlerime bakarak yapamıyordu.

“Seni bir başkasına bırakmak için beklemedim ve yine söylüyorum, seni bir başkasının alması için de gerekli hoşgörüyü sahip değilim. Bu yüzden Fegel, hiç kuşkusuz mezara birlikte gireceğiz.”

Sonra geri çekildi. Kelimelerin etkisi iliklerime kadar işlemişti. Korkuyla ürperdim. Hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam edip köprüye doğru ilerledi. Ben

de çaresizce onu takip ettim. Bu huyunu sevmiyordum. Hiçbir zaman da sevmeyecektim.

Köprüyü onun arkasında yürüyerek geçtim. Meydana vardığımızda etraf kalabalıktı. Hemen ilerideki sokakta parke taşlar bize doğru sürüklenen bir şeyle yankılanmaya başladı. Şaşkınlığım yerini sevimli bir gülümsemeye bıraktı. “Bu da ne?” diyebildim fısıltı gibi bir cümleyle. Petra soruma aldırmış etmedi.

“Hava durumuna mı bakacaksınız?” diye sordu Giovanni'ye.

Giovanni'nin pis ve şeytani sırıtışı bu soruya evet diyordu.

“Bu...” dedi son anda bana dönüp “Aklından geçen şey. Ağzından doldurmalı bir savaş topu ama ben onun sisteminde biraz değişiklik yaptım ve tamamen zararsız hâle getirdim.”

“Ayrıca eğlenceli.” diye ekledi Giovanni.

Ne yapacağını hâlâ anlamış değildim. Hava durumuyla bunun ne alakası olabilirdi ki? Bir yerlere top mu fırlatacaktı, bu saçma olurdu. Giovanni topun ağzına neşeyle girince o an dank etti kafama. Kendini fırlatacaktı. Boyunun benden on santim kadar uzun olmasına rağmen, beline kadar o şeyin içindeydi. Daha çok panikledim. Gökyüzüne bir mekik gibi fırlatılacak olan oydu, heyecanını ben yaşıyordum.

Petra bizzat ilgilendi aletle. Hemen topun altındaki bölmede ucunda halka olan bir cisim vardı. Daha hazır mısın diye sormadan halkaya geçirdi parmağını ve bir anda çekti. Bir patlama sesi duyuldu, sonra da Giovanni büyük bir hızla gökyüzüne doğru fırladı. Ağzım açık kalmıştı. Buna gerçekten inanamıyordum.

Yükseldi, yükseldi ve bulutların mesafesinden geri inmeye başladı. İnişi çıkışından daha hızlıydı. Hemen ayağımın dibine düştü ve sakince doğruldu. Sanki az

önce ben hayal görmüştüm, sanki bütün bunlar hiç yaşanmamıştı.

“Ee...” dedi Petra. “Sonuç?”

“Rahat ol Petra amca. Hava gerçekten çok güzel. İki gün yağış yok, yağmur bulutları yirmi kilometre kuzeyi felç ediyor ama biz tamamen temiziz.”

Memnun olmuşçasına salladı başını Petra. Çocuklar bu olaya epey sevinmişlerdi. Beni de etkilediği bir gerçektir. Peki bunu nasıl oldu da anlamıştı, bu da ayrı bir muammaydı. Topu sürükleyerek geri götürdüler. Eğlence kısa sürede bitti. Petra arkasını dönüp bana aldırmaksızın yürüyüp gitti. Ne yapmam ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Sanki az önce bana o cümleleri söylememiş gibiydi. Onu esir almış, acı dolu bir teslimiyete zorlamıştım. Evet, aynen bu şekilde davranıyordu. Aslında başından bu yana hep böyleydi. Hep mutsuz, mutlu görünse bile sahte, bazen yapmacık, bazen gerçeğe birebir ölçüde yakın ama asla hakiki bir mutluluk değil.

Karamsar düşüncelerimle birlikte evin yolunu tuttum. Bu sefer farklıydı sanki. Güzelliğinden öte acıydı da. Giovanni'nin yerine gökyüzüne ben yükselmiş gibiydim ve hissettiğim tek şey tuhaf bir şekilde ölümdü. Yüzümdeki belli belirsiz gülümsemeyle birlikte Petra'nın aşkla bakan gözleri gerildi perde gibi önüme. Yürümekte zorlandım, bir an için duraksasam da yürümeye devam ettim. Kapının kolunu tuttuğumda gözlerimi kapattım ve o an her şey bir kez daha silinip gitti. Sonsuz bir döngü gibi. Önce derin bir keder, sonra mutluluk veren kudretli bir haz, sonra da mutluluğun ta kendisi. Ardından yine derin bir keder. Ardı ardına bunları yaşıyordum. Hiç kesilmiyor, dinmiyordu.

İçeri geçince harıl harıl yanan şöminenin başına oturdum. Minderin üzerine kıvrılıp bacaklarımı kendime doğru çektim. Tek duyulan ateşin sesiydi. Gözlerimi kapattım, derin bir karanlığın ardından gözlerimin önüne tekrar Petra'nın orman yeşili gözleri gerildi. Yüzüme doğru yaklaşıp kulağıma eğildi ve o cümleyi bir kez daha söyledi. *"Seni bir başkasına bırakmak için beklemedim ve yine söylüyorum seni bir başkasının alması için de gerekli hoşgörüye sahip değilim. Bu yüzden Fegel, hiç kuşkusuz mezara birlikte gireceğiz."*

Daha kararlıydı Petra ve bu beni eskisinden daha çok tedirgin etti. Zayıf bir anında zırvaladığı şeyler koca bir hiç yığını, anlamsız ve boş lakırdılardı. Ve asla dün akşam söylediklerini yapmayacaktı. Ne olursa olsun asla. Bunu bir kez daha anlamıştım. Şimdi hepimiz akşam yemeğine kadar evlerimize çekilecek, yemekhanede yeniden coşup eğlenecek sonra da gecenin karanlığında başımız yastığa gömülü şekilde, her birimiz ayrı bir dert için kederlenecektik. Petra dahil, ben dahil, hepimiz.

Giovanni'nin hava durumu tespiti doğru çıkmıştı. İki günün ardından bu şirin köyümüz güçlü bir yağmura teslim olmuş, gök yer ayrı sarsılmıştı. Gün boyunca şöminenin başından kalkmadım. Elimde eski bir roman vardı. Yaprakları sararmış, bazı sayfaları yerinden çıkmış ama yine de okunabilir hâldeydi. André Maurois'in *İklimler* kitabı. İki kadın arasında kalan Philippe'in ruhsal yönü en az Petra'nınki kadar ağır basan hikâyesiydi bu eser. O iki kadın arasında kalmamıştı fakat özüyle benim aramda bir seçim yapmak zorunda kalmıştı. Ya asırlar süren yaşantısından ödün verecekti ya da benden

vazgeçecekti ki bunun da mümkün olmadığını kulağıma eğilerek söylemişti. Söyledikleriye bir kulak çınlamasına dönmüştü iki gündür. Sürekli yinelenen sinir bozucu bir çınlama gibi.

Hiç kuşkusuz mezara birlikte gireceğiz.

Evet, Petra'yla mezara birlikte girecektik, artık bundan şüphem kalmamıştı. Peki Marlo, ona ne olacaktı? Ona olan sevgim bir an olsun dinmezken, daha da derinlere dayanılmaz bir sızıyla işlerken nasıl olur da ondan vazgeçerdim. Bu doğrudu. Ne Petra benden vazgeçecekti ne de ben Marlo'dan. Marlo da asla durmayacaktı, peki şimdi ne yapıyordu? Beni aradığı muhakkaktı. Ya Paracelsus, ya onun sevimli çocukları? Neredelerdi? Neden zihnimde yankılanmıyordu sesleri, onları duymuyor, görmüyordum. Paracelsus böyle bir yetenekle doğduklarını söylemişti, gerçekten merak ediyordum. Bu yenilgiyi kabul edeceklerine inanmıyordum. Ben burada hiçbir şey olmamış gibi yaşayıp giderken onların bir yerlerde daha güçlü bir planla geri dönüş yapacaklarından da adım gibi emindim.

Başımı okuyamadığım kitaptan kaldırıp bir fincanla bana doğru yaklaşan Petra'ya baktım. Çayımı verip koltuğa oturdu. Yağmur şiddetini giderek artırıyor, gök gürültüsü ardı ardına yankılanıyordu.

“Herkes nerede?” diye sordum.

“Evlerinde olmalılar, genellikle kışı masalarının başında çalışarak geçirirler.”

Kitabın arasına el işi ayracı koyup ona döndüm iyice.

“Ne çalışıyorlar peki?”

Geriye yaslanıp bacaklarını uzattı, bir kolunu boynuna attı ve eliyle saçlarını karıştırdı.

“Henüz bulamadığın bir cevabı mı arıyorlar yoksa bu yüzden mi onlara eziyet ediyorsun?”

“Aradığım cevap?” diye çattı kaşlarını. “Ben o cevabı çoktan buldum Fegel, seni gördüğüm gün buldum ve artık onlara sorabileceğim bir sorum kalmadı.”

“O hâlde neyi arıyorlar?”

“Tanrı'yı.”

“Tanrı'yı mı? Hiçbir şey anlamıyorum.”

Kolunu indirip kollarını göğsünde birleştirdi. Bakışları yanan ateşin üzerindeydi. Bir süre sessizce bekledi. Kafasından nelerin geçtiğini gerçekten merak ediyordum. Mel'in ağzından kaçırıldığı, Paracelsus'un bilmek istediği o sır mıydı yoksa?

“Tanrı'nın varlığına inanmayan çok kişi var burada, ben inandığım hâlde hiçbirine müdahale edemem, kimsenin düşüncesine ve inancına karışma hakkım yok. Evet, uzun müddet benim için araştırmalar yaptılar. Neden varız, neden ölemiyoruz, ölebilecek miyiz? Ösek nereye gideceğiz? Tanrı bizimle neden ilgilenmiyor? Varlığımızdan haberi yok mu? Bu vahşete neden sessiz kalıyor? İnsanlarını öldürmemize neden izin veriyor vs. daha birçok şey için düşündük, hep birlikte düşündük ama sorularımız hep yanıtsız kaldı. Ben de kendim için oldukça uzun süren bir yolculuk gerçekleştirdim ve bu yolculuk sırasında istediğim her şeyin cevabını buldum.”

“Ama hiçbirine söylemedin.”

“Söyleyemezdin.” dedi. “Bunu henüz anlayamazsın Fegel ama bir gün sana anlatacağımdan emin olabilirsin.”

“Peki.” dedim “Seni zorlayamam, ne zaman istersen o zaman anlatırsın.”

“Anlayışın için teşekkür ederim.” dedi gamzesi belirerek.

Bir anlık bir sessizliğin ardından Paracelsus'un bildiği ve Petra'nın da bilmesi gereken o gerçeği söylemeye karar verdim. Ama nereden başlayacağımı bilmiyordum ve öğrendiğinde nasıl bir tepki vereceğini de. Boş fincanı yere bırakıp öne doğru hafifçe eğildim.

“Sana söylemem gereken bir şey var Petra.” dedim. Bunu söylerken de epey ciddiye dim.

“Söyle.” dedi ellerini açarak. “Dinliyorum.”

“Ben Paracelsus'un evindeyken Marlo'yla aralarında bir konuşma geçti.”

Marlo'nun adı geçtiğinde yüzünün ifadesini görmek için dikkatle baktım ama hiçbir değişiklik olmadı. Ya artık gerçekten umursamıyordu ya da bunu eskisinden daha iyi gizliyordu.

“Artephius'tan bahsettiler.”

İlgisini çekti.

“Artephius mu? Ne söylediler peki?”

“Babanla onun asıl hikâyesini.”

“Asıl hikâye!” diye tekrarladı.

“Artephius'un o dönem sıradan bir gezgin olduğunu ve ölümsüzlüğü aradığını anlattı. Yollarının babanla kesiştiğini ve sonrasında bu şeyi kendinde denemekten vazgeçtiğini. Çünkü Artephius bunun sonuçlarını gözlemleyebilmişti ama babanın ölümsüzlük mücadelesi asıl gerçeği görmesini engellemişti. Yani...” dedim soluğumu verip. “O bu şekilde anlattı.”

“Evet.”

“Yollarını ayırmışlar ve Artephius çalışmaları sırasında felsefe taşına bir adım daha yaklaşmış. Böylece diğerleriyle birlikte ölümsüz simyacılar olarak kalmışlar. Birer hekim olarak...”

Göğsünü şişirerek güçlü bir nefes aldı ve tekrar geriye yaslandı. Yüzünde keyifli bir gülümseme vardı.

“Güzel hikâye.” dedi. “Demek Artephius Hohenheim'a böyle anlatmış.”

“Ona inanıyor musun?”

“Evet, evet.” dedi acele acele. “Ona inanıyorum. Olaylar değişir Fegel, ben babamdan ve diğer üyelerden yarım yamalak duyduklarım ile biliyorum. Hiç ilk ağızdan dinlememiştim. Ama bu bir şeyi değiştirmez, sonuçta yolu ona Artephius gösterdi. Babam tek başına hiçbir şey beceremezdi çünkü simya bilgisi yoktu. O sadece fanatik Pisagorcu bir köylüden başkası değildi. Eğer gerçekten bir erdeme sahip olsaydı babamı bu şeye çevirmek yerine onu yok ederdi. Yollarını ayırmak, bu laneti veba gibi yaymak yerine evet, bunu yapardı. Yapmadı. Artephius hepsinin başı. Herkesten, hepimizden daha yaşlı. Eğer bilinmeyecek bir şey varsa bunu ona sormak gerekir. Şimdi Marlo'ya kimin yardım ettiğini daha iyi anlıyorum. Hohenheim bunu tek başına yapamazdı. İksiri ona Artephius verdi.”

Son cümleleri duymazdan gelerek “Bir hekim olduklarını ve insanlara yardım ettiklerini bilerek onlara meydan okudun.” dedim.

“Bu doğru.”

“Kötü olmak seni mutlu mu ediyordu Petra?”

“Bunu biliyorsun Fegel, neden soruyorsun?”

“Hiç.” dedim. “Haklısın, bunu sormak çok anlamsız. Gerçeği bilmek bile seni pek etkilemedi. Zaten önceden de bilseydin pek bir şey değişmeyecekti. Bütün suçu onlara at, olduğun şeyin sorumlusu da onlar. Olan zavallı Paracelsus'a oldu.”

“Hohenheim.” dedi sesini bir ton yükselterek. “O daima bana ters gitti.”

“Öyle olduğunu düşünmüyorum.”

“İstedigini düşün o hâlde.” dedi ayağa kalkıp. “Ben gidiyorum.”

Ben de kalktım sandalyeden ve hızla önüne dikildim.

“Doğruları duymak, haksız olduğunu bilmek seni rahatsız ediyor değil mi, hep sen haklı olacaksın, haksız olsan bile.”

Cevap vermiyor, pişkince suratıma bakıyordu.

“Bazen senden gerçekten nefret ediyorum. Ama o an öyle bir şey yapıyorsun ki sana olan öfkemi unutup gidiyorum. Bu konuda büyük bir yeteneğin var.”

“Bunu şu anda yapabilirim. Eğer istersen?”

Gözlerimi devirip elimi yumruk yaptım, ona vuramazdım. O Marlo değildi, Petra'ydı. Her daim benden uzak kalmaya yemin etmiş ve yeminini de ben ölene dek tutacak sıra dışı bir varlık ve benim dinmeyen dış sızımdı.

Cevabımı çoktan gözlerimden okumuş olacak ki kapıyı açıp heykelin arkasında duran şemsiyelerden birini bana uzattı. Ona gerek yoktu çünkü bir yere saniyeler içinde varabilmemiz için bana dokunması yetiyordu. Bu sefer yapmadı. Kendisi için de bir tane şemsiye açıp önüme düştü. Henüz öğle bile olmadığı halde hava gece kadar karanlıktı. Yürüdük yol boyunca. Evler sessizdi. Kiremitlerin arasından sızan su yağmur borularıyla evlerden kaldırım kenarlarına akıyor, buradan da kendine gidecek bir yer arıyordu. Tıpkı benim ruhum gibi.

Neyse ki çok yürümeden Petra bir evin önünde durup kapıyı çaldı. İçeriden daha önce tanıştığım bir genç çıktı.

“Merhaba Petra.” diye haykırdı genç. Bizi beklemediği belliydi.

“Misafir kabul ediyor musun?”

“Tabii ki.” dedi. “Yanında Feghel olduğu sürece daima gelebilirsin?” Sonra bana bakıp göz kırptı.

“Tek başına hiç çekilmiyor da.”

“Evet.” dedim. “Hiç şüphen olmasın.”

Şemsiyelerimizi kapatıp kapının dibindeki sepetlere bıraktık. İçeri girer girmez oldukça egzotik bir koku karşıladı bizi. Ne olduğuna dair bir fikrim yoktu. Gerçi onun adını bile hatırlamıyordum. Çünkü o kadar kişi ardı ardına adını söylemişti ki tekini bile aklımda tutamamıştım. Zararı yoktu ne de olsa birazdan öğrenecektim.

Bu oda bizimkinden daha genişti. Tek bir odaydı ama iki odaya bedeldi. Hemen köşede yukarı kata asma bir merdiven tırmanıyordu. Koltuğa geçip meraklı bakışlarımı evin üzerinden çektim.

“Kendime kahve yapmak üzereydim. Taze kurabiyelerim de var, sanırım beni reddetmezsiniz değil mi?”

Petra bana baktı.

“Alırım.” dedim. “Hiçbir yiyeceğe hayır diyemiyorum nedense?”

“Bu kötü bir alışkanlık değil.”

Petra sırtıttı. Aldırış etmedim. İki dakika içinde dumanı tüten kahvelerimizle bir tabak dolusu kurabiyelerimiz gelmişti. Kendisine bir sandalye alıp tam karşımıza oturdu. Onun adını anımsayamıyordum ama bu bitmeyen tebessüm yabancı değildi.

“Bu ziyaretini neye borçluyum?” diye sordu Petra'ya bakarak. Petra kahvesinden bir yudum alarak bakışlarını gence dikti.

“Onu birkaç saatliğine yanına bırakıyorum Aristippos. Biraz ders verirsin belki.”

“Ders mi?” dedik aynı anda. O da en az benim kadar şaşırmıştı.

“Tabii.” dedi. “Zevkle.”

Sonra bana döndüler. “Olur.” dedim. “Benim için de bir zevk.”

Petra kahvesini bitirip ayağa kalktı. “Evin yolunu biliyorsun.” dedi bana. “Ben evde olacağım.”

Başımı sallayıp onun kapıdan çıkışını izledim. Aristippos'a kısaca Aris desem kabalık olur muydu, tabii ki olurdu. Koskoca filozoftu o, düşüncesi bile korkunçtu. Kapıyı kapatıp yanıma oturdu.

“Petra'nın bunu yapacağını beklemiyordum.” dedim.

“Evet.” dedi. “O sonsuz ömrümde gördüğüm en karmaşık ve çetrefilli varlık. Bu senin için de geçerli olmalı.”

“Sana katılıyorum. Onu anlayabilmek çok zor. Değişken bir ruh hâline sahip ama merak ettim doğrusu, diğerleri değil de sana getirmesinin bir sebebi olmalı?”

“Sanırım olmalı.” dedi geriye yaslanarak. “Adımın nereden geldiğinden başlayalım istersen. Aristippos, Kirene okulunun kurucusudur. Ayrıca Sokrates'in de öğrencisidir. Onun felsefesinde; haz veren şey iyi, haz vermeyen kötüdür. Bu da bizleri koyu bir hedonist yapar. Yani ben diğerleri gibi karamsar değilim. Epikuros'la da tanışmış olmalısın, onunla aynı görüşleri savunuyoruz. Hatta ben gerçek Aristippos'un bedensel hazzına karşın gerçek Epikuros'un tinsel hazcılığını yeğliyorum. Ama Epikur konuşmayı pek sevmez, bu yüzden sana ben anlatacağım.”

“Sakıncası yok.” dedim. “Seninle konuşmak güzel.”

Tebessümü anlam kazandı. “Petra'yla karşılaştığımda tarih bin üç yüzü yılları gösteriyordu. Biz birkaç arkadaş Kirene'ye benzer bir okul açmış, bildiklerimizi bu okulda dileyen öğrencilere öğretmeye çalışıyorduk. Bir gün şafak sökmeden yatağımdan apar

topar kaldırılıp akıl almaz bir korku eşliğinde götürüldüm, birkaç ay sonra da gördüğün bu varlıktım artık. Petra bana tek kelime etmeden ailesine katmıştı beni. Ne düşündüğümü ne istediğimi umursamadan. Olduğum şeyin sonuçları da ortadaydı ama ben yine de karamsarlığa kapılmadım. İnanmak güç gelecek ama kahredici o süreç sırasındaki acılarım bile beni kahrkahalara boğuyordu. İki ay on gün süren bu cinnet dolu değişim Petra'nın da yardımıyla normale döndü. Stoacıları intihardan vazgeçirmeye çalışıyor, başıboş Kiniklere sahiplenmeyi öğretiyordum. Kadercilerden, çilecilerden, Tanrı korkusuyla titreyenlere kadar geniş bir düşünce akımıyla karşı karşıyaydık. Gayet doğaldı, çünkü onların hepsi bir felsefe okulunun başöğretmeni ve öğrencileriydi. Petra benden yardım istedi ve ben de kabul ettim. Ama zaman geçtikçe onları değiştirmek yerine oldukları gibi kabullenmemiz gerektiğini anladık. Sonunda Petra onlara bir yerleşim yeri hazırlamaya karar verdi ve artık o günden bu yana buradayız.”

Hız kesmeden anlatmaya devam ediyordu. Kurabiye avuçlarımın içinde dağılmıştı ve ben bunu fark bile etmemiştim. Avucumu temizleyip dikkatimi ona yeniden verdim.

“Petra, asetisizm yani çileciliğin evrimleşmiş hâlini benimsemiş bir kişidir. Babasından bu yana süregelen orphik mistisizmini hiç umursamadı. İnanıldığı şeyleri hem reddetti hem de sahiplendi. Gerektiğinde sıkı bir stoacı oldu ki onlar gerçek birer kadercidirler, gerektiğinde kinikler gibi sefilleri oynadı. Ruhundaki acı görülmemiş bir deneyimdi bizim için. O bizi hiçbir şeye zorlamadı. Hepimiz kendi isteğimizle ona yardım ettik ama acısını bir nebze olsun dindirecek bir bilgi sunamadık. O da çareyi buradan ayrılmakta buldu.

Petra hep giderdi Fegel, gider ve kafasına esince geri dönerdi ve bir gün öyle bir gitti ki dönmesi tam yüz yirmi yılı buldu. O süreçte onu arama iznimiz yoktu. Çünkü buradan dışarı çıkamayız hiçbirimiz.”

Petra'nın da dediği gibi bu gidişin süresinin yüz yirmi yıl olduğunu öğrenmememi yoksa buradan asla çıkamayacak olmalarına mı şaşırsam bilememiştim.

“Sizi burada zorla mı tutuyor?”

“Hayır.” dedi şiddetle. “Asla. Biz kendi isteğimizle çıkmıyoruz. Çıkarsak insanların içinde barınamayacağımızı biliyoruz. Yaşayanlar ve ruhlar her yerde. Buysa Petra'nın gizemine gölge düşürmekten başka işe yaramazdı. Bu konuya girmeyelim istersen.”

“Peki.”

“Elbette Petra bizim onun gibi olmamıza karşı çıkmıyordu, bu yüzden de bize yeni kurbanlar getiriyordu. Çocuk, kadın, erkek...” deyip bekledi. Usulca üzerime doğru eğildi.

“İnan bana Fegel, hiç mi hiç fark etmiyordu. Ruhumuzun ıstırabını gidermek, akli başında nefes alabilmek adına binlercesini feda ediyordu. Onun yokluğunda bu iş bizim için Giovanni sürdürdü. Yakın zamanda o da gidip uzun süreler dönmemeye başlayınca ikisinin bir şeyler çevirdiğini anladık ama ne olduğunu tahmin bile edemezdik. Ta ki bir gün geri dönene kadar. Geri döndüğündeyse hepimizi dumura uğratan bir şey yaptı. Artık hunharca işlenen cinayetlerle acılı ölümler yoktu. Artık bu iş için sadece kanser hastaları ve ölümüne sayılı günler kalan insanlar kullanıldı. Petra o insanları bizzat kendisi taşıdı, burada olduğu zamanlar onlarla birebir ilgilendi.”

“Bir nevi ötanazi.”

“Evet.” dedi. “İşte o günden sonra her bir ya da iki haftada bir ölüm günleri düzenlenir ve ruhumuzun eksikliğini bu şekilde gideririz.”

“Peki Petra neden bu şekilde davrandı onca yıldan sonra? Acıdığını sanmıyorum.”

“Petra.” dedi başını öne eğip. “Onu anlayabilmek güç demiştim. Bir asırlık yokluğu ve döndüğündeki değişimi mükemmeldi. Artık başka bir Petra olmuştu. Daha merhametli değil ama daha acımasız da değil. Ona saygı duyduğumuz kadar korktuk da tarih boyunca. Gel gelelim bütün bunların sonunda artık hepimizin bildiği bir gerçek var. Petra bizi kendi çıkarları uğruna yanına alan Petra değildi. O artık sekiz yüz küsur yıllık yaşantısının durağında birine rastlamıştı.”

Yutkunmak hiç bu kadar zor olmamıştı. Tanrım, Aristippos bunca zaman benden bahsediyordu, ne kadar aptaldım. Petra'yı durduran ve yaşamları daha saygılı kılan bendim. Buna inanmak gerçekten güçtü. Dokuz yıldır artık cinayet işlenmiyor, acımasız birer katil gibi davranmıyorlardı.

“Petra sana âşık.” dedi. “Bu aşkın büyüklüğünü sen bizden daha iyi bilirsin.”

Biliyordum. Söyleyecek bir söz bulamadım, bunca anlatılanlardan sonra benim konuşmam gereksiz ve saçma olacaktı. İkimiz de bir süre sessiz kaldık.

Şömineye odun attı, yağmur da kesilmişti.

“Gitsem iyi olacak.” dedim.

“Her zaman beklerim.” dedi. Şemsiyemi alıp parke taşların üzerinde sallanarak yürüdüm. Başımı gökyüzüne kaldırdığımda kara bulutların arasındaki minik açıklıktan mavilik kendini gösteriyordu. Sanki her şeye inat buradayım diyordu. Evet, tıpkı benim gibi. Petra, Aristippos'un bana ders vermesini istemişti. Hem

de gerç k bir ders. Hypatia Petra'nın içinde bir kâinat var derken kastettiği tam olarak buydu. Onu daha fazla tanımamı istiyordu. Petra da dahil hepsi bunu istiyordu. Ama bir kenarda Marlo vardı ve geride bıraktığım bir ailem. Petra benim dışında o kadar yıllık bir yoklukta ne buldu bilmiyordum ama Marlo için de endişe etmeme gerek olmadığını biliyordum. O da ölümsüzlükten nasibini almıştı. Aslında Paracelsus ve Artephius bir olup Marlo'yu kullanmışlardı. Petra yine haklı çıkmıştı. Her defasında yine ve yine. İsterlerse Marlo'yu kendileri gibi bir ölümsüz yapabilmek varken Petra gibi bir şeye çevirmeyi yeğlemişlerdi. Her ne kadar Paracelsus eşit şartlar diye zırvalasa da bu doğru değildi. Başka yolu vardı, olmalıydı. Hatta Paracelsus su ları olmadığını iddia etse de Petra'dan nefret ediyor ve intikam almaya çalışıyordu. Bunun sebebiyse bildiği şeydi, ama ne? Hepsi onun peşindeydi. Kıskan lıkları Marlo'nun zaaflarıyla bir plana dönmüştü. şimdi ellerinde büyük bir koz vardı. Çünkü ondan asla vazge meyeceğimi biliyorlardı. Petra da beni ezip onu yok edemezdi. Böylece Petra'nın acılı dünyasında istedikleri gibi at koşturup dolanacaklardı.

Güçlü bir nefes aldım. Yemek kokuları ortalıkta geziniyordu. Bütün k y  hâkimiyeti altına almıştı bile. Ev yerine yemekhaneye yöneldim. şemsiyemi kapının ağzına bırakıp içeri girdim. Sofralar kurulmaya başlanmıştı. Hypatia elinde tabaklarla geliyor, diğer kadınlarla erkekler de fırının başında yemekler için büyük bir uğraş veriyordu. Her  Ğ n yemek yemek zorunda olmamalarına rağmen onlar buna aldırış etmiyordu. Onlar insan gibi yaşamak, insan gibi davranmak istiyordu. Tıpkı benim gibi.

Hypatia'nın masanın üzerine bıraktığı tabakları birer birer yerleştirmeye başladım, gözler üzerimdeydi ama

rahatsız olmadım. Onlar Petra'nın ailesiydi ve Petra da benim ailem. Aramızdaki bağı görebiliyordum. Eğer Petra'yı tanımak istiyorsam burada daha çok kalmamız gerekiyordu ve Marlo'nun da bir süre daha benden uzak durması.

Ben tabakları yerleştirirken kapı açıldı ve soğuk bir rüzgârla birlikte içeriye çocuklar daldı. Birkaç saat sonra da büyükler ve en son da Petra. Müziğin sesi yükseldi, yüzüm gülüyordu. Petra yanımdan geçip yerine oturdu. Yüz yetmiş kişilik devasa yemek masamız herkesin yerini almasıyla bir anda hareketlenmiş adeta bir kez daha doğmuştu. Petra'nın yanına oturup sırtıma devam ettim. Hypatia diğer yanımdaydı. Giovanni'yle Francesca da tam karşımda. Uzak bir sandalyede bana dersimi veren Aristippos vardı. Neşeyle yanındakiyle konuşuyordu. Belki de buradaki insanların en büyük neşe kaynağı oydu. Ama hepsi bir şekilde yaşamdan zevk almayı biliyordu. İster acı ister tatlı, yine de durmaksızın yürüyorlardı bu yolu, tırmanıyorlardı hayatı. Petra'dan alarak bu gücü, asla durmuyorlardı.

Giovanni'nin şamatası kesilmedi. Ağzı doluyken bile konuşuyordu. Petra onu defalarca kez uyarmıştı ama o bildiğini yapmaya devam etti. Sanırım burada tek söz dinlemeyen şımarık yeğen Giovanni'ydi. Petra ona ayrı bir sevgi, saygı duyuyordu. Beni emanet edecek kadar da güvenmişti üstelik. Ben de ukala tavrı olmasa neredeyse sevecektim. Üstelik onunla ortak bir yönümüz de vardı. Çok yemek. Başladığımızdan bu yana resmen benimle yarışlıyordu. Sıra tatlıya gelince kaşığımı havaya kaldırdım.

“Yarışmaya ne dersin? Ama hile yapmak yok.”

“Tamam.” dedi. “Hile yok.”

Petra hemen itiraz etti. Hypatia bana destek oldu. Koskoca masada beşimiz var gibiydik. Francesca da benden yanaydı. Sonunda anlaştık ve kaşıklarımız havada Hypatia'nın üçe kadar saymasını bekledik. Komutla beraber daldırdık kaşıkları. Nefes bile almıyordum. Petra'nın başını iki yana salladığını görüyordum. Aptalcaydı bu atışma ama yine de eğlenceliydi. Savaş Francesca'nın "Fegel önde." demesiyle daha etkili hâle geldi. Sonunda tabaklar bitti ve biz ağızlarımız berbat bir şekilde kaşıkları elden bıraktık.

"Saniye farkıyla Fegel." dedi Petra. Dehşete düşmüş gibiydi aynı zamanda. İki parmağının arasında tuttuğu peçeteyi uzattı. Tam sevinçle elimi havaya kaldıracaktım ki zafer anım kapının açılıp rüzgârla birlikte birinin yanı başımıza kadar hızla sürüklenmesiyle dağıldı.

Sesler kesildi ve herkes pür dikkat bu kişiye baktı.

"Kapı nöbeti ondaydı." diyerek Hypatia üzerime doğru eğilip fısıldadı.

"Ne oldu Seneca?" dedi. "Biri mi geldi?"

"Evet." dedi elindeki zarfı uzatarak. "Genç bir kadın. Bunu sana vermemi söyledi."

Zarfin üzeri mühürlüydü. Petra mühre dikkatle bakınca keyfi de bir anda kaçtı. Zarfin içinden saman sarısı bir kâğıt çıktı, ikiye bükülmüştü. Ben de dahil hepimizin gözü ondaydı. Orada yazılanları merak içinde bekliyorduk.

Güçlü bir nefes alıp bakışlarını kâğıdın üzerinden bana çevirdi.

"Artephius yollamış." dedi. "Bir liste yapmış, üç gün sonra buraya akşam yemeğine geleceklermiş."

"Kimler var?"

“Villanova, Flamel, Culpeper, Agrippa, Lisle ve Hohenheim.”

“Şaka yapıyor olmalı.” dedi Giovanni. “Hohenheim mi? Bu adam ne zaman vazgeçecek söyler misin?”

Petra sakindi. Ben de sessiz kalmaya gayret gösterdim. Kâğıdı nazıkçe zarfa koyup zarfı da yeniden Seneca'ya verdi.

Kollarını masanın üzerine koyarak ellerini birleştirdi. Hafif bir tebessümle “Buyursun, gelsinler.” dedi. Yemek faslı bitmişti.

Ertesi gün, benim koyu bir karamsarlığa çarşaf gibi dolanmamla başladı. Yataktan dışarı çıkmak istemiyordum. Üç gün sonra bütün kaçık simyacılar buraya gelecek ve Petra'yı çileden çıkaracaklardı. Bunu neden yaptıklarını anlamıyordum. Onu delirtmek adına yapamayacakları şey yoktu. Bunun bir anlamı, açıklaması olmalıydı. Ama bilmiyordum, Mel'in söyledikleriye kafamın içinde durmadan dönüp duruyordu. Neydi o gerçek? O sır neydi?

Pijamalarım ile birlikte yataktan fırlayıp koşarak indim merdivenleri, Petra koltukta oturmuş kitap okuyordu. Beni görünce kaşlarını çatıp bakışlarını tekrar sayfaya sabitledi.

“Üzerini değiştir. Evin içinde bu şekilde gezemezsin.”

“Açık bir tarafım yok.” dedim şaşkınlıkla.

Ayağa kalkıp bir anda gözden kayboldu, kapının nasıl açılıp kapandığını bile anlamamıştım. Öylece arkasından bakakaldım. Aradan beş dakika geçmeden kapı çaldı. Gelen Hypatia'ydı.

“Günaydın.” dedi gülümseyerek. Çiseleyen yağmur saçlarını hafifçe ıslatmıştı.

“Seni mi gönderdi?”

“Evet.” dedi. “Hadi üzerini değiştir.”

“O gerçekten hasta.” dedim. “Bu hâlimde ne var ki, sadece bir pijama, açık bir yerim bile yok.”

Gülümsemeye devam ediyordu. Üst katın merdivenlerini çıktı, ben de çaresiz onu takip ettim. Dolabımı açıp kıyafet çıkardı ve yatağımın üzerine bıraktı.

“Petra...” dedi bana dönerek. “O biraz farklıdır.”

“Orta ağ kafasıyla yaşıyor, belki daha da geri, tıpkı bir mağara adamı gibi davranıyor.”

“Hayır Fegel, o bir şeye inanıyor.”

“İnandığı ne?” dedim ona doğru yaklaşıp. “Söyle Hypatia, Petra ne yapmaya alışıyor? Bana dokunmuyor, evet, bundan memnunum ama bazı davranışları çok aşırı.”

“O ruhunu kirletmekten korkuyor Fegel, senin temiz kalmanı istiyor. Tıpkı doğduğun gün gibi.”

Bacaklarım titremeye başlamıştı. Daha fazla ayakta duramayarak yatağımın üzerine çöktüm. Hypatia pencereye doğru yürüyüp perdeyi çekti. İçerisi az da olsa aydınlandı.

“Öleceğin güne dek sana dokunmayacak, bunu hiçbir erkeğin başaramayacağı bir sebatla yapıyor. Çünkü o seni hiçbir karşılık beklemeden seviyor. Kendisi dokunmadığı gibi başkalarının da dokunmasına engel oluyor. Seni kendinden çok düşünüyor Fegel. Sekiz yüz elli yıllık yaşantısını çöpe atıp senin varlığıyla hayat buluyor.”

Bir masal gibi Petra'yı anlatan Hypatia'ya hayranlıkla bakıyor, söylediklerini bir kez daha hayretler içinde dinliyordum. Petra ruhumu koruyordu. Temiz kalmasını istiyordu ve öldüğümde... Evet, istediği bu olmalıydı. Dolduramadığım boşlukta bu

gerçek yatıyordu. Peki neden? Neden kendisi için değil de benim içindi bu çaba?

“Benimle birlikte ölecek.” dedim. “Böyle söyledi.”

“Evet, hepimiz biliyoruz, bu yüzden sana karşı hem öfkeli hem de değiliz. Öfkeliyiz, çünkü Petra bizim için anlamı büyük birisi. Kelimelerle ifade etmek zor. Hem değiliz, çünkü sen bizim bile saramadığımız bir yarayı sardın. Artık cevap aramıyor, o cevabı seninle buldu.”

“Peki yüz yirmi yıllık yokluğunda bulduğu?”

“O başka.” dedi. “Bunun seninle bir ilgisi yok. Seninle karşılaşmadan yarım asır önceydi dönüşü. Döndüğünde farklıydı, bulduklarımızla ilgilenmedi, sanki bütün soruların cevabını biliyor gibiydi.”

“Öldürmeye devam etti ama?”

“Evet, bu değişmedi, hiçbir zaman da değişmeyecek ama seni bulduktan sonra değişen bir şey elbet oldu. Sen onun insan hayatına değer vermesinin miladı oldun. O günden sonra bir daha kimseye eskiden davrandığı gibi davranmadı. Sadece sana giden yolda önüne çıkanlar aldı darbeyi. Kim olursa olsun Fegel, bunu daha önce de söylemiştim sana, bu biz bile olsak ezer geçer. Asla acımaz. Sen onun pusulası oldun, seni kaybederse kendini de kaybeder ve bu başkaları için iyi olmaz, sadece senin olduğun yerde akli başında davranabilir. Söylediklerimi anlıyor musun?”

“Evet.” dedim. Sabah sabah yine kafam çorbaya dönmüştü. Petra'yı tanımak bana iyi geldiği kadar yoruyordu da. Bu kadarı fazlaydı gerçekten.

“O hâlde üzerini değiştir, kahvaltıya bana davetlisin.”

“Sana mı?” dedim keyifle.

“Evet, sakinlik gerek sana. İkimiz baş başa.”

Rahat bir nefes aldım. Şu an bu kadının boynuna atlayabilirdim. O odadan çıkar çıkmaz ben de hemen

üzerimi değiştirdim. Yüzümü yıkayıp saçlarımı taradım. Koşar adımlarla indim merdivenleri, kapıda şemsiyelerimizi açtık.

Hypatia'nın evi meydana bakan yerdeydi. Penceresinde pembe sardunyalarla turuncu çuha çiçeğinin saksıları diziliydi. Kapıyı açar açmaz çiçek kokuları üzerime doğru geldi. Burada herkesin evi ayrı bir hoş kokuyordu.

“Üst kata.” dedi. “Hem dışarıyı da görürsün.”

Tahta basamakları çıkarken her basamağın kenarında yanan küçük mumlar gördüm.

Aristippos'un odası kadar büyük bir odaya girdik. Burada bir kadının yaşadığı o kadar belliydi ki bunu ince detaylardan bile anlıyordum. İster ölümlü ister ölümsüz olsun kadın kadındı ve ancak bu düzeni bir kadın sağlardı.

Üzeri işlemeli tül perdenin önünde bir masa çoktan hazırlanmıştı bile.

“Bu ne hız?” dedim. “Önceden mi ayarlamıştın?”

“Hayır.” dedi ceketini çıkarırken, “Ben evden çıkarken buraya hazırlamalarını rica ettim.”

Petra bunu beni onun başından alması için yapmış olmalıydı. Yoksa ne düşündüğünü bilmeden bütün günü pijamalarımınla ona eziyet ederek geçirebilirdim. Sebebini bile söylemezdi.

Kahvaltı sessizlikle başladı ve benim geniş pencereden yoldan geçip gidenleri izlememle devam etti. Çayda üçüncü fincandaydım.

“Petra ona sorduğum bir soruya senin cevap vereceğini söylemişti.”

“Nedir o?” dedi.

“Çocukların neden çocuk kaldığı?”

Çatal bıçağını bırakıp sandalyesine yaslandı.

“Buna hiç şaşırmadım.” dedi.

“Nasıl yani?” dedim.

“Üyeler kendilerine aile kurduklarında eşleri normal insanlardı. Ve bu insanlarla olan birlikteliklerinden doğarlarsa hastalıklıydı. Yapmamaları gereken bir şey yaptılar. Sırf tedavi amaçlıydı bu hem de hiç denenmemişti. Yeni doğmuş bir bebek üzerinde bu iksir uygulandı ve bu bebekler sekiz yaşına geldikten sonra bir daha büyüyemedi.”

“Bu korkunç.” dedim. Sonra bunun anlatılmayacak tarafını düşündüm. Petra bu konularda gittikçe tutucu hâle geliyordu.

“Evet.” dedi.

“Peki eşleri?”

“Onlar yaşamlarını insan olarak sürdürüp öldüler. Kendileri de...”

“Evet evet, biliyorum.” diye geçiştirdim. Onları öldüren Petra'ydı. Konuyu değiştirmek adına sordum.

“Sence simyacılar gelince ne olacak?”

“Hiç.” dedi omuz silkip. “Biraz eğleneceğiz.”

“Onları daha önce gördün mü?”

“Tabii ki, hepimiz gördük. Daha önce de gelmişlerdi ama bu uzun süre önceydi. Petra'nın asırlık yolculuğundan sonra.”

“Bildiği şeyi öğrenmek için. Çünkü Paracelsus'un küçük adamları bunu görmüştü. Petra akaşık kayıt denilen şeye ulaşıyordu.”

“Paracelsus'un küçük adamları, homonculuslardan mı bahsediyorsun?”

“Evet.” dedim. Daha sonra bir çırpıda olanları anlattım ona. Marlo'dan başlayıp parmağıma taktığı yüzüğe kadar susmadım. Bu konuşma bana çok iyi gelmişti. Tanrım, yeniden doğmak bu olmalıydı. İçindekileri kendi cinsinden birine anlatmak. Söyleyeceklerim bittiğinde Hypatia epey şaşırılmıştı. En

çok da homonculusların birer insandan farkının olmadığına ve Paracelsus'un bahsettiği mucizevî yeteneklerine, zekâlarına ve hassas kalplerine. Mümkün değil demişti ben anlatırken. Onları kendi gözlerimle görmüştüm yoksa ben de asla inanmazdım. Üstelik birlikte birkaç gün geçirmiş, konuşmuş, hatta Mel'le dertleşmiştim.

Saatler süren sohbetimiz cama fırlatılan küçük bir taş parçasıyla kesildi. İkimiz de dışarı baktık aynı anda. Petra elleri ceplerinde dikiliyordu.

“Şaşırmadım.” dedim. “Bazen bana çocuğuymuşum gibi davranıyor.”

Ayağa kalktım ve kahvaltı için teşekkür ettim. En çok da güzel sohbeti için. Merdivenleri inerken mumlar hâlâ yanıyordu. Hypatia basamaklarda beni durdurdu. Yüzünde değişik bir hüznü vardı.

“Petra, akaşik kayda mı ulaşıyormuş gerçekten?”

“O şeyin ne olduğunu tam olarak anlayamadım ama Mel bana böyle söyledi.”

Ellerini önünde birleştirip omuzlarını dikleştirdi.

“Peki.” dedi. Gülümseyip yürümeye devam ettim. Şemsiyemi alıp dışarı çıktığımda Petra'nın kaşları yine çatıktı. Hayatım ne de hareketli bir hâl gelmişti, bir daha şikâyet etmemeye karar verdim. Petra yürüdü, ben yanında onu takip ettim.

“Bugün...” dedi başı önde. “Yapmak istediğin bir şey var mı?”

Tam düşünmeye çalışıyordum ki bir evin köşesinde yere çökmüş, başı ellerinin arasında ayak kabıları çamurlu, darmadağın kıyafetiyle bir adam gördüm. Bir kez daha hayrete düştüm.

“Kiniklerden biri.” dedi. “Artık kimseyi dinlemiyor.”

Üzölmüştüim, demek iyi olanlar kadar durumu daha kötüye gidenler de vardı. İntihar eden on iki stoacıyı düşünürsek onlara hak vermiyor değildim. Sonsuz bir hayatı kim isterdi ki? Sürekli, kesilmeyen bir yaşam. Üstelik onların ölemiyor olması simyacılarkinki kadar basit değildi. Çünkü içlerinde acı veren bir istek vardı. Her gün birini öldürseler yetmeyecekken, sadece bir ya da iki haftada bir bunu yapmaları üzerilerindeki bu dayanılmaz yükü hafifletmiyordu.

“Kiniklerin...” dedim. “Tam olarak düşünceleri ne?”

Birkaç yağmur damlası yüzüme düştüğünde köprüyü geçiyorduk. Petra sessizliğini sürdürdü. Ormanın içine girip böğürtlen ve bir süre sonra da dağ çileklerinin yanından geçtik. Havanın kapalı ve yağmurlu olmasına karşın üşümüyordum. Tenim sıcak ve sağlığım da oldukça iyiydi. Kendimdeki değişimi fark ettim, zaten eski kiloma da yeniden kavuşuyordum. Yediklerimde bolca ilaç olmalıydı: Petra'nın mucizevî iksiri.

Sık çam ağaçlarının arasında ilerlerken yağmurun hışmından kurtulmuştuk. Islanan çamların kokusuysa etrafa bir parfüm gibi yayılmıştı. Derin bir nefes aldım. Petra birkaç mantarı tekmeledi. Ben hâlâ soruma cevap bekliyordum. Kuş cıvıltılarından başka ses yoktu etrafımızda.

“Beni öldürüp ormanın derinliklerine mi gömeceksin yoksa?” dedim.

“Bazen çok saçma sorular soruyorsun Fegel.”

“O zaman konuş benimle. Yarım saattir yürüyoruz ve tek kelime etmedin. Beni ciddiye almıyor gibisin, ben yokmuşum gibi davranman sinirlerimi bozuyor.”

“Bazen...” dedi durup bana dönerek. “Sessizliğe konuşmaktan daha çok önem veriyorum.”

“Evet, bunu biliyorum.”

“Şurada küçük bir su birikintisi var, gel oraya kadar yürüelim.”

Beş dakika kadar sonra bir su birikintisi çıktı önümüze. Ormanın ortasında, ıslıl ıslıl parlıyordu. Hemen bir taş parçasının üzerine oturup şemsiyemi kenara bıraktım. Yerden aldığım yeşil pür tanesini ağzıma atıp bir süre çiğnedim. Tadı bana yabancı değildi, çünkü bunu küçükken de yapardım. Babamın götürdüğü pikniklerde. Ablalarım da bir öküz olduğumu söyler, bulduğu her şeyi yiyen bir yamyam derlerdi benim için. Sahi, onları anmayalı epey olmuştu. Gülümsemesi yüzüme oturdu. Sudaki yansıma bakıp başımı gökyüzüne kaldırdım ama ağaçların dallarından hiçbir şey görünmüyordu. Ben de çaresiz sağa sola bakıp Petra'nın keyfini beklemeye koyuldum.

“Kinikleri kendilerinden dinlemeni isterim, bu yüzden benim sana onları anlatmam tarafsız olmaz. Kızabilir, gereksiz yere itham edebilirim.”

“Bu yüzden mi beni Aristippos'a bıraktın, doğrusu bu beni çok şaşırttı. Başkalarına güvenilebileceğini bilmiyordum.”

“Doğru.” dedi “Kimseye güvenmiyorum ama sana zarar verecek kadar aptal değiller. Ve Aristippos intihardan hoşlanan biri değil.”

“Evet.” dedim. “Bu intihar olurdu.”

Yerden bir çöp parçası alarak çocuk gibi toprağı dürtüklemeye başladı. Bazen hayatım gereğinden fazla sıradan bazen de hiç olmadığı kadar sıra dışıydı. Şimdi de o sıradan anlardan biriydi. Hiçbir şey yapmadan bir ormanın ortasında Petra'nın sessizliğini dinlemek. Evet, Petra'nın sessizliği. O sessizlikte herkesin peşinde olduğu bir şey vardı ama ne?

“Akaşık kayıta ne?” diye sordum.

Birden şaşırđı. öpü elinden atıp ayağı kalktı.

“Bunu sana kim söyledi?”

“Önemi var mı?”

Dişlerini sıkıldığını görebiliyordum.

“Simyacılarda bir ilgisi var bunun değıl mi? Onlar senden bir şey istiyor? Marlo'yu kullanmalarının asıl sebebi onu çok sevdiklerinden falan değıl, onların eline bir koz geçti ve bunu sonuna kadar değılendirecekler. Söyle Petra, yüz yirmi yıllık yolculuğunda ne buldun?”

“Bunu konuşmak istemiyorum.”

“Ama ben istiyorum, eğer amaçlarını bilirim Marlo'ya bunu...”

“Söylersin öyle mi? Tabii onu bir daha görebilirsen.”

Yerimden kıpırdamadım, sakindim. Tartışmayacak, onu kızdırmayacaktım.

“Bir şekilde karşıma çıkacak ve onu uyarmak istiyorum.”

“Gerek yok, Marlo aptalın teki, buna inanmayacaktır.”

“Onu kullanıyorlar.”

“Bunu anlamam güzel doğrusu. Birkaç gün öncesine kadar kükrüyordun.”

“Tamam.” dedim ellerimi havaya kaldırıp. “Sen haklıydım.”

Omuzlarını dikleştirdi. “Her zamanki gibi.”

“Evet, her zamanki gibi. Şimdiyse ona yardım etmeni istiyorum. Kim bilir neler yapıyor?”

“İstersen aramıza alalım, burada bizimle birlikte yaşasın, sonra da Kulpa'ya götürürüz ne dersin?”

Gözlerimi bir an için kapatıp derin bir nefes aldım.

“Senden bunu istemiyorum. Sadece ona gerçeğı göstermeni istiyorum.”

“Bunu asla yapmam, elimden gelse onu yok edecekken bir de yardım etmemi istiyorsun. Sence onu muhatap alır mıyım?”

Ben ne kadar sakinsem o da bir o kadar öfkeliydi. Onu anlıyordum, Marlo'nun varlığı onu rahatsız ediyordu, sırf beni üzmemek için onu ortadan kaldıracabilecekken yapmıyordu. Hatta Paracelsus ve diğerlerini bile. Benden sonra farklı birisi olmuştu ve ben onu yeniden kıskırtıyordum.

“Lütfen.” dedim sesimi bir ton yumuşatarak. “Seninle normal bir şekilde konuşmak istiyorum. Tartışmayalım.”

Biraz daha dolanıp bana doğru hızlı adımlarla yürüdü. Hemen önüme diz çöküp bakışlarını gözlerime dikti.

“Senin için her şeyi yaparım Fegel ama bunu benden isteme.”

“Peki.” dedim onu daha fazla incitmemek adına. “Öyleyse bir sorum daha var?”

“Şu bahsettiğin saçmalıkla ilgili olmasın da.” dedi ayağa kalkıp arkasını dönerek.

“Yemeğe gelmek istemelerinin anlamı ne? Bunu neden yapıyorlar?”

“Bilmiyorum.” dedi. “Bunu iki gün sonra öğreneceğiz.”

Ne kadar geri adım atarsam atayım konuşmayacağı belliydi, bal gibi de biliyordu ama hâlâ bana anlatmak istemiyordu. Şemsiyemi alıp ayağa kalktım ve ona aldırmadan orman yoluna daldım. Peşimden geliyordu, adımları oldukça yavaştı. Hızlandım. Kızgındım, çünkü konu bilgi vermeye gelince Petra kadar ketumu yoktu yeryüzünde, buna sinir oluyordum. Orta çağdan kalma bir zihniyete sahip demiştim, gerçekten de öyleydi. Ser veririm, sır vermem türünden tavır sergiliyordu. Bu da

doğaldı, çünkü o, bin yüz almış iki yılında doğmuştu. Henüz yaşamın başlamadığı, medeniyetin gerisin geriye tek bir diş gibi sallandığı dönem. Her sorunu büyü ve tılsımla halleden, bilim yerine simyayla uğraşan, hastalıkları cinlerle tedavi eden, şeytanlarla iletişime geçen, muskalar yazan, ölüleri diriltmeye çalışan kafalar. Her şeyi altına çeviren felsefe taşı arayışları, ölümsüzlük iksirleri -ki çoğu bunu başarmıştı- çağa damgasını vurmuştu. Ve ben de gitmiş bu asırlık adama derdimi anlatmaya çalışıyordum. Boşuna çabalıyordum. Temiz orman havasını içime çekip sakinleşmek isterken birdenbire şemsiye elimden fırlayıp gitti. Çünkü Petra beni yeniden götürüyordu. Kahretsin, dedim içimden. Her defasında ve her defasında bunu yapmasından gerçekten nefret ediyordum.

Ben fark etmeden başlığımı kafama geçirdi ve hızını bir doz daha artırdı artık etrafımı göremiyordum. Pus arttı ve gördüklerim silinerek uzadı. Aradan kaç dakika geçti bilmiyorum ama bir cismin üzerine bastığımda Petra beni düşmemem için ceketinden tutuyordu. Başlığı kafamdan atıp önce bastığım kayaya baktım, sonra da uçup geldiğimiz o dokunulmamış tertemiz karlara.

Usta bir ressam tarafından çizilmiş bir tablo vardı karşımda. Onu mesleğinin zirvesine yerleştiren tek eser. Bir şaheser. Üzerinde durduğumuz kardan arınmış kayanın üzerinde nutkum tutularak izledim bu resmi. Evrimleşmiş leylekler göç ediyordu sıcak yerlere. Kar ulaşabildiği deniz kıyısından sonra noktalanıyordu. Gemiler suyun üzerinde yüzüyor, evler birer domino taşı gibi sıralanıyordu. Elimi uzatsam dokunacak gibiydim. Tıpkı Kulpa'daki yıldızlar gibi. Hemen önümüz dipsiz bir uçurum gibi dimdik uzanıyordu. Gerçekten tek bir ayak izi yoktu geldiğimiz yol

boyunca. Petra hiç dokunmamıştı bu güzelliğe. Hiç bozulmamıştı tablo. Biz uçmuştuk. Kanatlarımız olmadan, ilahi bir güç yardımıyla. Saatlerce, günlerce, hatta aylarca izleyebilirdim bu manzarayı. Hiç bıkmadan, usanmadan. Üşümek umurunda olmazdı. Donup kalabilir, burada hayatımı noktalayabilirdim. Gördüğüm son yer burası olurdu. Tanrısal bir şölen. Kocaman bir evren. Tarifi mümkün olmayan değerli bir hazine. İnsanın ruhunu okşayan, en derin yaralarına işleyen ve bir nakış gibi örülen mutluluk silsilesi. Sarhoş gibiydim. Kafamdan geçen her bir kelime, her bir harf dile gelmeden buharlaşıp yok oluyordu. Petra saygıyla eğilen bir geçmişti. Şimdi o geçmiş kendini kaldırıp tümüyle geleceğe oturuyordu, benim yanı başıma. Her bir anısını alarak sadece geleceğe, geleceğe yürüyordu. Bana güzel günler vaat ediyordu.

“Bak.” dedi buğulu sesiyle “Sana ne yapmaya çalıştığımı görüyor musun?”

Büyülenmişçesine bu eşsiz manzarayı izlerken, tam arkamda bütün kudretiyle yaşamıma milim milim işlenmiş Petra'nın varlığıyla düğümleniyor, aynı anda da çözülüyordum. Durmaksızın, dinmeksizin.

“Seni saklıyorum bütün gözlerden. Kendimden gizliyorum. Yaşamın üzerine yapıştırdığı her bir kiri bir bir temizliyorum. Ruhunu yüceltiyorum Fegel. İstiyorum ki ölümden sonra bile diğerlerinden farkın olsun. Yerin Tanrı mekânı kadar görkemli olsun.”

Bakışlarımı manzaradan yavaşça çekip Petra'ya döndüm. Gözlerim dolu dolu olmuştu ama ağlamadım. Ağlayamazdım şimdi. Başımı kaldırıp koyuluğunda, karanlığında kaybolduğum gözlerine baktım. Orada kendimi gördüm. Tıpkı onun da beni gördüğü gibi. Katıksız bir acı. Saf, duru bir çile. Birbirimize

düğümlenmiş bir geçmiş ve geçmişin ötesinde de bir gelecek.

“Ya sen?” dedim ağlamaklı sesimle. “O görkemli makamda yanımda olacak mısın? Yoksa kendi üstüne basa basa yalnızca beni mi çıkaracaksın?”

Gülümsemeye çalıştı.

Yapamadı.

Sonunda büyük gün gelip çattı. Sıkıntıdan kendi kendimi yiyor hiç kimseye naz yapamıyordum. Kahvaltıdan sonra şöminenin başında oturmuş penceremden atıştıran karı izliyordum. Kış kendini birden göstermişti. Gözüm bir dışarıda bir de kapıdaydı. İki arasında gidip gelmekten neredeyse şaşı olacaktım. Yoldan gelen geçen de yoktu. Çocuklar bile koşturmuyordu. Herkes ne yapıyordu, gerçekten merak ediyordum.

Ayağa kalkıp parmağım elimin içinde hem kendim dönüyor hem de parmağımı döndürüyordum. Akşam başka bir sürpriz olmasın, Marlo bu kadar kişinin içine dalmasın diye dua etmekten başka çarem yoktu. Bu kadar dayanması bile bir mucizeydi ki Marlo, sabırlı bir insan asla değildi. Paracelsus onu dizginliyor, öfkesini dindirmeye çalışıyordu muhakkak.

Pencerenin önüne dikilip başımı cama yapıştırdığım an kapı çaldı. Gelen Petra olamazdı. Hızlı adımlarla koşturdum, Hypatia elinde elbise kılıfı ve ayakkabı kutusuyla bana bakmış gülümsüyordu. Anlık afallamanın ardından onu içeri aldım. Doğruca merdivenleri çıktı. Ben de arkasından şaşkınlıkla takip ettim. Her defasında yaşadıklarım için şaşırmamaya gayret etsem de olacakları kestiremiyor ve her defasında sıra dışı bir olayla karşılaşıyordum. Bu seferki de onlardan biri olmalıydı.

Kılıfı özenle açıp içinden siyah bir elbise çıkardı. Lelis'in elbiseleri gibiydi. Dar ve kısa. Oldukça da şık.

“Yemeğe ben de mi geliyorum yoksa?”

“Evet.” dedi. “Sen, ben ve Petra.”

“Ya diğerleri?”

“Fazla kişiye gerek olmadığını söyledi.”

Elbisenin iddialı duruşunu bir kenara bırakıp Hypatia'ya yanaştım.

“Korkuyorum.” dedim. “Bu akşam kötü bir şeyler olmasından gerçekten korkuyorum. Petra'ya zarar gelsin istemiyorum. Üstelik sakın geçeceğini de hiç sanmıyorum. Onlar aptal değiller, mutlaka güçlü bir sebepleri olmalı. Bir anlaşma var sanki kafalarında, sen ne dersin?”

“Bence de.” dedi sakince. “Ama korkmana gerek yok, Petra taşkınlığa izin vermez burada. Hem sen onun için endişelenme, kimse ona zarar veremez.”

Bu telkin biraz da olsa beni yatıştırdı. Elbiseye baktım. Çok güzeldi. Daha önce hiç böyle bir elbise giymemiştim, hep Lelis'le Defi'nin üzerinde görür imrenmesem de giyebilmeyi isterdim ama hiç fırsatım olmamıştı. Şanslı Fegel, demek bu elbiseyi giyebilmek için doğaüstü bir hayatın ortasına düşmen gerekirdi.

“Bir dene.” dedi. “Olmazsa üzerinde oynarız yoksa başka kıyafet ayarlarız.”

Şevk ve heyecanla elbiseyi denerken Hypatia arkasını dönmüş giyinmemi bekliyordu, oysa ben ondan çekinmezdim çünkü ablalarımın yanında çocukluğumdan bu yana giyinip soyunurdum, o da benim bir kardeşim sayılırdı.

“Tamam.” dedim giyindikten sonra. Aynanın önüne geçip dağınık saçlarımla kendime baktım. Ayakkabıların minicik topukları vardı, onlar da sade ve sevimliydi.

“Çok güzel oldun.” dedi. “Petra sana bir kez daha âşık olacak.”

Cevap vermek yerine gülümsedim.

“Sence boyu kısa olmadı mı, Petra'nın kıskançlık boyutlarını sen de biliyor olmalısın?”

Dudağını büzdü. “Bilmiyorum.” dedi. “Sadece elbise ayarlamamı söyledi, sorun çıkaracağını sanmıyorum.”

“Şu çekmecede birkaç makyaj malzemesi var, istersen kullanabilirsin.”

“Pek makyaj yapmam.” dedim “Ama bu akşam için neden olmasın.”

“O hâlde ben gidiyorum. Benim de hazırlanmam lazım.”

Ona bu güzel elbise için teşekkür edip kapıya kadar eşlik ettim. Petra, günü kendini sakinleştirmeye çalışarak geçirecekti anlaşılan. Tekrar odama çıkıp elbiseye baktım ve kendimi yatağa bıraktım. Kar hızlanmıştı, gözlerim giderek kapandı.

Uyandığımda hava kararmak üzereydi, telaşla doğruldum yataktan, hemen elimi yüzümü yıkadım ve aşağıya koşturarak indim. Kimse yoktu ama odunlar yeni atılmıştı. Kalp atışlarım hızlanır gibi oldu, panik yapmanın sırası değildi, bu yüzden derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım. Kendi etrafımda birkaç kez döndüm, o sırada kapı açıldı. Petra ıslak saçlarıyla içeri girdi. Üzerinde uzun siyah bir palto vardı. İtiraf etmem gerekirse bu hâliyle oldukça farklı görünüyordu. Yakışıklı bile diyebilirdim.

“Hazırlan.” dedi selam bile vermeden. Klasik Petra davranışı. Kaba ve öfkeli.

“Peki.” deyip merdivenlere yöneldim, o da koltuğa geçip oturdu. Gün boyunca uyuduğum için yemek yememiştım, elbise öğlen denediğimden daha rahat

olmuştı üzerime. Hemen saçlarımı topuz yaptım, yanağıma allık sürerek ayakkabılarımı giydim. Fazla sadeydim ama kendimi böyle daha iyi hissediyordum. Abartmaya gerek yoktu, sonuçta eğlenmiyorduk.

Merdivenleri indiğimde Hypatia'yı da gördüm odada, geldiğini duymamıştım. İşte o an Petra başını tavana kaldırıp bir süre duraksadı. Hypatia sebebi anlamamıştı ama ben biliyordum. Elbisemi kısa bulmuştu.

Hypatia yutkundu.

“Bir sorun mu var?”

“Sana bir elbise ayarla dedim, bu ne?”

“Elbise.” dedi ciddiyetini koruyup.

“Ben aşağıdaki parçasını göremiyorum, bunu bilerek mi yapıyorsun?”

Cevap vermedi, ben bile veremedim. O kadar çok köpürmüştü ki gözlerindeki yeşilin yoğunluğu neredeyse oturma odasına taşacaktı. İkimiz de korkuyla titredik. Petra gömleğinin kol düğmelerini takarken Hypatia doğruldu. “Başka bir tane bulayım o zaman.”

“Hemen!” diye kükredi. “Mümkünse beni kızdırmayacak bir şey olsun.”

“Bu elbiseyi beğendim.” dedim ürkek bir çocuk gibi. Hypatia çoktan gitmişti.

“Sana beğenip beğenmediğini sormadım.”

Dudaklarım istemsiz büzüldü. Gözlerim doldu her zamanki gibi. Parmağım elimin içine kaydı.

“Bu huyundan nefret ediyorum.” dedim. “Bazen bana bir hayvanmışım gibi davranıyorsun.”

Ayağa kalkıp birkaç adımda karşıma dikildi ve direkt gözlerime baktı. “Affedersin Fegel, üslubum sert oldu farkındayım ama bu elbiseye izin veremem.”

“Şortlarıma karışmıyordun ama?”

Dişlerini sıktı.

“O zaman baş belası çorapların vardı.”

Geri dönüp hızlı adımlarla odama çıktım. İki dakika sonra Hypatia yeni bir elbiseyle geldi. Vakit kaybetmeden giydim üzerime. Evet, bu uzundu. Dizimin hemen altında.

Aynaya bakıp kaşlarımı çattım. Omuz dekoltesini işaret ettim.

“Merak etme.” dedi kalın bir şah omzuma atarken, “Bundan haberi olmayacak.” deyişi neredeyse fısıltıya döndü.

“İyi ki varsın Hypatia.” dedim. “Sen olmasan onu asla delirtemezdim.” Ağzımızdan çıkan sesleri kendimiz bile zor duyacak kadar sessizdik.

Birlikte indik merdivenleri, Petra ufak bir bakışla onay verdi. Kar durmuş, yerini tertemiz bir gökyüzüne bırakmıştı. Hava berrak, yıldızlar olması gerektiğinden daha canlıydı. Üçümüz de yan yana yürüdük. Petra paltosunu almadı, elleri ceplerinde başı önde düşünceliydi. Onun kafasından geçenleri bilememek gerçekten iğrençti.

Yemekhaneyi geçip meydana bile aştık.

“Nereye?” dedim Hypatia'ya.

“Misafir evine.”

Normal şartlarda buna gülebilirdim ama şimdi sırası değildi. Sonunda diğer taş binalar gibi bir binanın önünde durup dev kapısının açılmasını bekledik. Bizi bizimkilerden biri karşıladı, adını hatırlamıyordum.

İçeri girer girmez onları gördüm karşımda, uzağımda olmalarına rağmen gösterişli hâlleri metrelerce uzaktan bile fark ediliyordu. Masadan kalkıp bizi beklediler. Onlara yaklaştığım her adımda içimde fırtınalar kopuyordu. Şalı elimle sıktım ve nefesimi tuttum.

Petra bir adım öne geçip bizi geride bıraktı. Yaşlı adamlardan oluşan bu grup gerçekten insanın içini

ürpertiyordu. Onlarda farklı bir şey vardı, büyüğü bir şey.

Paracelsus'la göz göze gelince gerginliğim azaldı ve hafifçe gülümsedim, o da gülümsedi, Petra bunu fark etti.

“Buyurun.” dedi eliyle. “Oturun lütfen.”

Yuvarlak masa şövalyeleri gibi sıralandık masaya. Başımı kaldırıp bakamadım önce. Sessizliği içlerinden birisi böldü.

“Görüşmeyeli uzun zaman oldu Petrarca.” dedi. Yüzü solgun, kırışıklıkları fazlasıyla belirgindi. Saçlarının tamamı sağa yatırılmış, her bir beyaz teli ayrıca ışıldıyordu. Bu adamın ruhundan taşan ayrıntıyı o an fark etmiştim. O diğerlerinden farklıydı.

Petra başını sallamakla yetindi.

“Bizi bu bayanla tanıştırmayacak mısın, Hypatia'yı zaten tanıyorum.”

“Onun kim olduğunu en az benim kadar biliyorsunuz.” dedi. “Bu yüzden gerek görmüyorum Artephius.”

Artephius o muydu? Asırlar bir araya gelmiş, karşımda ete kemiğe bürünmüştü. Cehennem bütün canlılığıyla hemen önümde dikilirken iliklerime kadar titredim.

Hypatia alaycı bir duruşla indirdi bakışlarını. Onları sevmediği her hâlimden belliydi. Petra'nın atağı hepsini sustururken gerginlik de giderek arttı. Bir süre sonra “Zaman herkesi olduğu gibi seni de olgunlaştırmış.” dedi bir diğeri. Saçlarının önü dökülmüş, gözaltlarında torbalar oluşmuştu, yine de yüzünde babacan bir ifade vardı.

“Zira seni en son gördüğümde beni öldürmeye çalışıyordun.” Ardından da gülümsemesini iyice çoğalttı. Eğer kendimi tutmasaydım bu lafin üzerine

kahkaha atabilirdim, ben de şalı üzerimden atıp sandalyeye yaslandım.

Petra bir an için bakışlarını Hypatia'ya dikti ama sesini çıkaramadı. Elini alnına götürüp ağrısı varmış gibi sıktı başını ve “Evet De Lisle.” dedi. “Bu oldukça eskidendi.”

Yemekler servis edildi, Hypatia'yla ben aldık ama Petra istemedi. Boş tabağıyla kaşlarını çatıp öylece bekledi. Etrafta çatal kaşık sesleri yankılanırken ilk defa bundan bir eğlence çıkarabileceğimi düşündüm. Omuz dekoltemle birlikte Petra'ya meydan okumanın keyfini sürüyordum. İçimden coşup zıplamak, kahkahalar atmak geliyordu ama ne yeriye ne de sırası. Dudaklarımı sıkıp yemeği dürtükledim bir süre, sonra da çatalı elimden bırakıp geriye yaslandım. İşte o sırada biriyle ciddi bir biçimde göz göze geldim. Bakışlarında tehdit vardı sanki Marlo'dan gelen bir mesaj, yüzüme tükürmek ister gibiydi. Düşmanıya yatağa giren pis bir kadınmışım gibi bakıyordu bana. Bundan rahatsız oldum ve bakışlarımı ondan kaçırdım.

Sonraki birkaç dakika içinde yemekler hızlıca yenildi ve kalkan tabakların yerine kahveler geldi. Petra sabırsızdı. Hypatia'ya göz ucuyla baktığımda delici bakışlarıyla Paracelsus'u süzüyordu. Hepsinin ona karşı ayrı bir kini vardı anlaşılan.

“Evet.” dedi Petra dirseğini masaya koyarak. Ellerini birleştirip, parmak uçlarını sırayla birbirine vurdu.

“Ziyaretinizi neye borçluyuz?”

“Kabalığın hiç değişmemiş.” dedi bir başkası.

“Zaman her şeyi değiştirmez Flamel.” dedi. “Tıpkı sizi de değiştirmedeği gibi.”

“Bunu neye dayanarak söylüyorsun?” dedi merak ettiğim adam. Bakışlarım ondan ona gezinip duruyordu.

“Hâlâ cevaplar peşinde koşuyorsunuz Villanova. Oysa kendinizi daha haşmetli görürdünüz.”

Villanova, dedim içimden. Demek adı buydu. Paracelsus'un yanında oturansa bir elini masaya uzatıp hafifçe öne doğru eğildi ve gözlerini kıstı.

“Bize olan öfken ilk günkü gibi Petrarca, bunu nasıl değiştirebiliriz?”

“Asla değiştiremezsiniz Agrippa, asla.”

“Ama biz bunu değiştirmek için bir adım atmak istiyoruz.”

“Culpeper.” dedi geriye çekilip. “Sen de mi buradaydın?”

Petra alayına başladı. Aldırış etmedim ki ben konuşmasını en çok beklediğim kişiye kilitlenmiş vaziyetteydim. Paracelsus'a, Petra'nın deymiyle Hohenheim'e. Ama o susuyordu.

Kısa bir sessizlik daha. Hepsinin adını öğrenmiş olmanın ve unutmamak adına kafamdan sürekli tekrarlamamanın zorluğunu yaşıyordum.

“Bak Petrarca, her zaman asabiydin biliyoruz ama bir kez olsun sakinliğe davet ediyorum seni. Buradaki herkes erdeminden ve sonsuz ahlakından şüphe edemez. Engin bilgilerinin hayranıyız, sana saygımız sonsuz. Benden yaşça küçük olmana rağmen önünde eğilmekten asla gocunmam. Senden istediğim beni dinlemen.”

Petra bakışlarını hepsinin üzerinde tek tek gezdirdi. En son Paracelsus'un üzerinde durdu.

“Bu istek için geç kaldınız.” dedi. “Çünkü Hohenheim size karşı duyduğum bir parça saygı kırıntısını yok etmeyi başardı.”

Paracelsus'tan beklediğim atak hâlâ gelmemiştii.

“Hatasını bizlerle paylaşır mısın?”

Petra hızla Artephius'a döndü.

“Hatamızı demek istedin herhâlde, zira o büyücü bunu tek başına asla yapamazdı. Bir insanı bizden birine asla çeviremezdi. Şimdi cevap ver, bunun açıklaması ne, söyle Artephius?”

Artephius geriye yaslanıp ellerini masanın üzerine kapalı vaziyette koydu. Kırış kırıştı teni, yorgunluğu yüzünden açık kalan bir çeşme gibi akıp gidiyordu. Hiç dinmeden hem de.

“Pekâlâ, bu doğru. Ona iksiri ben verdim.”

“Ne amaçla?”

Şimdi hepimiz put kesilmiş bu asırlık insanların atışmasını dinliyorduk. Nefesimi tuttum.

“Hohenheim'ın amacı belliydi. Seven bir insana yardım etmek.”

Artephius'un ağzından sevgi kelimesi çıktığı an Petra yumruğunu masaya vurdu. Bütün fincanlar havaya zıplayıp tekrar tabaklarına düştü. Birkaçı kırılmıştı. Masa örtüsü berbat hâldeydi. Ben hariç kimse irkilmedi. Az kalsın kalbim duracaktı. Soluk alıp verişlerim hızlandı. Petra hiçbir şey olmamış gibi geriye yaslanıp kollarını birbirine doladı. Masa o hâlde kalmaya devam etti, kimse gelip toplamadı.

“Eğer seven bir adama yardım etmek isteseydiniz onu zararsız bir ölümsüze çevirirdiniz. Bir ölüm makinesine değil, şimdi kim zapt ediyor onu söyler misiniz?”

Bu sorunun cevabını ben de merak ediyordum.

“Ona bazı yatıştırıcılar verdik, henüz o hissi yaşamadı.”

“Güzel.” dedi başını aşağı yukarı sallayıp. “Zekice. Peki sonra?”

“Sonrası Tanrı'nın bileceği iş.”

“Tanrı'nın!” dedi Petra son harfe bastırarak. Sonra tısladı. Yüzü gülmekle gülmemek arasında uzunca kasıldı. Resmen onları hor görüyor, küçümsüyordu.

“Sen!” dedi Artephius'a. “Babamın yaveriydin ya da o senin yaverindi. Bir yola çıktınız ama elinize yüzünüze bulaştırdınız. Sonrası telafi edilemeyecek boyutlara ulaştı. Hikâyeniz ne olursa olsun, ister babam suçlu ister sen fark etmez, bütün bu yaşananların sorumlusu sizsiniz. İkiniz. Dikkat et, bir tek seni suçlamıyorum. Eğer gerçekten Tanrı'dan korkuyor ona saygı duyuyor olsaydın tıpkı her insan gibi ölümlü yaşantını, ölümsüz kılmak adına çabalamazdım. Sizler, hepiniz, bu yolda birlikteydiniz. Kiminiz yaşadı, kiminiz öldü, kiminiz bu yol için birçok şey heba etti ama hiçbiriniz durmadınız.”

“Ben...”

“Bekle!” dedi onu uyarırcasma. “Söyleyeceklerim bitmedi. Durmadınız, çünkü aç gözlüydünüz. Sonsuza dek yaşamak istediniz, dünyaya kazık çakmak. Peki neden? Ölüp gitmek varken atalarınız gibi, bu yaşama hevesi neden? Servet uğruna taş arayışları neden? Ha!” dedi bir parmağını kaldırıp. “Hohenheim'i tenzih ederim, o altın yarışına girmedi fakat fani bedeninin toprak altında çürümesine de gönlü razı değildi.”

Ayağa kalktı sonra, her kelimedede içim titriyordu. Masanın etrafında yavaşça döndü, elleri arkasında kavuşmuş, başı dikti. “Bana ahlak ve erdemden bahseden sizler, soruyorum. Kara sanatlarınızla geçirdiğiniz hayatlarınızın ne kadarı temiz? Ne kadarı şeytanın nefesinden uzak? Ben süttten çıkmış ak kaşık değilim. Hiçbir zaman da kendimi temiz görmedim. Şimdi gelmiş bana ahkâm kesiyorsunuz. Bu yaşamı benden çok çiğnemiş olabilirsiniz ama benim bildiklerimin çeyreği etmezsiniz.”

“Biliyoruz.” dedi Paracelsus. İlk defa konuşmuştu. Petra onun arkasında durup başının üzerine doğru eğildi. Adamcağız kaskatı kesildi.

“Sen Hohenheim, senin asıl derdin beni çaresiz kaldığıma inandırmaktı, beni yenmek istedin, ilk defa bir şeyi başaramayacağımı düşünmemi istedin. Bu seni tatmin edecekti ama hevesin yarıda kesildi. Çünkü senin asırlık büyülerini ezip geçtim. Çaresiz bitkilerin işe yaramadı. Asla da yaramayacak. Hepiniz birlik olun isterseniz, bütün karanlığı üzerime salın, ruhları dünyalarından çıkarıp, cinlerinizi musallat edin. Yapabileceğiniz her şeyi yapın dostlarım ama beni yenemeyeceksiniz. Ben sizin bilgi birikiminizin çok ama çok ötesindeyim.”

Doğrulup masanın etrafını turlamaya devam etti, Petra'yı ilk defa böyle görüyordum. İlk defa böylesine güçlü ve yenilmez. Sarsılmaz bir saltanata sahipti Petra. Sırrı kâinattan büyük, içindekiler telaffuz edilemezdi. Sarsıntımı gizlemeye çalıştım. Hemen arkama geçip bekledi. Varlığı bana güç verdi.

“Hepiniz bir çocuk oyununun içindesiniz. Marlo. Zavallı insan. Eğer onu kullandığınızı bir bilseydi kahrından ölürdü. Ne yazık ki bunu ben söylemeyeceğim. Çünkü o kadar zalim değilim. Bırakalım da kendisi görsün, bilsin.”

“Petrarca.” dedi Artephius. “Sen konuştun, biz dinledik. Söylediklerinin her kelimesinde binlerce kez hakkın var, aksini kimse diyemez. Fakat bu düşmanlık böyle sürüp gitmez. Hepimiz ferah içinde yaşayıp gidiyoruz. Tanrı bilir ne kadar sürecektir varlığımız, doğa bizi daha ne kadar taşıyacak. Biliyorsun, kimse sonsuza dek yaşayamaz, eninde sonunda dengeler bozulur ve birilerinin gitmesi gerekir. Benim zamanım yaklaşıyor, bunu hissediyorum. Çünkü bedenim seninki gibi genç

değil. Tek isteğim Hohenheim'la olan bu savaşı sona erdirmen. Böylece karşıya daha huzurla geçebileyim. Aksine kardeşlerim, yoldaşlarım, ailem, yani sizleri bu şekilde bırakıp gitmek benim için dayanılmaz olur.”

“Nefesini boş yere tüketme, bu barış asla olmayacak. Hohenheim gemileri yaktı.”

“Bilirsin, hiçbirimizin sana bir düşmanlığı olmadı, bir tek Hohenheim'la didiştiniz tarih boyunca. O sana zarar vermiş olabilir ama en büyük zararı ona sen verdin, bu inkâr edilemez.”

“Etmiyorum.” dedi sandalyemin sırtına ellerini koyarak. “Bu doğru. Yaptığım hiçbir şey adına pişman değilim.”

“Lütfen.” dedi Agrippa. “Bunu senden nazikçe rica ediyoruz.”

“İster nazik ister kaba olun hiç fark etmez, ben ne istersem onu yaparım. Kimin dostum kimin düşmanım olacağına kendim karar veririm. Hohenheim'ın benim hayatımda zerre kadar yeri yok. Konu kapanmıştır, bunun üstüne tek kelime istemiyorum.”

Yerine tekrar oturup bıkkınca salladı başını.

“Bunun için geldiyseniz zahmet etmişsiniz.”

İlk kez bu kadar çok gerildiğimi hissediyordum. Yanı başımdaki Hypatia bile benimle aynı durumdaydı. Nefes aldığından bile şüpheliydim. Yüz hattı donup kalmıştı.

“Yeteneklerinin nereden geldiğini bilmek istemez miydin?” dedi Artephius, sanki kalan son gücüyle onu devirmeyi planlıyordu.

Petra omuz silkti. “İnan merak ettiğim hiçbir soru yok, bildiğimden değil istemediğimden. Ruhlarımızı şeytana da satmış olsan ilgilenmiyorum.”

Hepsi bu tavır karşısında afallamış gibiydi, özellikle onun mimarı olan Artephius'un son kozlarıyla son çırpınışlarıydı bunlar.

“Dağdaki vebalı hastaların bakteri taşıyan yarasalar tarafından iyileştirildiği doğru, hız ve insanüstü bir güce de sahiplerdi ama atladığımız bir şey var.”

Petra kaşlarını çatıp dikkatini bu yaşlı adama verdi, hepimiz onu dinliyorduk.

“Belki söylediklerimi bir yalan sayacaksın, yine de ben hepsini anlatacağım. Bugüne kadar bu gerçekleri hiç kimse bilmedi. Ama şimdi herkes bu masada o zamanlar neler olup bittiğini öğrenecek.”

Kimseden çıt çıkmadı. Sessizlik kısa sürdü.

“Vebalı hastaları tedavi etmek için çıkmıştım bu yola, her ne kadar bir simyacı, büyücü olarak anılsam da aynı zamanda bir hekimdim ben. Babanla karşılaştığımda aklını kaçırmak üzereydi, ona da yardım etmek istedim. Ölümsüzlüğü bulmak adına yapamayacağı şey yoktu. Bana resmen yalvardı, çünkü reenkarne olurum diye ölmekten çok korkuyordu. Ona bir yol var dedim ama bu yol çok tehlikeli. Sonuçları felakete neden olabilirdi, beni dinlemedi. Ölümsüzlük hepimizin isteğiydi, lakin bu yolla değil.”

Rahatsız olmuşcasına çattı kaşlarını.

“Siz İtalyanların ne kadar çılgın olduklarını biliyordum, tarih bu tezi hiç haksız çıkarmadı. Sonuçta hepimiz Raimondo di Sangro'nun olayını biliyoruz, ölümsüzlük için şeytanla yaptığı anlaşmada kendini kölesine yedi parçaya ayırttı ama sonuç hüsrandı. Babanı da bu yoldan döndürmeye çalıştım çünkü bir bedel ödenmesi gerekecekti ama o fanatik bir dindar gibi Tanrı adına her yapılanın mubah olduğunu söyledi. Ben de dayanamadım ve isteğini yerine getirdim. Bir deney ortamı hazırlayıp küçük bir oyukta aylarca

çalıştık. Kara sanattı ya yaptığımızın adı, bütün karanlığı çağırdık.”

Petra'nın yumruk yaptığı elleri kucağında bekliyordu.

“İlk denek bir vebalıydı, ölümün kıyısında bir canlı. Eğer bir kurban verilmesi gerekiyorsa bu iş için biçilmiş kaftandı. Bir şeyi güçlü kılmak adına öncelikle iyileştirmek gerekir Petrarca. Hastalıklı yaralarının yanında Hohenheim'ın bizden asırlar sonra da iyileştirmek adına uyguladığı Tanrı'nım, melek, cin ve şeytanların ruh gücünü kullandım. Töreni canlandırmak için Aramice '*abhadda kedhabhra*' yani *bu dünya gibi yok ol*, dedim. Gölgelere karış. Hızına yetişilmesin, gücüne erişilmesin. Doğa seni her daim gizlesin ve dengelesin. Varlığın bilinmesin ve ölüm senden sonsuza dek gitsin.”

Omuzlarını düşürerek devam etti.

“Dediğim gibi de oldu. Vebalı iyileşti ve ayağa kalktı. Dağda gördüklerimden daha hızlı ve daha güçlüydü. Böyle olacağını tahmin edemezdim ama oldu ve bunun için de bir bedel ödenmesi gerekti. Karanlık verdi, karanlık alacaktı. Gece kadar koyu, ölüm kadar acı olacaktı.”

“Çıkmayan ruhumuzun karşılığında bizi insanları öldürmeye mecbur bıraktın?”

“Evet.”

Petra öylesine sakin, öylesine dingindi ki sanki bütün yükü omuzlarından kayıp gitmişti. Rahat bir nefes alıp güçlüce verdi.

“Bu yüzden vebalılar dönüşürken acı çekmedi. Sadece sağlıklı olanlar bu eziyetle cebelleşti. Çünkü doğa dengelenmeliydi. Hastalığın karşılığı sağlık. Sağlığın karşılığı hastalık. İksirin bir tarifi elbet vardı ama asıl mühür kandaydı. Bizler yeni üyeler için

kanımızı tentürle birlikte kullandık. Sandık ki maharet tentürde ama hayır, asıl maharet kanımızdaydı.”

Duraksadı ve şeytani bir tebessümle eğdiği başını yeniden kaldırdı. Korku dalgası beni bile aşır etrafındakilere güçlü bir akımla yayılmıştı.

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun Artephius? İki ay on gün süren çilemin sebebini öğrenmek için sekiz yüz küsur yıl bekleyeceğimi mi?”

Tekrar ayağa kalktı, bu sefer kendi sandalyesinin üzerine eğildi.

“O halde yanıliyorsun.”

Dalga büyüdü.

“Şimdiyse ölüyorsun ve vicdanını rahatlatmaya çalışıyorsun öyle mi?”

Artephius güçlkle toparlandı.

“Senden af dilemek için anlatmadım Petrarca, sadece bilmen gerektiğini düşündüm. Eğer asırlar önce de bu kadar ılımlı olsaydın sana her şeyi anlatırdım ama bir asrı senden gizlenerek geçirdik hepimiz.”

“Neyse!” dedi elini havada sallayıp. “Hepsi geride kaldı, bana bir büyüünün eseri olduğumu söyledin, bildiğim başka bir itirafın yoksa?”

“Bir büyüünün eseri değilsin Petrarca, Tanrı'nın eserisin.”

Petra cevap vermedi. Gittikçe gerildiği belliydi. Hem, Tanrı'yı ağızlarına her alışlarında bir öncekinden daha çok çileden çıkıyordu.

“Son bir şey.” dedi Paracelsus. Petra ona döndü.

“Yıkıp yağmaladığın evimin karşılığında eski çalışmalarımı istiyorum senden.”

“Cüretine hayranım doğrusu.”

“Sana barış adma geldik. Sense hâlâ bir zavallı gibi davranıyorsun.”

“Hohenheim!” diye uyarı geldi hep bir ağızdan. “İş zora koşuyorsun.”

“Yüzyıllardır yürüdüğün bu karanlık yoldan dönebilirsin Petrarca. Işık sende, onu kendine hapsedmekten vazgeç. İzin ver yansın, izin ver yolunu aydınlat.”

“*Vitam cum morte mutavit.* Ölümle hayatı takas etti. Bunu hatırladın mı Hohenheim, mezar taşında böyle yazıyor. Ölümle hayatı takas etti. Söylesene, gerçekten yapabildin mi bunu?”

Paracelsus'un gözleri doldu.

Petra doğrulup omuzlarını dikleştirdi. Baş havada, kendine güveni tamdı. Yüzünde huzur dolu bir gülümsemeyle Paracelsus'a yaklaştı.

“Bir zamanlar asil bir adam tanımıştım. Şöyle demişti: Doğa beni yerleşimcisi olarak tanımadı. Babamın memleketini memleketim yaptım ancak çabuk ayrıldım. Polonya, Litvanya, Prusya'ya sürüldüm, bu da onlara yetmedi. Almanlar, Hristiyanlar, okullar, rahipler, benden hoşlanmadı. Fakat teşekkür ederim Tanrım, hastalarım benden hoşlandı.² O adam antimonu buldu, çinkoyu keşfetti. Bitkiler, madenler, metaller üzerinde hâkimiyet kurdu. Gut hastalığını tedavi etti. Sadece zenginlere değil, maddiyata önem vermediğini göstermek için fakirlere de yardım etti. İnsanlar onun tedavilerini hep mucizevî gördü ve hayran oldu. Arkasından fısıldadılar; 'belindeki kılıç büyü, kılıcının kabzasındaki de yaşam iksiri.'³ O adam hiç evlenmedi ve yalnız kalmamak için Villanova'nın homonculus deneylerini üretime geçirdi ve 'gerçeği kalplerimizde bulabilirsek, dünyada bizim için imkânsız bir şey olmayacaktır,'⁴ dedi.”

Paracelsus bir heykel kadar sabitti, gözleri boşluğa dalıp gitti.

“Şimdi o adam gelmiş bana karanlık yoldan bahsediyor, acaba hangimizin yolu daha karanlık? Zavallı bir çocuğu kullandığı için onunki mi yoksa bunu ona ödettiğim için benimki mi?”

Paracelsus ayağa kalktı ve Petra'nın yanına kadar yavaş adımlarla yürüdü. O sırada herkes ayağa kalkmıştı. Biz Hypatia'yla milim kıpırdamadık. Başım önde bir sonraki cümleyi dinledim.

“Ben yaptığım şeyi bir hata olarak kabul etmiyorum. Bu çocuk bir şansı hak etti ve ben Artephius'un yardımıyla ona istediğini verdim. Şimdi senden dostça çalışmalarımı istiyorum. Yoksa...”

“Yoksa ne?” dedi Petra. “Beni öldürür müsün?”

“Durmam Petra, istediğimi alana kadar durmam.”

“Elinden geleni yap Hohenheim, sakın ola durma. Sakın!”

Hypatia bana işaret etti, şalı omzuma atıp beni bir kenara çekti. Hepsi ayakta birbirlerini linç etmek üzere gibiydiler. Artephius, Paracelsus'un koluna girdi.

“Gidelim.” dedi. “Bu kadar yeter.” Sonra da Petra'ya baktı.

“Bizi kabul ettiğin için teşekkür ederiz, her şeye rağmen güzel bir akşamdı. Bir daha birbirimizi görmeyiz belki, bu yüzden Tanrı yardımcın olsun. Baban iyi bir adamdı, inanıyorum ki sen de öylesin.”

Petra başıyla onaylayıp cevapsız kaldı. Hep birlikte kapıya doğru yönelip sessizce yürüdüler. Kapı açıldı, son anda Paracelsus dönüp bana baktı.

“Hani Petrarca, Marlo için onu kullandığımı öğrendiğinde kahrından ölür demişti ya, yanılıyor, asıl seni onunla böyle görseydi kahrından ölürdü. Zira o, sana bütün ruhuyla âşık.”

Petra bir atak yapacağı sırada Hypatia onu kolundan tuttu. Paracelsus'u da Artephius çekti ve böylece

efsanevi bir gece sona erdi. Böylesini hiçbir masal anlatamaz, hiçbir hayal gücü tasarlayamazdı. Ve benim acımı deşen bu yaşlı adam sonuna kadar haklıydı.

İlk defa uyumakta zorlanıyordum, defalarca dönüp durdum yatakta ama olmuyordu. Neden aklım Marlo'dan çok Petra'daydı?

Bu gece Petra'nın bilinmezlerine dair acı gerçekleri öğrenmiş, zorlukla sindirmeye çalışıyordum. Petra bir büyüünün eseri olamazdı. Hasta bir yarasanın eseri hiç olamazdı. Artephius'un dediğı gibi olsa olsa ancak Tanrı'nın eseri olabilirdi. Örtüyü üzerimden atıp giyecek bir şeyler aradım ortalığı bir anda savaş alanına çevirerek. Üzerime uzun bir hırka alıp düğmelerini ilikledim. Sanırım beni bu şekilde görse kızmazdı.

Odamın kapısını yavaşça açıp koridorun sonundaki odasına doğru parmak uçlarımda yürüdüm. Kalp atışlarım hızlandı çünkü bunu ilk defa yapıyordum. Elimini havaya kaldırıp kapısını usulca tıklattım. Sonra da kolu indirip hafifçe ittim. İçerisi karanlıktı ama ay ışığı önümü görmemi sağladı. Petra'dan ses yoktu, normalde bu yaptığımı saygısızlık görüp beni azarlaması gerekirdi, belki de odasında değildi.

Kapıyı tamamen itip içeri girince onu penceresinin önünde sandalyede otururken gördüm. Yatak örtüsü hiç bozulmamıştı. Ayaklarımı sürüyerek ilerledim, yutkunurken boğazımı bir cisim yırtıp geçti sanki. Neden böyle sessiz ve hareketsizdi?

“Petra.” dedim usulca. “Konuşabilir miyiz?”

Öne doğru eğilip başını bana çevirdi.

“Bu saatte mi?”

“Evet.” dedim. Sesim titriyordu korkudan.

Duvarın köşesinde duran sandalyeyi işaret etti. Küçük bir kız çocuğı gibiydim ona yaklaşırken: Korkularında kaybolmuş, huzuru da yine korkularında

bulmuş. Sandalyeyi yerinden alıp hemen karşısına oturdum. Karanlık olmasına rağmen yüzünü net bir şekilde görüyordum. Düşünceli ve yorgundu. Gece boyunca konuşulanlar kafasından geçip durmuş olmalıydı. Tıpkı benim de olduğu gibi.

“Kötü anlarda her zaman sen benim yanımda olurdun, bu sefer de ben senin yanında olmak istedim. Eğer konuşmak...”

“Konuşacak bir şey yok!” diye kestirip attı. Haklıydı, neden gelmiştim ki?

“Affedersin.” dedim. Hemen ayağa kalkıp hızlı adımlarla odasından çıktım, çıkarken de kapısını kapattım. Odama girip o aptal yatağa yatmak istemiyordum. Koridorun sonunda merdivenin başında bir gaz lambası yanıyordu. Basamakları dikkatle indim. Şöminede odunlar tamamen yanmış geriye ufak köz parçaları kalmıştı. Hemen kovanın içinden iki odun alıp közlerin üzerine bıraktım. Şömine demiriyle de közleri kurcaladım. Onlar tutuşana kadar da şöminenin üzerinde asılı duran gaz lambasını indirip dikkatlice yaktım. İlk denememde başarısız olmuşum ama ikincide hiç zorlanmadım. Lambayı tekrar duvara asıp minderin üzerine bağdaş kurup oturdum. Birkaç kıvılcım sıçradı etrafa, çıtırtılar yükseldi ve kuru odun saniyeler içinde alev alarak ateş yükseldi.

Ne düşünüp neyi dert edineceğimi bilemiyordum. Daha fazla üzölmek, daha fazla acı çekmek istiyordum sanki. Petra gibi, çileciler gibi. Bu kadarı az geliyordu. Ailem, bitiremediğim okulum ki bir lise mezunu bile olamamak sinirlerimi bozuyordu. Doktorumu bile özlemiştim, onun güleç yüzlü sekreterini de. Komşularımızı, annemin komşu toplantılarını ve o toplantılarda yapılan börek çörekleri, babamın geveze yardımcısını, ekiplerindeki tek yakışıklı yirmilik Garp'ı,

ona böyle seslenirlerdi çünkü. Ablalarımın dayaklarını bile özlemiştim. Keşke evde olsaydım şu an. Babam koltuğunda oturup uyuklasa, annem de elindeki dergiden yeni modeller baksa, Lelis bilgisayarın başında kıkırdayıp Defi ağzında sakızla telefonunu kurcalasa ve ben de bir köşede oturup sessizce onları izlesem. Ölmeden önce bir kez olsun onları bu şekilde olmasa da bir şekilde görebilseydim ama... Bu kadar şanslı değildim. Belki bu saatten sonra Marlo'yu bile göremeyecektim. Kim bilir ne zorluk ve sıkıntılar çekecek, başında onu zapt edecek birini bulamayacaktı ama yine de umudum vardı. Paracelsus onu bırakmazdı. Bir baba gibi şefkatle yaklaşıp acılarını dindirmeye çalışırdı.

Ateşi bir kez daha dürtükledim, kıvılcımlar yeniden etrafa saçıldı. O sırada tam arkamda bana doğru yaklaşan adımları fark ettim. Hemen yanıma bir minder düştü ve Petra üzerine oturdu. Sırtını duvara yaslayıp bacaklarını uzattı. Bakışları üzerimdeydi ama ben ona bakmadım.

“Bazen bir pislik gibi davrandığımı biliyorum.”

“Bazen mi?” dedim dayanamayıp.

“Haklısın, sürekli pislik gibi davranıyorum. Seni üzmemeye çalışsam da bunu başaramıyorum.”

“Beni boş ver bu gece.” dedim. “Sen iyiysen sorun yok.”

“İyi olmak...” dedi “Bilemiyorum. Pek bir şey değişmedi aslında, hâlâ aynı varlığım. Hâlâ bir zavallı. Artephius bunu başlatan kişiydi evet, değiştiremeyeceğine göre, sızlanmanın bir anlamı yok, değil mi?”

“Bunu biliyor muydun gerçekten? Bilimsel yollarla değil de bir büyüünün eseri olduğunu. Artephis'un deyimiyle Tanrı'nın.”

“Aslında.” dedi alaycı bir tıslamayla “Biliyordum. Bir bakterinin mutasyonu insanda böylesi uçuk etkiler yaratır mı? Yaratabilirdi ama bu kadar değil. Orada öylece kapalı duran bir kapı vardı. Bir türlü açmadığımız, görmeyi istemediğimiz bir gerçeği göz ardı etmiştik. Şimdi ilk ağızdan dinlemenin huzuru içindeyim ama yine de şaşkınım. Çünkü kabullenmemiştim. Reddetmiştim. Bilimi kendime rehber bilmiştim. Ama...”

Yutkundu. Sessizlik bir süre devam ettikten sonra “Seni anlayabiliyorum.” dedim. “Ama üzülmeye anlamsız. Seni bu şeye çeviren hem bilim hem de kabullenmek istemediğin doğaüstü güçler. Bu yüzden kendini şanslı gör Petra. Kimsenin sahip olamayacağı bir güce sahipsin ve...” deyip duraksadım. Merakla yüzüme, gözlerime baktı.

“Eşsiz bir bilgi birikimine.”

Gülümsedi.

“Ayrıca, her ne kadar beni ciddiye alıp konuşmasan da seninle dertleşmek güzeldi.”

“Üzgünüm Fegel, itiraf etmem gerekirse Marlo'dan sonra kendimi toparlamak konusunda çok beceriksizim, Hohenheim bunu yapmamalıydı.”

“Ama yaptı.” dedim ona doğru yaklaşıp. “Bunu değiştiremeyiz. Empati kurabilirsin çünkü sen de o yollardan geçtin, neler yaşayıp neler yapabileceğini çok iyi biliyorsun. Hissedeceği her şeyi asırlar önce hissettin.

“Ona yardım etmemi mi istiyorsun gerçekten?”

“Hayır.” dedim. “Bu geceden sonra istemiyorum. Sen her zaman doğru kararlar vermişsin ve bu yardım konusuna eğer itiraz ediyorsan haklı bir sebebin vardır Petra. Üstelemeyeceğim ve bir daha lafını etmeyeceğim. Tamamen sana kalmış.”

Bir süre sessiz kaldı. Hâlâ yüzüme bakıyordu hüznle. Canı çekilmiş, duvarın önüne öylece yığılmış gibiydi. Bu hâli içimi parçaladı.

“Bu dünya gibi yok ol. Gölgelere karış. Hızına yetişilmesin, gücüne erişilmesin. Doğa seni her daim gizlesin ve dengelesin. Sana onların büyücü olduklarını söylemiştim. En başta da Hohenheim'ın.”

Derin bir nefes alıp doğruldum.

“Akaşık kayıt ne Petra, biliyorum sırası değil ama bu gece hepsinin gözlerinde yanan bir ateş vardı, bir açlık, bir kıskançlık. Onlar senden bir şey istiyordu sanki ama asla vermeyeceğin bir şey bu. Mel, doğru mu söylüyor?”

“Mel?” dedi. “O farelerden biri mi?”

“Onlar hakareti hak etmiyor Petra, çok saf ve temizler. Seni seviyorlar ve seni onlara karşı savunuyorlar.”

“Yine de özür dilemeyeceğim.” dedi inatçı bir keçi gibi. O an şömine demirini kafasına indirmek istedim ama bunu tabii ki yapamazdım. Sorunun cevabını bugün de alamayacağımı anlayıp başka bir zamana bıraktım. Elbet vakti gelecekti.

“Petra.” dedim. Önemli bir şey söyleyecekmişim gibi dikkatle baktı gözlerime.

“Sanırım bu gece ikimiz de uyumayacağız ve ben acıktım. Bana yemek hazırlar mısın?”

Yüzü ilk defa gülmüştü. Başını sağa sola salladı.

“Bazen...” dedi doğrulup. “Kendimi kullanılıyormuşum gibi hissediyorum.”

Ardından ben de kalktım. “Bundan şüphelen olmasın.” dedim. “Hayatım boyunca bana bakmakla mükellefsin.”

“Seve seve.” dedi. “Hayatın boyunca seve seve.”

Kapıyı açıp beni bekledi. Yemekhaneye gidecektik ve ciddi bir şeyler yememiz gerekiyorsa bu da oradaki devasa ve mükemmel fırınlarda yapılmalıydı. Kar birkaç santimi henüz geçmişti. Kapının arkasındaki botları ayağıma geçirdim. Hırkam zaten kalındı. Gecenin karanlığında düştük köyün kar kaplı taşlı yollarına. Yüzümdeki sırtma sabit bir şekilde kaldı. Yemekhaneye vardığımızda yalnız değildik. Yas tutmayı beceremeyip hıncını yemekten çıkarmak isteyen Hypatia ve Giovanni'yi bellerinde mutfak önlüğüyle elleri yüzleri una bulanmış bir şekilde bastık. “Siz de mi?” dedim.

İkisi de dayanamayıp kocaman bir kahkaha patlattı. Petra da derbeder hâinden sıyrılıp kolları sıvadı. Sonraki yarım saat pizzaların muhteşem kokusuyla dolup taşı. Ve eğlence bittiğinde güneş bu ölümün uğramadığı köyün tepesinden aşıyor, bize umut yüklü yeni bir gün veriyordu.

Giovanni. Asil Petrarca'nın cesur ve yürekli evladı. Bu geceyi en hafif sarsıntıyla atlatmamızı, hatta yaşananları unutmamızı sağlayan iyi çocuk. Tanrı her daim seninle olsun ve diğerleriyle birlikte mutlu bir yaşantın olsun.

“ÖLÜM GÜNÜ”

Herkesin iple çektiği, benim de aklımdan uçup giden o büyük gün. Evet, yaşlı simyacıların gidişinden sonra iki günü rahatlıkla devirmiştik. Petra artık bu durumu umursamıyordu. İçine atmadığını da biliyordum, rol yapsa bunu kolaylıkla anlardım. Hypatia elbise şakasının yerine bir günü katıksız oda hapsinde geçirmişti ama bunun maddi hiçbir önemi yoktu çünkü onlar açlıktan ölmüyordu. Bense ceza almadan bu olayı kazasız belasız atlatmışım.

Bugün telaş vardı köyde, benden habersiz getirilmeye çalışılan hastaları odamın penceresinden zorlukla görebilmiş, onlara yakınlaşmamsa engellenmişti. Her ne kadar ölümcül hastalar olsalar da onlar benim gibi insandı. Bu yüzden gidip konuşmak, neler düşündüklerini öğrenmek istiyordum. Evden çıkmam kesinlikle yasaktı. Gün boyunca eve kapanıp kalacaktım, onlarsa bu ayinde insan kurban eder gibi - ki öyleydi- kanlı bıçaklı sahnelerle ruhlarını doyuracaklardı. Bunu izlemeyi tabii ki istemezdim ama hiç olmazsa neler olup biteceğini merak ediyordum. Kendilerinden geçip büyülenmişcesine izleyeceklerinden şüphem yoktu.

Akşam olmak üzereydi ve bütün sokak lambaları sönmüyor, köy giderek koyu bir karanlığa bürünüyordu. Yemeğimi vermişler evcil bir hayvan gibi beni yemlemişlerdi. Evet, bu tabir sınırlarımı bozsa da pek içlerimden. Hakaretle büyüyen bir çocuktum nasılsa. Dakikalar geçiyor, karanlıkla birlikte sönmeyen merakım giderek alevleniyordu. Sıra dışı yaşantıma kutsal bir ölüm töreni izlemeyi eklesem pek bir şey kaybetmezdim, aksine onları daha iyi gözlemler, Petra başta olmak üzere ne hissettiklerini daha iyi

anlayabilirdim. Yüzlerindeki o memnuniyet ve huzur dolu ifade şimdiden gözlerimin önüne gerilmişti.

Lisedeyken hiç anlam veremediğim derslerden biriydi felsefe. Fanatik öğretmenimiz en az kimyacımız kadar tutkuyla anlatırdı müfredat dışı konuları. Bir mısra kalmıştı aklımda, zorlukla da olsa onu anımsamaya çalıştım. Epikuros'un mutlu bir hayat yaşamak için dörtlü formülüydü bu dört satır:

"Tanrılardan korkmaya gerek yok.

Ölümden korkmaya gerek yok.

Mutluluğa ulaşılabilir.

Acıya katlanılabilir."

Bugüne kadar aklıma bile gelmeyen bu dört mısra ölümün gerçek ve acı yüzüyle zihnimi bir anda sarmaladı. İlk duyduğumda pek etkilenmemiş, ezberlememiz gerektiği için dördüncü ya da beşinci tekrarında bilinçaltıma bir şekilde yerleşmişti. Artık anlayabiliyordum. Bu satırların derin bir anlatımı, insanı içine çeken öğretici bir gücü vardı. Burada böyle bekleyemezdim. Üzerime paltomu alıp çizmelerimi çektim ayağıma. Kapı tabii ki kilitliydi. Ben de sırayla pencereleri denedim ama ne yazık ki alt katın bütün pencereleri demirliydi. Tek çarem üst kattaki pencerelerdi ama oradan nasıl ineceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Önce kendi odama girdim, burası doğruca yola bakıyordu. Birisi beni fark edebilirdi. Koridorda ilerleyip Petra'nın odasına girdim. Tütsünün ağır kokusu doldu burnuma, yüzümü buruşturdum.

Kar deliye dönmüş gibiydi. Göz gözü görmüyordu adeta. Aşağı sarktım, oldukça yüksekti, atladığımda ya bacağım kırılırdı ya da kalçam. Bu riski göze alamazdım, başka bir yol bulmalıyordım.

Etrafa bakındım. Hemen pencerenin kenarında çatının su borusu iniyordu ama oldukça inceydi, ya beni taşıyamazsa diye düşünmeden edemedim. Üstelik ıslaktı ve ellerim kayabilirdi. İşte o an aklıma güzel bir fikir geldi. Petra'nın çekmecelerini karıştırdım ve bir çift çorap yürüttüm, her bir tekini elime dolayıp iyice sıkıştırdım. Pervaza çıktığımda bacaklarım titriyordu. Yükseklik korkum yoktu ama yine de bu yükseklik beni panikletti. Nefesimi verip boruya sarıldım. Taş duvarlar ayaklarımı koyabilmek için büyük bir şanstı benim için. Büyük bir dikkatle iniyor, ayağımı her koyuşumda Petra'nın öfkesini bir kez daha hissediyordum. Bana çok kızacaktı. Belki de daha oraya varamadan yakalanacaktım ama buna değerdı ve istediğim şeyi ne pahasına olursa olsun yapacaktım.

Kar başımın üzerinde küçük bir yığın oluşturduğunda daha henüz yarılabilmişim mesafeyi. Bu kadar yüksek miydi sahi? Artık kendimi direyemiyordum. Son gücümle tutundum boruya ve elimi yavaşça kaydırdım. Ayaklarım şanslı olsa da kollarım için aynısını söyleyemeyecektim.

Sonunda bu ıstıraba dayanamayıp kendimi bıraktım. Yerde yarım metre kar vardı. Yumuşak bir yatak gibi karşıladı beni zemin. Korktuğum başıma gelmemişti. Rahat bir nefes alıp koşturmaya çalıştım ama yürümek o kadar kolay değildi. Hem bacaklarım hem de kollarım için sıkı bir egzersiz düşündüm, bu hâlimle bir kediyle bile kavgada yenilebilirdim.

Karanlık sokaklara rüzgârın ürkütücü uğultusu eklendi. Eğer korkularıma yenilseydim onun konuşup bir şeyler anlattığına yemin edebilirdim. Çardağı geçip evlerin arasında zikzak çizerek ilerledim. Nereye gideceğimi bilmiyordum ama bir şekilde bulabileceğimden emindim. Işık yanan tek bina onların

olduğu yer olmalıydı ve bu karanlıkta tek bir ışık yansıyordu gökyüzüne. Bir havai fişek gibi parlıyordu uzaktan. Nefes nefese yürümeye devam ettim. Kendimi aptal gibi deşifre etmemek için de yolun ortasında değil de evlerin duvarlarına sürtünerek geçtim. Kalp atışlarım hızlandı. Belki de hayatım boyunca unutamayacağım bir şey görecektim ama umurumda bile değildi, bu an'a şahit olmalıydım. Petra'nın neler yaptığını gözlerimle görmeliydim ve ilerde Marlo'nun da ne yapacağını. Zavallı Marlo, onun o hâlini düşünemiyordum. Birini öldürdükten sonra oturup ağlayacağını adım gibi biliyordum.

Bina karşımda bütün korkutuculuğuyla dikilirken kendime bir kez daha hayret ettim, ben ki korkağın tekiydim ve bu ölümsüz köyün içinde bir hayalet gibi gezinirken hiçbir şekilde endişe etmiyordum. Adımlarımı yavaşlattım ve soluğumu kontrol altına aldım. Gürültü çıkarmamalıydım.

Başımı kaldırıp pencerelere baktığımda merdivenle bile ulaşamayacağımı anladım, kısa bir hayal kırıklığı yaşamıştım. Borular bile imkânsız gözüküyordu. Peki ne yapacaktım şimdi, vazgeçemezdim, pes edemezdim. Binanın etrafını dolandım, soğuk giderek arttı ve kar az öncekinden daha çok hızlandı. Doğa bile bana engel olmaya çalışıyordu sanki. Yine de beni durduramayacaktı. Yere çöküp ellerimi cebime sokarak biraz ısınmaya çalıştım. Yüzümü hissetmiyordum, burnum domates gibi olmalıydı. Sonunda doğrulup binanın diğer cephesine doğru koşturdum. Buradaki pencerelerden biri açıktı, zıplayıp ulaşmak imkânsızdı ve kapıyı çalıp 'ben geldim' diyemeyeceğim için de tek bir yolum vardı. Evden kaçmamı sağlayan su borusu. Islak çorapları birer kez daha sıkıştırdım ve bu işten sağ salim çıkabilmek için dua ettim.

Buradaki taşların arasına ayağımı koymak daha kolay oldu çünkü taş parçaları iri ve araları da sıvasızdı. Sanki üst üste oturtulmuş gibiydi. Bütün gücümle çektim kendimi, pencereye sadece birkaç metre kalmıştı. Zafere ulaşabilmek için bir elimi pervaza uzattım ama aradaki mesafenin bu kadar uzak olacağını kestirememiştim. Kahretsin ki asılı kaldığım duvardan ya inecek ya da ayağımı pencereye atıp bir aptal gibi kendimi yakalatacaktım. Evet, ikinci seçenek bana daha mantıklı geldi. Çok çok cezalandırılırdım, belki bir haftalık oda hapsi ama o da fark etmezdi ki! Bünyem her türlü ruhsal işkenceye bağışıklık kazanmıştı.

Yaptığım şeyin eğlenceli tarafını düşünerek ayağımı pervaza attım ve tam köşeye sıkıştırarak gücümü sabitledim. Şimdi tek yapmam gereken kendimi sağa yatırıp sallanma riskim olmadan içeriye atlamaktı. Nefesimi tuttum ve üçe kadar saydım. Elim yavaşça bırakırken bütün gücümle gövdeyi içeriye fırlattım. Başımın üzerine biriken karlar hemen önüme düştü, sırtüstü yere kapaklandım. Başımı yavaşça kaldırıncaya bir çift ayakkabı burnumun dibinde belirdi.

Yutkunup doğrulmaya çalıştım.

“Fegel.” dedi Petra. “Sana söyleyecek hiçbir şey bulamıyorum.”

Ayağa kalktığımda Petra'ya değil de daha çok gördüklerime odaklandım. Burası bir arenaya benziyordu. Koltuklar aşağıdan yukarıya doğru yükseliyor, tam ortada sunak gibi beş tane sedye yan yana duruyordu. Üzerinde de sakince yatan beş kişi. Uğultu sessizliği bozunca hemen kendime gelip etrafa bakındım. Herkes bana bakıyordu. Tam yüz altmış sekiz kişi. O sırada Giovanni, Petra'nın yanına geldi.

“Onu götürelim mi amca?”

“Hayır.” dedim elimi havaya kaldırıp “Asla gitmem.”

“Onlar benim çoraplarım mı?” diye sordu ciddiyetini bozmadan. Hemen ellerimi cebime soktum. Burnumu çekip “Kalıyorum.” dedim.

“Bu imkânsız, gidiyorsun. Şu hâline bak. Bunu yapacağını asla düşünemezdim.”

“Herkes sabırsızlanıyor.” dedi Hypatia da aramıza katılıp. Onu Francesca izledi. Diğerleri sabit bir şekilde yerinde oturuyordu. Uzak koltukların birinde Aristippos görüş alanıma girdi. Gülen yüzünden eser kalmamıştı, rahatsız olmuşcasına salladı başını. O an anladım ki bu olayın onların hayatında çok büyük bir yeri vardı. Varlıklarının asıl sebebi ve yaşamlarını devam ettirebilmek için bir gereklilikti.

“Lütfen.” dedim. “Kalmak istiyorum.”

Petra paltomun kolundan tutup beni basamaklara doğru çekiştirdi.

“Bunu unutmayacağım.” diyordu yürürken. “Cezasız kalmayacak.”

Cevap vermedim, gitmemek adına direniyordum ama onun gücüne karşılık bu belli bile olmuyordu. Son basamakta kendimi onun ellerinden kurtarıp sedyelere doğru koşmaya başladım. Buna itiraz etmedi çünkü isteseydi salisede beni dışarı atabilirdi. Etrafımda yüz altmış sekiz kişilik bir seyirci ekibiyle ölüm döşeğindeki beş kişinin yanında aldım soluğu. Bütün gözler üzerimdeydi ama ben gözlerinin ferisi sönmüş bu beş kişiye konsantre oldum. İki tane oldukça yaşlı, biri kırkında, diğer ikisi de otuzlarındaydı. İlk defa ölüm karşısında kendimi bu kadar çaresiz ve yenik hissettim. Petra'nın soluğu vurdu ensemde, usulca fısıldadı.

“Gidelim Fegel, bu senin için iyi olmaz.”

“Hayır.” dedim beş kişiye hüznle bakarken. O sırada yaşlı olanlardan bir kadın hafifçe gülümsedi, ölümlen bile mutlu olmak bu muydu? Epikuros'un dediğı gibi, *ölümlen korkmaya gerek yok, mutluluğa ulaşılabilir*. Ve bu kadın kendini olması gerekenden önce ölüme teslim ediyordu.

Onları anlayabilmeyi umdum ama yapamadım. Şimdi hepsi bana bakmış tebessüm ediyordu. Nutkum tutulmuş, nefesim kesilmişti. Onlar birazdan ölecek, ruhlarını asıl sahibine, Tanrı'ya teslim edeceklerdi ve gerçekten korkmuyorlardı. Burada, bu kadar kişinin önünde ruhlarını bir sanat eseri gibi sergileyeceklerdi. Bir adım atabildim zorlukla da olsa. O kadın bana elini uzattı, Petra müdahale etmiyordu. Ellerimi ceplerimden çıkarıp çorapları da cebime tıktırdım. Soğuktan buz tutmuş ellerimle sıcacık bir ele dokunmanın tarifsiz hissini yaşıyordum. Bu el bir insana aitti. Şu an bana bakan, gülümseyen ve istesem konuşabilecekken birazdan o gözlerin beni göremeyecek, yüzünün gülümseyemeyecek ve ne yaparsam yapayım onun benimle konuşamayacak olması gerçeğine katlanamıyordum. Her gün aynaya baktığımız yüzümüzün bir gün toprak altında çürüyecek olması ne de korkunçtu Tanrım. Yaşam ve ölüm. Ne de anlamsız gelmişti şimdi.

Gözlerim dolu dolu ona doğru eğildim, pamuk gibi yumuşacık saçlarında elimi gezdirdim. Hâlâ gülümsüyordu.

“İstersen vazgeçebilirsin.” dedim.

Başını hayır anlamında salladı. Gözlerinin kenarından birer damla yaş süzüldü sedyeye. Eli elimi sıkıca tutuyordu. Onu tanıımıyordum ama bu önemli değildi ki, o bir anneydi, bir anneanne, bir babaanne belki, bir eş, bir evlat, o bir insandı. Kalbimin orta

yerine acısı bir anda saplandı ve beynimin içinde dinmeyecek bir çığlık yankılandı. Onun gözlerinde çok şey gördüm. Koskoca bir yaşamın yanında hiçbir akla sığmayacak derin anılar ve geride öylece bırakılan tükenmiş bir gençlik.

“Çok güzel gözlere sahipsin.” dedi. “İnsan onlara bakınca ister istemez kendinden geçiyor. Hisli bir şarkı dinler gibi, görkemli bir manzarayı izler gibi, âşık olunca kalbinin coşkuyla çarpması gibi.”

“Vazgeçebilirsin.” dedim tekrar gözyaşları içinde. Elimi biraz daha sıktı.

“Hayır kızım.” dedi gittikçe kısılan sesiyle. “Ölüm hepimiz için. Tabii onlar istisna ve ben onların varlığından gayet memnunum. İnsan dünyaya gelirken gelmeme gibi bir lüksü, seçeneği olmuyor maalesef ama ölürken olmalı. Eğer dayanacak gücün kalmadıysa gitmelisin, Tanrı bunu merhametle karşılayacaktır.”

“Lütfen.” dedim.

“Dinle, önünde uzun ve güzel bir hayat var, yapmak istediğin her şeyi yapabilirsin. Hiç düşünme, aklına eseni yap, Tanrı cahilliğine, çocukluğuna verecektir. Olgunluk döneminde hatırlayıp gülebilmek için bolca anı biriktir ve ölürken de bizler gibi mutlu ol. Anlaşıldı mı?”

Başımı sallayıp boğulduğum gözyaşlarımla elini yavaşça bıraktım. Diğerlerine baktığımda hepsinin yüzünde, gözlerinde aynı ifadeyi gördüm. Onlar ait oldukları yere gidecek olmanın sevinci içindelerdi. Şimdi Petra'nın benim için neden ölümsüzlük istemediğini anlıyordum. Kalmak ıstırap demekti, kalmak dermanı olmayan bir dert, çile demekti. Bu ağır yükün altından kalkmanın tek yolu gitmekti.

“Yolunuz açık olsun.” dedim. “Ruhunuz huzur bulsun.”

Gözlerine son bir kez bakıp kalan gözyaşlarımı içime akıtarak herkesin şaşkın bakışları arasında basamaklara yönelip ellerim ceplerimde başım dik kapıya doğru yürüdüm. Petra önüme geçip kapıyı benim için açtı. Aşağı indik. Kar bütün şiddetiyle yağmaya devam ediyordu. Yanan tek sokak lambasının altına dikilip ışığa vuran karın yere düşüşünü izledim. Hiçbiri birbirine değmeden inen milyonlarca kar tanesi.

“Acı hissetmeyecekler, üzülme.” dedi.

Dudaklarımı sıkıp başımı salladım. “Biliyorum.”

“Hadi eve gidelim, uyumalısın.”

“Hayır.” dedim. “Sen içeri gir, benim yüzümden gecen berbat olmasın.”

“Benim gecem sensin Fegel.” dedi. “Benim gündüzüm sensin. Ruhumun dinginliği sensin. Günlerim, aylarım, yıllarım sensin. Sensiz yapamam. Cehennemin içinde bile cennetimsin, sensiz hiçim, seninle varım ben, seninle tamamım.”

Gökyüzü yarılmış, ne kadar kar varsa hepsini üzerimize boşaltıyordu. Bembeyaz, tertemiz ve saf. Bir katil dediğim o şeyin gözlerine bakmış kederle söylediklerini dinliyordum. Bana olan tarifsiz aşkını. Bir katilden fazlasıydı Petra. Her şeyden önce bir şifacıydı, filozoftu, âlimdi, bilgindi, öğretmendi. Onun tam bir tarifi yoktu. Bilenenlerin çok ötesindeydi. Şimdi o şey, içindeki güçlü tutkuyu uzun zaman sonra tekrar ifşa etmiş, dile getirmiş, hayat vermişti. Petra'nın bana duyduğu aşkı gerçek anlamda hiçbir zaman bilemeyecektim ama ona olan saygımı da asla yitirmeyecektim. Bana git diyemezdi, ben de ona gidiyorum diyemezdim. Bir başkasını severken bile onu terk edemezdim. O benim ailem, dostum, arkadaşım, en büyük öğretmenimdi. Aşkına karşılık veremeyecektim evet ama yanında kalarak bu borcu ödeyecektim.

Tek kelime edemeden düştüm yine onunla birlikte karlı yollara. Bir adımda parçalanıp diğesinde toparlandım ve bundan sonraki hayatımın her daim bu şekilde geçeceğini bir kez daha anladım.

Köye alışma sürecimi atlatıp burada yaşamayı iyice benimsemiştim. Tam üç aydır buradaydık. Kar günlerce yağmış, köyün dışında metrelerce yüksekliğe ulaşır yolları kapatmıştı ama neyse ki buradaki kimsenin evlere kapanma gibi bir sorunu olmamıştı. Yollar açılır kapı önleri kar tutmaması için sürekli temizlenmişti. Bacalardan akşama kadar dumanlar tütüp tütsü kokuları etrafa her zamankinden çok yayılmıştı. Ben de Petra'dan ne istersem yapacağını bildiğim için kışların vazgeçilmez yiyeceğı olan kestane istemiştim. Her ne kadar kestaneyi getirmeleri bir günü alsa da sabredip beklemiştim.

Radyoda hafif bir müzik çalıyordu, biz de Petra'yla şöminenin başına oturmuş kestanelerin üzerini bıçakla çiziyorduk. Bir yandan çay demleniyor, bir yandan da ateşin üzerindeki özel tavaasında kestaneler pişiyordu. Sakin bir köy hayatı yaşıyorduk. Gürültüden, kötölükten ve çirkinlikten uzak huzurlu bir yaşam. Artık bundan şikâyet edemiyordum çünkü gittikçe ona benzemeye başlıyordum. Az konuşuyor, kesinlikle dırdr etmiyordum. Kavga bile çıkarmıyordum artık. Ailem için üzölmüyor, Marlo'nun aşkı için sızlanmıyordum. Bugünlerde hayat hiç olmadığı kadar iyiydi benim için. Tavadan inen kestaneleri ayıklamaya bile çalışmıyordum, hep olduğı gibi bu görev de Petra'ya aitti. Sanırım bunca zaman boyunca değışmeyen tek şey doymak bilmez iştahımdı.

Sakin öğlemiz sıcacık çayıyla birlikte ayrı bir keyfe büründü. Minderin üzerinde bacaklarımı uzatıp kestanemi yiyor, bir yandan da çayımı içiyordum.

“Hâlâ bir Kinikle konuşturmadın beni.” dedim dolu ağzımla.

Tavayı sallayıp tekrar közün üzerine bıraktı.

“Haklısın, bir ara götürürüm seni. Tabii zıvanadan çıkmamış birini bulabilirsem.”

“Belki o güne kadar bir şeyler öğretirsin bana, ne zamandır ders de çalışmıyoruz. Cahil kalmak istemiyorum.”

“Cahil değilsin.” diye yanıt verdi çatık kaşlarıyla. “Ne bilmek istiyorsun?”

Onu hassas noktasından vurdum.

“Öğretilerini?”

“Atina'nın yıkılmasından sonra ortaya çıkan dört büyük Yunan okulundan biriydi Kinikler. Kelime anlamıysa 'köpeksi' demekti. Başiboş olmaları ve dünya malını sahiplenmemeleri yüzünden kendilerine böyle bir isim taktılar. Sokrates'in öğrencisi Antisthenes tarafından kuruldu ama şaşaalı ününün sahibi Diyojen'dir.”

“Fıçı içinde yaşayan adam.”

“Evet.” dedi geriye yaslanıp. Yüzü az da olsa tebessüm etti.

“Kinikler insana evsiz, mülksüz, toplumdan ve insandan tamamen uzak, yoksul ve çileli bir yaşam sürmeyi önerdi. Onlara göre dünyanın her nimeti kocaman bir hiçti. Sahiplenmeyi bütünüyle reddettiler. Asıl erdemi kimsesiz ve sefil gibi yaşamakta buldular. İnanışlarıyla dönemlerinde ve sonrasında büyük bir çığır açmışlardı. İskender'in, "Doğrudur, İskender olmasaydım, Diyojen olurdum" demesi bile onun ne denli değerli olduğunun bir göstergesi.”

“Koskoca İskender.” dedim.

“Evet.” dedi gamzeleri belirterek. “Koskoca İskender ki o Diyojen olmak istediye kim istemezdi ama onu alkışlayanların yanında dışlayanlar da oldu. Diyojen hak ettiği yere gelemedi. Hiç kimse tam anlamıyla anlaşılmaz Fegel, tarih madalyonun iki yüzünü de göstermez kimi zaman. Bazı gerçekler yok olup gider. Bu yüzden her öğretinin anahtarı inananın kalbinde yatar. Kişinin felsefesi onun kişiliğini ortaya koyar.”

“Peki ben?” dedim. “Hangisine uyduğumu çok merak ediyorum.”

İşaret parmağını kaldırıp hayır anlamında salladı. “Hangisine uyarım diye bir şey yok, hepsini öğreneceksin ve hangisini benimser, kendinde içkin görürsen ona gideceksin.”

“Ya sen?”

“Sanırım ben, bugün bile inkâr etmekten utanmadığım koyu bir pisagorcuyum. Onun öğretilerini yok sayamıyor, ruhumdan, benliğimden atamıyorum.”

“Reenkarnasyona inanıyor musun?”

“Hayır.”

“Ama o inanıyordu.”

“Pisagorculuk; dini, ezoterik, metafizik ve bunlar gibi birçok terimi barındıran geniş bir inançla harmanlanmış derin bir düşünce akımıdır. Binlerce maddesinden sadece bir teki seni bağlar ve sen yine de bir pisagorcu olursun.”

“Peki seni bağlayan o madde neydi?”

“Sayılar.” dedi sakince. “Matematiksel düzenekle kurulu eşsiz bir evrenin içindeyiz. Ruh göçüne inanmıyorum, orphik mistisizmi de umurumda değil. Benim tek umursadığım matematik.”

“Ya akaşik kayıt?”

Poflayarak kalktı ayağa, bir anda deprem oluyor sandım, öyle ki bastığı her adımda yeri titretiyordu.

“Bu saçmalıktan sana kim bahsettiyse onun kafasını koparacağım.”

Fincanı bırakıp “Sakin ol.” dedim. “Bu soruyu her sorduğumda bu tepkiyi verip köpürüyorsun.”

Birkaç kez olduğu yerde dönüp tekrar oturdu minderinin üzerine.

“Akaşık kayıt bir dünya hafızasıdır. Dünyada yaşanmış her şeyin kaydolduğu bir defter misali. Teozoflarca ortaya atılmış bir palavra. Sana benim kâhin olduğumu mu söylediler, bu saçma. Eğer böyle bir şey olsa olacakların önüne rahatlıkla geçebilirdim.”

“Eğer bu gerçekten palavraysa peki kâhinler seni nasıl bildiler, olmuş olanı bilebildikleri gibi olacak olanı da bilmişlerdi. Beni alacağını söyledikleri günü bugünmiş gibi hatırlıyorum.”

“Bu başka.” dedi. “Kâhinlik doğuştan gelen bir yetenektir, şimdi sana bunu idrak edebilmen için en basit yoluyla anlatacağım. Deja vu denilen şeyi duymuşsundur.”

“Evet.” dedim heyecanlanarak. “Yaşanmış bir şeyi tekrar yaşamak hissi.”

“Ben kadere inanırım Fegel.” dedi. “Bir gün geldi ve ben ona gerçekten inandım. Tanrı insanı yaratırken ona ruhundan üfledi. O ki insanları kaderleriyle yarattığı için onlara dair her şeyi bilendi ve şimdi düşün! Senin hakkında her şeyi bilen bir Tanrı'nın ruhundan bir parça alıyorsun, bununla ister istemez bazı anlarda zihin ruhu sıkıştırıp bazı bilgiler elde edecek. İşte olacak olan şeyleri önceden hissetmek ya da bir gün sonrasında neler olup biteceğini rüyada görmek, hatta deja vu bile bunun bir yansımasıdır.”

“Tanrı'nın kaleminden çıkanları his, rüya ya da imge olarak mı görüyoruz diyorsun?”

“Aynen öyle Fegel. Üstelik Tanrı, zamana ve mekâna bağlı değil, der Augustinus. Onun katında senin yaşamın bir film şeridi gibi geçip gitmiştir anlayacağın.”

“Peki kâhinler?”

“Tanrı onlara ruhundan fazla kaçırmış anlaşılan.”

“Nostradamus.” dedim korkuyla.

Ellerini iki yana açtı. “İşte sana en büyük örnek, Nostradamus.”

Kafam yine karışmıştı, nedense bu tür konuları konuşmayı hem seviyor hem de rahatsız oluyordum. Yukarıya dair bu kadar çok şey bilmek beni endişelendiriyordu ama Petra asırlık bir yaşantı sürmüştü ve çoğu şeyi bilmesi şaşırtıcı değildi, eminim eski dâhiler yaşasa kesinlikle ölüme bile bir çare bulabilirlerdi ama buna kimsenin ömrü yetmemişti.

Kısa bir sessizliğin ardından “Peki sen?” dedim. “Tanrı senin için ne kadarını üfledi?”

Boynunu sağa sola yatırıp kütletti ve ayağa kalkıp pencereye yöneldi. “Ben kâhin değilim.” dedi “Ve geleceği bilme yeteneğim de yok.”

“Peki onların senden istediği şey ne?”

“Bunu söylemek için vakit var.” dedi. Konuşmayacaktı her zamanki gibi. Anlık sinirime hâkim olup fincanları kaldırdım. “Ateş sönüyor.” dedim. “Kovada odun kalmamış.”

“Emredersin.” dedi. “Hemen getiriyorum.”

“Kölem olmayı sen seçtin.”

İkimiz de gergin ortamın dağılmasından memnun olmuş vaziyette gülümsedik. Petra kapıyı açar açmaz kapıyla birlikte hızla sürüklenerek büyük bir gürültüyle duvara çarptı. Kar odaya yağıyordu sanki. Ne olduğunu

anlayamamışken Petra doğruldu ve gölgelere karışarak yok oldu. Eşiğe koşup dışarı fırladım. Hâlâ ne olup bittiğini anlamış değildim. Aval aval gezindim ortalıkta. Üzerimde bir kazakla kendimi kocaman köyde yapayalnız hissettim. Ne bir ses vardı ne de bir yaşam belirtisi.

Petra'nın tek bir düşmanı vardı, o da Marlo'ydu ama onun bu kadar aptalca hareket edeceğini sanmıyordum. Paracelsus da onu böyle savunmasız bir şekilde bırakmazdı. Bir şeyler olmalıydı ama ne?

Meydana doğru hızlı adımlarla ilerledim. Kara bulutlar tepemde korkuluk gibi dikiliyordu. Kollarımı göğsümde birleştirip olacakları kestirememenin sancısıyla kıvranıyordum. Tanrı ruhunu benden fazlasıyla esirgemişti anlaşılan.

Çardağın dibinde dikilip çevreyi taradım, kuş bile uçmuyordu, bu havada zaten bu imkânsızdı. Saçmalamayı kesip yavaşça yürüdüm ve her adımda bir kez daha korktum. Terk edilmiş bir köy gibi geldi yaşadığım yer. Tek duyabildiğim soluğumken nereye gideceğimi bilemedim.

İşte o an güçlü bir uğultu yankılandı etrafta ve biriken kar bir anda yerden sıyrılıp hemen birkaç metre ötemde bir yığın oluşturdu. Petra girdi görüş alanıma ve yanılmamış olmaktan bu seferlik nefret ederek üzerinde de Marlo. Sonrası savaş alanına döndü. Herkes bir anda etrafıma birikip önümde etten barikat oluşturdu.

“Marlo.” dedim çaresizce. “Git buradan.”

“Seni almadan asla!” diye haykırdı. Birdenbire yanımdan geçen rüzgârın hızıyla savrulup önümdeki kişiyle birlikte yere kapaklandım. Orada, tam karşımda biri duruyordu. Uzun sarı saçları geriye doğru uçuşuyor, maviliği şeytani bir boyut almış gözleriyle dikkatle bana bakıyordu. Herkes susmuş, her şey

donmuştu. Sanki zaman durmuştu. Sivri topuklarıyla karı ezerek biri daha yanaştı onun yanına. Aynı sarı saçlar, aynı şeytani bakışlar. Ne kadar yabancı olsa da bir o kadar tanıdık. Kahretsin, dedim fısıltıyla. Bu olamaz, bu olmamalıydı.

Hypatia beni kolumdan tutup ayağa kaldırırken hâlâ onlara bakıyordum. Petra da en az benim kadar şaşkındı. Marlo'yu üzerinden atıp önüme gerildi. Dilim tutulmuş gibiydi, tek kelime edemedim.

“Kardeşimi bana ver.” dedi Lelis. Alaycı değildi, aşağılar gibi hiç değildi. Kardeşim, derken bu kelimeye daha önce asla görmediğim bir sahiplenme duygusu vardı. Evet, onlar benim geçmişimde üzülmüş bir ailem, ablalarımıydı. Lelis'le Defi. İki şahane varlık. Şimdi ölümsüzlüğün vermiş olduğu güce bürünerek görülmemiş bir ihtişamla karşımda duruyorlardı. Ne de çok üzölmüşüm güzelliklerinin heba olacağına. Gençliklerinin yitip, gün gelince yaşlanacaklarına. Şimdiyse hepsi uçup gitmişti kafamdan. Bütün endişelerim yok olmuş, hepsi adına kendimi hırpalamayış kesmişim.

“Hohenheim.” dedi Petra. “Onu yaşatmak tek hatam sanırım, affetmek ahmaklıktı. Şu yaptığına bir bakın ki sefaletinin son noktası gözler önünde.”

“Sefaletten mi bahsediyoruz?” dedi Defi. “Bence senin adınla eş anlamlı.”

“Kes çeneni!” diye kükredi Petra. “Birazdan kafanız gövdenizden ayrılacak, bakalım o zaman da böyle eğlenebilecek misiniz?”

Lelis etrafı çınlatan bir kahkaha patlattı. Bu hâliyle bile yüzünden makyajını eksik etmemişti. Siyah deri ceket, dar pantolon ve topuklu çizmeleriyle aksiyon filmlerinden fırlamış gibiydi. Kırmızı rujuysa eskisinden daha koyu daha iddialıydı. Yüzünün

kusursuzluğu tüylerimi diken diken etti. Onlar kadar güzel insan olmadığı gibi onlar kadar güzel ölümsüz de gelmemiştii dünyaya. Şaşkınlığım dakikalar geçtikçe azaldı ve Marlo'nun beni âşık eden o büyüleyici güzelliğine yeniden kapıldım. Üçü birden tarifi olanaksız bir şeye dönmüştü. Böyle bir uyum yeryüzünün hiçbir yerinde yoktu. Bir an bayılacağımı hissettim ama bu isteğe karşı bütün gücümle direndim.

“Üçe karşı yüz almış dokuz kişi.” dedi. “Ne de trajik. Bize karşı gücünüz o kadar komik ki gülmek için kendimi zor tutuyorum.”

“Bizler onun asıl ailesiyiz.” dedi Defi. “Onu bize vermek zorundasın.”

“Ailesi mi? Sizler mi? Ona hayatı zindan ettikten sonra mı?”

“Bu eskide kaldı artık her şey bambaşka olacak, bu yüzden vazgeç Petra, onu bize ver.”

“Asla!” dedi Petra. “Onu alamamanın yanında pek kıymetli ölümsüzlüğünüzden olacaksınız, bu gerçekten üzücü.”

“Lütfen.” dedim. “Onlara zarar verme.”

Petra'nın gözleri gözlerimi buldu.

“Onlar zaten ölmüş.” dedi. “Bırak gereğini yapayım.”

“Hayır.” dedim sessizce.

“O ucubeye yalvarmayı kes.” dedi Marlo. “Senin benim olduğun gerçeğini istemese de anlayacak.”

Petra başını benden Marlo'ya çevirdi ve kıpırdamadan bir süre sessizce bekledi. Ardından yüzündeki derin gülümsemeyle birlikte başını gökyüzüne çevirdi. Sonra tekrar bana. Sanki o sırada hiçbirimizin anlamadığı bir iletişim gerçekleştirmişti yukarıyla. Tanrı ona fısıldamış, 'rahatına bak Petra' demişti. 'Marlo saçmalıyor, Fegel ona değil bir tek sana

ait.' Evet, Petra da bunu bilmenin mutluluğuyla bakıyordu etrafa.

“Duydun mu?” dedi alay ederek. “Sen onunmuştun.” Arkasına döndü ve ailesine baktı. “Duydunuz mu?” dedi Marlo'yu parmağıyla işaret ederek. “Fegel onunmuş.”

İşte o an nereden geldiğini anlayamadığımız bir şekilde, bir bıçak Marlo'yu hedef alarak hızla ilerledi. Her şey iki saniye içinde olup bitmişti. Tam onun göğüs hizasında ablalarımın eli aynı anda kalkarak bıçağı kavradı ve o şekilde kaldı. Nefesimi tutmuş irileşen gözlerimle yığılmamaya çalışıyordum. Giovanni elinde bir bıçakla daha belirip yanıma yaklaştı. Bıçak elinde sihirli bir güçle dönüyordu.

“Demek Fegel senin?” dedi. “Dünkü çocuğa da bakın. Gelmiş bize ahkâm kesiyor.”

Petra'nın önüne geçip Marlo'ya yaklaştı. Ablalarım temkinliydi. Bıçak hâlâ elinde dönüyordu.

“İtiraf edin ki buraya bu şekilde savunmasız gelmeniz tam bir aptallık. Sanırım ilk defa Fegel üzülür mü diye umursamayacağız ve üzerindeki 'siz' parazitleri teker teker yok edeceğiz.”

“Giovanni hayır.” dedim. “Onlar gerçekten benim ailem.”

“Senin ailen bizleriz.” dedi bana dönmeden.

Petra'ya yanaştım ve yalvaran gözlerle baktım. “Onlar benim ailem.” dedim üzerine basa basa. “En az sizler kadar.”

“Ne istiyorsun Fegel, böylece çekip gitmelerine izin mi vereyim?”

“Evet, bırak gitsinler.”

“Ne yazık ki bunu yapmayacağız.” dedi Marlo. “Seni almadan gitmeyeceğiz.”

“Saçmalamayı kes.” dedim sesimi yükseltip. “Bu işi böyle halledemeyiz.”

“Ne oldu sana?” dedi şaşkınca. “Beynini mi yıkadılar yoksa?”

“Hür irademle konuşuyorum Marlo, gerçekten bu şekilde sizinle gelemem. Ben burada yaşıyorum, onlarla ve Petra'yla. Bu benim kararım ve şimdi o kararla sorun çıkarmadan buradan gitmenizi istiyorum.”

Marlo bir adım geriledi. Ablalarım birbirine baktı.

“Peki.” dedi yumruk yaptığı elleriyle. “Şimdi gidiyoruz ama bu vazgeçtiğimiz anlamına gelmez.”

“Anla Marlo, kaybettin.” dedi Petra. “İstersen ölümsüzlerden bir ordu tak peşine, ister iblislerden; hiç fark etmez. Beni yenemezsin. Ne Hohenheim'ın büyüğü ne de diğerlerinin kara sanatı bana sökmez.”

Derin bir karanlığa yuvarlandığımı hissettim. Bana öyle manidar, öyle hüznü bakıyorlardı ki kendimi hain gibi hissediyordum. “Döneceğiz.” dedi Marlo ve geriye bir kar fırtınası bırakarak gölgelere karışıp yok oldular.

Sonraki saatleri üzerimde bir şal, elimde bir fincan papatya çayıyla yanan ateşin başında geçirdim. Herkes sırayla nasıl olduğumu soruyordu. Ben de sadece 'iyi' diyebiliyordum. Uzun süredir bozulmayan huzurum bir anda yerle bir olmuştu. Ablalarım. Buna gerçekten inanamıyordum. Annemle babamın hâlini düşünmek bile istemiyordum. Ben gittikten sonra çektiği acılar yetmezmiş gibi bir de onların eklenmişti.

Petra üzerime doğru eğildi. “Özür dilerim.” dedi. “Bunların olmasına izin vermemeliydim.”

“Ya annemle babam?” dedim. “Sıra onlarda mı? Daha kaç kişi? Paracelsus durmayacak Petra, istediğini alana kadar durmayacak.”

“Ona çalışmalarını versem ne değişecek, ablaların artık bizden biri.”

“Evet, bu doğru artık bunun geri dönüşü yok.”

Uzun süren sessizliği odada yürüyen adımlar böldü. “Gel Marea.” dedi Petra.

“Beni ağırmışsın Petra.”

“Evet.” dedi. “Onları takip etmeni istiyorum. Nerede yaşıyorlar, ne yapıyorlar, insanlar ölüyor mu hepsini öğren.”

“Nasıl istersen.” dedi. Tam kapıdan çıkacağı sırada onu durdurdu ve “Dikkatli ol.” diye ekledi. “Sakin görünme.”

Marea başını sallayıp gözden kayboldu. Petra ailesini seviyordu ve onlara gerçekten değer veriyordu. Ölüm­leri, yoklukları onu üzerdi artık biliyordum.

“Neden o?” diye sordum. “Giovanni daha deneyimli olmalı.”

“Marea çok iyi gizlenir.” dedi. “Dnüşmeden önce okült bir okulun kurucusuydu. Yani gerekli donanıma fazlasıyla sahip.”

“Ben buradaki herkesin bir felsefe okulu öğrencisi olduğunu sanıyordum.”

“oğu öyle ama arada istisnalar var, yetenekleri ve zekâları beni etkilemişti o dönem.”

“Anlıyorum.” dedim. “Umarım bir sorun ık­maz ve bunu da birçok şeyi atlattığımız gibi atlatırız.”

“şüphen olmasın.” dedi. “Elimden geleni yapacağım. Sen yeter ki üzölme, biliyorum her ne kadar güçlü görünsen de ablalarının bu durumu seni derinden sarsmış olmalı. Asla tahmin edemezdim.”

Hafifçe başımı sallayıp geçiştirdim. Kafam öylesine karışık ve doluydu ki, patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Mel yanılmıştı, Petra haklıydı, o geleceği ya da geçmiş i bilmek gibi bir hünere sahip değildi, başka bir

şey vardı, daha büyük daha mühim bir şey. Onu da sırası gelince öğrenecektim.

Fincanı elimden bırakıp odama çıktım ve yatağıma uzanıp örtüyü tepeme çektim. Gözlerimi sıkıca kapatıp sessizce akıttım gözyaşlarımı. Hiçbir şey yolunda gitmeyecek gibiydi ve bundan sonra ikiye bölünmekle kalmayıp üçe bölünecek ve eskisinden daha çok acı çekecektim. Ne kadar kötü davranırlarsa davransınlar onlar benim ablalarımıdı. Nasıl vazgeçerdim onlardan, nasıl sırt çevirirdim onlara? Ya Marlo, nasıl bir hayal kırıklığı içindeydi kim bilir? Peki Petra? İçinde kopan fırtınaları rahatlıkla görebilmişim oysa. Bu zor olacaktı. Hepimiz için çok zor. En çok da benim için.

Kulpa'ya gitmek istiyordum, buradan uzaklaşmak. Orada terasına oturup güneşi izlemek ve yemyeşil kırları doya doya seyretmek. Boy boy laleleri, papatyaları, menekşeleri, çimlerin üzerinde koşuşturan kırmızı gözlü beyaz tavşanları...

Nehirde balık tutmak istiyordum. Mancınkla fırlatılmak. Şelaleden atlamak ve metrelerce yükseklikten sıcacık suya çakılmak. Gizli bahçenin meyve ağaçlarına tırmanmak ve hiçbir şeyi umursamamak. Yalnız kalmak ve susmak. Sonsuza kadar susmak ama bu mümkün değil gibiydi. Sanki bu büyü bozulmuş, o günler çok ama çok geride kalmıştı. Durmadan yağan kar canımı fazlasıyla sıkıyor, sönmeden yanan şömine sinirlerimi bozuyordu. Gecenin ortasında yatağımdan kalkıp Petra'nın odasının kapısını çaldım. Bu sefer yatağındaydı ama uyumuyordu. Oturmuş kitap okuyordu. Hâlbuki daha ne öğrenebilirdi ki, o istediği her bilgiye sahipti.

Ona doğru yaklaşıp yatağının kenarına oturdum. Beni terslemedi çünkü bozuk psikolojimin farkındaydı.

Kafamın gelgitleri onu da benim kadar rahatsız ediyordu.

“Dönelim.” dedim. “Kulpa'ya gidelim.”

Kitabı elinden bıraktı ve kollarını göğsünde birleştirerek başını duvara yasladı.

“Aslında bunu ben de istiyordum ama orada yalnızlıktan sıkılacağını düşünerek söyleyemiyordum.”

“Yalnızlık, kalabalıktan daha iyi Petra, lütfen dönelim. Evimizi özledim.”

Karanlıkta ışıldayan gözleriyle çevirdi başını diğer tarafa. O da hüzünlüydü benim kadar. Onu bu çıkmaza ben sürüklüyordum. Her şeyi benim isteğime göre yapıyor, kendi yaşamını benimkine uyduruyordu. Artık eski sıkı kuralları da yoktu, bunu fark etmiştim. Ailesiyle konuşuyor, sohbet ediyordum ve o kimsenin elini kesmek gibi bir barbarlık sergilemiyordu.

“Orada bizi bulamazlar.” dedi.

“Biliyorum.” dedim. Orada Marlo ve ablalarımın baskın tehlikesini yaşamaz, acaba kim kimi öldürecek derdine düşmezdim. Şimdi korkuyordum. Ya birine bir şey olursa diye ölesiye korkuyordum.

Odama dönmek istemedim ve Petra'nın çift kişilik yatağının köşesine kıvrıldım. Burada huzur vardı, burada şefkat. Onun varlığıyla kendimi kendim gibi hissediyor, değişmek ya da farklı davranmak zorunda kalmıyordum. Gözlerimi kapattım ve ellerimi başımın altına yastık gibi koyarak tatlı bir uykuya daldım.

Sabah uyandığımda yatağın ortasına tünemiş her yeri işgal etmiş vaziyette buldum kendimi. Petra yoktu, zaten olmazdı da, ben uyuduktan sonra çıkmış olmalıydı. İçerisi hamam gibiydi. Doğrulup pencereden baktım. Sokaklar kalabalıktı. Herkes işine koyulmuş, oradan oraya koşturuyordu. Her zamanki gibi. Çocuklar kar savaşı yapıyor, çocuk ruhlu Giovanni de onlardan

geri kalmıyordu. Petra'nın odasından çıkıp kendi odama girdim. Yüzümü yıkayıp üzerimi değiştirdim. Aşağıda kimse yoktu. Dışarı çıkıp güneşli ve karlı bir güne merhaba dedim. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyordum. Yemekhaneye girdiğimde masa boştu, içeride birkaç kişi geziniyor fırının başında da bir kişi bekliyordu.

“Günaydın.” dedim gülümseyerek.

“Günaydın.” dedi. “Kahvaltını eve getirecektik.”

“Petra nerede?”

“Bilmiyorum.” dedi.

“Ya siz, kahvaltı yapmadınız mı?”

“Bugün kimse yapmadı.”

“Peki.” dedim.

Birkaç dakika sonra bir elimde tost diğerinde koca bir fincan çayla çardağa doğru yürüdüm. Zemin kimi yerde karlı kimi yerde de tertemizdi. Etrafa bakındım ve kimsenin olmadığı çardağın basamaklarını çıkarak banka oturdum. Tostumu yerken de gelip geçenleri izledim. O an birisi yanımda belirdi. Aristippos ve Epikuros da yan yana yürüyerek çardağa girdiler ve hemen yanıma oturdular. Elllerinde defterleri ve kalemleri vardı. Ben de elimdeki kırıntıları temizleyip çayımı bitirdim. “Biraz sohbet edelim.” dedi Aristippos.

“Tabii ki.” dedim neşeyle. Hiç olmazsa gitmeden son bir kez onlarla konuşmuş olurum.

“Seninle konuşmak benim için ayrı bir deneyim olacak.” dedi Epikur. Not etmek için izin istediler, ben de seve seve kabul ettim. Onlarla konuşmak ve bir arada bulunmak zaten benim için başlı başına bir deneyimdi. Kibarca söz istedi. Ben de verdim.

“Ölümden korkmak anlamsızdır çünkü yaşadığımız sürece ölüm yoktur, ölüm geldiğinde ise artık biz yokuz.” dedi Epikur büyümlü bir masal fısıldarcasına,

kalemi elinde bekliyordu. “Ölümün senin için anlamını söyler misin Fegel?”

Bu soru karşısında birden afalladım. Felsefeyle hiç aram olmamasma rağmen bu soruya cevap verebileceğimi biliyordum. Ölüm gecesi yaşananlar geldi aklıma, belki de bu yüzden bu sorudan başlamıştı.

“Ben ölümü hiç düşünmedim bugüne kadar.” dedim. “Yani, düşünme gereği bile duymadım, eğer sormak istediğin ölümden korkup korkmamamsa hayır korkmuyorum. Ölüm bir bitiş değil, aksine başlangıç. Çünkü hayat bu kadar çirkinse ölümün güzel olması gerekir. Aksi halde Tanrı'nın adaletinden şüphe ederim.”

Geriye yaslanıp gözlerini hayretler içinde araladı. Yanlış bir şey söylediğimi düşünüp birden panikledim. Ciddiyetini yıkıp gülümsemeye başladı sonra, şevkle, neşeyle. Etraf birden kalabalıklaştı. Onları diğerleri takip etti. Bir konsey gibi yuvarlak oluşturduk. Herkes tek tek sıralanmış bana bakıyordu. Daire şeklindeki bankta tek bir boş yer kalmadı. Yanaklarımın yandığını hissettim. Hepsinin beni meraklı gözlerle izlemesi tuhafıma gitti.

“Bravo.” dedi. “Gerçekten bravo.” Hemen kalemini eline alıp benim göremeyeceğim bir hızda not aldı, saniyeler içinde defterin sayfası baştan sona doldu.

“Gerçekten etkilendiğim bir cümle oldu son kurduğun. Çok teşekkür ederim Fegel.”

“Rica ederim.” dedim mahcupça. Sanki herkes bir şey sormak için sıraya girmişti, heyecanla parlıyordu gözleri. Hepsinin göz rengi farklı olsa da derin ve koyulukları tek ortak noktalarıydı, onlar ölümsüz filozoflar, meraklı ruhlardı. Tüylerim diken diken olmuştu. Bu görkemli olup aynı zaman da ürkütücüydü de.

“Biz haz denen şeyin iyi tarafına bakarız Fegel, hazzımızla var oluruz. Kimileri de hazzın kötü tarafına bakar ve bizi günahkâr olmakla suçlar.” dedi Aristippos. “Sence bir şeyden haz duymak günahkârlık mı?”

“Birisi bana gözlerine bakmanın verdiği hazzı dünyanın hiçbir yerinde görmedim demişti.” diye başladım, o sırada da sözün sahibi çardağa giriş yaptı. Direğe yaslanıp diğerleri gibi dinlemeyi sürdürdü.

“Bunu kendisi yaşamıştı, bu hazzı ona ben vermiştim bilmeden. Ve kabullendim o saf hissi. Susmayı bilip dinleyen için bu hazlar konuşur, haykırır insana. Bakmayı bilip gören içinse fazla söze gerek yok. Empati kurmak gerek, böylece hem sahisini hem de sana yansıyan aksini çifte erdemle bilebilesin.”

“Günahkârlık değil mi diyorsun?”

“Tabii ki değil. Aksi taktirde cennet boş kalabilir.”

Sessiz kıkırtılar yükseldi. Bu benim için hiçbir anlamı olmayan, hatta saçma bile gelen konuşmanın ardından birdenbire alkışlar yükseldi. Şaşırma sırası bendeydi. Ne söylediğimin farkında değildim ama onlar farkındaydı sanırım. Yüzlerinde mutlu bir gülümsemeyle sıra bende, hayır bende, önce ben diye ciddi bir tartışmaya bile girmişlerdi.

Aradan birisi şiddetle el kaldırıyordu, dikkatimi çekti. Bir öğretmen gibi işaret ettim ona.

“Ben Epiktetos, tanışmıştık. Sana Tanrı hakkında sormak istediğim bir şey var. Öncelikle, ona gerçekten inanıyor musun?”

“Tabii ki.” dedim.

“O hâlde dinle.” dedi. “Bütün varlığım ondadır; doğduğum ve öldüğüm saat, âlemlerdeki hâlim, sakatlığım kaderden başka bir şey değildir. Bu bana düşmüş olan bir roldür, onu aslına uygun olarak

oynamaya mecburum. Bize isabet etmiş olan bu rolü olduğu gibi, mırıldanmadan ve sızlanmadan yerine getirelim. Bize verilen kadere göre topal, dilenci ya da kral olalım. Rol seçmek Tanrı'ya, oynamak bize düşer.”

Uzun bir oh çektim. Bu gerçekten beni aşırıyordu. “Ben...” dedim, içinden çıkamayacağımı belli ederek. Yüzüme gelen saçlarımı geriye attım. Hepsi pür dikkat beni izliyordu ve benden de bu ciddiyetle önemli bir konuşma bekliyordu.

“Kader, sanırım böyle bir şey var. Bence bütün bunlar benim de olduğu gibi sizin de kaderinizdi.”

Yüzler ciddileşti, suskunluk sağır edici oldu. Her kelimemde yanlış anlaşılmaktan korkuyordum, sanırım bunu başarmıştım.

“Nasıl yani?” dedi Hypatia basamakları çıkarak.

“Buna mı inanıyorsun, hepsi Tanrı tarafından planlanmış bir fatalite?”

“Moiras.” diye ekledi Diyojen oradan atlayarak. Anlamamış gibi baktım yüzüne.

“Eski Yunan'da mukadderat olarak bilinir, ilahlarm üzerinde evren yasaları. Yaradılışla birlikte var olmuş, ezeli ve ebedidirler.”

Başımı anlamışcasına salladım, kendi bakış açım göre ifade edecektim bunu çünkü ne dediğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Bu cümleler benim idrakimin ötesinde oldukça da ağırdı.

“Bunu bilemem ama evet mümkün, nasıl ki kâinatı yarattıysa, içindekileri, dışındakileri, onun haricinde ne varsa hepsini. Bunu da yapması mümkün, sizlerin kaderini de o belirlemiş olabilir.”

“Cesare Pavese, İtalyan şair der ki; Herkesin bir kez kendi cehennemine inmesi gerekir. Belki de bize bunu yapıyordur, kendi cehennemimizi görmemizi, hakikati

başka açıdan bilmemizi, belki de bambaşka bir şekilde sınanıyoruzdur.”

Bu konuşma tahmin etmekte zorlanmadığım İtalyan Giovanni tarafından geldi.

“Saçma.” diye ekledi Hypatia. “Tanrı yoktur. Olsaydı gerçekten Hypatia'nın o şekilde öldürülmesine izin vermezdi. Hunharca, eti kemiklerinden midyeyle ayrılarak, yerlerde sürüklenerek. Olsaydı eğer bizim de öldürmemize izin vermezdi. Olsaydı eğer dünya bu kadar kötü olmazdı, varsa eğer neden müdahale etmiyor bunca çirkinliğe, neden izin veriyor söyler misiniz?”

Hypatia sinirlenmişti. Adaşına yapılanlar onu bugün bile öfkeliyordu. Haklıydı da. Söyleyecek bir şey bulamıyordum. Herkes konuşuyor, kendi arasında tartışıyor ama susan bir kişi vardı: Petra. Sessizce bekliyor, öğrencisini dikkatle izleyen bir öğretmen gibi bana neler kattığını merakla dinliyordu.

“Bir dakika, bir dakika!” diye haykırdı Epiktetos, “Önce ben sordum, herkes sırasını beklesin.”

Arkamızda yığılan kalabalık da en az onlar kadar sabırsızdı.

“Sen cevabını aldın Epiktetos, bırak artık fazlasını, burada hepimiz bekliyoruz. Zira inanıyorum diye anlamayı gözetmiyorum; fakat anlayayım diye inanıyorum. Çünkü aynı zamanda şuna inanıyorum ki inanmadıkça anlamayacağım da.”

Başını hafifçe öne eğdi. “Ben Anselmus. Sen bunları dinleme Fegel, Tanrı tabii ki var. Onların tek sorunu yeterince inanmamaları, ben insanları öldürmüyorum çünkü onların hayatına saygı duyuyorum, değer veriyorum. Ben hâlâ insanım, kendimi bir canavar gibi de görmüyorum. Onlara karşı geliyorum çünkü birisi gelip yaşama hakkımı elimden alsaydı onu son nefesimi verirken lanetlerdim.”

Sinirle salladı elini geriye.

“Ama izliyorsun.” diye kükredi birisi. Anselmus buna cevap vermeyerek dudaklarını sinirle büzdü. Hepsini dinlemeyi, hepsine cevap vermeyi istiyordum ama bu şey giderek büyüyordu. Hypatia sesini biraz daha yükseltti. “Hristiyanlıktan Yahudiliğe, İslamiyetten Zerdüştliğe, Budizmden Hinduizme, Konfüçyüsçülükten Jainizme bugüne kadar gelmiş geçmiş bütün dinleri gördük. Zerdüştün Tanrısı Ahura Mazda. Yunanın Zeus'u, Pan'ı, Apollun'u, Dionysos'u. Keltlerdeki Aveta, Belenus ve Segomo. Mısır'da Amun, İsis, Mihos, Osiris, Ra'ya varana kadar. Hatta Hint'in Brahma, Vişnu, Şiva'sını düşünün. Bunların hepsi birer Tanrı arkadaşlar. Hepsi de insanların uydurması. İlkel kavimlerden tutun 21. yüzyıla kadar birçok din, tarikat, topluluk, örgüt, inisiyasyon içeren bir sürü teknik inceledik, ben elle tutulur hiçbir şeye rastlamadım.”

Arka taraftan bir isyan yükseldi.

“Hayır Tanrı vardır!”

Diğer taraftan; “Hayır Tanrı yoktur!”

Sesler yükseliyor, iki taraf birbirine sözle saldırıyordu. Bense arada kalmış şaşkınlıkla onları izliyordum. Bunca zamandır tanıdığım Hypatia'nın düşünceleri beni hepsinden çok şaşırtmıştı. Doğrusu onun kim olduğunu bile bilmiyordum, tek bildiğim bir zamanlar İskenderiye'de yaşamış ünlü matematikçi Hypatia'nın adını almasıydı, hepsi bu. Kılıkları, tipleri, yüzleri, ifadeleri, boyları, kişiliklerine varana kadar hepsi başka başkaydı. Kimi çirkin kimi güzel, kimi iri kimi çelimsiz, kimi kısa kimi uzun. Yani aslında hiçbiri benim kafamdaki kusursuz ölümsüz profiline uymuyordu. Görünüşleri ne kadar sıradan olursa olsun bellekleri bilgi ve arayış yüklüydü. Varlıklarının sebebini merak ediyorlardı. Petra bunları nereden

bulmuştu, nasıl böyle bir araya getirmişti? Gerçekten bu da ayrı bir sanattı. Sonunda birisi kalabalığı susturdu.

“Bir şeyin özü onun gerçekten ne olduğudur.” der Descartes. Artık daha fazla tartışmayı kesin. Bizim özümüz bu, ne olduğumuz aşikâr. Bizler katilleriz. Lanetlenmiş, ölüm hakkı bile elinden alınmış, leş yiyen bir hayvan gibi ölebilen insanların ruhlarına mâhkum kalmış. Yaşamımız buna bağlanmış.”

Hepsi bu gencin hararetli konuşmasının ardından derin bir sessizliğe büründü. Heyecan kesildi. Boyunlar büküldü. Sessizlik uzun bir süre devam etti ve bunu bölen Giovanni'nin elinde salladığı köstekli saat oldu. Ayağa kalktım ve ona doğru yaklaştım. Saate elimi uzattım. Herkes merakla bana bakıyordu. Descartes son noktayı koyduğunu sansa da aslında bu görev bana düşüyordu. Geri dönüp ortaya doğru yürüdüm ve saati açıp baktım.

12.10

Sesli söyledim.

“12.10”

Elimle uzatıp tek tek döndüm dairenin etrafında. “Herkes bunu görüyor mu?”

Hepsi şaşkınlıkla salladı başını. Dudağımı sıkıp, ben de başımı salladım. Sonra kapağı kapatıp Petra'ya doğru yürüdüm. Birbirine doladığı kollarını indirdi. Panikledi. Herkesin içinde bileğinden tutup kendime doğru çevirerek elini açmasını sağladım. Sonra saati avucunun içine koyup geriye çekildim. Gözlerine baktığımda ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyordu. Dairenin ortasına yeniden geçip kendi etrafımda yavaşça dönmeye başladım.

“Hepiniz bunu görüyorsunuz; emin olun ki şu an bu saati, bu günü, bu haftayı, bu ayı, bu yılı, hatta bu asrı

göremeyen milyarlarca insan var. Yaşamak isteyip de yaşayamamış sayısız insan. Doğduktan sonra ölmüş, çocukken ölmüş, gençken ölmüş, hayatının en güzel çağlarında ölmüş; yaşarken sevdiklerini kaybetmiş, onların kederiyle boğuşmuş, acıyla dertle heder olmuş sayısız insan. Her şeyleriyle yarım kalmışlar. Siz o kadar şanslısınız ki zamanın sonsuz diliminden sonuna kadar nasiplenmişsiniz. Evet, bir bedeli olmuş ama ne önemi var? Siz bu anı göremeyen ve görmek için bütün bir hayatı feda edebilecek insanlardan değilsiniz. Tanrı'ya inanın ya da inanmayın, bir lanet deyin ya da demeyin. O var. Bütün bunlar onun varlığını kanıtlamaz elbet, kanıtlamaya da çalışmıyorum, sadece inanıyorum. Ve sizler bunu her ne kadar bir lanet olarak görseniz de ben Tanrı'nın bir hediyesi olarak görüyorum. Eşsiz bir armağan. Sizler seçildiniz.”

Rüzgâr kulağımda uğuldadı, herkesin saçı aynı anda savruldu. Başımla bir selam verip çardağın merdivenlerinden indim. Aciz bir insan, ölümlü bir canlı olarak onlara karşı zayıftım ama ruhumdaki gücün farkına vardım.

Bulutlar bir kez daha toplandı. Kara bulutlar, yağmur bulutları. Sonra bir damla düştü yüzümün ortasına, ardından bir damla daha. Yürümeye devam ettim. Kendimi hiç olmadığım kadar iyi hissediyordum. Tanrı'yı savunmak ya da onu bu şekilde anmak zorunda kalmamıştım bugüne kadar, ama şu an hepimizin yaşadığı şey gerçekten farklıydı. Bir varlık sarmıştı etrafımızı, güçlü bir halkanın içinde kapana kısılmıştık. Oysaki hepimiz Tanrı'nın kaleminden çıkan çocuklardık, şimdi de onun yazdıklarıyla rolümüzü oynamaya devam ediyorduk. Film bitmemişti, bizim filmimizin oyuncu kadrosu çok geniş, senaryo da dramanın kralıydı. Sonunuysa az çok tahmin ediyorduk

hepimiz. Güçlü bir nefes aldım, yağmurun huzur veren damlaları ardı ardına düştü yeryüzüne. Zemindeki bir miktar kar da yok yoldu birdenbire. Minnet dolu bir gök gürültüsü geldi kulağıma, toprağa düşen binlerce damla, her birimizdik onlar. Ölelim ya da ölmeyelim her birimizdik. Her bir damlanın içine hapsolmuş kocaman hiçlerdik. Hayat bir paranoyaydı ve kurtulmak istiyorsak tek bir yol vardı; zincirleri kırıp o damlaların içinden firar etmek. O damla bedenlerimizdi ve kaçış asıl evimizeydi.

“Gitmeye hazırsın.” dedi Petra. “Özellikle dün çardakta seni dinlerken anladım bunu.”

“İyi bir öğrenci olduğumu mu söylüyorsun?”

“Hayır.” dedi. “Büyüdüğünü söylüyorum ve değiştiğini.”

“Boş versene.” dedim. “Seni taklit etmekten öteye gidemem ben.”

Kaşlarını çattı. Başımı eğdim; hem utanmış hem de onu kızdırmaktan korkmuştum.

“Ne zaman gidiyoruz?” diye sordum konuyu değiştirmeye çalışarak. Ne Marlo aklımdaydı ne de ablalarım. Bu dönüşüm beni şaşırtmadı bile. Sebebini bilmiyordum.

“Ne zaman istersen; ister öğle, ister akşam, istersen yarın.”

“Akşam çıkalım. Günü burada geçirmek istiyorum.”

“Pekâlâ.” dedi. “Nasıl istersen.”

Yolculuk haberi bütün köyü sarmış, herkes hüznü bir telaşa düşmüştü. Onlara alışmışım aslında. Şımarık çocuk Giovanni'ye, onun ağır başlı kız kardeşi Francesca'ya. Asil kadın Hypatia'ya ve sadece yüzüne bakıp gülümseyebildiğim diğer hepsine. Yapacağım çok şey varken hepsini yarım bırakıp gitmek zorunda

kalıyordum. Daha kiniklerden ders alacak, Platon'un idealar evreninde gezinecektim; stoacıların kader anlayışını benimseyip sofistlerin kuşkuculuğuyla tanışacaktım. Vedalaşmak zor olacaktı, hepsine tek tek sarılamayacağıma göre uzaktan bir elveda olacaktı gidişimiz.

Bu yaptığım bencillik ve düşüncesizlikti ama şimdiden Kulpa'nın hayalini kuruyordum. Kış bütün kasvetiyle boğazımı sıkarken orada yeşilliğin üzerinde, güneşin altında koşup zıplamak vardı. Sanırım kendimde gerçekten değişen bir şeyler vardı, Petra'nın bana öğrettiği çok büyük bir ilim: Sabır. Evet, onun sayesinde az konuşmanın bir erdem ve yalnızlığın da katıksız bir huzur olduğunu anlamıştım. Bu köy kişiliğime artı yönde katkı sağlamıştı. Hypatia'nın tanrıtanımazlığından bile kendime bir pay çıkarmıştım. Aristippos'un hazcılığı, stoacı Epiktetos'un kaderciliği, kiniklerin dünya yaşamını önemsememesi ve pisagorcuların arınma ayinlerini... Hırçın ve inatçı bir kız çocuğunun sağlam adımlarla ilerleyişinin başlangıcıydı bu köy. Kulpa'da attığım adımı burada sürdürmüştüm ve şimdi yalnızlığın şefkatli ve hikmetli kollarında bir kez daha yürümenin mutluluğunu yaşıyordum. Onlar yaşamaya devam edecekti, yaşayacak ve ölüm döşeğindeki insanları acıdan, dinmez bekleyişten kurtaracaklardı. Petra'ysa geri kalan hayatım süresince bana eşlik edecek, öleceğim gün bile beni bir başıma bırakmayacaktı. Biliyordum. Petra asırlık hayatını benim son nefesimle noktalayacak, bir geçmiş yok olup gidecekti. Ve ben tarihin gizli sayfalarından değerli bir varlığı silmenin külfetini üzerimden hiçbir zaman atamayacaktım. Tanrı'nın huzurunda bile.

Kapının önündeki heykelin dibinde bunları düşünürken uzaktan Marea'nın temkinli adımlarını gördüm. Bana doğru ürkekçe yaklaşıyor, gözleri bana değil sanki boşluğa bakıyordu. O sırada Petra da evden çıkıp onu karşıladı. Burada öylece dikilip bekleyemezdim, onlara yaklaşmak istedim ama Petra engel oldu.

“Bilmek hakkım.” dedim sakince. Kaybolup gitmeden önce fikrini değiştirdi bu kelime. “Peki.” dedi Marea, önce Petra'ya sonra da bana bakıp:

“Güneydeki Kayat şehrinde eski bir binada birlikte kalıyorlar.”

“Kimin evi?”

“Villanova'nm.”

“Villanova.” dedi Petra. “Bir de barış istiyorlardı.”

“Kimseyi öldürmediler, bir şekilde bunu bastırıyorlar.”

“Eninde sonunda yapacaklar.” dedi. “Bundan kaçış yok.”

“Petra!” dedi uyarırcasına. “Bence gitmeniz iyi bir fikir değil.”

“Neden?” diye sordu kaşlarını daha çok çatıp. Artık sınırdaydı Petra, daha fazla çatılamazdı o kaşlar. Saçma gülme isteğimi bastırıp tekrar Marea'ya baktım.

“Sırayla evden çıkıyorlar ve hemen karşı tepeden burayı izliyorlar. Gideceğinizi biliyorlar. Çünkü tek şansları burası. Kulpa onlar için aşılmaz bir duvar.”

“Hiç mi?” dedim. “Hiç mi aşılmaz?”

“Bir tek ben ölünce.” dedi Petra. “O zaman aşılr.”

“Yani yalan söylediğin şu şeytan üçgeni olayından bahsediyoruz değil mi?” Petra kendi kendini ele vermişti. Dişlerini sıkıp bir süre sessiz kaldı. Buna cevap vermesi gerektiğini biliyordu. Gözlerinin derinliklerine bakıp o cevabı bekledim.

“Bilmiyorsun.” dedi “Bu yüzden bu konuyu konuşmayalım.”

“O bitkiyi kullanıyorsun değil mi?”

“Hayır Fegel.” dedi. “Neden bunu daha sonra tartışmıyoruz. Şu an bilgi alıyorum farkındaysan.”

“Peki.” dedim. “Şimdilik öyle olsun.”

Hypatia'yla Giovanni birdenbire yanımızda belirdi. “Sorun ne?” dediler onlar da bu gizemli toplantıya katılıp. “İzleniyoruz.” dedi Marea. “Nöbetleşe tepeyi bekliyorlar.”

Giovanni benim duyamayacağım bir biçimde mırıldandı. Sanırım küfür etmişti ama bu beni hiç kızdırmadı, onlar ablalarım ve sevdiğim çocuk olsa bile. Petra ise ters bir bakışla onu uyardı. Bir zamanlar nefret ettiğim, daha doğrusu etmeye çalıştığım Petra'yı şimdiyse anlaşılmaz bir şekilde koruyordum.

“Onları atlatmak çok kolay.” dedi Petra. “Siz kovalarsanız onlar da kaçır. Bu arada zaten onlara iki günlük bir fark atmış oluruz.”

“Haklı.” dedi Hypatia.

“Sizce bunu düşüneyecek kadar aptallar mı?” diye sordum. Hepsi birden bana döndü. Kimseden çıt çıkmıyordu. Sanırım haklı olduğumu anlamışlardı.

“Peki ne öneriyorsun?” dedi Petra bana bakıp.

“Bana mı soruyorsun?” dedim. “Ciddi misin? Aileme tuzak kurup yakalatmak gibi bir olayın mimarı olamam. Bunu size bırakıyorum. Ayrıca hepsinin can güvenliğinden sorumlusun. Bunu unutma.”

Petra işaret parmağıyla evi gösterdi bana. Bir süre bekleyip başka çarem olmadığını anlayarak eve geri döndüm. Kapıyı kapatıp asık suratımla masanın üzerinde duran pastalara saldırdım. Buradayken verdiğim kiloyu düzenli bir şekilde almaya başlamıştım. Hâlbuki ilacın kesilmesi gaip ten sesler

duymama neden olmuyordu, bunu açığa kavuşturmuştuk. Peki neden bunu yapmayı sürdürüyordu? Beklemek dayanılmazdı. Ben de Petra gibi yapıp sessizliği dinledim. Bağdaş kurup ateşin başında otururken ilk defa zihnimi boşaltmaya çalıştım. Zamanın geçmesini beklemedim ve her bir şeyi akışına bıraktım. Derin bir nefes aldım sonra. Parfümümün kokusu ete büründü, ruhumu kucakladı. Birkaç görüntü belirdi gözlerimin önünde, karanlığın ötesinde. Kulpa'nın yeşilliğiyle göğün mavisi birbirine karışmış, adeta tek bir renk gibi bütünleşmişti. O an sıkıntılarımla yavaşça uzaklaştı benden. Sadece gidecek olmanın rahatlığını yaşadım. Evime dönüyordum, yuvama. Annemden babamdan uzaktım, onları bir daha asla göremeyecektim ve ablalarım da Marlo gibi kullanılıyor, Petra'ya onlar aracılığıyla ulaşılmaya çalışılıyordu. Hepsini anlayabiliyordum sanki. Onlarla gidince de mutlu olmayacaktım. Sakin, huzurlu bir yaşantım olmayacaktı. Marlo bana dokunacak Petra'nın yarattığı bu büyüyü bozacaktı. İşte bundan korkuyordum. Bu dokunulmazlık bana iyi gelmişti, hatta alışmıştım. Şimdi bunu yapamazdım. Onları, özellikle Marlo'yu ne kadar seversem seveyim Petra'nın içime bıraktığı bu mükemmelliği yıkamazdım. Hep eksik kalacak olmak da zor olacaktı ama tıpkı o dizelerdeki gibi acıya katlanılabilir, mutluluğa ulaşılabilirdi. Korkmaya gerek yoktu, hiçbir şeyden korkmaya gerek yoktu. Ölüm eninde sonunda gelip beni alacak ve bir yolculuğa çıkacaktım. Orada beni ne bekliyordu, bilmiyordum elbet ama dediğim gibi hayat bu kadar kötüyse ölüm güzel olmalıydı. Doğanın dengesi. Zıtlıkların hâkimiyeti.

Yüzümde belli belirsiz bir tebessümle rahat bir nefes verdim. Artık daha iyiydim. Tam gözlerimi açacağım

sırada bir nefes belirdi ensemdede. Bu nefesin yabancı olduğunu bilseydim korkabilirdim ama değildi, defalarca hissetmiştim artık ezberlemiştim.

“Sessizliği dinle Fegel.” dedi fısıltıyla. “O başka konuşur.”

Gözlerimi açıp arkamı döndüğümde o çoktan geriye çekilmişti. Bugüne kadar söze vurmadığı bir şeydi bu, şaşırsam da belli etmemeye gayret ettim.

“Ben de tam olarak bunu yapıyordum.” dedim.

“Peki nasıldı?”

“İyi.” dedim. “Çok iyiydi.”

Memnuniyet dolu bir ifadeyle gülümsedi. Doğru yoldasın demek ister gibiydi. Keşke biraz daha konuşsa, aklındakileri bana anlatsaydı. Böyle parça parça bildirmekti onun yöntemi ama ben onun kadar sabırlı değildim, yine de öğreniyordum. Belki de doğru olan buydu, bir çırpıda değil, sindire sindire.

“Gidiyor muyuz?”

“Evet ama sanırım bu akşam değil.”

“Plan ne o hâlde?”

Saçlarını karıştırıp koltuğa yaslandı. Uzun bacakları birer sopa gibi göründü gözüme.

“Birazdan kapıyı açıp seni dışarı yollayacağız.”

“Nasıl yani?” dedim.

“Duydun.” dedi. “Üzerine bir şeyler al.”

“Beni onlara mı veriyorsun?”

“Öyle bir şey mümkün mü sence?”

Cevap vermek yerine yavaş adımlarla odama çıktım. Ceketimi giyip fermuarını çektim ve aynı tempoda yeniden aşağıya indim.

“Hazırsan gidelim.” dedi. Bu kadar erken olması beni bir kez daha şaşırttı.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum ve Petra'ya sonuna kadar güveniyordum. Onlara zarar vermeyecekti.

Demir kapı gümbürtüyle açılırken kalp atışlarımı etrafımdaki sesler bastırdı. Herkes bir anda görünüp bir anda yok oldu. Petra elleri ceplerinde gidişimi izledi. Toprak yola girdiğimde heyecanım da giderek arttı. Kendimi çok tuhaf hissediyordum. Korku dolu ve savunmasız. Terk edilmiş gibiydim sanki. Zayıf bir insandım yeniden. Hiçbir şeye gücü yetmeyen aciz bir varlık.

Petra, yol boyunca yürü demişti evden çıkarken. Hiçbir yere sapma ve ilerle. Olacak olanlar seni korkutmasın çünkü hiç sorun yaşamayacağız.

Orman yolu beni avuçlarının arasına almış gibiydi. Gittikçe daraldı yol ve eş zamanlı benim de nefesim daraldı. Birkaç kuş topluluğu kalktı yerden, kanat çırparak uzaklaştı. Uzaklardan kurt ulumaları yükseldi. Yutkunup yoluma devam ettim. Bu süre zarfında hiçbir şey olmamıştı. Neredeyse yirmi beş dakikadır yürüyordum. Her çıtırtı, her uğultu yüreğimi yerinden oynatıyordu. İlk defa bir yaşam alanında Petra'sız yürüyüş yapıyordum. Her ne kadar onun varlığını bütün ruhumda hissetsem de bu yalnızlık hissi başkaydı. Yenemiyordum.

Bir beş dakika kadar sonra çıtırtılar arttı ve ağaçların arasında bir şeyler gözüme çarptı. Gölgeler oradan oraya kaçıştı. Durmaksızın yürümeye devam ettim. O an adımın fısıldandığını duydum. Yine de yürümeyi kesmedim. Dallar sallandı, birkaç kozalak yere düştü. Kuşlar yeniden uçtu.

Etrafımda olduklarını biliyordum, birazdan beni almak için gelecekler ve daha kaçamadan yakalanacaklardı. Onlara karşı zayıflardı, bütün planlar

anlamsızdı Şu durumda. Hele Petra bırakın hata yapmayı aynı hatayı iki kez asla yapmazdı.

Ormanın derinliklerinde bir çığlık yükseldi gökyüzüne doğru. O çığlık hem tanıdık hem de fazlasıyla yabancıydı. Birkaç ağaç devrildi, toprağın mis gibi kokusu saçıldı ortalığa. Ellerim ceplerimde yürüyor, hiçbir Şey olmamış gibi gülümsüyordum. Neden böyle özürlü gibi davrandığımı bilmesem de kendimi hiç olmadığım kadar iyi hissediyordum.

Yokuş yukarı tırmanırken güneş bulutların arasından kendini gösterdi. Köyü gösteren tepeye çıktığımda köy meydanındaki kargaşayı görebiliyordum. Derin bir nefes alıp yanı başımda duran Petra'ya baktım.

“Kolay oldu değil mi?”

“Oldukça iyilerdi aslında.” dedi “Ama tabii ki yeterince değil.”

“Bugün Kulpa'ya gidemiyoruz, oysa kendimi buna hazırlamıştım.”

Küçük adımlarla etrafımda gezinip en son arkamda bekledi. Başımın üzerine doğru eğilip varlığıyla korkularımı geçiştirdi.

“Ne zaman gitmek istersen o zaman gideriz ama söylemek istediklerin her daim içinde kalacak, bu yüzden onlarla konuş.”

Hafifçe salladım başımı, sonrasında köy kapısını görebildim, ardından çardak ve sonra da köyün daha önce hiç uğramadığım karanlık ve kasvetli kısmındaydım.

“Burası akıllı durmayanlar için.” dedi Petra. “Otuz odalı zindanımız. Eskiden daha sık kullanırdık ama yarım asırdır ziyaret edilmediğinden eminim.”

“İçerideler mi?” diye sordum.

“Evet.” dedi alnını kırıştıırıp.

Duvarlarını dev mumların aydınlattığı koridorda yürürken birazdan geçecek zorlu diyalog için şimdiden kendimi hazırlamaya çalışıyordum. Her adımda kendimi telkin ediyor, iyi biteceğini söylüyordum ama kendimi kandırmak hiç hoş değildi.

Botlarımın çıkardığı ses sessizlik boyunca yankılandı. Homurtular yükseldi ve Petra hemen arkamda beni kollamaya devam etti. Yan yana sıralanan tam otuz hücre vardı burada. İlk hücrede Lelis'i gördüm. Petra gözlerime bakıp kaybolması gerektiğini anladı. “Demirlere yaklaşma.” dedi uyarırcasına. “Sana dokunmalarına sakın izin verme. Yoksa bu şansı da kaybedersin.”

“Peki.” dedim. “Nasıl istersen.”

Petra gittikten sonra bir süre sessizce bakiştık Lelis'le. O kadar güzeldi ki, gözlerinin bu rengini bile hiç yadırgamamıştım. Sanki hep böyleydi, hep bu kadar derin ve güçlü. Ellerimi ceplerimden çıkarmıyordum. Böylelikle hem yumruk yapıp sakinleşmeye çalışıyor hem de kendime hâkim olup ona dokunma riskimi önlüyordum.

“Onun kölesi olmuşsun.” dedi hiç kaybetmediği alaycı tavrını takınarak.

“Bir zamanlar da sizin kölenizdim, zoruna mı gitti yoksa oyuncağın elinden almdığı için?”

Hızlı adımlarla yaklaşıp parmaklarını demirlere geçirerek hafifçe salladı.

“Geçmiş konuşmak anlamsız Feg, artık hiçbirimiz o günlere istesek de dönemeyiz.”

“Belki de gerçekten dönmemeliyiz, belki de bizim için en doğrusu budur.”

“Öfkeliisin.” dedi başını bir tarafa yatırıp.

“Haklı.” diye bir ses yükseldi uzak bir hücreden. Bu Defi'nin sesiydi. Hepsini ayrı hücrelere koymalarındaki

sebeb her hücrenin bir insan alacak kadar dar ve küçük olmasıydı, yan yana olmamalarının nedeni de eziyetli muhakkak. Parmaklarını demirden çekip boşluktan elini bana doğru uzattı. Geriye çekilip duvara yaslandım. İşte o an bütün köyü çınlatacak bir kahkaha patlattı. Öyle ki yankısı bir beş dakika kadar durmadı. Ciddiyetimi bir an olsun bozmadım. Koşup ona sarılmayı her şeyden çok isterdim ama kendimi bildim bileli böyle bir şey olmamıştı. Ne çocukken ne de büyürken ablalarım beni sevmemiş, bir kez olsun şefkat göstermemişti. Şimdiyse bunu hak ediyor olduklarını sanmaları benim canımı fazlasıyla sıkıyordu.

“Durma Feg.” dedi Defi. “Nefretini kus, bunu anlayışla karşılarız.”

“Anlayış?” dedim sesimi bir ton yükseltip. “Siz anlayıştan ne anlarsınız ki?”

“Bizimle olmayı seçersen hayat daha güzel olacak Feg, lütfen seçimini bizden yana kullan.”

Lelis beklediğim yerden vuruyordu. Bu konuşma beni şaşırtmadı.

“Sizinle gelirsem bana ne vaat edeceksiniz, cenneti falan mı?”

Dudakları muzipçe bükülüp gözlerini bıkkınca devirdi.

“Görmeyeli espri yeteneğin gelişmiş.”

“Siz görmeyeli çok şey değişti, inan tahmin dahi edemezsiniz.”

“Evet.” dedi onaylarcasına, “Biz edemeyiz belki ama Marlo edebilir.”

Hiç kıpırdamadan ona bakmayı sürdürdüm, beni Marlo'yla vurmuştu. Sabırlıydım ilk kez, sindire sindire konuşmalı ve sakince dinlemeliydim. Buradan gittikten sonra belki bir daha onları göremeyecektim, her şey

mümkündü, bu yüzden kalplerini kırmak yerine beni kırmalarına izin vermeliydim.

“Annemle babam nasıl?” diye sordum. “Ölümsüzlük fikrini duyunca etekleriniz tutuşmuş olmalı, sonuçta sizin için mucizevî bir teklif.”

“Onları yeterince düşünseydin bir kez olsun görmeye gelirdin.”

“Peki siz, siz yeterince düşündünüz mü? Şöyle sormak istiyorum aslında; bugüne kadar hiç düşündünüz mü?”

Artan öfkemi bastırıp yükselen sesimi alçaltmaya çalıştım, Buda'nın sakinliğine ve insan sevgisine henüz erişemediğim için onları kırmama fikrini bir kenara attım.

“Tartışmak gereksiz Fegel, ailemden uzaktayız hem ruhen hem de bedenen. Artık bizi yok saymak zorundalar.”

“Bu onlar adına büyük bir iyilik olur.”

Başını hızlıca sallayıp küçücük hücrede deli gibi dolanmaya başladı. Kendi etrafında döndüğü için de daha çok kızdı.

“Kes artık.” dedi. “Çocuk gibi davranmayı kes. Bize ne yapmaya çalıştıklarını görmüyor musun?”

“Biz?” dedim fısıltıyla. “Biz diye bir şey yok abla. Biz diye bir şey hiç olmadı. Siz vardınız hep ama ben yoktum.”

“Lütfen.” dedi omuzlarını düşürüp. “Petra bir şeytan, onun yeri cehennem kardeşim. Neden bunu göremiyorsun?”

“Petra'nın yeri neresi umurumda değil, onun yanındayken asıl yerim önemli benim için ve inan ki abla, onun yanında durmuyorum, önünde arkasında da değil, ayakları altında hiç değil, onun başının üzerindeyim. Bu ne demek biliyor musun, o beni

baştacı yapıyor. Kırmıyor, üzmüyor, eziyet etmiyor, mutlu olmam için elinden geleni yapıyor. Belki biraz bencilce davranıyor evet ama mühim değil. Benim saygımı çoktan kazandı.”

Cevap veremeden baktı yüzüme. Soğuk taş zeminde adımlarım yankılanarak ilerledim. Defi'nin masum ve aynı zamanda tehlikeli ifadesine bakarken bir an için gözlerim doldu. Onu bu şekilde görmek beni inanılmaz üzüyor, bir yandan da sevindiriyordu. Onlar için ne düşüneceğimi bilemiyordum. Birer ölü mü yoksa hiç olmadığı kadar diri mi? Onlar hepsiydi artık. Zamanın sonsuzluğundan nasiplenmiş iki güzel ve eşsiz varlık. Ne yazık ki onlarla olamazdım artık. Eskiden ne de çok isterdim bana iyi davranmalarını ne de çok dua ederdim. şimdi beceriksizce veda etmeye çalışıyordum.

“Fegel!” dedi hüzünle. “Seni bir daha hiç göremeyeceğimi düşünmüştüm.”

Güçlü bir nefes aldım rutubetli zindanda. Geriye çekilip ellerimi ceplerimden çıkardım ve yığılmamak için soğuk duvarlara yaslandım. Acı çekmek istemesem de bundan kaçışım yoktu. Lelis, Defi ve son olarak Marlo. En son darbeyi bana o vuracaktı. Biliyordum.

“Hayat sürprizlerle dolu abla.” dedim. “Bunların olacağını tahmin edemezdik.”

“Edemezdik.” dedi. “Haklısın. Nasılsın peki, onca zaman neler yaptın?”

Hafifçe gülümseyip ona doğru bir adım yaklaştım. Gözlerinde samimiyet vardı, beni etkilemeye çalıştığı belliydi ve bunu da gerçekten başarmıştı.

“İyi kötü bir şekilde geçti. Sizens bir doğum günü geçirdim.” dedim.

“Oyuncak ayını almıştık.”

Bir damla yaş aktı gözlerimden ve yanağımdan aşağı süzöldü. Hareket edemedim, nefes alamadım, hiçbir şey

yapamadım o an. Duygularım sürekli değişiyordu, hızına asla yetişemiyordum. Nefret ve sevgi aynı anda çarpıyordu kalbimde, ikisi de çok güçlüydü ve ben o gücün altında durmadan eziliyordum.

“Bundan sonra ne olacak Fegel, o adamla mı yaşayacaksın? Sana ne yapacak söylesene?”

“Hiç.” dedim omuz silkip. “Öylece yaşayıp ölmemi istiyor.”

“Saçmalık.” dedi demirleri sıkarak. “Neden bunu istesin ki? Elinde büyük bir güç var, sen de bizden biri olabilirsin ve asırlar boyunca hep birlikte yaşayabiliriz, ölmekte neyin nesi?”

“Abla...” dedim sakince. “Petra kötü biri değil. Geçmişi zifiri karanlık ve temizlenemez günahlarla dolu da olsa, onda bilinmeyen, görülmeyen bir ışık var, biliyorum bu size çok komik geliyor ama onu tanıyorum ve daha fazla tanımak istiyorum.”

“Neden Fegel, neden tanımak istiyorsun? O seni delirtti. Çocukluğun onun bıraktığı hezeyanlarla dolu. Hepimiz, bütün tanıdıkların senin akıl hastası olduğunu düşündü. Kâbus gibi bir hayat yaşadın, neden ona bu derece bağlısın?”

“Her şeyin farkındayım, keşke sizinle gelebilecek durumda olsaydım ama o buna asla izin vermez. Gördünüz, sizin de elinizden bir şey gelmiyor.”

“Evet, ama sen istersen olabilir. Bu kadar erken vazgeçme. Bizim için değilse bile Marlo için.”

“Marlo...” dedim sessizce. Sonra da susup kaldım. Nasıl Petra için ben sözün bittiği yersem Marlo da benim için öyleydi. Kusursuz sureti gözlerimin önüne geldi birden ve aslına bakmaya cesaret edemedim. Zayıftım onun karşısında, çaresizdim.

“Bizim için endişelenmene artık gerek yok, ne yaşlanacağız ne de öleceğiz ama sen, sen Fegel, zaman

geçip gidiyor ve yaşlanacaksın, o kaçığın aklından neler geçiyor bilinmez ama biz seni kaybedemeyiz.”

Ellerimle yüzümü kapatıp parmak uçlarımla başımı sıktım, ağrım yoktu ama üzerimde kocaman bir yük vardı. Geri dönüp koridor boyunca yürüdüm. Mum ışıkları cılızlaştı. Marlo'yu gördüğümde başı önde yere çökmüş öylece duruyordu. Bir heykel kadar hareketsiz, bir ölü kadar ruhsuz. Nefes almıyordu sanki öylece donup kalmıştı. Söylediklerimin üzerine bu şekilde olması gayet doğaldı.

Dizimi kırıp yere çöktüm ben de. “Marlo...” dedim usulca. Başını kaldırması bir dakika sürdü. Yüzüme bakmadan gürültülü bir nefes verdi. Hâlâ beni derinden etkilemeyi başarıyordu ve yaşadığım sürece hatta öldüğümde bile bu his tükenmeden devam edecekti, bundan adım gibi emindim.

“Fegel!” dedi sonunda. Sesini duymak bile içime su serpmiş, kederimi dindirmişti.

“Yüzüme bak.” dedim. “Seninle konuşmak istiyorum.”

“Sen söylenebilecek her şeyi söyledin Fegel, bana pek bir şey kalmadı.”

“Hayır.” dedim fısıltıyla. “İkimizin de konuşacak çok şeyi var. Yitirdiğimiz bir senemiz var. Yarım kalan bir aşkımız var.”

“Yarım kalan aşk mı?” dedi başını çevirip gözlerime bakarken. Onu ilk defa böylesine bitkin görüyordum.

“Bizim bir aşkımızın kaldığını sanmıyorum; baksana, sen benden çoktan vazgeçmişsin.”

“Hayır Marlo, her şeyden vazgeçebilirim bu hayatta ama senden asla vazgeçmem. Bunu Petra da biliyor. Bu yüzden sana zarar vermiyor. Biliyor ki sen yoksan ben de yokum.”

“Teşekkür mü etmeliyim?”

“Lütfen böyle davranma. Biliyorum kızgınsın, bir söz verdim sana ama tutamadım.”

Gürültülü bir nefes daha verdi. İçinde büyüyen bir dağ vardı Marlo'nun. Söylemek istediği binlerce cümle ama tekini bile kuramıyordu şu an. Acı çekiyordu ve bu acı o güzel yüzünden, büyümlü gözlerinden adeta fıskırıyordu.

“Ama ben verdiğim sözü tuttum.”

“Biliyorum.” dedim yumruk yaptığım ellerimi ceplerimde gizlice sıkarak. “Biliyorum. Benim için yaptığın fedâkarlığı asla ödeyemem.”

“Ya ne olacak Fegel söylesene, bundan sonra ne olacak?”

Sesi giderek yükseldi ve ruhundaki çığlığı gözler önüne sererek benden bir cevap istedi. Sahi, ne olacaktı bundan sonra? Bir dakika sonrasını bile bilemezken gelecekte olacakları nasıl tahmin edebilirdim? Asla edemezdim.

“Bilmiyorum.” dedim. “Tek bildiğim onun kötü biri olmadığı. İsteyerek bu hâle gelmediği.”

Öfkeyle yandı gözleri.

“Boş versene Feg, bu köydeki herkesi o yarattı sonra da çekip gitti. O, bencil sadece kendini düşünen, aklına geleni yapmaktan çekinmeyen, sonra da hiçbir şey olmamış gibi yarattıklarından sıkılıp hepsini bir kenara atan şarlatandan başka bir şey değil. Güç gösterisi yapmayı seven egoist bir şizofren. Şimdi bana gelmiş onun iyi olduğundan mı bahsediyorsun?”

“Ondan nefret ettiğini biliyorum Marlo, etmekte de sonuna kadar haklısın.”

Demirlere doğru eğilip gözlerini düşmanımıymışım gibi dikti. Bana ilk defa böyle bakıyordu. Zeminde gerileyip bir an için vücut dengemi kaybederek yere oturdum.

“Beni atmadı Marlo.” dedim son kalan cesaret kırıntıyla. “Atamadı.”

Kelimeler ağzına gelip gelip gitti bir süre. Anlamayacağım bir şekilde homurdandı, demirleri bütün gücüyle sıkıp gözlerime daha bir öfkeyle baktı. Sanki ellerinin içinde ben vardım. Yüzümü buruşturdum acıyla.

“Sorun da bu ya!” diye haykırdı. “Senden vazgeçmiyor, bir tek senden vazgeçmiyor. Yoksa seni alıp gidebilirdim ama öyle bir koruyor ki seni, önüne Tanrı çıksa meydan okuyacak.”

Kalp atışlarım yeniden hızlandı. Birden gözlerimin önüne başından sonuna bir film şeridi gibi Petra'nın benim için yaptıkları geldi. Hızla ve bütün ayrıntılarıyla. Mancınıkla fırlattığında hissettiklerim, şelaleden atlarken ki coşku, rüzgâra doğru kanatsız yol alırken o tarifsiz keyfim, nehirde salla piknik ve balık tutma deneyimim. Saklı bahçe, kırmızı gözlü tavşanlar, evim, odam, terasım. Başımın üzerinde birer melek gibi bekleyen yıldızlar, ayın kusursuz görünümü... Okuduklarım, öğrendiklerim, geçmişin bilinmeyen ayrıntıları. Toprağın altı, üstü, göğün görkemi, Tanrı'nın mükemmelliği, yarattığı kâinatın hesaplanamaz nizamı. Hepsi, hepsi bir anda beynimin içinden akıp gitti ve içim kendi sonsuzluğunda titredi.

“Petra'nın acılı bir ruhu var Marlo, huzur isteyen acılı bir ruhu ve bu huzuru bende buluyor, bu yüzden benden vazgeçemiyor. Herkesten, her şeyden koruyor, kısıkanıyor, kimsenin dokunmasına tahammül edemiyor, kendinin bile, düşünebiliyor musun? Bana dokunma hakkını kendinde bulmuyor.”

Geriye çekildi hızla, sonra da kendini demirlere çarpıp sinsi bir şeytan gibi yere eğildi. İlk defa beni ürkütmüştü, göz bebekleri büyüdü, irileşti.

“Sen, sen onu seviyor musun?”

“Hayır.” dedim ellerimi cebimden çıkarıp yere vurarak. “Sevmiyorum, asla! Sadece beni korumasına, kollamasına; hayatına, yaşamına, hatta geçmişine bile saygı duyuyorum. Dokuz yaşından bu yana bana bir dünya kurmaya çalışmış. Her şeyden uzakta, sen de gördün, hepiniz gördünüz bunu?”

Olumsuzca salladı başını.

“Ben öyle bir dünya görmedim Feg, ben bir ölünün bir canlının hayatına müdahalesini gördüm. Onu kendinde hapsedmesini, kendi bencilliğinde gizlemesini gördüm.”

“Bunu tartışmak istemiyorum Marlo, Petra'nın iyiliğini ya da kötülüğünü sorgulayacak değiliz. Bize bakalım, bizim sevgimize.”

“Git buradan!” dedi ellerini demirlerden çekip. “Ona git!”

“Ne?” diye sordum şaşkınlığımı belli ederek. “Gitmemi mi istiyorsun, neden?”

“Seni seviyorum Feg, senin için her şeyi yaparım, her acıya katlanırım, senin için varlığımdan bile vazgeçerim ama sevgini bir başkasıyla asla paylaşamam, bunu gözlerinde görürsem mahvolurum, dayanamam. O zaman yaptığım, yaşadığım her şey anlamını yitirir.”

“Saçmalamayı kes, onu sevmediğimi söyledim, o benim için beni kollayan bir arkadaştan öteye gidemez, ben seni seviyorum, hep seni sevdim ve...”

“Ben ölüyüm Feg.” dedi usulca sözümü keserek. Hüccresinin taşlı duvarlarına yaslanıp, bana bir yabancıymışım gibi baktı.

“Senin ruhunu görebilir, sayfaları açık duran bir kitap gibi okuyabilirim. Onu seviyorsun! Az önce fark etmeden açtın o sayfaları, bana gösterdin. Git artık.”

“Yemin ederim Marlo, senden başkasını sevmedim, yalvarırım bunu bana yapma. Onu sevmediğime her şeyin üzerine yemin ederim. Hatta Tanrı'nın bile.”

“O Tanrı bizlerin yaşamasına izin veriyor, öldürülen onca masum insana göz yumuyor, zayıf ve ölümlü bir insan topluluğuna karşı, güçlü ve ölümsüz katiller yaratıyor. Bunlara o izin veriyor ve sen böyle bir Tanrı'nın üzerine yemin mi ediyorsun, bunun hiçbir geçerliliği yok bende.”

Sakin olup duyduklarımı kafamdan dağıtmaya çalıştım. Ayağa kalkıp birkaç adım yürüdüm, sonra yine geri döndüm.

“Sen benim için aynı Marlo'sun. Gördüğümde, gözlerine baktığımda kalbimin aşkla çarpmasını sağlayan o büyüleyici çocuksun. Bunu hiçbir kuvvet değiştiremez, ne sen ne de Petra.”

“O hâlde bunu kanıtla, bana katıl, bir ölüyü ancak bir ölü öldürebilir Feg, o seninle beraber benim hayatımı da mahvetti, bunu ödemeli.”

Elini parmaklıklardan uzatıp bana doğru açtı.

“Bana katıl Feg, bunu ondan iste, kabul edecektir, seninle sonsuz bir hayatı seçecektir.”

Marlo aklını kaçırmış gibi bakıyordu. İlk gördüğümde masum gözleriyle geçmişi getiren çocuk yoktu şimdi, onun yerinde hiç tanımadığım biri vardı, acımasız bir yabancı.

“Ben senin için öldüm Feg, hadi aşkını kanıtla ve sen de benim için öl.”

“Ben...” dedim korkuyla yutkunarak. “Seni seviyorum ama...”

“Ama ne Feg yoksa kendini öldürecek kadar cesaretli değil misin?”

Sesi giderek yükseldi.

“Yoksa o kadar acı çekmeyi göze alamıyor musun, oysa ben almıştım. Lanet olsun.”

Şimdi bütün gücüyle demirlere sarılıyor, sarısmaya çalışıyordu. Vahşi bir hayvan gibi parlıyordu gözleri.

“Ben almıştım Feg. Oysa ben senin için her türlü acıyı göze almıştım. Aşkını kanıtlamak istiyorsan öldür kendini ve bana öyle gel yoksa git, cehenneme kadar yolun var.”

Sesi zindanın duvarlarında yankılanıyor, dönüp güçlü bir tokat gibi bana çarpıyordu.

“...yoksa cehenneme kadar yolun var, cehenneme kadar.”

Gözyaşlarıyla dolan gözlerime engel olup kendi etrafımda dönmeye başladım.

“Aklın karışmış Marlo.” dedim. “Yine geleceğim söz veriyorum, şimdi sakinleş ve dinlen, tekrar geleceğim.”

Adımlarımı hızlandırıp soluk bile almadan çıktım zindandan. Ablalarım bu süre zarfında tek kelime etmeden dinlemişlerdi. Onların da farklı düşündüğünü sanmıyordum. Onlara katılmamın tek bir yolu vardı, o da onlar gibi olmamdı. Bunu çok önceden tahmin etmiştim, bu yüzden bu teklife hiç kızmadım, öfkesini anlayabiliyordum. Onun yerinde olsam ben de o şekilde davranırdım.

Başımı gökyüzüne kaldırıp biriken bulutlara baktım. Kalbimde derin bir sızı vardı. Üzülecek o kadar çok sebebim vardı ki hangisinden başlasam bilemedim. Parke taşlarının üzerinde başım önde yürürken birkaç karaltı geçti iki yanımdan.

Petra bir sokak lambasına yaslanmış kolları göğsünde öylece dikiliyordu. O hâliyle o direktan pek farkı yoktu. Yaklaşınca gülümsedi.

“Nasıl geçti?”

“Zor.” dedim. “Çok zordu.”

“O hâlde bugün gidemiyoruz?”

Yan yana yürüdük köyün sessiz sokaklarını. İçeride neler konuştuğumuzu duyup duymadığını bilmiyordum ama bir şekilde hissettiğine emindim. Her ne kadar umursamaz ve sakın görünmeye çalışsa da gerginliğini gizleyecek kadar usta değildi benim yanımda. Öyle ki onun her ifadesini kendi yüzüm gibi ezberlemiştim. Bir aynaydı Petra benim için. Baktığımda kendimi gördüğüm yansıyam. Nasıl bu hâle gelmiştik onu bile bilmiyordum. Her şey çok hızlı değişiyordu. Sürekli ve durmaksızın. Bir fikrim, bir kararım asla bir gün sonra aynı kalmıyor, düşüncelerim istikrârını koruyamıyordu.

Eve geldiğimizde akşam olmak üzereydi, hafif bir karanlık çöktü köyün üzerine. Pencereden baktığımda görebildiğim bir manzara yoktu ama yine de kendimi iyi hissetmeme yardımcı oluyordu. Ah Marlo, nasıl da ona âşık olduğumu düşünürdü? Peki, ben olmadığımı nasıl kanıtlayabilirdim? Onu terk edebilir, hak ettiği gibi vedalaşabilir miydim? İşte kara bir delik gibi içine düşüp yuvarlandığım nokta burasıydı. Doğru olan karar neydi? Bir başkasının fikrine çok ihtiyacım vardı, bana tarafsız bir şekilde yorum yapacak birinin. Hypatia belki, belki de hiç tahmin etmediğim birisi. Paracelsus bu konuda ne kadar açık olabilirdi, ya Mel? Sesini duyabilmek için ömrümden bir on yıl feda edebilirdim ama şu an hiç olmadığım kadar yalnız ve çaresizdim. İsa'nın yakarışını ruhumun derinliklerinde hissettim.

Eloi, Eloi, lama sabachthani?

Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin? Bu eziyete daha fazla dayanamayıp Petra'nın odasında buldum kendimi. Kapıyı çalıp cevap gelmeden açtım. Pencerenin önünde oturmuş o da benim kadar derin düşüncelere dalmıştı.

“Gelebilir miyim?” dedim bir yabancıya bakar gibi. “Gel.” dedi ama şefkatliydi sesi, bilindikti bakışları. Sevgi dolu ve içten. Ne yaparsam yapayım onu yok sayamaz, bir yabancı gibi göremezdim. Karşısına geçip oturdum. Bir süre sessizce bekledik ve sonunda o sessizliği ben bozdum.

“Marlo hakkında ne düşünüyorsun, yani ona, onlara ne olacak?”

“Sen ne olmasını istiyorsan o olacak.”

Şaşırmıştım. “Ciddi misin?” dedim.

“Evet.” dedi. Gözlerinin yeşili çoğaldı.

“Peki, orada ne kadar kalacaklar?”

“Alışınca kadar, sen istememiş miydin? Öğrenmeleri gereken şeyler var.”

“Peki.” dedim usulca. Teşekkür ettim bu inceliği için. Beni bir kez daha yanıltmamıştı. Fakat Petra neden böyleydi? Fazla iyimser. Fazla yumuşak. Marlo burada, aramızda olduğu hâlde. Bir kaşık suda boğacakken kendine en iyi şekilde hâkim oluyordu.

“Ben...” dedim beceriksizce. Kalbim kendimi ele veriyordu. “Yani, sormak istediğim bir şey var aslında.”

“Bizden biri olup olmayacağın mı?”

Yutkundum, tam bir aptaldım. O zaten bunu biliyordu; ne istediğimi ne isteyeceğimi, belki de Mel'in dediği gibi geçmiş de geleceği de bütün her şeyi biliyordu. Konuşmalarımızı, onun söylediklerini duymasa bile bu gücü onda görüyordum.

Kollarını açıp bana doğru eğildi. Ciddiyetini takındı ve alnını kırıştırdı.

“Bak Fegel, sen benim için gerçekten çok önemlisin hem de anlatamayacağım kadar çok. Seni uzun bir süre bekledim. Korudum, kolladım, zarar gelmesini önledim. Hiçbirini yaparken bir karşılık beklemedim, hâlâ da beklemiyorum. Asla da beklemem.”

Tükürür gibi çıkıyordu her kelime ağzından. Öfkesini yüzüme kusar gibi. Marlo'dan sonra sıra onda olmalıydı. Hepsinin söyleyecekleri içinde birikmiş, bir dağ gibi yükselmişti.

“Marlo'yu sevdiğini biliyorum, buna engel olamam, yani olmak istesem de olamam. Sana beni sev diyemem, istesem de diyemem. Senin için ölmedim, zaten asırlar önce ölmüştüm. Marlo senin için ölmüş olabilir, o karanlık süreçte dayanılmaz acılar çekmiş olabilir, takdir ediyorum. Neler yaşadığını biliyorum çünkü. Seni ölecek, bir canavar olacak kadar sevmek! Senin de onu ilk günkü gibi sevmen. Hepsini anlayabilirim.”

Biraz daha eğildi.

“Beni nasıl yok edebileceğini sana bütün ayrıntılarıyla anlatabilirim.”

Başımı eğdim büyük bir utançla, bunu hiç düşünmemiştim. Petra'ya bunu asla yapamazdım.

“Gözlerimin içine baka baka beni yok edebilirsin. Senin için doğmadım, senin için ölmedim, senin için acılara katlanmadım, senin için bir canavar da olmadım ama senin için varlığımı gözümü bile kırpmadan sona erdirebilirim. Eğer istediğin buysa bunu hemen, şimdi, şuracıkta yapabilirim. Ama, ama Fegel, asla sen bu olamazsın. Asla. Ruhuna eziyet edemem, bedenine dayanılmaz acılar yükleyemem, seni sonsuz bir yaşama kilitleyemem, insan olma, insan gibi yaşama hakkını almalarına izin veremem. Gerekirse hepsinin hakkını elinden alırım ama seninkine müsaade etmem. Tanrı'nın üzerine yemin ederim ki dünya bu sefer elimden kurtulamaz. Senin için yeri göğü oynatırım.”

Gözlerimi sıkıca kapattım. Bu utanç beni mahvetmişti. Kendimi yeniden pislik gibi hissediyordum, her zamanki gibi, koca bir pislik. Yine

yapacağımı yapmıştım. Onu kırmış, incitmişim. Anlamak yerine, anlamamayı yeğlemiştim. Bilerek, onu tanıyarak, ruhundaki gizli yaraları görerek. Dişlerimi bütün gücümle sıktım, gözlerimi tekrar açtığımda yoktu, gitmişti. Gölgelere karışmış, bir kez daha o karanlıkta yitmişti.

Odanın içinde deli gibi dönerken Marlo ve ablalarımın biraz uzağımda bir zindanda olduğu gerçeğini sindirmeye çalışıyordum. Ne yapmam gerektiğini gerçekten bilmiyordum. Tanrım, şok dalgası birdenbire saldırmıştı üzerime. Yeni yeni algılıyordum olan biteni.

Lelis ve Defi. İkisi de ölümsüz. Ya Marlo? Bana söylediği sözlerin yankıları zihnimde dalgalanmaya devam ediyordu. Pencereye yaklaştım. Petra Giovanni'yle yolun ortasında dikilmiş hararetli bir şekilde konuşuyordu. Bir süre sonra onlara Hypatia da katıldı. İlk defa merakıma engel olup yanlarına gitmedim ve yatağıma çöküp başım ellerimin arasında bu işin içinden çıkmak için Tanrı'dan gelecek bir vahiy bekledim. Bekledim, bekledim. Gelen giden olmadı.

Gülme istediğimi bastırarak çıktım evden. Yerdeki bir taş parçasını tekmeledim. Karşımdan gelen birisi şaşkınlıkla baktı suratıma. Oralı olmadım.

Çardağa girdim ama oturmadan geri çıktım. Köyün surlarını turladım. Yürüdüm, yürüdüm. Aklım başımdan çıkana kadar yürüdüm. Bu süre zarfında kimse beni rahatsız etmedi. Zihnim bedenimden ayrı hareket ederken kendimi birden zindanın kapısında buldum. Kapıda kaç dakika, kaç saat bekledim bilmiyordum. Zaman durmuş, ben olduğum yerde çakılı kalmıştım.

“Patlamaya hazır bir bomba görüyorum.” dedi Petra. Ne zamandır yanımdaydı, bilmiyordum bile. İleri geri sallanıyordum. Kollarım göğsümde birleşmiş, dudağımı kemirmekle meşgulken ne cevap vereceğimi bilemedim. Akşamın ağır esaretinden kurtulmuş olsak da benim sorunum daha büyük daha mühimdi. Gidecektim. Marlo'yu da, ablalarımı da bırakıp ardıma bakmadan Kulpa'ya dönecektim. Orada bizi asla bulamayacaklardı ve böylece ortada sorun da kalmayacaktı. Ama bu kadar basit miydi bu iş? Gitmek ne kadar kolay olacaktı?

Sert ve hızlı bir U dönüşüyle köyün meydanına daldım. İçim içime sığmıyordu. Karar veremiyor, bütün acımı omzuma almış atlas gibi taşımaya çalışıyordum. Silkinmek ne de zordu.

Peşimden koşturan Petra'nın çaresizliği en az benim ruh halim kadar içler acısıydı.

“Yardım etmeme izin ver.” dedi sessizce. Olduğum yerde durdum. Geri dönüp gözyaşlarım eşliğinde yüzüne, gözlerine baktım.

“Yardım mı?” dedim ağlaya ağlaya. “Yardım mı edeceksin Petra? Nasıl edeceksin söylesene, lütfen söyle.”

Yutkundu ve başını hafifçe iki yana salladı.

“Bilmiyorum.” dedi. “Üzgünüm. Bilmiyorum.”

Kollarımı göğsümde birleştirdim. Hafif bir rüzgâr esti. Saçlarımı savurdu. Petra'nın kokusuyla benim kokum birbirine karıştı. Gözlerimi bir an için kapattım ve derin bir nefes aldım.

“Onlarla biraz daha zaman geçirebilir miyim? En çok da Marlo'yla?”

Bu cümleyi kurarken gözlerimden akan yaşlar dur durak bilmiyordu. Karşımda eriyip gidiyordu Petra. Yemyeşil gözleri alev alev yanıyordu. Ben acılarımı

omzumda taşıyordum, evet, peki o? Kâinatı sırtlandığı yetmiyormuş gibi bir de benim kahrıma katlanıyordu.

Bir kez daha yutkundum.

“Çok zor olacak Fegel.” dedi sesi titrerken. “Benim için çok zor olacak. Ama senin için dayanacağım. Gerekirse başımı taşlara vuracağım, yine de dayanacağım. Bir damla gözyaşın için neleri feda ederim bilmiyor musun? Bil Fegel. Bil ki, yanımda olduğun sürece ben dayanırım, dayanacağım.”

Bir adım attım ona doğru, sonra bir adım daha. Ben ağlıyordum, o gözleri dolmuş bekliyordu. Başımı hafifçe eğip, uzun mu uzun bir aradan sonra göğsüne dayadım. Sarılmak istiyordum, başım omzunda sarsıla sarsıla ağlamak. Hıçkırarak, feryat figan bağırmak. Ama yapamazdım. Ne o ne de ben. Yapamazdık.

Geriye çekildim, gözyaşlarımı silerek ilerledim, hemen yanımda yürüdü. Düşürdü omuzlarını, direyemedi bu acıyı. Nasıl direyecekti?

Gecenin derin karanlığında kapının kapanmasıyla irkildim. Petra gitmişti. Komodinde duran eski püskü saate baktığımda gecenin ikisini gösteriyordu. Nereye gidiyordu bu saatte?

Yatakta dönüp durdum. Uyuyamıyordum ilk defa. Marlo'yu düşünüyordum delicesine. Durmaksızın, dinmeksizin aklımdaydı. Neden peki? Böyle birdenbire, bıçak gibi saplanarak aklıma girmişti. Gidecek olmanın huzuru içindeydim oysaki. Şimdiyse biraz daha kalmak, onunla, onlarla zaman geçirmek istiyordum.

“Fegel.”

Bir fısıltıyla zıpladım yerimden. Kalp atışlarım odanın içine doldu. Başımı sesin geldiği yöne çevirdim. Saatin arkasında kıpırdayan bir şey vardı. Geriye çekildim, sonra da merakıma engel olamayarak öne

doğru eğildim. Beyaz bir şey göründü titrek mum ışığında. Bu Mel'di. Tanrım, heyecandan ölebilirdim. Bunca sıkıntının içinde gülmeye başladım. Başını uzatıp o şirin parmağıyla sus işareti yaptı. Haklıydı. Yaptığım büyük bir hataydı, onu yakalatabilirdim.

“Kalp atışlarını durdur.” dedi ağzı bile kıpırdamadan. Şimdi tam önümde, saatin önünde dikiliyordu. “Nasıl yani?” dedim içimden.

“Zihninden geçenleri duyuyorum Fegel.” dedi. “Konuşursan seni duyarlar, beni de duyarlar.”

Başımı yavaşça salladım. Onu o kadar çok özlemiştim ki, elime alıp yüzüme bastırmak istedim. Kel başını sevip okşamak. Bu isteğime engel oldum.

“Nasılsın Fegel?” dedi bunca zamandır duymayı beklediğim ses tonuyla.

“Kötüyüm Mel.” dedim içimden. “Çok kötüyüm. Neredeydin bunca zamandır?”

Gözleri ışıldadı mum ışığının altında. Onunla bu şekilde iletişim kurmak oldukça heyecan vericiydi ve de ilginç.

“Babam aramıza bir engel koydu. Hepimize seninle görüşmeyi yasakladı. Lelis'le Defi'yi öğrenmeni istemiyordu. Bu yüzden seninle konuşamadım. Özür dilerim Fegel. Yanında olamasam da seni hissettim.”

Bir damla yaş yanağımın kenarından süzüldü.

“Ağlama.” dedi zihnimin içinde. Hem ağlıyor hem gülümsüyordum. İkimiz de birbirimize bakmış telepatik bir iletişim gerçekleştiriyorduk.

Gözyaşlarımı kolumla sildim. Bacaklarımı kendime çekip ona doğru yaklaştım.

“Petra Marlo'nun yanında.” dedi.

“Nasıl yani?” dedim bir kez daha şaşırarak. “Peki ne yapıyor onun yanında?”

“Konuşuyor.” dedi.

Başımı iki yana salladım inanamıyormuş gibi.

“Senin hakkında konuşuyor, onları duymak ister misin?”

“Evet.” dedim büyük bir heyecanla. “Çok isterim.”

O an Marlo'nun sesi yankılandı zihnimde. Kalp atışlarım yeniden hızlandı.

“Birini gerçekten seviyorsan, onu özgür bırakmalısın sözünü hiç duymadın mı Petra? Neden Fegel'i özgür bırakmıyorsun? Birbirini seven iki insanın yakasından düş artık.”

“Birbirinizi seviyor olduğunuz bir gerçek ama bu benim sevgimi değiştirmiyorsa benim için hiçbir anlam ifade etmiyor demektir. Bu yüzden Fegel'i istemekten vazgeç. Onun hatırına seni muhatap alıyorum, bunu fark et. Üstelik bu bir savaş değil, Fegel de bu savaşın ganimeti değil. O benim. Başından bu yana da bana aitti ve sen gelmiş bana ait olanı elimden almaya çalışıyorsun. Cüretini cehaletine veriyorum.”

Marlo'nun alaycı gülüşü.

“Göreceksin Petra. Eninde sonunda onu senden alacağım. Böylece Fegel'in gerçekte kime ait olduğunu anlayacaksın. Pes edeceğimi aklından bile geçirme.”

“Aynı kafesin içindeyiz Marlo. Anla bunu. Çıkış yok buradan. Birbirimizi yok etsek bile buradayız. Bu kafeste. Bu aşktan ikimiz için de kaçış yok.”

Uzun süren bir sessizlik.

“Buraya seninle laf yarışı için gelmedim. Biliyorsun artık bizden birisin. Bensin sen Marlo.”

“Kes sesini Petra. Ben, sen falan değilim. Lelis de Defi de, ben de. Kendini bizimle karıştırma.”

Petra tısladı.

“Öylesin Marlo. İstedığın kadar itiraz et. Kaç bu düşünceden. Neye inanmak istersen ona inan, bu gerçeği değiştirmeyecek.”

“Ben katil değilim, olmayacağım da.”

“Olacaksın Marlo. Hohenheim'ın tesiri üzerinden kalktığında gördüğün her insanın boynuna o bıçağı geçirmek isteyeceksin. Temizliğiyle kâinata meydan okuyan ruhlar var orada, bunu hissedeceksin ve onları görebilmek için kalbindeki aşkı bile çiğneyeceksin.”

Marlo'nun güçlü kahkahası zihnimden kulaklarıma doğru o derece yayıldı ki, sanki yanı başımda gülüyordu.

“Dalga mı geçiyorsun Petra? Fegel'den bahsediyoruz. Yoksa onu da öldürmek isteyeceğimi mi düşünüyorsun?”

Petra'dan cevap gelmedi.

“O kadar aptalsın ki Petra, gerçekten ne bildiğinden habersizsin. Ben her şeyi göze alarak çıktım bu yola. Fegel için ailemi ezip geçtim. Sahip olduğum her şeyi bir bir çiğnedim. Fegel'in yolundan yürüyüp geldim. *Cennete ulaşabilmek için cehennemden geçmek gerekir,¹⁴ Petra. Ben geçtim o cehennemden. Ve ne kadar çabalarsan çabala beni hak ettiğim cennetten uzak tutamayacaksın.”

Güçlü adımların ürkütücü yankısı.

“Sana kanıtlayacağım Petra. İzin ver. Paracelsus'un etkisinden kurtar beni. Fegel'i koy karşıma ve olacakları izle. Hiçbir eğitimden geçirme beni, öylece bırak ve izle.”

Petra bunca zaman sessizce Marlo'yu mu dinliyordu? En ilginç yanıysa ablalarımın tek bir sesin gelmemesiydi.

“Bak Marlo.” dedi sonunda sessizliğini bozup. “Bir gün kim olduğunu anladığında kendi isteğinle Fegel'den vazgeçeceksin. Çünkü gördüğün şey mideni bulandıracak, varlığından utanacaksın.”

“Sen neden vazgeçmedin Petra? Söylesene. Neden iğrenç cinayetlerine devam ediyorsun? Neden?”

“Devam ettiğimi nereden biliyorsun Marlo?”

İrkildim.

“Etmiyor musun?”

Alaycı bir gülüş ve poflama. Tepesine çıkmış küçük bir çocuğu indirmeye çalışıyor gibiydi Petra.

“Ondan dönüşmesini istedin değil mi?”

“Bizi mi dinliyordun?” diyerek kaybettiği güvenini sesine yeniden yansıttı.

“Bencil pisliğin tekisin. Onu seviyor falan değilsin, bu bir hırs Marlo. Kaybetme duygusunun verdiği tepki.”

“Senin felsefi zıvalıklarını dinleyecek değilim. Asırlardır sürttürüyorsun, musallat olacak başka birisini bulamadın mı? Söylesene, kaç kişiye yaşattın bize yaşattıklarını?”

Yine sessizlik.

“Onun gözünü boyamışsın Petra.” diye ekledi öfkeyle. Sesi yükselmişti. “Sana karşı ilgisi var. Ve bunu kullanıyorsun.”

“Az kalsın beni sevdiğini de söyleyeceksin.”

Güldü.

“Böyle mi düşünüyorsun gerçekten? Fegel beni seviyor!”

Söylediklerine kendisi de inanamıyor gibiydi. Hareketleri geldi gözümün önüne. Elleri ceplerinde. Alaycı, aşağılarcasına. Marlo'da ondan geri kalmazdı.

“Çok beklersin Petra. Seni sevmeyecek. Asla sevmeyecek. Hep beni sevecek Fegel. Biz hep birbirimizi seviyor olacağız. Ne yaparsan yap, nasıl kandırırsan kandır. İstersen göklerde dolaştır. Tanrı'nın huzuruna da çıksanız fark etmeyecek, Fegel beni sevecek.”

Diş gıcırtısı. Kimden geldiğini bilmiyordum. Marlo zindanda söylediklerini ya unutmuştu ya da Petra'yı kızdırmaya çalışıyordu.

“Canımı yakmaya çalışıyorsan bunu başardın Marlo ama unutma ki ben daha fazlasını yapabilirim. Sonsuza dek onu senden alabilirim. Bir daha yüzünü göremez, hayaline bile getiremezsin.”

“Eğer...” dedi Marlo biriken bütün öfkesiyle. “Eğer böyle bir şey yaparsan, seni cehenneme kadar kovalarım Petra. Orada yapışırım yakana. Bir bir ödetirim yaptıklarını. Yanma bırakmam.”

“Cahilliğin midemi bulandırıyor Marlo, bırak gevezeliği ve otur yerine. Seni toprağın yedi kat altına gömerim de ruhun duymaz.”

“Ne duruyorsun, denesene. Çıkar beni buradan, toprağın altını da üstünü de sana göstereyim.”

Giovanni'nin fısıltıları.

Mel bir anda hareketlendi ve koşar adımlarla tek kelime etmeden kendini komodinden aşağı attı. Gözü açık gördüğüm rüyadan uyandım. Kapının sesi duyuldu. Sonra da koridorda ilerleyen yavaş adımlar. Petra eve geldi. Kalp atışlarım kendimi ele vermişti. Petra bunu duymadıysa bile, Giovanni duymuştu. Petra'nım baş ispiyoncusu. Kahretsin, dedim içimden. Hemen yatağın içine daldım, örtüyü üzerime çekip gözlerimi kapattım. Adımlar biraz daha devam etti, sonra da kesildi. Sorun olmadığımı kapının dışından bile fark edebiliyordu.

Sonunda odasına geçti. Başımı kaldırıp Mel, dedim içimden ama cevap gelmedi.

Mel çoktan gitmişti.

Petra'ya ilgi duymak mı, diye düşündüm. Bu gerçekten komikti. Petra ve ben? Bunca sıkıntının

içinde bir de bununla uğraşamazdım. Bu tamamen saçmalıktı.

Şöminenin başında oturup kara kara düşündüm. Binlerce kez Mel'in adını sayıklamama rağmen cevap gelmedi. Beni yine yalnız bırakmıştı. Belki de Paracelsus konuştuğumuzu fark edip yine aramıza bir engel koymuştu. Her ne olursa olsun dün akşam benim için bulunmaz bir fırsattı. Mel'e büyük bir teşekkür borçluydum. O olmasaydı bu konuşmanm bir tekini bile duyamazdım.

“Sana bir söz verdim.”

Korkuyla irkildim. Petra habersizce gelmişti.

“Ne için?” dedim birden.

“Onlarla zaman geçirmek istemiştin. İstedığın gibi olsun.”

“Sahi mi?” dedim ayağa kalkıp birkaç adımda karşısına dikilerek. Kalp atışlarım hiç olmadığı kadar hızlanmıştı. Duygusal modda olduğum için de hemen gözlerim doldu.

“Hadi gidelim.”

Başımı salladım ve uslu bir çocuk gibi onu izledim. Bir süre yürüdük. Zindanların olduğu yöne gitmiyorduk, yine de sesimi çıkarmadım. Daha önce hiç girmedığımız bir sokağa döndük. Heyecanım da merakım da katlanarak artıyordu.

Sonunda bir kapının önünde durduk. Kapıyı açan Francesca'ydı. Onların evindeydik.

İçeri girer girmez Giovanni'nin şapşal suratıyla karşılaştım ve hemen onun arkasındaki masada büyük bir ciddiyetle oturmuş üç kişi. Lelis, Defi ve Marlo.

Şoktaydım.

Zindanda değillerdi ve kimse onları zapt etmiyordu.

“Marlo!” dedim kendime engel olamayarak. Ayağa kalktılar. Petra bir adım öne geçti.

“Herkes sakın olacak.” dedi sesindeki sabır tınısıyla. “Yerlerinize oturun ve hareket etmeyin. Ufacık bir hatada geldiğiniz yere geri dönersiniz hem de hiç çıkmamacasına.”

Şaşkın şaşkın Petra'ya baktım ve onu sükûnetle dinleyen Marlo ve ablalarımı. İtiraz etmeden otursalar da Marlo dişlerini sıkıyordu. Onun yüz ifadesinden ruh halini anlayabiliyordum.

Dikdörtgen masanın karşı ucuna onlar sıralanmıştı. Karşı tarafına da biz geçtik. Bakışlarım ablalarımın çok Marlo'nun üzerindeydi. Petra'nın bakışları da benim üzerimde. Bermuda şeytan üçgeni mi demişti birisi. İşte o bizdik.

Sessizlik tahmin ettiğimden daha uzun sürdü. Lelis önündeki fincanı çevirirken Defi'de göz ucuyla Giovanni'yi kesiyordu. Bu beni hiç şaşırtmadı. Giovanni yakışıklı bir çocuktı ve ablalarım yakışıklı bir erkek görmeye asla dayanamıyordu. Petra onlara göre değildi. Ama Giovanni, evet, tam da onlara göreydi.

Bu densizliği görmemezlikten gelip bakışlarımı bir an için Petra'ya kaydırdım. Pür dikkat Marlo'ya bakıyordu. Büyük bir temkinle ondan gelecek bir atak beklediğine emindim. Hataya izin vermezdi ve onlar da bu şartlarda asla hata yapmazlardı. Çünkü bu hepimiz adına büyük bir kayıp olurdu.

Marlo gülümsedi ve “Ee...” diye açılış yaptı. “Nasılsın Fegel?”

Bu gülümsemeye asla dayanamazdım.

“İyiyim.” dedim. “Sen nasılsın?”

Petra ciddiyetini muhafaza ediyordu. O kadar gerilmişti ki fırlatılmaya hazır bir ok gibi yayda bekliyordu.

“Seni gördüm ve iyi oldum.”

Yutkundum. Lelis kıkırdadı. Giovanni bana bakıyordu. Francesca kıpırtısızdı. Hangisine bakacağımı şaşırılmış vaziyetteydim.

“Seni çok özledik.” dedi Defi. “Tabii, en çok da Marlo özledi.”

Bu alenen Petra'yı kışkırtmaktı. Duymamazlıktan gelip “Annemle babam nasıl?” diye sordum. “Onları görmeye gittiniz mi?”

Birbirlerine baktılar. Yanıt gelmedi. Gelmeyecekti de. Gitmemişlerdi ve onları bir daha asla görmeyeceklerdi. Başımı öne eğip bir süre bekledim. Bunun kadar sıkıcı ve stresli bir an daha yaşamamıştım. Boğulmak üzereydim.

“Şartlarımız değişti.” dedim masadaki herkesi görmemezlikten gelip sadece Marlo'ya odaklanarak. Sanki kocaman masada yalnızca ikimiz vardık. Zaten istediğim de buydu. Petra'yı da ablalarımı yok sayıp onunla baş başa kalmak.

“İstersek bunu düzeltebiliriz Fegel. Yeter ki sen iste. Senin için her şeyi yaparım, biliyorsun.”

Başımı salladım. “Biliyorum Marlo.”

Petra rahatsız olmuşcasına kıkırdandı. Giovanni gülmemek için kendini zor tutuyordu. Tekrar Marlo'ya konsantre oldum.

“O halde neden onunla kalmak için ısrar ediyorsun?”

Bu soru bütün dikkatimi dağıtıp bildiğim her şeyi darmadağın etti. Böyle bir soru beklemiyordum. Bütün gözler üzerime çevrildi. En çok da Petra'nın. Büyük bir merakla bu sorunun cevabını bekliyor olmalıydı. İşin aslı, ben bile bu sorunun cevabından emin değildim.

“Senin için, de Fegel.”

Hafifçe irkildim. Bu Mel'in sesiydi. Zor anımda imdadıma yetişmişti. Rahat bir nefes aldım.

“Senin için.” dedim.

Herkes birbirinin suratına bakarken Marlo'yla Petra pür dikkat bana bakıyordu. Söylediğim şeyin ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Doğrusu onlar da bilmiyordu.

“Benim içinse, saçmalıktan başka bir şey değil. Benimle gelmelisin Fegel, bizimle gelmelisin.”

“Petra amca!” diye kükredi Giovanni. Petra parmağıyla sus işareti yaptı ona, sonra öne doğru eğildi.

“Sizi buraya onu sizinle gelmeye ikna etmeniz için getirmedi. Boş boş konuşmaya devam ederseniz zindana geri dönün.”

Rahat hallerinden silkelenip ciddileştirdiler. Giovanni öfkesiyle lakaytlığını takınıp sırtıtmaya devam etti. Francesca masadaki fincanları kaldırdı. Hareketleri yavaş ve özenliydi. Birkaç kez Marlo'ya bakışını yakalamıştım. Rahatsız olup olmadığını bilmiyordum. Şu an için kafam o kadar çok karışık ki, gördüklerimin gerçek mi yoksa rüya mı olduğundan bile emin değildim.

“Mel.” dedim. “Lütfen yardım et. Marlo'nun aklındaki ne?”

“Seni alıp kaçmak.”

“Delirmiş mi?” dedim panikle. “Bunu yapamaz. Ne olur onunla da konuş.”

“Beni dinlemiyor.”

“Nasıl yani?” dedim bakışlarım Marlo'nun üzerinde. Onunla da mı konuşuyorsun bu şekilde?”

“Sadece ikinizle.” dedi.

Petra'nın rahatsızlığı arttı. Bakışlarımı çektim ama Marlo bakmaya devam etti. Zavallı Petra. Acısı arşa ulaşmak üzereydi. Ona daha fazla eziyet etmemek için davranışlarımda kontrollü olmaya karar verdim.

Marlo kıpırdandı.

Ve Francesca. Kaçamak bir bakış daha. Kanım hızlandı. İlk defa belki de. Ne yapmaya çalışıyordu?

Sıkıntım arttı. Hiçbirimiz rahat değildik. Nefret dolu bakışlar birbiri ardına sıralandı. Giovanni Marlo'yu hedef almış Petra'nın acısının hesabını sormaya hazırlanıyordu. Defi kendi derdinde, Lelis ayrı bir alemdeydi. Francesca'nın amacını anlamış değildim. Şu an için bu masada olan biten hiçbir şeyi idrak edemiyordum. Hepsi birer yabancı gibiydi. Bakışları farklı, niyetleri farklı, istekleri farklı.

Benimki hepsinden ayrı.

Parmak uçlarım masanın üzerinde tempo tutarken Petra'ya çevirdim başımı.

“Yalnız kalabilir miyim onunla?”

Sinir dolu bir tebessüm.

“Şaka mı yapıyorsun?”

Ablalarım hemen itiraz etti.

“Biz de kalıyoruz.”

“Hayır.” dedim. “Sadece o. Sizi istemiyorum.”

“Ama Fegel!” dedi Lelis.

“Hadi Petra.” diye araya girdi Marlo. “Bizi buraya getirecek kadar güveniyorsan yalnız bırakacak kadar da güvenmelisin. Hata yapmayacağımızı biliyorsun. Fegel'i kaybetmeyi göze alamam.”

Kısa bir sessizlik.

“Size güvenmiyorum.” dedi ayağa kalkarken. “Ama Fegel'e bir söz verdim ve sözümü tutacağım.”

“Ne yani?” diye atıldı Giovanni. “Onları gerçekten yalnız mı bırakacaksın?”

Petra bakışlarını Giovanni'ye dikince Giovanni öfke dolu bir baş sallamayla evi terk etti. Francesca Marlo'ya bakmaktan olan bitenin farkında bile değildi.

Bütün itirazlara rağmen sonunda masada ikimiz kaldık. Beklenen an.

Sessizlik kısa sürdü. Upuzun masanın bir ucunda o bir ucunda da ben vardım. Hâlâ görkemliydi. Aşkla titredim.

“Kararını verdin mi?” dedi sonunda. “Benimle misin değil misin, aşk sarhoşu yaratığın buna izin vermedi mi yoksa?”

O böylesine üstelerken kafamdakileri sözcüklere dökemiyor, çok istediğim bu buluşmanın temellerini bir türlü atamıyordum. Şimdi bir zavallıdan farkım yoktu.

“Konuşsana.” dedi. “Neden susuyorsun?”

Marlo'ya bakarken onun sınıfa geldiği ilk günü düşündüm. Nasıl da hepimiz salyalar akıtmıştık. Viola diş telleriyle ağzını ayırmış, bir süre nefes almadan Marlo'ya bakmıştı. Onu dürttüğümde nefessizlikten ölmek üzereydi. Zaman geçtikçe ona karşı ataklar azaldı ve pes edenler geriye çekildi. Marlo kimseyle ilgilenmiyordu, tek önemseydiği derslerdi. Sonunda onunla göz göze gelmeyi başarabilmiş ve hiç ummadığım bir anda hayal dahi edemeyeceğim bu çocuk benim olmuştu.

Marlo'nun alaycı tavrı iptal olurken birdenbire ciddileşti ve dolan gözleriyle beni izlemeyi sürdürdü. İçin için tükeniyordu. İkimizin de durumu aynıydı şu an. Sessizce ağlarken bir aynam da Marlo olmuştu. O ve ben. Mükemmel birer ikiliydik. Herkesin kıskandığı ve herkesin imrendiği. Hatta kendi ablalarımın bile. Şimdi o çocuktan vazgeçmek zorundaydım. Peki neden? İşte onunla birlikte sessizce ağlarken bunu düşünüyordum. Neden? Neden Tanrı başka bir seçenek sunmuyordu bana, neden iki yol da çileliydi? Bunu soruyordum, soruyordum ama cevabını bilmek istemiyordum. Bunu kendim bulmalıydım. Bu karar beni pişman edecek olsa bile sonunda öğreneceklerim için değecekti.

Gözyaşlarımız durmaksızın akarken gülümsedik ve başladık konuşmaya. Saatlerce, saatlerce sürdü. Okuldan, derslerden başladık ve eğer bu duruma gelmeseydik yapabileceklerimizden, hayallerimizden devam ettik.

“Aynı üniversiteye gidebilirdik.” dedi. “Okulu birlikte bitirip iş arardık, sonra da iki çulsuz evlenir ufak ufak kurardık yuvamızı.”

Kıkırdadım. Bir yandan ağlıyor bir yandan gülüyordum.

“Çocuklarımız olurdu Fegel. Küçük Fegel'lerimiz.”

“Küçük Marlo'larımız.” dedim.

O ağladı, ben ağladım. Hüngür hüngür. Gözlerimiz patlayana, yüreğimiz kuruyana kadar ağladık. Bir müddet ikimizde konuşmadık.

Ve bir an için içimdeki azgın sular duruldu, bir kaya gibi donup kaldım. Devam etti, gözyaşlarını koluna silerken.

“Kavga eder eder barıştık. Her zaman yaptığımız gibi. Seni herkesten, her şeyden kıskanırdım. Bütün kavgalarımızın başlangıç noktası bu olurdu.”

Uçurumdan yuvarlanırken yara bere içinde kalmak gibiydi onu dinlemek. Yaralarım öyle çok açıldı ki, bütün bir dünyayı içine aldı.

“Zaman akıp giderdi Fegel ve biz yaşlanırdık. Seninle yaşlanmak ne şahane bir şey olurdu kim bilir?”

“Marlo...” dedim çatallaşan sesimle.

“Dinle!” dedi kiremit gözleri hüznle bakarken. Gözyaşları durmuştu, durmuştu ama yine de akıp gidiyordu acısı.

“Ve her insan gibi ölür yan yana gömülüydük. İşte bütün bir hayatın özeti bunlar. Ama biz bu özeti elimizin tersiyle ittik. Sonsuz bir hayat biçildi sonlu ömrümüze. Tanrı istedi Fegel. Yalvarırım anla. Bu

sonsuz hayatı birbirimize bağla. Sonradan hayatımıza musallat olan bir canavara değil.”

Gözleri gözlerime uzunca baktı. Konuşamıyordum, boğazımdaki acı yumağıyla yutkunmaya çalışıyordum.

“Adımın hikâyesini anlattım mı?” dedi şaşkın ve şapşal bakışlarla. Ruh hâlimiz anında değişti.

“Hayır.” dedim. “Adının bir hikâyesi mi vardı?”

“Evet.” dedi. Merakla dinledim.

“Marlo Morgan adında bir metafizikçi varmış. Kadın.”

Burada gülümsemesi arttı. “Babam bu kadının büyük bir hayranıymış. Oğlum da olsa kızım da olsa adını Marlo koyacağım demiş. Sonuçta tek çocukları olarak erkek olmuşum ve adım da Marlo olmuş.”

“Ya!” dedim. Uzun bir şaşkınlık ve merak tınısı çıkararak. Dirseğim masada, elim çenemin altında aşkla izledim bu eşsiz çocuğu. Öyle büyük bir aşkla izledim ki ruhum tarifi mümkün olmayan hislerle dolup taşı, deyim yerindeyse arşa ulaştı.

“Bunu gerçekten bilmiyordum. Demek baban bir metafizikçi hayranıydı.”

“Bana her zaman onun bir sözünü söylerdi. Tekrarlamaktan da asla bıkmazdı ve nedense ben de duymaktan asla sıkılmazdım.”

Nedir o, dercesine baktım.

“Evrendeki her şeyin bir amacı vardır. Uyumsuz hiç kimse, tuhaf hiçbir şey yoktur, rastlantılar yoktur. Sadece anlamadığımız şeyler vardır. Belki de bu yüzden senin gölge olayın beni şaşırtmadı ve doğal karşıladım. Düşünsene, ailem Petra’nın cinayetlerini araştırmak için geldi ve biz oraya taşınıverdik, sanki hepsi birer kaderdi. Önceden tasarlanmış bir planın içindeydik. Üstelik o kadar benimsemiştim ki seni, seninle var olan ne varsa hepsi benimle bütünleşmiş

gibiydi. O gölge sadece senin değil benim de peşimdeydi. Sadece sen korkmuyordun, ben de korkuyordum. Sadece sen acı çekmiyordun, ben de çekiyordum. İşte bu yüzden bırakmadım seni. Sen bendin, ben de sen. Öyle büyük bir aşkla sevdim ki seni, sensizliği düşünmek bile soluğumu kesti. Ayrılmak fikri her türlü çılgınlığı yaptırırdı bana.”

“Yaptın da zaten.” dedim. “Sen onu gerçekten yaptın.”

Uyumsuz hiç kimse, tuhaf hiçbir şey yoktur, rastlantılar yoktur. Bu sanki bizi anlatıyordu. Üçümüzü. Çünkü biz böyle bir üçlü olarak her şeye meydan okuyorduk. Dünyanın faniliğine, kurallarına, sarsılmaz gerçeklerine. Dünya kurulduğundan bu yana süregelen düzeni sarsıyorduk. Belki de anlamı buydu. Bir gün bir yerde karşılaşacaktı yollarımız. Mecburen kesişecekti.

O an aklımın, zihnimin her bir köşesine bildiklerim, öğrendiklerim yerleşti. Bir uyanış gibiydi bu aydınlanma. Bir cevher gibi sarıp sarmaladı dört bir yanıma. Acım azaldı. Evet, hepsi kaderdi. O köstekli saati elimde tuttuğum gün geldi gözlerimin önüne. O gün de bunları konuşmuştum. Hatta sonrasında. Kurgu vardı. Kader vardı. Hayat karmaşık değildi. Hepimiz birbirimize bağlıydık. Kimse tek başına var olamazdı bu hayatta. Kimse yalnız olamazdı. Bir başına barmamazdı. Etkiye tepkiydi bu. Birileri birilerinin hayatına müdahale edecek, olması gerekenleri, yazılanı tetikleyecekti. Şimdi de olan buydu. Hepimiz bunları yaşamak zorundaydık. Hepimiz.

Asıl yapmam gereken şeyi anlayıp doğruldum. Çünkü hem geçmişte hem gelecekte olamazdım.

Ben kalkınca o da kalktı ayağa. Gülümsemeye çalıştım.

“Petra'yı kızdırmayalım.” dedim. “Tekrar görüşmek üzere.”

“Peki.” dedi itiraz etmeden. “Her şeye bu yüzden katlanmıyor muyum zaten. Seni yeniden görebilmek için.”

“En doğru kararı verdin Fegel.”

Bu Mel'in sesiydi. Cevap vermedim.

Yüreğimin ortasına bir taş koyup sıkıca bağladım. Sonra o bağlara kördüğümler attım. İlmek ilmek doladım yazgıma. Kaderime razı olup kapıdan dışarı çıktım.

Petra elleri ceplerinde, omuzlarındaki o onulmaz yükü dikilirken bir kez daha hak verdim hakikate. Gücenmedim, şikâyet etmedim.

Ablalarım bir köşede içimdeki gerçekten habersiz umut dolu gözlerle bakarken, Giovanni de bu gerçekten bir pay alarak çekiliyordu köşesine. Bu gerçek sadece benim değil, hepimizindi. Hepsi alıyordu payını. Ne eksik ne fazla. Terazî tartmıştı herkesi. Francesca'nın yanaklarındaki bir tutam yangın bu kaderin kime nasıl yol çizdiğini haykırıyordu adeta.

Sıktım dişlerimi, kabullenmek istemesem de başka yolu yoktu. Oysaki Schopenhauer bunu yüzyıllar önce hepimize sunmuştu:

Doğuştan gelen bir yanlışlıktır. O da mutlu olmak için burada olduğumuzu sandığımızdır.

Gereğinden fazla sessizdim. Petra'yla şöminenin başında otururken yalnızca yanan ateşi seyrediyor, tek kelime etmiyordum. Edemiyordum.

Biraz sonra Giovanni çıkageldi.

Tırnağımı kemirirken aklımdan geçenin Francesca olması ne de ilginçti. Kıskançlık krizim tutmuştu, evet, ama bu ne işe yarardı ki, neyi değiştirirdi?

Marlo onu seçebilirdi, ben gittikten sonra acısını onunla dindirebilir, geri kalan sonsuz hayatını onunla devam ettirebilirdi.

“Hayır.” dedim ileri geri sallanırken.

Petra şaşkın şaşkın baktı. Giovanni bir köşede sallanan sandalyede oturuyor, hiç yitirmedığı pişkinliğini yüz­süzce sergilemeye devam ediyordu.

“Francesca nerede?”

Önce birbirlerine baktılar. Sonra da bana.

“Hypatia'nın yanında.”

Kalp atışlarım hızlanmıştı ve bu hiç de iyiye alamet değildi.

Ayağa kalkıp odanın içini turlamaya başladım. Gitmeliydik ama neden hâlâ buradaydım.

Eksik bir şeyler vardı. Yarım kalmış, tamamlanamamış bir cümle. Kader yazılmış mıydı yoksa yazılmaya devam mı ediyordu? Ölümün hunharca can aldığı bu dünyada, bu köy kendi lanetini arsızca üzerinde taşıyordu.

“Söylesene.” dedi Giovanni. Ona döndüm. Ama bana değildi hitabı. Petra'yaydı.

Petra hiç kıpırdamadı olduğu yerde. Şöminenin başına geçip sandalyeme oturdum. Yanan odunun çıtırtılarından başka ses yoktu. Buna benim kalp atışlarım da eklendi.

“Ne yapmaya çalışıyorsun? Koskoca Petrarca bu mu? Asırlar süren asaletini burada mı noktalıyorsun?”

Dumura uğramak bu olsa gerekti.

“Seni ilgilendirmez.” diye yanıtladı duru bir fısıltıyla.

“İlgilendirir.” dedi. “İşte Fegel burada. Bırak konuşayım. Sonuçta bunca yılı birlikte geçirdik sayılır. Bin kez düştü gözlerimin önünde. Bin kez ağladı, bin

kez güldü. Ben vardım amca. Her anında, acısında, mutluluğunda ben vardım.”

Bugüne kadar göz ardı ettiğim bir gerçeği tokat gibi suratıma indiriyordu Giovanni. Ben bunu neden düşünmemiştim. Onlar hep birlikteydi. Giovanni de Petra kadar benimleydi. İki gölge. İki paranoya.

“Sen vardın.” dedim yeniden ağlamaya meyilli gözlerimle.

Petra yüzünü sıvazladı.

“Bunları konuşmanın sırası değil Giovanni.”

Onun yerine ben itiraz ettim.

“Hayır.” dedim. “Tam da sırası. Bilmem gerekir Petra. Bırak konuşsun.”

“Siz isterseniz de istemeseniz de konuşacağım zaten.” diyerek amcasına belki de ilk defa karşı geldi.

Petra öfkesini kontrol altına aldı.

“Diğer tilki gözlerini yollayan sendin, değil mi Giovanni?”

Sırıttı.

“Mesele tilki gözü değil Fegel. Mesele sensin, seni korumak. Seni amcamın yokluğunda ben korudum. Tanrı'nın her lanet günü yemeğine ilaç katabilmek için nöbet tuttum. Aptal ablalarını binlerce kez öldürmek istedim. Sen aval aval Karsa'nın hayalini kurarken ben başına bir şey gelmemesi için dua ettim. Ama şimdi bakıyorum, bunca emek, bunca çaba bir insan müsveddesi yüzünden heba oluyor. Oturmuş onunla gelecek planları yapıyor, âşık olduğunu göğsünü gere gere hepimize sergiliyorsun. Bu nasıl cüret!”

Petra ayağa kalktı. Giovanni de hınçla doğruldu. Ben de ayağa kalktım.

“Haddini aşma Giovanni. Çık git çabuk, gözüm görmesin seni.”

“Gitmiyorum.” dedi Giovanni daha çok diklenirken.

“Petra!” dedim sesimi yükselterek. “Bırak konuşsun.”

“Sana...” dedi dişlerinin arasından. “Çık ve git diyorum.”

Giovanni başını itiraz edercesine salladı.

“Sözümü bitirmeden asla! İstedğin cezayı ver. Dövsen de öldürsen de gitmeyeceğim.”

Korkuyla yutkundum. Aniden bana dönüp üzerime doğru eğildi.

“Sen orada sessiz sakın hayatını yaşarken göremediğin o karanlıkta biz vardık Fegel. Amcam ve ben. İkimiz de büyük bir çaba sarf ettik. Yalnız seni korumadık. Sana ait her şeyi koruduk. Bahçende gezinen kertenkeleyi bile.”

“Ben...” dedim titreyen sesimle.

“Dünkü rezalette neyin nesiydi Fegel? Neydi bu çirkinliğin nedeni? Yanında acı çeken ve o devasa acıyı ruhunda taşıyan bir adam var. Kör mü oldu gözlerin, göremiyor musun gerçeği?”

Petra, Giovanni'nin kolundan tutup onu geriye çekti. Öfkesi odanın içinde dolup taşı.

İki koca adam göğüs göğüse diklenirken korkuyla geriledim.

“Özür dile Fegel'den. Canın yansın istemiyorsan özür dile.”

“Gerek yok.” dedim artan panik dalgasıyla.

Huzur veren yeşil gözleri bu sefer de dehşetli bir korku saldı üzerime.

Giovanni kendini geriye çekmek isterken göremediğim hızları onları odanın içinde yuvarlamaya başladı. Tamir edilen kapımız bir kez daha yerinden sökülürken olduğum yerde kıpırdayıp kendimi onlarla birlikte dışarı attım.

Evin önünde toplanmış birkaç kişi sessizce kavgadan uzaklaşırken bu saçmalığı durduracak birini aradı gözlerim. Kimse onlara karışmıyor, ayırmaya bile çalışmıyordu. Hayır, bu bir kavga değildi aslında. Zira Giovanni elini bir kez olsun kaldırmamıştı amcasına. Petra bütün öfkesini ondan çıkarırken kuvvetli yumruklarını hiddetle salladı sağa sola.

Gözlerim Hypatia'yı aradı ama bulamadı. Francesca bile kardeşi için aynı çaresiz durumdaydı. Bu işe son verecek tek kişi benken, nasıl olur da elim kolum bağlıydı.

Bir parça cesaret kırıntısına sarılıp kendimi kavganın ortasına attım. Sert bir rüzgâr kümesi duvara toslarcasına suratıma çarptı ve ben boş bir çuvalmışcasına savrularak parke taşların ortasına kapaklandım.

“Filozof olmak kırık bir kolu tamir etmeye yetmiyor değil mi?”

Paracelsus kibrinden kokuyordu.

“Bu iğrenç şeyi içmek zorunda değilim.” diye buruşturdum yüzümü.

“İçmek zorundasın küçük hanım.” dedi. Paracelsus bugün iyi günündeydi. Hem neden olmasın ki, Petra onu kırılan kolumu tedavi etmesi için getirmişti. Zaten o da hemen yakınımızda Villanova'nın evinde şüphesiz olası bir davet için beklemekteydi.

Ve sonunda o davet gerçekleşti.

Bu berbat sıvının kokusu bir ölüyü bile diriltebilirdi. Nefesimi tuttum ve bir dikişte koca bir fincanı soluk bile almadan bitirdim. Midem ağzıma gelip gelip gitti.

Oysaki Petra'nın asık suratı midemi bu ilaçtan daha çok bulandırıyordu. Olan biten şeyler öyle büyük bir

saçmalıktan ibaretti ki inandığım her şey bir anda anlamını yitirmişti.

Petra'nın sabırsız adımları. Hypatia'nın gece kadar siyah gözleriyle Paracelsus'u hedef alması, Francesca'nın odanın bir köşesinde insanı çileden çıkaracak kadar sakin olması, Giovanni'nin utanç cezası olarak köyün meydanında zincirlenmesi, Marlo ve ablalarımın yeniden zindana atılması.

“Çocuklar?” dedim bulantıma engel olarak. “Onları neden getirmedi?”

“Buraya ait değil onlar.” dedi. “Etrafta bu kadar yaşam katili varken nasıl getirebilirim ki Fegel?”

Çantasını kurcalarken bir eliyle de kafasını kaşıyordu. Aradığını bulamadı ve hüzünlü bir şekilde somurttu.

Sarıp sarmaladığı kolum boynuma geçirilen bir askıyla bedenimin dışında bir parça gibi sallanıyordu. Etrafa dağıttığı merhemleri, ilaçları ve kendine has aletlerini özenle toplayıp çantasına yerleştirerek önüne konan bir fincan sıcak suya yanında getirdiği kuru bir ot parçasını batırarak iki dakika kadar bekletti.

Düşünmemeye gayret etsem de olmuyordu, yapamıyordum. Düşünceler mermi gibi zihnime hücum ederken bu ağır yükün altından kalkamıyordum. Her zaman huzur veren parfümüm bile şu an hiçbir işe yaramıyordu, aksine gittikçe boğuluyordum.

Ah Petra, gitmemize ramak kalmıştı oysa.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama Petra elini hiddetle havaya kaldırdı.

“Sakin kıpırdama.”

Hareketimle sırtımdan düşen yastığı tekrar yerine yerleştirdi.

“Kolum kırıldı.” dedim. “Bacaklarım hâlâ sağlam.”

Paracelsus ayını h  p  rdetti. Gülme isteğini bastırırsam da bunu yüz ifademe pek yansıtamadım.

Bacak bacak üzerine atmış, oturduğu koltuğa iyice yayılmış zaferin tadını çıkarırken; odanın içinde esen nefret rüzgârları her birimizin sabrını yerinden oynatıyordu. Kimse kimseyi affetmiş değildi ama Paracelsus kırılan kolum için yine de gelmişti. Birbirlerine dönüp tek kelime etmediler, sadece benim için bir araya geldiler.

Petra sandalyesini yanı başıma çekti. Yeşil gözlerini üzerime dikerken hüznünü göstermeyi de ihmal etmedi. O kadar çaresizdi ki, ne yapması gerektiğini bildiği halde yapamamak onu olduğu yere ivileyen asıl şeydi.

Bizim için yazılan bir final vardı ve bu son yazılmadan buradan hiç kimse kıpırdamayacaktı. Bunu ikimiz de çok iyi biliyorduk.

Marlo, ablalarım ve ben. Buna bir de Giovanni eklenmişti ki, düğümün en sıkı ilmeğinde tam da o vardı. Belki de bu belirsizliği   zmek, sonu yazmak ona bağlıydı.

“Giovanni'yi görmek istiyorum.”

İtiraz içeren öfkeli bakışlar. Francesca olabildiğince sessiz. Paracelsus halinden memnun. Hypatia ana tavırlarıyla ortalığı toparlıyor.

“Giovanni'yi görmek istiyorum.”

Petra'nın yüz çizgileri derinleşiyor, gözümde neredeyse bulunduğu yaşa erişiyordu. Çaresizlik yumağında yuvarlanırken bu şeye bir son vermem gerektiğini artık biliyordum. Bu da Giovanni sayesinde olacaktı. Nedenini ben de bilmiyordum.

“Bilerek mi yapıyorsun Fegel?”

“şu an bunu sana aıklayamam ama onunla konuşmam gerek Petra.”

Paracelsus'un bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu. Hypatia, Francesca'ya bir baş hareketiyle işaret etti ve koyu bir dumanla birlikte gözden kayboldular.

Petra yıkıldıkça yıkıldı.

“Onu dinle.” dedi Paracelsus. “Giovanni'yle konuşmalı.”

“Sen karışma büyücü.” dedi Petra. “Hem işin bitmedi mi senin, neden hâlâ buradasın, gidebilirsin.”

“Bu kadar kaba olmak zorunda değilsin.” dedim.

“Bırak.” dedi Paracelsus gittikçe yukarı kalkan kaşlarıyla. Öyle babacan bir hale bürünmüştü ki, babam yerine koyup sarılmak, başımı omzuna yaslayıp orada uyumak istedim. Uyumak ve acıdan kurtulmak.

“Petrarca'dan nezaket beklemek şeytandan merhamet beklemek gibi bir şeydir. Ne yazık ki onu Tanrı bile değiştiremiyor.”

Petra ona cevap vermedi. Kaşlarını daha çok çattı, alnını kırıştırdı. Patlamaya hazır bir bomba gibi bekledikçe bekledi.

“Giovanni.” dedim ısrarımı devam ettirircesine.

Dişlerini sıkarken “Şimdi sırası değil.” dedi. “Bir ara belki.”

Canım yanıyormuş gibi buruşturdum yüzümü. Panikle kalktı ayağa.

“Ağrı kesiciler işe yaramadı mı?” Paracelsus öne doğru eğildi. “Yaramış olmalıydı.”

“Yaramadı.” dedim. “Kaburgalarım ağrıyor, biraz da boynum. Başımda da ağrı var hem.” Duraksadım, bir şeyler daha bulmaya çalıştım ama olmadı.

Petra'yla Paracelsus birbirlerine bakıp birbirlerini onaylarcasına başlarını salladılar. Petra çileli halinden silkelenip ayağa kalktı. Onu Paracelsus izledi. Panikle kıpırdandım.

“Kalk.” dedi Petra.

Anlamamışcasına baktım yüzüne.

Uzun bir aradan sonra ilk defa gülümsedi. Gözlerimi bir anlığına kapattım, sonrasında köy meydanındaydım. Titrek adımlarla yanaştım. Gök gürültüsü ardı ardına yankılandı. Etrafta onun dışında hiç kimse yoktu.

“Kırılan kolun için özür dilemeyeceğim. Senin kolun kırıldı, benim taş kalbim.”

“Kolumun bir önemi yok.” dedim Giovanni'nin tedirgin gözlerine bakarken. “Neden geldiğimi merak etmiyor musun?”

“Etmeyorum çünkü biliyorum. Ben Fegel'i tanıyorum. Peki, ya sen, sen Fegel'i tanıyor musun?”

Gülümsemeye çalıştım ama olmadı.

“Pek sayılmaz.” dedim.

Başını alaycı bir tavırla salladı. Bu hareketiyle Petra'ya o kadar çok benzemişti ki, bir an için onu görür gibi oldum.

“Söylediklerimin hâlâ arkasındayım.”

“Haksızsın demiyorum.”

“Haklı olduğumu biliyorum.”

“Ya ben, ben hiç mi hak etmiyorum Giovanni?”

“Neyi?”

“Kalbimdeki Marlo sevgisini?”

“Marlo!” diye tısladı. Alayı çirkin bir aşağılamaya döndüğünde utançtan yanaklarım kızardı.

“Herkes Petra derken ben Marlo diyorum. Belki de hepiniz haklısınız. Bunu bize yapan, kaderi bu şekilde yazıp çizen Tanrı da haklı. Ama nasıl bitecek bu acı? Söylesene.”

“Sen hiç olmayan bir acıyı çekiyorsun Fegel. Acı çektiğini sanıyorsun. Aşkın ne demek olduğunu inan bana bilmiyorsun. Hiçbir zaman da bilmedin. Ama bir gün gelecek öğreneceksin. Öğrendiğinde ise artık çok

geç olacak. Kaybettiğin zamana lanet okuyup geriye dönmek isteyeceksin. İsteyeceksin ki kaybettiklerini göreceksin. Ama şimdi, Tanrı bile sana bu gerçeği gösteremez. Cehennemi yaşamaya devam et.”

Sarsılmıştım bu cümleler karşısında. Ayazda kalmışcasına titredim. Beynime üşüşen yeni bir acı dalgasının ortasında o bilindik uçurumda yuvarlanmaya devam ettim.

“Giovanni.” dedim fısıltıyla. “Ben, ben hiçbir şey anlamıyorum.”

Başını iki yana salladı büyük bir hüsrarla.

“Petra amcam sana hiçbir şey öğretememiş Fegel, ne yazık. Bu köy sana hiçbir şey öğretememiş. Bizden biriydin oysa ailenin en büyük parçasıydın. Eksik kalan yarımızı tamamladın. Sekiz yüz elli yıllık bir ruhun sırtında oradan oraya kendini boş yere taşıdın. Ne anladın ki Fegel, söyle bana ne anladın? Senin aşk dediğin şey gerçekte ne?”

Yutkundum zorlukla. Gözlerim doldu. Birkaç damla zemine düştüğünde bir dizimi kırıp yere çöktüm. Koskoca köy meydanında utanç direğine bağlanmış Giovanni'nin hiç de utanmamış ifadesini izlerken aslında utanması gerekenin kim olduğunu anladım.

Başını sallamaya devam etti. İstese o zinciri bir saniyede kırabilir, özgürlüğüne kavuşabilirdi ama bir ceza almıştı Petrarca'nın asil oğlu Giovanni ve bütün asaletiyle o cezayı çekmeye devam ediyordu.

“Marlo seni seviyor Fegel. Eğer kader ondan yana bir yol çizseydi ve farklı bir hayatın olsaydı da bu şekilde sevmeye devam edecekti. Herkes gibi bir yaşantınız olacaktı. Hiçbir şey katmayacaktı bu kader sana. Çocuklarınız olacaktı evet, bir yuva kuracaktınız. Şu an gördüğün şeylerden tamamıyla habersiz olacaktın. Çünkü onlar da habersiz...”

Duraksadı. Sonra nefretle kaldırdı başını ve bir kez daha hızlıca salladı.

“Ama kime ne anlatmaya çalışıyorum ki, sen zaten bunları anlayacak yetkinlikte olmadın, hiçbir zaman da olmayacaksın. Zavallı amcam seninle birlikte çürüyüp gidecek. Sen bunları duygu sömürüsü sanmaya devam edeceksin ve Tanrı bile yazdığından esef duyacak. Çünkü o kalem hiç hak etmeyen birine bir yazgı çizmiş olacak.”

Doğruldu ve arkasını dönüp çiseleyen yağmurun altında başını gökyüzüne kaldırdı.

“Kalk.” dedi dingin bir sesle. Karşısına dikildim. Nefretini silkeleyip bakışlarına güçlü bir acıma kattı. Acınası birine acıdı.

“Hatırlıyor musun Fegel. On yaşlarındaydın. Mutfak tezgâhınızdaki saksıda fesleğeniniz vardı. Annen çok severdi o fesleğeni.”

Dolan gözlerim bir bombanın patlaması gibi patladı ve gözyaşlarım bir varilden dökülürcesine yanaklarımdan aktı. Nasıl hatırlamazdım.

“Herkes severdi o fesleğeni. Ukala ablaların, baban bile gider gelir okşardı. Komşuların, akrabaların, herkes... Ama sen fiske atardın Fegel.”

Gözyaşlarımla birlikte bir kıkırtı fırladı dudaklarımdan arasından. Zamanlamam çok yanlıştı.

“Neden mi? Dayanamazdın o fesleğenin çok sevilmesine. Ablaların sana eziyet ederken, bir canavarken bile o bitkiyi sevebilirken, sen tahammül edemezdin. El ayak çekildiğinde gelir o fesleğenin başına bir fiske atar, adeta öfkeden kudururdun.”

Bu cümlelerin ardından gelecek tokat etkisini korkuyla beklerken Giovanni son vuruşuna hazırды.

“Sonra ne mi oldu o fesleğene Fegel? Gayet iyi hatırlıyorsun değil mi?”

Başımı salladım gözyaşları eşliğinde. Kalbimin acısı kolumunkini bastırdı.

“Öldürdün o fesleğeni. Köküne kadar kuruttun.”

Yağmur hızlandı. Gök gürültüsü bir küfür gibi kükredi başımın üzerinde. Giovanni'ye destek verdi.

“Bizim de bir fesleğenimiz var Fegel. Sen onun kim olduğunu çok iyi biliyorsun. Ve şimdi aynı şeyi ona da yapıyorsun. Bu sefer gizli saklı da değil. Hepimizin gözleri önünde. Fesleğenimizi kurutuyorsun.”

Arkamda bir karaltı belirdi. Gelen bu acıklı hikâyedeki fesleğendi.

“Eve dönelim.” dedi sakince. “Yağmur hızlandı. Hasta olacaksın.”

Başımı salladım gözyaşlarım eşliğinde.

“Gidelim Petra.” dedim. “Eve götür beni.”

Giovanni başını çevirdi. Sonumuzu yazmış, eksik kalan boşluğu fazlasıyla tamamlamıştı.

Yolculuk Öncesi

Sabah kahvaltısında ilk defa bütün masa sessizdi. Giovanni bile. Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor, gökyüzü verdiğim kararı tebrik istercesine çığlık çığlığa haykırıyordu. Evet, kararımı çoktan vermiştim. Zor olmuştu elbet. Hep bir yol aramıştım, nereye gidersem gideyim çıkış yolu bulamamış, sonunda Giovanni'nin gösterdiği gerçeğe yazgıma doğru yol almıştım.

Petra kahvaltı boyunca konuşmadı. Masadan ilk kalkan bendim. Kibarca izin istedim.

“Bekle.” dedi. “Sana eşlik edeceğim.”

Elimizde şemsiyelerle yağmurun tadını çıkardım çünkü buradan gitme vaktimiz çoktan gelip çatmıştı. Birazdan son sözümü söyleyecek ve kaderin benim bilmediğim yollara beni sürüklemesine izin verecektim. Burada öğrendiklerim ve derin yalnızlığımla birlikte Kulpa'nın çıldırtan sessizliği kollarını açmış beni bekliyordu.

Zindan kapısında bekleyip içeriye tek başıma girmemi istedi. Dediklerini yaptım. Lelis'le Defi'yi geçip Marlo'nun karşısına dikildim. Aşkla bakıyordu yüzüme. Devasa bir aşkla.

Yutkundum. Bu konuşma hepimiz için zor olacaktı ama hazırdım. Gece boyu Mel'in de yardımlarıyla hazırlanmıştım.

“Biz bir yola çıktık Marlo. Seninle ben tekiz sandık ama yanıldık. Yalnız değildik, hiç olmadık. Bana kızacak, gücenecek ve hatta benden nefret edeceksin biliyorum.”

“Hayır hayır.” dedi arka arkaya, anlamıştı. “Lütfen bunu yapma.”

Ellerim çenemin altında gözlerim dolu dolu baktım sevdiğim çocuğa. Onu son görüşüm olacaktı. Bu bir vedaydı.

“Sana olan aşkıma kanıtlamamı istedin benden. Ben de kanıtlayacağım Marlo. Ölerек, istediğin gibi. Hem merak etme, Petra da ölecek. Hepsi istediğin gibi olacak. Ve artık sana borcum kalmayacak, ödeşmiş olacağız.”

“Yapma yalvarırım.” dedi deli gibi ağlarken. Durmadım. Duramazdım.

“Sen yaşayacaksın; hem ben ölüp kimse olmadan hayatımda sana olan aşkıma gerçekliğini kanıtlayacağım hem de kendimle birlikte Petra'yı götüreceğim. Böylece herkes huzur içinde olacak. Kimsenin kimseye ne eksigi ne fazlası Marlo.”

“Hayır!” diye bağırdı. O sırada ablalarım da ona katıldı. “Fegel yapma. Fegel, yanlış yapıyorsun. Bir daha düşün Fegel. Oturup konuşalım.”

“Üzgünüm.” dedim. “Yapmam gereken şeyi yapıyorum. Seni, sizi severek gidiyorum. Ablalarım sana emanet, sen de Tanrı'ya. Lütfen simyacılardan seni kullanmasına izin vermeyin. Gidin ve kendinize yeni baştan bir hayat kurun.”

“Söylediklerimi geri alıyorum.” dedi haykırırken. Demirleri sarsıyor, kendini oradan kurtarmaya çalışıyordu. Hepsinin yakarışları birbirine karıştı. Dinlemek istemiyordum çünkü dinlesem yapamazdım; onu, onları bırakıp gidemezdim ama kadere de karşı gelemezdim.

Son bir kez baktım yaşlı gözlerine. Giovanni'ye hak verdim. Gitmeliydim.

“Sensiz yaşayamam, gitme!” dedi. “Ne olur gitme...”

Zindandan çıktığımda yağmur bütün şiddetiyle yağmaya devam ediyordu. Kırılan kolum iyileşmiş,

bana hiç unutamayacağım büyük bir ders vermişti. Petra bir evin arkasından çıkıp görüş alanıma girdi. Gülmüyordu, aksine ciddiydi. Kararıma en çok o sevinmeliydi ama bunu yapmadı. Acıyla verdiğim bu kararın üzerinde tepinip beni yaralamadı.

Şemsiyemi açmadan yürüyüp gittim. Yağmur damlaları gözyaşlarımı gizlerken sadece yürümek istedim. Yarını göremeyecekmişim gibi, bir daha aynı ben olamayacakmışım gibi.

Ocağın başında tavuk çorbasını karıştırırken bugün ilk defa geçen zamanı düşündüm. Geçmişten bihaber yaşayıp gidiyordum. Nedense iki yılın ardından Kulpa'da yani evimde bunun yorgunluğu çökmüştü üzerime. Mutluydum, huzurluydum, sık olmasa da sadece özlüyordum.

“Bu kadar karıştırdığın yeter.” dedi. “Gerisini ben hallederim.”

Kaşığı elimden bırakıp işi ustasma bıraktım. Tezgâha yaslanıp bir dilim kekin hepsini birden ağzıma tıktırmaya çalıştım.

“Yemekten önce bunu yapmaman gerektiğini söylemiştim.”

“Evet.” dedim. “Affedersin.”

Zorlukla çevirdim keki ağzımda, boğulmamam için bir bardak su uzattı. Suyu içip teşekkür ettim.

“Bugün ders çalışmak istemiyorum.” dedim.

“Yemekten sonra yürüyüş yapalım. İçim daraldı.”

“Peki.” dedi. “Bunu fark ettim.”

Yemekten sonra Kulpa'nın ılık ve esintili tepelerinde gezinirken yanı başımda bıkmadan usanmadan bana bakan bu varlığı iki yılın ardından sonra hâlâ anlamaya

çalışıyordum. Çok şey öğrenmiştim bu doğru ama her şeyi öğrensem bile Petra çözülemez biriydi. Ne kadar tanırsam tanıyayım o sakladığı şeyi öğrenmedikçe işin içinden çıkamazdım.

Ufak bir tepenin üzerinde dikilip eşsiz manzarayı izledim, o benimle yaşamaktan nasıl bıkmıyorsa ben de her gün gördüğüm bu manzarayı izlemekten bıkmıyordum. Doğa beni iyileştiriyordu evet, olan buydu. Beton yığınları insanlığın en büyük hastalığıydı. Artık eve dönmek gibi bir düşüncem yoktu. Petra beni gönderse bile gitmezdim ki böyle bir şey zaten mümkün değildi. Yeşilliğin üzerine uzandım bir ölü misali.

“Gözlerini kapat ve düşünmemeye çalış.” dedi. Meditasyon hocam olarak bu işte de gayet iyiydi ne de olsa bir Pisagorcuydu, onların yöntemlerini ve ehil olarak sırlarını en iyi bilendi.

Dediğini yaptım. Ayakkabılarımı, ardından çoraplarımı çıkardım. Artık ayaklarım da o serin çim ve toprakla bütünleşti. Ellerimi iki yana uzatıp parmaklarımı toprağa geçirdim. İyice sıktım toprağı.

“İki yıl geçti.” dedi sessizce. Sesi öylesine efsunluydu ki, bir masalın içinde buluverdim kendimi. Düşünmesem de görüntüler gözlerimin önündeydi. Karanlığın içinde aydınlandılar.

“Ve sana verdiğim zararı yavaş yavaş telafi ediyorum. Bunu biliyorsun.”

Uzayan saçlarım yeşilliğin üzerinde uçuşup beni de uçuyormuş hissine bürüdü.

“Topraktan gelen insanoğlunun ruhundaki yaraların tedavisi yine toprakta gizli Fegsel, şimdi ona odaklan ve kendini ona ver. Toprak seni alsın ve götürsün. İçine, inemediğin derinliklere insin birer birer, izin ver, korkma, çekinme.”

Her kelimesi ruhuma işlerken dinginliğim de giderek arttı.

“İnsan sürüsünden nefret ediyorum ve uzak duruyorum.” der Horatius. Biz de öyle yapacağız Fegel. Onlardan uzak durup huzur bulacağız. Epikürcüler gibi mutlu yaşamak için gizli yaşayacağız. Doğa bize kucak açtı ve herkesten gizledi. Tanrı şahit her günümüze, hüznümüze, kederimize. Bugünler geçecek Fegel, bu ömür bitecek ve o gün bizim gerçek başlangıcımız olacak.”

“Gerçek başlangıç.” diye fısıldadım. Toprağın ilahi gücü etkisini göstermiş, beni sakinleştirmişti. O haklıydı, o daima haklıydı. Petra benim kaderimdi, bizim kaderimiz birlikte yazılmıştı. Şimdiyse yazılanı yaşıyorduk. Oyuna müdahale edenler olsa da kurgu bozulmuyordu. Dönüp dolaşıp birbirimizi yeniden buluyorduk. Her ne kadar Marlo benim tek aşkım olsa da kendimi onunla düşünemiyordum. O, benim için uzak durmam gereken bir yabancidan başkası değildi artık. Ona ve kendime haksızlıkta olsa yaptığım, geçen zaman boyunca kendimi buna alıştırmıştım.

Gözlerimi açıp bir süre öylece kaldım. Petra yanımda uzanmış derin maviliği izliyordu. Tek bulut yoktu gökyüzünde. Sihirli bir el tarafından temizlenip aklanmış gibiydi sema.

“Sence nasıllar?” diye sordum ablalarım ve Marlo'yu kastederek.

“Dürüst olmamı istersen...” dedi. “Kötü durumdalar. Bu seni üzecek biliyorum ama yalandan haz etmediğimi bilirsin. Alışmaya çalışıyorlar ve köyden kaçmaya.”

“Peki, ölüm günlerine davetliler mi?”

“Elbette yoksa hepsi aklını kaçırdı.”

“Ama sen uzun zamandır gitmiyorsun?” dedim Marlo'yla diyaloglarını hatırlayarak.

“Benim artık buna ihtiyacım yok.” dedi. “Sen varsın.”

Cevap veremedim çünkü ne zaman konuşmaları romantik boyuta taşınsa oradan uzaklaşmak istiyordum. Ona karşılık verememek beni üzüyordu. Beni böylesine severken, benim de bir başkasını sevmem onun için zaten başlı başına bir zulümdü. Bu zulümden kaçabilmek içinse susmayı tercih ediyordum.

Çoraplarımı giyip ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Geri dönüp ikimiz de konuşmadık yeşillik boyunca. Biraz ileride tavşanlar bir şeyin üzerinde birikmiş kavga eder gibilerdi. Meraklı adımlarım hızlandı.

“Ne yapıyorlar?” diye sordum.

Petra yüzünü buruşturdu. “Geri çekil.” dedi elini kaldırıp. Petra'yı gören tavşanlar birdenbire kaçıştılar. İşte o an orada cansız bir şekilde yatan bir tavşan gördüm. En büyük olanlarındandı, öyle ki ölüm karşısında küçülmüş, boylu boyunca da uzanmıştı. Tam ona doğru yaklaşıcağım sırada Petra onu eline alıp gözden kayboldu. Bir anda kocaman düzlükte tek başıma kaldım. Hızlı soluğum yankılandı etrafta. Bekliyordum ama korkuyordum. Uzun zaman sonra ilk defa yalnızdım. Sakin olmaya çalıştım ne de olsa birazdan dönecekti. Hem gelmese bile bizi burada kimse bulamazdı. Petra'nın tılsımlı halkasının içinde bir sır gibi yaşamımızı sürdürüyorduk.

Eve doğru yürümeye başladım. Düzlük boyunca ilerlerken zihnimin içinde bir şeyler yankılandı. Gözlerimi bir anlığına açıp kapattım. İçimde konuşan ayrı bir varlık vardı sanki. Mel değildi. Onlardan biri hiç değildi. Kim olduğunu bilmiyor, ne dediğini duymuyordum ama durmadan konuşup anlatıyordu.

Bütün olan biteni. Sır kendini ifşa ediyordu ama ben Petra değildim. Onun ne söylediğini anlamıyordum. Belki de bir delirme anı daha yaşıyordum kim bilir fakat bu seferki başkaydı.

“Geciktim.” dedi yanımda belirirken. “İyi misin?”

Başımı salladım, sessizdim. Yüzüme dikkatle baktı. Her şey kafamın içinde silinip baştan yazılıyor gibiydi. Bu şey beni korkuttu. Daha fazla yürüyemedim ve olduğum yere çöktüm. Ellerimle kulaklarımı kapatıp anlayamadığım o sesi susturmaya çalıştım. Petra telaşlandı.

“Sakin ol.” dedi. “Korkacak bir şey yok.”

“Onu sustur.” dedim. “Yalvarırım sustur.”

Elleriyle yerden destek alıp bana doğru eğildi. Gülümsüyordu. Arka arkaya “Sakin ol.” dedi. “Onu dinlemeye çalış.”

“O kim?” dedim artan korkumla.

“Sana bir gün anlatacağım dediğim şey bu Fegel, herkesin peşinden koştuğu o şey. Şimdi o sese konsantre ol ve dinle. O ses doğanın dili, telaffuzu basit. Gözlerini kapat ve dinle. Başaracaksın.”

Zihnimin bölmelerinde gezinir gibiydim. Gözlerim kapalı, ellerim kulaklarımda delirmenin eşğine gelmişim. Fısıltılar birbirine dolanıp kördüğüm olmuş binlerce kelime gibiydi. Çözülmesi güç birer bilmece. Oldukça bilindik, oldukça yabancı. Hem var hem de yok. Hem yaşanmış hem de yaşanmamış. Bakire topraklar kadar ak, coşkun akan şelale gibi hürmetli. Evrenin büyümlü sözleri kulağıma fısıldıyordu şimdi:

Sana verilen bu aşk(lar)a sahip çık Fegel.

Bu sana bağışlanmış bir armağan.

Hem maddi hem manevi sahada.

Hem bedeninde hem ruhunda.

Hem içinde hem dışında.

Kalbinin iki yarısında.

Tanrı'nın büyüklüğünü gör.

Sana bahşettiği aşklarla övün, gurur duy.

İşte bu senin hem cezan hem mükâfatın.

İkisine de sahip çık. İkisini de yaşat.

Gözlerimi açtığımda Petra gülümsemeye devam ediyordu. Parmağını dudağıma götürüp sus işareti yaptı. Ayağa kalktım ve birlikte eve doğru yürüdük. Duyduklarımı idrak edebilmem için oldukça uzun bir zamana ihtiyacım vardı. Eve gelince odama çıktım. Yatağıma girip elimle yüzümü kapattım, Petra üzerimi örttü. Derin bir uykuya dalarken sözler zihnimin içinde bir kez daha yankılandı. Ardı ardına, durmadan, dinmeksizin tekrarlandı. Bir ilahi, bir ağıt, bir ninni gibi uyuyana dek kesilmedi.

"Beni doğa düzenler, onda doğdum ve onu izledim. O beni, ben onu bilirim. Işık olan ondadır, onda olanı görürüm."⁵

"İşte Hohenheim'ın merak ettiğin sözleri. Giordano Bruno onun sıkı takipçisiydi ve Hohenheim için "Harika bir doktor olarak kim Paracelsus'tan sonra Hipokrat'la benzerdir."⁶ demiştir. Bir dönem İtalya'ya gitmiş ve orada Galenik tıp aleyhinde konuşmuş. Aziz John günü kutlamalarında İbni Sina'nın ünlü Canon'unu yakmakla kalmamış ardından Hipokrat ve Galen'inkileri de yakmış. Anladığın üzere gittiği hiçbir yerde rahat durmamış. Bu da onu sürekli dışlanmak durumunda bırakmış. Bir derviş gibi gezindiğinden adı bin bir türlü efsaneyle anılmış."

"Peki onun bitkilere ait derin bilgisi nereden geliyor?"

“Babasından. Küçükken babasıyla birlikte Alplerde bitki toplarken zamanla onların tıbbi özelliklerini de öğrenmiş. Alpler onun engin farmakoloji bilgisi için eşsiz bir mekândı.”⁷

“Ya büyü?”

“Büyüye dayalı düşünce geçmiş çağlar boyunca her zaman bilimin, aklın önüne geçmiş, kimi zaman da yan yana yürümüştür Fegel. İşte Hohenheim da bu güce inananlardan biriydi. Hem büyü hem bilim onun vazgeçilmez ikilisiydi.”

“Oysa sen bana evrendeki her şeyin mantıklı bir açıklaması var demiştin, hayaletler ve ruhlara yer yok. Gerçekten bunu anlamıyorum.”

“Tabii ki her şeyin mantıklı bir açıklaması var.” dedi geriye yaslanıp. “Ama doğaüstü olaylar da bir yere kadardır. Hayaletler insanların hayatına müdahale edemezler, kesinlikle, bundan şüphen olmasın. Cinler ve şeytanlar da sadece büyü gücüyle harekete geçirilen güçlü enerjilerdir. Bedene sahip değildirler. Çoğunlukla fal için kullanılırlar, nihayetinde geçmiş hakkında bilgileri vardır.”

“Bir insana musallat olamazlar mı diyorsun?”

“Hayır, olamazlar. Etkilerini doğa üzerinde gösterirler. Doğa onların güçlerinde bir aracıdır. Geçen gün olanlara kendi aklınla şahit oldun üstelik. Açıklanamayacak bir şey yoktur Fegel, sadece yeterince aydınlanamayan olaylar vardır. Doğa kendi içinde birçok şeyin barınmasına izin veriyor. Bunun için sadece nefes alması gerek o şeyin. Yaşamaları gerek. Anlıyor musun? Buna homonculuslar en büyük kanıt.”

“Haklısın.” dedim. Önündeki kitabı karıştırıp bana anlatacak yeni şeyler aramaya başladı.

“Ne duyduğumu merak etmiyor musun?”

“Hayır.” dedi başını kaldırmadan. “Bunu kimseye söyleyemezsin, bana bile.”

“Ya söylemek istersem?”

“O zaman seninle bir daha konuşmaz.”

“Bunun yolu sessiz kalmaktan mı geçiyor?”

“Evet.” dedi sakince. “Bunu öğrenmiş olman gerekiyordu.”

“Öğrendim ama hâlâ anlamadığım şeyler var, mesela sen?”

“Ben mi?” dedi şaşkınca başını kaldırıp. “Bana ne olmuş?”

“Sen ne biliyorsun Petra?”

Cevap vermedi.

“Benden saklıyorsun.” dedim sesimi yükseltip. Biraz sorun çıkarsam belki ağzından birkaç şey kaçırabilirdi. “Oysa burada seninle birlikte kendi hür irademle yaşıyorum ve aramızda gizli saklı şeyler var. Tam olarak seni göremiyorum. Kapalı bir kutu gibisin.”

“Bilinenler söylendiğinde değişir Fegel, bu yüzden affet beni. Sana söyleyemem. Bunun değişmesinden korkuyorum. Tanrı'yı kızdırmak istemiyorum.”

“Tanrı'yı kızdırmak mı? Bu da ne demek? Bana geleceği bilmediğini söylemiştin, göremeyeceğini. Şimdi de bilinenler değişir diyorsun.”

Kitabı sertçe kapatıp ayağa kalktı.

“Geleceği görmüyorum, gelecek hakkında hiçbir şey bilmiyorum, anladın mı? Bin kez de sorsan bin kez aynı cevabı veririm. Benim bu dünyaya ait bilgilerim asırlar boyunca yaşamamdan kaynaklanıyor. Gezdim, gördüm, öğrendim. Kendimi eğittim Fegel ve o yüzyıllar boyunca bir şey keşfettim. Sanırsam Hohenheim'ın küçük veletleri bunu hissetti ve diğerlerini de yanlış bir yere yönlendirdi. Evet, bir sır vardı ve sırrı herkes biliyordu. Sır sessizlikti. Bir içe, ruhsal olana dönüş.

Tanrı içindeydi ve sen içindeki gürültüyü susturduğunda seninle konuştu. Tarihte yaşamış kadim dinler, kadim üstatlar; başta simyacılar olmak üzere, şamanlar, majisyenler, maguslar, druidler, orphikler, mitraister, mantikalar (kâhinler), masonlar, pisagorcular, hermetikler, kabalacılar ve sayamadığım niceleri. Hepsi bu sırrın peşindeydi. Kimisi buldu, kimisi de bu arayışla öldü. Sonunda sessizliği bütün idrakiyle yaşayan insan onu duydu. Sır Tanrı'nın insanıyla konuşmasıydı. Herkes bunu farklı şekillerde duydu, gördü. Ses doğru olanı fısıldadı ve insana ışık tuttu. Böylece hakiki erdem ve ahlak, sırrı öğrenen insanoğluna bir çiçek gibi sunuldu. Sırrı öğrenenin başına felaketler gelmedi çünkü o başına gelecekleri hissetti. Doğa gücünü gösterdi. Yolundaki dikenleri birer birer temizledi.”

“O benimle de mi konuştu?” dedim büyük bir hayretle. “Bu mümkün mü?”

“Bilmiyorum.” dedi. “Belki de benden taşanlardı, belki de sessizliğinin bir ödülü. Bunu başardın.”

Odanın içinde gezinip birden durdu.

“Sırrı bilmek önemli değildir Fegel. Herkes onu bilebilir. Önemli olan vakıf olmak, onu yaşamaktır. Diğerleri de bunun peşindeydi. İşte bu yüzden hayranlardı bana, bu yüzden imreniyorlardı. Bildiklerimi onlara öğretmemi istiyorlardı. Bunu nasıl başarmıştım merak ediyorlardı? Sırrı biliyor fakat vakıf olamıyorlardı, bu yüzdendi perişan hâlleri, caresizlikleri.”

“Nasıl başardın?” dedim ona doğru yaklaşıp. “Bunu söyle bana, lütfen.”

Derin bir nefes alıp bıraktı.

“Nasıl mı yaptığımı merak ediyorsun?”

“Evet.” dedim sessizce. Gözlerini kapatıp acı bir bakışla yeniden açtı.

“Tam bir asır dünya kelamı etmeyerek.”

“Nasıl?”

“Duydun. Yüz yıl boyunca konuşmadım. Yüz yılı derin bir sessizlikle özümün içinde çileye bürünerek geçirdim.”

Gözlerim dolmuş, söyleyecek tek kelime bulamamıştım. Yüz yıl, diye geçirdim içimden. Bunu başarmak imkânsızdı. Nasıl olmuş da sabırla tahammül edebilmişti. Ben iki gün konuşmadan çıldırmanın eşiğine gelirken geçecek bir yüz yılı hayal dahi edemiyordum.

“İnanamıyorum.” dedim sonunda. “Bir asır. Bir asır sustun mu?”

“Evet ve bu suskunluğa doğa daha fazla tepkisiz kalamadı, kalamazdı da.”

“Sen...” dedim bir adım daha yaklaşarak. “O bitkiyi kullanmıyorsun gizlenmek için çünkü doğa seni kendi kendine koruyor. Ne şeytan üçgeni zimbirtısı ne de pomparatus bitkisinin bir değeri yok. Paracelsus'un güçlü büyülerini de böyle yenip geldin ormana. Çünkü sen artık onun efendisisin, doğaya egemensin. Onu duyuyor, dinliyorsun. O da seni gizleyip sana zarar gelmesini önüyor. Yüz yıllık sır bu, sessizlikle koştukça, doğayla yürüyorsun.”

Geriye çekilip ellerini iki yana açarak “İşte bu.” dedi. “Sonunda çözdün.”

Ben bir heykel kadar hareketsiz odanın ortasında dikilirken o da benim etrafımda dönmeye başladı.

“Sen ne kadar sessiz kalırsan Tanrı içinde o kadar çok büyür ve sen daha çok şey bilir, görürsün. Bu geleceği görmek ya da olacakları bilmek olsun fark etmez. Susmak, onun sesini duymak, sıradan dünyaya

meydan okumaktır. Konuşabilme yeteneğin varken susmayı yeğlersen dengeyi sarsarsın ve bir şeylerin dikkatini çekersin böylelikle. Sen normal bir insan olarak yaşarken ben seni dünyadan soyutladım ve bu yüzden yaşamın durağanlığından çıkıp kat atladın. Her türlü doğaüstü olayla karşılaşman mümkün bu durumda. Ses seninle konuştu ve ne söyledi bilmiyorum ama bildiğin sana kalmalı. Tıpkı benim de bildiklerimin bana kaldığı gibi.”

Kaskatı kesilen gövdemi yerinden kıpırdatıp odadan çıktım ve odanın merdivenlerini bir kör gibi tırmandım. Kapıyı ne zaman açtım, terasa ne zaman geldim farkında değildim. Sandalyeme oturup Kulpa'nın sonsuz zarafetini izlemeye koyuldum. Güçlü bir nefes aldım, güzel kokular geldi burnuma. Çiçeklerin birlikteliği ve yeşilin kuvvetli hâkimiyeti. Petra'yı bilmiş miydim şimdi, sırrı keşfetmiş miydim? Bundan sonra hiçbir şeyi merak etmeyecek miydim? Sanmıyordum.

Hâlâ eksik kalan bir şeyler vardı. Tam anlamıyla bitmemişti bu masal. Son yazılmış mıydı yoksa yazılmaya devam mı ediyordu? Bu bir muammaydı. Ben burada yaşamaya devam edecektim. Marlo ve ablalarım sonsuza dek orada kalmazlardı. Eninde sonunda isyan çıkarıp soluğu burada alacaklar ama bizi bulamayacaklardı. Ve ben bir gün gelecek gerçekten onları görebilmek için her şeyi feda edecek noktaya gelecektim. Simyacılar da durmayacaktı. Bu yaşlı adamlar Petra'yı asla rahat bırakmazdı. Bu bilinmezi öğrenmeden Petra'nın son nefesini vermesine izin veremezlerdi.

Herkes yaşayacaktı, hepsi bir şekilde devam edecekti bu hayata ama Petra'nınki benimkiyle sona erecekti. Daha ne kadar yaşardım ki? Otuz mu, kırk mı,

elli mi, belki yetmiş, belki seksen. Tanrım, bu bir kâbus. Nasıl dayanırdım bunca zaman? Hiçbir fikrim yoktu. Belki benim ne zaman öleceğimi de biliyordu ama asla söylemezdi.

Dişlerimi sıkıp derin bir nefes daha aldım. Bu acı hissi atlatabilirdim Petra yanımda oldukça.

Şu ana bakarsak Paracelsus evsiz ve hiçbir şeyi olmadan hayatını devam ettiriyordu, sil baştan başlamak kolay olmayacaktı? İnandığım bir şey varsa o da onun, bunun altında kalmayacağıydı. Gün gelecek, Paracelsus, Petra'ya son bir kez daha meydan okuyacaktı. İki yetişmiş saf ruh. İnisiye ustası. Mistisizmin tartışılmaz yaratıcıları, işte onlar günün birinde çarpışacaktı, yine de o gün ne zaman gelir bilmiyordum.

Söyleyecek, düşünecek bir şey bulamadım, bir süre aval aval etrafıma bakmayı sürdürdüm. Şaşıyordum aslında, Petra gibi birinin benim gibi bir insan müsveddesiyle ne işi olabilirdi ki? Dağlar aşıp kimsenin ayak basmadığı bir diyar sunmuştu o insana. Sonrasında akılların almayacağı bir sevgi ve saygı. Katıksız bir mahremiyet. Var olmamış bir dokunulmazlık. İlahi aşka meydan okuyacak bir bağlılık, görülmemiş sadakat. Petra buydu, bunların bütünü. O doğmuşların ya da doğacakların ötesinde bir şeydi. Hiçbir insan elinin değip zikrinin eremeyeceği bir kudretle sarmalanmış, âdem soyunun vakıf olamayacağı bir erkle yoğrulmuş, sonsuz bir yaşam sunulmuştu.

İster büyü, ister lanet, ister aptal bir bakteri hiç fark etmez. Artephius'un zehirli tasarımları da olsalar bir önemi yoktu benim için. Petra değerliydi. Kendi varlığımdan bile daha değerli. Ne kadar kızsam, kimi zaman nefret etsem de onu hiçbir şeye değişmezdim.

Doğanın kokusunun yanına bir koku daha karıştı. Kahve kokusu. Petra fincanı masanın üzerine bırakıp terasın ucuna doğru yürüdü.

“Beni hiç yalnız bırakmaz mısın sen?”

“Üzgünüm.” dedi hafifçe gülümseyip. “Elimde değil.”

Bacaklarımı kendime çekip bir yudum aldım kahvemden. Her zamanki kıvamından hiç şaşmıyordu.

“Bazen...” dedi. “Gözünde nasıl göründüğümü merak ediyorum.”

“Her şeyi bilen sen, bunu da bilmen gerekir diye düşünüyorum.”

“Sana kâhin olmadığımı söylemiştim.” dedi terasın pervazına yaslanıp. Rüzgâr parfümünün kokusunu bana doğru getirdi. Muzipçe sııttım.

“Benim gözümde tazmanya canavarından farkın yok. Onun kadar hızlı, güçlü, acımasız ve...”

“Çirkinim.” diye tamamladı. Duraksadım çünkü böyle bir şey beklemiyordum.

“Çirkin olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Yakışıklı olmadığımı biliyorum en azından. Yani, Marlo'nun yanında.”

İşaret parmağımı ona doğrulttum.

“Onu sen andın, hatırlatırım.”

“Evet, andım çünkü Marlo senin kalbindeyken bunu gizlemem çok komik.”

Sandalyeden doğrulup ciddiyetimi takındım. Petra daha önce hiç bu şekilde konuşmamıştı. Bugün gerçekten tuhaf bir gündü.

“Bunu bu şekilde sürdürmek seni rahatsız ediyor biliyorum ama...”

“Hayır hayır.” dedi sakince. “Rahatsız ediyordu ama artık değil, kendi isteğinle benimle kalmayı seçtiğin gün benim ikinci miladımdı. Birincisi seni gördüğüm

gün. Ve o gün Marlo'ya olan kinimi bir kenara bıraktım. Seni onun elinden almak ona yapılacak en kötü şeydi.”

“Bunları seninle konuşuyor olabilmek çok güzel.” dedim. “Sanırım büyük bir aşama kaydettik.”

“Sanırım.” dedi. Hâlâ bana dönüktü, bakışları gözlerimin derinliklerine iniyordu. Onun yüzüne bakınca farklı şeyler hissediyordum, Marlo'ya bakınca başka. Marlo her anlamda eşsizdi. İlahi bir güzellik. Bakılası bir görsellik ki insanın içine işliyordu. Petra yakışıklı değilse de ondan taşanı tanımlayamıyordum. Düşsel bir etki yaratan, insanın yüreğini ezen başka bir şey. Birisi maddi birisi manevi dünyaya karşılık gelen iki varlık gibilerdi: Petra ve Marlo. İki doğaüstü güç ve ikisi de benimdi sanki. Ne kadar şanslı olduğumu düşündüm birden.

“Neden öyle bakıyorsun?” dedi yarım bir gülüşle. Tek gamzesiyle bile büyüleyiciydi. Ondaki bu gizemin ve etrafa verdiği enerjinin ne olduğunu gerçekten merak ediyordum. Güzellik olmadan da bir insan etkilenebilir miydi? İşte ben etkileniyordum. Ondan dâhiyane bir bilgelik fişkırıyordu. Kâinat bilinmezlerini ona sunuyordu sanki. Al diyordu, hepsi senin olsun. Ne istersen al. Petra bunu başarıyordu? Her şeyi istemeksizin biliyordu? Sanırım ona ben de diğerleri kadar hayrandım. Doğanın el üstünde tuttuğu ölümsüz çocuk. Yüz yıllık bir suskunluğun karşılığında tarifsiz bir hediye sunulmuştu ona. Fakat kendini bu şey için şanslı görmediği belliydi. Onun en büyük şansı, armağanı benmişim gibi davranıyordu.

Ayağa kalkıp ona doğru yaklaştım. Geriye dönüp pervazın kenarında manzaranın tadını çıkardık. Yüzümdeki şapşal gülümsemeyle bekledim. Onunla iki seneyi gözümü açıp kapayınca kadar geçirmiştım.

Peki bundan sonrakiler nasıl geçecekti? Ne kadar derin, ne kadar anlamlı?

Aradan geçen bir hafta boyunca Petra bana daha açık olmuştu. Mesafesini korusa da kaşlarını çatmıyor, etrafımda daha güler yüzlü dolaşıyordu. Beni kaçırdığı günü düşündükçe bugünün ne kadar çağ atlamış olduğunu anlıyordum. Asık suratlı, her şeye kızan ve hiçbir şey anlatmayan Petra'nın yerine daha sakin, daha ılımlı biri gelmişti. İtiraf etmem gerekirse bu hâlden daha memnundum. Hiç olmazsa Marlo'yu andığımda ceza almıyor, oda hapsine çarptırılmıyordum.

Doğanın fısıltısı mı nedir, o sesi de bir daha duymamıştım, uykularım eskisinden daha düzenli, iç sıkıntım da normal seyrindeydi. Yani hayat ikimiz için de gereğinden fazla iyiydi. Ben de bu yüzden Petra'nın devreleriyle oynamaya karar verdim. Onu kapana kıştırarak, öğrenmek istediğim şeyi öğrenecektim. Aksi halde bunun için ölüm döşegini bekleyebilirdim.

Bahçede ikinci çayımızı içip, dumanı tüten kekimizi yerken plan kafamda şekillendi. Sandalyemi geriye itip doğrulurken Petra kaşlarını çatı.

“Yukarı çıkmam gerekiyor.” dedim tuvalet kelimesini kullanmamaya dikkat ederek. Huysuzlanarak başını salladı. Anlamaması için dua ettim. Yine de kalp atışlarım hızlanmıştı yürürken. Kapıyı kapattım ve kendime şaştığım bir hızla şarteli indirdim. Büyük bir gümbürtüyle inledi Kulpa.

Her an bayılabilirdim. Yaptığım şeye pişman olmuşcasına gezindim kapının önünde. Petra'nın sesi duyuldu.

“Hiç komik değil Fegel. Kapıyı aç.”

“Hayır.” dedim titreyen sesimle. “Sorularıma yanıt alana kadar orada kalacaksın.”

Sessizlik.

“Sana kapıyı aç diyorum.”

“Hayır.” derken bu sefer daha kararlıydım. Kalp atışlarım giderek yavaşladı ve normal seyrine döndü.

“Kapıyı kırmamı istemiyorsan aç lütfen.”

“Kırılmayacağını söylemiştin. Benden beş tane daha olsa içeriye kimse giremez dedin. Nasıl kıracaksın söylesene?”

Homurtulu bir kahkaha.

“Çabuk sinirlenirim Fegel, bunu biliyorsun değil mi?”

“Elbette biliyorum Petra. Tahammül sınırlarını zorlayacağım. Bakalım beni görmeden, sesimi duymadan kaç dakika, kaç saat ya da kaç gün dayanacaksın?”

Diş gıcırtiları. Kapıyı iki kez yumruklayıp “Eninde sonunda açacaksın.” dedi. “Alacağın cezayı tahmin bile edemezsin.”

“Umurumda bile değil.” dedim. “Şimdi son kez konuşuyorum Petra. Bana neden dokunmadığını anlatacaksın. Bütün ayrıntılarıyla. Yapmaya çalıştığın şeyin adı ne?”

Sessizlik sürdükçe sürdü. Odanın içinde deli gibi gezinip durdum. Sonra gidip koltuğa oturdum. Televizyonu açtım, beş dakika sonra kapattım. Uzandım ve gözlerimi tavana diktim. Bekledim, bekledim. Tek kelime etmedi.

Beş saat.

Petra rekor kırıyordu. Doğrudum ve buzdolabına doğru yürüdüm. Ortalığı birbirine katarak yiyecek bir şeyler hazırladım. Yedikten sonra odama çıktım ve beklemeyi sürdürdüm. Akşamın karanlığı çökmüştü ve Petra hâlâ sessizdi.

Sabahın ilk ışıkları. İlk defa erken kalkıyordum. Bütün gece uyku tutmadı. Petra'yı dışarıda tutmayı başarmıştım. Ve benden uzak durmak onu gerçekten rahatsız etmiyordu.

Bütün beceriksizliğimle tost yapmaya çalıştım. O sırada cam bardak elimden düşüp büyük bir gürültüyle kırıldı.

“Fegel.”

Cevap vermedim. Pis pis sırtıyordum.

“Elin kesildi mi?”

“Cevap ver Fegel, elin kesildi mi?”

Hayır, demek için can atıyordum ama kendimi tutup konuşmadım.

“Kan kokusu yok.” dedi kendi kendine. “Demek kesilmemiş. Tamam Petra sakın ol.”

Kahkaha atmamak için epeyce çaba sarf ettim.

Kapıya bir yumruk daha.

“Sakin o parçalara dokunma. Duydun mu beni?”

Tostumu elime alıp meyve suyumla birlikte koltuğa kuruldum ve bir çizgi film açıp sesini de kısarak izlemeye koyuldum.

Birkaç gürültü daha geldi dışarıdan ama aldırış etmedim. Petra tahmin ettiğim kadar güçlü değildi ve erkenden pes edecekti. Buna inanıyordum.

“Aç kapıyı Fegel, konuşacağız söz veriyorum.”

Asla, dedim içimden. Beni kandırmaya çalışıyordu. Eğer oda hapsine çarptırılacaksam buna değmeliydi. Bir şeyler öğrenmeliydim.

İki saat.

Beş saat.

Dokuz saat.

Ve teslimiyet.

“Sana dokunamıyorum.”

Hızla kalktım yerimden, yere çökerek kapıya yaslandım. O da hemen kapının arkasındaydı.

“Kendi isteğimle değil Fegel.”

“Bir şey söyle lütfen. Sesini duymaya ihtiyacım var.”

Bu kadar zulüm yeter, diye düşündüm.

“Peki kim?”

“Tanrı.”

Tanrı mı, dedim fısıltıyla.

“Neden Petra?”

“Bunu sana defalarca anlatmadım mı, daha ne istiyorsun?”

“Asıl gerçeği.”

“Asıl gerçek bu Fegel. Sana yalan söylemedim hiç.”

“Öldükten sonra nereye gideceğiz? Yanımda olacak mısın?”

“Evet, yanında olacağım.”

“Nerede?”

“Bunu Tanrı bilir Fegel.”

“Sen de biliyorsun.” dedim.

“Seni bana vereceğine söz verdi. Bir koşulla.”

Kalp atışlarım hızlandı.

“Dokunmamam şartıyla Fegel. Seni temiz tutacağıma söz verdim. Saçının bir teline dokunmak için yanıp tutuşsam da durdurdu beni. Sabret Petrarca, dedi. Bir görüntü mü razı olacağın yoksa sonsuzluk mu? Sonsuzluk dedim Fegel. Durdum. Acımı anlıyor musun? Nasıl isterdim tutmayı elinden, tutup kalbimin üzerine bastırmayı. Nasıl isterdim kokunu duya duya seninle uyumayı.”

Sesi titredi. Benim dünyam sarsıldı. Bütün bir dünyayı yerle bir edecek bir depremin sarsıntısı kadar güçlüydü içimdeki.

“Bana seni vaat etti Fegel. Herkesin hayal ettiği bir cennet varsa benimki de sendin. Kabul etmemek ne mümkün? Kimin haddine Fegel! Seninle sonsuzluğu dilemek ne mkemmek bir Şey.”

Doğrudum ve başım kapıda bir süre bekledim.

“Petra.” dedim fısıltıyla. “zr dilerim.”

“Ben dokunamıyorsam başkası nasıl dokunurdu sana. Nasıl kirletirdi? Buna izin verir miydim Fegel. Cennetimi paylaşır mıydım baŐkalarıyla. Yapamazdım. Ben zor olanı değil, imkânsız olanı seçtim. Tanrı'nın vaadine güvendim. Asırlar süren varlığımı, çektiğim ilenin üzerini örtüp senin peşinden srklendim.”

Yutkunurken boğazımı yırtıp geçen bıçak, her bir kalp atıŐımla bütün bedenime yayılıp ardı ardına saplanmaya başladı. Şarteli kaldırdım ve kapının kolunu yavaşça indirdim. Petra karşımda duruyordu. Tanrı'nın vaadiyle beni kendi karanlığında sürüklemiŐ, sonsuz ömrünün tek tesellisi bilmıŐti. EŞsiz bir armağan.

Kafamın iine doluşan gereksiz o binlerce soru demeti bir duman gibi dağılıp yok oldu. Var mıydı bundan tesi? Petra ıstıraba teslim olmuştu.

Ben elimde kazmayla çiçeklerin toprağını kazarken Petra da seraya çiçeklerini yeni açmış fasulyelerle ilgilenmek için girdi. İŞimi bitirip yardıma ihtiyaı var mı diye yanına gittim. Domatesler apalanmıŐ, naneler bir köşede epeyce boy vermişti. Seranın ii o kadar bakımlı ve temizdi ki insan elinin ötesinde bir Şeyin değdiği belliydi. Her Şey o kadar muntazam ve sıralıydı ki, sanki Petra'nın önünde saygıyla dikiliyor, hangimiz en iyi ürünü veriyor diye yarıŐıyorlardı. Bunları dŐneeđime hiç inanmazdım ama artık sıradan bir hayatımın olmadığını biliyordum. Hiçbir zaman da eski

günlerime dönemeyecektim. Normal bir insan değildim artık doğumumla başlayan bu çılgınlık ölümümle son bulacaktı.

“Fasulyeler iyi durumda.” dedi.

Seradan çıkıp budanması gereken gülleri budarken ben de onu izledim. Özenle yaptı işini, zarar vermeden, nazıkçe. Doğanın ona saygı duyduğu kadar o da doğaya saygılıydı ve bağlılığını da bu şekilde gösteriyordu. Yağmur ormanlarını uğrattığı yıkıma pişmanlık duysa da bunu gizlemeyi de iyi başarıyordu. Belki de en büyük pişmanlığı benim duymam gerekirdi, sonuçta bütün olanların sorumlusu bendim.

Kollarım göğsümde dolanmış ona bakarken mahcupça eğdi başını. Eldivenlerini elinden çıkardı ve masaya geçip oturdu. Onu takip ettim. Küçükken de annemin peşinde gezerdim böyle, tabii bu saçma bir kıyaslama olmuştu ama sonuçta Petra benim ailemin yerine geçmişti. Yemeğimi yapıyor, çamaşırlarımı -her ne kadar makine yıkasa da- yıkıyor, eğitimimle ilgileniyor, elinden geldiğince öğretmeye çalışıyordu. Geceleri korktuğumda soluğu yanımda alıyor, ben uyuyana kadar gitmiyor, ağladığımda avutuyordu. Sinirlendiğimde sakinleştirmeye çalışıyor, öfkem tavan yaptığında bunu gidermenin yollarını arıyordu. Yalnızlıktan ve sıkıntıdan çıldırmanın eşiğine geldiğimde bir yerlere götürüp kafamı dağıtmamı sağlıyordu. Ne zaman ailemi ya da Marlo'yu özlesem bana tuhaf bir hikâye anlatıyor, onları kısa bir süre de olsa hatırlamamı engelliyordu. Ah, bir de verdiği cezalar yok muydu, ardı ardına gelen oda hapisleri. Her şey öğrenmem içindi. Kısacası Petra her şeydi. Bir ailenin bile ötesindeydi.

Uçuşan kelebeklerin arasında masamızda sessizliği dinledik. Yarım saat olmuştu ama tek kelime etmeden

yirmi saat bile geçirdiğimiz günler vardı, bu yüzden ağzımı açıp da neden konuşmuyorsun demiyordum. Kollarını masanın üzerine koyup öne doğru eğildi. Alnı kırıştı ve hafifçe gülümsedi.

“Delirdiğimi düşüneceksin belki ama aklımda bir şey var.”

“Nedir o?” dedim merakla. Gerçekten de merak etmiştim.

“Hohenheim'la olan düşmanlığımı bitirmek istiyorum.”

“Sahi mi söylüyorsun?” derken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kalp atışlarım uzun hem de çok uzun bir aradan sonra yerinden çıkacak boyuta ulaştı. Elimi kolumu koyacak yer bulamadım ve heyecanla geriye yaslandım.

“Evet, eğer sen de istersen onu buraya davet edelim.”

Her kelime şaşkınlığımı biraz daha artırıyordu.

“Buraya mı?” dedim sakın olmaya çalışıp. “Çok iyi düşünmüşsün.”

Parmak uçlarını birbirlerine değdirip gözlerini bir anlığına kapattı. Aklından nelerin geçtiğini ölesiye merak ediyordum ama kesinlikle soramazdım. Nihayet Petra iyi bir insan olmaya karar vermiş, doğru yolu bulmuştu. Tıpkı Paracelsus'un iki yıl önce söyledikleri gibi:

"Yüzyıllardır yürüdüğün bu karanlık yoldan dönebilirsin Petrarca. Işık sende, onu kendine hapsedmekten vazgeç. İzin ver yansın, izin ver yolunu aydınlatsın."

Evet, Petra bunu yapmıştı. O ışığın yolunu aydınlatmasına izin vermişti. Bunda benim payım büyüktü elbette ve ben de bundan oldukça mutluydum. Eğer asırlık yaşam sürmüş bir varlığın caniliğinin

önüne geçebildiysem daha ne isterdim ki, bir mucize gerçekleşmiş demekti.

“Peki bunu nasıl yapacaksın?” diye sordum. “Buraya kimsenin gelemeyeceğini sanıyordum.”

“Ben izin veririm gelebilir.” dedi. Ne demek istediğini anlamıştım.

Doğruldu ve elleri ceplerinde başı dik uzaklaştı yeşillik boyunca. O giderken ben de onun gidişini izledim. Petra tansıklı güçlerini harekete geçirecekti anlaşılan. Rahatsız etmemem gerekiyordu.

Hemen kalkıp odama doğru koştum. Terasa çıkıp etrafa bakındım ama yoktu, gitmişti. Sandalyeme oturup güzel düşünceler eşliğinde onun geleceği günü hayal ettim. O ve çocuklarımın. Başta Mel olmak üzere diğerlerini gerçekten çok özlemiştim.

“Üç gün geçti Petra.” dedim. “Neden hâlâ gelen giden yok?”

“O bir insan.” dedi. “Koşarak bile gelse günlerce sürebilir.”

“Hem geleceğini nereden biliyorsun?”

“Bu fırsatı kaçıracağını düşünüyor musun?”

Dudaklarımı büzüp “Hayır.” dedim. “Sanmıyorum. Senin tarafından oluşturulan çalışmaları görebilmek için bile büyüyle uçan hah icat edebilir.”

Televizyon açıldı ama izlemiyorduk. Günlerin geçmesine eskiden aldırmazdım, şimdi bir misafirimiz gelecekti ve bu gerçekten heyecan verici bir olaydı. Üstelik bu kişi Petra'nın baş düşmanı Paracelsus'tu. Bu eğlenceli atışmayı asla kaçıramazdım.

Elindeki kumandayı bir kenara atıp bacaklarını iyice uzattı. Ellerini boynuna geçirip başını tavana kaldırdı ve öylece bekledi. Onu sıkmamak için kafamın içinde biriken soruların önünü kestim ve ayağa kalkıp

pencereye yanaştım. Birkaç ateş böceği ışığını yakmış geziniyordu ortalıkta. Karanlığın içinde yere düşen yıldız gibi parlıyordu. Ona biri daha eşlik etti. Dans ederek havalanıp bana doğru yaklaştılar. Bir an için ürküp geriye çekildim. Petra yanımda belirdi.

“Sakin ol.” dedi usulca. “Şimdi izle.”

Ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım ama dediğini yapıp onu izledim. Pervaza eğilip bakışlarını ateş böceklerine dikti. İşte o an uçmayı kesip yan yana hareketsiz bir şekilde durup sabitlendiler. Bir dakikalık saygı duruşunun ardından birdenbire onlara onlarcası eşlik etti, nereden geldiklerini anlayamamıştım. Karanlığın içinden fırlayıp çıkıverdiler. Şaşkınlıkla tuttum nefesimi. Petra gözlerini dikmiş onlara bakıyordu, sanki konuşuyordu onlarla, talimat veriyordu. Böcekler bir araya toplandı ve hizama doğru havalandı, ardından da kalp atışlarımı hızlandıracak bir şekle büründüler. Devasa bir kalbe. Öyle ki kelimelerin kifayetsiz ve anlamsız kaldığı bu şey karşısında bir kez daha hayretler içindeydim. Böyle bir mucizeye tanık olmanın tarifsiz gururunu yaşarken ağzımdan bir kelime de olsa bir şeylerin çıkmasını bekledim ama olmadı. Ateş böcekleri görevlerini tamamlayarak uzaklaşıp saniyeler içinde yok oldular. Petra'nın masum yüzü hâlâ gülümsüyordu. Nasıl yapmıştı bunu? Dudağımı ısırıp dişlerimi sıktım. Bir şeyler söylemem gerekiyordu evet, bunun üzerine sessiz kalıp onu üzemezdin ama dilim mühürlenmiş gibiydi ve tek kelime edemeden onun orman yeşili büyümlü gözlerine doğru sürüklenip gittim.

“Kendini konuşmaya mecbur hissetme.” dedi büyük bir erdem örneği sergileyerek. “Sadece içimden geldi.”

“Teşekkür ederim.” diyebilirdim. “Çok güzeldi, oradaki şey...” deyip duraksadım. Kulpa'nın eşsiz

karanlığında görkemli bir kalbe dönüşen ateş böceklerinin mistik dansı. Petra'nın sükûta gömülen aşkının görsel ifadesi. Fakat ben bunu nasıl telaffuz edecektim hâlâ bilemiyordum, bu yüzden utanarak çevirdim başımı.

Omuzlarını dikleştirip keyifle döndü geriye. Duvardaki saate baktı. “Gecenin biri oldu, sanırım uykumuz yok, hadi mancınığa gidelim. Hava çok güzel, yıldızlar parlak ve bu gece dolunay var.”

Ortamın ve benim gerginliğimi anında yok etmeyi yine başarmıştı, her seferki gibi yine ve yine. Sesli bir şekilde gülüp öne doğru atıldım. “Ben varım.”

Kapıdan çıkıp gözden kaybolduğumuzda aslında ne kadar güvende olduğumu bir kez daha anladım. Onun yanında her zaman güvendeydim çünkü Petra gibi birinin yanında beni sarmalayan ve kollayan koskoca bir doğa vardı. Tabiat bizdik burada, onunla bütünleşmiş, bir olmuştuk. Onu kirletmiyorduk ve kendimiz de kirlenmiyorduk. Petra hem bedenimi hem de ruhumu büyük bir titizlikle sahipleniyordu ve bu da beni bugüne kadar yaşamış insan soyunun içinde en şanslısı yapıyordu. Ne ilk insanlar Âdem’le Havva ne de ondan sonra gelenler. Biz ilktik sanki. Biz tektik. Her şeyimizle mükemmeldik. Bu hissi bütün varlığımla hissediyordum. Ruhumdaki sükûnetin ve bana ne yapmaya çalıştığının artık farkındaydım. Petra'nın eşsiz yüreğine bir kez daha hayran kalıp bana duyduğu hakiki aşkın büyüklüğüne erişmeye çalıştım.

Petra bu uzun mu uzun yolculukta evvela Pisagor’la karşılaşmış, kendi felsefesini yaratıp Dante’yle soluklanarak hiç alakası olmayan benimle devam etmişti. Ve yine büyük bir memnuniyetle finali benimle yapacaktı.

Peki kimdik biz? Evet, Petra'yla ne anlama geliyorduk? Platon'un deyiimiyle, bütün olmaya çalışan kırılmış varlıklardık. İşte cevap burada. Biz buyduk. Bu darmadağın yapbozun parçaları birleştğinde bizim hikâyemiz çıkıyordu ortaya. Bizim resmimiz.

Mancınığın aparatına oturduğumda ateş böcekleri de etrafımı sardı. Bir masaldı bu, evet, bu büyüydü. Her ne kadar inkâr etse de yaşadığımız her şey doğaüstüydü.

İpi çekti ve ben kahkahalarımle ateş böceklerim eşliğinde gökyüzüne doğru süzıldüm. Yalnız değildim sanki benimle birlikte binlerce şey vardı burada. Doğanın içine çöreklenmiş, gizlenmiş sayısı bilinmez onca varlık. Etrafımı saran bu görkemli güzelliğın içinde geçmişimi bir kenara atarak ilerledim. Artık o günlerin önemi yoktu. Ne ailemin ne de Marlo'ya olan hislerimin. Bir tek şeyin önemi vardı şimdi; Petra'nın bana olan yegâne sevgisinin.

“Beşinci gün.” dedim kendi kendime mırıldanarak. Petra tezgâhın üzerinde bana sebzeli yemek yapıyordu. Beni duymamazlıktan gelip bir de muzipçe sırtıttı. Parmaklarımla tempo tutarken ne zaman geleceklerini beklemekten helak olmuşum.

“O yemeğı sevmediğimi biliyorsun.” dedim. “Neden sebzeli yemek?”

Cevap vermedi ve işini yapmaya devam etti. Yine çok konuşuyordum. Petra'nın en sevmediğı şey.

Sandalyeye oturup başımı tezgâha koydum. Saçlarımla oynadım, parmağımı çevirdim. İçimde tarifsiz bir kıpırtı vardı. Sürekli hareket eden, beni de rahatsız eden gereksiz bir heyecan.

Islak elini havluya silip “Yemek pişti.” dedi “Sıra misafirlerimizi karşılamaya geldi.”

“Misafirler mi?” diye haykırdım. Bu sesin benden çıktığına inanamamıştım. Hemen doğruldum. Kalbim ağzımda atıyordu. Saçımı düzelttim ve kendi etrafımda dönüp odama doğru koştum. Aynada üzerime baktım, yüzüme, gözlerime. İyi görünüyordum. Tekrar aşağı indim. Petra hâlîme gülüyordu. Gerçekten acınacak hâldeydim ama aldırış etmedim. Panikle dikildim kapının önünde. Güneş ışığı yüzüme vurunca gözlerimi kısıtım. Daha sonra onu gördüm. Kır saçları, hâki renkli uzun kollu gömleği ve kahverengi pantolonu, ayaklarındaki yarım botla çimleri eze eze yürüyordu. Boynunda hasır bir çanta asılıydı, içi malzemelerle doluydu, hatta taşıyordu. Yaklaştıkça asık suratı ciddiyetini bozdu ve gülümsedi, o an uzun kaşları yukarı doğru kalktı ve bu onu olduğundan daha sevimli gösterdi. Ellerimi önümde birleştirip heyecanla bekledim adımlarını bitirmesini. Homonculuslar çantasının içinden birer birer fırlayıp yeşilliğin üzerine atladı ve özgürce koşuştular. Onları görünce ister istemez hafif bir kakhaha patlattım. Petra dimdik ve asil duruşuyla bir adım öne çıktı ve Paracelsus'u karşıladı.

“Hoş geldin.” dedi nazikçe. “Biz de seni bekliyorduk.” Paracelsus bir süre cevap vermedi ve hızlıca etrafı süzdü, en son bakışları benim üzerimde durdu ve “Yoruldum.” dedi. “İçeri davet etmeyecek misiniz yoksa?”

“Buyur.” dedi Petra. Ben hâlâ konuşamıyordum. Kenara geçip içeri girebilmesi için yolundan çekildim. Çantasını koltuğun kenarına bırakıp bakışları evin içinde koltuğa oturdu. Petra'yla ikimiz ayaktaydık. Mel yanımda belirdi, sevimli bir gülümsemeyle Paracelsus'un yanına geçti. Onu diğerleri takip etti. Yarım dakika içinde hepsi koltuğun üzerinde oturuyordu. İçimden kakhaha atmak, deli gibi gülmek

geliyordu ama bunu yapamazdım. Biz de geçip onun karşısına oturduk ve onun dikkatle eşyalara bakmasını izledik.

“Senin kaçık olduğunu biliyordum ama bu kadarını tahmin edemezdim. Bu evi buraya ancak sen dikebilirsin Petrarca.”

“Beğendiğine sevindim.” dedi. “Yolculuğun uzun sürdü.”

“Başta tereddüt ettim, bunun bir tuzak olduğunu düşündüm ama çocuklar bana kalbinden geçenlerin iyi olduğunu söyledi.”

“Evet.” dedi Petra bir anlık duraksamanın ardından. “Sana zarar vermek niyetinde değilim. Aksine, barış istiyorum.”

“İki yılı orada burada sığıntı gibi geçirdim.” dedi yüzünü düşürerek. “Umarım vicdanın sızlıyordur.”

Başımı öne eğdim. Petra da ayağa kalktı.

“Acıkmışsınızdır, yemeği bahçeye hazırlıyorum.”

“Sebze mi?”

“Sebze.” dedi ve tabakları alarak dışarı çıktı. Çıkmadan önce de son kez bana bakmayı ihmal etmedi.

“Fegel.” dedi ellerini açıp. “İki yıl oldu, sahi, çok iyi görünüyorsun.”

“İyiyim.” dedim. “Sen de iyi görünüyorsun.”

Elini boşlukta sallayıp geriye yaslandı.

“Masa hazır.” diye seslendi Petra. Çocuklar oldukça sessizdi. Hâlbuki ben hepsinin ne kadar gürültücü olduğunu biliyordum. Belli ki Petra'dan çekiniyorlardı. Bahçeye çıktık ve Petra'nın bizim için hazırladığı muazzam sofraya kurulduk. Paracelsus'un iştahı yerindeydi, çocuklar önce çekindi sonra da ıspanaklı böreklerle saldırdı. Ortalığa saça saça yediler. Ben pek aç değildim hem sebze yemeğini de sevmezdim. Şimdi neden sevmediğim bir yemeği yaptığını da anlamıştım.

Onun geleceğini biliyordu ya da hissetmişti. Her neyse sorgulayacak değildim. Birkaç kaşık yedikten sonra bir parça börekle geriye yaslandım. Ne de çok konuşacak şeyimiz vardı, geçen iki yıl ve evi olmadan geçirdiği onlarca gün. Marlo ve ablalarım, hatta diğer simyacılar. Özellikle de Artephius. Hepsini sormak, her şeyi öğrenmek istiyordum. Öyle ki aklımdan geçenler yüzünden gözümü büyük bir dikkatle Paracelsus'a diktiğimi bile fark etmemiştim. Petra işaret edince başımı diğer tarafa çevirdim, yine de yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum.

“Evet.” dedi Petra. “Eski bir dostu ağrlamak gibisi yoktur. Nasıl gidiyor?”

Paracelsus geriye yaslandı ve ağzını silip alaycı bir bakış takındı.

“Eski dost!” dedi. “Evet, haklısın sanırım. Pek merak edilecek bir yaşantım olmadı. Gezindim durdum ve bir gün baktım ki kapı açılmış ve Petrarca beni davet ediyor. Hiç vakit kaybetmeden düştüm yollara ve görüyorsun ki buradayım.”

“Burada olman ikimizi de memnun etti Hohenheim, istediğin kadar kalabilirsin bizimle.”

Kaşlarımı çatıp Petra'ya baktım. Daha doğrusu hepimizin yüz ifadesi aynıydı. Paracelsus elindeki peçeteyi atıp masaya doğru eğildi.

“Ölümcül bir hastalığa yakalandın diye düşüneceğim ama bu mümkün değil, ne oldu Petrarca, bir büyü mü musallat oldu?”

“Hayır hayır.” dedi iki gamzesini de ortaya çıkararak. Yeşil gözleri alev alevdi. Onu hiç böyle mutlu ve huzurlu görmemişim. Bir zamanlar takmak zorunda olduğu o maske yüzünde değildi artık. Bu onun gerçek hâliydi. Orijinal Petra.

“Artephius haklıydı, barışı kabul etmem gerekirdi, böylece sen de başımıza iki şeytani musallat etmemiş olurdun. Biz de kolaylıkla Marlo'nun icabına bakardık.”

Hafifçe öksürdüm. Kimse bana bakmadı. Hepimizin gözü Petra'nın üzerindeydi.

“Yani beni Lelis ve Defi için mi çağırдың?”

“Hayır Hohenheim, geriye yaslan ve rahatına bak, buradan ayrıldığında ikimiz de memnun olmuş olacağız hatta sen bundan oldukça kârlı çıkmış olacaksın.”

“Bu da ne demek?” diye sordum. Omuz silkti.

Bir bardak suyu soluksuz içerken Paracelsus'un merakını hepimiz rahatlıkla görmüştük. Oturduğu yerden kıpırdandı ve çocuklara dönerek, “Hadi dağılın.” dedi. “Biraz etrafta dolaşın, Fegel de size eşlik etsin.”

Bizi başından atıyordu resmen, bana da çocuk bakıcılığı yaptıracaktı besbelli. Bozuntuya vermedim ve sandalyeden kalkıp çit boyunca yürüdük. Ne zaman onlardan uzaklaştık, o zaman çocuklar havaya sıçrayıp gülüşüp birbirlerini itip kakarak koşmaya başladı. Dehşetle izliyordum onları. Üzerlerinde hâlâ benim dikiğim elbiseler vardı, yıpranmış ve kirlenmişlerdi. Hırkamin fermuarını çekip uçuşan saçlarımla birlikte düzlük boyunca ilerledik. Diğerleri benimle aralarındaki mesafeyi açtı ama Mel yanımda kaldı. Mercimek gözlerine bakmayı özlemiştim. Evden yeterince uzaklaşınca çimlerin üzerine bağdaş kurup oturdum, Mel de hemen önümde oturmadan bekledi. Kulakları istemsiz hareket ediyor, küçük bir çocuk gibi sallanıp duruyordu. Otuz santimlik boyuyla şirinlerin farklı bir versiyonu olduklarından hâlâ hem fikirdim.

“Nasılsın?” diye sordum onu parmağımla dürterek. Gözleri açıldı ve göremeyeceğim kadar küçük dişlerini göstererek sırıttı.

“Sanırım baban yeniden engel koydu aramıza?”

Başını salladı.

“Bundan sonra seninle konuşabileceğimi sanmıyorum Fegel.” dedi hüüzünle. “Babama söz verdim. Çünkü benim kaderin kurgusunu sarstığımı söylüyor.”

Duraksadım ve anlık bir göz kırpma eşliğinde “Anlıyorum.” dedim. Hâlbuki anlamamıştım. “Üzülme. Yine de seni, sizleri gördüğüme çok sevindim.”

O daha cevap veremedi tam önüme biri atladı. Sanırım bu Pupa'ydı. Mel onu iteledi. “Git buradan.” diye çıkıştı. Pupa ona dilini uzattı. Sit poposunu sallıyordu. Küçük bir kahkaha patlattım. Bir anda diğerleri de doluştu yanımıza. Sırayla karşıma geçip yarım ay oluşturdular. Hepsi de ağzı açık bana bakıyordu. Geis ayağını diğerlerinden çok uzatıp sinsi bir bakışla yanındakini itti. Onun yanında da Duk vardı, Duk da rahat durmuyordu, sürekli birbirlerini itip dürtüyorlardı ve birer milim de olsa öne çıkmaya çalışıyorlardı.

İşaret parmağımı uzatıp “Şunu yapmayı bırakın.” dedim. “Hepiniz yerinizde kalın.”

“Fegel'i dinleyin!” dedi Mel sinirlenmiş gibi yaparak ama bu hâli bile komikti. Böylelikle mızımızlanmayı kestiler. Ama bu sadece on saniye sürdü. Mel ağzını yeniden açtığı sırada hep birlikte dillerini uzatıp ağızlarından salyalar akıtarak anlamsız kelimelerle Mel'in sesini bastırmaya çalıştılar. Engel olamadım. Kulpa, sesleriyle uzunca bir süre yankılandı. Bir an için Petra aklımdan çıkmıştı. İçeride bir şeyler dönüyordu ve benim bundan haberim yoktu. Bunun kokusunu alıyordum. Petra bir şeyler karıştırıyordu.

Alize rüzgârı saçlarımda, koynumda gezindi, başım önde parmaklarımla oynadım. Aralarındaki atışma

kesildi ve içlerinden birinin mırıltısı yükseldi, ne dediğini duyamadım, çok sessizdi. Sonra bir mırıltı daha. Başımı kaldırıp ne yaptıklarına baktım. Kepçe kulaklarına eğilmiş kendi aralarında konuşuyorlardı.

“Ne konuşuyorsunuz?” diye sordum.

“Onlar bir anlaşma yapıyorlar.” dedi Mel ispiyoncu tavrına bürünerek. Diğerleri onu sertçe iteledi.

“Ne anlaşması?”

“Bunu söyleyemem.” dedi. Onu zorladım, ısrar ettim, hepsinin gözlerine tek tek baktım fakat başlarını eğip sessiz kaldılar. Sabırla bekledim bir süre. Umursamamaya çalıştım, olmadı. Ayağa kalkıp hızlı adımlarla eve doğru yürüdüm, peşimden koşarak geliyorlardı. Soluğu bahçede aldığımda kimse yoktu, içeri girdim, odada da kimse yoktu. Bodrum kapısının açık olduğunu fark ettiğimde ciddi ciddi koşuyordum. Daha önce dikkatle indiğim basamakları şimdi neredeyse atlıyordum. Petra'yla Paracelsus bana döndü. Öyle ki nefes nefese kalmış, sanki bir cinayete geç kalmışım gibi dehşete kapılmıştım.

“Ne oldu?” dedi Petra. “Bir sorun mu var?”

“Hayır.” dedim sakinleşmeye çalışarak. “Sadece, sıkıldım.”

İnanmamışlardı tabii ki, daha iyi bir bahane bulabilirdim. Paracelsus elindeki kitabı bırakıp yukarı çıktı. Petra'ya bakıp “Konuşabilir miyiz?” dedim. “Peki.” dedi. Birkaç saniye sonra yalnızdık.

“Evet.”

“Yanlış bir şey yapmıyorsun değil mi?”

“Ne gibi?”

“Beni üzecek bir şey?”

“Hayır, seni üzecek bir şey kesinlikle yapmam. Bundan şüphen olmasın.”

Bir anlık duraksamanın ardından “Sana güveniyorum.” dedim.

Akşam olup karanlık çöktüğünde hepimiz bahçemizin eşsiz güzelliği ve yanan rengârenk mumların ışıltısının altında güzel ve keyifli bir sohbet ediyorduk. Masamız çeşit çeşit meyvelerle süslüydü. Bugün o bodrum katında ne konuşuldu bilmiyordum ama onlar adına gayet sıkı bir anlaşma olduğunu anlamıştım. Petra'ya güvenmek istiyordum ve bu yüzden olay çıkarmayacaktım. Üstelik ilk defa misafirimiz gelmişti ve gelen de sıradan bir insan değildi.

İlerleyen saatlerde Petra, Paracelsus'a yatacak bir yer ayarlamak için içeri geçti. Şirinler çoktan televizyon karşısında sızıp kalmıştı. Onlara dokunmadık. Paracelsus da orada uyumalarında bir sakınca görmedi. Bu yaşlı adamla baş başa kalınca bir an için Marlo'yu sormak istedim ama kendimi tuttum. Onun aklımdan neler geçtiğini bilmesi için dâhi olmasına gerek yoktu, bunu az çok anlamıştı.

“Burada olduğun için mutluyum.” dedim. “Gerçekten, iyi ki buradasın ve iyi ki aranız düzeldi.”

“Buna ben de sevindim.” dedi sakince. Oldukça yorgun görünüyordu. Kısa bir sessizlik.

“Bir yaşayan olmadığın kesin, bir ölen de değilsin. Sen buraya ait değilsin, peki kimsin dedim onu ilk gördüğümde. Petrarca hayatımın her döneminde saygı duyduğum bir şahsiyetti Fegel, onun peşinde çok koştum.”

Bu itiraf beni gülümsetti.

“Bunları neden anlatıyorum bilmiyorum ama doğrusunu söylemek gerekirse hepimiz bir parça onunla yaşıyoruz.”

“Bunun anlamı ne Paracelsus?”

“Bunun anlamı Fegel...” dedi bana doğru eğilip. “Petrarca hep kıskanılan insan oldu. Bir katil olsa bile. Ama bildiklerini ben dâhil herkesten gizledi, bildiği ne varsa içindeydi. Bir doktordum ben, bir cerrah. Meğer ne de az şey bilirmişim onu tanımadan.”

“Kendini küçümseme.”

“Yıllarca, majiden şamanizme, maguşlardan kadim büyücülere dek uzanan sıra dışı bir yolculuğa çıktım, hep gezdim, hep gördüm, hep öğrendim fakat daha Petrarca'nın zerresine ulaşamamıştım. Her defasında tekrar yollara düştüm. Herkes beni kıskanırdı ben de onu kıskanıyordum. Günün birinde keşişti yollarımız, bir berduş gibiydi. Önce beni tanımadı, sonra hatırladı. Sefaleti bildiklerinden geliyor, hayat artık ona fazla geliyordu, yaşama isteğini, tutkusunu kaybetmişti. O ruhlar bile ona huzur vermiyordu artık. Ona resmen yalvardım, güçlerimizi birleştirelim, dedim. Benim merhemim yaralarını iyileştirsin. *Laudanum* adını verdiğim, bir damlasıyla ölüyü bile diriltebilecek iksirim vardı, belki derdine derman olacaktı. Yine de beni reddetti. Hâlâ büyük bir hayranlık duyuyordum. Ben ki simyanın atar damarıydım. Her türlü ilmi birleştirip şifa dağıtmıştım. Onun bilgisine neden nail olamıyordum, bilmiyordum.”

“Evini yaktı o.” dedim. “Her şeyini.”

“Evet.” dedi keskin bir ifadeyle. Bakışları sert ve mesafeli olmuştu. O günleri hatırlamış, canı bir kez daha yanmıştı.

“Ve yine aynı şeyi yaptı, ne kadar kin güdersem güdeyim onu her daim affetmeye hazırdım. Yeter ki o bilgiyi bana versin. Herkesten gizlediği o şey ne?”

Onu biliyorum demeyi isterdim ama bunu yapamazdım.

“Ya şimdi, vaz mı geçtin onu öğrenmekten?”

Geriyeye yaslandı ve sinsice gülümsedi.

“Kim bilir, belki günün birinde öğrenirim ne de olsa hâlâ hayattayız.”

“Hâlâ!” dedim sessizce.

“Yatağın hazır.” diye seslendi Petra o sırada. Paracelsus ayağa kalkıp kibarca iyi geceler diledi. Başımın hafifçe selam verdim. Petra ona eşlik etti. Şimdi yalnızdım. Mumlar yanıyor, bir kelebek gecenin ortasında meyvelerin arasında dolaşıyordu. Derin bir nefes alıp geceyi içime çektim. Bunu seviyordum. Paracelsus'un doğaüstü güçler içeren metafiziksel terimi gibi. Vulcanus, evrenin ruhu. Bunu ilk duyduğumda onun düşüncesine tamamen hak vermiş, yaşadığım bu dağın zirvesinde buna birebir şahit olmuşum. Ona göre doğa canlıydı ve Tanrısal güçlerle -ruhlarla- doluydu. Doğanın kapsayıcı ruhu ise Vulcanus'tu. Ve Paracelsus. O ki kendini hiçbir şeyle kıyaslayamayacak kadar üstün yeteneklerle donatılmıştı, yine de kendini Petra'nın yanında yetersiz görüyordu. Oysa benim aciz bedenim onun önünde saygıyla eğilmekten başka bir işe yaramazdı. Benim bildiğim sandığım bir avuç bilgi onların görkem ve şaşaalı dünyalarının yanında sıfırın altında seyreder ve kendi kendini bitirirdi.

“Uyku vakti Fegel.”

Gözlerimi kapatıp yeniden açtığımda karşımda oturuyordu.

“Saat geç oldu.”

“Haklısın.” dedim. “Hem yorucu hem de eğlenceli bir gündü. Her şey için teşekkür ederim.”

“Rica ederim ama artık odana dönmelisin.”

Başımı yastığa koyduğumda bir süre uyku tutmadı ama odamın içinde benim dışımda nefes alan birinin varlığı bana ninni gibi geldi, huzur verdi. Petra ben

uyuyana kadar bekleyecek sonra da yatağına dönecekti. Rahat bir nefes alıp sonunda en güzel uykuma durgun sulara dalar gibi daldım.

Kahvaltıdan sonra Paracelsus benimle konuşmak istediğini söyledi. Petra buna müsaade etse de tereddüdünü gözlerinden okumuştum. Paracelsus'un ikna girişimleri başarıyla sonuçlanınca düzlüğe çıktık birlikte ve alizeyle birlikte ilerledik. Bir an için başını kaldırıp evin çatısındaki devasa pusulaya baktı.

“Pusula.” deyip bekledi.

“Evet.” dedim. “Bazen Petra yönünü şaşıyor, bu yüzden çatıya bir pusula yerleştirdi.”

Lafımın üzerine o denli gülümsedi ki yüzündeki bütün kırışıklıklar birbirine karıştı.

“Dalga mı geçiyorsun Fegel, Petra yolunu şaşırmaz. Bu pusula bir mesaj, bir sembol, seni temsil ediyor. Bunu gerçekten anlamadın mı?”

Zorlukla da olsa yutkundum. Sahi, bu kadar aptal olabilir miydim, sanırım öyleydin. Bunu bugüne değin hiç düşünmemiştim. Gafletimi bilmemezlikten gelip cevap vermedim. Uzun sayılabilecek bir yürüyüşün ardından başımı yavaşça ona çevirdim. Kulpa'nın tavşanlarını andıran pamuk saçları, yukarı kaykılmış sivri kaşları, yüzünün derin kırışıklıkları ve kendinden hiç eksik etmediği babacan tavrı. Evet, bu adamı gerçekten seviyordum. Ne yaparsa yapsın -bu ablalarımı bir canavara dönüştürmek de olsun- ona kızamıyordum. Sonuçta onun başına gelenler benim başıma gelseydi diye düşünmeli, onu anlamaya çalışmalıydım. Bu adam saygıyı herkesten çok hak ediyordu.

“Fegel!” dedi içli bir nefes vererek. Ellerini arkasında kavuşturarak omuzlarını düşürdü. Benim de

ellerim ceplerimde heyecanla bu adamın söyleyeceklerini bekliyordum.

“Çok kalmayacağım.”

“Neden?” dedim üzümlere. “Hâlbuki Petra istediğin kadar kalabilirsin.” dedi. Hem nereye gideceksin ki, bir evin bile yok.”

Dudaklarını sıkarak gülümsedi.

“Şimdilik başımın çaresine bakabilirim. Elbet bir gün olacaktır.”

“Yeniden bir ev inşa edip her şeye sil baştan başlamak zor olacak. Bizimle kal, Petra sana bir ev yapabilir, beni kıracağını sanmıyorum.”

“Sen bunları düşünme.” dedi sakince. “Benim sana sormak istediğim bir şey var.”

“Nedir o?”

“Petra'ya âşık mısın?”

“Hayır.” dedim tek saniye düşünmeden. “Bunu nasıl sorabilirsin?”

“Shakespeare, her şeyden önce kendine karşı dürüst ol der, neden sen de dürüst olmuyorsun?”

“Anlamıyorsun!” dedim sert bir çıkış yaparak. “Ben Marlo'yu seviyorum. Neden hepiniz aynı şeyi düşünüyorsunuz? Bunu size düşündüren şey onunla yaşamak istemem mi ama hayır yanılıyorsunuz. Petra'yla aramdaki elektrik çok başka. Bunu sana anlatamam ama aşk olmadığını bilmeni isterim.”

“Aşk!” dedi kuvvetli bir fısıltıyla. “Bu aşk, edepsiz bir çiçek gibi açmış ve kokusu hepinizi sarmalamış. Bu işin sonunu merak etmiyor musun?”

“Merak edecek bir şey yok.” dedim. “Her şey ortada. Ben Marlo'yu seviyorum ve hayat bize, hepimize bir yol çizdi. Kader değişmez Paracelsus. Ben gün gelip öleceğim ve Petra da benimle birlikte hayatına son

verecek. Böylelikle bütün sorunlar kendiliğinden hallolmuş olacak.”

“Bu kadar basit görünmüyor.”

“Başka bir seçenek yok.”

“Bir gün düşündüm, sekiz yüz elli yaşında bir ölümsüzün neden çocuk yaşta bir kıza tutku dolu bir aşkla bağlandığını ama sonra fark ettim. Beden yaşı ruhla paraleldir. Beden nerede kalırsa ister yirmi ister elli, o kişi bin yıl da yaşasa o beden yaşının gerektirdiğini yapacaktır. Petrarca değişimin olduğunda yirmi dokuz yaşındaydı. Genç bir delikanlıydı ve hâlâ öyle davranıyor. Eğer ellisinde olsaydı tıpkı bizler gibi, daha alçak gönüllü, daha merhametli ve aşk babında da farklı görüşlerde olurdu ama dediğim gibi sana karşı tutumu bu yüzden.”

“Anlıyorum.” dedim az önceki öfkemden kurtularak.

“Gerçekten onu affettin mi?”

“Evet, neden affetmeyeyim, kendini affettirdi.”

“Ne yaparak?”

Omuzlarını dikleştirip yürümeye devam etti. Gizliyordu, gizliyorlardı ama ben eninde sonunda bunu öğrenecektim, şimdilik aksilik etmemek en akıllıca olanıydı. Uzayıp giden yeşillikte yürümeye devam ederken sessizlik kısa sürdü. Güçlü bir nefes aldı ve gülümsedi.

“Buda'nın bir sözünü çok severim. Zafer nefret tohumları eker çünkü fethedilenler mutsuzdur. Tıpkı Marlo gibi. Zavallı çocuk, onu kendi evladım gibi sevmiştim. O ve sen.”

“O ve ben?”

“Evet.” dedi başını hızlıca bana çevirip. Birden durdu ve yüz yüze geldik.

“Empedokles'i duymuşsundur. O, evrendeki her şeyin 'sevgi' ve 'nefret' dediği iki kuvvetin savaşından

doğduğuna inanır. Çok doğru. Ben de buna inanırım ve birçoğumuz da buna inanırız. Tıpkı onların oluşumunda başrol oynayan etken gibi. Hastalığın karşılığı sağlık, sağlığın karşılığı hastalık. Evren hiçbir zaman eş varlıkların birlikteliğine izin vermez. Sıcak ve soğuk, gece ile gündüz, sevgi ile nefret ve sayabileceğim niceleri. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Evet.”

“İşte bu yüzden sana hak veriyorum. Siz Marlo'yla olamazsınız. Çünkü sizin zıtlığınız suretlerinizde, ikiniz de güzelsiniz ve ben yaşamım boyunca böyle bir şeye şahit olmadım. İki cambaz bir ipte oynamaz deyimi bunu anlatmak istiyor bence. İki güzel yüz ve ruh bir arada barınamaz. Bu yüzden siz Petra'yla bu zıtlığı tamamlıyorsunuz. Güzel ve çirkin. Zıtlıkların uyumu.”

Zorlukla yutkundum.

“Hiç aynı huylu insanların birlikte yaşadığını gördün mü? İyi ve kötüyü birleştirir kader, güzelle çirkin, ahlaklıyla ahlaksızı, kısayla uzun, şişmanla zayıfı. Ve denge bozulmamış olur.”

Yürümeye devam etti, bir süre hareket edemedim ve sonunda arkasına düşerek ona yetiştim.

“Yani bunu başından bu yana biliyordun öyle mi? Peki neden, neden Marlo'nun onun gibi olmasına izin verdin?”

“Zorundaydım.”

“Çünkü Petra'yı böyle kışkırtacaktın?”

“Üzgünüm Fegel ama hepimiz bunu istedik. Artephius, ben ve diğerleri. Bu plan hepimize aitti ve kader itiraz etmedi. Yoksa ben onu Petrarca'nın deyimiyle tek başıma gölgeye çevirecek kadar yetenekli değilim.”

“Marlo'yu kurban ettiniz, sırf Petra'nın sırrını öğrenmek için ama öğrenemediniz, hiçbir zaman da öğrenemeyeceksiniz.”

“Kim bilir?” dedi sakinliğini koruyup. “Belki bir gün...”

O gün hiç gelmez umarım, diye geçirdim içimden. Umarım bunu öğrenmeden ölürüz. Dişlerimi sıkıp ceplerimdeki ellerimi yumruk yaptım. Bir on dakika önce onun hakkında düşündüklerim yer değiştirdi. Saygı satır atladı çünkü tahammül edemiyordum buna, Marlo'yu kullanmalarını hazmedemiyordum. Üstelik buna ablalarımı da katmışlardı. Eğer Petra geri adım atıp sakin davranmasaydı kim bilir kimler aynı duruma gelecekti. Dehşete düştüm birden. Öfkem kor olup bütün bedenimi yakıp kavurdu. Alizenin huzurlu rüzgârı bile iyi gelmiyordu şu an.

“Geri dönebilir miyiz?” dedim. “Üşüdüm.”

Gözlerini kısıp beni baştan ayağa süzdü. Sonra da “Peki.” dedi. “Dönelim.”

Ev görüş alanıma girdiğinde rahat bir nefes aldım. Kendimi daha iyi hissetmiştim. Onca yolu tek kelime etmeden geri dönmüştük. Ağzımı bıçak açmıyordu, biliyordum ki açarsam içimdeki nefreti ortalığa saçacaktım. Bu yüzden en iyisi sessiz kalıp sorunsuz bir gün yaşamaktı. Sessizlik en doğrusuydu. Haklı da olsam haksız da.

Eve girer girmez odama doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Petra şaşkınlıkla bakıyordu bana, başımı kaldırmadan çıktım merdivenleri. Terasa çıkıp gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Marlo için ağladım bu sefer, hayatı benim için mahvolan genç bir çocuk için. Ben yaşlanıp gidecektim ama o on dokuzunda bir çocuk olarak kalıp bekleyecekti. Yerinde saymak gibiydi bu. Hem de hiç değmeyeceği biri için

bunu göze almıştı. Benim için. Ben ki bir paçavradan başkası değildim. Sığ bir et yığını. Beş para etmez bir mâhluk. Gözyaşlarımı koluma silerken Petra yanımda belirdi.

“Gider misin!” dedim ona bakmadan. “Yalnız kalmak istiyorum.”

“Seni yalnız bırakamam Fegel, üzgünüm.”

“Lütfen.” dedim dişlerimin arasından. “Uzak dur benden.”

Yanıma dikildi ve hüzünlü gözlerle baktı gözlerime. Ben durmadan akan gözyaşlarımı silerken o da benimle birlikte eriyip gidiyordu. Onu ağlarken hiç görmemiştim, belki de böyle bir özelliği yoktu. Sadece gözleri doluyor ve geçiyordu. Şu anda o anlardan biriydi. Buğulu gözleri normale döndü ve başını gökyüzüne kaldırdı.

“Bazen üzölmek zorunda kalıyoruz Fegel, maalesef hayat böyle.”

“Kahrolası denge.” dedim. “Hep aynı zırvalık. Zıtlıkların uyumu bilmem ne? Ağlamakla gülmek, üzölmekle sevinmek, mutlulukla hüüzün. Hep birlikte, hep yan yana.”

“Evet, bu doğru.”

“Biliyorum.” dedim sesimi yükselterek. “Biliyorum.”

“Sana Empedokles'i mi anlattı?”

Dişlerimi ne kadar sıkarsam sıkayım gülmeme engel olamadım. O da tebessüm etti benimle beraber.

“Peki, onun Etna yanardağına atlayıp intihar ettiğini de söyledi mi?”

“Hayır.” dedim “Ama isabet olmuş. Her şeyi bilmek insanı yalnızca ölüme sürükler. Olacak olan sadece bu.”

“Hatta o Empedokles, doğal güçleri denetleyerek rüzgârları durdurabileceğine, yağmur yağdırabileceğine

ve ölüleri Hades'in ülkesinden geri getirebileceğine de inandı.”

Homurtulu bir kahkaha patlattım. Yüzüm hâlâ ıslaktı. Zıtlık tam olarak buydu sanırım. Ağlarken gülmek.

“O da büyücüydü desene.”

“Evet.” dedi omuzlarını dikerek.

“Geçmiş, fantastik hikâyeler ve akıl almaz efsanelerle dolu Fegel ve bunları bilmek bile aklımın yerinde olduğunu doğruluyor. Bir Khalenas olabilirdim. Şükür ki değilim.”

“Khaleas mı?” dedim merakla. “O da kim, hem ne yapmış ki?”

“M.Ö. 4. yüzyılda yaşamış bir filozof hekim. Hayvanların iç organlarını incelediği söylenir.⁸”

“Ne için?”

“Anatomi için değil elbet, geleceği görebilmek için.”

O an Kulpa benim hüznüyle karışık şen kahkahamla çınladı. Petra bir kez daha başarmıştı. Her seferinde ve her seferinde üzüntümü giderip beni kandırmasına izin veriyordum. Bunu istemeyerek yapıyordum ne yazık ki. Ben Petra olmadan yaşayamazdım. Şu an bunu bir kez daha anlıyor olmanın bilincine vardım. Çocukluğumu karartıp karartmaması önemli değildi, her halükarda ben yılmış bir insan olarak yetişecek, görkemli bir güzelliğe sahip Marlo'nun bile yaşantısını linç edecektim. Paracelsus haklıydı. Giovanni haklıydı. Petra haklıydı ve bana fısıldayan ses haklıydı. Ben en doğru kararı vermiştim. Akıtılan bütün gözyaşlarına rağmen en doğru kararı...

Beş gün sonra Paracelsus elinde bir defterle veda etmeye hazırlanıyordu. Petra'nın onu bu kadarıyla kandırdığına inanamıyordum. Bir defterle mi affetmişti

onu, sadece bir defter mi silmişti geçmişi, bu imkânsızdı. Kurcalamadım.

Geçen beş gün benimle homonculuslar arasında sıkı bir bağ oluşturdu. Genelde Petra Paracelsus'la vakit geçirmiş, ben de günümü ve sessiz akşamlarımı onlarla oyunlar oynayıp kıyafetlerini yenileyerek geçirmiştim. O kadar saf ve temiz bir ruha sahiplerdi ki insanın onlar karşısında nefesi kesiliyordu. Bu nasıl mümkün diyordu ama mümkündü. O şeyler vardı, tarih boyunca söylentileri gezinmiş ama kimse onların varlığına şahit olmamıştı. Paracelsus'un deneyleri başarıyla sonuçlanmış, otuz santimlik insanlar yapabilmeyi sabırlı çalışmalar sonucu başarmıştı. Onları bir baba gibi koruyup gerekli bakımıyla eğitimini üstlenmişti. Onlar da ölümsüz yaşamları boyunca babalarına itaat etmiş, onun derin yalnızlığını gidermişti. Hayat tuhafı evet ve tuhafıkları görebilmek isteyen insanların birazcık hayatın karmaşasından uzak durması gerekirdi. Etrafindaki gürültüyü ne kadar susturursan duyulamayacak diğer çığlıkları da rahatlıkla işitebilirdin. Tek yapman gereken biraz sessizlikti. Geçmiş boyunca yaşamış kadim bilgilerle filozoflar aslında hep bunu haykırmıştı. Hep bunu anlatmaya çalışmıştı.

Horatius: Doğumu ve ölümü sessiz geçenler kötü yaşamamıştır.⁹

Ovidius: İnan bana, iyi gizlenen iyi yaşamıştır.¹⁰

Epikuros: Mutlu yaşamak için gizli yaşayalım.¹¹

Goethe: Konuşmak ihtiyaç olabilir ama susmak bir sanattır.

Lokman: Konuştum sıkıntı çektim, sustum rahat ettim.

Tebrizi: Eğer susarsan konuşman daha aydınlık olur. Çünkü sükûtta hem sessizliğin ışığı hem de konuşmanın faydası gizlidir.

Hangimiz bunu yapabilirdik ki, konuşabilecekken susma erdemini kim gösterebilirdi? Hiçbirimiz. Ama ben şanslıydım ve Petra gibi bir şahsiyetin yanında demleniyordum. Tadım tuzum yokken tatlanmış, her insan gibi çarçur edilecek olan yaşantım kıyıda kurtarılmıştı. Şimdi burada, bu masal diyarında onunla birlikteydim ve kalbimdeki o büyük aşkın gücü bile buna engel olamayacaktı, ben kararımı vermiştim. Onunla yaşayıp onunla ölecektim ve hükmümüzü bizi diğer tarafta karşılayan verecekti.

“SONA DOĞRU”

Mevsim yaz, mevsim kış, mevsim bahar, mevsim sonbahar. Ne fark eder ki ben gülümseyebildikten sonra. Gerçeği bütün hakikatiyle kavrayabildikten sonra. Zaman kavramını yitiren bir insandım ben. Yaşayan her şeye meydan okuyan bir kimse. Sonsuzluğun içinde yuvarlanıp gitmiştik Petra'yla ve bugün ben otuz dört yaşına giriyordum. Petra bütün itirazlarıma rağmen büyük bir kutlama yapmak istemişti Kulpa'nın tepesinde. Bu yüzden bütün kapılar açılmıştı ailemize. On beş senedir görmediğim herkes etrafımda gezinip büyük geceye dair bütün yeteneklerini sergiliyordu. Hypatia, Francesca ve beni her zaman gülümsetmiş Giovanni. Oysa ben onları hiçbir zaman göremeyeceğimi düşünmüştüm. Bu vuslat beni şaşırtmıştı.

Terasının manzarası hiç görülmemiş bir şeye şahitti bugün. Yüz küsur ölümsüz filozof yeşillik boyunca hummalı bir çalışmaya girişmişlerdi. Görsellik süperdi, tertemiz doğanın ortasında birer çiçek gibi açmış, katmer katmer boy vererek dizilmişlerdi. Onları izlerken kendimden geçip hayallere dalmıştım. Masal tadında düşünceler zihnimin içine musallat olmuş, bir daha asla unutamayacağım anılarını sunmuştu.

“Memnun musun?” diye sordu Petra yanımda. Bugün her zamankinden daha şık, hatta daha olgundu.

“Hem de çok.” dedim. “Ölüme yaklaştığım her gün biraz daha heyecanlanıyorum.”

“Korkmamamız gerekiyor Fegel, o gün yakın ya da uzak olsun korkmamalıyız.”

“Asla,” dedim. “Korkmamalıyız.”

Düzlük düzlük olalı böyle şaşaalı bir masa görmemişti sanırım. Giovanni'nin kahkahalarıyla

çınlamamış, böyle tarifsiz misafirleri kabul etmemiştir. Bu bizim için de geçerliydi elbet.

Aşağıdan Hypatia'nın sesi yükseldi.

“Elbiseni giydin mi?”

“Giymek zorunda mıyım?” diye mırıldandım.

“Seni duydum.” dedi.

Petra göz kırpıp yok oldu. Odama geçip yatağımın üzerinde duran biraz gelinlik biraz da kefeni andıran beyaz elbiseye bakarken gülümsedim. Sahi, giymek zorunda mıydım?

Aynanın karşısında kendime bakarken gözlerim doldu. Birkaç kırılıktan fazlası dolmasa da saçlarıma yaşlandığım bir gerçektir. Göz kenarlarım belli belirsiz kırıştı, adımlarım çoğunlukla ağırlaştı. Aslında fazlası mümkündü ama Petra buna izin vermedi. Derimin taze kalması için elinden geleni yaptı. Doğayla girdiği bu savaştan galip çıktı. Tabiat onu kırmadı, üzmedi ve istediğini verdi. Zıtlık; yaşlılığın karşılığı gençlik ve ödenmesi gereken bir bedel vardı. Ve o benim de onayım ile buna evet dedi. Ömrüm olması gerektiğinden önce sona erecekti. Telaş bu yüzdendi, doğa verdi, doğa alacaktı. Gençliğimi korumanın karşılığında belki on, belki yirmi yıl feda ettik ama sorun değildi. Zaten bizim de istediğimiz buydu. Ölmek ve bu azaba bir son vermek gerekti. Mutsuz değildik elbet ama yaşamak ağırdı, gülsük de, eğlensek de, yapabileceğimiz onca şey varken bile buna bir son vermeliydik.

Boş parfüm şişeleri çarptı gözüm. Aklıma Petra'nın bana ilk hediyesini verirken söyledikleri geldi. "Adını *cennet kokusu* koydum. Seni olmak istediğin yerde hissettirsin Fegel. İşte o zaman cennettesindir. Olmak istedin tam da o yerde. Ben o yerdeyim. Senin yanında. Sende dilerim olmayı istediğin yerdesindir."

Evet, dedim fısıltıyla. Artık olmak istediğim yerdeyim.

Yerlere kadar uzanan elbisemi giyip saçlarımı topladım ve hafif bir makyajla topuksuz ayakkabılarımı giyerek basamakları yavaşça indim. Her bir adımda kalbim bir öncekinden daha hızlı çarpıyordu. Petra'yı kapıda bana bakmış gülümserken gördüm. O an kalbindeki güzelliğe gözlerimle bir kez daha tanık oldum. Doğanın öz evlat muamelesi yaptığı ölümsüz çocuk. İşte o Petra'ydı ve sonsuz ömrünün son günlerini benimle paylaşmanın mutluluğunu hem kendisi yaşıyor hem de bana yaşıtıyordu. Hazzı, duru suretinden rahatlıkla okunuyordu.

Kapıdan beraber çıktık, koluna girmedim tabii ki, elimi de tutmadı. Onun için inandığı şey ilelebet değerini yitirmedi. Akıl verilerini sarsan bir inançla bekledi Petra. Bekledi ve bekledi.

Kulpa'nın zarif yeşilliğinde yan yana yürüdük. Karşımızda ailemiz ellerinde kadehlerle bizi bekliyordu, sonunda kadehler havaya kalktı, hepsi aynı anda “Fegel için” dedi. Ses öyle organize, öyle ahenkle, öyle fevkâlade çıkmıştı ki bir anda tüylerim diken diken oldu. Titreşimleri yakalayıp hep bir ağızdan aynı kelimeyi söylemek sadece onlara özgü bir işti. Kusursuzluk Tanrı'nın onlara en büyük armağanıydı ve benimki de Petra'ya sahip olmaktı.

Çılgın bir coşkuyla kutlandı otuz dört yaşına girişim. Hepsi gönlünce eğlendi, içti, güldü, dans etti.

Herkesin bir inancı vardı. Hypatia'nın, Platon'un, Aristo'nun... Onları bir araya Petra getirmişti. Gerçeği buldurmak için, neye inanmasını sağlamak için. Dante'nin cehenneminde anlattığı o yoldan yürüyüp cennete ulaşmasını sağlamak için, üstelik bir de sevdiği kadınla. Ve daha birçoğu için. Petra hepsinin neye

inandığını biliyordu. Onlar da Petra'ya yardım etmek adına asırlarını vermişlerdi. Oysa Petra benden sonra bulunduğu gerçeği hepsinden gizlemişti. Ben biliyordum.

O Tanrı'ya ve cennete inanıyordu. Lanetlenmediğine. Sabretmenin erdemine. Sevginin cömertliği, hayatın faniliğine... Petra bu yola Dante'nin İlahi Komedya'sından çıkmıştı. Bir gerçeği önce orada anlamıştı. Sevdiği kadın uğruna verilen savaşı.

"Haydi kalk! Bedenin ağırlığı altında ezilmedikçe her savaşı!"

Kazanan cesaretle yen kapıldığın telaşı."

Petra bunu yenmişti, benimle. Onun imtihanı bendim. Kendini benimle sınıdı Petra. Aşkını kabına sığdırmaya çalıştı. Azap duyan ruhunu sessize aldı ve beni de alarak yanına yürüdü. Yürüdü. Hep yürüdü.

Sır da boştu, diğerlerinin hesapları da. Bütün bir ömrü Petra'yı çözmeye çalışarak geçirdim, bir bilmece, manası kavranamaz ince bir hesap bildim. Herkes gibi bunun peşine düşmek yerine sadece görmeliydim, göremedim. Petra sevmişti. Karşılık beklemeden, her bir erdem duvarını etrafımıza çekerek beklemişti. Onun hesabı yoktu. Şifresi, karmaşası yoktu, fesatlıktan alabildiğince uzaktı. Bir tek şeyi bilmemizi istemişti: Katıksız bir hisle bana duyduğu tarifsiz sevgiyi.

Ölümsüzlüğünü kastedip bu bana Tanrı'nın bir hediyesi, diyordu. Yanında da sen, aslında en büyük hediye sensin. Bütün yaşananlar Tanrı'nın planının bir parçası. Şimdi bu masal yavaş yavaş sona eriyordu. Ben otuz dört yaşına gelmişim. Cildim hâlâ tazeydi, az bir kırışıklık ve de duraksayan yaşlılık belirtisiyle yaşımın verdiği olgunluğa bürünmüştüm ama Petra'nın mucizesi işini yapmaya devam ediyordu. Son güne kadar edecekti de. Yaşadığımız ne varsa çifte çifte yaşayacak,

her mutluluğu her hazzı ikiye dörde hatta yüze katlayacaktık.

Onunla zaman başka akıyordu. Son günlerde de biraz daha hızlı. Sabahlar oluyor, gün geceyi buluyordu. Tıpkı benim ona baktığımda kendimi bulduğum gibi. Onun da bana baktığında kendini gördüğü gibi. Biz birbirimizi tamamlayan iki aykırı ruhtuk. Bir insan bedeni bir ölümsüzün gölgesinde soluklanıyor, onunla nefesine nefes katıyordu. Petra'yla ben bütün kuralları yıkıyorduk adeta. Dünyanın altını da üstünü de gördük. Ben şanslıydım, her şeye eriştim, vakıf oldum yaşamın sırrına. Görmeyen gözüm gördü, duymayan kulağım duydu. Ruhum onunla gezindi, günü, geceyi. Sonunda bilinmeyene, görünmeyene erdi. Tanrı'nın topraklarına düşüp yeşerdi, sonra filizlendi, ağaç oldu, meyve verdi. Kalbimin derinliklerine inip en ücra köşeleri gezdi. Asırlık bir ruhun kanatlarında bildi kendini, orada tanıdı.

“Hadi.” diye haykırdı Hypatia. “Bu kadar gürültü yeter. Şimdi konuşma zamanı, toplanın.”

Ona doğru yaklaştık. Gökyüzünün altında başımız arşa degecek kadar yakındık burada.

Gülümsedi.

“Sözlerime Aziz Philip Neri'nin sözleriyle başlamak istiyorum. 'Bu dünyada Araf yoktur, sadece cennet ve cehennem vardır. Zira ıstıraplara sabırla katlanan cennete, bunu yapmayan ise cehenneme sahiptir.' Fegel'e bize, en çok da bana cennetimi gösterdiği için büyük bir teşekkür borçluyum. Lanetimizden sıyrılıp bu armağanı kabullendik. Hepsi bu küçük kız çocuğu sayesinde oldu. Asırlardır yapamadığımızı o bir günde yaptı.”

Gözlerime baktı.

“Teşekkürler Fegel.”

Hepsi aynı orkestra şefi eşliğinde “teşekkürler” diye bağırdı. Ellerimi kenetleyip çenemin altında birleştirdim ve saygıyla eğdim başımı. Söyleyecek gerçekten bir şey bulamıyordum. Bunu sağladığım için onlar adına mutlu olmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Bu da bana yetip de artardı bile.

“Sıra sende, doğum günü kızı olarak bizi güzel düşüncelerinle aydınlat hadi.”

“Hayır.” diye itiraz etsem de beni ortaya alıp etrafımda çember oluşturdular. Uzayıp giden yeşilliğin ve insanın ruhunu okşayan güneşin altında sevdiğim dostlarım, ailemle birlikte kendi mucizeme tanık oluyordum. Kıskançlık ve insani bütün arzulardan arınmış bu varlıklar şimdi bana kalplerinin ardındaki gül bahçelerini sunuyorlardı. Hem de hiçbir karşılık beklemeden. Cömertçe.

“Ölümlü bir insan olarak beni aranıza aldığınız ve bunca zaman samimi duygularınızı esirgemediğiniz için hepinize çok ama çok teşekkür ediyorum. Bir gün hayatım son bulacak ve sizler beni anılarınızda yâd edeceksiniz. Bu benim için büyük bir şereftir. Felsefe merakla başlar, der Platon. Hepiniz merak ettiniz, hepiniz araştırdınız, düşündünüz, düşünülmeyecek ne varsa hepsini hem de. Görülmeyenin ötesine ulaşmaya çalıştınız. Yolunuzdan ben de nasiplendim. Ne mutlu bana ki Petra gibi biriyle karşılaştım bu kısa hayatımın ortasında. O bana kendi gerçeğimi görmemi sağladı. Hepimiz bir amaç için buradayız. Bu sır verildi insanoğluna, ama onlar dünyanın sağır edici gürültüsünü dinledi ve bu sırrı duymadı. Petra beni dünyanın gürültüsünden uzaklaştırıp bu cennete eş mekân sayılabilecek yere getirdi. Onun sayesinde bu sırrı öğrendim. Sır insanın içindeydi, ne yazık ki dışarıda yaşayan milyonlarca insan bunu bilemeden

ölüp gidecek. Bu yüzden kendimi bir kez daha çok şanslı hissediyorum. Dostlarım, son olarak konuşmamı hepimizin eşsiz ruhuna büyümlü felsefesiyle fısıldayan Mevlânâ'nın sözleriyle bitiriyorum. Eşsiz diyorum çünkü mükemmel öğretmenim Petra bunun anlamını bana öğretti. Tanrı insanı yaratırken ona kendi ruhundan üfledi ve dinlemesini, görmesini bilene sırta vakıf etti. O her şeyi bilen kudretiyle aslında bizimle hep konuşuyordu.”

Alize esintisi hepimizin saçlarını usulca okşadı.
Nefesimi verdim.

"Olduğum gibi kim görebilir beni?"

Ne rengim var benim ne nişanım.

Benim de bildiğim sırlar var diyeceksin ama

Hem o sırlarım ben, hem de o sırları saklayan.

Bu gönül ne vakit durulacak bilmem.

Ama şu anda hiç kımıldamadan duran da benim,

Yürüyüp giden de ben."

Petra, sefil hayatıma renk katan gülümsemesiyle bana bakıyordu. Alkışlar yükselirken hepsine tek tek dönerek teşekkürlerimi sundum. Bana doğru yürüdü ve kulağıma eğilip fısıldadı.

“Sen benim varken yokluğum, yokken varlığımsın. Her şey için ben teşekkür ederim, iyi ki doğmuşsun, iyi ki seni bulmuşum, iyi ki benimlesin.”

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Dakikalarca, kıpırdamadan. Susmayı öğrenmişim burada onunla. Susup dinlemeyi, sessizliği. Petra, Lec'ten alıntı yaparak, 'bazen sesini duyurabilmen için susman gerekir' derdi. Ondan öğrenmişim bu gerçeği. Susarken de konuşabilmeyi, konuştuklarını duyabilmeyi. Artık onu duyuyordum. Konuşmasına gerek yoktu. Bir bakışı, bir gülüşü, bir duruşu. Hepsi benimle

konusuyordu. Hepsi başka anlatıyordu aşkını, sabrını, acısını. Mükâfatı büyük bir sabırla yoğruluyordu Petra.

Kutlama gecenin geç vakitlerine kadar devam etti. Bu onlarla son doğum günümdü biliyordum. Önceki ve sonrakileri, tabii yaşarsam Petra'yla kutlamaya devam edecektim. O da bıksa da bıkmasa da benden aynı reklamın repliğini dinleyecekti pastamı yaparken: Bu kek niye böyle kabardı? Çilekler neden böyle tatlı? Petra böyle güzel pasta yapmayı nereden öğrendi? Onu çıldırtacaktım ve her defasında o çilekleri kafama fırlatacaktı. Ne tükenmez anılara sahip olacaktım.

Her neyse, onlar bir daha buraya biz ölene kadar dönmeyeceklerdi. Hatta belki öldükten sonra bile. Çünkü Petra Paracelsus'la bir anlaşma yapmıştı, bunu ancak üç sene öncesine kadar anlattırmayı başaramamıştım. Biz öldükten sonra Marlo serbest kalacaktı ve geri kalan sonsuz hayatına bensiz devam edecekti. Petra Paracelsus'tan o güne kadar Marlo ve ablalarım için iyi bir öğretmen, bir arkadaş, hatta bir baba olmasını istemişti. O günden bu yana da köyde kalıyordu. Karşılığında bu evi alacaktı, bizim evimizi. Bütün çalışmalarıyla, hatta tahmin bile edemeyeceği çok daha fazlasıyla. Petra'nın bütün bilgi birikimi eşsiz bir hazine, servetti onun için. İşte bunun için kabul etmişti. Marlo ve ablalarımı diğerleriyle birlikte zapt edip biz ölene dek acılarını dindirmeye çalışacaktı. Sonrası pek de önemli değildi diğerleri için. Evet, yıllarca merak ettiğim şey buydu. Paracelsus'un seve seve kabul ettiği büyük anlaşma. Kim olsa kabul etmezdi ki, yani ona hak veriyordum. Ve Marlo, sevgisi tek bir gün eksilmemişti kalbimde. Hâlâ da kalbimin bütününü işgal ederek yaşıyordu, yaşıtıyordum onu. Geçmişimin en güzel yerinde. Sadece bir anı olarak kalarak. Petra bunu hep biliyordu, hep de bilmişti. Hiç

kızmadan, gücenmeden, mutluluğuma ortak olarak geçirmişti o da günlerini. Çünkü ben gerçekten mutluydum. Onun da istediği zaten buydu. Mutlu olmam, huzurlu ölmem.

Vasiyetini bile gizlice yazmıştı ailesi için ama ben Feg'lik yapıp bulmuş, her satırını tek tek okumuş, ezberlemiştim. Bu gece onlar gitmeden mektubu onlara verecek, evde okumaları şartıyla açtırmayacaktı.

Sevgili ailem,

Sizler benim için hep önemli oldunuz, hep bir parçam. Yanınızda olsam da olmasam da koca bir ömür sürdük. Bana katlandınız. Benim eziyetime maruz kaldınız, benim bencilliğimle insanlığınızı yitirdiniz. Fakat bunlara rağmen her defasında yanımda oldunuz ama ben sizin kadar güçlü olamadığım için hep gitmek zorunda kaldım. Geçmiş için sizden af diliyorum. Lütfen beni affedin. Her şey için.

Sevdim, biliyorsunuz. Çok sevdim. Aşkın en tutkulu, kudretli olanına yakalandım. Ve ilk defa hayatım bir insanı öldürmenin dışında anlam kazandı.

Aradığınız o gerçek çoktan bulundu, biliyorsunuz. Benden sonra her şeyden vazgeçin. Nereye gitmek isterseniz gidin, ne yapmak isterseniz yapın. Başkası değil, kendiniz olmanın tam da sırası. Özgürsünüz. Hepiniz sonsuza kadar özgürsünüz. Keşke bunları yüzünüze söyleyecek cesareti kendimde bulsaydım ama yapamadım.

Ardımdan yapmanız gereken belli. Serbest kalması gereken biri var. Yaşaması gereken, yasını tutması gereken. Bırakın, bizi ziyaret etsin, rahatsız etmeyecektir.

Zaman geçiyor, onun hayatı kısaltıyor. Hemen batı yakasında bir mezarımız olacak. Onun ardından

kalbimi zehirleyecek, aynı tabutta kapatacağım gözlerimi. Tek tutkumuz ruhtan ve yaşama isteğimden onunla vazgeçiyorum. Hakiki erdemi tamamlayarak.

Sevgili ailem, itirazınız olacak fakat bizi toprağa gömen Marlo olsun istiyorum. Endişe etmeyin.

İstediğiniz zaman ziyaretimize gelin ve ruhlarımız için dua edin.

Bizi unutmayın. Bir gün buluşmak dileğiyle. Hoşça kalın.

Petrarca.

Veda ediyordu böylece onlara. Artık Petra diye biri olmayacaktı. Asırlar süren bir hayatın ipini çekiyordu benim yüzümden. Yeteri kadar yaşadığını söylüyordu, yeteri kadar ıstırap çektiğini.

Çocukluğu, gençliği, ailesi, dönüşümü. Babasının başlattığı bir hayat benim ölümümle son bulacaktı. Ve ben, insan Fegel. Ailesinin küçük külkedisi. Bir zamanlar benim de bir ailem vardı. Annem, babam ve dayanılmaz ablalarım ki onlar da artık ölümsüzlükten nasiplenmişlerdi, yine de yaşayamamıştım bir gün dahi olsun. Hepsi kalbimin en özel köşesinde yerli yerince duruyordu. Geçen günler boyunca defalarca kriz geçirmiş, annemle babamı görme isteğiyle yanıp tutuşmuştum. Ağlama nöbetlerim dünmüş gibi aklımdaydı ama Petra her defasında bana engel olmuş, sakinleştirmeye çalışmıştı. Üzgünüm demişti, artık bunu yapmak için çok geç. Bırak seni, sizleri gitti bilsinler, öldü bilsinler, yok bilsinler. Bencilce bir istekti ama en mantıklı olanı da buydu sanırım. Bir veda bile edememiş olmak oldukça üzücüydü. Oysa ne de çok görmek isterdim ölmeden önce, fakat Petra buna izin vermezdi. Yine de haberlerini getirmişti arada sırada. Dünyaya, yani yaşam alanına döndüğünde her

defasında kontrol ettiğini söylemişti. Giovanni'den de istemişti bunu. Bizden sonra aileme gizli bir koruyucu olacaktı. İçin rahat olsun demişti. Ben onların hep bir gölgesi olacağım.

İçim rahat mıydı, bilmiyordum. Beni ölü bilmeleri üzücüydü, zaten kim olsa bunca yılın ardından öldüğüme, öldüğümüze inanırdı. Ben bile o küçük şehirdeki Feg'in artık olmadığını biliyordum. Ve Marlo. Hayatımın anlamı o mükemmel çocuk. İkimiz de o liseden nefret ediyorduk ama ikimize de geçmişe dönmek için bir şans verilseydi eminim o yılları yaşamak için can atardık. Bir an olsun düşünmeden hem de. Bunca acıya katlanıp ayrılık çekmemizin sorumlusu elbet Petra'ydı ama ben ona kızmıyordum. Böyle olması gerektiğini biliyordum. Ne aileme ne de ona doğru düzgün bir veda edememiştim. Arkadaşlarım, çok görüşmesek de akrabalarım, komşularım, Doktor Sophila hatta onun güler yüzlü sekreteri bile. Çok konuşan sınıf arkadaşlarım, diş telli Viola. Sürekli ders anlatan tarih öğretmenim. Üniversite hayallerim, iş bulamama korkum. Evlenmek, çoluk çocuğa karışmak ve en son elinde bastonuyla dolaşan kır saçlı Fegel olmak. Sonundaysa Marlo'yla ya da değil yatağında son nefesini huzurla vermek. Doya doya bir hayat sürmek insanların arasında. Kimi zaman ağlamak, kimi zaman gülmek. Tartışmak, kavga etmek. Fatura ödemek, banka kuyruğunda saatlerce sıra beklemek vs... Yani sıradan bir insan gibi yaşayıp ölmek. İşte ben onlardan olamayacaktım. Bazen bunu istesem de Petra'dan memnundum. Onunla yaşadıklarım hiçbir şeyle kıyaslanamazdı.

Kulpa gecenin sessizliğine bürünüp örtüsünü üzerimize çekmişti. Alize dans ederek dönüyordu etrafımızda. Gecenin karanlığını sayısız mum ışığı

delmişti. Her şey o kadar güzel, o kadar kusursuzdu ki, hiç sabah olmasın istedim, hiç güneş doğmasın. Onlarla birlikte zaman dursun. Ama mümkün değildi elbet, gideceklerdi güneş doğmadan ve sadece anılarımda yaşayacaklardı.

Beyaz elbisemle süslü püslü sandalyemde otururken algılarım dünyaya kapanmış, görünmeyenin ardına erişmeye çalışıyordum. Geçen onca yıl bana o sesi tekrar duyma şerefine ulaştırmamıştı fakat ben denemekten hiç yılmamıştım. Tek yapabildiğim karmaşık fısıltıları aralamaya çalışmaktı, ne çare ötesine kesinlikle gidemiyordum. Ne yaparsam yapayım gidemiyordum.

Vakit akıp gitti gözlerimin önünde, ailemle dolu alan yavaş yavaş azaldı ve güneşin doğuşuyla birlikte tamamen tükendi. Ben hâlâ o sandalyenin üzerinde oturmuş bekliyordum. Ölümü bekleyen bir mâhkum gibi son dakikalarımı sayıyordum ama biliyordum ki o gün bugün değildi.

Petra etrafı toparlıyor, bir yandan da buradan kalkmam için beni uyarıyordu. Gömleğinin etekleri yerinden çıkmış, saçları dağılmıştı. Gören de geceyi içip çılgınca eğlenerek geçirdiğini sanacaktı ama hayır, o ailesiyle vedalaşmanın derbederliğini yaşıyordu. Gülen yüzünün altında derin bir hüznün vardı. Giovanni ve diğerleri o mektubu okuduklarında gözyaşlarına boğulacaktı, bundan adım gibi emindim. Paracelsus'un koruması eşliğindeki Marlo ve ablalarım çaresiz bir şekilde hapislerdi, ta ki onlar köye geri dönene kadar. Ondan sonrası neydi peki? Hiçbir şey. Sonsuz bir döngü, o girdaptan ben ölene dek çıkamayacaklardı. Paracelsus ona ihanet etmişti. Bir evin karşılığında yarattığı şeye engel olmaya çalışmış, geçen onca yılı bunun için harcamıştı.

Yorgunluğumu üzerimden atıp odama doğru yürüdüm. Elbisemle birlikte yatağa uzanıp odamı aydımlatan pırıl pırıl güneşin eşliğinde huzurlu bir uykuya daldım.

Sakin geçen bir Kulpa gününün ardından nehirde balık tutuyorduk. Mancınıktan sonra buraya geldiğimiz için kalp atışlarım hâlâ hızlıydı. Ne kadar genç görünsem de bedenim bir şekilde yaşının gerektirdiği tepkiyi veriyordu haklı olarak. Bir daha mancınığa giderken en az bir kez daha düşünmem gerektiğini anladım. Uzayan saçlarım örgülüydü, o kadar uzamışlardı ki belimi bile geçmişti ama ben uçlarından kesmiştim geçen zaman boyunca yoksa Rapunzel olma ihtimalim yüksekti. Kendi kendime gülümserken Petra elindeki oltayı bıraktı.

“Doğaya egemen olduğumu söylersin bir de, bütün balıklar benden kaçıyor.”

“Kaçılmayacak gibi değilsin.” dedim alaycı bir tavırla.

Gamzelerini ortaya çıkardı ve salın üzerinde ayağa kalkıp kemiklerini çıtırdattı. İşte o an olduğu yerde kalıp bir heykel kadar sabitleşti.

“Ne oldu?” diye sordum usulca. Bekle dercesine işaret parmağını havaya kaldırdı. Bekledim ama o etrafını dinlemeyi sürdürdü.

Yabani atlar mıydı acaba ya da birkaç aç kalmış tilki. Belki birbirlerine girmişlerdi ama hayır, böyle değildi. Bu başkaydı. Gözlerini kapatıp bir süre daha bekledi. Sonra da sahı hızla kenara çekti.

“Neler oluyor?” diye sordum tekrar. “Bir sorun mu var?”

“Kahretsin.” dedi fısıltıyla.

“Petra?”

“Eve dön Fegel ve şarteli indir.”

Gözden kaybolmadan önce “Hayır.” dedim sertçe.
“Bana neler olduğunu söyle.”

“Eve dön!” diye kükredi. Öyle ki böyle bir ses tonunu on beş senedir ilk defa duymuştum. İliklerime kadar titredim. Bir anda gözden kayboldu. Korkuyla olduğum yerde kaldım. Ne yapacağımı bilemedim. Eve gitmemi istemişti, eğer ciddi bir şey olmasaydı bunu söylemezdi, üstelik ortada ciddi bir sorun varken de hiçbir şey olmamış gibi eve gidip kendimi kapatamazdım.

Nehir boyunca koşmaya başladım, bütün gücümle, soluksuz, hiç durmadan duraksamadan koştum. Nereye gittiğimi nereye gideceğimi bilmiyordum, sadece içimdeki sesi dinliyordum. Gözlerim kapalı bile koşabilirdim yol boyunca çünkü doğa yolumu kaybetmeme izin vermezdi.

Bacaklarım titriyor, kalbimin kütürtüsü sanki bütün Kulpa'da yankılanıyordu. Bu ne kötü bir bilinmezlikti Tanrım, neden, neden her defasında böyle oluyordu? Durağan ve korkusuz geçen onca yılın ardından bunları yaşamak tam anlamıyla bir kâbustu ve ben bu kâbusun ortasında bir başıma kalmıştım. Petra'sız nefes almadan geçen günüm olmazken onsuz kendimi hiçliğin ortasında yuvarlıyordum. Neden?

Aralıksız maratonum bacaklarımın iflasıyla kesildi ve ben bir dakika da olsa durup soluklandım. Ne tarafa gideceğimi tayin etmeye çalıştım. Biraz uzağında nehrin ortasında karşıya geçmemi sağlayacak irili ufaklı taşlar vardı, teşekkür ettim yolumu gösteren hisse ve koşmaya devam ettim. O taşları bile nasıl geçtim bilmiyordum kendimi ormanın ortasında bulduğumda. Yağmur ormanları. Bir deja vu daha mı ya da tarihin tekerrürü. İşte bu sefer gerçekten korkabilirdim. Petra

beni savunmasız bırakmıştı. Ne olmuştu da beni güvende tutmadan çekip gitmişti?

Gidebildiğim kadar derinlere girdim ve gözlerimi kapatıp sessizliği dinledim. Uzaklardan, çok uzaklardan yabancı bir çılgılık duyuldu. Son sürat ilerledim çalı gibi birbirine geçmiş ormanın arasında. Kimi yer karanlık, kimi yerse aydınlıktı ama benim bugün o karanlık korkusunu yenmemin tam zamanıydı. Bu yüzden hiç duraksamadan ilerlemeyi sürdürdüm. Gittikçe sese yaklaşıyordum. Sonunda orman açıklığa kavuştu, biraz ötemde bir kalabalık bağrıışıyordu ama ne dediklerini duyamıyordum.

Hemen yanımdan bir karaltı geçti, ürperdim ama bu kişi yabancı değildi.

“Giovanni.” dedim şaşkınlıkla “burada ne yapıyorsun?”

“Asıl sen burada ne yapıyorsun?” diye azarladı beni. “Hadi gel, gidiyoruz.”

“Hayır.” dedim ondan uzaklaşıp kalabalığa doğru koşarken. O sırada bir el kolumdan yakaladı ve hızla beni kendine çekti. İşte o anda ne olduysa oldu. Gerisini görebilmem mümkün değildi. Her yer toz toprak içinde kaldı, ağaçların altı üstüne geldi. Gökten toprak yağıyordu resmen. Hiçbir şey anlamıyor, bu kargaşanın ortasından sağ çıkmaya bakıyordum. Bir çalının dibine gizlendim ve bekledim. Yarım saat sonra toprak yağmuru durdu, savaş sona erdi. Hasar tespiti için ayağa kalktığımda Petra'yla Marlo görüş alanıma takıldı. Onun hemen arkasında Artephius. Hangisine şaşırsam ne düşünsem bilemeden gördüğüm her bir kişi beni bir kez daha afallattı. Paracelsus'a varana kadar hepsi buradaydı, anlamıyordum.

Petra önüme gerildiğinde Marlo'nun deliye dönmüş gözleriyle karşı karşıya geldim. Şaşkınlığım, ona olan

özlemimin önüne geçti. Kafam öylesine karışık, düşüncelerim öylesine biçareydi ki neredeyse birazdan buharlaşıp uçacaktım. Milim milim yok olmanın eşiğindeydim.

“Yeter!” diye haykırdı Marlo. “Bu kadar yeter anladın mı? Bu eziyetten vazgeç.”

O gür sesiyle her haykırışında yüreğim yerinden hopluyor, geçmiş güçlü bir tokat gibi ardı ardına suratıma çarpıyordu.

“Artık kimseye boyun eğmeyeceğim, artık Fegel'siz bir hayat yaşatamayacaksınız bana, yeter, yeter Petra. Yapma bunu bize. Yalvarırım, yalvarırım yapma.”

Dizlerim beni daha fazla taşıyamayacaktı, bir adım öne çıktım. Lelis'le Defi Marlo'nun hemen arkasında belirdi.

“Onu bana ver artık Petra, bir gün, bir saat, bir dakikalığına da olsa onu bana ver. O benim hakkımdı, neden aldın onu elimden? Dur artık. Bunca yıl sana yetmedi mi?”

Petra başını diğerlerine çevirdi. Marlo'ya tepki veremiyordu. Eskiden olsa bunca sözün üzerine onu öldürmeye çalışırdı ama hayır, bu sefer bunu yapmayacaktı.

“Bu duruma kim müsaade etti söyleyin?” dedi sakın olmaya çalışıp. Artephius bir adım öne çıktı. Yüzündeki ifadeyi bir şeytan bile takınamazdı. Adımlarını hızlandırdı ve hemen önümüze dikildi.

“Ben.” dedi sırtarak. “Ben ettim.”

Nasıl yani, dedim içimden. Artephius mu? Fakat neden? Paracelsus yapsa yeriye fakat o, ev karşılığında kinini terk etmişti. Ama Artephius? İnanmak zordu.

“Bunun bedelini de ödeyeceksin o hâlde?” diye karşılık verdi Petra.

“Hayır Petrarca.” dedi parmağını sağa sola sallayıp. “Bu sefer senden yana olmayacağım. Marlo'ya bir söz verdim ve o sözü tutacağım.

“Ne yaptığını bilmiyorsun Artephius, bu yüzden seni son kez uyarıyorum.”

“Bu ormanın içi tahmin bile edemeyeceğin tuzaklarla dolu. Her şekilde seni ve sizleri alt edebiliriz. On beş yıl boyunca bugün için yaşadık, şimdi o gün geldi.”

“Beni kuru tehditlerinle korkutamazsın Artephius, bunların son sözlerin olmasını istemiyorsan çekil karşımdan.”

“Kendine bu kadar güvenme. Sen de yenilebilirsin.”

“Kim yenecek beni, sen mi, büyülerin mi, hangisi?”

“Bu kadar gevezelik yeter!” diye atıldı Marlo. “Fegel'i ver bana.”

Lelis'le Defi sessizdi ama kıyafetleri ve saçlarından onların da savaştan çıktığı belliydi. Bütün köy burada olmamakla birlikte yarısından çoğu burada olmalıydı. On beş yıllık esaretin ardından bu öfkenin nedenini anlayabiliyordum. Ne deseler haklıydılar. Tutsak edilmiş, benden uzaklaştırılmışlardı.

“Bak Marlo.” dedi Petra. Sesi dingindi ve dostça konuşmaya çalışıyordu. Yutkundum, bunu kolaylıkla atlatmayı diledim.

Marlo cevap vermeden Artephius onun önüne geçti. Şimdi Petra karşısında onu muhatap almıştı.

“Bitkilerin ruhu hafife alındı her vakit. Oysa onlar bir insanın sahip olduğu ruhtan bile daha büyük bir güce sahipler. Onlar doğayı dengede tutan yegâne cevher. Doğayı yok etmek, yaşamı, insanlığı yok etmektir.”

“Kes gevelemeyi.” diye kestirip attı Petra. “Ne sanıyorsun, bunları bilmediğimi mi?”

“İşte senin sorunun bu Petrarca. Dinlememek. Öyle büyük bir kibre sahiptin ki burnunun ucunu bile göremiyorsun.”

“Ne istiyorsun söyle?”

“Fegel'i vermeni tabii.”

“Sadece bu mu Artephius, buna inanmam. İstedğin başka bir şey var.”

Yaşlı simyacı ileri geri yürüyüp bir eli çenesini sıvazlayarak etrafına bakındı. Sonra da Petra'ya döndü.

“Hadi Artephius, ne istediğini söyle, seni çok iyi tanıyorum. Marlo'yu kullanmaktan vazgeç.”

“Hey!” diye kaldırdı elini Marlo. “Kimse beni kullanmıyor anladın mı?”

Petra'nın aldığı güçlü nefes asabını nasıl kontrol altında tuttuğunu gösteriyordu. Ellerini yumruk yaptı. Hâlâ önüne bir duvar gibi gerilmiş bekliyordu. Onun demir kadar sert gövdesinden onları görebilmek için adeta savaş veriyordum.

“O hâlde bize ne bildiğini söyle.”

“Bunu söylemeyemem, sen de bilirsin ki bazı şeyler söylenemez.”

“O hâlde göster, bir şey yap Petrarca. Belki bu düelloyu daha temiz halledebiliriz.”

“Bu da ne demek?” diye çıkıştı Marlo.

“Sakin ol, bana güven.”

Etrafımız yaklaşık yüze yakın kişiyle sarılıydı. Marlo'nun hemen arkasında ablalarım duruyordu, önünde de Artephius. Paracelsus ise en geride sakinliğini koruyordu. Onun arkasında ormanın içine diğer simyacılar sıralanmıştı. Bu planlanmış bir şeydi besbelli. Çünkü iki gün önceki doğum günüm için köyde sadece Paracelsus'la üyelerin küçük çocukları bırakılmıştı. Böylelikle istedikleri fırsat ellerine geçmişti. Paracelsus'un ihanet etmeyeceğini Petra da

ben de biliyorduk. Zira evi kaybetmeyi asla göze alamazdı. Peki hepsi burada aynı anda ne yapıyordu, nasıl gelmişlerdi onca yolu, Paracelsus'u kim getirmişti, Giovanni mi? Eziyet veren sorulardan sıyrılıp Petra'nın yüzünü görmeye çalıştım.

“Bir anlaşıma yapalım o zaman?”

“Anlaşıma yok.” dedi Marlo. Artephius ona eliyle işaret etti, Marlo yere sert bir tekme vurarak geriye çekildi. Artephius bize doğru yaklaştı.

“Anlaşıma isteyecek boyuta gelebilmen için bana bildiklerini söylemen gerekiyor Petrarca.”

“Söylersem ne olacak?”

“Onu o vakit göreceğiz.”

“Saçma.” dedi Petra. “Neden sizinle uğraşıyorum ki?” O an beni kolunun altına alıp oradan toz olduk ama bir şey oldu, bir tuhaflık. İsim veremediğim bir şey tarafından itildik ve beni yere bıraktığında yeniden başladığımız yerdeydik.

“Bu da ne?” diye sordu Petra. “Bu nasıl bir büyü?”

Giovanni kolumdan tutup beni geriye, yüzümü göremeyecekleri bir yere çekti. Yanımıza Aristippos da geldi. Onu gördüğüme sevinmiştim. Seneca hemen arkamızda duruyordu.

Petra öne çıktı, yine de onu küçük açıklıktan görebiliyordum.

“Senin de çözemediğin şeyler vardır elbet. Nasıl, hoşuna gitmedi değil mi, ilk defa yenilmek nasıl bir duygu Petrarca?”

“Doğanın dengesini bozmak için elinden geleni yapıp bir de kasılıyor musun, bir ifritle anlaşmış olmalısın, doğa ondan başkasının hâkimiyeti altına girmez ve bu da senin ruhunu lekelemiş demektir. Her halükarda cehenneme gireceksin.”

Tıslayarak gülümsedi Artephius.

“Ne yaptığının bir önemi yok, asıl önemli olan seni engellediğim ki şu da bir gerçek, senin mimarın benim, aynaya baktığında kendinden çok beni görmelisin Petrarca, her nefes alışında ben olmalıyım, ölen her canlıda benim suretim gerilmeli gözlerine perde gibi. Çünkü seni ben yarattım.”

“Az önce kibirden bahsediyordun sanırım, aksine seninki Tanrı'ya ulaşmak üzere. Üstelik biliyorsun ki eğer ben istersem buradan hiçbiriniz sağ çıkamazsınız, bunu da büyük bir zevkle yaparım. Aklını kullan ve bu oyunu bitir.”

“Bir oyun oynamıyorum, ya Fegeli Marlo'ya ver ya da bildiklerini söyle.”

“Anlaşma yok.” diye tekrar kükredi Marlo. “Seninle böyle konuşmadık.”

“Sesini kes ve geriye çekil.” dedi Artephius itaat isteyen bir efendi gibi. “Dediklerimi yapmayacaksan hadi meydan oku ona, bakalım ne kadar başarılı olacaksın?”

Kısa bir sessizlik oldu. O sırada ne olduğunu göremedim ama Marlo'nun geri adım attığı belliydi.

“Sana ne bildiğimi söyleyeceğim Artephius, asırlar boyunca merak ettiğin şeyi söyleyeceğim. Ondan sonra bizi rahat bırakacaksınız, anlaşıldı mı?”

“Bildiğin şeyin kudretine bağlı.”

Hayır, dedim içimden kendi zihnime haykırarak. Bilinenler söylendiğinde değişir dedin Petra, lütfen bunu yapma. Sana lütfedilen bu armağanı benim için bozma.

Ormanın derinliklerinde bir kuşun acı çığlığı duyuldu. Sonra da Petra'nın büyük sırrı.

“Yüz yıl boyunca dünya kelâmı etmedim, tam yüz yıl.”

“Nasıl yani?” dedi çatallaşan sesiyle. “Bir asır konuşmadığını mı söylüyorsun?”

“Evet.”

“Bu doğru mu?” diye fısıldadı Seneca. Kimse ona aldırış etmedi.

“Ve o bir asrın sonunda bir şey buldun öyle mi?”

“O beni buldu, Tanrı'nın fısıltısını doğa tercüme etti.”

Cevap gelmedi, bir adım kenara kaydım ve ondan ya da herhangi birinden gelecek bir yorum bekledim. Sessizlik sürdükçe sürdü. O sırada Paracelsus yanlarına geldi, onu diğerleri takip etti.

“Bu mümkün değil.” dedi Villanova. “Onu duymuş olamazsın.”

“Duydum.” diye directti Petra. Sesi sabırsızlandığını gösteriyordu.

“Ya sonra?” diye sordu Agrippa.

“Doğa beni korudu ve insanlar hariç nefes alan her canlı bana saygı duydu.”

“Yalan söylüyorsun.” dedi Flamel. “Bu imkânsız.”

Petra doğru söylüyordu ve ona inanmıyorlardı. Belki de inanmak istemiyorlardı. Kabullenmek hepsi için güç olsa da hakikat buydu.

“Size kanıtlayabilirim.” dedi Petra.

“O hâlde kanıtla ve görelim. İşte o zaman hayatından sonsuza dek çıkarız Petrarca.”

Petra birkaç adım geriye çekildi ve bekledi. Bu süre zarfında kimse tek kelime etmemişti. Ne Marlo ne de ablaları. Simyacılar put kesilmişti. Hâlâ inanamadıklarına adım gibi emindim. Eğer bir de şahit olurlarsa olacakları düşünemiyordum bile. Her halükarda olan yine Marlo'ya olacaktı. O aldatıldığıyla kalacak, bir kez daha yıkılacaktı.

Gözlerimi kapatıp ormanın sessizliğini dinledim. Bir şeyler yaklaşıyordu ve ben bunu hissediyordum. Aslında hepimiz hissediyorduk. Sonunda uzun bekleyiş sona erdi ve ağaçların arasında bir kaplan kükremesi duyuldu. Herkes duyduğu sesle dehşete düşerek korkuyla geriye çekildi. Petra koca alanda bir başına kalmıştı. Büyüklüğü iki metreyi geçen, ağırlığıysa tahmin bile edemeyeceğim bir rakama ulaşmış korkunç bir canavarla karşı karşıyaydık hepimiz. İri ve güçlü dişleri hepimizi parçalasa bile zarar görmeyecek kadar devasaydı. Kalp atışlarım hızlandığında Petra'yı uyarmak için girişimde bulunduysam da bunu yapamadım. Giovanni bunu hissederek beni durdurdu. Petra gömleğinin eteklerini pantolonuna sokuşturdu. Dağılan saçlarını düzeltti ve kaplan ona doğru ilerledi. Hepsi o şeyden korksa da olacakları en iyi şekilde görebilmek için ön saflardaki yerini almıştı. Ve beklenen an geldi. Kaplan kükremesini kesti bir an için, kendi etrafında birkaç kez dönüp Petra'ya bakarak bütün gücüyle bir kez daha kükredti. İkisi de aynı dili konuşan bir varlık gibi birbirlerinin gözlerine baktılar uzun süre. Bizim duyamadığımız bir lisanla konuşuyorlardı sanki. Ardından kaplan sakinleşti ve kükremeyi kesip sağa sola yürüdü. Petra ona doğru bir adım attı ve bir dizini kırarak iki metrelik devasa hayvanın önünde öylece durdu bir yem gibi. İşte o an ben dâhil kimsenin beklemediği bir şey oldu. Hayvan ön ayaklarını öne atıp yere çöktü ve koca kafasını o iri ellerinin üzerine koyarak uslu bir köpek yavrusu gibi sesler çıkardı. Havaya diktiği arka gövdesini de usulca yere bırakarak kuyruğunu indirdi. Az önce bütün bir ormanı katledecekmiş gibi duran bu yırtıcı ve yabani hayvan şimdi bir kuzuya dönmüştü. Şaşkındık. Petra yanı başında evcil bir hayvan gibi bekleyen kaplanla

sakince dikilirken nereden geldiğini anlayamadığımız yabani bir at şahlanarak daldı ortaya, bütün gücüyle sıçradı ve Petra'nın önünde ortalığı toza katıp defalarca dolandı. Hepimiz istemsiz geriye çekildik. Derken bir kuş tayfası hareketlendi açık alanın üzerinde, çember oluşturarak durmaksızın dönüp durdular. Yüzlerce kuş bir bütün olup Petra'yı kutsuyordu. Binlerce kelebek rengârenk kanatlarını çırparak alana çullandı. Bir rüzgâr kümesi kurumuş yaprakları da kendine katıp ufak bir şov gerçekleştirerek gezindi ortalıkta. Savaştan nasibini almış yeşillik, toprak parçasının arasından kendini gösterince bir kez daha tutuldu nutkumuz. Hepimiz bu büyüğü âna şahit olmanın verdiği tarifsiz hayreti yaşıyorduk. Marlo ve ablalarım da dâhil hepimiz. Ben bile böylesini düşünemez, hayalime sığdıramazdım. Bu bir mucizeydi. Bugüne kadar görülmemiş bir olaya tanık oluyorduk. Yaşayan her bir şey; doğa, bitkiler, hayvanlar, Petra'ya duydukları saygıyı gözler önüne seriyordu. Etraftan çıt çıkmadı. Kaplan da at da sessizce yürüyüp gözden kayboldu. Tabiat normal seyrine yeniden büründü.

Petra doğruldu ve derin bir acıyla indirdi omuzlarını. Marlo, Artephius'tan önce öne atıldı çünkü diğerleri donup kalmıştı.

“Bak Petra.” dedi öfkesini bastırıp. “Sen Tanrı'nın sevgili kulusun, tamam, sana ben de dahil hepimizin saygısı sonsuz ama şimdi izin ver de gidelim. Fegeli bana bırak.”

“Üzgünüm Marlo, buna izin veremem.”

“İstersen önünde diz çöküp yalvarayım, ne istersen yaparım Petra, ne olur onu bana ver.”

Meydan bu iki adama kalmıştı şimdi. Simyacılar ormanın derinliklerine doğru yol aldıklarında onlar adına her şeyin bittiğini anlamıştım. Asırlık merak son

bulmuştu. Paracelsus'u geride bırakıp gidiyorlardı. Ablalarım da öne çıktı.

“O bizim kardeşimiz Petra. Daha ne kadar kaçıracaksın bizden?”

“O size ait değil, hiçbir zaman da size ait olmadı. Bu yüzden benden bunu istemekten vazgeçin.”

Marlo'nun ağzından “Asla!” kelimesi çıktığı andan itibaren ortalık yeniden savaş alanına döndü. İkisinin savaş alanına. Giovanni yanımda kıpırtısız duruyor, ablalarım da bir ağacın gölgesinde Paracelsus'la bekliyordu. Topraklar üzerimize saçılırken geride derin bir çukur bırakarak içine gömüldüler. Petra geriye sıçrayınca Marlo da üzerine atladı. Ondan sonraki bir on dakikayı hiçbirimiz göremedik, ta ki parlak bir metalin ışıltısı parıldayana kadar. Kendimi Giovanni'den kurtarıp ortaya doğru fırladım. Bıçak Petra'nın elindeydi ve Marlo onun altında her şeyden vazgeçmiş bir şekilde bekliyordu.

“Bitir o zaman.” dedi. “Ya beni yok et ya da Fegeli ver. Başka yolu yok.”

“Onu veremem.” dedi dişlerinin arasından. “Bunu anla.”

“Hiçbir zaman seni anlamayacağım Petra, o bana âşık, ben de ona. Biraz gururlu ol ve onu bana bırak.”

“Seni öldürmekten başka çarem yok.” dedi sessizce “Üzgünüm.”

Dizlerimin üzerine çöküp “Yapma.” dedim. “Ona zarar verme.”

Marlo dolan gözleriyle gülümsemeye çalıştı. Yüzüm kaskatı kesilmişti. Ağlayamıyor, eskiden olduğu gibi feryat edemiyordum. Bir şey beni durduruyordu. “Lütfen.” dedim son bir kez, Petra gözlerime bakıp “Affet.” dedi.

Bıçak yavaşça inerken gözlerimi kapatıp parmaklarımı toprağa geçirdim. Ne ölüm ne de yaşam beni bir kez daha varlığımdan memnun edemezdi.

“Bekle!” diye haykırdı zayıf bir ses. Gözlerimi açtığımda Mel küçük tepeler oluşturan toprağın içinde debelenerek geliyordu. Bütün gücüyle atladı Petra'nın omzuna ve son nefesini verircesine fısıldadı kulağıma. İşte o an ne olduysa oldu. Bıçak Petra'nın elinden düştü ve ayrılan gözleriyle birlikte ayağa kalktı. Mel çoktan yere atlamıştı. Marlo kalkamadı bir süre.

Petra ileri geri yürüyerek sanki duyduğu şeye inanamıyormuş gibi mırıldandı ve bir anda gözyaşlarına boğuldu. İlk defa. İlk defa ağlıyordu. Kendine hâkim olamadı, olmadı. Çocuklar gibi ağladı. Lelis, Marlo'yu yerden kaldırdı. Aristippos ve Giovanni de en az benim kadar şaşkıındı. Petra'yı ağlarken görmek de neyin nesiydi, kimse bilmiyordu.

Mel'i aradı gözlerim, onu gördüğümde Paracelsus'la birlikte gidiyordu. Suskunluk sağır edici oldu. Petra koluyla gözyaşlarını sildi ve Marlo'ya bakıp “Bizi takip et.” dedi. 'Biz' diyemeden Petra beni kolunun altına alıp yok oldu. Geri dönmeyeceğimizi biliyordum ve Kulpa'ya döndüğümüzde yalnız olmayacağımızı da. Marlo da bizimle olacaktı.

Bitmek bilmedi o an yolculuk ve ben sabırsızlıkla bekledim. Tekrar yere ayak bastığımda Kulpa'nın zirvesinde evimizin hemen karşısındaydık. Marlo geriden gülümseyerek bizi takip ediyordu. Petra öfkeli değildi, mutsuz değildi, aksine mutluydu ve yüzünde tarifsiz bir huzurla gülümsüyordu. Ben yine neler olduğunu anlayamıyordum.

Bahçe çitini geçince rahat bir nefes alarak eve girdik. Koltuğu gösterdi Petra, hepimiz ayrı koltuklara

oturunca bu anın gerçekten yaşanıp yaşanmadığını düşündüm, olsa olsa bir rüyaydı bu.

“Gelmene izin verdim, izin verdim çünkü gerçek bir vedayı hak ediyorsun. Benden bir ay, bir gün ya da bir saat istedin. Maalesef sana yarım saatten fazla veremem. Şimdi ne söylemek istiyorsan söyle ve git.”

“Bunun kabul edilemez olduğunu biliyorsun, değil mi? Kendini yerime koydun mu hiç?”

“Ben senin yoluna çıkmadım Marlo, sen benim yoluma çıktın.”

İkisi birden ayağa kalkıp burun buruna diklendiler.

“Sen bizim yaşam alanımıza müdahale ettin.”

“Çünkü onu önce ben buldum.”

“Âşık olduğunu görünce vazgeçebilirdin.”

“Yarım saatin azalıyor.” dedi.

“O zaman bizi yalnız bırak.”

“Olmaz, yanımda konuşacaksın. Dokunmadan!” diye de ekledi.

“Lanet olsun.” diye mırıldandı Marlo ve geri dönüp tam önüne dizlerinin üzerine çöktü. Petra hemen arkasında kolları göğsünde birleşmiş, üstü başı perişan dikiliyordu. İkisinin de vaziyeti aynıydı gerçi. Gözlerimde gidip geldi gözleri. Yaşlandığımın farkındaydı elbet ama hiçbir şey diyemedi, gülümsedi hüznle.

“Seni çok özledim Fegel, giderken öyle bir gittin ki, beni, hepimizi yerle bir ettin.”

Pencereden vuran ışığın altında altın gibi parlıyordu kumral saçları. Gözleri bir başka, yüzü bir başka, her şeyiyle bambaşkaydı ve ben ona baktıkça kendi varlığımdan utanıyordum. Böyle bir güzellik yok olamazdı, olmamalıydı ve hep bu şekilde sonsuza dek yaşamalıydı.

“Ben de seni özledim.” dedim utangaçça. Gözüm bir an için Petra'ya kaydı. Bana bakıyordu dikkatle, yüzüm kızardı.

Marlo kaşlarını çatıp “Biraz uzaklaş.” diye uyardı. “Hiç değilse o korkunç bakışlarını çek üzerimizden.”

“Sana güvenmiyorum.”

“O hâlde neden gelmeme izin verdin?”

“Bunu tartışacak değilim, vaktin doluyor geri zekalı.”

Marlo gözlerini sıkıca kapatıp yeniden açtı.

“Ne düşünüyorsun, ha, onu kutsal bâkire olarak sunup ruhunu, pardon, kışını kurtarmayı mı?”

Bir an için evin altı üstüne gelecek sandım ama düşündüğüm gibi olmadı, Petra patlamaya hazır bir bomba gibi olsa da hafif bir dudak seğirmesinden sonra birkaç adım geriledi. Marlo da başını olumsuzca sallayıp hemen yanıma oturdu. Elini cebine attı ve o yüzüğü çıkardı. Yüzük avuçlarının arasında kaybolup gidiyordu adeta. Petra sessiz kalınca Marlo yüzüğü bana uzattı. Elimini açtım, o da bana dokunmadan yüzüğü elime bıraktı. Avuçlarımda sıkıca tuttum ve ona duyduğum o güçlü aşkı bir kez daha hissettim.

Petra'nın içi içini yerken böyle bir şeye izin vermesine hem şaşıyorum hem de on beş yıl gibi bir aradan sonra Marlo'yu görmenin zevkini yaşıyordum. Bütün duygularım birbirine karışmış, beni bir pervane gibi çeviriyordu. Tam bir aptal gibi davranıyordum. Eski Feg yoktu şimdi. O kız gitmişti, ben kimdim sahi, şimdiki ben neydim?

Yüzük avuçlarımda sıkıca tuttum bakıştık uzunca. Gözlerimiz birçok şey söyledi aslında. Ne kadar imkânsız olduğumuzu. Her şeyin geride kaldığını ve o günlerin bir daha asla geri gelmeyeceğini. Biz Marlo'yla Fegel'i orada bırakmıştık. O caddenin

üzerinde okula gidip gelirken kalpleri aşkla çarpan iki küçük çocukta. Şortunun altında uzun çoraplarıyla yalın ayak dolaşan o kız yoktu artık. Kilosu yüzünden ablalarından şamar yiyen kız da yoktu. Annesiyle babasının savunmak zorunda kaldığı kız yoktu. Geleceği için endişe eden, bir sonraki seansta acaba ne olacak diyen kız da yoktu. O kız, o küçük kız tarihin tozlu sayfalarına gömülüp gitmişti. Bilmediği bir masalın ortasında düşle gerçeğin arasında bocalayıp durmuştu. O kız her şeyiyle bir hiçti artık, hem vardı hem de yok. Tanrı'nın kelâmıyla toz toprak olmuştu.

Sana verilen bu aşk(lar)a sahip çık Fegel.

Bu sana bağışlanmış bir armağan.

Hem maddi hem manevi sahada.

Hem bedeninde hem ruhunda.

Hem içinde hem dışında.

Kalbinin iki yarısında.

Tanrı'nın büyüklüğünü gör

Sana bahsettiği aşklarla övün, gurur duy.

İşte bu senin hem cezan hem mükâfatın.

İkisine de sahip çık. İkisini de yaşat.

Böyle söylemişti ses ve ben onun aslında ne demek istediğini hiçbir zaman anlayacak yetkinlikte olmayacaktım. Olmamıştım da. Bunca yaşananlar anlamını yitirdiğinde geriye Fegel'den ne kalırdı ki? Bir boşluk. Varlığıyla hiçbir anlamı olmayan ben ki kalanımla nasıl övünebilirdim?

Gözlerime baka baka gitti sevdiğim insan. Gözlerinde bir damla yaşla gitti. O yarım saat ne konuştuk ne de dokunduk ama bir şeyi çok iyi anladık. Olmayacağını. Ben yaşlanacak ve ölecektim ve Petra da dâhil hiç kimse beni gölgeye çevirip Marlo'yla sonsuz bir yaşam sürmemizi sağlayacak nezaketi göstermeyecekti.

Kulpa'nın yeşilliğinde uğurladım onu. Elimde yüzüğü sıkıca dururken başı önde bir kez bile ardına bakmadan uzaklaşıp gitti. Nefes almasam ne olurdu şimdi, ölsem, yok olup gitsem?

Yüzük elimde döndüm evime ve ben bende değilken çıktım merdivenleri. Terasım her zamanki gibiydi. Sandalyeme uzandım ve sıkıca tuttuğum yüzüklü elimi kalbimin üzerine koydum. Kulpa'nın bütün kelebekleri doluştu üzerime. Bir kez daha yaramı sarmak, acımı hafifletmek ve yaşananları unutturmak için. Biliyordum, bütün bunlar hiç yaşanmamış gibi olacaktı. Gün gelecekti eskisinden bile daha iyi olacaktım. Daha iyi ve daha mutlu. Petra'yla bir kez daha başlayacaktık ve bu başlangıç bizim hakiki sonumuz olacaktı. Sil baştan, yeni bir gün için kelebeklerin kanat çırpışları arasında gözlerimi kapattım ve hepsinden daha derin bir uykuya daldım.

O günden sonra aradan üç ay geçti. Nefes almanın çok zor olduğu nice günler, geceler atlattım. Hepsini de Petra sayesinde elbet. Yüzüğüm boynumda asılı bekledi, asılı kalan hayallerim gibi. Günler geceyi geceler gündüzü kovaladı ve ben acımla kabıma sığmaz aşkımı bağrıma basıp suskunluğumu korudum. Bunda Petra'nın Marlo için yazdığı mektubun da payı büyüktü tabii. Bodrum katında eski kâğıtların arasında bulmuştum onu. Verip vermeyeceğinden bile emin değildim ama Marlo'nun bu satırları okuması beni gerçekten mutlu ederdi.

Petra, idraki mümkün olmayan bir büyüklük göstererek başlamıştı yazısına:

Yüreği, ancak saf bir meleğin sadakatine sahip olan kardeşim Marlo,

Sana kardeşim diyorum evet, her ne kadar birbirimize düşman görünsek de ben sana kâinatın erişilmez büyüklüğü ölçüsünde saygı duyuyorum. Aşkın görkemliydi. Coşkun şelaleler gibi akıp, kanatsız kuşlar gibi süzüldü gökyüzünde.

Yoluna çıktım biliyorum ama onu önce ben buldum kardeşim. Bunu yapmak zorundaydım. Fegel'e beslediğim duygunun tarifi olsa onu buraya yazabilir ve bastırabilseydim de onu sana bırakabilirdim. Sen bilir misin ki sekiz yüz elli yıllık, asırlar süren bir hayatın son durağında duvara toslar gibi hiç olmayacak birine bir parazit gibi yapışıp kalmayı. Evet, ben Fegel için parazitten başka bir şey değildim. Onun narin ruhundan, eşsiz güzelliğinden beslenen bir ucube üstelik. Ne kadar acınası olduğumu tahmin edebilirsin.

Ne benim sevgim seninkinden büyük diyebilirim ne de seninki benimkinden. İkimiz de eşit derecede sevmiş olmalıyız ki böylesine güçlü çarpıştık ve Fegel'i ortada bıraktık. O da ikimizin arasında gidip gidip geldi. Zaten yaralamıştım, bu sefer kalıcı bir hasar ve zarara neden oldum. Evet, o beni hiç sevmeydi ve hiçbir zaman da sevmeyecek. Çünkü hep sen vardın, eğer yeteri kadar büyük bir yüreğe sahip olsaydım onu sevdiğiyle bırakırdım. Kıskançlık ve bencilliğim buna engel oldu. Arşa tırmanan sahiplenme duygum onu kendimden bile korudu.

İçin rahat olsun, beynimi kemiren bu düşünce ona dokunmamı engelledi. Öyle ki gecelerce azap çektim. Aşkından öldüğün birine el sürememek nasıl bilir misin peki? Hayır, değil mi? Çünkü sen şanslısın ki ona dokunma fırsatını kazandın. Keşke ben de bu kadar şanslı olabilseydim.

Her neyse, sözü daha fazla uzatmayacağım kardeşim. Satırlarıma artık son vermeliyim. Gasp

ettiğim hakkın için senden af dilemek istiyorum. O hücrede geçirdiğin yıllar için. Fegel'i senden mahrum ettiğim için. Ve kurup da gerçekleşmesine imkân vermediğim bütün hayallerin için.

Beni affet. Tanrı yanında, sana bir ışık gibi yol gösterici olsun.

Petrarca.

Bu satırların üzerine ne söylenir bilemedim, bir kemirgen düşmüş gibiydi içime, Petra'yla da bunu hiç konuşamadım, dilim varmadı buna.

Kulpa'dan daha derin bir yeşili barındıran gözleri hep hüznle baktı yıllar boyu. Hep aşkla, hep sevgiyle. Hypatia bana Petra'nın içinde kâinat var demişti. Fazla düşünmeye gerek yoktu aslında. O kâinat bana kendini sunmuştu.

Petra bana çok şey öğretmiş, bütün bilgi birikimini esirgemedi sunmuştu. Ben o köyde ona hangi felsefeye uyduğumu sormuştum o da bana itirazla 'hangisine uyarım diye bir şey yok, hepsini öğreneceksin ve hangisini benimser, kendinde içkin görürsen ona gideceksin' demişti. O gün bugün hepsini dinledim, okudum, öğrendim ve bildim. Mevlânâ'dan Platon'a, Epikuros'tan Hallâc-ı Mansûr'a, Antisthenes'ten İbn-i Sina'ya, Kindî'den Protagoras'a, Augustinus'tan Heraklitos'a, akla hayale gelmeyecek, ismi dahi duyulmamış insanlara varana dek açtım kapılarımı. Kimi Tanrı'ya inandı kimi inanmadı, kimi ölümü aradı kimi sonsuz yaşamı ve aslında hepsinin içinde tek bir şey vardı: Merak. O merak onlara gerçeği buldurmalarında yollarına ışık tuttu. Sırra aşınaydı, yabancı değildi hiçbirisi. Bu yüzden dünyaya bir miras bırakarak çekip gittiler. Biz de gidiyorduk ve Petra'nın sırrı artık diğerlerindeydi ve bir şekilde uygulayacaklarına da emindik. İster güçleri yetsin ister

yetmesin hepsi bu sesi duyabilmek için savaş verecekti. Ve Petra bunun mimarı olarak ismini ilelebet hepsinin kalbinde muhafaza edecekti.

Ben Fegel'im. Otuz dört yaşına gelmiş, ölümsüz bir filozofun yanında ömür sürmüş küçük bir kız. Onun gözünde hep o kız olarak kalacak, ölüme giderken bile yanından ayrılmayacaktım.

Yaşadığım her şeye bir kez daha şükredip beni diğer insanlardan farklı kılan Tanrı'ya minnetle dua ettim. Ben onun da lütfettiği gibi bu aşklara sahip çıkmalı, sonsuza dek yaşatmalıydım. İster bu dünyada ister hakiki olanda.

“SONUN BAŞLANGICI”

Bugün gökyüzünde ne kadar çok bulut kümesi vardı. Hava iyice serinlemişti. Sanırım bir yerlerden kışın esintisi geliyordu. Petra, varlığımın en büyük sebebi. Yolumda yürümüş ve yorulmuştu.

İkimiz de yorulmuştuk. Ne de çok şey paylaşmıştık, sanki bir değil binlerce asır geçmişti.

Sadece ikimizin var olduğu Tanrı mucizesi bu tepede, doğa tek bir mevsim sunmuştu ona. Dördünün içinde en sevileni, en güzelini: İlkbaharı... Çiçekler bir gün olsun solmadı, yeşillik kurumadı, güneş kaybolmadı. Ne kar ne fırtına ne de bir sarsıntı. Onu kıracak, incitecek, korkutacak, yoracak her şeyden uzak tuttu. Baharı verdi. Hep mutlu olsun diye, hep huzurla kalsın diye. Belki de Petra'nın asıl öğrenemeyeceğim sırrı buydu. Nasıl hissettiği? Benimle geçen o kocaman zaman diliminde... Nasıl hissetti sahi?

Kalbime ikinci kez bir ağrı girdi. Birincisini hatırlamaya çalışıyordum ama olmuyordu, sanki bir rüyanın kalıntısı gibiydi. Nedense bu seferki beni daha çok korkuttu.

“Endişelenme.” dedi yanı başımda dururken. “Zaman azalıyor. Hissediyorum. Ruhun gitmek için çırpınıyor ve ben o kanatların sesini duyuyorum.”

İçimi kaplayan korkunun esiri olmuştum bir anda. Hâlbuki bugüne kadar kendimi iyice hazırlamıştım. Birlikte hazırlanmıştık.

“Kırk iki yaşında bir kız çocuğu Fegel.” dedi neşeyle. “Hâlâ o günkü kadar saf ve temiz. El değmemiş, kirletilmemiş. Tanrı'nın yeryüzüne bıraktığı gün kadar berrak.”

Gülümsedim.

“Kırk iki.” dedim. “Oldukça yaşlandım artık.”

“Hâlâ aynısın Fegel, seni bulduğum günkü gibi. Hâlâ güzel, hâlâ mükemmel. Bu gözlere bakmak için keşke daha çok zamanım olsaydı.”

“Petra...” dedim korkumu yenmeye çalışıp. “Söylesene, Mel sana ne söyledi o gün? Neden boğuldun gözyaşlarına? Vakti gelmedi mi anlatmak için?”

“Sanırım geldi.” dedi. “Beni gözyaşlarına boğan o şey seninle benim hakkımdaydı. İkimizin yeni bir alemde yeni bir masala başladığımızın düşünüyordum Mel. Bir aile olmuşuz ve bir çocuğumuz varmış. Bir erkek çocukmuş üstelik. Sen ona 'Dante' diye seslenmişsin. Kulağıma bu tatlı masalı fısıldarken her şey gözlerimden silinip gitti o an.”

“Dante?” dedim şaşkınlıkla. “Bir oğlumuz mu varmış?” Onun yüzünü gözlerimin önüne getirmeye çalışırken kalbime güçlü bir ağrı daha saplandı. Bu seferki daha sert daha can yakıcıydı.

“Evet.” dedi. “Bizim, ikimizin.”

Ağladığımı biliyordum ama kendimi hissedemiyordum. Kıpırdayamıyordum bile. Sebebini sordum.

“Korkma.” dedi usulca. “Bu felcin ilk belirtisi, sakın ol, her şey yoluna girecek.”

“Yüzüğüm!” dedim panikle. “Boynumda mı hâlâ?”

“Merak etme.” dedi, “Hâlâ boynunda ve sonsuza dek orada kalacak.”

“Petra.” dedim aceleyle. Vaktimin azaldığını biliyordum.

“Evet Fegel.” dedi.

“Beni başına musallat etmekten bir an olsun pişmanlık duydun mu?”

Gülmek ister gibiydi, sonra vazgeçti.

“Asla!” dedi. “Asla duymadım. Sen benim tek gurur kaynağımsın.”

Zorlukla yutkundum. Gözlerime bir perde inip kalktı.

Daha dikkatli bakıyorum. Bir şeyin içindeyiz. Yatak değil. Peki, bu ne? Soruyorum tekrar. Aklım gidip geliyor, hem burada gibiyim hem değil. Konuşan da düşünen de bir başkası sanki.

“Tabut.” diyor. “Burada uyuyacağız. İkimiz birlikte, hani hep istediğim gibi. Sana sarılıp, seni koklayabileceğim.”

Petra bunları ilk defa söylüyor. Artık anlıyorum. Zamanı gelmiş.

“Nasıl bu hâle geldim Petra?” diyorum onun yüzünü görmeye çalışarak ama hareket edemiyorum.

“İki saat önce, çok olmadı, çok da sürmeyecek. Yanındayım ben, hep yanında olacağım.”

Gökyüzünü görüyorum. Bulutlar ilk defa toplanıyor.

“Yağmur yağacak.” diyorum. “Bu mevsimde olmamalı.”

“Onlar bulut değil.” diyor. Sesi titriyor söylerken.

“Birazdan yanında olacağım, hemen yanında, elini tutarak gireceğiz o kapıdan.”

Kapı mı, doğru söylüyor, bulutlar birden bir kapıya dönüşüyor. Beyaz, geniş bir kapı.

Parmağımı uzatıp göstermek istiyorum ama yapamıyorum.

“Petra!” diyorum korkuyla, panikle. “Petra, burada mısın?”

“Buradayım.” diyor. “Yalvarırım korkma. Hemen yanındayım, sana bakıyorum.”

“Ama ben seni göremiyorum.” diyorum. Sesi hıçkırıklara karışıyor.

“Birazdan göreceksin, birazdan el ele tutuşup o kapıdan gireceğiz.”

“Sahi mi?” diyorum.

“Evet.” diyor.

Soruyorum tekrar.

“Hayat bu kadar kötüyse, ölüm güzel olmalı değil mi?”

“Ölüm güzel Fegel.” diyor. “Bunu bize sen öğrettin hatırlasana, ölüm gerçekten güzel.”

“Acı çekecek miyim peki?”

“Hayır, acı olmayacak. Belki bir diken batması, buna dayanabilirsin değil mi?”

Gülüyorum.

“Tabii ki Petra, kaç kere batmamış mıydı?”

O da gülüyor ama sesinde hüznün karışık.

“Petra.” diyorum tekrar.

“Evet.” diyor. “Söyle Fegel.”

“Ben, seni de sevdim sanırım.” diyorum neden böyle söylediğimi bilmeyerek. “Adı aşk olmasa da sevdim.”

“Bunun gerçek olmasını her şeyden çok isterim.” diyor. “İnan her şeyden çok isterim.”

“O hâlde, bu gerçek oldu.”

Hıçkırıkları yükseliyor. Kapı tam karşımda bekliyor. Ardına kadar açılıyor kanatları iki yana.

Sonra o diken batıyor, Petra'nın dediği gibi, ufacık bir acı. Elimde sıcak bir el hissediyorum. Şaşıyorum. Başımı ona çeviriyorum, Petra'yı görüyorum. Bana bakıp gülümsüyor. Gözleri sade, dingin bir yeşil. O koyuluk, o derinlik yok olmuş. Daha çok şaşıyorum.

Kocaman bir kahkaha atıyorum. Elimi daha sıkı tutuyor.

“Bugünü çok beklemiştim inan.” diyor.

“Dokunmama kararın ne olacak?” diyorum. Omuz silkiyor. “Artık bir önemi kalmadı.”

“Peki.” diyorum rahatça. Ben de onun elini sıkıyorum, biraz daha yaklaşıyoruz birbirimize.

Gülümsemem tükenmiyor. O kapının ardından gözleri kamaştıracak bir ışık yayılıyor. Mutluyum. Korkum geçmiş bir de, haberim yok.

“Seni seviyorum.” diyor Petra bana. “Bütün kalbimle seni seviyorum.”

Başımı kaldırıp son kez bakıyorum. Kıkırdıyorum.

“Sonunda söyledin.”

“Vakti gelmişti.” diyor.

Artık Kulpa'nın yeşil çimlerinde değil, bugüne dek başımızın üzerinde bizimle birlikte nefes almış mavi gökyüzünde yürüyoruz.

İkimiz de ışığa bakıyoruz.

Bizi içine alıyor.

Petra hâlâ yanımda.

Gerisi sonsuzluk!

“MARLO”

Tabut burada duruyordu, üstü kapalı. İçimde dayanılmaz bir acı vardı telaffuz edemediğim, kelimelere dökemediğim. Petra mezarı kazıp hazırlamıştı ölmeden, toprak hâlâ sıcaktı sanki dokunup elimi geri çektim.

Gözlerim uzun bir aradan sonra ilk defa doldu, birkaç damla süzüldü yanaklarımdan. Fegel burada, tam önümde tabutun içindeydi. Tanrı'nın bize lââyık gördüğü son. Onu böyle görmeye dayanabilir miydim? Hayır, dayanamazdım. Denemeyi bile düşünmedim.

Zorlukla kıpırdadım yerimden. Oysa ben ışık hızında hareket ederdim. Ayaklarım yere çivilenmiş gibiydi. Böyle bir ıstıraba nasıl tahammül edecektim şimdi?

Tabutu yavaşça itip çukurun içine bıraktım. Petra, mezar taşını bile dikmişti yerine. Uzun süre yazılanları okudum artık ezberimdeydi. Kalbime bir acı daha saplandı, hiçbir zaman dinmeyecek bir acı. Güneş benim dünyama artık doğmayacaktı.

Fegel yoktu, bunu bilmek ve bundan sonra bunu bilerek yaşamak. Söyleyecek kelime bulamıyordum. Petra onu hak ediyordu. Sonuna kadar da hak etmişti. Onu beklemişti. Kimsenin beklemeye tahammül edemeyeceği kadar hem de. Petra bunu yapmıştı. Evet, onu gerçekten hak etmişti. Bana sığınacağım bir geçmiş kalmıştı şimdi ve Petra'nın bıraktığı anlamlı mektubu.

Onunla yaşadığım güzel günler hafızamın en güzel yerinde bekleyip, her an canlanıyordu. İlk günkü gibi alev alev. Gülüşü, gözleri, yüzü, her bir hattı. Kalbimin tamamını kaplıyordu aşkı. Yanıyordu cayır cayır.

Bu kederli töreni bekleyen kocaman bir ordu vardı arkamda. Petra'nın ölümsüz ailesi. Artephius'la onun bitkin bedenini taşıyan diğerleri ve bana yıllarca

babalık yapmış Paracelsus'la, kız kardeşlerim olmuş Lelis'le Defi. Yaşamın bağrında gizlenen on iki küçük insan. Hepsi bu derin yasın kucığında huşu içinde bekliyordu şimdi. Bekliyorduk.

Onlar gitmişti ve geride kocaman bir boşluk bırakmıştı. Yeri dolmayan, hiçbir zaman da dolmayacak bir boşluk. Cenaze törenine sessizlik hâkimdi, tam da onlara yakışan biçimde. Doğanın dili dinmeden binlerce kelimeyi kâinata haykırса da onların adına saygıyla susuyordu şu an. Her şey yastaydı, her canlı, nefes alan her varlık. Bütün âlemler bu yokluğun farkındaydı.

Bu acıya daha fazla tahammül edemeyerek toprağı hızla attım tabutun üzerine. Bir an evvel gitmeliydim. Çukuru tamamen doldurup yüzeyi düzelttim. Taşı kolumla silerek yazılanları tekrar zihnimden geçirdim; artık gidebilirdim.

*Hiçbir şey olmayan bir şey,
Hiçbir şey olmayan bir şeye âşık olmuş.
Hiç var olmamış, hiç var olmamışın yolunu
kesmiştir.
Hepsi hayal, ya gerçek?**

Kaynaklar

^{1,2,3,4,5,6,7} Gülsen ÇELİK/Yeni Yüksektepe Dergisi,
Sayı 38

^{8,9,10,11} Paul Nizan/Eski Çağ Maddecileri

¹² Jean Christophe Grange, Şeytan Yemini

¹³ Alıntı

¹⁴ Dante Alighieri

* Mevlânâ